Cuprinsul revistelor din anul 1929

Revista nr. 1 – 1 ianuarie 1929
EU VOI LĂUDA PE DUMNEZEUL MEU - *PAG. 3*

Revista nr. 2 – 15 ianuarie 1929
MARTORUL CREDINCIOS ŞI ADEVĂRAT - *PAG. 13*

Revista nr. 3 – 1 februarie 1929
LAUDĂ PE IEHOVA - *PAG. 24*

Revista nr. 4 – 15 februarie 1929
JUDECAREA POPORULUI SĂU - *PAG. 32*

Revista nr. 5 – 1 martie 1929
HARUL NEMĂSURAT - *PAG. 43*

Revista nr. 6 – 15 martie 1929
CHEMAREA GRAȚIOASĂ - *PAG. 53*

Revista nr. 7 – 1 aprilie 1929
MUNTELE SION ŞI CETATEA - *PAG. 64*

Revista nr. 8 – 15 aprilie 1929
DUMNEZEUL LUPTEI - *PAG. 74*

Revista nr. 9 – 1 mai 1929
DESFĂTEAZĂ-TE ÎN DOMNUL! - *PAG. 84*

Revista nr. 10 – 15 mai 1929
IEHOVA ESTE SUPREM - *PAG. 104*

Revista nr. 11 – 1 iunie 1929
STĂPÂNIRILE CELE MAI ÎNALTE - PARTEA I-A - *PAG. 123*

Revista nr. 12 – 15 iunie 1929
STĂPÂNIRILE ÎNALTE - PARTEA A II-A - *PAG. 134*

Cuprins

Revista nr. 13 – 1 iulie 1929
IOV MAI MARE DECÂT AVRAAM - PARTEA I-A - *PAG. 146*

Revista nr. 14 – 15 iulie 1929
IOV DISCUTĂ CU REPREZENTANȚII LUI SATAN - PARTEA A II-A - *PAG. 167*

Revista nr. 15 – 1 august 1929
IOV GĂSEŞTE ADEVĂRUL - PARTEA A III-A - *PAG. 186*

Revista nr. 16 – 15 august 1929
JUSTIFICAREA NUMELUI SĂU - *PAG. 205*

Revista nr. 17 – 1 septembrie 1929
SOLI - *PAG. 224*

Revista nr. 18 – 15 septembrie 1929
ORGANIZAȚIA LUI SATAN - PARTEA I-A - *PAG. 243*

Revista nr. 19 – 1 octombrie 1929
CÂND SE ADUNĂ POPORUL SĂU - *PAG. 262*

Revista nr. 20 – 15 octombrie 1929
ORGANIZAȚIA LUI SATAN - PARTEA A II-A - *PAG. 283*

Revista nr. 21 – 1 noiembrie 1929
ZIUA PREGĂTIRII DE RĂZBOI - *PAG. 302*

Revista nr. 22 – 15 noiembrie 1929
NUMELE SĂU - *PAG. 321*

Revista nr. 23 – 1 decembrie 1929
STABILIREA TIMPULUI - *PAG. 341*

Revista nr. 24 – 15 decembrie 1929
ZILELE LUI DANIEL - *PAG. 361*

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L 1 Ianuarie 1929 Nr. 1

Eu voi lăuda pe Dumnezeul meu

„Voi cânta Domnului cât voi trăi, voi lăuda pe Dumnezeul meu cât voi fi.” – Psalm 104 :33.

IEHOVA este singurul Dumnezeu Atotputernic şi adevărat. Afară de El altul nu este. Fiecare creatură are pe dumnezeul ei, dar numai puţini oameni cunosc pe adevăratul Dumnezeu. Iehova merită ca fiecare creatură vie să-i cânte lauda. Va veni timpul când fiecare va cânta cu bucurie lauda numelui Său, deoarece altfel nu se va putea bucura de viaţă veşnică.

2. Cel mai mare duşman al lui Dumnezeu este Satan. Cu toate că Lucifer era fiul Celui Prea Înalt, totuşi a dorit mai mult să fie cinstit de alţii, decât să caute plăcerea Creatorului său. Dorinţa sa de a deveni asemenea Atotputernicului l-a condus la răscoală, din care pricină a fost degradat, fiind numit cu numele: Balaur, Şarpe, Satan şi Diavol. Nefiind împiedicat în dorinţa sa de înălţare şi în drumul său stricat, a devenit domnitorul nevăzut al lumii rele de creaturi, pe care le- a condus pe calea mândriei, care duce la nimicire.

3. Scopul principal al lui Satan este ca să obţină închinarea şi lauda omenirii. Ca să-şi ajungă acest scop, multe uneltiri viclene şi amăgitoare a adus la iveală. Dintre aceste uneltiri, mai cu seamă aceia se distinge, prin care a făcut pe oameni ca să se numească, în mod făţarnic, după numele lui Dumnezeu. Acest fapt a ponegrit numele adevăratului Dumnezeu. Satan, prin viclenie, amăgire şi făţărnicie, a reuşit să-i întoarcă pe mulţi de la Dumnezeu. E drept că Dumnezeul Atotputernic era în stare ca să împiedece pe Satan în ducerea la îndeplinire a uneltirilor sale viclene, însă înţelepciunea Sa desăvârşită L-a împiedecat ca să se amestece până la timpul hotărât.

4. Cel Prea Înalt a permis omului să se conducă după capul său şi cei mai mulţi au urmat acele lucruri cari nu le-au fost spre folos. Drumul lor a fost drumul înjosirii şi nu cel al adevărului. Experienţa este cel mai bun învăţător. E sigur că aceasta a ştiut-o Cel Prea Înalt chiar de la început. El a permis ca omul să treacă prin şcoala lungă a experienţelor. Prin experienţă vor învăţa oamenii, la timpul potrivit, lecţia absolut necesară şi numai aceia cari vor învăţa lecţia şi o vor întipări în inima lor, vor primi viaţă veşnică, iar sfârşitul acelora cari nu vor învăţa lecţia va fi nimicirea.

5. Mulţi oameni se închină lucrurilor fără viaţă. Alţii se închină oamenilor, banilor, puterii, iar alţii se închină chiar Diavolului. Singura închinare adevărată este închinarea înaintea lui Iehova Dumnezeu şi a Fiului Său iubit, Isus Christos. Orice altă închinare este diavolească. Deoarece lui Satan nu i-a reuşit să facă pe toţi oamenii să-l adore, pe foarte mulţi i-a îndemnat să se închine astorfel de lucruri, cari îi vor întoarce de la Dumnezeu. Aceasta mai cu seamă aşa a putut ajunge, că a orbit pe oameni faţă de adevăr. (2 Corinteni 4:3,4) Aceia clasă conducătoare pe care a folosit-o ca unealtă în ajungerea acestui scop a fost preoţimea. Preoţii, prin faptul că au stat înaintea oamenilor ca reprezentanţi ai Dumnezeului adevărat, cu uşurinţă au putut întoarce milioane de oameni către Satan, ca să se închine lui.

6. Satan, prin faptul că pe aceia cari s-au numit după numele adevăratului Dumnezeu i-a făcut să se închine dumnezeilor falşi, acel scop 1-a urmărit ca să aducă batjocură asupra numelui lui Dumnezeu. Această uneltire a şi avut deja rezultatul ei dorit, chiar de la primele zile a omului. (Geneza 4:26). Această metodă a folosit-o până în zilele noastre, când făţărnicia a ajuns la culme. Nici o clasă a oamenilor nu a adus atâta necinste numelui lui Dumnezeu ca preoţii diferitelor organizaţii religioase.

7. Dumnezeu, de aceia a trimis pe profeţii Săi în lume, ca să mărturisească bunătatea Lui şi ca să avertizeze poporul de acele strâmtorări ce vor veni asupra lui din cauza nelegiuirilor ce se săvârşesc. Deoarece aceşti credincioşi puneau mărturie înaintea oamenilor despre numele adevăratului Dumnezeu, au suferit tot felul de persecuţiuni din partea agenţilor lui Satan. Au fost bătuţi, întemniţaţi, omorâţi cu pietre, tăiaţi cu ferestrăul şi omorâţi cu sabia. În toate aceste persecuţii, ei au stăruit în credincioşia lor faţă de Dumnezeu. Lumea n-a fost vrednică de ei şi ei nici nu au făcut parte din lumea rea a lui Satan. Ei au fost martiri pentru cauza adevărului.

8. După aceia, Dumnezeu a trimis pe scumpul Său Fiu în lume ca să mărturisească despre adevăr şi să întoarcă pe oameni către Dumnezeu. (Ioan 18:37). O parte din popor l-a ascultat cu plăcere, dar mulţi s-au întors de la Isus, trimisul Dumnezeului adevărat, fiind influenţaţi de preoţii de atunci. A fost urmărit şi persecutat în tot modul , a fost făcut vinovat de aproape toate păcatele cuprinse în codul penal, însă El a fost curat, sfânt, neprihănit şi fără de păcat. Toate ocările ce căzeau asupra lui Iehova au căzut asupra Sa (PS. 69:10). Satan, dumnezeul fals, a îndemnat pe fiii săi, preoţimea, ca să verse sângele Celui neprihănit. (Ioan 8:42–44). Ei s-au şi supus poruncii părintelui lor, Satan, şi Isus a trebuit să îndure moartea cea mai blestemată.

9. Isus a răspândit vestea prin popor că Iehova, la timpul Său hotărât, va ridica o împărăţie dreaptă între oameni şi El va nimici domnia lui Satan şi a tuturor dumnezeilor străini. Mult timp a trebuit să treacă până la venirea acestui timp. Când Isus s-a suit la cer, Dumnezeu i-a spus următoarele: „Şezi la dreapta Mea până voi face duşmanii Tăi aşternut picioarelor Tale. (Psalm 110:1). El a trebuit să aştepte până la venirea timpului hotărât de Dumnezeu. Între timp însă, Iehova a făcut să fie vestită pe pământ vestea îmbucurătoare despre răscumpărare prin sângele Fiului Său iubit şi despre împărăţia Sa dreaptă ce o va ridica spre binele omenirii. Dumnezeu, prin aceasta, a avut de scop ca să le întindă acelora care arată supunere faţă de cuvântul Său, ocazia ca să se dovedească ca martori ai Lui în lume. Aceşti credincioşi n-au făcut parte din lume, după cum nici Isus n-a făcut partea din ea, ci ei au fost în lume, unde au mărturisit despre numele adevărat al lui Dumnezeu. Dumnezeu a oferit ocazie celor credincioşi ca să se facă în asemănarea morţii lui Isus Christos şi ca să ia parte la învierea Sa glorioasă. – Coloseni 1:24 ; Filipeni 3:8–11.

10. Onoarea şi măreţia acestor credincioşi nu este de însemnătate, în ce priveşte planul lui Dumnezeu, însă ei au parte de mare milă (har) şi primesc răsplata credincioşiei lor. Apocalips 2:10. Adevăratul scop pentru care ei au fost scoşi din lume, au fost aleşi şi au fost făcuţi un popor deosebit, este după cum spune apostolul: „ca să vestească lucrurile măreţe ale Aceluia care i-a scos din întuneric la lumina Sa minunată”. (1Petru 2:9). Ei nu pot să vestească lucrurile Sale măreţe şi nu-L pot lăuda, dacă nu sunt în adevăr şi dacă nu îndeplinesc din inimă ceea ce zice psalmistul, aşa cum arată textul de bază al revistei.

11. În timpul alegerii bisericii lui Dumnezeu, Satan a organizat un sistem religios făţarnic, al cărui diferite clase s-au numit după numele lui Isus şi al lui Iehova Dumnezeu. În aceste organizaţii a instalat învăţători falşi, care, în locul adevărului dumnezeiesc s-au folosit de minciunile lui Satan. Învăţătorii ipocriţi au învăţat pe oameni ca să se apropie de Dumnezeu cu gurile lor, prin închinare exterioară, pe când inimile lor erau departe de Dumnezeu. (Isaia 29:13). În aceste sisteme, atât dintre învăţători, cât şi dintre membri, au fost mulţi de aceia cari au fost amăgiţi de Satan; în zilele noastre

Cuprins

însă, preoţii au lepădat făţiş pe Dumnezeu şi cuvântul Său şi sunt orbi complet faţă de adevăr. Domnul îi aminteşte ca pe nişte câini orbi şi surzi. (Isaia 56:10,11). Unii dintre aceia cari au făcut legământ cu Dumnezeu, au devenit mândri şi au călcat legământul, prin iubirea lor de sine. Ei sunt vânzătorii lui Dumnezeu şi ai împărăţiei Lui, după cum şi tatăl lor, Satan, este trădător. Ei au o formă de evlavie dar neagă puterea ei. După cum magii şi vrăjitorii Egiptului au rezistat lui Moise, tot astfel se împotriveşte anti-tipul lor de azi, preoţimea, adevărului lui Dumnezeu. Despre ei spune cuvântul lui Dumnezeu: „Dar nu vor mai înainta, căci nebunia lor va fi arătată tuturor." – 2Timotei 3:9.

Criza

12. Când se vor împlini cuvintele apostolului sus citate o să fie un timp de mare criză. Acest timp a sosit acum. Iehova a aşteptat mult, iar acum a sosit timpul potrivit pentru acţiune. Întrebarea principală pusă înaintea popoarelor pământului este acum: Cine este Dumnezeu şi cine va domni asupra lumii? Această întrebare se va rezolva în favoarea lui Dumnezeu, deoarece El este Regele Atotputernic al eternităţii. – Ieremia 10:10.

13. Scriptura arată că unii vor sta lângă Iehova într-un timp de mare strâmtorare, pe când Satan pe ai săi îi va strânge pentru lupta din urmă, în jurul său. Grupul celor unşi care s-a strâns la congresul mare, a atras atenţia lui Satan şi a agenţilor săi, prin aceia că au declarat cum că sunt împotriva Diavolului şi sunt de partea lui Dumnezeu. Aceasta este o declaraţie de război, de sub urmările căreia cei unşi nu se vor da la o parte. Iehova a lăsat să se scrie pentru unşii Săi următoarele cuvinte: „Voi cânta Domnului, cât voi trăi", ştiind că va veni acest timp de mare criză .

14. Acesta este textul pentru anul 1929, care este şi potrivit timpului. Fiecare uns şi credincios va avea plăcere în acest fapt. Se vor cugeta asupra lui şi se vor strădui ca să se conformeze. Se vor bucura, după cum stă scris: „Va fi dulce cugetarea mea despre El ; mă voi bucura în Domnul". – Psalm 104:34.

Motive

15. Celor unşi, în timp ce se află în plăcute cugetări asupra Dumnezeului lor, le vor veni în minte unele motive , pentru ce ei sunt datori a cânta lauda Sa. Este la loc ca să amintim aici unele din ele. Motivele sunt mai multe, ca să le putem înşira pe toate. Voinţa lui Dumnezeu este aceia ca să nu uite toţi de El. „Binecuvântează suflete al meu pe Iehova şi nu uita nici una din binefacerile Lui." (Psalm 103:2). Iehova este măreţul binefăcător al omenirii, mai cu seamă a celor unşi. Iehova a plănuit cu multe mii de ani înainte alegerea unei clase de oameni, pe care să-i formeze ca şi corpul lui Christos. El a instituit tot atunci regula, după care aceasta clasă trebuia să fie sfântă şi neprihănită, în iubire înaintea Lui. (Efeseni 1:4) .Această regulă dumnezeiască nu spune că noile creaturi, până sunt în corp, trebuie să fie desăvârşite în organism şi minte, în cuvinte sau în fapte, ori în cugete. Regula dumnezeiască pretinde desăvârşire în iubire, ceea ce înseamnă o predare devotată şi curată faţă de Dumnezeu. Fiind desăvârşiţi în acest mod, ei sunt neprihăniţi înaintea lui Dumnezeu

16. Scăderile celor unşi le împlineşte Isus Christos. Acelea sunt acoperite prin jertfa Sa. Pentru ca această turmă favorizată să se poate alege, Dumnezeu a prevăzut pentru dânşii răscumpărarea prin sângele lui Isus. În marea Sa milă i-a atras la sine prin Isus Christos, le-a dat cunoştinţa planului şi intenţiilor Sale, i-a îndreptăţit şi, la urmă, i-a făcut creaturi noi în Christos. După ce i-a uns, i-a încredinţat cu ducerea la îndeplinire a unei anumite părţi din lucrarea Sa,

Cuprins

amintită în Scripturi. În favoarea acestora a lăsat să se scrie în cuvântul Său acele lucruri, care servesc pentru ajutorarea, mângâierea şi întărirea speranţelor lor. – Romani 15:4.

17. Lor le-a zis: „ Eu ,Domnul ,te voi învăţa şi-ţi voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui, şi voi avea privirea îndreptată asupra ta.” (Psalmul 32:8). Cei unşi, în aprecierea marelui har dumnezeiesc, răspund prin cuvintele psalmistului: „ Mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă.” (Psalm 73:24). Pentru creştin nu poate să fie alt conducător afară de cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul Său formează hrana potrivită pentru cei unşi, ceea ce înseamnă că cuvântul Său clădeşte pe unşi în Christos (Proverbe 30:8 ; Efeseni 5:1,7). Edificarea şi creşterea în Christos nu este altceva decât creşterea în asemănarea Domnului Isus şi predarea deplină faţă de Iehova Dumnezeu.

Cine este El?

18. Copiii lui Dumnezeu Îl laudă pentru viaţa lor . Ei învaţă din cuvântul Dătătorului de viaţă a tot ce vieţuieşte. (Isaia 42:5). Asemenea Lui nu există altul. (Isaia 45:5,7). După cum creatura se îmbracă în haine, tot astfel Dumnezeu se îmbracă în lumină. „Cel ce cu lumina ca şi cu o mantie te-ai îmbrăcat, Cel ce ai întins cerul ca un covor “. – Psalm 104:2.

19. El este Dumnezeul Atotputernic, a cărui putere nu cunoaşte margini. (Geneza 17:1). El este Dumnezeul Atotputernic al lui Avraam, Isaac, Iacob şi al tuturor sfinţilor profeţi. El este Dumnezeul şi Părintele harurilor şi Dumnezeul tuturor mângâierilor. Dacă îşi manifestă mânia Sa fată de dumnezeul rău, atunci nimic nu-i poate sta în cale să-L împiedice. Scopul Său arătat este, ca să-i nimicească pe cel rău şi organizaţia sa. „De aceia voi cutremura cerurile şi se va clătina pământul din locul său, de urgia lui Iehova, Dumnezeul oştirilor, în ziua aprinderii mâniei Lui”. (Isaia 13:13). Chiar acuma a scuturat cerurile, de unde a aruncat la pământ pe Satan, dumnezeul fals, a cărui armată se adună acuma pentru ultima mare zguduire a pământului. Atunci când îşi va exercita Dumnezeu puterea Sa nemărginită, nu va fi nimeni care să I se poată împotrivi. Nu este Dumnezeu asemenea Lui.

20. Este Dumnezeul Atotputernic al oştirilor, ceea ce înseamnă că înaintea armatei Sale trebuie să fie înfrântă orice împotrivire. Dacă se pune în activitate, atunci va zdrobi capul organizaţiei duşmane, precum şi toate părţile organizaţiei! (Psalm. 110:6). „Căci, iată că El a întocmit munţii, a făcut vântul şi spune omului până şi gândurile lui. El preface zorile în întuneric şi umblă pe înălţimile pământului. Iehova, Dumnezeul oştirilor, este numele Lui. (Amos 4:13). Măreţia şi strălucirea Sa nu se poate pune în comparaţie cu măreţia şi strălucirea nici unei creaturi.

21. El este marele Iehova, care de la început a ştiut şi a făurit planul Său. În înţelepciunea Sa desăvârşită şi-a făcut planul şi nimic nu-L poate împiedeca ca să îl ducă la îndeplinire. Unul dintre marile Sale scopuri este ca să înfiinţeze pe pământ o domnie de dreptate. După ce destule ocazii a dat creaturilor Sale ca să simtă mâna de fier a apăsătorului nemilos şi ca să cunoască făţărnicia „ planurilor de reforme” introduse pentru orbirea lor, va arăta atunci tuturora domnia Sa, care va zdrobi orice nelegiuire. Guvernarea Sa nu va avea o politică nestatornică şi nehotărâtă. Nu vor mai fi în ea apăsători, politicieni făţarnici şi nici învăţători ipocriţi. Guvernarea Sa trebuie să fie dreaptă, adevărată şi nepărtinitoare, în care fiecare creatură cinstită îşi va putea pune toată încrederea. Credincioşia Sa va duce la îndeplinire scopurile şi planurile Sale. – Isaia 9:7.

22. El este Dumnezeul Cel Prea Înalt. (Psalm 91:1). Acelora cari dovedesc un devotament deplin faţă de El, le este loc sigur de apărare! El este sanctuarul acelora pe care i-a atras în legământ. „Dumnezeule, căile Tale sunt sfinte! Care Dumnezeu este mare ca Dumnezeul nostru?” (Psalm

Cuprins

77:13). La timpul potrivit, toate domniile, puterile şi împărăţiile trebuie să se închine Lui. Puterea Sa nemărginită nu o va folosi în scop egoist, ci pentru binele acelora care se vor supune.

Relaţia Sa faţă de unşii Săi

23. Unşii lui Iehova acuma vor cânta preamărirea Lui. Ei au tot motivul ca s-o facă. Cei unşi vor lăuda pe Iehova pentru relaţia ce o are faţă de dânşii, căci El a primit pe cei unşi în familia Sa şi i-a făcut membrii în Christos. (Romani 8:15). Le-a dat spiritul Său şi în caz că vor dovedi credincioşie prin probe şi încercări până la sfârşit, îi va face împreună moştenitori cu Fiul Său iubit. Între El şi unşii Săi există minunata relaţie dintre părintele iubitor şi fiii săi, care se îngrijeşte totdeauna de ai săi, al căror privilegiu şi datorinţă este ca să dovedească faţă de Tatăl lor devotament, supunere şi credincioşie. Încrederea şi iubirea fiului faţă de Părintele său îl face ca să vestească întotdeauna lauda marelui său Binefăcător şi Dătător de viaţă.

24. Copilul lui Dumnezeu ştie bine, că azi îl ameninţă din partea duşmanului pericol permanent, şi că fără ocrotirea rânduită de Dumnezeu nu ar putea sta în picioare. El vede bine că agenţii lui Satan, ai duşmanului, caută să nimicească pe cei unşi. Cei unşi cu încredere privesc la Părintele lor şi spun: ,,Dar, Tu, Doamne, Tu eşti scutul meu, Tu eşti slava mea şi Tu îmi înalţi capul!" (Psalm 3:3). Ei înţeleg că Iehova Dumnezeu este apărătorul lor. Au toată încrederea că Dumnezeu, la timpul Său potrivit, îşi va mări numele Său şi va elibera pe aceia care Îl iubesc. Deoarece s-au consacrat din iubire lui Dumnezeu, nu se pot reţine ca să nu-I laude numele. Pentru aceea, cei unşi spun: ,,Lăudaţi pe Domnul, căci bun este şi în veci ţine îndurarea Sa. Şi Israel să zică: căci în etern ţine îndurarea Sa. Şi casa lui Aaron să zică: căci în etern ţine îndurarea Sa". – Psalmii 118:1-3.

25. Dumnezeu a învăţat pe izraeliţi să spună următoarea rugăciune: „Iartă toate nelegiuirile noastre, primeşte-ne cu bunăvoinţă şi-ţi vom aduce ,în loc de tauri, lauda buzelor noastre." Osea 14 :3. Copilul lui Dumnezeu acum înţelege că el trebuie să se păzească pe calea care o apucă şi să fie cu grijă ca să poată îndeplini ceea ce în ochii lui Dumnezeu este legal şi potrivit. El se roagă să nu fie nelegiuit, ci să fie văzut credincios şi drept. După aceasta, cu încredere poate să ceară ca să fie primit de Dumnezeu. Dacă această relaţie într-adevăr o cunoaşte, poate spune că va aduce jertfă, prin lauda buzelor sale. Lauda o spunem prin buzele noastre. În membrele viţelului este tărie. Astfel viţeii buzelor reprezintă tăria acelora. Aceasta înseamnă că, dacă copilul lui Dumnezeu este plăcut în ochii Părintelui, atunci se află sub mantia fericirii, poartă podoabele miresei, a intrat în bucuria Domnului şi lauda ce o aduce lui Dumnezeu va da putere cântecului său.

26. Din cauza necredinţei şi nesupunerii, un timp anumit izraeliţii n-au putut vedea sau înţelege voinţa Lui, aşa după cum lui Dumnezeu i-a plăcut să o descopere pentru cei ascultători. Pentru aceasta Iehova nu i-a primit în harul Său. Deoarece nu au avut vedere sau înţelegere, ei au păşit către întunerec. Este scris: „Unde viziunea dumnezeiască lipseşte, poporul este desfrânat". Proverbe 29:18. Nici un copil al lui Dumnezeu nu are motiv ca să rămână în întuneric. Cel nesupus, desigur, nu va avea darul să vadă adevărul. Aceia cari se îndoiesc a primi adevărul, aşa după cum îl dă poporului Său, vor trebui să cadă. Iehova face să strălucească fulgerele Sale ,ce ies din templu, acelora cari sunt în clasa templului. Privilegiul celor credincioşi este ca să vadă planurile Sale. Ceea ce văd ei acuma nu mai este chip înşelător. Ei aşa văd adevărul, cum Dumnezeu îl descopere şi se bucură văzând lumina ce înaintează, pentru care, cu laudă şi preamărire cinstesc pe Dumnezeu.

27. Cu o ocazie izraeliţii, pe când petreceau în pustiu, duceau lipsă de apă. Atunci Dumnezeu a poruncit lui Moise ca să lovească stânca, din care a curs destulă apă pentru ei. Dumnezeu, astfel le-a arătat prezenţa Sa: „Înaintea lui Dumnezeu cutremură-te pământule! Înaintea Dumnezeului lui

Cuprins

Iacov, care preface stânca în iaz de apă şi cremenea în izvor de ape". (Psalm 114:7,8). În pustietatea lumii, acolo unde mare este setea după adevăr, Dumnezeu îşi arată prezenţa Sa. Dumnezeu a revărsat adevărul, pentru binele acelora care I s-au consacrat. Cei unşi, văzând arătarea prezenţei şi a îngrijirii Sale iubitoare, cântă lauda Lui.

28. Unii ,cari pretind că s-au consacrat lui Dumnezeu, vorbesc de rău pe fraţii lor, deoarece aceştia, cu cuvinte aspre, înfierează pe preoţii făţarnici. Din Scripturi reiese că aceştia sunt copii Diavolului, care este duşmanul lui Dumnezeu. Preoţimea de aceia este duşmanul lui Dumnezeu, deoarece necinsteşte numele Lui. Duşmanii lui Dumnezeu trebuie să fie duşmani şi ai copiilor Săi. Adevăratul fiu al lui Dumnezeu priveşte pe duşmanul lui Dumnezeu, ca şi cum acela ar fi al lui însuşi. Copiii credincioşi ai lui Dumnezeu, fiind de partea Domnului ,urăsc nedreptatea, pe cei ce fac nedreptăţi şi pe cei ce vorbesc împotriva lui Dumnezeu. „Să nu urăsc eu, Doamne, pe cei ce Te urăsc şi să nu-mi fie scârbă de cei ce se ridică împotriva Ta?"(Psalm 139:21). Nu putem să cântăm lauda lui Dumnezeu şi tot atunci ,în mod tacit, să arătăm stimă şi plăcere faţă de duşman. Orice ocară cade pe numele Părintelui nostru, este totodată şi săgeată cu venin îndreptată spre noi.

29. Despre împotrivire şi favorizarea duşmanului citim următoarele: „Păcatul magiei este răscularea şi ca şi fărădelegea idolatriei este împotrivirea. Pentru că tu ai lepădat cuvântul lui Iehova şi El te-a lepădat de a mai fi rege". (1Samuel 15:23). Vrăjitoria, în acest loc, este amintită spre folosul bisericii. Vrăjitoria înseamnă a ne adresa pentru sfat duşmanului, iar nesupunerea înseamnă urmarea unui drum împotriva voinţei lui Dumnezeu. Încăpățânarea de a se supune voinţei lui Dumnezeu, este o vinovăţie tot atât de mare ca idolatria, deoarece nu este altceva decât o nesupunere egoistă faţă de voinţa lui Dumnezeu. Dumnezeu este milos faţă de aceia care vreau să-L servească. El acum netezeşte drumul pentru aceia care doresc a-I preamări numele. Aceştia nu aşteaptă şi nici nu doresc să primească laudă din partea unui duşman al lui Dumnezeu. Ei stau de partea lui Iehova şi Îi preamăresc numele. De aceea, împăcarea cu preoţii, care sunt fiii Diavolului, înseamnă negociere cu duşmanul, vrăjitorie şi împotrivire. Aceasta nu este altceva decât necredincioşie faţă de Dumnezeul nostru.

30. Omul înţelept cu sârguinţă caută să cunoască voinţa lui Dumnezeu , referitoare la poporul Său. Cunoscând aceasta, îşi va da cele mai bune străduinţe ca să facă voinţa lui Dumnezeu, fără să ţină seamă de ceea ce spun sau cugetă alţii. Acela va fi om înţelept care va vedea calea Domnului şi va înţelege bunătatea Lui plină de dragoste. „Tot înţeleptul să vadă aceasta şi să priceapă îndurările lui Iehova." (Psalm 107:43). Cel înţelept nu numai că vede adevărul, la lumina fulgerelor lui Iehova, ci, cu mare plăcere va şi împlini aceea spre ce îl îndeamnă adevărul şi va fi martor al lui Dumnezeu şi va cânta lauda Lui.

31. Atunci când Iehova a dat porunci lui Israel prin Moise, acesta a vorbit astfel: „Şi aceasta va fi dreptatea noastră, de vom căuta ca să împlinim toate aceste legi , înaintea lui Iehova, Dumnezeul nostru, precum ne-a ordonat." Deutronom 6:25. Dreptatea, înseamnă mai mult decât împlinirea legii, iar îndreptăţirea înseamnă a poseda acea plăcere a lui Iehova, pe care o arată faţă de aceia cari din toată inima fac voinţa Sa. Creştinul nu numai de aceia este drept că a fost primit, prin Isus Christos, în familia lui Dumnezeu. El trebuie să dovedească supunerea şi devotamentul său faţă de Dumnezeu din toată inima, trebuie să se supună poruncilor Sale şi, astfel, trebuie să dobândească plăcerea lui Iehova faţă de el. Dacă face aceasta, atunci el cântă laudă Iui Dumnezeu.

32. Tot în folosul bisericii s-au scris cuvintele: „Milă şi judecată voi cânta. Ţie, Iehova, îţi voi cânta. Voi lua aminte la calea neprihănirii. Când vei veni la mine? Voi umbla în nevinovăţia inimei mele, în mijlocul casei mele". (Psalm 101:1,2). Fiecare are lipsă de milă din partea marelui Dumnezeu, deci şi membrii bisericii. Mila şi dreptatea lui Iehova merită laudă. Copiii Săi văd desfăşurarea judecăţii Sale faţă de aceia care se organizează împotriva voinţei Sale. Ei văd arătarea

Cuprins

judecăţii Sale şi faţă de aceia cari tăgăduiesc numele Lui, după ce odată au fost luminaţi. Ei nu beneficiază de acea milă, care a arătat-o unşilor Săi. Ei văd că El va arăta milă şi faţă de cei răi şi asupriţi. Fiii Săi, din clasa templului, cunoscând mila şi îndurarea Sa faţă de toate creaturile, au o deosebită plăcere în cântarea laudei Dumnezeului lor.

Putere şi măreţie

33. Cei unşi ,mai bine decât oricare alţii, pot să vadă că Satan, dumnezeul fals, şi agenţii săi, în ce măsură au apăsat popoarele de pe pământ. Ei văd ,prin credinţă, că a sosit timpul când Dumnezeu va zdrobi pe apăsători şi va şterge apăsarea, iar pe popor îl va elibera. Ei văd şi aceea că domnia de dreptate a lui Dumnezeu, nu peste mult timp se va coborî din cer, împodobită cu frumuseţe şi glorie, ca să ia în mână cârmuirea asupra treburilor de pe pământ , în mod desăvârşit.

34. Eliberarea şi binecuvântarea poporului trebuie să fie precedată de manifestarea mâniei lui Dumnezeu. Ziua lui Iehova a sosit. Această zi trebuie să fie o zi arzătoare şi înfricoşătoare, înainte de stabilirea păcii eterne pe pământ şi înainte de ajungerea adevărului în deplin progres, trebuie să se ducă la îndeplinire o lucrare extraordinară, care încă nu ni-e descoperită. Despre aceasta zi stă scris: „Căci Iehova se va scula ca la muntele Peraţim, se va repezi ca în valea Gabaonului, ca să facă lucrarea Sa, lucrarea cea străină, şi să îndeplinească fapta Sa, fapta cea străină firii lor." – Isaia 28:21.

35. „Fapta străină" amintită aici de profet, trebuie să fie aşa ceva ce nu a arătat profeţilor Săi. Acesta va fi probabil lucrul lui Dumnezeu, care se va face din cer, şi nu va fi făcut de oameni, putem presupune, că această "fapta străină" a lui Dumnezeu a fost preumbrită de ceea ce s-a întâmplat pe muntele Peraţim şi în valea Gabaonului, deoarece profetul ne aminteşte aceste lucruri. Cetatea vestită a Gabaonului a făcut pace cu Iosua. Pentru aceasta, împăraţii a altor cinci cetăţi şi-au unit armatele, ca să pornească împotriva Gabaonului. Iosua a mers în ajutorul cetăţii Gabaonului şi a bătut pe duşmani. Şi când i-a fugărit „Domnul a făcut să cadă asupra lor pietre mari din cer şi a nimicit astfel inamicul". În acea luptă s-a întâmplat că Iosua a rugat pe Dumnezeu ca să oprească soarele şi luna. Dumnezeu 1-a ascultat şi i-a şi împlinit cerinţa, în mod literal. Este scris: „Şi n-a fost zi ca aceea, nici înainte şi nici după aceea , ca Iehova să asculte glasul unui om; căci Iehova se lupta pentru Israel." – Iosua 10:14.

36. Iehova Dumnezeu a dat biruinţă lui Iosua. Din acest motiv putem deduce că lupta Armaghedonului a fost preumbrită de experienţele lui Iosua din valea Gabaonului. Iosua a dorit ca să stea soarele şi luna, ca să vadă pe duşman când îl va urmări. Iosua a reprezentat pe Domnul. Acest fapt aduce cugetul că nu este nelaloc, dacă rămăşiţa cere Domnului ca să-i lumineze şi pe mai departe cu fulgerele Sale strălucitoare şi ca să deschidă calea să lupte mai departe, până va veni timpul potrivit al lui Dumnezeu ,când va răpune duşmanul.

37. În lupta de la Gabaon, izraeliţii au ucis pe unii cu sabia, dar cu mult mai mare a fost numărul acelora care au fost ucişi de pietrele căzute din cer. (Iosua 10:11). Aceasta a fost o ocazie miraculoasă, a fost arătarea puterii lui Dumnezeu. Acel fapt a avut atunci un caracter local, dar aceasta nu împiedică acea împrejurare, să fie un eveniment simbolic, prin care Dumnezeu a preumbrit manifestarea puterii Sale, ce se va desfăşura peste întreaga lume. Aşa se vede ,deci, că „fapta Sa străină" va consta din arătarea puterii Sale nemăsurate, ce se va manifesta prin nimicirea duşmanului în lupta Armaghedonului.

38. Pe muntele Peraţim s-a întâmplat că David a bătut pe filisteni şi idolii lor i-a dărâmat. Filistenii însă s-au întors din nou şi, împărţiţi în vale, au pornit la luptă din nou. David s-a temut ca să-i atace, însă Iehova a hotărât altfel. Iehova a zis lui David ca să înconjoare pe inamic şi să-l atace

Cuprins

din spate. I-a poruncit lui David ca să nu pornească până nu va auzi „vuet de paşi în vârfurile duzilor”, după care vuiet să înainteze grăbit. Domnul a mai adăugat, la îndrumarea aceasta, cuvintele: „că Iehova merge înaintea ta ca să bată tabăra filistenilor.” (2 Samuel 5:20–25). David s-a conformat îndrumării lui Iehova. Biruinţa a fost a lui Iehova.

39. „Fapta străină” amintită de profetul Isaia, aşa se vede că se referă la arătarea acelei puteri dumnezeieşti, care se va manifesta în războiul Armaghedonului. Acest fapt va părea „străin, nemaipomenit”, pentru popoarele pământului şi pentru toţi ,afară de aceia care sunt în armonie cu Domnul. După aceasta zice profetul Isaia „Şi acum nu batjocoriţi, ca să nu se facă mai tari lanţurile voastre, căci am auzit de la Iehova, Domnul oştirilor, că s-a hotărât nimicire peste toată ţara. Luaţi în urechi şi auziţi vocea Mea; ascultaţi şi auziţi cuvântul Meu!” – Isaia 28 :22, 23.

40. Rămăşiţa îşi va da toată silinţa, ca să pună mărturie despre acest fapt duşmanilor lui Iehova, şi mulţi vor batjocori şi-i vor ţinea de nebuni pe aceşti vestitori. Între batjocoritori vor fi mulţi care se cred a fi fiii lui Dumnezeu. Copiii credincioşi şi adevăraţi ai lui Dumnezeu, vor asculta de această chemare şi vor sta de partea lui Iehova. Creştinii unşi de pe pământ niciodată nu vor fi în stare ca să lege pe Satan şi să-i zdrobească organizaţia. Aceasta trebuie s-o facă Iehova şi o va şi face, iar rămăşiţa trebuie să cânte preamărirea lui Dumnezeu, ceea ce va şi face cu bucurie, în timp ce Dumnezeu procedează la lucrul Său neobişnuit.

41. Pe când puterea duşmanului va fi frântă, lanţurile de pe mâinile celor apăsaţi de pe pământ vor cădea, care fiind astfel eliberaţi ,vor avea ocazie ca să asculte adevărul că Iehova este Dumnezeu, şi că domnia Sa dreaptă, la cârmă cu Christos, este aceea pe care au aşteptat-o cu atât dor. „În ziua aceea, vor zice: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam ; acum să ne veselim şi să ne bucurăm de mântuirea Lui!” – Isaia 25:9.

42. Unşii lui Iehova văd că aceste lucruri binecuvântate, nu peste mult timp, trebuie să se ducă la îndeplinire. Ştiu şi aceia că Dumnezeu şi Părintele lor va fi Acela, care va face lucrul acesta mare. Ei văd că ocara de pe numele Lui va fi curăţită pe veci şi inima lor răsună de bucurie şi de lauda ce i-o cântă. Poporul va vedea gloria şi măreţia lui Dumnezeu şi se va bucura. Sfinţii văd aceasta acuma şi nu-şi pot reţinea cântarea de laudă.

43. Isus Christos a fost totdeauna bucuria Părintelui, iar Isus s-a desfătat totdeauna în iubirea marelui Dumnezeu. De atunci, de când Lucifer a adus pe numele Părintelui Său ocară şi ruşine atât de mare, în mintea Fiului Său iubit s-a nutrit un dor pentru ducerea la îndeplinire a unui lucru neobişnuit. Isus, ca să vadă preamărirea numelui Părintelui Său, a părăsit curtea cerească, a devenit om şi a suferit moartea cea mai ruşinoasă. Dumnezeu L-a înviat din morţi şi L-a înălţat în cer peste toate, şi L-a înzestrat cu mare onoare, glorie şi putere. Dar, a mai fost şi altceva, ce dorea Isus să îndeplinească, şi anume, ca să nimicească pe duşman şi organizaţia sa şi ca să facă ca numele Părintelui Său să fie văzut de toate creaturile Sale în adevărata lumină. Părintele i-a spus: „Şezi la dreapta Mea şi aşteaptă până soseşte timpul hotărât de Mine, până când pe duşmanii Tăi îi voi preface în pulbere, sub picioarele Tale.” Timpul potrivit al lui Dumnezeu, când începe acţiune împotriva duşmanului a sosit; cu care ocazie aşa a vorbit către Fiul Său: „Ieşi afară din Sion, cu toiagul dreptului de domnie şi domneşte între duşmanii Tăi.” – Psalm 110: 1,2.

44. Atunci lupta s-a început şi duşmanul Satan a fost aruncat din cer. După aceea Isus a venit la ai Săi ca să-i primească şi să-i ducă în starea templului. Examinarea unşilor a început şi acelora, pe cari i-a găsit credincioşi în supravegherea intereselor împărăţiei adevărate, încredinţate lor, le-a zis: „ Intră în bucuria Domnului tău”. (Matei 25:21). Bucuria Domnului nu este alta decât mărturisirea numelui Părintelui. Aceasta a fost dorinţa fierbinte a lui Isus Christos. La această lucrare a început El, în calitate de executor al Părintelui Său. Aceasta El o să şi îndeplinească în mod glorios

Cuprins

şi în cinstea Părintelui Său. Cu bucurie cântă lauda Părintelui Său şi pe fiecare membru al clasei templului îl cheamă ca să facă asemenea. – Psalm 29:9.

45. Aceia care au intrat în bucuria Domnului, stau cu totul de partea Lui, El este Dumnezeul lor şi ei numai Lui îi cântă, nu altuia. Ei nu cântă astfel de cântece ce ar fi pe placul duşmanului sau organizaţiei babilonice. Exemplul de urmat au servit evreii, ceea ce Dumnezeu de aceia a lăsat să se însemne ca să servească pentru conducerea unşilor din acest timp. Atunci când evreii erau în prinsoarea din Babilon, babilonienii le-au poruncit ca să le cânte din cântările Sionului. În fond astfel au vorbit către evrei: Uitaţi trecutul, uniţi-vă cu noi şi să ne lăsăm în pace unii pe alţii. Cântaţi pentru noi!" Izraeliţii au răspuns: Nu, noi nu vom cânta cântările noastre pentru voi. „Dacă te voi uita Ierusalime, să-şi uite dreapta mea destoinicia ei! Să mi se lipească limba de cerul gurii, dacă nu-mi voi aduce aminte de tine, dacă nu voi face din Ierusalim culmea bucuriei mele!" – Psalm 137:5,6.

46. Tot astfel sistemele babiloniene caută să împiedice lucrul Domnului în diferite chipuri. Un sistem folosit de ele este că fac ofertă poporului lui Dumnezeu ca să trăiască în pace cu ei şi cântările lor să le cânte pentru dânşii. Unii care au fost distinşi prin aceea că Domnul i-a uns, dar în mod evident au pierdut această ungere, astfel se adresează către acei unşi care mai ţin la Domnul şi cântă preamărirea lui Dumnezeu: „ Pentru ce nu cruţaţi preoţimea Babilonului? Nu-i supăraţi. Ajutaţi-le. Pentru ce nu-i lăsaţi în pace şi pentru ce nu cântaţi cântările voastre pentru ei? Nu, răspunde clasa credincioşilor unşi, eu voi cânta lauda Dumnezeului meu. Dacă nu voi rămânea credincios Dumnezeului meu şi dacă nu voi mai cânta lauda Lui, atunci să se lipească limba mea de cerul gurii".

47. Credincioasa clasă a rămăşiţei nici nu vrea să audă de împăcarea cu duşmanul. Ei cu cugetare statornică stau lângă Domnul. În El se încred şi se bucură de pace desăvârşită. (Isaia 26:3). De pe buzele lor răsună cântările de mulţumire, bucurie şi laudă. Cu fiecare ocazie ei mărturisesc pentru numele Lui. Ei ştiu că faţă de orice rău sunt în siguranţă, deoarece aud cum le spune Domnul: „Iehova te va păzi de orice rău, va păzi sufletul tău. Iehova va păzi intrarea şi ieşirea ta, de acum şi până în veci." – Psalm 121:7;8.

48. Să fie dar anul 1929, în armonie cu textul nostru, un astfel de an, când de pe buzele unşilor încontinuu, numai laudă va răsuna Dumnezeului lor! Să fie acest an, anul în care s-a dat cea mai extinsă mărturie despre numele şi gloria Sa! Nici un uns să nu lase să se ostenească mâna sa. Rămânând pe mai departe în armonie cu Iehova, vor fi în pace, vor vedea pe Domnul faţă în faţă şi împreună vor ridica glasurile lor, ca să cânte cu bucurie deplină lauda lui Dumnezeu.

Întrebări pentru studiul berean

§ 1. Ce înseamnă expresiunea, că „fiecare creatură are pe Dumnezeul său"? Cine este Iehova? Pentru ce este lucru important a cunoaşte pe adevăratul Dumnezeu?

§ 2–4. Spune cine este Dumnezeul acestei lumi! Cum a devenit domnitor? Ce scop a avut şi de ce mijloace s-a folosit pentru ajungerea scopului său? Ce rezultat a avut influenţa şi puterea lui şi pentru ce a fost permis?

§ 5,6. Ce deosebire este între serviciul adevărat şi cel fals? Spune cât de multe feluri şi cât de răspândită este închinarea falsă către Dumnezeu? Ce rol au preoţii şi în ce măsură sunt ei vinovaţi?

§ 7. În ce scop a folosit Dumnezeu pe profet? Cum au primit pe aceşti soli şi ceea ce au vestit şi pentru ce ?

§ 8. În ce scop a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume? Cum a fost primit marele martor al lui Iehova şi pentru ce?

§ 9–11. Ce mărturie a fost în decursul vârstei Evangheliei? În ce scop s-a permis ocaziunea mărturiei? Descrie nelegiuirile lui Satan din acest timp?

§ 13,14. Spune ce întrebare mare este pusă înaintea popoarelor de pe pământ? Care sunt cele două clase deosebite care le vedem împărţindu-se în urma întrebării puse? Ce rol are în relaţia cu acest fapt rămăşiţa?

§ 15–17. Aminteşte ceva din „ marile binefaceri" ale lui Iehova, de care se bucură cei unşi şi pentru ce se văd îndatoraţi să cânte lauda Lui?

§ 18–22. Arată căci copii lui Iehova trebuie să-l laude: a) pentru fiinţa sa b) pentru puterea sa cu care susţine pe ai săi şi faţă de care la urmă se va nimici orice împotrivire c) pentru înţelepciunea sa care se arată prin faptul permisiunii răului şi prin planul Său referitor la binecuvântarea tuturor acelora care se supun.

§ 23,24. Descrie legătura dintre Dumnezeu şi unşii Săi şi acele binecuvântări de care se bucură aceia care arată aprecierea lor faţă de acestea.

§ 25–27. Aplică Osea 14:2, asemănând starea izraeliţilor cu cea a Israelului spiritual, arătând unica stare în care poate să se bucure şi pe mai departe copilul lui Dumnezeu de plăcerea lui Iehova.

§ 28–30. Arată dacă este potrivit ca rămăşiţa să mustre pe preoţi în timpul de acum? Cum se poartă cel înţelept faţă de părerile altora?

§ 31,32. Care este adevărul real şi cum putem să îl obţinem? În ce măsură ne îndeamnă mila şi judecata lui Iehova spre cântarea laudei Lui?

§ 33,34. Cum văd acum cei unşi eliberarea omenirii?

§ 35–40. Arată cum a fost închipuită situaţia de azi: a) prin cele întâmplate care au condus la lupta de la Gabaon b) prin situaţia şi rugămintea lui Iosua din valea Gabaonului c) şi prin experienţele lui David de pe muntele Peraţim. Descrie faptele de eliberare ce a arătat Iehova cu acele ocazii. Ce lucru va face Iehova în viitorul apropiat şi pentru ce nu ne-a arătat natura lui? Ce învăţătură trebuie să tragă rămăşiţa din aceste icoane?

§ 41,42. Ce se va întâmpla în Armaghedon? Cunoaşterea acestui fapt, cum trebuie să mişte pe aceia care văd încă acuma acest lucru?

§ 43,44. Descrie devotamentul statornic ce a arătat Isus faţă de Părintele Său şi cu ce L-a răsplătit? Ce învăţătură trebuie să servească aceasta pentru unşii de pe pământ în privinţa privilegiilor şi speranţelor lor?

§ 45–47. Explică pentru ce cer babilonienii „ca să le cântăm din cântările Sionului?" Care este purtarea rămăşiţei faţă de sistemele babiloniene?

§ 48. Citează textul potrivit pentru anul 1929. Cum va intra cel credincios în anul nou al privilegiului şi binecuvântărilor, văzând situaţia prezentă şi harul cel mare al Părintelui ceresc, de care se bucură în acest an cei unşi?

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L **15 Ianuarie 1929** **Nr. 2**

Martorul credincios şi adevărat

„Auzi pământule şi toate de pe el! Şi să fie Iehova Dumnezeu martor asupra voastră, Iehova care este în templul Său cel sfânt.” – Mica 1:2.

ÎN ACESTE cuvinte Iehova dă în ştire, că va depune mărturie împotriva tuturor acelora care fac fărădelegi. Mărturia Sa va arăta pe veci, cine este drept şi credincios. Dacă este lipsă de mărturie, atunci se iveşte o întrebare, care cere rezolvarea . Această întrebare trebuie s-o dezlege cineva, care are drept şi autoritate pentru a face judecată. Când într-un proces pronunţă sentinţa instanţa cea mai înaltă, atunci gura fiecărui pârâş amuţeşte pentru totdeauna. Aceia care sunt judecaţi ca vinovaţi, vor dispare pentru totdeauna, pe când aceia care stau de partea potrivită, se vor bucura de viaţă veşnică.

2. Marea întrebare pusă în discuţie este următoarea: Este Iehova , Dumnezeul drept şi viu sau altcineva ar fi Cel Prea Înalt? Satan, Diavolul, este acela care aduce ocară asupra lui Dumnezeu. (Psalm 69:10). Iehova, astfel , devine acuzat, până când blestematul şi răuvoitorul Satan, tot aduce asupra Lui învinuiri mincinoase şi nedrepte. Soarta veşnică a fiecărei creaturi înţelepte, stă în legătură cu rezolvarea întrebării puse. Fiecare creatură din cer şi fiecare creatură de pe pământ trebuie să dea răspuns la această întrebare. Dumnezeu, având în vedere binele creaturilor Sale, nu va lăsa mult timp nerezolvată această întrebare, ci, la timpul Său potrivit, va lua lucrul în mână şi va da un răspuns definitiv. Când mărturia Sa va ieşi din templul Său, vocea Sa va tuna, pământul se va cutremura, iar domnia de pe el se va topi înaintea Lui.

3. Întrebarea, de fapt ,nu trebuia pusă niciodată, deoarece nu a fost motiv adevărat niciodată ca existenţa Sa ca Dumnezeu şi supremaţia lui Iehova să fie necesar a fi justificată. Operele Sale dovedesc îndeajuns şi irevocabil că El este Cel Prea Înalt. Voinţa Sa, arătată lămurit, este aceia că nici o creatură inteligentă să nu aibă scuză că Îl tăgăduieşte şi din această cauză, la timpul potrivit, fiecare va primi lecţia potrivită. Fiindcă ce se poate cunoaşte despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiţi cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Aşa că nu se pot dezvinovăţi”.(Romani 1:19,20) Din această cauză, pe pământ, au trăit totdeauna unii cari au pus mărturie pentru Iehova. Scriptura arată, că trebuie să vină un timp când, după voinţa Sa, martorii Săi trebuie să depună o mărturie specială, care va fi completată cu mărturia lui Dumnezeu , ca să cunoască toate creaturile că El este Dumnezeul Iehova.

4. Învinuirea cea dintâi împotriva lui Dumnezeu a avut loc în Eden şi această învinuire a fost mincinoasă. Lucifer, heruvimul sfânt de altădată, s-a arătat Evei, căreia i-a spus despre Iehova Dumnezeu că minte şi l-a mai învinuit pe Dumnezeu că n-ar fi în stare ca să îndeplinească răzbunarea Sa, în caz că omul i-ar călca poruncile Sale. Prin aceasta, Lucifer a tăgăduit autoritatea justificată a lui Dumnezeu. Eva, astfel ,a fost dusă în eroare şi s-a îndoit de faptul că Iehova ar fi

Cuprins

Cel Prea Înalt. Astfel a devenit Lucifer cel dintâi martor mincinos. Spre susţinerea acuzării sale nu a putut aduce nici o dovadă şi Eva totuşi a crezut ceea ce i-a spus. Făcând aceasta, s-a făcut vinovată împotriva poruncii lui Dumnezeu ce a dat-o mai târziu: „După mărturia a doi sau trei martori să se adeverească lucrul." (Deuteronom 19:15). Deoarece Lucifer a fost cel dintâi martor mincinos, el a devenit părintele minciunilor şi omorâtor de om, după cum Isus a zis aceasta. – Ioan 8:44.

5. Este potrivit să amintim o altă regulă dumnezeiască, referitor la mărturia mincinoasă: „Urâte sunt lui Iehova buzele mincinoase." (Proverbe 12:22). Dumnezeu urăşte pe cei mincinoşi ,cât şi pe omorâtorii de oameni şi îi clasează la un loc. (Proverbe 6:16-19). Pentru ca poporul Său ales să cunoască voinţa Sa şi să ştie că El urăşte amăgirea şi făţărnicia, le-a dat următoarea poruncă: „Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău". „Să nu răspândeşti zvonuri neadevărate. Să nu te uneşti cu cel rău ca să faci o mărturisire mincinoasă pentru el." – Exodul 20:16 ; 23:1.

6. Afară de aceasta, Iehova a mai prescris, că persoana care a făcut mărturie mincinoasă împotriva altuia şi din această mărturie ar rezulta pedepsirea aceluia, martorul mincinos să fie pedepsit la fel, după cum trebuia pedepsit acuzatul, dacă într-adevăr s-ar fi găsit vinovat. Dacă, de exemplu, un om ar jura strâmb, că aproapele lui a furat un bou, atunci acest om trebuie să fie pedepsit ca şi cum el ar fi furat boul. (Deuteronom 19:16–19). Legea lui Dumnezeu mai spune că limba mincinoasă poate să umble un timp anumit, însă mincinosul cu voinţa la urmă va fi stârpit. (Proverbe 12:19; 20:28) Astfel, legile exprimate ale lui Dumnezeu ne clarifică că Dumnezeu, la timpul Său potrivit, va nimici atât pe Satan, cât şi pe profeţii mincinoşi, împreună cu sistemele lor mincinoase, deoarece mint cu voia. Iehova descopere acum pe Satan şi pe martorii săi mincinoşi, prin vestirea adevărului Său peste întreg pământul. După legile Sale, acei martori, care au mărturisit adevărul, erau în drept ca să pună mâna pe cel osândit, ca să-l omoare. Întocmai vor mărturisi şi adevăraţii martori ai lui Dumnezeu despre adevărul cuprins în planul Său, în virtutea căruia El va nimici pe toţi mincinoşii. – Deutr.17:6.7

7. Dumnezeu nu se schimbă, dar nici legile Sale. Legea Lui este regula de conduită în lucrările Sale, fie exprimată sau nu. Dacă legea i s-a dat în ştire omului, atunci aceea va rămânea valabilă în veci. Aceia care se susţin a fi copiii lui Dumnezeu, trebuie să ia în considerare aceste legi lămurite, ce constituie regula de acţiune a lui Dumnezeu. Să se păzească de bârfitori, limbuţi şi de rău vorbitori, care cu plăcere se ocupă cu aceea ca să facă rău altora. Pentru poporul lui Dumnezeu stă scris: „De aceea, lăsaţi-vă de minciună. Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul, pentru că suntem mădulare unii altora." (Efeseni 4 :25). Dacă vedem pe cineva, care se susţine a fi copil al lui Dumnezeu, şi totuşi se ocupă cu răspândirea bârfelilor despre alţii, atunci să nu-l ascultăm şi să nu petrecem cu dânsul, deoarece acest fapt lui Dumnezeu nu-i place şi ,pe lângă aceasta, constituie şi călcarea legii Sale. Acela care vorbeşte de rău pe fratele său, prin aceasta se dovedeşte ca fiu al Diavolului, fără considerare că ce crede despre sine.

8. Adam şi Eva au dat crezare mărturiei celui dintâi mincinos. Urmaşii lui Adam şi ai Evei au ajuns cu uşurinţă în tabăra Diavolului. Toţi aceştia nu au crezut în Dumnezeu. Credinţa înseamnă cunoştinţa adevărului şi o supunere plină de dragoste, în armonie cu aceasta cunoştinţă, faţă de Dumnezeu. Dumnezeu iubeşte pe cei credincioşi şi drepţi. Până la potop numai Abel, Enoch şi Noe au fost credincioşi lui Dumnezeu. Toţi ceilalţi urmaşi ai lui Adam şi Eva au cedat influenţei lui Satan. Aceşti trei oameni credincioşi nu s-au ruşinat ca să mărturisească în mijlocul puternicei împotriviri, pentru numele lui Iehova. Dumnezeu a răsplătit astfel credincioşia acestor oameni, că le-a dat mărturia Sa şi a lăsat să se scrie în cuvântul Său, că aceştia s-au bucurat de plăcerea Sa, deoarece au fost dovediţi credincioşi. „Prin credinţă a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Şi prin ea

Cuprins

vorbeşte el încă, cu toate că este mort. Prin credinţă a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Şi n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu. Şi fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută." (Evrei 11:4-6). Deci fără credinţă este cu neputinţă să fie cineva plăcut lui Dumnezeu.

9. Marele potop ,care a nimicit creaturile rele, a dovedit atotputernicia lui Dumnezeu şi supremaţia Sa faţă de împotrivitori. Naţiunile pământului, cu voinţă n-au voit să ştie că Dumnezeu le-a fost creatorul şi binefăcătorul lor. Destulă vreme a petrecut între ei Noe, „predicatorul adevărului", prin care au avut oamenii ocazie ca să cunoască adevărul. Scopul vădit pentru ce s-a dat mărturie prin Noe a fost ca popoarele pământului să nu poată spune că Dumnezeu nu i-a avertizat despre intenţia de a le nimici. Aceasta stabileşte regula amintită des în Scripturi, că Dumnezeu nimic nu face în ascuns, ci îl anunţă mai întâi pe om despre intenţia şi scopul Său referitor la el.

10. Prin Noe şi cei trei fii ai săi, care au trecut peste potop, omenirea a început din nou. Aceşti martori oculari ai potopului, desigur, au povestit urmaşilor lor cum a nimicit Dumnezeu lumea prin potop. Noe şi fiii săi au povestit copiilor lor, că Satan a adus nelegiuirea între oameni şi că Dumnezeul drept al eternităţii pentru aceasta a nimicit creaturile Sale. Copiii lui Noe şi cei ai fiilor lui, deoarece ştiau că Iehova este marele dătător de viaţă şi că Diavolul este marele duşman al lui Dumnezeu şi deoarece li s-a spus că Satan este de vină pentru nimicirea adusă asupra oamenilor prin potop, nu aveau nici o scuză ca să nu recunoască pe Iehova ca Dumnezeul şi Domnul lor. Satan, nu cu mult timp după potop, a început din nou să răspândească minciuni despre Dumnezeu şi toţi aceia care n-au iubit pe Dumnezeu au ajuns sub influenţa lui Satan. Oamenii ,deoarece au ajuns în neştiinţă cu voinţa, au căzut în idolatrie şi nu peste mult timp pământul din nou a devenit stăpânit de răutate şi majoritatea oamenilor a uitat de Dumnezeu.

11. Din scripturi reiese clar că Dumnezeu s-a îngrijit ca totdeauna să aibă martori pe pământ. În decursul timpului, un „nor întreg de martori" a trimis, ca să mărturisească despre numele Său. Dumnezeu, pe aceşti martori îi dă ca exemple pentru creatura nouă. (Evrei 12:1,2). Viaţa acelor oameni, care au mărturisit despre bunătatea lui Dumnezeu, a servit de pildă chiar şi pentru îngerii din cer. Tot aşa acuma, credincioşii bisericii lui Dumnezeu, sunt punctul de privelişte al lumii, îngerilor şi al oamenilor. – 1Corinteni 4:9.

12. Între acei oameni, care au format „norul de martori" pentru Iehova, se aflau şi Noe, Avraam, Isaac şi Iacov. Aceştia, în decursul marii vârste a idolatriei, au figurat ca nişte lumini, ce au luminat numele lui Dumnezeu. Pe urmaşii lor, Dumnezeu i-a făcut o naţiune, ca să-I fie martori pe pământ. Purtările lui cu această naţiune, au fost ca să dovedească adevărul Său, pe care 1-a spus: „Fericit este poporul al cărui Dumnezeu este Iehova şi naţiunea pe care a ales-o de moştenire." (Psalm 33:12) Naţiunile păgâne, care locuiau împrejurul lui Israel, au avut deplină ocazie ca să vadă binele de care se bucura poporul lui Israel din partea lui Dumnezeu, atât timp cât a fost credincios faţă de El. Dumnezeu, de repetate ori, a dat evreilor dovada incontestabilă că El este singurul Dumnezeu adevărat. Dumnezeu le-a dat ocazie ca să pună mărturie adevărată şi de încredere pentru El şi ,prin purtarea lor, să servească ca martori popoarelor dimprejur. Prin faptul că adeseori i-a eliberat din lipsuri şi primejdii, şi-a arătat atotputernicia Sa dumnezeiască. Prin aceasta şi prin alte mijloace i-a învăţat că de aceia i-a ales, ca să-I fie martori pe pământ.

13. Ceea ce Iehova a făcut pentru Israel, nu a făcut în interesul Său propriu, ci, le-a dat ocazie ca să-şi dovedească credincioşia faţă de El. Le-a fost poruncit, ca să povestească copiilor lor despre bunătatea Sa, pentru ca din generaţie în generaţie să se împărtăşească de binecuvântările Sale. (Deutronom 6:17-25). „Învăţăturile Tale sunt moştenirea mea de veci, căci ele sunt bucuria inimii mele."(Psalm 119:111) . Acestui popor a încredinţat Dumnezeu cuvintele Sale. (Romani 3:2)

Cuprins

Dumnezeu a curăţit drumul înaintea lor şi i-a condus într-un pământ plin de bunătăţi şi i-a prevăzut cu binecuvântări spirituale şi materiale, care trebuiau ca să-i încurajeze să fie martorii drepţi şi credincioşi ai lui Dumnezeu. (Deutronom 8:7-14). Nici un alt Dumnezeu nu i-a ajutat şi nu i-a mângâiat. Nici un alt Dumnezeu străin nu poate susţinea că el le-a dat binecuvântările. Dumnezeu de aceia le-a zis: „Eu am prezis şi am mântuit şi v-am dat în ştire pe când zeu străin nu era încă între voi; de-aceia voi sunteţi martorii Mei, zice Iehova, că Eu sunt Dumnezeu." – Isaia 43:12.

14. Israeliţii au neglijat să aprecieze ceea ce Dumnezeu a făcut pentru ei şi că i-a primit în favoarea Sa. Ceea ce s-a întâmplat cu ei, s-a însemnat în cuvântul Său, pentru binele şi ajutorul Israelului spiritual (a celor ce sunt încă pe pământ). „Astfel, cine gândeşte că stă neclintit, să fie cu luare aminte să nu cadă." (1Corinteni 10:11,12). Dacă pentru Israelul natural a fost de lipsă ca să fie martor credincios al lui Dumnezeu, atunci cu cât mai mult este de lipsă pentru Israelul spiritual, ca să fie martori credincioşi şi drepţi ai numelui Său.

15. Vederea şi priceperea izraeliţilor s-a întunecat şi scopul pentru care au fost chemaţi şi aleşi l-au pierdut din ochi. Pierzând vederea, îi aştepta căderea. „Unde viziunea dumnezeiască lipseşte, poporul este desfrânat, dar cel ce păzeşte legea este fericit." (Proverbe 29:18). Ei nu şi-au dat toată silinţa ca să ţie legea. Egoismul lor i-a abătut spre drumul rău. Ei căutau mai mult comoditatea şi renumele lor propriu, în loc să îndeplinească datorinţele lor, care erau să preamărească numele lui Iehova şi să caute plăcerea Sa. Umblarea izraeliţilor a preumbrit exact ceea ce trebuia să se întâmple cu aceia care au păşit pe urmele lui Isus Christos, dar care şi-au călcat legământul. Creştinii consacraţi , tot asemenea pot să păţească ca şi izraeliţii, anume vor cădea şi se vor nimici, dacă vor pierde vederea scopurilor lui Dumnezeu.

16. Satan a ridicat pentru sine reprezentanţi dintre izraeliţi, care au mărturisit mincinos, ca să orbească poporul şi să-1 întoarcă de la adevăratul Dumnezeu. Este scris lămurit, că asemenea lucruri se vor ivi între izraeliţii spirituali. (2 Petru 2:1). Izraeliţii au fost avertizaţi asupra acestei acţiuni a lui Satan şi li s-a poruncit ca pe profeţii mincinoşi să-i omoare. (Deutronom 13:1-5). Deoarece izraeliţii au neglijat să se supună poruncilor lui Dumnezeu, profeţii mincinoşi au răspândit mai departe minciunile Diavolului. Acei profeţi mincinoşi erau iudei, care nu se puteau scuza că nu cunoşteau legea lui Dumnezeu. Cu toate acestea au intrat în serviciul lui Satan. Au avut plăcere să-i admire şi să-i aplaude oamenii. Au cedat egoismului. Au fost făţarnici, deoarece susţineau că vorbesc în numele lui Dumnezeu şi ei, de fapt, în calitate de „laţ de păsărar" al lui Satan, au lucrat ca să prindă în laţ pe fraţii lor şi ca să-i împiedece să fie credincioşi lui Dumnezeu. – Osea 9:8.

17. Iehova a servit mărturie pentru izraeliţi, prin profeţii Săi credincioşi, însă poporul nu i-a luat în considerare. (Ieremia 29:19). Aceasta stabileşte regula, că cei ce vor fi credincioşi faţă de Dumnezeu, aceia acum trebuie să se dovedească ca martori credincioşi şi adevăraţi ai lui Dumnezeu. Izraeliţii nu se puteau scuza cu neştiinţa. Iehova i-a adunat la un loc, unde le-a dat lecţii, învăţându-i că ce rău le va fi dacă ei se vor depărta de la El. Ei au răspuns: „Noi vom servi pe Domnul." După aceasta, Domnul, prin Iosua, i-a făcut să mărturisească împotriva lor înşişi: „Şi Iosua a zis către popor: voi sunteţi martori în contra voastră înşivă, că voi aţi ales pe Iehova, spre a-I servi. Şi ei au zis: Suntem martori!" (Iosua 24:21,22) . Sunt mulţi care s-au consacrat lui Dumnezeu şi, prin aceasta, s-au învoit ca să facă voia Lui. Adevărul le-a fost pus înainte, din care au putut cunoaşte voinţa lui Dumnezeu. Nu au nici un motiv să spună că nu au cunoscut voinţa Lui; de aceia, ei au devenit martori în contra lor înşişi.

18. Izraeliţii , prin purtarea lor nepotrivită , au adus ocară asupra numelui lui Dumnezeu. Domnul i-a mustrat, în interesul lor, ca să se poată întoarce şi să fie din nou în armonie cu legământul făcut de ei. Neascultarea lor a făcut mândri pe păgâni, cari îşi băteau joc de Dumnezeu, deoarece ei au putut birui pe acel popor, care era sub conducerea lui Dumnezeu. Exact acest lucru

Cuprins

se întâmplă cu mulţi care susţin că Isus Christos este Mântuitorul şi Iehova, Dumnezeul lor. Dispreţuind legământul lor, au meritat şi au şi primit dispreţ din partea oamenilor iubitori de bine ai diferitelor naţiuni. Rezultatul a fost, că milioane de oameni s-au întors de la Dumnezeu, prin care fapt, numele lui Dumnezeu a fost batjocorit.

19. Scopul lui Dumnezeu a fost ca poporul cu care a încheiat legământ, să tragă învăţătură din acele experienţe prin care a trecut Israelul natural, iar, dimpotrivă, de la lume aşteaptă să înveţe din experienţele Israelului spiritual. Văzând aceea, că Israelul natural, pentru că a călcat legământul făcut cu Dumnezeu, a trebuit să sufere înfrângere completă, trebuie să ştim că tot aceea soartă aşteaptă şi pe aceia care sunt în legământul de sacrificiu şi nu vreau să mărturisească pentru numele Lui. Voinţa lui Dumnezeu este legea Sa. Voinţa Sa poate fi exprimată, dar poate fi observată şi din purtarea Lui faţă de poporul Său, cu care a încheiat legământ. Este stabilită deci regula că acela care încheie legământ spre a deveni martor al lui Dumnezeu, nu va putea neglija datorinţele sale faţă de acest legământ, fără să nu aştepte pedeapsă cuvenită. Acesta ori va fi un martor credincios al lui Dumnezeu sau (direct sau pe căi laterale) se va uni cu cel rău. Isus, această regulă a întărit-o când a zis: „ Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, şi cine nu strânge cu Mine, risipeşte". – Matei 12:30.

Cel credincios şi drept

20. Cel din urmă profet, pe care Dumnezeu l-a trimis ca să mărturisească pentru numele Său, a fost Ioan Botezătorul. El a fost trimis ca premergător, ca să vestească venirea celui mai mare Martor al lui Dumnezeu. „A venit un om trimis de Dumnezeu: numele lui era Ioan. El a venit ca martor, ca să mărturisească despre Lumină, pentru ca toţi să creadă prin el. Nu era el Lumina, ci el a venit ca să mărturisească despre Lumină." (Ioan 1:6-8). Astfel Ioan, martorul lui Dumnezeu, a mărturisit pentru Isus, pentru cel mai mare Martor, dintre toţi cei trimişi de Dumnezeu.

21. Isus a dovedit credincioşie faţă de Tatăl Său. A venit ca să reprezinte pe Tatăl Său. De aceea a fost trimis în lume, ca să mărturisească despre Tatăl Său şi despre adevăr. „Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut şi am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr." (Ioan 18:37). Acel adevăr, pe care l-a înălţat mai presus de toate, a fost că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, autorul şi împlinitorul a toată creaţiunea. Despre Sine a mărturisit, că de la Iehova, de la dătătorul Său de viaţă a venit. (Ioan 5:23). El nu a voit să primească cinste din partea Diavolului sau a oamenilor. (Ioan 5:41; Matei 4:10). A fost drept şi credincios faţă de Părintele Său. Toată cinstea şi onoarea a atribuit-o lui Iehova Dumnezeu şi pentru Sine n-a pretins nimic. (Ioan 5:30; 8 :29). Fie între învăţăceii Săi, fie între farisei şi păgâni, El numai pentru mărirea, puterea şi împărăţia Părintelui Său a mărturisit. Este scris despre El că atunci când a stat în faţa îngâmfatului domnitor roman, „a făcut o frumoasă mărturie înaintea lui Pilat din Pont". – 1Timotei 6:13.

22. Cei trei ani şi jumătate de serviciu ai Domnului au fost consacraţi exclusiv mărturiei pentru numele lui Iehova Dumnezeu şi pentru planul Său de mântuire. Când şi-a sfârşit mărturia ce a făcut-o pe pământ, serviciul Său şi l-a încheiat ca unul din cei mai mari martiri ai lui Dumnezeu. Că consacrarea Sa lui Dumnezeu şi mărturia ce a depus-o pentru numele Său i-a fost plăcută lui Iehova, le dovedeşte îndeajuns faptul că Dumnezeu L-a înviat din morţi şi I-a dăruit un nume, mai presus de toate numirile ce există şi a dat poruncă ca toate creaturile să I se închine. (Fapte 10:38-40; Filipeni 2:9-11) Străduinţa Sa întotdeauna a fost ca să-L reprezinte pe Iehova. A depus o mărturie credincioasă pentru adevărul cuvântului lui Dumnezeu şi a preamărit întotdeauna numele Părintelui Său. Pentru aceasta este numit ca: „Aminul, martorul credincios şi adevărat". – Apocalips 3:14 ; 2Corinteni l:20.

Cuprins

23. Iehova Dumnezeu L-a făcut pe Isus cap al Israelului spiritual. Fiecare care face parte din creatura nouă şi se dovedeşte credincios faţă de Dumnezeu, trebuie ca să păşească pe urmele Lui. Purtarea Sa este singura purtare care este potrivită. „Căci pentru aceasta aţi fost chemaţi, căci şi Christos a pătimit pentru voi, lăsându-vă pildă ca să urmaţi pe urmele Lui." (1Petru 2:21). Scriptura arată că toţi aceia, care se vor bucura la sfârşitul căii lor de plăcerea lui Dumnezeu şi vor deveni părtaşi la împărăţia Lui, trebuie să parcurgă acelaşi drum pe care L-a parcurs Isus. Asupra acestui punct nu mai are loc nici o discuţie. Dumnezeu, prin aceia că L-a numit ca: „ Martorul credincios şi adevărat" al Său, a dat de înţeles că toţi aceia pe care îi recunoaşte a fi copiii Săi, trebuie să pună mărturie pentru numele Său cel mare. Unii, care se numesc urmaşi ai lui Isus Christos, adeseori şi mereu critică revista, pentru că aceasta tot numai despre importanţa serviciului vorbeşte.. Să înţelegem, odată pentru totdeauna, că revista nu caută plăcerea oamenilor sau a Diavolului, ci, ea caută plăcerea lui Iehova. Nu ar fi demnă de misiunea ei, dacă nu ar repeta necesitatea şi importanţa faptului, ca să fim în acest timp potrivit martori ai numelui lui Iehova Dumnezeu. Altă purtare ar dovedi necredincioşie.

Apostolii Săi

24. Apostol este acela, care este încredinţat de mai marele său, cu ducerea la îndeplinire a unui lucru. Pe acei oameni credincioşi, care au fost împreună cu Isus ,în timpul serviciului Său de pe pământ, Domnul i-a trimis la lucru. Oare Isus le-a zis, ca să-şi dezvolte un caracter frumos, plăcut, şi astfel să se pregătească ca să fie duşi în cer, la un timp potrivit? Dacă da, atunci fiecare urmaş al Său aşa trebuie să facă. Iar dacă nu, atunci ceea ce le-a dat ca pildă de urmat, de care trebuie să şi fie conduşi, trebuie să primească. Isus a zis învăţăceilor Săi: „Eu sunt lumina lumii.'' El s-a pregătit să plece de pe pământ şi a ştiut că voinţa Părintelui Său este ca această lumină să nu se stingă. Aceşti oameni au umblat cu Isus, au mâncat cu El şi, stând la picioarele Lui, au primit de la El învăţătură. Oare ce i-a învăţat pe ei în cei trei ani şi jumătate? Da, i-a învăţat ca să ştie pentru ce scop au fost aleşi, care le este datoria. Chiar înaintea morţii Sale, le-a zis Isus: „ Şi mărturisiţi şi voi, pentru că de la început sunteţi cu mine." Dacă dezvoltarea caracterului era lucrul principal ce trebuiau să-l facă învăţăceii, atunci Isus, desigur, le-ar fi vorbit ceva despre asta. Între cele din urmă cuvinte pe care le-a adresat lor, înainte de a pleca în glorie, au fost cuvintele , după cum urmează: „Dar veţi primi o putere, când Sfântul Spirit va veni peste voi şi-mi veţi fi martori, în Ierusalim , în Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului." – Faptele 1:8.

25. Cum au putut înţelege apostolii credincioşi cuvintele Domnului? Imediat după plecarea Domnului la cer, unul dintre ei astfel a vorbit către ceilalţi: „Deci trebuie ca unul dintre aceşti bărbaţi ..... să fie martor împreună cu noi a învierii Lui." (Faptele 1:21,22). Acest unul trebuia să ocupe locul lui Iuda, necredinciosul. Cei credincioşi au fost martori la suferinţele şi glorificarea lui Isus, pentru ca astfel să poată înţelege mai bine chemarea lor. (1Petru 5:1 ; 2Petru 1:16). La Rusalii, aceştia au început mărturisirea în public şi cu mult curaj. Mai târziu, Dumnezeu a trimis pe Petru la Corneliu, un păgân evlavios. Oare Petru i-a spus lui Corneliu, că urmarea lui Isus constă în aceea, ca să mediteze în linişte şi să crească în blândeţe, ca astfel să se pregătească pentru a fi potrivit de dus în cer? Să lăsăm să ne vorbească apostolul, singur: „Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi şi a îngăduit să Se arate, nu la tot norodul, ci nouă, martorilor aleşi mai dinainte de Dumnezeu, nouă, care am mâncat şi am băut împreună cu El, după ce a înviat din morţi. Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului şi să mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii şi al celor morţi." – Fapte 10:40-42.

Cuprins

26. Nici un consacrat al Domnului nu poate să aibă motiv serios şi nici scuză, că ar fi nelămurit în ceea ce priveşte misiunea sa de pe pământ. Dumnezeu ne-a dat şi ne dă ocazie ca să cunoaştem ce este voinţa Sa. Saul din Tars a fost un aprig persecutor al urmaşilor Domnului. Dumnezeu a lăsat să treacă prin aspre încercări, dar l-a lămurit pentru ce scop: „Dumnezeul părinţilor noştri te-a ales pe tine ca să cunoşti voinţa Lui şi să vezi pe Cel drept şi să auzi glas din gura Lui, că vei fi martor pentru El la toţi oamenii, despre cele ce ai văzut şi ai auzit. Şi acuma ce ai în gând? Scoală-te şi vezi de lucrul pentru care ai fost ales!" – Fapte 22:14-16.

27. În viitor, când toate lucrurile vor fi descoperite şi cunoscute, fără îndoială va fi cunoscut faptul că, de la cruce începând, până în zilele de acum, pe pământ a fost mereu un lanţ neîntrerupt al martorilor credincioşi pentru numele lui Dumnezeu. Prin Christos, Dumnezeu a organizat pe pământ biserica Sa; Satan, pe de altă parte, a organizat societatea sa făţarnică, căreia i-a dat numele de „religie creştină", care poartă pe nedrept numele lui Christos, ca să amăgească pe oameni şi să-i despartă de la adevăratul Dumnezeu. Mari mulţimi de oameni de bine au căzut în cursa lui Satan, cărora le-a dat de înţeles că misiunea lor pământească este dezvoltarea caracterului, ca astfel să fie pregătiţi pentru a merge în cer, unde vor lua parte la conducerea lumii. Învăţătorii făţarnici i-au condus pe aceştia în „creştinătatea" cu numele. Acest sistem face ceremonii pe dinafară, poartă uniforme caracteristice ecleziastice şi se face văzut pe dinafară. Şi astăzi, mulţi dintre aceia care se mărturisesc a fi creştini, cred că prezentarea pe din afară este de mare importanţă. Ei susţin că scopul chemării lor este să se pregătească pentru cer, unde vor fi ridicaţi ca să devină împreună moştenitori cu Christos. Pe ei îi deranjează dacă ,în prezenţa lor sau în auzul lor, vorbim de serviciul Domnului din timpul de acuma. Ei aşa cred ,că servesc lui Dumnezeu, prin aceia că ocărăsc şi vorbesc de rău pe aceia care lucrează pentru mărturisirea numelui lui Iehova Dumnezeu. Ei au pierdut din vedere scopul pentru care Dumnezeu i-a scos „de la întuneric la lumina Sa minunată". – 1Petru 2:9,10.

28. Diavolul a ridicat martori mincinoşi împotriva lui Isus. (Matei. 20:59,60). Învăţăcelul tot numai la aceasta se poate aştepta, deoarece servitorul nu este mai mare decât stăpânul său. (Ioan 15:20). Alte scripturi îl avertizează pe urmaşul lui Christos, că se poate aştepta la atacuri, chiar din partea acelora care susţin a-i fi fraţi. David nu a fost om desăvârşit, dar a fost un martor credincios al numelui lui Iehova, David a preumbrit pe Christos şi pe membrele sale. A scris în calitate de profet al lui Dumnezeu şi cuvintele sale se referă la creatura nouă:, „Căci împotriva mea se ridică nişte martori mincinoşi şi nişte oameni, care nu suflă decât asuprire." (Psalm 27:12) „Nişte martori mincinoşi se ridică şi mă întreabă de ceea ce nu ştiu.". – Psalm 35:11.

29. Putem aştepta, că în acest timp, martori mincinoşi se vor ridica şi vor acuza pe aceia, care îşi dau cele mai bune străduinţe ca să mărturisească pentru numele lui Iehova. Dacă aceşti martori falşi, chiar vor omorî pe martorii credincioşi ai Domnului, mărturia, cu toate aceasta, va progresa neîntrerupt. (Psalm 119:95). Atunci când ocări şi acuze nemiloase se rostesc împotriva acelora care servesc pe Dumnezeu şi dacă cel acuzat nu răspunde acestor acuzaţii, unii fraţi vor fi cuprinşi de nedumerire şi cu mirare vor întreba dacă nu cumva sunt drepte acuzele. Copilul adevărat al lui Dumnezeu trebuie se presupună despre fratele său ,care este în Christos, că este nevinovat, atât timp până când, printr-o cercetare şi ascultare potrivită nu se convinge, dacă într-adevăr este vinovat de acele acuze. Dar pentru că nu putem convinge pe cei ce ne acuză, să ne oprim oare din lucrul pe care ni l-a încredinţat Domnul? Oare Isus s-a adresat tribunalului pentru apărarea onoarei şi cinstei sale? Este scris despre dânsul că nu s-a bucurat de cinste din partea oamenilor, ceea ce dă de înţeles, că nu s-a bătut mult pentru cinste şi onoare înaintea oamenilor. Dacă nici Isus şi nici apostolii n-au făcut aceasta, atunci oricare copil al lui Dumnezeu, pentru ce să permită Diavolului ca să-1 antreneze în pâre, pentru ca astfel, să-i fure timpul ce l-ar putea folosi în serviciul Domnului?

Cuprins

Oare nu-i aşa că, chiar aceasta i-ar plăcea Diavolului? Prin aceasta Satan caută ca să împiedece pe servitorii lui Dumnezeu în îndeplinirea cu credincioşie a serviciului lor.

30. Să nu uităm că servitorul Domnului, nu oamenilor, ci Stăpânului său trebuie să dea socoteală despre lucrul încredinţat lui. „Cine eşti tu, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său; totuşi, va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească ca să stea". (Romani 14:4). Dacă cineva vede că fratele său serveşte pe Domnul şi se bucură de binecuvântarea Domnului, să nu uite că nu cade în competenţa sa de a-1 judeca. Creştinul ştie bine, deoarece Domnul l-a avertizat, amintindu-i că acela care va dovedi credincioşie faţă de Dumnezeu, va deveni ţinta săgeţilor ce vin din partea duşmanului. Faptul că creştinul serveşte mai departe pe Domnul şi se bucura de harul Său, este cea mai bună dovadă că acuzele îndreptate împotriva lui sunt mincinoase şi sunt de la duşman. Despre aceasta stă scris: „Cine va ridica învinuire împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este îndreptăţitorul lor." – Romani 8:33.

31.Cuvântul „îndreptăţitor" folosit aici nu se referă la îndreptăţirea primită cu ocazia consacrării. Cuvântul acesta amintit aici se referă la creatura nouă şi înseamnă mulţumirea[bine primirea] lui Dumnezeu faţă de el . Singur Dumnezeu are dreptul să bine primească pe ai Săi şi altul nimeni n-are drept s-o facă. El va bine - primi pe aceia care se bucură de plăcerea Lui, fără considerare la aceea, ce gândeşte unul sau altul despre ei. Nici un adevărat copil al lui Dumnezeu nu-şi va pierde capul la auzul vorbirilor de rău împotriva fratelui său, ştiind că Dumnezeu va judeca pe fiecare, după judecata lui dreaptă şi desăvârşită. Nu există scriptură care ar dovedi, că Domnul ar fi rânduit pe cineva să fie poliţist spiritual al fratelui său. A dat, ce e drept, dispoziţiuni adunărilor, ca ele examineze unele vinovăţii făptuite, însă nici adunările n-au fost îndreptăţite ca să aducă pedepse.

Culmea

32. Iehova a dovedit lungă răbdare faţă de duşmanii Săi. El a permis lui Satan şi uneltelor sale ca să continue a aduce ocară şi blestem asupra numelui Său sfânt. Aceştia au tăgăduit pe Iehova Dumnezeu şi au ponegrit cinstea şi onoarea Sa. Timpul este aproape, când această întrebare trebuie să fie rezolvată. Va veni timpul când acuzatorii falşi şi mincinoşi vor fi stârpiţi. Însuşi Iehova va porni procesul şi îl va judeca în dreptate. Diavolul şi toţi argaţii săi vor fi judecaţi şi mincinoşii se vor ruşina.

33. Iehova provoacă acum pe duşman şi pe agenţii săi. Le pretinde ca să aducă dovezile lor, ca să arate dreptatea celor susţinute de ei sau să se lase bătuţi. În acelaşi timp, acelora care sunt sinceri şi credincioşi faţă de El, le spune: „Voi sunteţi martorii Mei ,că Eu sunt Dumnezeu". Este evident că Dumnezeu, în acest timp de mare tulburare, are pe unii ca martori, care trebuie să stea fermi şi statornici de partea Lui şi să mărturisească pentru numele Lui.

34. Dumnezeu, prin activitatea martorilor Săi credincioşi, descopere locul de scăpare al minciunii şi-l face văzut. (Isaia 28:17). Diavolul s-a îngrijit de marele loc de scăpare al minciunii şi ,pe unii consacraţi, i-a orbit în aşa măsură încât ei nu sunt capabili a vedea că Satan are o organizaţie şi se poticnesc dacă rămăşiţa credincioasă vorbeşte împotriva organizaţiei lui Satan. Aceia însă care umblă în lumină şi care sunt luminaţi de fulgerele ce strălucesc din templu, recunosc că Satan are o organizaţie puternică. Ei văd că această organizaţie blestemată aşa de legat ţine poporul, încât nici cum nu se poate elibera din ghearele ei şi că nici o putere omenească nu este capabilă ca să-1elibereze. Mărturia rămăşiţei, dacă ar dura chiar mai multe secole, nu ar putea nimici organizaţia lui Satan şi nici nu poate lega pe cel rău. Ce să facă, aşadar ,rămăşiţa?

35. Ca martori credincioşi ai lui Dumnezeu, trebuie să descopere minciunile blestemate şi să atragă atenţia poporului asupra mărturiei mari ce o va da Dumnezeu în curând. Rămăşiţa vede că este

Cuprins

incapabilă ca să poată învinge puterile celui rău. Ştie ,însă, că acesta nu este lucrul ei. Ei ştiu că trebuie să fie martori credincioşi şi adevăraţi ai lui Iehova, deoarece mărturia ce s-a făcut timp de aproape şase mii de ani, acuma a ajuns la culme. Cu apreciere ascultă cuvintele lui Iehova, pe care le-a adresat lor şi tuturor acelora care au urechi de auzit: „De aceea aşteptaţi numai, zice Domnul, până în ziua când Mă voi scula la pradă: căci am hotărât să strâng neamurile, să adun împărăţiile, ca să-Mi vărs urgia peste ele, toată aprinderea mâniei Mele; căci toată ţara va fi mistuită de focul geloziei Mele." – Ţefania 3:8.

36. Nu peste mult timp mărturia rămăşiţei va avea sfârşit şi după aceia va veni un timp de aşa mare strâmtorare, cum n-a văzut încă omenirea. (Matei 24:14,21,22). Iehova acuma vorbeşte către popor, prin gura martorului Său credincios, zicându-i: „Ia aminte, pământule şi ce este pe el! Domnul Dumnezeu să fie martor împotriva voastră, Domnul care este în Templul Lui cel Sfânt!" (Mica 1:2). Voinţa exprimată a lui Dumnezeu este ca, acum, poporul (atât conducătorii cât şi cei supuşi) să fie avertizat de intenţia Sa. Ce mijloace foloseşte El pentru aceasta? Îndeosebi cărţi şi alte tipărituri foloseşte în acest scop. Prin aceste unelte demască pe Satan înaintea popoarelor, care se susţin a fi creştine. În unele locuri se foloseşte şi de radio, însă nu mulţi se pot bucura de această unealtă. Radiofonia o foloseşte pentru a deschide drumul, prin anunţarea poporului. În urmă trimite pe credincioşii Săi, care umblă din casă în casă să vestească evanghelia, vorbind poporului despre vestea de bucurie, că eliberarea este aproape. Fiecare membru al clasei templului, poate beneficia de ocazia să pună în mâna poporului vestea de bucurie tipărită şi, prin aceasta, să pună mărturie pentru numele lui Iehova Dumnezeu. Deoarece sunt în corpul lui Christos şi au fost duşi în starea templului, fac parte din Christos. Iehova aşa vorbeşte despre Christos: „Iată l-am dat ca martor popoarelor, conducător şi căpetenie popoarelor!" – Isaia 55 : 4.

37. Aceasta înseamnă că fiecare membru al corpului, a fost dat de mărturie popoarelor. Dintre cei unşi nici unul nu poate fi credincios faţă de Dumnezeu, dacă nu mărturiseşte, când Dumnezeu îi dă ocazie pentru aceasta. Mărturiile Domnului El le-a pus în mâinile celor unşi. Acesta este un privilegiu important căruia, uneori, nu i se acordă interes îndeajuns. Revista ar deveni necredincioasă faţă de misiunea sa, dacă nu ar atrage atenţiunea de repetate ori asupra acestui mare privilegiu.

38. Satan a lăsat să se ridice monumente, în amintirea faptelor mai însemnate ale servitorilor săi. Aceste monumente vor fi nimicite pentru totdeauna, însă mărturiile pentru Domnul vor fi veşnice şi adevărate. (Psalm 119:144,152). Acelea sunt cele mai minunate dintre toate câte s-au spus şi este fericit acela care le cunoaşte şi le vesteşte. Iehova va bine-primi pe martorii credincioşi şi îi va primi la Sine. Cuvântul Său ne lămureşte că pe nimeni altul nu-l va bine-primi, şi nici nu-l va lua la sine. Aceşti credincioşi şi adevăraţi vor sta în veci în biserica Sa, ca stâlpi de amintire (monumente).

39. După cum spune profetul, Iehova se va scula ca să pună mărturia cea de pe urmă, care va face să strălucească pe veci numele Său. El va fi cel mai mare martor. „Căci iată că Domnul iese din locuinţa Lui, Se pogoară şi umblă pe înălţimile pământului! Sub El se topesc munţii, văile crapă, ca ceara înaintea focului, ca apa care curge prin râpe." (Mica 1:3,4) Când Iehova va depune mărturia Sa, toate creaturile vor şti că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat şi că Satan şi agenţii săi sunt mincinoşi. Înaintea lui Iehova va pieri tot ce este rău şi stricat. Atunci , înaintea fiecărui om iubitor de bine şi de adevăr, Iehova va fi cel mai mare „Martor credincios şi adevărat". Acest titlu L-a dat şi scumpului Său Fiu şi L-a aşezat în poziţia cea mai măreaţă după El. Aceia care se vor uni cu Isus Christos în opera Sa mare şi care vor şedea pe tron cu El, trebuie să fie din aceia care au mărturisit cu credincioşie adevărul despre numele măreţ al lui Iehova. Pe aceia, care cu credincioşie mărturisesc adevărul despre numele Celui Prea Înalt, Iehova îi va elibera.

Cuprins

40. Făcând pe scurt sumarul, vedem că, de la Eden şi până azi, Satan s-a împotrivit lui Iehova şi a adus ocară asupra numelui Său sfânt şi a făcut pe mulţi alţii ca să facă tot aşa. Fiecare creatură, care a mărturisit pentru Iehova şi s-a dovedit statornică, a fost hulită, căzând asupra lui aceleaşi ocări, care au căzut asupra lui Dumnezeu şi a lui Isus Christos. Vedem că Dumnezeu, începând de la Abel, până la Ioan Botezătorul, a trimis pe profeţii Săi, ca să-i fie martori. Mai târziu a trimis pe iubitul Său Fiu, cel mai mare martor care a umblat vreodată pe pământ. Pe urmă a trimis pe apostoli, care au petrecut cu Isus şi care au mărturisit pentru El şi pentru planul de mântuire al lui Dumnezeu. În decursul timpului, au fost nişte urmaşi ai lui Isus Christos, care, cu credincioşie au stat lângă numele sfânt al lui Iehova. Acum a sosit timpul de mare importanţă, când Dumnezeu voieşte ca toţi aceia pe care îi numeşte ca „rămăşiţa" Sa credincioasă şi care fac parte din clasa templului, să facă o vestire ciudată, o mărturie pe pământ. Ca cel mai mare dintre dânşii, Iehova Dumnezeu va fi marele Martor, care se va distinge şi care va face ca toată creaţia Sa să cunoască că El este marele Iehova Dumnezeu. Acest lucru îl va face în mod foarte hotărât.

41. Ceea ce trebuie să vadă creştinul este aceea, că cel mai mare privilegiu ce s-a dat vreodată unei creaturi este de a cunoaşte că face parte din clasa martorilor pentru Iehova. Până când lucrează în acest serviciu, să nu-l înfricoşeze şi nici să nu-l împiedece acele ocări, care sunt aruncate asupra sa din partea duşmanului şi nici vorbirile de rău şi urâciunile ce le întâmpină din partea acelor fraţi, care dau ascultare duşmanului. Singur Dumnezeu este marele Judecător. Fiecare martor credincios al lui Dumnezeu, umăr la umăr se luptă pentru evanghelia împărăţiei lui Dumnezeu şi nici o clipă nu se înfricoşează înaintea duşmanului. Prin faptul că sunt credincioşi şi adevăraţi faţă de Iehova, rămăşiţa arată că iubirea ei a aşezat-o în Iehova: „Fiindcă Mă iubeşte, zice Domnul, de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaşte Numele Meu." – Psalm 91:14.

Întrebări pentru studiul berean

§ 1,2. Spune care este întrebarea importantă, rezolvarea căreia trebuie să aibă loc acuma? Cine a ridicat învinuiri şi împotriva cui? Despre ce interese este vorba? Cine trebuie să dea sentinţa? Cine va lămuri întrebarea şi cu ce rezultat?

§ 3,4. Trebuia întrebarea ,de fapt, să se pună? Descrie împrejurarea, prin care s-a adus cea dintâi învinuire! Ce mărturie s-a făcut şi prin cine? De ce este trebuinţă pentru o mărturie ciudată?

§ 5, 6. Citează scripturi, arătând cum priveşte Domnul mărturia mincinoasă! Spune care este regula dată lui Israel referitor la mărturia adevărată şi cea mincinoasă! Ce închipuie aceasta? Ce se va întâmpla la urmă cu sistemele mincinoase şi cu aceia care părtinesc aceste sisteme?

§ 7. Ce îndrumare ne dă apostolul Pavel în privinţa purtării noastre drepte, unul faţă de altul? Ce purtare să dovedim faţă de aceia care calcă aceasta regulă?

§ 8, 9. Arată originea mărturiei mincinoase. Descrie stările care au fost pe pământ în timpul potopului! Defineşte credinţa şi arată marea ei importanţă! S-a dovedit credinţă şi au fost credincioşi faţă de Dumnezeu înaintea potopului? Ce regulă întăreşte faptul că Dumnezeu a vestit înainte că are de gând să nimicească lumea?

§ 10. Cum a servit potopul de mărturie pentru generaţiile de mai târziu ? În ce măsură a prins învăţătura şi pentru ce nu spre bine?

§ 11–13. Arată la cine se referă „norul de martori" din Evrei 12:1,2? Ce au mărturisit aceştia? Arată că purtarea lui Iehova faţă de Israel, trebuia să servească de lecţie atât pentru ei, cât şi pentru popoarele din jurul lor! În ce scop s-a purtat astfel cu ei?

§ 14–17. Descrie drumul urmat de Israel şi arată ce învăţătură cuprinde pentru Israelul spiritual?

§18,19. Fă o asemănare între Israelul natural şi cel spiritual : l) în privinţa relaţiei lor faţă de Iehova 2) măsura aprecierii acestei relaţii 3) influenţa ce au răspândit prin urmarea căii arătate de Dumnezeu, 4) şi în privinţa urmărilor din neglijarea legământului din partea lor!. Ce învăţătură rezultă din aceasta pentru aceia care doresc să fie credincioşi?.

§.20. Cine a fost Ioan Botezătorul şi ce misiune a avut?

§ 21,22. Care a fost misiunea lui Isus pe pământ? Ce veste a vestit şi ce a mărturisit? Ce sfârşit a avut acea misiune? Ce mare scop a avut serviciul Său? Adu dovezi scripturale, din care să reiese, că Părintele a avut plăcere de serviciul făcut de Isus!

§ 23. Spune precis ce înţelegi sub urmarea paşilor lui Isus?

§24,25. Ce este apostolul? În ce scop a învăţat Isus pe ucenicii Săi credincioşi? I-a încredinţat cu ducerea la îndeplinire a unui lucru ? În ce trebuia să constea puterea, care îi făcea capabili pentru activitate? Arată, din activitatea apostolilor, ce susţineau ei a fi serviciul lor?

§ 26. Arată adevărul important ce reiese din purtarea lui Dumnezeu faţă de Saul din Tars!

§ 27. Cine a organizat biserica adevărată şi în ce scop? Cine, cum şi în ce măsură a întors mintea oamenilor de bine de la priceperea scopului şi a înţelesului chemării înalte?

§ 28,29. Ce învăţătură să tragă martorii de acum ai lui Dumnezeu din experienţele lui Isus cu martorii mincinoşi? Ce învăţături sunt ascunse în experienţele lui David?

§ 30,31. Explică versetele Romani 8:33 şi 14:4 şi aplică aceste scripturi!

§ 32–35. Pentru ce a dat Dumnezeu dovadă de aşa lungă răbdare faţă de duşmanii Săi? Care sunt cele două drumuri puse înaintea duşmanilor lui Dumnezeu? În ce scop va folosi acuma Iehova pe martorii Săi credincioşi? Arată , din scripturi, cine va duce la îndeplinire zdrobirea domniei lui Satan şi eliberarea omenirii?

§ 36–38 Spune care sunt uneltele de care s-a îngrijit Iehova, ca prin acelea să primească poporul cunoştinţă despre El şi despre intenţiunile Sale! Care este sistemul cunoscut, care trebuie acuma urmat în lucrul vestirii? Deoarece vedem că Iehova s-a îngrijit de mijloace şi ne-a arătat şi modul cum trebuie să facem, ce însemnează atunci devotamentul credincios pentru El în timpul de acuma?

§ 39. Cum se va sfârşi acest lucru de mărturie şi cu ce rezultat? Cum va da Iehova în ştire bună-primirea Sa faţă de martorii Săi credincioşi?

§ 40,41. În rezumat, arată ce mare lipsă este de a pune mărturie în lume, care este misiunea martorilor adevăraţi, care sunt uneltele duşmane, folosite de împotrivitor şi că Iehova bine-primeşte pe cei credincioşi.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L **1 Februarie 1929** **Nr. 3**

Laudă pe Iehova

„Laudă Ierusalime pe Iehova! Laudă pe Dumnezeul tău Sioane!” – Psalm 147:12.

IEHOVA a lăsat servitorilor Săi credincioşi să scrie cântări, pe care le-au cântat izraeliţii credincioşi. Aceste cântări scrise demult, servesc binele Israelului spiritual, al acelora care fac parte din organizaţia văzută a lui Dumnezeu de pe pământ. Cântările de laudă exprimă bucurie. Aceste cântări sunt cântate de cântăreţi spre lauda binefăcătorilor lor. Aceste cântări exprimă recunoştinţa lor. Biserica, văzând că se apropie eliberarea şi ştiind că această stare fericită vine de la Iehova, de bucurie cântă preamărirea numelui Lui. Biserica a călătorit într-o vale lungă, întunecată. Multe ispite au înconjurat-o, până când acum a ajuns la mai mare lumină. Acei credincioşi care văd lumina crescândă, izbucnesc în cântări de bucurie. Aceasta este chiar în armonie cu avertizarea lui Isus, referitoare la timpul prezent: „Iar când încep acestea să se întâmple, ridicaţi-vă capetele voastre, pentru că s-a apropiat răscumpărarea voastră.” – Luca 21:28.

2. Psalmul 147 este o cântare de laudă la adresa lui Iehova. Acest psalm ne explică mai multe motive ce ne îndeamnă la lăudarea lui Iehova şi este potrivit ca biserica să le examineze în acest timp. Aceste cântări de laudă formează nutremântul spiritual al noilor creaturi, din care aceia care le cântă cu pricepere câştigă puteri.

3. „Lăudaţi pe Iehova! Căci bine este a lăuda pe Dumnezeul nostru, căci frumoasă şi plăcută este cântarea de laudă!” (vers 1). Cântăreţii spun că este bine a „cânta despre Dumnezeul nostru”. Aceia care cântă altor dumnezei, nu pot spune aceasta. „Bun” este ceea ce este folositor, permanent şi neîntrerupt. Lucrurile bune numai de la Iehova vin, care este Dătătorul a toate darurile bune şi desăvârşite. „Plăcut” înseamnă, că este un lucru frumos şi minunat a-L lăuda pe El. Aceasta vrea să zică căci cântăreţul are destule motive ca să se simtă nu numai fericit, dar şi bucuros.

4. „Este lucru potrivit” a lăuda pe Iehova. Aceasta înseamnă că este potrivit, la loc şi frumos a lăuda pe Iehova, David se afla în favoarea lui Iehova. El a preumbrit poporul iubit al lui Dumnezeu, pe care îl numim Israelul spiritual. Favoarea lui Iehova este mai preţioasă decât toate, deoarece în „favoarea Sa este viaţă”. (Psalm 30:5). „Bunăvoinţa regelui, partea servului cuminte este.” (Proverbe 14:35). „În lumina feţei regelui viaţă este şi bunăvoinţa lui este ca un nor de ploaie târzie.” (Proverbe 16:15). Cei care înţeleg favoarea lui Dumnezeu, aceia nu pot ascunde admiraţia lor faţă de Dumnezeu, şi să nu-I cânte lauda. Aceia care sunt în bucuria Domnului, aceia sunt intraţi bine în favoarea Iui Dumnezeu. Pentru ei ,cântarea laudei lui Iehova, este un lucru potrivit, plăcut şi bun.

5. „Iehova zideşte Ierusalimul şi pe cei risipiţi ai lui Israel îi adună.” (versul 2). Pe toţi consacraţii lui Dumnezeu de pe pământ îi închipuie Ierusalimul. Iar aceia care sunt unşi cu spiritul lui Dumnezeu şi care sunt în starea templului şi sub mantia fericirii, fac parte din Sion. Ei fac parte şi din Ierusalim. Sionul se referă la rămăşiţă, până când Ierusalimul se referă la toţi consacraţii, împreună cu clasa turmei mari. În timpul când Solul a curăţit drumul înaintea lui Dumnezeu, El a restatornicit pentru poporul Său acele adevăruri, care au fost ascunse de agenţii lui Satan. În acest

Cuprins

timp El a zidit pe aceia cu care a făcut legământ. Timp îndelungat şi mai cu seamă în timpul războiului mondial, toţi aceia care au stat lângă Dumnezeu au fost „proscrişi" din partea lumii creştinătăţii. Aceasta a avut valabilitate mai cu seamă pentru cei credincioşi. Expulzarea lor din partea lumii creştinătăţii era în armonie cu profeţia lui Isus, care sună astfel: „Veţi fi urâţi de toate neamurile pentru numele Meu." – Matei 24:9.

6. După aceea a sosit timpul, când Domnul a strâns pe poporul Său în clasa templului, ca să-i facă părtaşi ai organizaţiei Sale, a Sionului. (Psalm 50:5). Pentru aceasta, Psalmul 147 ca profeţie, trebuia să se împlinească după venirea Domnului în templul Său. Cam pe la anul 1922 a arătat credincioşilor Săi, care făceau parte din clasa templului, că „a adunat pe cei risipiţi" şi că are să le încredinţeze un lucru special. Atunci au început să se bucure. Nu peste mult a arătat clasei templului, că voinţa Sa este, ca vestea să fie dusă şi la „turma mare", ale cărei membre, de asemenea, fac parte din Ierusalim. Acestei „turme mari" trebuie dat în ştire că strigătul lor a fost ascultat şi că Domnul îi va elibera, la timpul Său potrivit. Astfel, cei expulzaţi au fost adunaţi la un loc, şi toată casa Israelului spiritual este în curs de zidire.

7. „Vindecă inimile zdrobite şi leagă rănile lor." (vers 3). Când au venit probele înfocate din 1918, mulţi din poporul lui Dumnezeu au ajuns în mizerie, în stare de strâmtorare. Aşa s-a văzut, că duşmanul a oprit orice năzuinţă referitoare la mărturia pentru numele lui Dumnezeu. Din această cauză inimile multor consacraţi au fost zdrobite. Chiar şi cei credincioşi au simţit ca şi cum Domnul i-ar fi părăsit: „Sionul zicea: „M-a părăsit Domnul şi m-a uitat Domnul!" Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează şi să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuşi Eu nu te voi uita cu nici un chip: Iată că te-am săpat pe mâinile Mele şi zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!" – Isaia 49:14-16.

8. Când Dumnezeu a anunţat pe poporul Său despre zidirea templului Său şi că a adus pe poporul Său în starea siguranţei, inimile bolnave şi zdrobite s-au vindecat şi rănile lor s-au legat. Poporul lui Dumnezeu a fost adunat la un loc, au devenit una şi au început să vadă intenţiile lui Iehova faţă-n faţă, iar întristarea lor s-a sfârşit. Recunoscând ce a făcut Iehova pentru dânşii şi pentru ducerea mai departe a planului Său, mai departe, recunoscând că au intrat în bucuria Domnului, s-au văzut îndemnaţi ca să cânte laudă lui Iehova. Tot atunci, cei ce n-au voit să vadă înaintarea adevărului, au devenit murmurători şi nemulţumiţi. Starea lor este a egoismului, care este contrarul iubirii. Aceia care iubesc pe Domnul rămân credincioşi şi aceştia sunt aceia care au intrat în bucuria Domnului.

9. „El socoteşte numărul stelelor şi le dă nume la toate."(vers. 4). Acest verset este o altă dovadă a înţelepciunii şi puterii nemărginite a marelui Creator. Omul vede câteva stele de pe cer şi se miră de ele, însă toate stelele nu se pot descoperi nici cu cele mai bune telescoape. Privirea marelui univers şi a stelelor nenumărate, face pe omul cu frica lui Dumnezeu ca să-şi vadă micimea. Începe să înţeleagă faptul că marele Creator a creat aceste stele, care nu numai că ştie numărul lor, dar le şi numeşte după nume.

10. Acest verset are şi un alt înţeles. Cuvântul „stea", în mod figurativ, înseamnă şi „principe", în legătură cu fiii lui Dumnezeu. Profetul, desigur, s-a referit la acele stele în cuvintele sale, care erau Logos şi Lucifer, şi care împreună au cântat la punerea bazei pământului. (Iov 38:7). Dumnezeu are şi alţi fii, care se vor desfăta în strălucirea ce-L înconjură. Stelele strălucesc noaptea şi reoglindesc gloria unei lumini mai mari. Vârsta de jertfă, de la cruce până la împărăţie, a fost o noapte lungă şi întunecoasă. Cel mai mare întuneric este chiar înaintea zorilor. Tot aşa, acuma, pământul este acoperit de întuneric şi un văl des învăluie popoarele. Unşii lui Dumnezeu sunt fiii luminii. – Ioan 12:36 ; 1Tesaloniceni 5:5.

Cuprins

11. Când Dumnezeu adună pe sfinţii Săi în starea templului, lasă să strălucească mai mare lumină asupra templului, şi atunci se întâmplă că „din Sion, (organizaţia principală a lui Dumnezeu) care este întruparea frumuseţii desăvârşite, de acolo străluceşte Dumnezeu.” (Psalm 50:2). Este sigur că Iehova ştie numărul acelora care compun clasa templului şi, fără îndoială, a dat nume fiecăruia din ei. Acela care s-a dovedit credincios în perioada bisericii Filadelfia şi a fost adus în clasa templului, a primit următoarea promisiune: „şi voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu şi numele cetăţii Dumnezeului Meu, noul Ierusalim.” (Apocalips 3:12). Profetul se referă tot la această clasă de credincioşi, spunând: „Şi vor vedea popoarele fericirea ta şi toţi regii mărirea ta, şi te vei numi cu nume nou, pe care-1 va numi gura lui Iehova.” (Isaia 62:2). Astfel, într-adevăr ,se poate spune că Iehova Dumnezeu a numărat „stelele” din casa Sa şi fiecăruia i-a dat nume, pe care, dacă va dovedi credincioşie până la sfârşit, în timpul potrivit, va fi cunoscut şi de cel credincios.

12. „Mare este Domnul nostru şi puternic prin tăria Lui; priceperea Lui este fără margini”. (vers 5). Clasa servului, după ce a fost adusă în starea templului, a văzut şi înţeles unele lucruri din bunătatea marelui Dumnezeu şi din planul Său referitor la creaturile Sale. A văzut lămurit că Dumnezeu nu se străduieşte ca să-i ducă în cer. Dimpotrivă, El scutură din cer tot ce este de scuturat. (Evrei 12:26,27) . Ei văd că planul Său, nu numai pentru ei îl duce la îndeplinire, ci , în primul rând, pentru aceea că este vorba de numele Lui mare şi că şi-a dat cuvântul că are să ducă la îndeplinire ceea ce a promis. În acest scop s-a îngrijit de răscumpărarea omenirii şi ca să aducă pe om într-o astfel de stare, unde să aibă ocazie deplină de a se împăca cu Creatorul lui. Credincioşii văd acuma şi înţeleg, că Dumnezeu va zdrobi organizaţia lui Satan şi va da putere deplină organizaţiei Sale drepte, care va funcţiona pe pământ. Ei văd că puterea Lui este nemărginită şi că se va folosi de ea , în scopul justificării numelui Său şi, totodată, pentru restabilirea acelora care rămân credincioşi faţă de El, în aceste timpuri de mare împotrivire. Acest fapt le serveşte destule motive ca să se bucure şi ca să cânte lauda lui Dumnezeu.

13. „Domnul sprijineşte pe cei nenorociţi, şi doboară la pământ pe cei răi.” (vers . 6). Lucrul amintit aici se îndeplineşte „în ziua aceea”, când Domnul v-a judeca pe poporul Său şi naţiunile de pe pământ. Aceasta nu se putea întâmpla înainte de edificarea Sionului. „Domnul este în Templul Lui cel Sfânt, Domnul Îşi are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc şi pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor. Domnul cearcă pe cel neprihănit, dar urăşte pe cel rău şi pe cel ce iubeşte silnicia. Peste cei răi plouă cărbuni, foc şi pucioasă: un vânt dogoritor, iată paharul de care au ei parte.” – Psalm 11:5,6.

14. Ridicarea celor umiliţi nu înseamnă ducerea oamenilor în cer, ci arată îndreptăţirea bisericii Sale în timp ce se află pe pământ. „El conduce pe cei umiliţi în dreptate şi învaţă pe cei umiliţi calea Lui.” (Psalm 25 :9). Cei umiliţi sunt aceia care ascultă învăţătura şi pentru aceasta sunt ascultători. În timpul judecăţii, Domnul ridică şi sprijineşte pe aceştia, pentru credincioşia şi iubirea lor faţă de El. (Psalm 31:24). Pe cei trufaşi şi răi însă îi umileşte. În ziua Sa de judecată va duce la îndeplinire umilirea definitivă a celui rău. „Arcul vitejilor s-a sfărâmat şi cei slabi s-au încins cu putere.” (1Samuel 2:4). Trufaşii umiliţi nu se vor mai putea bucura, însă cei umiliţi şi ascultători, fiind ridicaţi pentru totdeauna, vor lăuda în veci pe Iehova.

15. „Cântaţi Domnului cu mulţumiri, lăudaţi pe Dumnezeul nostru cu arfa!” (vers 7). Aşa se vede că prin acest verset se începe partea a doua a psalmului, mai bine zis a cântării. Ambele părţi ale psalmului se încep cu o invitare pentru lăudarea lui Iehova. Credinţa se însufleţeşte mult prin faptul că vedem, în ce măsură au fost luminate unele părţi ale Scripturii, de când Domnul a venit la templul Său. Fulgerele Domnului ne fac posibilă o vedere mai clară decât ceea ce am văzut mai înainte. Acuma rămăşiţa, deoarece vede voinţa, faptele şi lucrul lui Dumnezeu, are plăcere să îndeplinească poruncile Sale şi să spună şi altora faptele Lui. (Isaia 12:4). Voinţa Sa o cunosc din

Cuprins

cuvintele Sale şi se bucură dacă pot face voinţa Sa. Harfa este simbolul cuvântului lui Dumnezeu, care, acelora ce sunt credincioşi faţă de Dumnezeu, le produce o muzică plăcută, armonioasă. Ei se invită unii pe alţii, ca să laude pe Dumnezeu, iar împreună îşi ridică glasurile pentru lauda numelui lui Iehova.

16. „El acopere cerul cu nori, pregăteşte ploaia pentru pământ şi face să răsară iarba pe munţi." (vers 8). Dumnezeu împlineşte aceste lucruri în mod literal. Norii, în mod simbolic, reprezintă prezenţa Domnului, în aşa fel că Dumnezeu şi Isus Christos poartă un mare interes pentru unşii de pe pământ şi afacerile pământului le conduc către distrugerea completă a lumii rele de azi. Ploaia împrospătează şi îmbucură pământul. Ploaia reprezintă acel torent al adevărului, care cade asupra acelora care Îl servesc cu credincioşie, iar vestea adevărului împărtăşită poporului, arată oamenilor că au speranţă să trăiască pe vecie, speranţă simbolizată bine de răsărirea ierbii pe munţi. Acest verset are, deci, atât împlinire literală, cât şi simbolică.

17. „ El dă hrană vitelor şi puilor corbului când strigă." (vers 9). Dumnezeu s-a îngrijit cu mărinimie pentru toate creaturile Sale. Fiarelor din pădure, păsărilor din atmosferă şi tuturor târâtoarelor, le dă hrană din belşug, servită de mâna Sa. Rămăşiţa, văzând din cuvântul Său că Dumnezeu s-a îngrijit şi de acestea şi că şi promisiunea Sa referitoare la ei de asemenea se împlineşte, se simte datoare să cânte lauda numelui lui Iehova. Ilie a fost hrănit de corbi. Corbii sunt păsări necurate şi ,astfel, nedesăvârşite, care fapt arată că Dumnezeu uneori se foloseşte de unelte nedesăvârşite, spre mărirea Sa. Corbii pot să reprezinte nimerit pe aceia care, în decursul vârstei întunecate, au adus ceva hrană bisericii. Am putea aminti mulţi oameni de aceştia. Astfel au fost de exemplu Rotherham, Young, Strong şi alţii, care au pregătit manuale şi dicţionare biblice, ca să se poată împărtăşi de hrană sufletele înfometate după cuvântul lui Dumnezeu. Hrana pe care Dumnezeu a adus-o bisericii Sale prin aceşti oameni, a adus un real ajutor studiului Bibliei.

18. Puii de corb nu se pot hrăni şi nici nu pot alerga după hrană şi de aceia strigă după hrană. Aceştia bine pot să reprezinte pe acei oameni nedesăvârşiţi, care doresc după adevărata hrană. Sunt înfometaţi şi însetaţi după hrana spirituală, care le-ar arăta drumul şi le-ar întinde speranţa vieţii veşnice. Despre aceia, care duc din prag în prag hrana adevărului celor înfometaţi şi celor care strigă după ea, se poate spune cu drept cuvânt că sunt uneltele Domnului, care au însărcinarea să hrănească pe aceşti pui de corbi, care strigă după hrană. Sunt pe pământ mulţi oameni iubitori de bine , care ar dori să cunoască ceva despre Dumnezeu şi care nu dispun de nici un alt mijloc pentru ajungerea dorinţei lor, afară dacă vestitorii nu i-ar vizita, ducându-le vestea adevărului.

19. „Nu de puterea calului se bucură El, nu-şi găseşte plăcerea în picioarele omului." (vers 10). Aceasta este închipuirea puterii şi mândriei omului. Omul de pe cal este pătruns de importanţa sa. Picioarele sale le foloseşte pentru conducerea calului şi se mândreşte cu aceea că o poate face şi că poate să dovedească putere prin aceasta. Oamenii din lume se încred în puterea omenească, aşa cum şi călăreţul are încredere în muşchii calului său. Ei nu se încred în Domnul. (Isaia 31:1-3). Dumnezeu însă nu-şi află plăcerea în puterea şi mândria omenească. Nu are plăcere de acela care se încrede în puterea sa şi se mândreşte cu ea. Unul ca acesta este încăpăţânat şi îngâmfat, iar Dumnezeu nu-l sufere lângă Sine. El numai în aceia îşi află plăcere care Îl iubesc, au toată încrederea în El şi îi dau ascultare. (Isaia. 26:1-3). Acest vers al Bibliei este un avertisment clar către toţi aceia care au fost luminaţi de adevăr, că n-au motiv să se încreadă în om, chiar dacă acela s-ar arăta atât de înţelept, credincios, sârguincios şi tare, închipuit de acela arătat călare pe cal. Niciodată nu este lucru plăcut copilului lui Dumnezeu când vede înălţarea numelui unui om sau a altei creaturi şi mândria puterii omeneşti. Copilul lui Dumnezeu mai bine vorbeşte astfel: „Ajutorul meu vine de la Iehova, care a făcut cerul şi pământul." (Psalm 121:2). Acest fapt îl adevereşte şi versul 11 al psalmului 147.

Cuprins

20. „Iehova iubeşte pe cei ce se tem de El, pe cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui.” Adevăratul copil al lui Dumnezeu nu va căuta ajutorul sau favoarea altor creaturi. Unele adevăruri presupuse, astfel le priveşte, că acelea le învaţă unii oameni. El înţelege pe deplin că adevărul vine de la Iehova, asupra căruia Iehova lasă să cadă razele luminii, în timpul pe care-l vede de bine şi după bunăvoinţa Sa. Tot asemenea, nu-l va deranja pe copilul lui Dumnezeu dacă vede că s-a ridicat împotriva lui puterea omenească, căci înţelege pe deplin ceea ce este scris: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine stă împotriva noastră?” (Romani 8:31). Nu se va opri ca să caute ajutor, ci având credinţă şi încredere deplină în Dumnezeu, cu fermitate va vedea de împlinirea datorinţelor sale în serviciul Domnului.

21. „Laudă Ierusalime pe Iehova! Laudă pe Dumnezeul tău Sioane! Căci El a întărit zăvoarele porţilor tale şi a binecuvântat pe fiii tăi în mijlocul tău.” (vers 12,13). Cu aceste versuri aşa se vede că se începe o altă parte a cântării. Prin aceasta psalmistul invită pe toţi aceia care fac parte din Israelul spiritual ca să laude pe Iehova. Cuvântul Ierusalim de aici, folosit în mod simbolic, reprezintă pe toţi consacraţii, iar din Sion numai aceia fac parte, care sunt părtaşi în legământul de sacrificiu şi care au fost adăpostiţi în locul de scăpare al Celui Prea Înalt. Sionul vede că este deasupra, şi în ziua aceasta întregul Ierusalim va avea multe motive ca să se bucure. Sionului îi spune Domnul: „Căci El a întărit zăvoarele porţii tale şi a binecuvântat pe fiii tăi, în mijlocul tău.” Acesta este motivul bucuriei lor. Copiii Sionului se află în această organizaţie şi sunt apăraţi cu aşa ceva, ce este reprezentat de zăvoarele porţilor, ce sunt aşezate între dânşii şi duşman. Cu toate că duşmanul îi vede, Dumnezeu ţine mâna Sa asupra lor şi astfel ghearele celui rău nu-i poate atinge. În acest timp membrii Sionului cântă lauda lui Iehova. (Isaia 51:16). Deci, până când cineva se ţine de Sion este în siguranţă, căci după porţi şi zăvoare va fi adăpostit, care îl vor păzi de săgeţile celui rău.

22. „El dă pace hotarelor tale, cu grăsimea grâului te satură.” (vers 14). Acest vers îndeosebi se referă la acei credincioşi, care stau sub legământul de sacrificiu şi au fost acoperiţi cu mantia fericirii. Ei trăiesc în pace unii cu alţii. Ei văd marile adevăruri descoperite din cuvântul lui Dumnezeu faţă în faţă. Cu mare grijă priveghează asupra intereselor împărăţiei ce le-au fost încredinţate şi împreună duc vestea adevărului lui Dumnezeu şi îşi înalţă inimile la tronul Său în cântări armonioase. (Isaia 52:8). Grăsimea grâului arată partea dulce, nutritoare, a grâului. Rămăşiţa nu numai că se nutreşte cu cuvântul lui Dumnezeu, dar Dumnezeu, în marea Sa milă le arată şi înţelesul cuvintelor Sale, care astfel devin pentru ei ca hrana nutritoare şi întăritoare.

23. Dacă membrii unei adunări se ceartă şi fac discuţii, aceasta, în sine, este destulă mărturie, că nu fac parte din Sion aceia care produc cearta. Clasa adevărată a Sionului se nutreşte cu cuvântul lui Dumnezeu, se bucură şi cântă laudă. Ceilalţi se nutresc cu tărâţe şi nu înţeleg adevărul şi, de aceea, nici nu pot aprecia acele adevăruri scumpe pe care le descopere Domnul clasei credincioşilor. Ce trebuie făcut, atunci când aceşti certăreţi îşi ridică capetele în adunarea rămăşiţei? Rămăşiţa credincioasă, care este pătrunsă de dorinţa sinceră de a servi pe Domnul, să continue lucrul cu hotărâre şi să nu se antreneze la discuţie cu aceştia. Timpul şi ocazia serviciului ,acum, sunt cu mult mai preţioase, decât să le pierdem discutând şi certându-ne. Cei credincioşi ,cu bucurie fac tot ce pot pentru împlinirea misiunii lor primită de la Dumnezeu, ducând poporului vestea mângâierii. Vor locui în pace unii cu alţii, vor sta umăr la umăr împotriva duşmanului şi cu bucurie vor continua lucrul.

24. „El îşi trimite poruncile pe pământ. Cuvântul Său aleargă cu iuţeală mare”. (vers 15). Aceste cuvinte se referă la lucrul pe care biserica ,acum, trebuie să-l îndeplinească pe pământ. Dintre poruncile lui Dumnezeu cea mai importantă este: „Vestiţi vestea de bucurie tuturor naţiunilor, spre mărturie!” În armonie cu aceasta este scris: „Voi sunteţi martorii Mei, că Eu sunt Dumnezeu!” Acest

Cuprins

lucru ordonat, rămăşiţa trebuie să-l facă. Dumnezeu a aşezat pe Împăratul Său pe tron şi acum trebuie vestit acest fapt ,precum şi adevărurile preţioase. Acest lucru îl vor face cei credincioşi. (Vezi Matei 24:l4 ; Isaia 43:10-12 ; 6:9-12 şi Psalmul 2:6). Acest lucru trebuie terminat repede şi atunci când va sosi timpul potrivit, Dumnezeu îl va sfârşi. „Căci Domnul va împlini pe deplin şi repede pe pământ cuvântul Lui." (Romani 9:28). De când Dumnezeu a adus în funcţiune radioul, în scopul lăţirii veştii împărăţiei, vestea „aleargă foarte iute", după cum spune psalmistul.

25. „ El dă zăpada ca lâna, El presară bruma albă ca cenuşa; El Îşi azvârle gheaţa în bucăţi; cine poate sta înaintea frigului Său?" (vers 16,17). Zăpada este frumoasă şi plăcută ochiului, dar este rece şi înfioară. Lâna ,dimpotrivă, este plăcută şi caldă şi îţi produce simţul de plăcere şi liniştire. Unora le pare adevărul rece şi nu li se pare să fie interesant, însă, când îl înţeleg, atunci le încălzeşte inimile. Bruma este strălucitoare, grunzuroasă, un produs al gerului, ce s-a făcut într-un timp mai îndelungat. Este foarte rece şi neprietenoasă. Rămăşiţa credincioasă, acum , duce adevărul oamenilor. Unele din aceste adevăruri li se par învechite, reci şi neprietenoase, deoarece ei au mai auzit mai demult de aşa-zisa „religie a Bibliei", dar nimic îmbucurător n-au aflat în ceea ce au auzit despre ea. Însă îndată ce li se arată adevărul şi ei văd că este altceva decât „ceea ce cunosc sub denumirea de religie a Bibliei," situaţia se schimbă. După cum bruma se împrăştie la apariţia soarelui, astfel şi înfăţişarea rece şi neprietenoasă dispare şi adevărul, după ce l-au ascultat, îi face fericiţi. Adevărul spus turmelor(poporului) aşa le cade preoţilor, ca şi gheaţa, care este atât de rece şi neprietenoasă, încât nu pot să stea înaintea ei. Preoţimea îngheaţă şi cade în faţa puterii adevărului, dar aceia care au fost ţinuţi prinşi de ei, se înveselesc şi se încălzesc.

26. „El îşi trimite cuvântul Său şi le topeşte, face să adie vântul Său şi apele curg." (vers 18). Preoţii şi mai marii turmelor s-au opus şi se opun, în mare măsură, adevărului. Însă, atunci când aceia care sunt în prinsoarea lor, care caută dreptatea şi mângâierea, când aud adevărul, îşi arată aprecierea faţă de el şi îl doresc, iar Dumnezeu le permite o pricepere mai bună a adevărului şi atitudinea lor duşmănoasă se topeşte. Vântul ce adie înseamnă aşa ceva ce este plăcut, cade bine şi aduce bucurie. (Cântarea cântărilor 4:16). Dumnezeu deschide priceperea omului flămând şi astfel împotrivirea sa se topeşte şi marele puhoi al adevărului împrospătător se revarsă în mintea sa, şi îmbucură inima aceluia care voieşte să cunoască şi să priceapă bunătatea lui Dumnezeu, ce a arătat-o faţă de el.

27. „El face cunoscut lui Iacov cuvântul Său, lui Israel legile şi poruncile Sale." (vers 19). Cuvintele cântării, ca şi în versul întâi, se referă la poporul lui Dumnezeu, căci poporul lui Dumnezeu a fost închipuit prin Iacov şi Israel. Acest vers arată că Dumnezeu acelora arată cuvintele Sale şi voinţa Sa, care s-au consacrat pentru a-L servi. Aceasta este exact ceea ce face. Domnul, în timpul prezent, pe poporul Său îl nutreşte cu „hrană potrivită, pregătită pentru el", care pentru ei ,ca „creaturi noi", e foarte folositoare. În acest scop trimite, din timp în timp, clasei templului din fulgerele Sale, care le luminează minţile lor şi le arată ceea ce aşteaptă de la ei să facă şi le înveseleşte şi le îmbucură inimile, în timp ce fac acest lucru. Acesta este un alt motiv pentru laudă. Aceasta face pe cei unşi să cunoască că Dumnezeul Cel Prea Înalt se ocupă de ei.

28. „El n-a lucrat aşa cu toate neamurile şi ele nu cunosc poruncile Lui. Lăudaţi pe Domnul!" (vers 20). Profetul spune, la sfârşitul cântării, căci cu nici un alt popor nu a făcut aşa, cum a făcut cu poporul Lui.. Astfel, el arată acel privilegiu de care se bucură poporul descris aici. Cu multe secole mai înainte a adus Dumnezeu adevărul unora, pe urmă, după expirarea timpului păgânilor, a desfăcut porţile adevărului şi a lăsat ca apele lui să curgă la toţi aceia care doresc a-l cunoaşte şi a-l asculta. Îndeosebi, la sfârşitul acestei epoci, Dumnezeu adună poporul Său sfânt, care se compune din acei oameni pe care i-a separat în acest scop. (1 Petru 2:9). În anii împlinirii timpului păgânilor, pe mulţi i-a adus la un loc, prin aceia, că a lăsat să li se vestească adevărul. Ei au fost scoşi din Babilon şi

Cuprins

iubirea lui Christos i-a cusut şi legat laolaltă în studierea cuvântului lui Dumnezeu. Toţi aceştia sunt însemnaţi cu cuvântul „Ierusalim". Într-o anumită perioadă de timp Christos, „Solul legământului", prin aceia a pregătit drumul înaintea Domnului, că a scos din Babilon pe acele suflete flămânde, care au dorit ceva mai bun. Aceştia s-au consacrat să facă voia lui Dumnezeu. Unii dintre ei au fost credincioşi, pe când alţii au devenit mai puţin credincioşi. Atunci Solul legământului a venit dintr-odată în templul Său şi a început să tragă la socoteală pe toţi aceia care au aspirat să facă parte din casa Sa.

29. Aceşti credincioşi formează poporul sau naţiunea, pe care a chemat-o pentru scopurile Sale. Niciodată mai înainte nu a tratat Dumnezeu aşa cu vre-un alt popor sau naţiune. Invitarea Lui, exprimată prin poruncile Sale, ca să se facă un anumit lucru însemnat pe pământ, niciodată nu a fost cunoscută până atunci; şi este cert, că nici un alt popor, nu a fost invitat vre-odată să ia parte la acest lucru. Cei care au devenit credincioşi prin probe, au fost duşi în biserică, au primit vestmântul mântuirii şi mantia fericirii. Iehova luminează templul cu fulgerele Sale şi cei ce fac parte din clasa templului, înţeleg mai bine planul şi scopurile Sale şi încep să cânte lauda Sa. Cu cât mai bine înţeleg planul lui Dumnezeu, cu atât mai multe motive au pentru a se bucura cu toţii si îşi spun unii altora: „Lăudaţi pe Domnul!".

30. Cu cât mai mult este cineva convins că purtarea lui este corectă, cu atât mai mult se decide ca să continue până la sfârşit, ca să-şi ajungă scopul. Scopul şi dorinţa creştinului este ca să primească aprobarea din partea lui Iehova, ca să fie credincios către Iehova şi să aducă glorie asupra numelui Său, ca să-L vadă faţă în faţă şi ca să se bucure de binecuvântarea vieţii veşnice şi de tovărăşia lui Isus Christos, Regele cel mare. Cel uns, treptat ,se trezeşte la înţelegerea faptului că Dumnezeu l-a uns pentru scopurile Sale şi că condiţia principală pentru ca cineva să ajungă în faţa lui Iehova şi să fie făcut asemenea lui Isus Christos este ca să facă destul poruncii lui Dumnezeu. Cel uns vede că porunca dumnezeiască pretinde de la el ca să fie martor credincios al lui Iehova, în vestirea măniei lui Dumnezeu faţă de organizaţia duşmanului şi în aceia ca să spună poporului apăsat, că prin îngrijirea plină de har a lui Iehova, care intră în acţiune prin scumpul Său Fiu, ei vor fi eliberaţi. Ei pornesc cu deplină hotărâre pentru împlinirea poruncii ce au primit, cu cântece de laudă pe buzele lor. Făcând aceasta, Dumnezeu le dă mai mare lumină şi o pricepere mai adâncă a cuvântului Său, ca să aibă curaj pe mai departe. Multele dovezi, fără îndoială, îi conving pe cei unşi că purtarea lor este corectă şi de aceea sunt cu mult mai decişi ca până acum, ca să înainteze pe calea pe care le-a arătat-o Domnul. Acesta este motivul adevărat pentru ce Iehova dă bisericii Sale o pricepere mai bună a cuvântului Său.

31. Pentru publicarea adevărului s-a îngrijit de revistă. Dumnezeu ,prin ea, publică adevărul poporului Său. Repetăm că adevărul nu este adevărul omului, ci este al lui Iehova, pe care El îl face să ajungă la poporul Său, pe calea ce-o crede de bine şi în timpul Său hotărât. Niciodată n-a trăit un popor pe pământ, cu care Dumnezeu să se fi purtat aşa cum se poartă acum cu rămăşiţa, cărora le porunceşte ca să-I fie martori drepţi şi credincioşi. Deoarece aceşti credincioşi urmează drumul ce le-a fost croit, fiecare din ei poate să spună: „ Iehova, Domnul este tăria mea şi cântarea mea; El a devenit mântuirea mea!" – Isaia 12:2; Psalmul 118:14.

32. Acela care laudă acum pe Dumnezeu, aceasta trebuie s-o facă din iubirea lui faţă de Cel Prea Înalt. Urmează, deci, că toţi aceia care cu adevărat cântă lauda lui Iehova, se ocupă cu mărturisirea pentru numele Său, după cum le-a poruncit Iehova. Iubirea noastră faţă de Dumnezeu o arătăm prin împlinirea din dragoste a poruncilor Sale. (1Ioan 5:3). Iubirea rămăşiţei va fi desăvârşită prin supunerea deplină, iar această supunere, în ziua aceasta a judecăţii ,va fi cunoscută prin curajul ce îl va dovedi în vestirea cuvintelor adevărului, în lauda şi cinstirea numelui lui Iehova.

Întrebări pentru studiul berean

§ 1,2. Ce sunt psalmii? Către cine au fost adresaţi? Pentru cine au fost scrişi? Ce scop urmăresc şi când?

§ 3,4. Explică ce a închipuit faptul că David s-a bucurat de deosebită favoare din partea lui Dumnezeu şi ce închipuie cântările sale de laudă?

§ 5,6. Ce deosebire este între Sion şi Ierusalim? Cum a edificat Domnul Ierusalimul? Cine sunt trimişii lui Israel? Cum au fost ei „strânşi la un loc”?

§ 7,8. Cum a legat Domnul rănile celor zdrobiţi cu inima? Şi cum i-a vindecat? Care sunt cele două clase ce s-au arătat între timp?

9–12. La ce se referă versul 4 în înţelesul cuvântului şi în înţeles simbolic? Care sânt unele dovezi ale măririi, puterii şi înţelepciunii lui Iehova, care ne îndeamnă să ne bucurăm şi să-I cântăm laudă?

§ 13,14. Compară soarta celui supus şi a celui nelegiuit! Când şi cum trebuie să se vadă în mod deosebit diferenţa?

§ 15. Care sunt acele împrejurări care ne îndeamnă acum spre cântare de mulţumire? Cine şi cum mânuiesc „harfa”?

§ 16. Arată însemnătatea simbolică a „îmbrăcării cerului cu nori”, a „pregătirii ploii pentru pământ” şi „al răsăririi ierbii pe munţi”!

§ 17, 18. Arată cum se îngrijeşte Dumnezeu de toate creaturile Sale! Explică chipul cum a fost Ilie nutrit de corbi şi că Dumnezeu ascultă „strigătul puilor de corb”.

§ 19,20. Descrie clasele închipuite în versurile 10 şi 11 şi explică cum se poartă Dumnezeu faţă de aceste clase?

§ 21–23. Pentru ce aici Ierusalimul este îndemnat întocmai ca Sionul, ca să laude pe Dumnezeu? Descrie cum arată partea fericită a rămăşiţei credincioase, siguranţa, binecuvântarea, pacea şi „grăsimea grâului” de care se bucură Sionul!

§ 24. Spune care este porunca principală, care sună acum bisericii şi care arată lucrul ce trebuie făcut? Cum aleargă „repede” acum cuvântul Său şi cum se împlineşte?

§ 25,26. Arată relaţia ce o are versul 16 cu aceasta! Pe cine topeşte cuvântul Său şi cum? Aplică cuvintele: „Face să adie vântul Său şi apele curg”!

§ 27–29. Care sunt cuvintele, legile şi aşezămintele amintite în versul 19? Cum de acelea numai poporului lui Dumnezeu sunt arătate? Explică înţelesul cuvintelor: „nu aşa a făcut popoarelor”?

§ 30. Pentru ce este important ca cineva să fie convins că umblarea sa este potrivită? Care sunt singurul scop şi dorinţă ale creştinului? Ce trebuie să ştie ca să poată înţelege privilegiul său şi să împlinească misiunea sa?

§ 31,32. Arată de ce unealtă s-a îngrijit Dumnezeu pentru nutrirea poporului Său ,în ziua aceasta a prezenţei Sale? Care este adevărata probă dacă cineva iubeşte pe Domnul şi cuvintele Sale şi că pricepe tot ce cuprinde cuvântul lui Dumnezeu referitor la biserică şi la întreg poporul? Cum se vor dovedi cei credincioşi în această probă?

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L 15 Februarie 1929 Nr. 4

Judecarea poporului Său

„El cheamă cerul de sus şi pământul, ca să judece pe poporul Său.” – Psalm 50:4.

IEHOVA este marele Judecător, care însă a încredinţat lucrul judecăţii Fiului Său, iar Fiul lucrează în numele Tatălui Său. (Ioan 5:22). „Pentru că noi toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului de judecată al lui Christos.” (2Corinteni 5:10). Toate sunt de la Părintele, prin Isus Christos. (1Corinteni 8:6) Aceste reguli stabilite de Dumnezeu, ne fac capabili să putem stabili timpul împlinirii profeţiei cuprinse în psalmul cincizeci.

2. Scopul revistei este ca să servească de unealtă, prin care Dumnezeu comunică adevărul poporului Său. Adevărul este al lui Iehova, adevăr pe care-l descopere spre încurajarea, lămurirea şi mângâierea poporului Său. Dovezile ce sprijinesc adevărurile descoperite de Dumnezeu sunt din belşug. Aceasta înseamnă că Dumnezeu ,când descopere un mare adevăr, acela îl şi dovedeşte cu multe dovezi din Scriptură.

3. Între cele mai mari adevăruri, care trebuie să fie bine întipărite în mintea fiecărui consacrat, se află următoarele: că Iehova este Dumnezeu; că Christos este Regele; că sfârşitul lumii a sosit; că Dumnezeu a aşezat pe Regele Său pe tron; că Dumnezeu a adunat la sine pe aceia care au făcut legământ cu El, pe care îi foloseşte la împlinirea scopurilor Sale; şi că nu peste mult timp domnia dreptăţii se va întrona pe veci pe pământ. Dumnezeu, ştiind că îi este greu poporului Său să dovedească credinţă şi încredere deplină faţă de El şi să lupte lupta cea bună a credinţei, a lăsat să se scrie în cuvântul Său multe dovezi, pentru sprijinirea acestor adevăruri de mare importanţă. Aceasta o numim o abundenţă a „norilor de mărturii.” Aceia care nu înţeleg aceasta, spun mereu că revista numai repetă ceea ce a mai fost odată publicat. Revista nu poate să facă altceva, decât să proclame adevărurile mari şi importante prin faptul că, de repetate ori, atrage atenţia asupra acelor scripturi, care sprijinesc acele adevăruri. Domnul ştie de ce mare trebuinţă este minţii hrana ce întăreşte credinţa şi este sigur că voinţa Domnului este aceea, ca din nou şi din nou să ne facem atenţi unii pe alţii la acele dovezi, pe care ni le-a dat. Revista nu ar fi credincioasă misiunii sale, dacă în aceste ceasuri de mare nedumerire, nu ar arăta atât de des bisericii, că ce trebuie să facă acum. La început o singură profeţie se foloseşte pentru a arăta un oarecare adevăr. Mai târziu însă vedem, că multe altele profeţii, arată tot acelaşi adevăr, sprijinind pe cea dinainte, care a fost deja publicată şi aceasta este spre întărirea acelora care doresc a cunoaşte voinţa lui Dumnezeu şi doresc s-o facă. Multele dovezi, care arată desfăşurarea planului lui Dumnezeu măresc credinţa şi pe copilul lui Dumnezeu îl face tare în Domnul şi în arătarea puterii Sale.

4. În acest număr al revistei vom examina psalmul al cincizecilea. Acesta aminteşte unele adevăruri care au fost deja publicate. Profeţia acestui psalm numai ne întăreşte dovada, care ne formează baza credinţei, arătându-ne că suntem pe calea bună. Putem observa că acest psalm are cel puţin trei părţi deosebite. Aceste părţi se ocupă cu rămăşiţa credincioasă, cu turma mare şi cu aceia

Cuprins

care au făcut legământ cu Domnul, dar care urăsc învăţătura. Profeţia se ocupă cu judecarea fiecăreia din cele trei clase, în parte.

5. „Atotputernicul Dumnezeu, Iehova, vorbeşte şi cheamă pământul de la răsăritul soarelui până la apusul lui. (versul 1). Iehova, atotputernicul Dumnezeu ,vorbeşte şi cheamă pământul, după cum este scris. Aceasta se referă mai cu seamă la acel timp, când Dumnezeu începe la împlinirea profeţiei. În decursul perioadei împlinirii profeţiei, Iehova cheamă întreg pământul. „Pământul" amintit aici, reprezintă toate puterile organizate şi cuprinde în sine şi pe acele popoare, care mărturisesc despre sine că cheamă numele lui Iehova în ajutor. Cuvintele Sale se referă la aşa-zisa „lume creştină." Profeţia în discuţie este sprijinită de următoarele cuvinte ale lui Isaia: „Ascultaţi, ceruri şi ia aminte, pământule, căci Domnul vorbeşte: „Am hrănit şi am crescut nişte copii, dar ei s-au răsculat împotriva Mea." (Isaia 1:2) . Aceasta este o invitare către toate popoarele de pe pământ, să observe că Iehova se pregăteşte la un lucru mare. „Luaţi aminte ceruri şi voi vorbi; Ascultă, pământule, cuvintele gurii mele. Ca ploaia să curgă învăţăturile mele, Ca roua să cadă cuvântul meu, Ca ploaia repede pe verdeaţă, Ca picăturile de ploaie pe iarbă!" Deuteronom 32:1,2. Timpul împlinirii profeţiei psalmului cincizeci, fără îndoială ,cade la acelaşi timp cu judecata amintită de Moise: „Căci Îmi ridic mâna spre cer şi zic: „Cât este de adevărat că trăiesc în veci, Atât este de adevărat că atunci când voi ascuţi fulgerul săbiei Mele şi voi pune mâna să fac judecată, Mă voi răzbuna împotriva potrivnicilor Mei şi voi pedepsi pe cei ce Mă urăsc;... Neamuri, cântaţi laudele poporului Lui! Căci Domnul răzbună sângele robilor Săi, El Se răzbună împotriva potrivnicilor Săi şi face ispăşire pentru ţara Lui, pentru poporul Lui." – Deuteronom 32:40,41,43.

6. Văzând că Iehova este marele Judecător şi că judecata o face Fiul Său, psalmul al cincizecilea trebuie să se împlinească, după ce scaunul de judecată al lui Christos s-a ridicat. (Isaia 6:1-5). Iar acest lucru trebuie să se întâmple după ce Cel Prea Înalt a aşezat pe Fiul Său pe tron sau pe muntele sfânt al Sionului. (Psalm 2:6). Înainte de aceasta, după porunca lui Dumnezeu, Fiul Său trebuia să aştepte până la timpul potrivit, când va expira timpul domniei păgânilor. (Psalm 110:1). Dovezile, din abundenţă , arată că acest „timp de aşteptare" s-a sfârşit în anul 1914. De la această dată încoace a început judecata, care trebuie să ţină atât timp, cât a prevăzut Dumnezeu pentru acest scop. „Răsăritul soarelui" este începutul zilei, iar „apusul lui" arată sfârşitul acelei perioade, care este descrisă ca ziua împlinirii acestei profeţii.

7. „Din Sion, care este întruparea frumuseţii desăvârşite, de acolo străluceşte Dumnezeu." (versul 2). Deoarece Sionul formează familia regală sau organizaţia principală a lui Dumnezeu, rezultă că Dumnezeu atunci va străluci din Sion, când această organizaţie va lucra spre mărirea lui Dumnezeu. „Căci Iehova a rezidit Sionul, şi se va arăta în slava Sa." (Psalm 102:16) . Deoarece Isus este capul Sionului şi, deoarece, a fost invitat ca să aştepte până la timpul când ,după rânduiala lui Dumnezeu, poate să-şi ocupe tronul şi fiindcă acest mare eveniment s-a întâmplat în anul 1914, rezultă că zidirea Sionului atunci şi de atunci încoace a devenit actuală. Strălucirea şi arătarea lui Dumnezeu din Sion, ca rezultat al împlinirii profeţiei, după anul 1914 a avut loc.

8. Cum străluceşte Dumnezeu din Sion? Strălucirea lui Dumnezeu arată că asupra cuvântului Său străluceşte o mai mare lumină, în favoarea Sionului. Aceasta trebuie să însemne că cei din Sion au primit mai mare lumină de la Dumnezeu, care lumină prin capul Sionului, Fiul Său iubit ,ajunge la poporul Său. Acest lucru se întâmplă tot în acel timp când în cer se deschide templul Său şi începe să fulgere din el. (Apocalips 11:19). Isus Christos este piatra mare aşezată înaintea unşilor Săi, pe care piatră se oglindeşte înţelepciunea desăvârşită şi lumina deplină. (Zaharia 3:9). Această lumină vine de la Iehova şi se oglindeşte în Sion, care este organizaţia principală a Sa. Frumuseţea acesteia, de aceia este desăvârşită, deoarece este organizaţia principală a lui Dumnezeu. De aceasta stă scris: „Din Sion….străluceşte Dumnezeu."

Cuprins

9. „Dumnezeul nostru vine şi nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor şi împrejurul Lui o furtună puternică.” (versul 3). Profeţia, în acest vers, vorbeşte despre arătarea lui Dumnezeu într-un timp de judecată, când este prezent. În decursul acestui timp de judecată Dumnezeu nu tace; El îşi arată puterea Sa şi, prin aceasta, serveşte motivul că trebuie lăudat. Pe duşmanii Săi îi mistuie. „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor.” (Evrei 12:29). Pe urmaşii Domnului îi face „flăcări de foc”. (Psalm 104:4). Acesta este timpul când Dumnezeu vine la judecată şi judecata Lui va nimici totul ce se împotriveşte Lui. – Mica 1:2,3.

10. „El strigă spre ceruri sus şi spre pământ ,ca să judece pe poporul Său”. (versul 4). Acest vers sprijine în totul ceea ce am spus mai înainte şi dovedeşte că împlinirea acestei profeţii cade în timpul de judecată al lui Dumnezeu. Scaunul de judecată a fost ridicat în cer şi Christos stă pe el. Aceia care au murit credincioşi trebuiau să fie înviaţi şi înfăţişaţi înaintea scaunului de judecată al lui Christos. Îngerii sfinţi din cer au o oarecare parte în acest lucru al judecăţii: „Căci Fiul omului are să vină în mărirea Tatălui Său, cu toţi îngerii Săi, şi atunci va răsplăti fiecăruia după fapta sa.” (Matei 16:27). Toţi aceia care sunt în armonie cu Iehova Dumnezeu se adună laolaltă, ca să aibă ceva parte la judecată sau numai ca să fie martori la actul judecăţii. În această perioadă de timp fiecăruia, care mărturiseşte numele lui Dumnezeu, i se dă ocazie ca să stea de partea Lui.

11. „Strângeţi-mi pe credincioşii Mei, cari au încheiat legământ cu Mine prin jertfă.” (versul 5). Acest vers al psalmului trebuie să-l interpretăm în armonic cu celelalte părţi ale profeţiei. Toată legătura profeţiei arată că împlinirea ei numai atunci se începe, după ce Unsul lui Iehova a fost aşezat pe tronul Său în Sion. Mulţi ani în trecut am crezut că această scriptură se împlineşte cam de la anul 1874 şi că timpul împlinirii ei nu este altceva decât „ziua de pregătire” a lui Dumnezeu. Atunci aşa am înţeles, că timpul de pregătire şi adunarea sfinţilor la un loc este unul şi acelaşi lucru. Acum, după ce Domnul a venit în templul Său, lucrul îl vedem mai lămurit. Acesta este timpul hotărât de Iehova, pentru ca poporul Său să aibă o pricepere mai bună. Această profeţie a început deci să se împlinească în anul 1918, şi nu la 1874.

12. Dumnezeu a zis prin profetul Său: „Iată, Eu trimit pe solul Meu, care va curăţi drumul înaintea Mea.” A fost o lungă perioadă de timp, cunoscută de noi ca „vârsta întunecată”, în care timp adevărul a fost întunecat. Dumnezeu, la timpul Său hotărât, a trimis pe solul Său, ca să pregătească drumul înaintea Lui. În acest timp de pregătire, acele adevăruri care au fost întunecate, au fost restatornicite pentru poporul Său. Această fază a lucrului, a fost preumbrită de experienţele profetului Ilie. Următoarea fază a lucrului a fost preumbrită de experienţele profetului Elisei. O altă parte a lucrului curăţirii drumului înaintea Domnului a fost strângerea poporului care a încheiat legământ cu Dumnezeu din Babilon şi aducerea lor la un loc, ca să studieze adevărul lui Dumnezeu. Prin acest fapt ei au ajuns într-o legătură mai strânsă cu Christos şi unii cu alţii. Acestora le-a încredinţat Domnul interesele împărăţiei Sale, reprezentate prin „bunurile” Sale. În purtarea de grijă a intereselor Sale, unii au dovedit credincioşie, pe când alţii au fost mai puţin credincioşi. A trebuit să vină timpul când Domnul a cerut socoteală servilor, cărora le-a încredinţat bunurile Sale, adică interesele împărăţiei, iar pentru aceasta Domnul, după ce drumul a fost netezit înaintea Lui, „deodată a venit în templul Său”. – Maleahi 3:1.

13. Profetul Maleahi arată că venirea Domnului în templul Său este şi începutul judecăţii. De asemenea este scris că judecata trebuie să se înceapă de la casa lui Dumnezeu. (1Petru 4:7). Din aceasta rezultă că mai întâi aceia trebuie judecaţi, care susţin a face parte din Sion. Cuvintele lui Isus arată că aceştia vor fi judecaţi şi numai după ce vor fi dovediţi credincioşi, vor fi aşezaţi în templu şi vor face parte din Sion. „Stăpânul său i-a zis: „Bine, rob bun şi credincios; ai fost credincios în puţine lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!” (Matei 25:23). Aceste cuvinte arată lămurit sentinţa de judecată a lui Isus Christos, prin care El aduce pe cei

Cuprins

credincioşi în starea templului. În armonie cu aceasta, profetul adevereşte că Iehova s-a îngrijit de mantia dreptății, de acest simbol al bine-primirii din partea lui Iehova şi Isus Christos aduce pe cei bine-primiţi sub mantia fericirii, deoarece începe un timp de mare bucurie. – Isaia 61:10.

14. Aceia care fac parte din clasa templului şi astfel sunt din Sion, au ceva de făcut, prin faptul că au fost adunaţi la un loc, după cuvintele profetului. Dumnezeu nu aduce cu de-a sila pe cei chemaţi la locul Său de har. Cei chemaţi sau aleşi trebuie să întrunească anumite condiţii şi, astfel, ei trebuie să devină împreună lucrători cu Dumnezeu. Fiecare credincios „cu frică şi mare temere trebuie să lucreze la mântuirea sa". „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi şi vă dă, după plăcerea Lui, şi voinţa şi înfăptuirea". (Filipeni 2:12,13.) Un traducător de Biblie astfel a tradus versul 5 din Psalmul 50: „.Strângeţi-vă oameni cu bunătate iubitoare înaintea Mea, voi care în mod sărbătoresc aţi făcut cu mine legământ"! (Rotherham). Vorbind către aceia care au fost aduşi în legământul pe care l-a încheiat Iehova cu Isus Christos, le porunceşte ca să se adune la un loc. Aceştia sunt oamenii cu bunătate iubitoare ai lui Dumnezeu ,deoarece s-au consacrat Lui şi formează ,astfel, obiectul bunătăţii Sale plină de dragoste. Aceasta se pare a fi în armonie cu conţinutul versului 3 din psalmul 110. Aici profetul vorbeşte despre aceia care sunt gata să facă orice, şi care cu plăcere se consacrează pentru serviciul Domnului: „Poporul Tău este plin de înflăcărare când îţi aduni oştirea; cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la tine ca roua". (Psalm 110:3). Aceşti „oameni cu bunătate iubitoare" sunt aceiaşi pe care îi aminteşte profetul Isaia, şi cărora li s-au dat îndurările arătate faţă de David.(Isaia 55:3). Aceia care fac parte din legământul de jertfă, se deosebesc de „turma mare" mai puţin credincioasă şi de clasa „servului rău". Se adună laolaltă şi se consacrează pe deplin lui Dumnezeu şi organizaţiei Sale.

15. Nu este suficient ca să încheie legământ pentru a face voia lui Dumnezeu. Însă dacă cineva face legământ, acela este dator ca să dovedească credincioşie în serviciul lui Dumnezeu şi să fie găsit credincios la examen. Numai aceia care s-au aflat credincioşi la examen şi au fost bine-primiţi ,au fost aduşi în templu şi făcuţi părtaşi ai Sionului. De aici rezultă că, pentru ca cineva să-şi poată menţine locul ocupat în biserică, trebuie să continue cu credincioşie, mânat de iubire, serviciul său în lucrul lui Dumnezeu. Astfel, deci, scopul strângerii sfinţilor la un loc este ca să facă ceva.

16. Scriptura dovedeşte că perioada de timp pentru „pregătirea drumului înaintea Domnului" a început cu prezenţa a doua a lui Christos şi ţine până când Domnul vine în templul Său. La sfârşitul perioadei de aşteptare, Dumnezeu a aşezat pe Fiul Său în Sion, muntele Său cel sfânt, ceea ce s-a întâmplat, după cele spuse mai înainte, în anul 1914. Aceasta arată naşterea naţiunii noi sau a domniei drepte, mai bine zis, începutul domniei lui Christos. (Isaia 66:7). După aceasta a urmat lupta dintre Christos şi Satan, care a avut ca rezultat aruncarea din cer a lui Satan. Apoi s-au născut copiii Sionului. (Isaia 66:8). În mod necesar acest lucru trebuie să se compună din sfinţii morţi credincioşi, care au fost aprobați de Dumnezeu. Aceasta arată şi timpul acela, când Marele Sol al lui Dumnezeu , deodată a venit în templul Său. (Maleahi 3:1). Totodată, arată şi începerea judecăţii asupra acelora care, la venirea Domnului, au vegheat asupra intereselor împărăţiei. (Matei 25:19). Arată, pe mai departe, şi începutul împlinirii profeţiei: „Adunaţi-mi pe credincioşii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă".

17. Toate aceste scripturi, la un loc, aduc dovezi suficiente. Cu alte cuvinte, acestea se sprijinesc şi se întăresc unele pe altele şi clarifică pe deplin faptul discutat. Faptele mari arătate sunt următoarele: Iehova este în templul Său sfânt, pentru a face judecata; Sionul şi-a început activitatea şi, atunci, a chemat cerul de sus şi pământul, ca mai întâi să judece pe poporul Său, iar pe urmă, pe toate naţiunile de pe pământ. Bunătatea şi iubirea Părintelui nostru ceresc se vede în aceea că, pentru susţinerea importantului adevăr, ne serveşte cu multe texte ca să confirme acest mare adevăr. Deci

Cuprins

,voinţa Lui este aceea, ca acum să atragem atenţiunea asupra acestor lucruri şi să le aplicăm acolo unde se potrivesc, pentru ca credinţa noastră să fie tare, iar bucuria noastră să se mărească.

18. „Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este Cel ce judecă.” (versul 6). În legătură cu aceasta ştim că Satan şi îngerii săi au fost aruncaţi din cer şi, astfel, în cer toate creaturile proclamă dreptatea lui Dumnezeu. Un glas din cer a zis: „Pentru aceea veseliţi-vă ceruri şi cei cari locuiţi în ele.” (Apocalips 12:12). Sionul acum se zideşte şi Dumnezeu se arată în strălucirea Sa! „Căci Iehova a rezidit Sionul, în mărirea Sa s-a arătat”. (Psalm 102:17). Cei din Sion au fost puşi ca martori ai lui Iehova, pentru a arăta că El este Dumnezeu. Lumina deplină a adevărului străluceşte peste Isus Christos, capul Sionului, şi se răspândeşte de la El peste întreaga organizaţie a Sa. Pentru aceasta străluceşte din Sion mărirea lui Iehova. Cei din Sion toţi au datoria să laude măreţia Lui: „Şi în templul Său totul strigă: „Slavă!”.(Psalm 29:9). (După traducerea engleză: „ în biserica Sa fiecare numai despre mărirea Sa vorbeşte”). Cu aceasta se încheie partea întâia a psalmului.

Partea a doua

19. Că Psalmul al cincizecilea se împărţea în mai multe părţi vom vedea acum. De la versul şapte până la al cincisprezecelea ţine partea a doua. La începutul acestei părţi, Iehova invită o altă clasă, care nu aparţine Sionului, familiei Sale oficiale, dar, le spune că El este Dumnezeul lor. Cuvintele ce le foloseşte aici profetul ne dă de înţeles că clasa către care sunt adresate este „turma mare”. Deoarece venirea Domnului la templul Său în anul 1918 este dovedită lămurit, este de lipsă ca clasa „turmei mari” să se deosebească de cei ce fac parte din Sion. Cele două clase le putem astfel deosebi: Cei din Sion laudă cu mult zel numele lui Iehova, prin faptul că se folosesc de toate ocaziile pentru vestirea numelui, faptelor şi măreţiei Sale, pe când a doua clasă se compune din unii, care s-au consacrat lui Dumnezeu şi au şi primit o pricepere oarecare a planului lui Dumnezeu, însă, se ademenesc prin aceea, că ei s-ar ocupa cu aşa ceva ce i-ar pregăti pentru cer. S-au cugetat şi încă tot cugetă asupra cuvintelor lui Dumnezeu şi cred că aduc „jertfa de laudă”, prin aceea că se adună la un loc, însă nimic nu fac pentru împlinirea poruncilor lui Dumnezeu, mărturisind pentru numele, planul şi împărăţia lui Iehova. Nu fac nimic în ce priveşte vestirea intenţiei lui Dumnezeu de răzbunare şi de nimicire a organizaţiei lui Satan. Nu mărturisesc nimic despre strâmtorarea cea mare, care este în faţa noastră şi azi-mâine va izbucni. Pentru aceasta le spune: „Ascultă poporul meu şi voi vorbi, ascultă Israele că voi mărturisi asupră-ţi (trad. engl.: împotrivă-ţi). Dumnezeu, Dumnezeul tău Eu sunt. Nu pentru sacrificiile tale te voi mustra, nici pentru arderile tale de tot ce pururi sunt înaintea Mea.” – Psalm 50:7,8.

20. Iehova spune acelora care fac parte din turma mare ca El le este Dumnezeu. Dumnezeu i-a adus şi ori trebuie să primească viaţă, ori se vor lipsi cu desăvârşire de binecuvântarea vieţii. Le spune că va mărturisi împotriva lor. Aceasta dovedeşte că ei nu fac parte din acea clasă, a cărei membrii au primit mantia dreptăţii şi au fost aduşi în Sion. Sionul este locul de întâlnire al omului cu Dumnezeu şi este locuinţa şi locul de plăcere al lui Iehova. (Psalm 76:2 ; 87:2) Dumnezeu nu are de spus nimic împotriva Sionului.

21. „Domnul este mare în Sion şi înălţat peste toate popoarele.” (Psalm 99:2). „Da, Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuinţă a Lui şi a zis: „Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; voi locui în el, căci l-am dorit.” (Psalm 132:13,14) Cine sunt deci aceia către care vorbeşte şi împotriva cărora va mărturisi Dumnezeu? Acea clasă trebuie să fie pe care Scriptura, cu alte cuvinte ,o numeşte simbolic Ierusalim, şi care clasă prin aceia va primi viaţă că va trece printr-un timp de mare strâmtorare şi se va bucura de bine-primirea lui Dumnezeu, care îi va scăpa din marea strâmtorare.

Cuprins

22. Este fapt bine cunoscut, că mulţi dintre cei ce s-au consacrat lui Dumnezeu aşa îndeplinesc unele servicii faţă de Dumnezeu, ca şi cum Dumnezeu ar avea mare lipsă de ceea ce ei îi pot da. Aceştia în aşa mod şi cu aceea simţire servesc pe Domnul, că dânşii în serviciul pus sunt nişte persoane foarte importante. Ei ţin la serviciul făcut de capul lor. Aşa cred că Dumnezeu de aceea i-a chemat, deoarece are lipsă de dânşii în cer pentru guvernarea lumii şi în acest scop este de mare importanţă pentru dânşii ca să-şi dezvolte un caracter plăcut; adeseori caută plăcerea oamenilor, crezând că aceasta le va aduce bine-primirea din partea lui Dumnezeu. Sacrificiile lor nu sunt consacrarea deplină şi servirea cu bucurie a Domnului, ca mulţumire pentru bunătatea Lui. Domnul nu este mulţumit cu ei, şi astfel le vorbeşte:

23. „Nu voi lua tauri din casa ta, nici ţapi din staulele tale. Căci ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munţilor cu miile lor. Eu cunosc toate păsările de pe munţi şi tot ce se mişcă pe câmp este al Meu. Dacă Mi-ar fi foame, nu ţi-aş spune ţie, căci a mea este lumea şi tot ce cuprinde ea. Oare mănânc Eu carnea taurilor? Oare beau Eu sângele ţapilor?" – Psalmi 50:9-13.

24. Aceste cuvinte hotărâte dau de înţeles celor invitaţi, că orice ar face, totuşi folos nu vor aduce lui Iehova. Pentru un scop i-a chemat şi le-a şi spus ce au de făcut. Însă ei, cu toate acestea, au rămas pe drumul lor. În loc să se cugete că ce important este serviciul lor pentru Domnul şi că trebuie să ajute lui Dumnezeu în cârmuirea lumii, ei făceau mai bine să ţină în cugetarea lor ceea ce a spus Isus, că chiar dacă am şi făcut tot ce am putut şi atunci suntem numai nişte „servi netrebnici".

25. Fiecare are datorii faţă de legământul încheiat cu Dumnezeu, care cere ca să se supună poruncilor lui Iehova şi nu ar trebui să se creadă atât de important, că ar putea aduce Domnului ceva folos. (Luca 17:10). Fiecare care a făcut un legământ de consacrare în a face voia lui Dumnezeu, face şi un jurământ ca să fie ascultător. Acum el trebuie să-L servească pe Dumnezeu cu recunoştinţă şi cu inimă plină de bucurie, ca să corespundă punctelor legământului.

26. Iehova, vorbindu-le mai departe, astfel le spune prin profetul Său: „Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulţumiri, şi împlineşte juruinţele făcute Celui Prea Înalt". (versul 14). Aceasta este ceea ce ar trebui să facă întotdeauna. Aici vedem şi o îndrumare, că se poate ca cineva să fie reprimit, dacă se va dovedi zelos şi îşi va împlini juruinţele sale făcute Celui Prea Înalt.

27. Pentru dovedirea pe mai departe că această parte al psalmului se referă la turma mare, Domnul le spune mai departe: „ Cheamă-Mă în ziua necazului; şi Eu te voi izbăvi şi tu mă vei proslăvi". (versul 15) În timpul marii strâmtorări mulţi vor chema în ajutor numele lui Iehova, alăturându-se de partea Lui, şi El îi va ajuta să treacă peste marea strâmtorare. Pentru aceasta sunt ei descrişi în Apocalipsa, după cum urmează: „Aceştia vin din necazul cel mare ; ei şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului." (Apocalips 7:14). Vestmântul alb ce l-au primit la sfârşitul timpului de strâmtorare, arată bine-primirea din partea lui Dumnezeu, deoarece, în timpul de strâmtorare, au dovedit credincioşie.

28. Versul precedent serveşte o altă dovadă, că psalmul se împlineşte după venirea Domnului în templul Său şi când Cel Prea Înalt îşi face un nume. Aceasta mai dă de înţeles şi aceia, că nimeni nu poate să se bucure de bine-primirea lui Dumnezeu şi nu poate face parte din clasa rămăşiţei, dacă nu dovedeşte zel în preamărirea numelui lui Iehova. Aceasta este, de asemenea, o dovadă întăritoare pe lângă faptul, că ce importanţă mare are credincioşia dovedită în serviciul Domnului. Aceasta este un alt motiv, pentru ce revista atrage atenţia celor unşi asupra necesităţii serviciului. Revista nu cere iertare pentru aceasta, ci acest fapt îl scoate la iveală şi de data aceasta, ca să priceapă unii pentru ce coloanele sale vorbesc, atât de des, despre venirea Domnului în templul Său, despre rămăşiţă şi despre aceea că pentru ce este de lipsă ca rămăşiţa să-şi păstreze credincioşia.

Cuprins

Partea a treia

29. Psalmul are şi o a treia parte, care se referă la cel nelegiuit. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu vorbeşte acelora, care nu l-au cunoscut pe El niciodată. Aceia sunt nelegiuiţi, care au fost luminaţi în oarecare măsură cu privire la cuvântul şi planul lui Dumnezeu, dar această cunoştinţă au folosit-o în mod egoist şi stricat, şi care au dispreţuit învăţătura Lui. Cuvântul „nelegiuit" cuprinde pe mulţi dintre cei ce sunt în sistemele bisericilor nominale, dar şi pe unii care au primit cunoştinţa adevărului, după ce s-au consacrat pentru facerea voii lui Dumnezeu. Aceştia au respins sau au aruncat adevărul. Aceştia formează clasa „servului rău". – Matei 24:48,49.

30. Unii care s-au consacrat Domnului, adică au încheiat legământ cu El, învoindu-se astfel să împlinească voinţa Lui, adevărul nu l-au primit din iubire. Ei au sperat unele foloase personale din primirea adevărului. Au privit înainte la acel timp când vor fi îmbrăcaţi în mare onoare şi mărire, dând mână de ajutor lui Isus în judecarea lumii. Speranţele lor egoiste nu s-au realizat în timpul precizat de ei şi, în fond, aşa au vorbit: „Domnul meu întârzie să vină." Au început să bată pe fraţii lor, deoarece aceştia au susţinut, pe mai departe, că Domnul a împărtăşit cu mai mare lumină pe poporul Său. Cei nelegiuiţi, într-adevăr ,au zis: „Dacă trebuie să vină mai multă lumină, atunci aceea trebuie să fie dată de Domnul prin noi, dar noi aşa credem că nu se va mai da altă lumină". Ei susţin, pe mai departe, că orice lumină ce a dat Dumnezeu bisericii Sale, s-a dat înainte de anul1917.

31. Ei susţin, pe mai departe, că fac parte din legământul lui Dumnezeu, dar neglijează cu desăvârşire poruncile Sale. Ei susţin că sunt mesagerii Domnului, cu toate că spun cuvinte cu totul contrare acelora pe care le-au învăţat de la El. Cu aceasta explicăm începutul părţii a treia în care Domnul aşa vorbeşte către cel nelegiuit:

32. „Dumnezeu zice însă celui rău: „Ce tot înşiri tu legile Mele şi ai în gură legământul Meu, când tu urăşti mustrările şi arunci cuvintele Mele înapoia ta?" (versurile 16,17). Cei arătaţi aici sunt pătrunşi de importanţa lor proprie. Dacă cineva voieşte să le pună în vedere noua lumină, pe care Dumnezeu a revărsat-o asupra clasei templului, pe acela îl înlătură. Ei urăsc învăţătura şi pe cei ce le amintesc învăţătura. Ei declară că nu mai au lipsă pe mai departe de nici o lumină, deoarece nu mai este ce lumină să mai vină. Nu au bucurie în Domnul şi nici nu pricep ce înseamnă bucuria în Domnul, ceea ce serveşte ca dovadă că ei n-au intrat în bucuria Domnului.

33. Mulţi preoţi ai bisericilor nominale susţin că reprezintă pe Dumnezeu, dar ei dau mâna cu partea comercială şi politică a pământului, care tinde spre apăsarea poporului. Aceşti preoţi au interese comune cu organizaţia lui Satan, devenind astfel o parte din această organizaţie. Ei servesc ca uneltele cele mai importante în mâna Diavolului, pentru a întoarce mintea oamenilor, care au toată încrederea în ei, de la Dumnezeu şi de la adevărul Său. Aceasta o fac prin înfăţişarea falsă a lui Dumnezeu şi prin negarea sau tăgăduirea cuvintelor Sale. Domnul îi numeşte ,, tâlhari şi adulteri". Sunt unii care au fost în adevăr şi care bine ştiu că preoţii sunt uneltele Diavolului. Ei ştiu şi aceea că această preoţime se ocupă cu întoarcerea minţilor oamenilor de la Dumnezeu şi de la adevărul Său. Ei văd că aceşti preoţi sunt tâlhari, în înţeles spiritual şi, astfel, văd afacerile „tâlharului". Ei sunt în clar cu faptul că aceşti preoţi nu numai că sunt tâlhari, dar mai sunt şi adulteri, în înţelesul Scripturii, deoarece ei stau în legături nepermise cu elementele organizaţiei lui Satan, pe când ei declară că reprezintă pe Iehova.

34. Sunt încă de aceia, care au fost odinioară luminaţi cu cunoştinţa adevărului şi care susţin că umblă cu Domnul, dar aceştia nu numai că neglijează, dar chiar se feresc de vestirea răzbunării lui Dumnezeu împotriva sistemelor nelegiuite ale oamenilor şi a conducătorilor acestora. Ba încă merg şi mai departe, judecând cu asprime pe acei urmaşi ai lui Christos, care cu mult zel servesc pe

Dumnezeu şi vestesc numele Lui şi, cam astfel vorbesc către cei credincioşi: . „Pentru ce vorbiţi atâta despre aceşti preoţi? Cum puteţi voi arăta bunătate faţă de ei, dacă spuneţi despre ei că fac parte din organizaţia lui Satan? Aceasta este aşa, ca şi cum a-ţi chema la voi un câine şi, pe urmă, l-aţi lovi cu o piatră. N-ar trebui să huliţi, în aşa măsură, pe aceşti preoţi." Clasa amintită aici, cu astfel de purtare, se uneşte la aceea ca aceşti preoţi să fure atenţia oamenilor de la Dumnezeu şi ca să ia de la ei ocaziile pentru ascultarea adevărului. Dumnezeu, vorbind prin profetul Său către această clasă nelegiuită, zice: „Dacă vezi un hoţ, te uneşti cu el şi te însoţeşti cu preacurvarii. Dai drumul gurii la rău şi limba ta urzeşte vicleşuguri.". — versurile 18 şi 19.

35. Ei susţin că sunt în adevăr, însă le pare bine dacă rămăşiţa este persecutată de aceia care aparţin organizaţiei lui Satan şi necinstesc numele lui Iehova. Se predau celui rău şi făuresc planuri viclene. Devin o parte din Antichrist ,deoarece se împotrivesc împărăţiei lui Christos. Nu „strâng cu El, ci risipesc" şi se poartă rău cu aceia care doresc a-L servi pe Domnul. Ei dovedesc o purtare duşmănoasă faţă de rămăşiţa credincioasă, care, plină de zel, mărturiseşte pentru împărăţie. Aceştia nu numai că urăsc învăţătura şi aruncă îndărătul lor cuvintele Domnului, dar se bucură dacă au ocazia să atace adevărul.

36. Unii dintre aceştia au înaintat guvernului american cereri, pentru ca să oprească publicarea adevărului prin mijlocirea radioului. Aceştia devin tot mai nelegiuiţi, iar dacă se întrunesc, atunci se îndeletnicesc să vorbească multe rele despre aceia, care odinioară le-au fost fraţi. Deoarece mintea lor este aplecată spre rău, ei presupun că şi fraţii lor de odinioară sunt răi, de aceia îi vorbesc de rău. Scriptura spune că toţi au fost chemaţi la o singură speranţă şi, astfel, sunt părtaşii unui singur legământ sau copii de la o singură mamă. Vorbind despre clasa celor nelegiuiţi, Dumnezeu spune astfel: „Stai şi vorbeşti împotriva fratelui tău, cleveteşti pe fiul mamei tale" – versul 20.

37. Clasa „servilor nelegiuiţi" vorbeşte de rău pe cei ce odinioară îi cunoşteau ca fraţi, şi care şi acum se tot străduiesc să-L servească pe Domnul. Cuvinte amare vorbesc despre ei şi le poartă ură, fără să aibă motiv pentru aceasta. (1Ioan 3:15). Născocesc planuri de tot felul împotriva acelora care iau parte la lucrul Domnului. Din această cauză caută lucruri mărunte pe care le umflă şi lucruri murdare şi ocări răspândesc despre aceia care caută, după cele mai bune străduinţe ale lor, să servească pe Domnul. Unii dintre cei din clasa „servului rău" au mers până acolo, că au furat adresele abonaţilor revistei şi acum tot trimit la aceste adrese învinuirile lor murdare. Natural că Domnul a ştiut dinainte că se va dezvolta o clasă de servitori nelegiuiţi şi a lăsat să se scrie aceasta prin profetul Său.

38. După aceea, Domnul permite , în mod graţios, ca să priceapă cei credincioşi, pentru ce a prezis înainte cum vor proceda cei ce fac nelegiuiri şi cum vor fi cei credincioşi ţinta săgeţilor acestora. Oare pentru ce a făcut aceasta Domnul? Răspunsul este, că toate cele scrise au fost scrise, pentru ca cei credincioşi să aibă mângâiere şi speranţă. (Romani 15:4). În acest psalm este amintit şi modul cum procedează cei nelegiuiţi, ca nu cumva aceia care îşi dau silinţa să fie credincioşi Domnului să fie cumva conturbaţi, chiar în cea mai mică măsură sau să se descurajeze, din cauza învinuirilor blestemate şi mincinoase, aduse asupra lor de unii care au fost fraţii lor. Faptul că Domnul a prezis aceste lucruri, şi că cel credincios, într-adevăr, este expus la acestea, să ne facă mai multă bucurie, decât să ne descurajeze. Apostolul Pavel ne spune: „Prin multe necazuri veţi ajunge în împărăţie".

39. Aceia care fac parte din clasa acelora, care urmează o cale atât de rea şi nelegiuită, se înşeală ei singuri dacă cred că, prin faptul că vorbesc de rău pe fraţii lor, „fac serviciu lui Dumnezeu". Dar mai mult, aceştia cred că şi Dumnezeu este ca ei. Dumnezeu a ştiut acestea

Cuprins

dinainte şi de aceea a lăsat să fie scris de profetul Său: „ Iată ce ai făcut şi Eu am tăcut. Ţi-ai închipuit că Eu sunt ca tine? Dar te voi mustra şi îţi voi pune totul sub ochi.” – versul 21.

40. Această profeţie arată că Dumnezeu a răbdat foarte mult şi a tăcut înaintea duşmanilor adevărului, dar acum a sosit timpul ca să vorbească. „Dar nu vor mai înainta , pentru că nebunia lor va fi arătată tuturor”. (2Timotei 3:9). Aceia care s-au consacrat Domnului, să nu se lase descurajaţi de faptele celor din clasa „servului rău”, aţintite asupra lor. „ Nu te mânia pe cei răi, şi nu te uita cu jind la cei ce fac răul!... Taci înaintea Domnului şi nădăjduieşte în el. Nu te mânia pe cel ce izbuteşte în umbletele lui, pe omul care-şi vede împlinirea planurilor lui rele. Lasă mânia, părăseşte iuţimea, nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău.” – Psalm 37:1,7,8.

41. Domnul a promis că se va purta faţă de făcători de rele aşa după cum merită şi va arăta, în faţa tuturor, pe credincioşi Săi aşa după cum într-adevăr sunt, la timpul Său hotărât. Dumnezeu va justifica numele Său bun şi se va îngriji să se restabilească renumele acelora, care îl reprezintă cu credincioşie. În coloanele revistei, niciodată nu a permis şi nu a dat loc să se publice veştile de defăimare sau să se răspundă la ele, deoarece Domnul va răspunde la ele şi le va rezolva la timpul Său potrivit!

42. Referindu-se Domnul la clasa celor nelegiuiţi sau la cei ce fac fărădelegi, zice: „Luaţi seama dar, voi care uitaţi pe Dumnezeu, ca nu cumva să vă sfâşii şi să nu fie nimeni ca să vă scape.” (versul 22). Aceasta este o altă dovadă că cei amintiţi aici sunt persoane care au cunoscut odată pe Dumnezeu şi planul Său. Au avut ocazie deplină ca să cunoască voinţa lui Dumnezeu şi să-I preamărească numele, să vestească ziua răzbunării şi împărăţia Sa, care va aduce binecuvântare omenirii. Domnul dă un avertisment pe urmă, referindu-se la soarta finală a acelora care fac nelegiuiri. De aceea, nici un adevărat consacrat al lui Dumnezeu nu-şi va pierde timpul şi puterile, să răspundă la acuzele ce le primeşte din partea celor nelegiuiţi sau să se apere faţă de ei. „Cine va ridica învinuire împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dacă Dumnezeu este cel ce îndreptăţeşte?”.(Romani 8:33). Domnul cunoaşte pe ai Săi, şi se merită să ne luptăm pentru bine-primirea Lui. Bine-primirea ce vine din altă parte n-are nici o valoare.

43. Iehova spune lămurit ,prin profetul Său, cui va arăta mântuirea Sa mare: „Cine aduce mulţumiri ca jertfă, acela mă proslăveşte şi celui ce veghează asupra căii lui, aceluia îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu”.(versul 23). Aceia care, cu bucurie cântă lauda lui Iehova, aceia preamăresc numele Lui; şi dacă aceasta o fac din inimă curată şi mânaţi de iubire, acest lucru îi aduce plăcere. Domnul spune: „cel ce veghează asupra căii lui, va vedea mântuirea lui Dumnezeu”. Calea adevărată o arată cuvântul lui Dumnezeu. Cei din clasa templului, văd fulgerele Lui, şi dacă urmează strălucirea lor, atunci ei sunt conduşi pe calea cea bună.

44. Vedem, deci, că întreg psalmul al cincizecilea se ocupă cu judecata acelora care susţin că fac parte din casa Domnului. În timpul pregătirii drumului Domnului, Dumnezeu a lăsat să cunoască mulţi adevărul Său. După aceasta a trimis Solul legământului, ca să tragă la socoteală pe aceia care au făcut legământ să facă voinţa Lui. Cu ocazia acestei socoteli Domnul află o rămăşiţă credincioasă, pe care îi aduce în starea templului, făcându-i martori pentru numele Lui. Strângerea sfinţilor care au făcut legământ de jertfă, s-a început după ce Domnul a venit în templul Său. Importanta învăţătură, ce se cuprinde în această profeţie pentru rămăşiţă, este aceea că toţi cei ce au fost adunaţi, în sensul versului cinci din psalm, au fost aduşi în locul de scăpare al Celui Prea Înalt, unde pot să locuiască în umbra Celui Atotputernic, dacă vor dovedi credincioşie. Dacă ei sunt adăpostiţi în acest loc de scăpare, atunci sunt scutiţi de orice atac ce vine din partea duşmanului. Singura datorinţă a lor este, ca să servească cu bucurie pe Domnul şi ca să nu-şi piardă timpul şi puterile pentru a răspunde la învinuirile mincinoase aduse asupra lor, de cei ce fac nelegiuiri.

Cuprins

45. Isus a dovedit credincioşie şi supunere faţă de Părintele Său. L-au învinuit în multe chipuri. Toţi aceia care se vor împărtăşi în glorie cu El, trebuie să urmeze paşii Săi, trebuie să fie expuşi atacurilor din partea duşmanului, trebuie să sufere persecuţii şi, în cele mai grele împrejurări, trebuie să dovedească credincioşie faţă de Domnul. Membrele credincioase din Christos, trebuie să-şi însuşească cuvintele, care mai întâi s-au aplicat Învăţătorului: „Dar Iehova Dumnezeu m-a ajutat, de aceea nu m-am ruşinat; de aceea mi-am făcut faţa ca pe o cremene, ştiind că nu voi fi dat de ruşine”. (Isaia 50:7). Aceia care au fost aduşi sub mantia adevărului şi au fost strânşi în clasa templului, fac parte din Sion. Acolo au ajuns datorită graţiei lui Dumnezeu şi în urma împlinirii profeţiei. Să locuiască deci în pace şi cea mai mare plăcere a lor să fie preamărirea numelui lui Iehova.

46. Dumnezeu se uită la folosul acestora şi le dă ocazie ca să-I fie martori. Dacă vor sta fără ezitare de partea lui Iehova şi vor mărturisi cu credincioşie şi din iubire pentru numele Lui, atunci acesta este un semn sigur că El îi va păzi. Mântuirea de pe urmă a rămăşiţei atârnă de supunerea ei neîntreruptă şi credincioasă faţă de Iehova. Fiecare membru al rămăşiţei are datoria şi privilegiul, ca să îndrume atenţia fraţilor lui asupra privilegiilor de care se bucură cei credincioşi. Ei nu văd şi nici nu cunosc alt Dumnezeu afară de Iehova. Ei stau de partea lui Iehova şi cu bucurie vestesc lauda Lui.

Întrebări pentru studiul berean

§ 1,2. Care este relaţia dintre Iehova şi Fiul Său scump, în privinţa împlinirii planului lui Dumnezeu? Ce reguli vedem în aceasta, ce ne fac capabili să recunoaştem timpul împlinirii acestei profeţii? Prin ce mijloc şi pentru ce publică Dumnezeu adevărul Lui poporului Său? Cum întăreşte adevărul pentru poporul Său?

§ 3,4. Care sunt cele câteva adevăruri importante, ce trebuie să ţinem înaintea ochilor noştri? Pentru întărirea acestor adevăruri, în ce măsură s-a îngrijit Domnul de dovezi? Arată importanţa faptului că, pentru sprijinirea unui adevăr, e de lipsă să relevăm din nou dovezile!

§ 5,6 . Cum „cheamă Iehova pământul”? Când şi pentru ce atunci? Arată cum se unesc cu aceasta profeţiile? Cum putem cunoaşte timpul împlinirii?

§ 7,8. Explică cum „străluceşte Dumnezeu din Sion”? Când se întâmplă aceasta?

§ 9,10. Aplică versul 3! Cum cheamă Dumnezeu cerurile şi pentru ce cheamă pământul, pentru înfăptuirea judecăţii?

§ 11,12. Arată, în relaţie cu „ziua pregătirii”, timpul împlinirii versului al cincilea. La ce lucru şi timp se referă aceste cuvinte: „ ca să pregătească drumul înaintea Mea”?

§ 13,14. Descrie ce se întâmplă când Solul legământului „vine, deodată, în templul său”? Explică cum se împlineşte versul 5!

§ 15–18. Aminteşte evenimentele mai importante ale împărăţiei ,ivite după „ziua pregătirii”! şi arată ce important este să ne aţintim din nou privirile asupra lor! Care este motivul că „cerurile se bucură” şi caută să spună adevărul Său?

§ 19–22. Explică existenţa „turmei mari”, care se deosebeşte de clasa templului!

§ 23–26. Ce spun versurile 9 până la 13, şi pentru ce se adresează versul 14 tot la această clasă?

§ 27,28. Când şi prin ce condiţiuni va fi scăpată „turma mare”? Cum va preamări atunci pe Dumnezeu? Pentru ce este deci potrivit că revista încurajează într-atât serviciul?

Cuprins

§29–32. Descrie-l pe „cel nelegiuit”! Explică dezvoltarea unei clase ca aceasta! Descrie purtarea acestei clase!

§ 33-35, Numeşte pe factorii principali ai Diavolului şi dovedeşte aceasta cu faptele lor! Aplică versurile 18,19!

§ 36–39. Arată faptele care explică împlinirea versului 20! Aplică expresiunea: „te voi mustra şi voi pune toate înaintea ochilor tăi”!

§ 40,41. Cum vor privi cei credincioşi afacerile clasei „servului rău”?

§ 42. Arată dovezile, că această clasă amintită aici, cunoaşte în oarecare măsură pe Dumnezeu şi planurile Sale! Arată ce situaţie periculoasă au! Cum de „au uitat ei” de Dumnezeu?

§ 43. Care sunt cei ce laudă pe Dumnezeu? Cum păzesc ei calea? Ce promisiune binecuvântată au?

§ 44–46. Ce înseamnă deci aceea, că „pregăteşte drumul înaintea Mea”? În ce scop s-a făcut aceasta? Ce învăţătură importantă conţine pentru rămăşiţă acest psalm? Cum putem trage folos din aceasta învăţătură?

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L 1 Martie 1929 Nr. 5

Harul nemăsurat

„Voi sunteţi aceia, care aţi rămas necontenit cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Împărăţia, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncaţi şi să beţi la masa Mea în Împărăţia Mea şi să şedeţi pe scaune de domnie, ca să judecaţi pe cele douăsprezece seminţii ale lui Israel.” – Luca 22:28-30.

Era ziua a patrusprezecea din luna întâi. A sosit ziua hotărâtoare. Mielul de paşte, rânduit de lege, l-au mâncat. Afară de Isus nimeni n-a ştiut că El trebuie să moară încă în ziua aceea. Era seara, după orele şase, deoarece atunci a început ziua următoare. Glorioase evenimente aveau să se întâmple care nu trebuiau fi uitate. Isus s-a pregătit să facă un astfel de har pentru alţii, care era în legătură cu multă suferinţă, dar care în urmă va aduce bucurie acelora cărora se va da.

2. Numai cu puţine zile înainte de ceasul atât de important al zilei patrusprezece din luna întâi, a intrat Isus călare în Ierusalim, unde s-a oferit ca rege Israelului. Poporul de jos 1-a primit cu multă însufleţire şi L-a salutat cu strigăte de laudă. Cu strigăte L-au lăudat, ca pe fiul lui David, despre care atât de mult au vorbit profeţii. Poporul Israel a fost mult apăsat de jugul apăsătorilor, şi aşa a privit la Isus, ca la unul care îi va scăpa. Cu bucurie şi admirare L-au salutat ca pe Acel puternic, care vine în numele Celui Prea Înalt.

3. Altfel au simţit însă cărturarii, preoţii şi fariseii. Au fost foarte necăjiţi de modul cum a primit poporul de rând pe Isus din Nazaret. Mai bine de trei ani, aceşti preoţi şi mai marii turmei au purtat o ură faţă de Isus, iar acum ura lor n-a mai cunoscut margini. Ei s-au decis ca să-L omoare, iar acum au devenit mânioşi şi s-au grăbit ca să ducă la îndeplinire omorul. Ca toţi aceia, care sunt pătrunşi de astfel de nelegiuire, aceşti preoţi erau fricoşi moralmente. Ei s-au temut de popor şi aşa se cugetau, că trebuie să născocească ceva, ca să întoarcă simpatia poporului de la Isus şi ca să-L arate pe El, în ochii poporului, ca şi pe unul care ar fi vinovat de trădare.

Cauza

4. Pentru ce a voit preoţimea să omoare pe Fiul lui David? N-au fost preoţii aceia care au reprezentat pe pământ pe Dumnezeu între evrei? E drept că Dumnezeu, în legământul Său încheiat cu poporul lui Israel, s-a îngrijit de preoţi. A separat întreaga seminţie a lui Levi, ca să înveţe şi să servească pe popor. A rânduit ca preoţii să fie aleşi numai din această seminţie. Dumnezeu a obligat pe preoţi ca să înveţe poporul să cunoască legea. „Căci buzele preotului trebuie să păzească cunoştinţa, şi din gura lui să se caute învăţătura, căci el este trimisul lui Iehova, Dumnezeul oştirilor.” (Maleahi 2:7). Însă acei oameni, care în timpul lui Isus au deţinut slujbele preoţeşti, au fost foarte demoralizaţi, şi s-au îndepărtat de la acele orânduiri pe care le-a dat Domnul. Au devenit necredincioşi faţă de legământul legii.

Cuprins

5. Nu au proorocit sfinţii profeţi venirea lui Mesia, care va veni să elibereze poporul? Oare cărturarii şi fariseii n-au avut cunoştinţă de acest fapt şi nu au avut motive să creadă că Isus este Mesia aşteptat? Dumnezeu, în repetate rânduri, a dat preoţilor lecţii, prin profeţii Săi sfinţi, despre venirea lui Mesia. Li s-a spus că se va naşte în Betleem şi va ieşi de acolo ca domnitor. (Mica 5:2; Matei 2:5,6) Preoţimea a avut destule motive, ca din dovezile puse la dispoziţia lor, să tragă concluzia că Isus este Mesia cel promis. Cu referire la acest punct este absolut exclus, ca să ne îndoim de faptul, că unii dintre preoţi au ştiut că Isus a fost fiul lui Dumnezeu. Pentru ce au voit atunci să-L omoare?

6. Preoţii lui Israel au fost aleşi cu scopul ca să servească în numele lui Iehova şi să fie spre ajutorul poporului. Un anumit timp şi-au îndeplinit cu credincioşie serviciul. Cu timpul însă, pe când Isus era pe pământ, aceşti oameni au făcut comerţ din religia evreilor; s-au ocupat de interesele lor proprii şi puţin le păsa de popor. Afară de aceasta ei au căutat laudă din partea oamenilor şi nu au căutat plăcerea lui Dumnezeu. Funcţia lor era bună numai ca să stoarcă bani din popor. Pe cei bogaţi şi de vază i-au favorizat în mare măsură, deoarece aşteptau folos de la ei, însă poporul de rând a fost urât în faţa lor. Când Isus a venit, El a început să înveţe şi să nutrească pe poporul de rând. De aceea poporul a aşteptat mai mult din mâinile Sale pline de har. Poporul a aşteptat un timp mai bun în viitor, a ştiut că de la preoţi nimic nu a primit. Preoţilor le-a zis Dumnezeu: „Se cade să înşele un om pe Dumnezeu, cum Mă înşelaţi voi?" Dar voi întrebaţi: „Cu ce Te-am înşelat?" Cu zeciuielile şi darurile de mâncare. Sunteţi blestemaţi, câtă vreme căutaţi să Mă înşelaţi, tot poporul în întregime!" – Maleahi 3:8,9.

7. Preoţimea a fost făţarnică şi Isus aşa a şi vorbit despre dânşii. Ei au înşelat pe popor, pentru folosul lor personal, ceea ce Isus n-a neglijat să spună poporului. (Matei 23:15-38). Pentru aceasta preoţimea s-a mâniat foc. Pe aceşti oameni Diavolul i-a adus la iveală ca pe fiii şi reprezentanţii săi şi Isus le-a spus şi aceasta. (Ioan 8:42-44). Ei au devenit fiii Diavolului din pricina egoismului şi necredincioşiei lor faţă de Dumnezeu. Preoţimea, fiind fii ai Diavolului, a dorit să asculte poruncile Diavolului şi aşa a şi făcut. Diavolul a voit să omoare pe Isus şi El a îndemnat preoţimea, ca să ducă la îndeplinire planul său blestemat.

8. Dar pentru ce a voit Diavolul să-L omoare pe Isus? Lucifer era odinioară încredinţat cu supravegherea asupra omului. Datorinţa lui a fost ca să conducă pe om în armonie cu voinţa lui Dumnezeu. Lucifer, în dorul său de înălţare, a devenit necredincios faţă de Dumnezeu. Dorinţa sa de înălţare a fost ca să fie asemenea Celui Prea Înalt şi ca să ridice o împărăţie pe seama sa. (Isaia 14:13,14). Pentru că Lucifer a apucat această calea rea, Dumnezeu l-a dat jos din funcţiunea sa ce a ocupat şi i-a dat numele de Satan, Diavol. Dumnezeu, însă, nu s-a amestecat în domnia şi influenţa sa asupra omenirii. După aceea a promis oamenilor credincioşi, că la timpul Său potrivit, va pune o stăpânire dreaptă între oameni şi că Acela care va conduce această stăpânire, va preamări pe Iehova şi va aduce binecuvântări poporului. – Geneza 12:3 ; Galateni 3:8.

9. Iehova a trimis ,din când în când, pe profeţii Săi ca să mărturisească poporului intenţia Sa de a ridica pentru omenire o împărăţie dreaptă, cârmuirea căreia trebuie să fie pusă pe umerii Prinţului păcii, care va lucra atât spre binele celor bogaţi, cât şi a celor lipsiţi. (Isaia 9:6,7 ; 11:1-4 ; 32:1) Dumnezeu a repetat prin profeţii Săi, în mai multe rânduri, că cei răi vor fi stârpiţi şi că pământul va fi făcut o locuinţă potrivită pentru oameni. Satan, care este acel nelegiuit, ce a domnit asupra oamenilor cu sisteme rele, a ştiut că dacă profeţia lui Dumnezeu se realizează, atunci va pierde domnia asupra oamenilor şi organizaţia sa se va prăbuşi. Servitorilor săi, preoţilor, le-a pus în minte ca să omoare pe Isus, ca să nu pericliteze domnia sa nelegiuită. Isus a ştiut de această intenţie şi le-a şi spus-o. – Matei 21:33-40.

Cuprins

10. Dumnezeu a şi declarat, prin profeţii Săi, sentinţa Sa de moarte împotriva lui Satan, care va fi executată la timpul potrivit. (Ezechiel 28:14-19). Satan a ştiut bine că, după ce Dumnezeu întemeiază împărăţia Sa de dreptate, domnia sa nelegiuită se va sfârşi şi că la timpul potrivit şi moartea lui trebuie să aibă loc. Apostolii au mărturisit şi despre aceasta şi, fără îndoială, şi Satan a luat cunoştinţă despre acest fapt. (Evrei 2:14 ; 1Ioan 3:8). De aceea, Satan şi-a încordat toate puterile, ca să împiedece ridicarea împărăţiei de dreptate. Ştiind că Isus a fost Fiul iubit al lui Dumnezeu, a căutat ca să-L omoare încă înainte de naştere, şi mai târziu, când era copil. (Matei 1:19 ; 2:16). Mai târziu, însuşi Satan a făcut încercare ca să-L abată pe Isus de la legământul Său încheiat cu Dumnezeu, ştiind că, prin acest fapt, Isus şi-ar fi cauzat nimicirea. – Matei 4:1-10.

11. Făurindu-şi planul blestemat mai departe, Satan s-a gândit ca să se folosească de fiii săi, de preoţi. El a semănat în mintea acestor oameni egoişti ideea, că dacă Isus va deveni mai popular, atunci vor pierde slujba lor comodă, precum şi ocaziile de a stoarce bani din popor. Cu cât mai mult a preamărit poporul de rând pe Isus , cu atât mai mult a crescut în inimile preoţilor frica de a pierde tot ce au avut; astfel, ei au devenit cu uşurinţă uneltele de rătăcire ale lui Satan, au convocat continuu sfaturi şi au intrat în complotul iscodit de Satan pentru omorârea lui Isus.

12. Când Isus a făcut fapte bune şi a mângâiat inimile întristate, prin învierea lui Lazăr, popularitatea Sa a crescut mult şi preoţimea a hotărât că a sosit timpul ca să înceapă şi ei la lucru: „Atunci preoţii cei mai de seamă şi Fariseii au adunat Soborul şi au zis: „Ce vom face? Omul acesta face multe minuni. Dacă-L lăsăm aşa, toţi vor crede în El şi vor veni Romanii şi ne vor nimici şi locul nostru şi neamul." Unul din ei, Caiafa, care era mare preot în anul acela, le-a zis: „Voi nu ştiţi nimic; oare nu vă gândiţi că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod şi să nu piară tot neamul?" – Ioan 11:47-51.

13. Diavolul a voit ca Isus să fie omorât, Iuda s-a mâniat şi asemenea a dorit să fie Isus omorât, din care cauză a intrat cu voinţa în complot şi s-a lăsat mituit de preoţi, ca să le predea pe Isus. Aceasta a fost situaţia când s-a apropiat sărbătoarea paştelui. – Luca 22:1-6.

14. Când a sosit timpul paştelui, Isus s-a adunat la un loc cu ucenicii Săi, ca să mănânce cina paştelui. Isus a avut cunoştinţă deplină de ceea ce se întâmplă la duşman şi a ştiut şi aceia, că peste vre-o câteva ore, va fi dat spre moartea cea mai ruşinoasă. „Şi zise către dânşii: cu dor am dorit să mănânc cu voi acest paşte, mai înainte de pătimirea mea." (Luca 22:15). După aceea, peste puţin timp, Isus a fost reţinut ca un făcător de rele şi, din ordinul preoţilor, a fost adus înaintea tribunalului compus din preoţi şi mai marii turmei, unde pe baza unor învinuiri mincinoase şi mărturisiri false, a fost pus sub anchetă şi judecata acestor înşelători făţarnici L-a găsit vinovat, pedepsindu-L cu moartea. De la guvernatorul roman au cerut aprobarea acestei sentinţe nelegiuite, ceea ce au şi primit, ajungându-şi astfel scopul lor blestemat. Fiul lui Dumnezeu a murit încă în acea zi pe cruce.

Pentru ce a fost permis?

15. Puterea lui Iehova este nemărginită. Atunci pentru ce a permis ca pe Fiul Său iubit să-L omoare Satan şi agenţii săi? În cuvântul Său a lăsat să se scrie de un profet:. „Omul te laudă chiar şi în mânia lui!" (Psalm 76:10). Mânia omului care o manifestă îşi are originea de la Satan. Dumnezeu a permis ca să se vadă pe deplin mânia lui Satan, îndreptată împotriva Fiului Său, fapt ce a folosit mai târziu spre mărirea Sa. Iehova a voit ca Fiul Său iubit să moară. Aceasta însă nu putea să dea drept lui Satan şi preoţilor ca să-1 omoare. Dumnezeu şi-a reţinut mâna şi a permis ca să se arate mânia nelegiuiţilor. Putem fi siguri că Dumnezeu putea să-i împiedece. Rezultatul final, însă ,va arăta că Iehova este Cel Prea Înalt şi că nimeni nu este asemenea Lui. Diavolul aşa s-a gândit, că

Cuprins

dacă va omorî pe Isus, atunci planul lui Dumnezeu se va zădărnici. Iehova, însă, va arăta că faptele celui rău şi ale agenţilor săi nicidecum nu-L vor împiedica ca să-şi împlinească planul.

16. Că Dumnezeu a voit să moară Isus, nu mai încape nici o îndoială. Isus a ştiut aceasta şi de aceea a zis: „Tatăl Mă iubeşte, pentru că Îmi dau viaţa, ca iarăşi s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau şi am putere s-o iau iarăşi: aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu." (Ioan 10:17,18) . Aceasta arată că nici o creatură nu avea dreptul ca să ia viaţa lui Isus fără ştirea Părintelui şi că Dumnezeu le-a permis aceasta ştiind că, la timpul potrivit, Îl va învia din morţi. Aceasta, de asemenea ,este o dovadă a atotputerniciei lui Iehova.

Icoana formată

17. Cu multe secole înainte de ziua însemnată, a patrusprezecea a lunii întâi, poporul ales al lui Dumnezeu a locuit în Egipt. Domnia egipteană i-a apăsat în mare măsură. Cârmuirea Egiptului a închipuit organizaţia Diavolului, iar Faraonul pe însuşi Diavolul. Auzind Dumnezeu strigătele poporului Său din pricina apăsării, a trimis pe Moise, servul său, în Egipt, ca să fie eliberatorul poporului. Moise a fost însoţit de Aaron. Amândoi s-au înfăţişat înaintea domnitorului Egiptului cerând, ca să permită ieşirea poporului ales al lui Dumnezeu şi închinarea către Iehova. Cererea a fost rezonabilă, doar pentru a fi imediat respinsă pe de altă parte.

18. Aceasta s-a întâmplat în repetate rânduri şi Iehova a hotărât ca să dea în ştire lui Faraon şi oştilor sale că Iehova Dumnezeu este Cel Prea Înalt şi că trebuie să se supună poruncilor Lui. Dumnezeu a dorit să facă cunoscut tuturor creaturilor că El este Fiinţa supremă. Tot atunci a voit să facă o icoană, care să preumbrească jertfa Fiului Său iubit, şi care va arăta adevăratul scop al jertfei.

19. În acest scop a poruncit lui Moise ca să pregătească poporul pentru Paştele mare: „Domnul le-a zis lui Moise şi lui Aaron în ţara Egiptului: „Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului. Vorbiţi întregii adunări a lui Israel şi spuneţi-i: „În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă. Dacă sunt prea puţini în casă pentru un miel, să-l ia cu vecinul lor cel mai de aproape, după numărul sufletelor; să faceţi socoteala cât poate mânca fiecare din mielul acesta. Să fie un miel fără cusur, de parte bărbătească, de un an; veţi putea să luaţi un miel sau un ied. Să-l păstraţi până în ziua a patrusprezecea a lunii acesteia; şi toată adunarea lui Israel să-l junghie seara. Să ia din sângele lui şi să ungă amândoi stâlpii uşii şi pragul de sus al caselor unde îl vor mânca. Carnea s-o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; şi anume s-o mănânce cu azimi şi cu verdeţuri amare. Să nu-l mâncaţi crud sau fiert în apă; ci să fie fript la foc: atât capul, cât şi picioarele şi măruntaiele. Să nu lăsaţi nimic din el până a doua zi dimineaţa; şi, dacă va rămâne ceva din el pe a doua zi dimineaţa, să-l ardeţi în foc. Când îl veţi mânca, să aveţi mijlocul încins, încălţămintele în picioare şi toiagul în mână; şi să-l mâncaţi în grabă; căci sunt Paştele Domnului. În noaptea aceea, Eu voi trece prin ţara Egiptului şi voi lovi pe toţi întâii-născuţi din ţara Egiptului, de la oameni până la dobitoace; şi voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului; Eu, Domnul. Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veţi fi. Eu voi vedea sângele şi voi trece pe lângă voi, aşa că nu vă va nimici nici o urgie, atunci când voi lovi ţara Egiptului. Şi pomenirea acestei zile s-o păstraţi şi s-o prăznuiţi printr-o sărbătoare în cinstea Domnului; s-o prăznuiţi ca o lege veşnică pentru urmaşii voştri.”. – Exodul 12:1-14.

20. Paştele introdus astfel şi ţinut în ziua a patrusprezecea a lunii Nisan, trebuia să fie o lege vecinică, pe care izraeliţii trebuiau s-o sărbătorească în fiecare an. „Să păziţi lucrul acesta ca o lege pentru voi şi pentru copiii voştri în veac. Când veţi intra în ţara pe care v-o va da Domnul, după făgăduinţa Lui, să ţineţi acest obicei Sfânt. Şi când vă vor întreba copiii voştri: „Ce înseamnă obiceiul acesta?” să răspundeţi: „Este jertfa de Paşte în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă

Cuprins

casele copiilor lui Israel în Egipt, când a lovit Egiptul şi ne-a scăpat casele noastre." Poporul s-a plecat şi s-a închinat până la pământ." – Exodul 12:24-27.

21. Izraeliţii au făcut pregătiri ca să îndeplinească această poruncă. La miezul nopţii îngerul lui Iehova a trecut peste pământul Egiptului şi toate casele unde a văzut pe uşiorii uşilor sângele mielului nu le-a atins şi nu a vătămat pe cei întâi născuţi. În toate celelalte case însă, unde sângele a lipsit de la uşiori, au murit cei întâi născuţi. Prin faptul că izraeliţii au ascultat de porunca lui Dumnezeu despre junghierea mielului şi stropirea uşiorilor cu sângele lui, şi-au arătat încrederea în Iehova şi cu credincioşie au dorit să I se supună. Sângele mielului a format baza legământului pe care Dumnezeu l-a încheiat atunci cu izraeliţii, ca să-i facă poporul Său şi ca să-şi întemeieze împărăţia Sa cu dânşii. Legământul, mai târziu, a fost întărit pe muntele Sinai. Sângele mielului a fost baza legământului legii, încheiat în Egipt, în care legământ Moise a jucat rolul mijlocitorului între Dumnezeu şi popor. În această icoană Moise a închipuit pe Isus Christos, Fiul iubit al lui Dumnezeu, şi a preumbrit un legământ mai bun ,încheiat pe baza unei jertfe mai bune.

22. Cu această ocazie, în Egipt, trebuia să moară Moise sau o altă creatură oarecare în locul lui Moise. În acest scop a fost ales mielul şi omorât. Mielul a închipuit întâi pe Moise, dar, pe mai departe, a închipuit pe Isus Christos. În limbajul profetic, acest fapt ne-a dat de înţeles, că singura unealtă prin care se poate mântui lumea de păcate, nu este alta decât credinţa în sângele vărsat al lui Christos. Când Isus a venit, Ioan, premergătorul Său şi unul din profeţi, a zis: „Iată mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii." (Ioan 1:29). De aceea, lucrurile pe care Dumnezeu le-a poruncit să le facă izraeliţii, au preumbrit lucruri viitoare de mai mare importanţă. (1Corinteni 10:11; Evrei 10:1) Moartea mielului a preumbrit moartea lui Isus. Icoana a arătat înainte, 1a acel timp, când va veni Mântuitorul lumii şi va muri pentru binele omenirii. Voinţa lui Dumnezeu a fost să moară Isus. Aceasta nu îndreptăţea însă pe Diavol şi pe agenţii săi ca să ia parte la omorârea Lui.

Pentru ce a trebuit să moară

23. Aşa se vede, că numai puţini oameni au înţeles cauza morţii lui Isus. Cuvântul lui Dumnezeu ne relatează cauza. Adam, omul desăvârşit, din pricina nesupunerii dovedite în grădina Edenului, a fost osândit la moarte. În virtutea judecăţii lui Dumnezeu, Adam a trebuit să moară, tot astfel şi urmaşii săi, la timpul potrivit, au trebuit să moară. Pentru ca fiecare urmaş al lui Adam să aibă ocazie să câştige viaţa veşnică, atunci a fost de lipsă să se facă o îngrijire în privinţa răscumpărării de sub judecata originală ,adusă din pricina păcatului. Aceasta numai aşa se putea întâmpla, dacă un alt om murea în locul lui Adam, ca înlocuitorul lui. Fiecare om, fiind urmaş al lui Adam, s-a născut imperfect şi din această cauză nu se putea răscumpăra nici pe el, dar nici pe semenul său. (Psalm 49:8). Atunci, cum putea omul să aibă ocazie pentru câştigarea vieţii? Bunătatea lui Dumnezeu, plină de iubire, s-a îngrijit de aceasta prin aceea, că a trimis pe pământ pe Fiul Său iubit şi a lăsat să moară şi să depună preţul de răscumpărare pentru om. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume, ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El." – Ioan 3:16,17.

24. A fost imposibil ca sângele animalelor să ridice păcatele. Dumnezeu, însă, s-a îngrijit de cineva, care poate să ridice păcatele. A trimis pe pământ pe scumpul Său Fiu, viaţa căruia a transpus-o de pe faza spirituală, pe cea pământească. El a devenit trup şi a locuit între oameni. (Ioan 1:14). De aceea a venit Isus, ca să facă voinţa Tatălui Său; şi deoarece, după voinţa lui Dumnezeu, a trebuit să moară pentru câştigarea preţului de răscumpărare, a fost dispus să moară. – Evrei 10:4-10.

Cuprins

25. Pentru supunerea Sa, ce a arătat-o Isus până la moarte, Dumnezeu L-a înviat din morţi şi L-a înălţat peste toate creaturile lui Dumnezeu, şi i-a dat un astfel de nume, pe care-l vor cânta cu laudă peste toate veacurile veşniciei. Moartea lui Isus pe cruce, a asigurat preţul de răscumpărare pentru om, făcând astfel posibilă, pentru fiecare om mântuirea şi viaţa. Dumnezeu L-a ridicat din morţi şi Isus, care a primit natura dumnezeiască, s-a suit în cer, unde a prezentat jertfa Sa desăvârşită, ce a adus-o pentru om, ca jertfă pentru păcat. El a devenit marele Mijlocitor între Dumnezeu şi om; şi oricine care va fi mântuit vre-odată, numai prin sângele lui Christos trebuie să se mântuie.(1Timotei 2:3-6). Ca să poată trăi omul, a fost de lipsă să moară Isus. A fost bogat în putere şi mărire, dar a devenit sărac, pentru ca rasa omenească, ajunsă în mizerie, să aibă ocazie să se îmbogăţească. „Căci cunoaşteţi harul Domnului nostru Isus Christos. El măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogăţiţi.” – 2Corinteni 8:9.

Sărbătoarea de amintire

26. Isus trebuia să fie supus legii; pentru aceasta şi El a trebuit să mănânce din mielul de paşte, în ziua a patrusprezecea a lunii Nisan. Dacă sărbătorirea paştelui a fost importantă, ce arăta numai umbra, atunci cu cât mai importantă era sărbătorirea împlinirii acestei icoane. Isus a fost Mielul anti-tipic, care a împlinit pe cruce tipul, şi a pus capăt astfel orânduielii legii, care se referă la paşte. Isus a ştiut că va muri în ziua aceea şi înainte de moarte, a voit să introducă sărbătoarea de amintire a morţii Sale, ca ucenicii Săi să-şi amintească de acest fapt şi ca, în fiecare an s-o ţină, înţelegându-i importanţa. După ce au isprăvit cina „Isus a luat pâine şi după ce a mulţumit lui Dumnezeu, a frânt-o şi le-a dat zicând: Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi, să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea. Tot astfel, după ce au mâncat, a luat paharul şi le-a dat zicând: Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi.” – Luca 22:19,20.

27. Christos este Mielul de paşte al bisericii, adică al membrilor corpului Său. Numai aceia care au încredere în sângele Său vărsat şi până la sfârşit dovedesc această încredere credincioasă, pot lua parte împreună cu El la mărirea şi binecuvântările Sale. Apostolul declară: „Căci Christos, mielul nostru de paşte a fost jertfit pentru noi. Să prăznuim dar praznicul”. (1Corinteni 5:7,8). Ceea ce a făcut Isus, la introducerea sărbătorii de amintire a morţii Sale, pentru urmaşii Săi ,înseamnă mai mult decât deschiderea cărării vieţii pentru dânşii. Fiecare om, care se va bucura vre-odată de binecuvântarea vieţii veşnice, acest mare dar îl va primi, graţie sângelui vărsat al lui Isus Christos, dar membrele corpului Său vor primi ceva mai mult decât ocazia pentru viaţă.

Marele har

28. Cu această ocazie Isus a invitat pe ucenicii Săi să bea din paharul cu vin, ceea ce reprezenta sângele Său. Legea a interzis evreilor, sub pedeapsa morţii, să bea sângele. Chemarea ce a dat-o Isus ucenicilor Săi a fost pentru moarte. Putea Isus asigura o favoare adevărată ucenicilor Săi pe baza invitaţiei de a participa la moartea sa? Da, El putea, şi prin nici o altă cale nu se putea da unui om o favoare mai mare. Până la acest timp aşa se vede, că numai foarte puţini au înţeles acest mare adevăr; dar aceia, care l-au înţeles şi l-au apreciat, au multe motive de bucurie.

29. Nu încape îndoială că Dumnezeu, de la început a avut de scop să aibă o lume de oameni sub supravegherea de aproape a unui conducător sau principe nevăzut, care să fie, la rândul său, totdeauna în armonie cu Dumnezeu. Dorinţa de mărire a lui Lucifer, însă, a adus în pericol tot ce aparţine omului, şi a adus asupra omenirii o epocă lungă de suferinţe şi întristare. Cârmuirile

Cuprins

omeneşti, în capul cărora a stat Satan, au fost toate de natură apăsătoare. Dumnezeu a dorit să întemeieze o lume bazată pe dreptate, dar, înainte să predea cârmuirea acestei lumi Fiului Său iubit, a voit ca prin suferinţe şi o moarte înjositoare, să-L facă desăvârşit în ascultare. În acest scop a devenit Isus asemănător oamenilor. A fost făcut om desăvârşit. Moartea Lui, ce a suferit-o în starea lui desăvârşită, a procurat preţul de răscumpărare pentru om. Credincioşia lui deplină i-a câştigat demnitatea de Domnitor al lumii noi. Când Isus s-a consacrat la Iordan, Dumnezeu, între altele, i-a promis o împărăţie sau domnie. Isus, ca să-şi dovedească supunerea deplină faţă de Părintele Său, a fost gata să moară.

30. Dumnezeu a mai avut dorinţa ca să scoată şi pe alţii din rândul oamenilor şi să le dea ocazia ca să devină părtaşi cu Isus, în domnia Sa de dreptate. Dacă condiţia prin care se zideşte împărăţia lui Isus prevede suferinţa şi lupta, rezultă că toţi aceia, care doresc să se împărtăşească cu El în domnie, trebuie să guste din suferinţele lui Isus. Voinţa lui Dumnezeu a fost ca Isus, în calitate de reprezentant al Său, să întindă asupra oamenilor chemarea să ia parte cu El la suferinţa şi la mărirea Sa. Astfel, Isus, când a instituit serbarea amintirii morţii Sale, a invitat pe ucenicii Săi, să frângă pâinea împreună cu El şi să bea din sângele Său, adică, ca tot ce-i omenesc să supună voinţei lui Dumnezeu şi ca să ia parte la moartea de jertfă a lui Isus.

31. Ei trebuie să se boteze în moartea Sa, ca să poată fi părtaşi la împărăţia Sa. Cu o ocazie precedentă, le-a pus întrebarea : „Puteţi să beţi voi paharul pe care am să-1 beau Eu şi să fiţi botezaţi cu botezul cu care am să fiu botezat Eu? Putem, i-au zis ei." (Matei 20:22). Ei s-au învoit că sunt dispuşi să facă aceasta. Cu sfârşitul sărbătorii paştelui, a sosit ceasul pentru Isus, ca să spună ucenicilor Săi condiţiile în care pot să fie cu El pe veci, întrucât aceasta este voinţa lui Dumnezeu. Pentru aceea le-a spus: „Voi sunteţi aceia care aţi rămas necontenit cu Mine, în încercările Mele. De aceea vă pregătesc împărăţia, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncaţi şi să beţi, la masa Mea în împărăţia Mea şi să şedeţi pe scaune de domnie, ca să judecaţi pe cele douăsprezece seminţii ale lui Israel." – Luca 22:28-30.

32. Aceasta era o invitare pentru a intra în legământul de sacrificiu şi a muri o moarte de jertfă. Oricine, care doreşte să se împărtăşească cu Isus în împărăţia Sa, trebuie să aleagă această cale. Credinţa în Domnul nostru Isus Christos numai, nu este îndestulătoare. Botezul în moartea Sa, precum şi credincioşia dovedită până la sfârşit, încă sunt lucruri importante. Apostolul Pavel ,de asemenea, aşa a înţeles treaba, deoarece a declarat: „Vouă vi s-a dat harul, nu numai să credeţi în El, ci să şi pătimiţi pentru El." – Filipeni 1:30.

33. Pentru ca un creştin să poată deveni un membru în corpul lui Christos şi ca să poată lua parte împreună cu El în cârmuirea împărăţiei, trebuie să împlinească suferinţele ce lipsesc din ale lui Isus, ceea ce este un mare favor. (Coloseni 1:24). Cine pricepe aceasta, acela se bucură că poate să împlinească aceste suferinţe sau că poate lua parte într-însele. Pe baza aceasta apostolul Pavel declară, că El de aceea a fost făcut serv din rânduiala lui Dumnezeu, care serviciu i-a fost încredinţat, ca să împlinească cuvintele Sale. (Coloseni 1:25). Din cele de mai sus rezultă, că acela care a ajuns în legământul de sacrificiu, trebuie să fie un servitor credincios al lui Dumnezeu până la moarte, pentru că numai astfel poate să se împărtăşească la guvernarea împărăţiei.

34. Mulţi au fost duşi în eroare în ceea ce priveşte ce se cere de la un creştin. Mulţi au crezut că Isus este Mântuitorul şi au primit acest adevăr, deoarece aşa au crezut că acest crez îi va scăpa de chinul veşnic sau de la moarte. Iar mulţi alţii au făcut legământ cu Dumnezeu, pentru facerea voinţei Lui şi după aceea s-au apucat ca să-şi dezvolte un caracter strălucit, pentru ca astfel să fie pregătiţi pentru mersul în cer. Alţii s-au consacrat lui Dumnezeu şi au înţeles că, pentru ca să poată fi cu Domnul, trebuie să împlinească condiţiile legământului lor şi să le şi execute cu credincioşie. Din

clasa înşirată mai pe urmă a făcut parte şi apostolul Pavel ,care arată cerinţele pentru toţi aceia care doresc să ajungă la cârma împărăţiei.

35. Creştinul credincios şi supus ştie bine că el singur niciodată nu s-ar putea dezvolta până la acel grad, când Dumnezeu l-ar putea folosi bine. Ştie însă, că poate să fie credincios faţă de Dumnezeu şi Fiul Său iubit, să sufere ocări împreună cu Christos şi să se conformeze cărării lui Dumnezeu, supunându-se poruncilor Sale. Pe cel credincios nu-1 priveşte ce spun alţi oameni despre el. Nu-l doare capul dacă nu este plăcut înaintea oamenilor şi dacă ei spun despre el: ,,Acesta este un creştin şi are un caracter frumos". Cel credincios numai la aceia se străduieşte, ca să facă numai aceea ce-i place lui Dumnezeu. Isus, deoarece a fost credincios până la moarte, Dumnezeu L-a înviat din morţi şi L-a înălţat la locul cel mai presus. (Filipeni 2:1-11). Pentru credincioşia acelora care calcă pe urmele lui Isus, a promis Dumnezeu că vor lua parte şi ei la guvernarea împărăţiei de dreptate şi vor beneficia de binecuvântarea vieţii nemuritoare. – Apocalips 2:10; 3: 21.

36. Pentru acei unsprezece ucenici credincioşi, pe care i-a invitat ca să ia parte la legământul de sacrificiu şi la împărăţie s-a rugat Isus ,îndeosebi, către Părintele Său. Rugăciunea Lui a fost aceasta: ,,Le-am dat cuvântul Tău; şi lumea i-a urât,. Pentru că ei nu sunt din lume. Nu te rog să-i iei din lume, ci să-i păzeşti de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfinţeşte-i prin adevărul Tău. Cuvântul Tău este adevărul!" – Ioan 17:14-17.

37. Aici este arătată regula, că toţi aceia care doresc să se împărtăşească cu Isus în guvernarea Sa, trebuie să se despartă complet de lumea aceasta. Aceştia au fost aduşi în împărăţia luminii şi ajungerea lor ca creaturi nemuritoare, în guvernarea Sa glorioasă şi împărtăşirea lor în acea guvernare, atârnă de credincioşia lor faţă de Dumnezeu, pe care trebuie s-o dovedească până la sfârşitul căii lor. Aceasta înseamnă că nu poate fi nici o unire cu vre-o parte oarecare a organizaţiei Diavolului. Ei trebuie să se despartă pe deplin, pentru a fi folosiţi de Domnul, ceea ce se întâmplă prin adevăr, pe care trebuie să-l cunoască şi căruia trebuie să i se supună. Cunoştinţa, care umple numai mintea, nu este îndestulătoare. La aceasta trebuie să se mai adauge şi faptele împlinirii poruncilor lui Dumnezeu, în armonie cu cuvântul Său. Ei locuiesc în lume, dar n-au voie să facă parte din lume. Ei trebuie să stea împotriva lumii, şi cum a făcut Isus, tot aşa şi ei trebuie să biruiască lumea. – Ioan 16:38.

38. Aceia care au ajuns în legământul de sacrificiu şi stau cu credincioşie de partea Domnului, şi cu curaj se împotrivesc organizaţiei Diavolului, la timpul potrivit se vor împărtăşi în mărirea împărăţiei de dreptate cu Isus Christos, marele Rege. De aceea, cel mai mare privilegiu şi har, ce poate să fie partea omului, este invitarea să bea din sângele lui Christos, ce înseamnă împărtăşire în moartea Lui, deoarece răsplata pentru aceasta este cea mai preţioasă, pe care poate să o primească o creatură.

„Până ce va veni"

39. Pavel, urmaşul credincios al lui Isus şi martorul inspirat al lui Dumnezeu, a scris: „ Ori de câte ori mâncaţi din pâinea aceasta si beţi din paharul acesta, vestiţi moartea Domnului până va veni." (1Corinteni 11:26). Aşa credem, căci cuvintele se înţeleg astfel: Sunt unii care au încheiat legământ cu Dumnezeu pentru facerea voinţei Lui. De câte ori ei sărbătoresc, această serbare de amintire, prin aceasta arată că a fost depusă moartea lui Isus ca să se poată întemeia împărăţia şi că nimeni nu poate să se împărtăşească cu El în această împărăţie, dacă nu va muri asemenea Lui. Aceia care mănâncă pâinea şi beau vinul, prin aceasta spun: ,,Noi aşa credem, că aceasta închipuie moartea Domnului, în care ni s-a permis, din harul lui Dumnezeu nemăsurat, ca să luăm parte. Astfel vestim noi moartea Lui, până când vine ca să ne ia la Sine. – Ioan 14:1-4.

Cuprins

40. Nimeni nu poate să ia parte, în adevăr, la cina Domnului, care încă face parte din lume sau din vreo parte a organizaţiei Diavolului, pentru că nu se poate ca cineva să simpatizeze cu organizaţia Diavolului şi ,tot atunci, să ia parte cu demnitate la cina Domnului. Dacă cineva simpatizează cu organizaţia Diavolului sau se împărtăşeşte cu ea şi, cu toate acestea, ia parte la cina de amintire a morţii lui Christos, prin aceasta calcă legământul. Pentru aceasta le spune apostolul Pavel acestora: „Nu puteţi bea paharul Domnului şi paharul dracilor, nu puteţi lua parte la masa Domnului şi la masa dracilor.” – 1Corinteni 10:21.

41. Aceia care se dovedesc credincioşi Domnului, trebuie să stea pe deplin de partea Lui. Dacă cineva se examinează pe sine, atunci, pe baza regulilor depuse în Scripturi, poate să judece dacă a făcut legământ cu Domnul sau nu, dacă s-a consacrat pe deplin Domnului sau nu. Dacă da, atunci cu bucurie să ia parte la cina Domnului.

42. În noaptea cinei din urmă Isus, în principiu, aşa a vorbit către ucenicii Săi: „Tatăl Meu a făcut legământ cu Mine, pe baza căruia Îmi dă împărăţia, care va binecuvânta omenirea. Pe Mine M-a pus ca să cârmuiesc lumea. Însă, înainte de primirea acestui mare privilegiu, trebuie să dovedesc credincioşia Mea faţă de legământ şi trebuie să fiu frânt, şi să dau să Mi se verse sângele (viaţa). Frângerea pâinei reprezintă frângerea Mea, iar vinul din pahar închipuie sângele Meu vărsat. Deoarece Tatăl Meu mi-a arătat drumul pe care trebuie să păşesc, Eu cu bucurie urmez această cale. În cei trei ani şi jumătate trecuţi, multe lupte am avut. Voi aţi stat lângă Mine credincioşi, în toate probele Mele. Acum, Eu vă pun înainte marele privilegiu, ca să vă împărtăşiţi cu Mine în această împărăţie, cu condiţia că veţi fi frânţi împreună cu Mine şi veţi bea din sângele Meu, ce înseamnă că vă împărtăşiţi în moartea Mea. Dacă faceţi aceasta, atunci vă veţi împărtăşi cu Mine în domnia şi în măreţia Mea. Niciodată nu a avut parte omul de mai mare har, decât acesta de a fi invitat să ia parte în legământul de sacrificiu şi la domnia glorioasă”.

43. Acum rămăşiţa bisericii se află pe pământ. Membrii ei văd marele privilegiu, că sunt botezaţi în moartea lui Christos şi văd trebuinţa de a fi credincioşi până la moarte. Ei recunosc că Domnul Isus s-a întors, că se află în templul Său şi că pe cei credincioşi i-a adunat în starea templului. Aceştia au intrat în bucuria Domnului. Ei beau din nou vinul. (Marcu 14:25). Ei văd că împărăţia este aproape şi acum ştiu că au stat credincioşi lângă Domnul şi că, de acum încolo, nu peste mult vor intra pe deplin, prin porţile împărăţiei glorioase, se vor împărtăşi de o bucurie fără de margini, vor vedea pe Domnul în frumuseţe şi mărire desăvârşită, se vor arăta în asemănarea Lui şi vor privi faţa Celui Prea Înalt. Această favoare nemăsurată, care a fost pusă înaintea lor, este pe deplin din harul Dumnezeului Iehova.

Întrebări pentru studiul berean

1. Unde şi când s-au spus cuvintele legământului nostru? Ce ceas important a sosit pentru Isus şi ucenicii Săi?

2,3. Vorbeşte despre întâmplările zilelor trecute! Fă asemănare între purtarea poporului de rând şi cea a preoţimii faţă de Isus! Explică pornirile deosebite ale acestora şi pentru ce au neglijat ambele clase să ducă la îndeplinire ceea ce era scopul lor!

4,5. Arată că conducătorii lui Israel erau în aceea situaţie favorabilă, ca să recunoască în Isus pe Mesia aşteptat!

6,7. Cine şi pentru ce a rânduit preoţia lui Israel? Cum au decăzut în situaţia în care i-a găsit Isus? Cum s-a purtat Isus faţă de dânşii?

8–10. Cine a fost spiritul conducător, care a stat dinapoia faptelor preoţilor? Explică cum a devenit el împotrivitorul cel mare! Arată motivul pentru ce a stat întotdeauna împotriva servitorilor lui Dumnezeu şi îndeosebi a lui Isus!

11,12. Pentru ce a sperat Satan că preoţimea va fi o unealtă de mare folos în mâinile lui, pentru ajungerea scopurilor sale? Arată din scripturi, ce efect a avut asupra agenţilor lui Satan, faptul că poporul de jos a iubit pe Isus!

13,14. Pentru ce a căutat Satan o astfel de unealtă , care să cunoască mai bine treburile lui Isus? Spune, cum i-a reuşit Diavolului ca să-l omoare pe Isus?

15.16. Explică, pentru ce a permis Iehova ca Fiul Său să fie persecutat în aşa mare măsură! Arată că Isus ,singur, era în stare ca să nimicească orice acţiune a lui Satan ce se îndrepta spre stricăciunea lui!

17,18. Descrie experienţele lui Israel înainte de instituirea sărbătorii paştelui!

19–22. Descrie decurgerea paştelui! Pentru ce fel de îngrijire importantă a format baza?

23. Pentru ce a fost de lipsă să moară Isus? Citează scripturi care arată ce a fost scopul acestei întâmplări din planul lui Dumnezeu!

24,25. Pentru ce nu a putut să primească viaţă Israel, prin jertfele aduse în ziua de împăcare? Cum a fost rezolvată afacerea ,nu numai în folosul lui Israel, dar şi în folosul întregii omeniri? Explică ce înaintare a avut Isus, prin aceea că a fost supus cu credincioşie, până la moarte, orânduielilor Tatălui Său!

26,27. Explică, de unde a ştiut Isus că a sosit ceasul pentru El? Cum s-a sfârşit paştele evreiesc? Ce i-a luat locul? Ce mare folos rezultă din sărbătoarea instituită atunci de Isus?

28. Pentru ce a format harul cel mai mare, invitarea lui Isus către ucenicii Săi, ca să bea din paharul Său?

29. Ce arată faptul că Dumnezeu a pus pe Lucifer ca paznicul omului în Eden, în relaţie cu scopul lui Dumnezeu referitor la domnia universală ce va întemeia?

29. Ce schimbare arată sfârşitul veacului (1914) în privinţa domniei? Cum şi când a primit Isus dreptul de domnie asupra întregului univers?

30–33. Ce îngrijire miloasă s-a făcut în privinţa aceea, ca şi alţii să se împărtăşească în această domnie? Sub ce condiţie pot să fie părtaşi ai acestui favor măreţ?

34,35. Ce părere greşită au avut creştinii, în ceea ce priveşte datorinţele lor? Explică scopul lui Dumnezeu ce-l urmăreşte cu chemarea înaltă. Descrie calea pe care trebuie să păşească creştinul, ca să poată intra în ceea ce este promisiunea chemării înalte!

36–38. Citează rugăciunea lui Isus, exprimată pentru ucenicii Săi, şi arată care este în rugăciune regula, după care trebuie să se conducă urmaşii adevăraţi ai Domnului, în timpul legământului de sacrificiu!

39–41. Aplică textul din 1Corinteni 11:26! Explică cele spuse de apostolul Pavel în 1Corinteni 10:21! Cum poate şti cineva, dacă poate lua parte la cina de amintire sau nu?

42,43. Ce era miezul cuvintelor lui Isus, pe care le-a rostit în noaptea instituirii cinei de amintire? Arată motivele pentru ce trebuie să se bucure rămăşiţa de stările şi privilegiile actuale!

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L 15 Martie 1929 Nr. 6

Chemarea graţioasă

„Şi spiritul şi mireasa zic: vino! Şi cine aude să zică: vino! Şi cine însetează să vie şi cine doreşte, să ia apa vieţii în dar.” – Apocalips 22:17.

IEHOVA Dumnezeu a dat Fiului Său iubit, Isus Christos, o descoperire , ca să arate servitorilor Săi astfel de lucruri, care numai în viitor se vor împlini. Apocalipsa este deci o profeţie. Cuvântul „apocalipsa” se trage de la cuvântul grecesc „apocalypsis”, care înseamnă desfăşurare, ieşire la lumină, înlăturarea vălului, descoperire. Dacă un lucru este descoperit, atunci oricine care doreşte, poate să-1 vadă. Urmează, deci, că priceperea clară a „apocalipsei”, n-o poate înţelege nimeni, până când această profeţie nu iese la lumină, prin împlinirea ei.

2. Cuvântul grecesc „epifania”, folosit în Scripturi în legătură cu prezenţa Domnului, înseamnă „strălucire, descoperire, lumină ce străluceşte sau apariţie”. Aceasta vrea să indice o astfel de strălucire sau apariţie, pe care numai unii o vor vedea. Acelora care vor vedea şi vor pricepe mai întâi, le va fi o dovadă a graţiei lui Dumnezeu faţă de ei. Cei unşi, din clasa servului, sunt aceia care se împărtăşesc de această mare milă a lui Iehova. Este cuminte a crede, că aceştia vor pricepe mai de grabă profeţia decât alţii.

3. Prezenţa Domnului s-a descoperit în acea epocă unşilor lui Dumnezeu, în care Isus Christos a pregătit drumul înaintea lui Iehova; şi după ce acest lucru a fost terminat „Domnul ,deodată, a venit în templul Său.” (Maleahi 3:1). În tot cazul, Domnul a avut un scop bine determinat cu venirea Sa în templu; şi dintre lucrurile Sale ce trebuie să le facă este şi acela, ca să dea celor bine - primiţi vederea mai clară a adevărului, ca mai înainte. Profetul spune: „Şi şede ca curăţitorul de argint”. Argintul, în mod simbolic, reprezintă adevărul, care dacă este curăţit, străluceşte mai frumos. În armonie cu această icoană potrivită, zice profetul lui Dumnezeu: „Deoarece, Domnul a zidit Sionul, s-a arătat în măreţia Sa.” (Psalm 102:17). Arătarea Domnului amintită aici, desigur, se referă la clasa rămăşiţei, ce se află în harul lui Dumnezeu şi a fost adusă în starea templului. Această arătare măreaţă o cunoaştem prin strălucirea mai clară a adevărului. Această măreţie nu se arată lumii şi nici acelor consacraţi care nu se află în starea templului, ci numai rămăşiţei.

4. Ca o altă dovadă de întărire, aflăm în Scriptură: „Şi s-a deschis templul lui Dumnezeu, care este în cer şi s-a arătat chivotul legământului Său, în templul Său. Şi au fost fulgere, vuiete şi tunete, cutremur şi grindină mare.” – Apocalips 11:19.

5. Toate fulgerele vin de la Iehova. Fulgerele sunt dovezi ale prezenţei lui Iehova şi ale lui Isus Christos, pentru ca clasa rămăşiţei să priceapă mai bine ca înainte planul şi scopurilor lui Dumnezeu. Am înţeles că la începutul prezenţei Sale, Christos, în calitate de Sol al legământului a trebuit să cureţe drumul înaintea Domnului, înainte de timpul venirii lui în templul Său. Atunci a venit, deodată, în templul Său. Ne putem aştepta la aceea, că după acest timp, aceia care vor fi binecuvântaţi ,prin faptul că vor fi făcuţi o parte din clasa templului, se vor bucura de o mai mare

Cuprins

lumină a adevărului. Este logic să aşteptăm că lumina va tot creşte, până la descoperirea deplină a profeţiei.

6. Multe persoane consacrate şi-au dat silinţa, ca să dezlege înţelesul Apocalipsei, şi au şi ajuns la unele concluziuni, dictate de mintea lor proprie, dar de care s-au bucurat în mare măsură. După cum reiese acum, n-am avut nici un motiv să aşteptăm împlinirea profeţiei, înainte ca Dumnezeu să strângă laolaltă Sionul şi pe cei bine-primiţi să-i aducă în starea templului. Însă nici aceea nu vedem, că Domnul ar fi condamnat silinţa unşilor Săi, ca să înţeleagă profeţia înainte de timpul împlinirii ei. Să ţinem bine seamă de promisiunea că Domnul binecuvântează pe cercetătorii sinceri ai adevărului.

Cine sunt cei chemaţi?

7. Apocalipsa a fost dată lui Isus Christos, ca să arate servilor Săi toate cele ce trebuie să se întâmple. Aceasta, deci, se adresează corpului lui Christos şi nu altora. Aceasta serveşte spre luminarea acelora care au fost făcuţi părtaşi ai legământului de sacrificiu. Se vede clar că s-a dat pentru învăţătura, mângâierea şi încurajarea clasei servilor credincioşi. Iar clasa servului credincios se compune din aceia care sunt în Isus Christos , ca membrele Sale şi în care află Domnul plăcere. (Isaia 42:1). După zidirea Sionului şi după ce cei unşi au fost aduşi sub mantia dreptăţii, s-a descoperit clasa „servului credincios şi înţelept."

Legătura textului

8. Descoperirea dată lui Ioan arată un lucru, care aşteaptă rezolvare, de care va avea parte biserica sau membrele lui Christos, care lucru trebuie să ţină până la înfăptuirea completă a împărăţiei. Aşa se vede, că acest lucru va fi făptuit nu în timpul mileniului, ci în timpul prezenţei Domnului şi anume, până ce organizaţia lui Satan va fi nimicită. Cartea „Apocalipsului" are o pre-cuvântare sau o introducere . Cele şapte versete ale capitolului întâi formează introducerea spuselor despre acele lucruri care trebuie să se întâmple. Ioan, în cele două versuri de la început, susţine că descoperirea este de la Isus Christos şi pentru folosul bisericii. În versul trei se cuprinde o promisiune de binecuvântare pentru toţi aceia „care citesc şi care ascultă cuvântul profeţiei." În celelalte cărţi ale Bibliei nu găsim o asemenea promisiune. Ne putem aştepta, deci, că aceia care, cu sinceritate studiază Apocalipsul, ca să-1 înţeleagă, vor fi împărtăşiţi de binecuvântări din partea Domnului şi aceia care ascultă şi se supun celor pricepute, vor primi binecuvântare prin ele. Şi nu este oare adevărat că cei ce umblă în lumină aşa după cum au primit-o, se bucură de binecuvântări din partea Domnului? – 1Ioan 1:7

9. Mai are Apocalipsul şi un cuvânt de încheiere sau epilog. Această încheiere o aflăm în capitolul 22 de la versul 8, până la versul 21. Aceasta este încheierea cărţii, după ce cele importante, ce erau de spus, au fost deja însemnate. În această încheiere Ioan, în calitate de profet al Domnului, a prezis o profeţie. Pe baza celor spuse, Apocalipsul se poate împărţi în trei părţi, şi anume: 1) cuvântul de introducere sau prologul, în care Ioan anunţă ce va scrie; 2) vedenia, adică descoperirea pe care i-a dat-o Domnul ca s-o scrie, şi 3) cuvântul de încheiere al lui Ioan sau epilogul, în care se cuprinde profeţia, care formează obiectul nostru de studiu.

10. După ce Ioan a primit descoperirea cuprinsă în Apocalipsa, a voit să se închine îngerului, dar acesta l-a mustrat, spunându-i să nu facă aşa ceva , ci să se închine lui Dumnezeu. Aici vedem stabilită o regulă dumnezeiască. Adevărul vine de la Iehova Dumnezeu . Creatura

Cuprins

trebuie să adore pe Creator, pe Dătătorul a tot ce este bun şi desăvârşit. Cuvintele lui Ioan cuprinse în epilog, fără îndoială că s-au scris sub îngrijirea şi îndrumarea Domnului. Ioan, în epilog, spune ceea ce i-a zis Solul Domnului. Cuvintele sale trebuie să fie profetice şi aşa trebuie să le privim, când examinăm textul din fruntea articolului.

Timpul

11. Afară de arătarea faptului că învingătorii vor domni împreună cu Christos o mie de ani, testamentul nou, înţelegând şi Apocalipsa, puţin vorbeşte despre aceea ce va face biserica în timpul domniei de o mie de ani. Până acuma Apocalipsa 22:17 am crezut că se referă la domnia milenară a lui Christos. Această concluzie, examinată la lumina adevărului prezent, nu se vede să fie susţinută de Scriptură. Concluzia ce pare susţinută de Scripturi, este aceea că profeţia lui Ioan, indicată aici, îşi are împlinirea de la timpul când Domnul ,în anul 1918, a venit în templul Său şi ţine tot timpul, până la nimicirea desăvârşită a organizaţiei lui Satan.

12. Ioan, vorbind despre ceea ce i-a zis îngerul, a scris: „Apoi mi-a zis: nu pecetlui cuvintele proorociei din cartea aceasta. Căci timpul este aproape." (versul 10). Prin aceste cuvinte se stabileşte un anumit timp. Ne stă oare în putinţă a determina, când începe acest period de timp?

13. Versul doisprezece aşa zice: „Iată Eu vin curând şi răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia, după fapta lui." Este clar că venirea amintită aici, înseamnă venirea Domnului în templul Său, când trage la socoteală pe aceia care au încheiat legământ cu Iehova. Atunci răsplăteşte El fiecăruia, aşa după cum este fapta lui. Oare nu corespunde întocmai venirea de aici cu timpul despre care profetul zice: „ Domnul pe care îl căutaţi….deodată vine în templul Său"? Acesta este timpul de la care, începând, profeţia nu trebuie pecetluită, după îndrumarea profetului. Iar dacă nu trebuie pecetluită, atunci, după acest timp vor înţelege-o. Urmează , deci, că priceperea ei este valabilă după venirea Domnului în templul Său. După venirea Domnului în templul Său au început să strălucească fulgerele lui Iehova din templu, pentru luminarea celor din Sion. Aceasta arată începutul prezenţei sau epifaniei Domnului, şi această prezenţă, aceia o văd numai, care fac parte din clasa templului. Dacă această profeţie începe să se împlinească cu venirea Domnului în templul Său, atunci va trebui să se împlinească pe deplin, încă înainte de ce ar veni binecuvântările de restatornicire asupra popoarelor de pe pământ.

14. Domnul se îngrijeşte de dovezi întăritoare, pentru întărirea credinţei celor unşi. În versul 16 stă scris: „Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu, să vă adeverească aceste lucruri pentru biserici. Eu sunt Rădăcina şi Sămânţa lui David, Luceafărul strălucitor de dimineaţă".

15. Aceasta întăreşte dovada, că profeţia se împlineşte după ce Iehova a aşezat pe Regele Său pe Sion, muntele Său sfânt şi după ce Domnul a venit în templul Său. (Psalm 2:6). David, fiul lui Isai, a fost ales, ca să domnească asupra lui Israel. David a închipuit pe Christos, Regele.(Isaia 11:1,2). David s-a născut în Betleem. Isus asemenea s-a născut în Betleem. Despre domnitorul născut în Betleem citim: „Şi tu, Betleeme Efrata, cu toate că eşti prea mic între cetăţile de căpetenie ale lui Iuda, totuşi din tine Îmi va ieşi Cel ce va stăpâni peste Israel şi a cărui obârşie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veşniciei. De aceea îi va lăsa, până la vremea când va naşte cea care are să nască şi rămăşiţa fraţilor Săi se va întoarce la copiii lui Israel." – Mica 5:2,3.

16. Aceasta profeţie s-a împlinit în mic, când Isus s-a născut în Betleem. Profeţia trebuie să aibă cândva şi împlinire deplină, şi faptele arată că această împlinire deplină atunci trebuie să aibă loc, când Isus Christos se prezintă Israelului spiritual ca Rege. După cunoştinţa noastră, aceasta trebuie să se întâmple după aşezarea pietrei unghiulare în Sion. (Isaia 28:16). Într-un număr precedent, revista a adus dovezile faptului, că profeţia lui Mica amintită aici, nu s-a putut împlini, în

Cuprins

măsură desăvârşită, până la venirea Domnului în templul Său, deoarece împlinirea trebuia să aştepte până ce „cea care are de născut va naşte „Sionul”. (Mica 5:3; Isaia 66:8). Deci, naşterea copilului de gen bărbătesc, care închipuie naţiunea sau cârmuirea nouă, se vede că serveşte ca cheie pentru deschiderea profeţiei, pusă înaintea noastră.

17. În anul 1914 s-a născut naţiunea nouă, atunci când Dumnezeu a aşezat pe Regele Său în Sion, muntele Său sfânt. Dumnezeu a promis că tronul lui David va sta neclintit în veci (2Samuel 7:13 1Regi 2:45). Christos este anti-tipul lui David , care — potrivit acestei promisiuni — trebuie să deţină tronul pe veci. Această promisiune, însă, trebuie să aibă împlinirea după prezenţa Sa a doua. Christos este acel Rege, care va deţine împărăţia şi tronul pe veci. (Ezechiel 21:27). În 1914 s-a împlinit această profeţie, cu venirea Aceluia care are dreptul de domnie; şi în 1918 s-a întâmplat că Regele uns al lui Iehova s-a prezentat ca Regele sau Căpetenia Sionului. (Psalm 118:22-24). Atunci a devenit Christos, Rădăcina şi Sămânţa lui David, moştenitorul promisiunii pentru tronul veşnic, moştenitorul acelui tron, pe care a trebuit să se urce unsul lui Dumnezeu. În urma acestor lucruri s-a început împlinirea profeţiei din Apocalips 22:17.

18. Mai departe este scris, că Isus a zis următoarele: „Eu sunt….Luceafărul strălucitor de dimineaţă.” Dumnezeu a lăsat să se scrie de profetul Său, cu mult înaintea acestei declaraţii: „O stea va răsări din Iacov şi un sceptru se va scula din Israel.” (Numeri 24:17). Este sigur că această profeţie din urmă se referă la Mesia, ca Domnitorul legal al pământului. Această profeţie nu se putea împlini mai curând, decât după ce fost trimis ca să domnească între duşmanii Săi. (Psalm 110:1,2). Împlinirea aceasta cade într-un timp cu împlinirea profeţiei din Apocalips 22:17.

19. Luceafărul strălucitor de dimineaţă garantează o zi frumoasă ,senină, şi apare chiar înaintea revărsării zorilor. Apare la răsărit, chiar înainte ca să răsară soarele. Cu strălucirea lui senină, plăcută, îmbucură pe aceia care aşteaptă răsărirea soarelui. Paznicii, de vreme îl văd, şi se bucură de aspectul lui. Cuvintele Scripturii arată, că apariţia „Luceafărului strălucitor de dimineaţă”, va indica timpul împlinirii profeţiei în discuţie. Cuvântul „stea” în alt loc este tradus cu „principe.” Acesta este unul dintre titlurile care sunt atribuite Domnului. Luceafărul strălucitor de dimineaţă, amintit în profeţie, se referă la Christos, Prinţul păcii, pe umerii căruia se va odihni grija guvernării drepte. Prinţul păcii ia în mână puterea regească. Naţiunile se mânie şi după aceasta se deschide templul lui Dumnezeu. (Apocalips 11:17-19). Scriptura şi faptele precizează timpul, când Prinţul păcii începe domnia Sa şi când templul se deschide.

Judecata

20. Venirea Domnului în templul Său cade la un timp cu judecata. (Psalm 11:4). Acesta este acel timp când trage la socoteală pe toţi aceia, care se numesc după numele Lui şi cărora le-a încredinţat bunurile Sale, interesele împărăţiei. (Matei 25:14-19). Toţi aceştia vin puşi la probă şi se examinează. (Maleahi 3:1-3) Ca o dovadă, pe mai departe, a timpului când această profeţie începe să se împlinească, să ne însemnăm dovada din Apocalipsa 22:11: „Cine este nedrept, să fie nedrept şi mai departe; cine este întinat, să se întineze şi mai departe; cine este fără prihană să trăiască şi mai departe fără prihană. Şi cine este Sfânt, să se sfinţească şi mai departe!" Aceste cuvinte arată îndeosebi, că acest timp atunci va veni, când Acela, care are drept să judece, va aduce sentinţă judecătorească. Acest drept îl are Isus Christos. (Ioan 5:22). Această judecată se începe la casa lui Dumnezeu şi anume, atunci când Domnul vine în templul Său.(1Petru 4:17). Această judecată a Domnului se mărgineşte asupra celor nedrepţi, întinaţi, a celor drepţi şi a celor sfinţi.

Cuprins

Cel nedrept

21. „Drepţii” sunt cei bine-primiţi. Dacă această profeţie a Apocalipsului se referă la domnia milenară a lui Christos, atunci trebuie să se refere la sfârşitul ei, deoarece dintre oameni nimeni nu va fi drept sau bine-primit înainte de acest timp. La începutul domniei milenare, toţi oamenii vor fi nedrepţi (neîndreptăţiţi), deoarece sunt păcătoşi. (Romani 5:12). Dacă judecata amintită aici se referă la lume şi se va face în epoca milenară, atunci fiecare nedrept ar trebui să rămână nedrept pe vecie, deoarece profeţia aşa zice. Dacă aceasta ar fi adevărat, atunci ar însemna că toţi oamenii ar fi lipsiţi de posibilitatea ca să treacă peste calea cea largă. Deci dacă acest verset l-am interpreta în acest mod, atunci nu s-ar uni cu o mulţime de scripturi, care spun lămurit că sub domnia lui Christos, va avea ocazie fiecare să primească har şi viaţă de la Dumnezeu.

22. Aplicarea împlinirii acestei profeţii asupra timpului de la venirea Domnului în templul Său până la întronarea definitivă a împărăţiei, este în armonie cu orice alte scripturi. Sunt de aceia care au fost binecuvântaţi cu cunoştinţa adevărului, dar, care au devenit necredincioşi faţă de Domnul şi s-au depărtat de la El. Cuvântul, care este tradus aici ca „nedrept”, înseamnă „cel ce face rău altuia” sau arată pe unul care a devenit rău sau stricat şi este, astfel, chiar contrarul celui drept. Nimeni nu ar putea aparţine acestei clase, dacă nu ar fi fost făcut drept, prin sângele lui Christos Isus. Dacă devine vinovat şi umblă în nelegiuiri, atunci pierde bine-primirea lui Dumnezeu.

23. Isus vorbeşte despre o anumită clasă a acelor indivizi, pe care Domnul i-a primit odată şi au fost moştenitorii împărăţiei, care însă, la sfârşitul judecăţii, au fost aruncaţi afară din clasa împărătească. (Matei 13:41,42.) Isus aminteşte o clasă de servitori nelegiuiţi, care bat pe ceilalţi servitori şi care au pierdut bine-primirea şi ajung la soarta celor făţarnici; şi că acest lucru trebuie să aibă loc înainte de domnia milenară. (Matei 24:48-51). Cu ocazia venirii Lui la templul Său, face socoteală cu servii Săi, şi pe aceia, pe care-i află a fi necredincioşi, netrebnici şi nedemni să fie bine-primiţi, îi scoate în întunerecul de afară. (Matei 25:24-30). Dacă face cunoscută sentinţa Sa, aceea nu se mai schimbă, de aceea spune: „Cel ce face nedreptate, să facă şi pe mai departe nedreptate”.

Cel întinat

24. Apostolul descrie o clasă de oameni, care au fost odată luminaţi de Domnul, dar care s-au întinat (pângărit) cu lumea, au devenit întinaţi şi s-au întors înapoi, „ca porcii care s-au spălat în tăvălitura de mocirlă.” (2Petru 2:19,22) Ştim bine că sunt de aceia, care au stat în serviciul Domnului, însă au neglijat şi nesocotit datorinţele lor, au aruncat pe Domnul şi adevărul Său, s-au reîntors la lucrurile de nimica ale lumii şi s-au asociat cu organizaţia lui Satan. (Galateni 4:9). Odinioară au părăsit organizaţia lui Satan, atunci când au venit la Domnul şi ,din harul Domnului ,au fost trecuţi de la întuneric la împărăţia luminii. (Coloseni 1:13). Mai târziu li s-a întunecat mintea şi au călcat pe calea desfrânării şi a murdăriei. (Efeseni 4:18,19). Tot această clasă o descrie şi Iuda, servul lui Dumnezeu: „Totuşi oamenii aceştia, târâţi de visările lor, îşi pângăresc la fel trupul, nesocotesc stăpânirea şi batjocoresc dregătoriile. Aceştia, dimpotrivă, batjocoresc ce nu cunosc şi se pierd singuri în ceea ce ştiu din fire, ca dobitoacele fără minte. – Iuda 8,10.

25. Domnul, în scopul judecăţii, vine în templul său şi acesta este timpul când — după vorbele Sale — va răsplăti fiecăruia după cum sunt faptele sale. Între ei află pe unii care Îl dispreţuiesc şi care au devenit întinaţi. Despre unii ca aceştia spune în sentinţa Sa : „cel întinat să fie şi mai întinat”. Apostolul Pavel ,în cuvinte clare, declară care va fi soarta acelora care despreţuiesc pe Domnul, calcă pe Fiul lui Dumnezeu şi nu apreciază sângele Său vărsat. Cuvintele sale sunt de acord cu sentinţa Domnului Isus, adusă împotriva celor nedrepţi şi întinaţi. – Evrei 10:29.

Cuprins

Cel drept

26. Nici o fiinţă omenească nu este dreaptă în sine. Dacă însă cineva se încrede în sângele răscumpărător al lui Christos, se consacrează pentru facerea voinţei lui Dumnezeu şi Dumnezeu îl primeşte şi îl îndreptăţeşte, atunci acela este socotit drept. (Romani 4:22-25 ; 5:1 ; 8:33) Dacă cineva doreşte să trăiască veşnic, pe oricare bază, atunci trebuie să păstreze dreptatea ce i s-a socotit, prin sentinţa lui Dumnezeu, graţie sângelui lui Christos. Aceasta numai prin credinţa dată o singură dată sfinţilor, poate s-o păstreze.

27. Sunt mulţi indivizi, care s-au consacrat să facă voinţa lui Dumnezeu, au fost îndreptăţiţi, au devenit creaturi noi, dar nu s-au dovedit pe deplin credincioşi faţă de Dumnezeu şi faţă de legământul făcut. Adevărul l-au primit numai din egoism, privind înainte la acel timp când se vor putea bucura de un deosebit folos, ce rezultă din primirea adevărului. Ei au ţinut seamă mai mult ca să se dezvolte ca drepţi, dar nicidecum nu şi-au dat silinţa ca să împlinească poruncile lui Dumnezeu. Domnul a venit în templul Său şi trage la socoteală pe servitorii Săi şi despre aceia, care sunt mai puţin credincioşi, dar totuşi sunt drepţi, aşa vorbeşte în sentinţa Sa: „dreptul, dreptate să mai facă".

Cel sfânt

28. Când Domnul a venit în templul Său şi a început să tragă la socoteală pe servii Săi, a aflat pe unii, care cu sârguinţă păzeau interesele împărăţiei încredinţate lor. Aceştia au dat dovadă că apreciază faptul, că au fost aduşi în corpul lui Christos şi au fost unşi ca să ducă la îndeplinire un lucru în numele Domnului. Aceştia au primit adevărul din apreciere şi iubire, pe care l-au şi ţinut şi se străduiau să preamărească pe Dumnezeu. Aceştia s-au consacrat pe deplin Domnului. Domnul îi aminteşte pe aceştia în parabolă: „Cel ce primise cei cinci talanţi, a venit, a adus alţi cinci talanţi şi a zis: „Doamne, mi-ai încredinţat cinci talanţi; iată că am câştigat cu ei alţi cinci talanţi." Stăpânul său i-a zis: „Bine, rob bun şi credincios; ai fost credincios în puţine lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău." – Matei 25:20,21.

29. Aceşti credincioşi şi bine-primiţi au ajuns sub mantia dreptăţii şi sentinţa judecătorească a Domnului ,referitoare la ei, este aceasta: „sfântul să se sfinţească mai departe." Aceştia sunt din clasa rămăşiţei şi , astfel ,fac parte din Sion.

Proba

30. Simplul fapt că cineva este dus în starea templului şi intră astfel în locul de scăpare al Celui Prea Înalt, încă nu-i asigură interesatului rămânerea acolo pe veci. Ca să poată rămânea acolo, trebuie să-şi arate credincioşia faţă de Dumnezeu, prin supunerea sa faţă de poruncile Sale. Aceia care s-au împărtăşit de buna-plăcere a lui Iehova, au fost încredinţaţi cu toate bunurile Domnului, adică cu toate interesele împărăţiei. Aceştia constituie clasa „servului credincios şi înţelept." (Matei 24:45). Porunca specială dată acestei clase îi îndrumă să predice evanghelia ,spre mărturie tuturor naţiunilor. (Matei 24:14). Iehova, le şi spune hotărât: „Voi sunteţi martorii Mei... că Eu sunt Dumnezeu!" (Isaia 43:10,12). Despre aceia care sunt bine-primiţi de Domnul ,cu ocazia venirii Sale, în templul Său, aşa vorbeşte: „Ferice de cei ce ţin poruncile Lui, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în cetate." – Apocalips 22:14.

Cuprins

31. Pentru ca aceştia să rămână şi pe mai departe în graţia lui Dumnezeu şi , la urmă, să poată intra definitiv în împărăţie şi să câştige dreptul la pomul vieţii, trebuie să continue a se supune poruncilor lui Dumnezeu şi să le împlinească ,prin care fapt ei îşi dovedesc iubirea faţă de El. Biruitorilor le este promis că vor mânca din „pomul vieţii", „care este în mijlocul paradisului lui Dumnezeu." (Apocalips 2:7). Aceasta ne arată clar, că clasa templului trebuie să treacă proba şi, prin împlinirea poruncilor ,trebuie să-şi dovedească credincioşia.

Care rămân afară

32. Afară de aceia, care au încheiat legământ cu Domnul ,mare este numărul acelora care au luat numele Domnului în scopuri egoiste. Domnul aminteşte şi pe aceştia în profeţia Sa şi sentinţa arată că, această profeţie n-are nici o legătură cu împărăţia milenară a lui Christos: „ Afară sunt câinii[câini muţi, care în scopuri egoiste, s-au numit după numele Domnului (Isaia 56:10,11)] , vrăjitorii(aceia care amestecă adevărul cu învăţăturile false, ca să înşele pe oameni), curvarii(care în numele lui Christos aleargă după organizaţia lui Satan şi se unesc cu ea într-o relaţie nepermisă), ucigaşii(care persecută şi urăsc pe urmaşii lui Christos), închinătorii la idoli(care se închină şi cinstesc organizaţii, indivizi şi lucruri, care abuzează de numele Domnului) şi oricine iubeşte minciuna şi trăieşte în minciună!" Apocalipsa 22:15. Aceasta este descrierea completă a acelora care compun organizaţia lui Satan pe pământ.

„Vino"

32. Chemarea graţioasă a profeţiei este: „Vino!" şi cine aude să zică: Vino! Şi cine însetează să vină şi cine doreşte să ia apa vieţii în dar."(versul 17) Copiii Sionului s-au născut şi templul lui Dumnezeu a fost strâns laolaltă. Rămăşiţa adusă în starea templului a înţeles că pentru ei este rezervată o lucrare, pe care trebuie s-o facă. Ei ştiu că războiul Armaghedonului va izbucni nu peste mult şi va aduce prăbuşirea completă a organizaţiei lui Satan, dar şi justificarea numelui lui Iehova, pentru totdeauna. Ei ştiu că este voinţa lui Dumnezeu ca adevărul să se vestească în lung şi lat, înaintea războiului Armaghedonului , pentru ca popoarele şi naţiunile pământului să primească o mărturie despre lucrurile ce vor veni, pentru ca aceia care doresc să se alăture de partea Domnului.

34. Iehova a adus rămăşiţa în locul Său de scăpare, cuvintele Sale le-a pus în gurile lor şi i-a acoperit cu umbra mâinilor Sale. Iehova a porunci ca să se pună o mare mărturie pe pământ. El este marele Spirit. „Domnul este Spiritul." (2Corinteni 3:17). Isus Christos este marele Executor şi mâna dreaptă a lui Iehova Dumnezeu. Tot ceea ce face Iehova, o face prin Fiul Său iubit. Acest mare Spirit lasă să se pună mărturia şi, astfel, spune acelora care ascultă poruncile şi cuvintele Sale: „Vino! Stai împotriva lui Satan, alăturându-te de partea singurului Dumnezeu adevărat, Iehova". Adevărul şi vestea Sa o aud acuma.

35. „Mireasa" ce compune corpul lui Christos, constă din aceia care sunt pe pământ şi sunt credincioşi şi drepţi. Aceştia fac parte din Sion şi din templu, şi de aceea vestesc preamărirea lui Dumnezeu. (Psalm 29:9). Au fost aduşi sub mantia dreptăţii, au primit haina mântuirii, poartă hainele de mireasă şi se bucură că a sosit ziua eliberării şi timpul când numele lui Iehova va fi justificat pe deplin. Profetul arată că Iehova cheamă numai pe aceia care vin de bunăvoie. Fiului Său iubit îi zice: „Pe cine să trimit?" Iar membrele rămăşiţei răspund: „Iată-mă, trimite-mă pe mine". – Isaia: 6:8.

Cuprins

36. Rămăşiţa se bucură şi de faptul că a sosit timpul, când poporul va fi luminat că Iehova este Dumnezeul adevărat şi când va fi chemat ca să se alăture lui Iehova, stând împotriva lui Satan. Ei ştiu că această veste trebuie să ajungă ,atât la turma mare, cât şi la alţii, şi fiindcă fac parte din clasa miresei, se supun poruncii şi zic: „Vino!" Faptele arată că tocmai aceasta este aceea ce face în prezent rămăşiţa. Niciodată nu s-a dat o aşa extinsă mărturie, ca în anii din urmă. Conţinutul acestei mărturii, a fost şi este, că Iehova este Dumnezeu, Christos este Rege, împărăţia a venit şi eliberarea este aici. Citeşte raportul din anul 1928 (vezi anuarul englez). „Lucrurile Domnului sunt acestea şi sunt minunate în ochii noştri!" (Psalm 118:23). Acum vedem cu uşurinţă că Apocalipsa 22:17 este în stadiul împlinirii şi că rămăşiţa are rolul ei în împlinire.

37. „Şi cine aude, să zică: Vino!" Dacă consacraţii se adună la congres, se poate observa că, dintre cei ce ascultă, nu iau mulţi parte la vestirea adevărului. Aceştia ,desigur, nu au înţeles şi nici n-au apreciat privilegiul lor. Probabil, auzul lor este slab şi sunt grei la cap. Şi acesta este un motiv, pentru ce trebuie repetat în multe rânduri acestora adevărul. Adevărul prinde rădăcini cu încetul şi în aceştia. Pe urmă îl aud, îl pricep şi recunosc privilegiul dat, de a putea lua parte la vestirea împărăţiei lui Dumnezeu. Acestora le spune Domnul: „Dacă auziţi, spuneţi: Veniţi! şi staţi lângă Domnul!" Cei ce aud, să-şi amintească cuvintele profetului: „Fericiţi sunt cei ce împlinesc poruncile Lui!" Acesta este timpul pentru mărturisire şi fericit este acela care ia parte la mărturisire.

38. Profetul lui Dumnezeu aminteşte de o clasă a „turmei mari", flămândă în spirit. (Psalm 107:10). Înăuntrul organizaţiei creştine se găseşte un mare număr de prizonieri, care însetează după adevăr, deoarece înăuntru închisorii lor nu află nimic adevăr. În timpul prezent prin radio ajunge la dânşii vestea plăcută şi binecuvântată a adevărului. Servitorii credincioşi ai Domnului îi vizitează pe aceşti prizonieri în temniţele lor şi le arată hrana cuprinsă în formă de cărţi. Aceşti robi aud vestea bucuriei şi aud vestirea profetului: „Cine însetează să vină!" Astfel, vestea plăcută a lui Dumnezeu, ce a ajuns la ei, le potoleşte setea şi îi face fericiţi. Aceştia, la rândul lor, spun aproapelui lor, să bea din apa adevărului şi să stea de partea lui Iehova. O mulţime din aceştia ,care acum, numai de curând au cunoscut adevărul, îndată s-au servit de ocazie, ca şi altora să ducă vestea bucuriei.

39. Sunt pe pământ mai multe milioane de oameni binevoitori, care zac în mizerie, şi care doresc nişte zile mai bune, dar nu cunosc calea pe care s-o apuce., ca să găsească uşurare. Pentru ei, lumea este ca şi un deşert pustiu, unde nu se găseşte nici hrană şi nici apă. Din vestirea făcută prin radio şi literatură, ei ajung la cunoştinţa că Iehova este Dumnezeu, Christos este Regele şi că împărăţia şi ziua eliberării a sosit. Rămăşiţa le duce vestea bucuriei, spunându-le: „Şi cine doreşte, să ia apa vieţii în dar!" Aceasta de aceea o spun, ca să poată sta de partea Domnului, împotriva lui Satan ,şi să poată fi împărtăşiţi de binecuvântări. Oare nu se poate ca să fie această clasă o parte din poporul care se străduieşte spre umilinţă şi adevăr, şi care va fi ascuns în ziua mâniei lui Dumnezeu, va fi trecut peste marele război al Armaghedonului şi care vor trăi în veci şi nu vor muri niciodată? – Ţefania 2:3.

40. Rămăşiţa, în prezent, trebuie să pună mărturie înaintea conducătorilor şi a poporului. (Isaia 55 : 4). Rămăşiţa a primit porunca, ca să pregătească calea poporului şi să scoată afară pietrele, şi să arate poporului calea vieţii, (Isaia 62:10). Toate acestea trebuie făcute, deoarece nu peste mult se va deschide marele drum ,cu scopul ca toţi aceia care doresc, să ia apa vieţii în dar, prin faptul că se alătură Domnului şi se supun orânduielilor împărăţiei.

41. Zdrobirea organizaţiei lui Satan va mătura locul de scăpare al minciunii şi va deschide ochii oamenilor faţă de adevăr. Chiar şi turma mare trebuie să fie condusă la izvorul apelor. (Apocalipsa 7:17). Domnul poate să folosească rămăşiţa pentru a le ajuta. Vor exista mulţi alţii care vor fi umili înaintea Armaghedonului, şi ei vor fi gata să audă. După Armaghedon, Domnul poate să folosească pe unii din rămăşiţă, ca să pună mărturie şi să fie spre ajutor acelora, care au

Cuprins

lipsă de învăţătură, şi aceasta o şi pot face înainte de ce vor fi duşi ,într-adevăr, în curţile gloriei eterne. Este cert că lucrul rămăşiţei constă în prezent din aceea, ca în calitate de martori numiţi în mod oficial ai lui Dumnezeu, să vestească veştile de bucurie.

A adăuga şi a scoate

42. Profeţia ne face să înţelegem, că va fi o clasă anumită. care va „adăuga cuvintelor acestei profeţii", pe când alţii „vor lua din ea". Fiecăruia, care aude cuvintele profeţiei ,i se pune în vedere: „Eu mărturisesc oricui ascultă cuvintele profeţiei cărţii acesteia, că dacă cineva va adăuga la ele, Dumnezeu va adăuga asupra lui plăgile ce sunt scrise în această carte". (vers 18).Aceasta nu se poate aplica asupra preoţimii moderniste, care neagă faptul că Biblia ar fi magazia adevărului lui Dumnezeu, care este cuvântul Său. Aşa se vede că aceste cuvinte nu se pot aplica nici asupra acelora, care se numesc creştini, dar nu cunosc planul lui Dumnezeu.

43. Profeţia, în mod evident, se referă la o astfel de clasă de indivizi, care , într-o măsură oarecare, au fost binecuvântaţi cu cunoştinţa planului lui Dumnezeu. După ce ajung la această cunoştinţă, adaugă sau scot din profeţie. În cartea Apocalipsului (20:11-15) este dat în ştire, că după prăbuşirea organizaţiei lui Satan, popoarele pământului vor fi supuse unei probe. Aceasta va fi ziua judecăţii Domnului asupra omenirii. (Fapte 17:31). Stă scris lămurit, că aceia care vor cădea în această probă, din care cauză numele lor nu se află scris în cartea vieţii, vor fi nimiciţi. Să ne amintim că sunt din aceia, cari numai de curând au ajuns la planul lui Dumnezeu şi care, încă tot susţin că şi-au dezvoltat un caracter frumos şi plăcut, care însă susţin că Dumnezeu este atât de iubitor, încât va mântui toate creaturile Sale, chiar şi pe Iuda Iscarioteanul şi pe însuşi Diavolul. Din această cauză ei au stat de partea Diavolului, împotriva cuvântului lui Dumnezeu, care spune că cel nelegiuit va fi nimicit în moartea a doua. Aceştia adaugă planului lui Dumnezeu descoperit. Aceasta o fac fără să se scuze.

44. Mai sunt din aceia, care au fost binecuvântaţi cu o măsură oarecare a adevărului şi, un anumit timp, au şi aflat bucurie în adevăr. Cu timpul, însă, au devenit egoişti şi nu preamăresc pe Iehova, pentru ceea ce face El între popoare. Mai târziu, membrii acestei clase egoiste devin nemulţumiţi cu acea hrană, de care se îngrijeşte Domnul pentru poporul Său, care are plăcere să se supună poruncilor Sale. În fond, ei zic: „Nu mai este alt adevăr nedescoperit. Noi trebuie să ne punem jos şi să aşteptăm liniştiţi, până când vom fi transportaţi în cer. N-avem nici o grijă de serviciu. Aceştia ,conştienţi fiind, în mod făţiş nu se supun poruncilor lui Dumnezeu şi nu iau parte la serviciu. Ei se codesc să lucreze în vestirea chemării graţioase a lui Dumnezeu. Ei înlătură şi scot din cuvântul lui Dumnezeu acele porunci, care spun că trebuie să se pună mărturie şi că este o clasă de credincioşi, pe care Dumnezeu îi invită să-i fie martori şi să figureze ca rămăşiţă. Despre aceştia zice profetul: „Şi dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea Sfântă, scrise în cartea aceasta.!" – versul 19.

45. A trebuit să fie, deci, un timp când aceştia au fost cu speranţa la moştenirea pomului vieţii, care însă numai biruitorilor le este promis. (Apocalips 2:7). Dar , la sfârşit, pentru clasa amintită aici, partea lor nu poate să fie în cetatea sfântă a lui Dumnezeu sau în împărăţia Sa glorioasă.

46. Îngerul care a arătat această profeţie lui Ioan, a zis după aceasta: „Da, Eu vin curând"! Aceia care aud aceasta şi pricep, cu bucurie exclamă: „Amin! Vino, Doamne Isuse!" Aceştia văd că este aproape timpul când ,în afacerile oamenilor , se va face o schimbare de mare interes şi că biserica are privilegiul să reprezinte pe Domnul şi să anunţe această schimbare. Ei se bucură şi ar dori să vadă cum va împlini Domnul această mare operă.

Învăţătura

47. În cele spuse, trebuie să fie o lecţie pentru aceia care iubesc pe Dumnezeu şi pe Christos. Dacă cei unşi vor auzi şi vor înţelege, din graţia lui Dumnezeu profeţia, atunci vor cunoaşte şi aceea, că trebuie făcut un lucru de mărturie între popoarele de pe pământ şi că această lucrare trebuie să se facă cât mai repede. Să ne amintim că Martorii Domnului nu sunt alţii decât clasa rămăşiţei credincioase. Datorinţa acestei clase este simplă şi uşor de înţeles. Nu mai este timp de aşteptat sau de îndoială. „În ziua aceea se va zice : „Să nu-ţi slăbească mâinile." (Ţefania 3:16). A sosit timpul ca să se preamărească numele lui Iehova. El porunceşte acelora, care au urechi de auzit, ca să vină, să cunoască calea vieţii şi să umble pe ea. Aceia care, şi pe mai departe, fac parte din rămăşiţă şi din clasa miresei, trebuie să zică: „Vino!". Aceştia, şi pe mai departe ,vor invita poporul ca să stea de partea lui Iehova. Aceştia văd acuma, că Regele s-a urcat pe tron şi că Domnul se află în templul Său sfânt, şi astfel glăsuiesc: „Eu cânt lauda Dumnezeului meu."

48. Lucrul marelui Iehova Dumnezeu, care îl face prin poporul Său, este în curs. Cei unşi se bucură de acel privilegiu nespus de mare, că pot să fie colaboratori ai lui Dumnezeu şi ai Domnului Isus Christos. Iehova avertizează organizaţia lui Satan, prin Christos, de scopul Său de a nimici această organizaţie şi că omenirii îi va aduce eliberare desăvârşită de sub robie. Cel Prea Înalt, vorbind prin Fiul Său, zice: „Vino!" Rămăşiţa credincioasă se alătură chemării graţioase şi spune asemenea: „Vino!" Această veste trebuie vestită acelora care flămânzesc după adevăr. Această lucrare trebuie terminată.

49. Este sigur, că acesta este timpul cel mai binecuvântat pentru membrii bisericii, care se află încă în corp. Cei din clasa templului, recunosc lămurit scopurile lui Iehova, prin fulgerele Sale. Ei văd că privilegiul lor binecuvântat este, ca să-L reprezinte pe Domnul, şi că viaţa lor s-o consacre în serviciul lui Dumnezeu. Într-adevăr, se poate spune de la acest timp, începând: „Fericiţi sunt morţii, care mor în Domnul ,de acum înainte!" Fără îndoială, aceia care acum se găsesc în locul de scăpare al Celui Prea Înalt şi care stau acolo în siguranţă, şi reprezintă şi pe mai departe cu credincioşie pe Domnul, până la moarte, vor primi o intrare bogată şi directă în împărăţia lui Dumnezeu. Nu este de mirat că aceşti credincioşi ,acum, văd faţă-n faţă şi cu mare însufleţire îşi ridică glasurile împreună, pentru cântarea laudei lui Iehova.

Întrebări pentru studiul berean

§ 1,2. Pentru cine s-a scris cartea Apocalipsului? Pentru ce? Când se pot înţelege profeţiile? Ce arată faptul că înţelegem o profeţie? Ce înţeles are cuvântul „Epifania"? Pe cine îi favorizează Dumnezeu, prin aceea că-i lasă să înţeleagă profeţiile?

§3,4. Când şi prin ce lucru s-a arătat prezenţa a doua a Domnului? Ce scop are „epifania"? Cui şi cum se arată mărirea Sa?

§ 5,6. Citează Apocalipsa 11: 19! Ce sunt fulgerele amintite acolo? De unde vin? Ce menire au? Ce folos a avut studierea acestei cărţi ,înainte de timpul venirii Domnului în templul Său?

§ 7. Ce arată cele două versuri de la începutul cărţii Apocalipsului, cu referire la aceea că pentru cine s-a scris? În folosul cui au fost scrise? Cum şi când vor vedea folos aceştia din ea?

§ 8. Când şi prin cine va fi făcut lucrul, pe care îl arată cartea Apocalipsului? Ce dovedeşte împlinirea promisiunii că: „Fericit cine citeşte şi care ascultă cuvântul profeţiei şi păstrează cele scrise în ea"?

Cuprins

§ 9–10. Cum putem împărţi în trei părţi cartea Apocalipsului'? Cum s-a purtat Ioan faţă de trimisul lui Dumnezeu? Care a fost răspunsul îngerului şi ce învăţătură poate trage din aceasta poporul lui Dumnezeu?

§ 11–13. Arată din Scriptură, când se vede că Apocalipsa 22:17 se împlineşte? În care timp va avea loc împlinirea ei?

§ 14,15. Ce scop are versul al 16-lea? Cum arată acesta timpul înţelegerii versului 17?

§ 16,17. Ce mână de ajutor ne dă Mica 5:3 la examinarea textului nostru? Explică cum se referă la acest lucru, venirea Aceluia care are dreptul de domnie şi întărirea tronului lui David?

§18,19. Spune cine este „Steaua răsărită din Iacov", „sceptrul din Israel" şi „Luceafărul strălucitor de dimineaţă"? Ce legătură au aceste scripturi cu Apocalipsa 22:17?

§ 20. Ce arată acestea şi alte scripturi, la fel , în privinţa lucrului de judecată, al timpului şi al claselor, asupra cărora se referă judecata?

§ 21. La ce timp se referă Apocalipsa 22 :11? Arată dovada!

§ 22,23. Descrie clasa, care aici este amintită ca „nedreaptă"! Ce relaţie are această clasă cu clasa „servitorului necredincios"?. Care este rezultatul judecăţii lor?

§ 24,25. Care sunt cei întinaţi? Explică din scripturi, cum au ajuns aceştia în această situaţie! Care este sfârşitul final al acestei clase?

§ 26,27. Aplică cuvântul „drept"! . Din ce cauză au păstrat aceştia numai îndreptăţirea lor? Care este sentinţa referitoare la ei?

§ 28–31. Descrie clasa amintită ca „sfântă"! Care este sentinţa judecătorească a Domnului asupra acestora? Ce încurajare au primit aceştia? Spune ce promisiune le-a fost dată celor biruitori? Ce condiţiuni trebuie să mai împlinească cineva, ca să poată câştiga răsplata promisă?

§ 32.Aplică Apocalips 22:15 !

§ 33, 34. Cunoştinţa căror împrejurări şi fapte îi aduce pe cei din clasa rămăşiţei în poziţia ca să ia parte la această chemare? În ce mod se va extinde această chemare şi asupra altora şi pentru ce?

§ 35,36. Arată la ce se referă expresiunea „mireasa" folosită aici! Cum răspunde această clasă cu plăcere? Care fapte arată că ei lucrează ca martori ai lui Dumnezeu?

§ 37,38. Arată necesitatea pentru ce unele adevăruri se repetă adeseori! Aplică expresia: „Cine aude, să zică: Vino!" De ce unelte s-a îngrijit Iehova, ca această veste să ajungă la urechile acelora, care „însetează"? Cum sporesc roadele acestei mărturii?

§ 39–41. Descrie împrejurările, care arată că această chemare este potrivită şi se face în timpul hotărât! Care este scopul mărturiei? Cum vor vedea folosul acestei chemări, aceia cărora li s-a dat, mărturia?

§42–45. La cine se referă cuvintele din Apocalipsa 22:18 şi pentru ce ? La care timp şi pentru ce se referă acelea la acel timp? Pentru ce au ajuns ei într-o aşa situaţie? Care va fi partea lor?

§ 46. Ce se arată prin expresiunea „ Da, Eu vin curând" şi cui este dat răspunsul acestei ziceri?

§ 47. Arată ce învăţătură se găseşte în aceasta pentru rămăşiţă?

§ 48.49. Ce lucrare a lui Iehova decurge acuma pe pământ? Ce mare rol au în aceasta cei din clasa rămăşiţei? Cine se va bucura pentru totdeauna de acest mare privilegiu? Ce îi încurajează şi ce este izvorul luminii şi puterii lor?

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L **1 Aprilie 1929** **Nr. 7**

Muntele Sion şi cetatea

„Ci v-aţi apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului cel viu, Ierusalimul ceresc de zecile de mii de adunare în sărbătoare a îngerilor.” – Evrei 12:22.

FULGERELE lui Iehova strălucesc în favoarea poporului Său uns. Se desface o strălucire, şi cei unşi numaidecât văd ceva frumos din cuvintele Sale. Fulgeră din nou, şi alte frumseţi se ivesc. Lumina, pe care Dumnezeu o pregăteşte pentru ai Săi, progresează. Cunoştinţa nu o dă numai pentru mângâierea şi înviorarea lor, ci prin ea urmăreşte şi alt scop. Cunoştinţa umblă pe o cale cu răspunderea. Dorinţa cea mai arzătoare a unşilor, este facerea voinţei lui Dumnezeu. Dacă cineva ştie ce are de făcut şi o şi face, pe acela cunoştinţa mai multă îl mângâie şi îi îmbucură inima. Faptele împlinite pe baza cunoştinţei primite de la Dumnezeu, ne produc îndoită mângâiere, voie bună şi adevărata bucurie. Neglijenţa sau nesupunerea arătată faţă de datorinţa pe care o cunoaştem bine, întunecă vederea, şi neglijenţa de acest fel dacă se continuă, conduce numai la nenorocire. Începutul neglijenţei este egoismul, care în scurt timp aduce pe cel egoist în pericol. Iubirea dimpotrivă conduce la supunere, şi ne face capabilă vederea, pentru primirea luminii mai mari.

2. Apostolul Pavel a scris către biserică. Mâna sa a fost condusă de Domnul. Pentru aceasta, scrisorile lui Pavel au devenit o parte a Sfintei Scripturi. În textul din fruntea articolului şi în scripturile care sunt în legătură cu textul, muntele Sinai şi muntele Sion sunt puse în comparaţie şi sunt puse faţă-n faţă. Acest fapt şi-a avut un scop. Este clar că una dintre cauze a fost şi este şi acum, ca cei unşi, privind la Sinai şi Sion, să poată primi mângâiere, credinţă şi speranţă îndoită. Cei din templu, care primesc o lumină mai mare, pot privi la Sinai şi Sion, şi încep să înţeleagă asemănarea şi deosebirea dintre ele.

Sinai

3. Izraeliţii au petrecut patru sute de ani în Egipt A fost pe la sfârşitul timpului de robie, când le-a sosit timpul de scăpare . Înaintea sfârşitului acestui period de patru sute de ani, Moise s-a refugiat dinaintea duşmanului său Faraon, regele Egiptului. Moise se afla în pământul madianiţilor, în dosul muntelui Sinai, unde i s-a arătat Dumnezeu. Dumnezeu a îndrumat pe Moise să meargă în Egipt şi să conducă pe izraeliţi la muntele Sinai, ca să se întâlnească acolo cu Dumnezeu şi să-L servească. (Exod 3:1-12) Supunându-se Moise poruncii lui Dumnezeu, a plecat în Egipt şi a anunţat lui Faraon prevestirea lui Dumnezeu; şi când a sosit timpul potrivit, Moise a ieşit afară, în fruntea oştilor lui Israel, scoţându-i afară din pământul Egiptului. Iehova a arătat plăcerea Sa faţă de poporul lui Israel şi şi-a arătat puterea covârşitoare, prin umilirea lui Faraon şi a egiptenilor, care au reprezentat pe Satan şi organizaţia sa, şi şi-a câştigat un nume.

4. Dumnezeu a condus pe izraeliţi prin Moise în pustie, i-a nutrit prin faptul că, în mod minunat a făcut să cadă mană din cer şi le-a dat apă, lăsând-o să curgă din stânca crăpată. Sub conducerea Domnului, Moise a dus poporul lui Israel la picioarele muntelui Sinai şi acolo le-a spus: „ Voi aţi văzut ceea ce am făcut egiptenilor, şi cum v-am purtat pe voi, ca pe aripi de vultur, şi v-am adus la Mine." – Exod19:4.

Cuprins

5. Legământul pe care l-a făcut Dumnezeu cu poporul Israel în Egipt, a fost întărit la muntele Sinai. Acolo s-a întâlnit Dumnezeu cu poporul Său, în mijlocul manifestării extraordinare a naturii. Acolo le-a dat legea Sa. Intrarea în vigoare a legământului ,numai la muntele Sinai a început. De acolo au călătorit mai departe şi au ajuns în pământul Palestinei. În urmă a fost ridicată, sub domnia lui David şi Solomon, împărăţia tipică. Mai potrivit putem spune, căci călătoria izraeliţilor a început cu petrecerea lor la muntele Sinai şi s-a sfârşit la Sion. Sinai a fost locul unde Dumnezeu s-a întâlnit cu poporul Său. Nu de aceea au mers ei acolo, ca să se odihnească, ci pentru ca să cunoască scopurile lui Dumnezeu şi ca să-i execute poruncile.

Sion

6. Când David a ajuns rege, Sionul l-a făcut să fie capitală a domniei sale. Acolo şi-a zidit o casă din cedru, care simbolizează viaţa veşnică. Tot acolo a dus cortul şi chivotul, care au fost până atunci în pădure, în mâini străine şi le-a aşezat în Sion. Sionul a închipuit ,deci, locuinţa lui Dumnezeu (cu poporul Său). (Psalm 132:13,14). Sionul, nu a servit pentru poporul Său tipic ca loc de odihnă. Nici acum nu serveşte ca loc de odihnă poporului Său anti-tipic. A devenit locul domniei oficiale, deoarece Dumnezeu acolo se întâlnea cu ai Săi. Sionul tipic a fost partea dominantă, ce se ridica deasupra oraşului Ierusalim. Sionul adevărat , anti-tipic, este partea principală a organizaţiei lui Dumnezeu şi stă deasupra tuturor acelora care s-au născut ca şi copiii lui şi care se vor mai naşte şi de acum înainte.

7. Pavel, vorbind către poporul uns al lui Dumnezeu, zice: „V-aţi apropiat de muntele Sionului , de cetatea Dumnezeului cel viu, Ierusalimul ceresc.” Aici se face o deosebire evidentă între Sion şi Ierusalim. Deoarece cuvintele acestui text au fost adresate creaturilor de pe pământ, trebuie să ne gândim la aceea, că se referă la creaturile de pe pământ. „Ierusalim” este simbolul organizaţiei universale a lui Dumnezeu, care cuprinde în sine şi pe alţii, afară de cei unşi, pe când „Sionul”, în anti-tip, iese în relief, şi formează partea dominantă, principală, a organizaţiei lui Dumnezeu. Muntele Sion este închipuirea domniei sau împărăţiei lui Dumnezeu, ce a încredinţat-o lui Isus Christos şi membrelor corpului Său, unşii, care formează Christosul şi compun Sionul; pe când Ierusalimul din cer, cuprinde în sine şi pe alţii afară de Christos, şi anume oştile nenumărate ale îngerilor, şi pe,, turma mare” care, în urmă, va servi în oraş înaintea tronului. Când toate aceste clase vor fi împreună, vor constitui „adunarea generală şi biserica întâilor născuţi." (după traducerea engleză Diaglott).

8. Toată organizaţia, după cum se vede din cuvintele apostolului, constă din 1) muntele Sion, care este capul şi împărăţia organizaţiei lui Dumnezeu, 2) Ierusalimul din cer, care este organizaţia lui Dumnezeu, deoarece este numit ca „cetatea viului Dumnezeu”, care cuprinde în sine 3) oastea nenumărată a îngerilor, care au fost totdeauna credincioşi şi supuşi lui Dumnezeu, şi 4) biserica celor întâi născuţi, care constă din Isus Christos, capul bisericii, membrele corpului Său şi din aceia care vor face parte din turma mare, deoarece şi ei au fost chemaţi afară din lume, şi vor primi viaţă ca fiinţe spirituale, şi 5) Iehova Dumnezeu, Judecătorul suprem.

Biserica

9. Când Dumnezeu a lăsat să se scrie prin profetul Său că: „din Egipt am chemat afară pe Fiul Meu”, fără îndoială s-a gândit la Fiul Său, Isus Christos şi la membrele corpului Său. (Osea 11:1; Matei 2:15). Această profeţie atunci s-a împlinit, după literă, când Iehova a adus înapoi pe copilul Isus din Egipt. Însă împlinirea ei cu mult mai mare a fost atunci, când a chemat din lume, din Egiptul anti-tipic, pe Fiul Său şi l-a uns. În urma Lui şi alţii au fost aduşi afară din lume (Egipt) şi au fost primiţi în corpul lui Christos, au devenit una cu Christos, capul, şi de atunci,

Cuprins

n-au mai făcut parte din lume, din Egipt, tot astfel, cum nici Isus n-a făcut parte din lume. – Ioan 17:16.

10. Isus, când a ales pe apostolii Săi, şi i-a trimis afară în numele Său, ei au ajuns sub conducerea Sa şi astfel au devenit una cu El. Până când apostolii au trăit pe pământ, biserica a stat sub conducerea apostolilor unşi ai lui Dumnezeu, şi de aceea biserica se bucura de unitate îmbucurătoare. După moartea apostolilor, nu peste mult ,unitatea celor chemaţi s-a destrămat, deoarece s-au amestecat cu cei fărădelege şi au ajuns sub domnia şi supremaţia preoţilor.

11. A sosit timpul, când Dumnezeu a început să arate prezenţa Sa şi a Domnului, şi atunci a început deosebirea celor unşi de cei ce erau creştini numai cu numele. Isus Christos este Solul lui Iehova, care „a curăţit drumul înaintea Domnului", pentru strângerea la un loc a Sionului, adică, pentru aducerea în Sion, organizaţia principală a lui Dumnezeu, a acelor creaturi, care au fost scoase din lume. În urmă Domnul, „deodată a venit la templul său." (Maleahi 3:1). Sionul s-a zidit, adică acei aprobaţi, care au fost aleşi dintre oameni ca fiii credincioşi ai lui Dumnezeu, au fost aduşi în starea templului, sub îngrijirea capului Isus Christos, şi astfel biserica a devenit iarăşi una. Clasa unsă din templu, fiind aprobată de Domnul, a intrat în bucuria Domnului şi unitatea ,astfel, s-a restabilit. – Psalm 102:17 ; 126:1,2.

12. Din aceasta reiese marea importanţă a venirii Domnului în templul Său. Scripturile vorbesc de biserică ca de una singură, şi cuvântul lui Dumnezeu, prin gurile apostolilor, asemenea i se adresează, ca unei singure biserici. Când zice: „v-aţi apropiat de muntele Sion", vorbeşte către biserică, care este întreagă. Biserica lui Dumnezeu stă sub cârmuirea lui Isus Christos, a capului, care, în calitate de Împuternicit al lui Iehova, procedează la înfăptuirea tuturor lucrurilor ce se referă la biserică. După ce, din scripturile pe care le înţelegem la lumina faptelor, potrivite împlinirii profeţiilor, vedem că Domnul, în anul 1918, a venit în templul Său, atunci s-a întâmplat, că clasa celor unşi a fost adunată la un loc şi a fost făcută o parte din Sion. Atunci s-au născut aceşti copii ai Sionului. (Isaia 66:8) De la acel timp încoace, cuvintele lui Pavel, din fruntea articolului nostru, precum şi a acelor scripturi, care sunt în legătură, au o deosebită importanţă pentru cei unşi.

Scopul

13. Strângerea la un loc, ce o face Iehova, nu are de scop ca să rezerve linişte şi comoditate pentru aceia, care au fost aduşi în Sion. Aceasta are un scop cu totul deosebit. Aceia, care au fost aduşi în Sion, au trebuit să înceapă la un lucru rezervat pentru ei, sub conducerea căpeteniei Sionului. După cum s-a întâmplat la muntele Sinai, tot astfel şi biserica, care a fost condusă la Sion, trebuia să se întâlnească cu Dumnezeu, şi a trebuit să primească o poruncă specială, căreia trebuia să se supună cu bucurie, dacă doreşte să se bucure de aprobarea Sa.

14. Apostolul face o paralelă între Sinai şi Sion şi arată la aceea, că ceea ce s-a întâmplat la Sinai, a preumbrit ceea ce trebuie să se întâmple după strângerea la un loc a Sionului. Cuvintele apostolului Pavel arată că biserica strânsă la un loc, ca o unitate, tot mai bine intră în unitatea de relaţie şi tovărăşie, cu Dumnezeu şi Isus Christos. Nu pentru că ar intra în odihna inactivităţii, ci a fost strânsă la un loc, în scopul ducerii la îndeplinire a unui lucru, ce ţinteşte preamărirea numelui lui Iehova. Acest lucru, care s-a început cu strângerea la un loc a Sionului, trebuie să continue, şi trebuie să devină spre preamărirea eternă a lui Dumnezeu. Acei membri ai Sionului, care sunt încă în corp, trebuie să moară, şi să înceteze partea grea a lucrului, însă, fiind înviaţi pentru vecie, lucrarea lor va continua. – Apocalips. 14:13.

Sfat şi încurajare

Cuprins

15. La examinarea textului, nu trebuie să nesocotim textele ce au legătură. La începutul strângerii în Sion sau când a fost adusă în starea templului, biserica a îndurat mare mizerie, ceea ce dovedeşte bine cuvintele următoare ale apostolului: „Întări-vă dar mâinile obosite şi genunchii slăbănogiţi!" (Evrei 12:12). Aceste cuvinte ale apostolului Pavel atunci au început să se aplice, în mod deosebit, asupra celor unşi. Aceste cuvinte sunt de acord cu cuvintele lui Isus: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie." (Luca 21:28). Aceste cuvinte ale lui Isus nu-şi puteau avea aplicarea, până când nu ar fi ajuns biserica într-o situaţie de întristare şi descurajare. Iar aceasta s-a întâmplat în anul 1918.

16. Nu peste mult, după acest timp, Dumnezeu a permis membrilor bisericii, ce se aflau încă pe pământ, ca să vadă deosebirea ce este între Satan şi organizaţia sa, în aşa mod, cum n-au văzut aceasta niciodată până atunci. Acum au devenit potrivite cuvintele apostolului: „Croiţi cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce şchiopătează să nu se abată din cale, ci mai de grabă să fie vindecat. " (Evrei 12:13) Aceste cuvinte nu se pot referi la acele greşeli naturale, care sunt din rezultatul păcatului moştenit, deoarece mustrarea se referă la creaturile noi în Christos. Simplul fapt, că creatura nouă să se reţină de la pornirile păcatului ce sunt în corpul său, nu explică de ajuns acest verset. Biserica, până la timpul acela, într-o măsură oarecare a căutat plăcerea unei părţi din lume. A „face urme drepte" înseamnă urmarea acelui drum pe care a umblat Isus Christos. Acum şi credincioşii Lui trebuie să urmeze pe acest drum. (1Petru 2:21). Trebuie să se despartă cu desăvârşire de organizaţia Diavolului, căci numai aşa se poate cineva păzi curat de lume – Iacov 1:27 ; 4:4.

17. Nimeni nu poate fi plăcut lumii şi tot atunci şi lui Dumnezeu, deoarece lumea este organizaţia Diavolului. Dacă pe creştin, în umblarea sa, îl influenţează ceea ce spun oamenii despre el, prin acest fapt el dă dovadă că este şchiop şi îl ameninţă pericolul de a rătăci drumul. Apostolul îndrumă pe unul ca acesta ca să se vindece, prin aceea că va sta cu hotărâre de partea Domnului, ca să poată umbla cu paşi drepţi. Isus ,ca om, a fost nepătat şi curat, dar cu toate acestea a trebuit să facă urme drepte cu picioarele Sale, adică trebuia să stea împotriva lui Satan şi a organizaţiei sale, şi a trebuit să stea fără rezerve de partea lui Iehova.

18. Sunt unii în adevărul prezent, care susţin că s-au consacrat pe deplin Domnului, dar, cu toate acestea, ţin de privilegiul lor ca să voteze cu ocazia alegerilor comunale sau pentru camera deputaţilor. Se naşte întrebarea: Poate să umble pe calea dreaptă unsul lui Dumnezeu, dacă de bună voie ia parte la astfel de alegeri? .

19. La întrebarea pusă răspundem, în mod potrivit, cu o altă întrebare: Care organizaţie aranjează şi conduce aceste alegeri? Este cert, că nu organizaţia lui Dumnezeu! Şi dacă nu, atunci numai organizaţia lui Satan poate fi, deoarece el este dumnezeul lumii acesteia ! Nu este greu să vadă fiecare copil al lui Dumnezeu, ce datorie are la astfel de alegeri. Dacă face parte din organizaţia lui Dumnezeu şi aparţine lui Iehova Dumnezeu, dacă umblă pe calea dreaptă, atunci nu are nimic cu organizaţia lui Satan. Organizaţia lui Dumnezeu nu are nici o legătură cu organizaţia lui Satan. Dumnezeu însuşi a pus duşmănia între seminţia şarpelui şi cea a femeii. „Nimeni nu poate să fie prieten al lumii, care doreşte să fie plăcut lui Dumnezeu". – Iacob 4:4.

20. Dacă cineva ia parte la alegerile lumeşti, prin acest fapt, el dă dovadă de prietenie faţă de lume. Aceasta nu înseamnă ca să se poarte aspru şi necuviincios faţă de cei din lume, ci numai atât, ca să se ţină departe de dânşii. Despre aceasta stă scris: „Nu vă înjugaţi la un jug cu cei necredincioşi. Căci ce legătură este între sfinţenie şi fărădelege? Sau cum poate sta împreună întunerecul cu lumina?" – Corinteni 6:14.

21. Dacă credinciosul votează la un loc cu oamenii din lume, ca să aleagă oameni din lume pentru funcţii lumeşti, prin acest fapt se înjugă la un jug cu lumea şi astfel trage jugul împreună cu aceia. În această privinţă a ajuns într-o legătură de tovărăşie cu lumea, în afacerile lumeşti.

Cuprins

Tovărăşia înseamnă legătură, dar nu poate să fie nici o tovărăşie sau legătură între cele două organizaţii.

22. În continuare spune apostolul: „Ce înţelegere poate fi între Christos şi Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului cel viu, cum a zis Dumnezeu: Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul Meu." – 2Corinteni 6:15,16.

23. Oare elementele comerciale, politice şi ecleziastice nu se unesc şi nu-şi aleg pe cei ce doresc, pentru funcţii publice, ca să conducă poporul şi să domnească asupra lui? Oare creştinul nu se uneşte cu organizaţia Diavolului, prin faptul că sprijine alegerea acestora cu votul său?

24. Cel uns, ca să se poată bucura de aprobarea lui Dumnezeu, trebuie să se consacre pe deplin lui Dumnezeu. El trebuie să se deosebească cu desăvârşire de organizaţia Diavolului. Aceasta este condiţia cea mai importantă, pentru ca cineva să fie bine-primit de Dumnezeu. Apostolul spune mai departe: „ De aceea: „Ieşiţi din mijlocul lor şi despărţiţi-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeţi de ce este necurat şi vă voi primi. Eu vă voi fi Tată şi voi Îmi veţi fi fii şi fiice, zice Domnul Cel Atotputernic. " – 2 Corinteni 6:17,18.

25. Poate cineva să facă parte din Sion şi poate fi în starea templului un oarecare timp, şi poate să voteze neavând cunoştinţă sau poate să sprijinească organizaţia Diavolului în alt fel; însă atunci când înţelege adevărul şi vede că prin acest fapt poate să devină tovarăş cu minciuna şi nedreptatea, imediat trebuie să se deosebească de această nedreptate şi să urmeze adevărul, astfel „îndreptând drumul pentru picioarele sale"(după traducere engleză), altfel, repede va fi dat afară din Sion! Prin votul său ar părtini o parte oarecare a organizaţiei lui Satan, iar dacă aceasta o face conştient şi cu voia, atunci puterea sa o foloseşte spre sprijinirea organizaţiei lui Satan şi pe mâinile lui poartă sigiliul fiarei. – Apocalipsa 15:2.

26. Cineva ar putea spune că de aceea votează, ca să beneficieze de favoarea cutăruia funcţionar pământesc, care face parte din organizaţia lui Satan. Creştinul trebuie să aleagă între favoarea omenească şi cea dumnezeiască. – Apocalipsa 13:16,17.

27. Mai multe adunări, şi anume de la 1918 încoace, s-au luat la ceartă. Acesta este un lucru nepotrivit, mai cu seamă pentru creştini, care sunt străjerii lui Dumnezeu, îl privesc faţă-n faţă, şi împreună îşi ridică glasurile pentru preamărirea numelui lui Iehova şi pentru vestirea evangheliei împărăţiei. (Isaia 52:8). Fiecare membru al Sionului va fi în pace. (Psalm 122:7,8). De aceea, spune apostolul: „Căutaţi cu toţii pacea şi sfinţirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul." – Evrei 12:14 .

28. Între poporul Domnului nu mai este timp pentru ceartă şi discuţie. Ei trebuie să stea umăr la umăr şi ,astfel, formând un front puternic, vor sta împotriva duşmanului. Sfinţenia nu arată să fie o sfinţenie făţarnică. Sfinţenia înseamnă o predare desăvârşită lui Iehova şi cauzei Sale şi o atitudine hotărâtă împotriva duşmanului. Cel uns trebuie să fie totdeauna de partea lui Iehova, căci numai astfel poate să-I fie martor. Aceia, care s-au consacrat pe deplin lui Dumnezeu, vor căuta să ocolească certurile ,care aduc amărăciune celor unşi. Se poate naşte amărăciune între doi bătrâni ai adunării. Ceilalţi membri ai adunării încă se interesează, deoarece unii părtinesc pe unul, iar alţii pe celălalt. Rezultatul este că, nu numai cei doi bătrâni stau faţă-n faţă, dar cearta lor infectează întreaga adunare. Pentru aceasta trebuie să luăm seama la mustrarea apostolului, care este potrivită pentru timpul de acum: „ Luaţi seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare şi mulţi să fie întinaţi de ea. " – Evrei 12:15.

29. Pe urmă apostolul vorbeşte de desfrânare. Amărăciunea conduce adeseori la desfrânare, în înţelesul Scripturii. Cuvintele textului arată lămurit acest fapt. Desfrânarea arată o relaţie nepermisă. Unsul lui Dumnezeu s-a despărţit cu desăvârşire de lume şi a fost primit în organizaţiunea lui Dumnezeu; amărăciunea, însă, de multe ori întoarce pe unii de la Domnul, care la urmă se lasă traşi în organizaţia lui Satan. În taină, ei încep să se unească în cugete cu

Cuprins

duşmanul împotriva fraţilor lor şi astfel devin făcători de rele. (Psalm 50:16-18). Dacă cineva calcă pe acest drum, acela şi-a închis înapoia sa poarta împărăţiei şi nu mai este speranţă să se mai reîntoarcă.

30. Aşa se vede, că la aceasta s-a cugetat apostolul, când a scris: „Vegheaţi să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca Esau, care pentru o mâncare şi-a vândut dreptul de întâi-născut. Ştiţi că mai pe urmă, când a vrut să capete binecuvântarea n-a fost primit; pentru că, cu toate că o cerea cu lacrimi, n-a putut s-o schimbe." – Evrei 12:16,17.

31. Mânat de egoism şi-a vândut Esau dreptul de întâi născut. După acest fapt l-a cuprins o foarte mare amărăciune faţă de Iacov. Esau reprezintă acea clasă de nelegiuiţi, care persecută pe clasa adevărată, preumbrită de Iacov, căci pentru împlinirea amărăciunii lor, aceştia îşi vând dreptul de întâi născut. Starea lor rea de inimă îi duce în organizaţia lui Satan..

A veni la muntele Sion

32. După ce apostolul a dat sfaturile enumerate mai sus, ne şi explică motivul, pentru ce ne lămureşte în această privinţă atât de temeinic: „Voi nu v-aţi apropiat de un munte ce se putea atinge şi care era cuprins de foc, nici de negură ,nici de întuneric, nici de furtună... ci v-aţi apropiat de muntele Sionului." –Evrei 12:18,22.

33. Ceea ce s-a întâmplat la muntele Sinai, reprezintă numai aceea ce se pregăteşte să se întâmple acum. La muntele Sinai, Dumnezeu a scuturat pământul, însă acum, atât cerul cât şi pământul îl va scutura, spune apostolul. La Sinai Dumnezeu a îndrumat pe poporul Israel în privinţa lucrului ce trebuia să facă. Faptul că nu s-au supus acestor porunci, a adus cu sine că au pierdut binecuvântările legământului şi că au fost scoşi din favoarea lui Dumnezeu. Acum, Iehova Dumnezeu vorbeşte din cer către poporul Său şi cuvintele martorului Său credincios sună, după cum urmează: „Luaţi seama ca nu cumva să nu voiţi să ascultaţi pe Cel ce vă vorbeşte! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să-L asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbeşte din ceruri" – Evrei 12:25.

Poruncile Sale

34. Venirea Domnului în templul Său se întâmplă într-un timp de mare nedumerire. Aşa spune şi Scriptura. (Maleahi 3:1-3). Înainte de acest timp, mulţi au fost de părerea că Dumnezeu a voit să ducă în cer pe oameni, însă Satan i-a reţinut. Acum, cei unşi văd lămurit că această părere nu este în armonie cu scripturile. Dumnezeu nu se sileşte să ducă în cer pe cineva. Pe unii oameni i-a chemat afară din întunerec, din organizaţia lui Satan şi i-a trecut în organizaţia Sa, unde i-a luminat. I-a făcut fiii Săi şi le-a dat ocazia ca să dovedească credincioşie şi iubire faţă de El. Numai aceia, care fac astfel, pot nutri speranţa, să facă parte din împărăţia cerească.

35. Cu ocazia venirii lui Isus Christos în templul Său, a început proba, deoarece atunci s-a aşezat ca să cureţe pe fiii lui Levi. Domnul, atunci, a început să lase să treacă unşii Săi prin probe înfocate, pentru ca cei ce vor fi aprobaţi, să poată aduce sacrificii în adevăr Domnului. Aceasta înseamnă, că toţi aceia care nu vor trece proba, vor fi scuturaţi afară. Aceasta este în armonie cu cuvintele lui Pavel: „ Noi acum am venit la muntele Sion". La Sinai s-a produs un mare cutremur de pământ, însă acum, Dumnezeu va scutura atât cerul, cât şi pământul; aceasta va fi zguduirea din urmă; şi toţi aceia, care nu stau ferm, vor fi scuturaţi afară. „Al cărui glas a clătinat atunci pământul şi care acum a făcut făgăduinţa aceasta: „Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci şi cerul". Cuvintele acestea „încă odată" arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină. " (Evrei 12:26,27). Scopul acestei zguduituri este ca cei aprobaţi să se dovedească credincioşi şi adevăraţi

Cuprins

faţă de Domnul. Acesta este mijlocul pe care-1 foloseşte Domnul, pentru a judeca care sunt cei aprobaţi.

36. Pentru ce au dat greş izraeliţii? Deoarece nu au fost credincioşi şi zeloşi faţă de Dumnezeu. (Romani 11:20 ; Evrei 4:6). Regula dumnezeiască rămâne neschimbată şi faţă de creatura nouă, deoarece legile şi aşezămintele lui Dumnezeu nu se schimbă.(Maleahi 3:6). Care sunt, deci, acele porunci, cărora unşii Domnului trebuie să le dea ascultare? La această întrebare, răspunsul l-ar putea forma o altă întrebare: Pentru ce a dus Dumnezeu în Sion pe cei unşi? Răspunsul este: pentru împlinirea unui lucru special. A sosit timpul, când Dumnezeu se pregăteşte la zguduirea cerului şi a pământului. Va nimici cu desăvârşire organizaţia lui Satan. Niciodată nu lucrează în taină. Mai întâi prevesteşte, pe om. Pe unele creaturi ale Sale le foloseşte în scopul, ca să ducă această prevestire omenirii. Toată lumea este oarbă şi este condusă de Diavol. Şi chiar acea parte a lumii, care se chiamă „creştinătate organizată", este aceea care a devenit unealta cea mai potrivită în mâinile Diavolului. Conducătorii creştinătăţii tăgăduiesc pe faţă pe Dumnezeu şi planul Său de mântuire, ce l-a prevăzut pentru omenire, prin Fiul Său, Isus Christos. Dar se află mulţi dintre aceia, care au fost chemaţi de la întuneric la lumina adevărului şi care au devenit neglijenţi, indiferenţi şi căldicei (nici reci, nici calzi).

37. Numai aceia sunt sfinţi, care s-au consacrat pe deplin lui Dumnezeu şi sunt gata să-L servească. Acestora le zice Dumnezeu: „Eu voi pune mărturie înaintea popoarelor, ca să cunoască, că eu sunt Dumnezeu, şi ca să aibă ceva cunoştinţă despre planul meu. Voi sunteţi martorii Mei, zice Domnul, voi şi Robul Meu pe care L-am ales, ca să ştiţi, ca să Mă credeţi şi să înţelegeţi că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu şi după Mine nu va fi Voi Îmi sunteţi martori, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu. " (Isaia 43:10,12). Aceştia cu bucurie se folosesc de ocazie, ca să mărturisească pentru Dumnezeu.

38. Scripturile ne lămuresc bine, că datoria izraeliţilor era ca să ţină legământul lor făcut cu Iehova. Ei n-au putut să împlinească acest legământ în mod desăvârşit. Însă puteau să-şi pună toate străduinţele şi, prin acest fapt, puteau să ţină spiritul legământului. Nu au ascultat de Domnul şi nu I s-au supus, din care motiv nu puteau înconjura nici pedepsele ce erau prevăzute în Lege.

39. Acum a sosit ceasul hotărâtor pentru rămăşiţa bisericii. Prin aceasta a căzut asupra lor o şi mai mare responsabilitate, ca aceea ce a privit pe izraeliţi. Acesta este timpul sfârşitului, când, chiar înaintea prăbuşirii definitive a organizaţiei lui Satan, va veni zguduitura cea din urmă, care va arăta că cine sunt cei probaţi. În această zguduire va fi scuturat tot ceea ce trebuie să se scuture. Pentru ca cei unşi să poată înţelege mai bine răspunderea lor, Dumnezeu le trimite, din timp în timp, fulgerele Sale şi glasul Său tună acum. Vestirea Sa, închipuită prin tunetul Său, cutreieră întreg pământul.

40. Aşa se vede că unii, care au fost binecuvântaţi cu cunoştinţa adevărului, nu prea înţeleg importanţa ceasului şi nici răspunderea ce o au pentru datoriile lor. Aceştia sunt indiferenţi şi căldicei. Apostolul nu numai că încurajează, dar şi atrage atenţia fiecăruia, care a primit ungerea, ca s-o păstreze prin credincioşie dovedită faţă de Dumnezeu şi cauza Sa. Numai acela va putea sta, care este credincios şi adevărat, şi şi acela, numai prin harul lui Dumnezeu. Numai aceia vor fi ocrotiţi, care iubesc pe Dumnezeu şi sunt credincioşi. (Psalm 31:24). În urmă, apostolul ne clarifică motivul marii încercări.

Împărăţia

41. „Fiindcă am primit, deci, o împărăţie, care nu se poate clătina, să ne arătăm mulţumitori şi să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie şi cu frică". (Evrei 12:28) Aici este arătat clar şi apăsat, că oricine care doreşte să fie plăcut lui Dumnezeu, acela trebuie să-I servească cu bună plăcere, în armonie cu poruncile Sale.

Cuprins

42. La Iordan, Dumnezeu a făcut legământ cu Isus, în virtutea căruia Dumnezeu i-a dat împărăţia. Isus, în ziua morţii Sale, a invitat pe ucenicii Săi ca să intre în acest legământ, şi să se împărtăşească cu El în împărăţie. (Luca 22:28-30). Isus a trecut prin aspre probe, în timpul de la Iordan şi până la cruce, dar în aceste probe El a stat neclintit. Supunându-se Părintelui Său, a înaintat spre cea mai blestemată moarte. Pentru supunerea Sa fără rezerve şi pentru umilinţa Sa desăvârşită, Dumnezeu L-a înviat din morţi şi I-a dăruit natura dumnezeiască, şi I-a dat deplină putere, atât în cer, cât şi pe pământ. Pe Isus L-a înălţat la locul cel mai înalt. Isus a câştigat cea mai strălucită biruinţă şi, astfel, a câştigat împărăţia pe care I-a promis-o Dumnezeu. Suindu-se în cer, a primit de la Părintele Său porunca, ca să rămână în linişte, până la timpul prevăzut de Dumnezeu, când va putea lua în mână puterea Sa, ca să domnească şi să supună pe duşmanii Săi. A aşteptat acest timp, însă, între timp, a continuat alegerea acelora, – după porunca Părintelui Său – care au trebuit să fie primiţi în legământul referitor la împărăţie.

43. În sfârşit, a sosit timpul ca să ia în mână puterea şi domnia Sa, şi supunându-se poruncilor lui Dumnezeu, s-a sculat ca să domnească între duşmanii Săi. După ce a aruncat din cer pe duşman, pe cei credincioşi i-a adunat în starea templului şi acum poporul Domnului stă la hotarele lumii, privind spre porţile împărăţiei. Li s-a dat porunca să treacă prin aceste porţi.

44. Timpul de mare întorsătură a sosit. Aici stă muntele Sion, simbolul împărăţiei lui Dumnezeu. În faţă stă Satan şi organizaţia sa puternică. Toate puterile se concentrează la Armaghedon. Pavel, martorul credincios al Domnului, adresându-se fraţilor săi, în fond le spune următoarele: „Să vă amintiţi de zguduirea elementelor naturii, atunci când Dumnezeu a condus pe poporul Israel la poalele muntelui Sinai. Atunci pământul s-a cutremurat. A fost ceaţă, întunecime şi furtună. A fost un strigăt atât de puternic, încât şi Moise a strigat de frică. Ceea ce s-a întâmplat acolo, închipuie numai în puţină măsură ceea ce se va întâmpla la Armaghedon. Însă, înaintea Armaghedonului, toţi aceia care au încheiat legământ cu Domnul, dar se pot scutura din el, vor fi scuturaţi afară, pentru că toţi aceia, care nu vor birui în probă, vor cădea. Această mare zguduire ,va zgudui atât pământul, cât şi cerul. Aceia, însă, care fac parte din împărăţie, nu se pot scutura afară. Împărăţia va fi stabilită pe vecie”.

45. Atunci când apostolul Petru a declarat, în prezenţa lui Isus, că: „Tu eşti Christosul”, Isus i-a zis: „Pe această piatră voi clădi biserica Mea şi porţile iadului nu o vor birui.”(Matei 16 :18). Biserica lui Dumnezeu constă din unşii Săi, şi aceasta este familia regală a cerurilor. În decursul vârstei evanghelice, Satan a încercat s-o nimicească, însă nu i-a reuşit. Acum începe lupta împotriva ei, ca s-o nimicească. Satan îşi adună puterile, şi le îndeamnă să atace organizaţia lui Dumnezeu. Cuvinte omeneşti nu ajung, ca să poată descrie această scenă. Isus Christos conduce oastea Sa împotriva duşmanului. Detunătura, zgomotul , gălăgia şi zguduitura este cu mult mai mare decât aceea care a fost la muntele Sinai. Împărăţia însă va rămânea. Stânca vârstelor nu poate fi zguduită. A sosit timpul stabilit de Dumnezeu ca să se întâmple fondarea lumii noi, ce o va duce la îndeplinire prin Christos. Această lume nu se va putea zgudui. Poporului Său îi porunceşte ca să spună naţiunilor, că a sosit timpul. – Psalm 96:10.

46. Deoarece a sosit această mare întorsătură în istoria bisericii, apostolul, martorul credincios al lui Dumnezeu, spune tuturor acelora care au fost primiţi în legământ: „Luaţi seama, să vă supuneţi Aceluia care dă poruncile, căci împărăţia, care nu poate fi zguduită, a sosit. Să vă daţi silinţa, să fie plăcută lui Dumnezeu purtarea voastră şi ca să vă puteţi bucura de aprobarea Sa, trebuie să-L serviţi cum doreşte El şi cu frică de Dumnezeu.

47. Numai aşa putem servi Domnului, în mod plăcut, dacă cu bucurie ne supunem poruncilor Sale. Aceasta înseamnă că, pentru ca să poată sta în acest timp în picioare, prin harul lui Dumnezeu, toţi trebuie să ia parte cu bucurie la supunerea faţă de poruncile Sale. Fiecare uns va putea astfel cunoaşte, de ce mare importanţă este supunerea cu credincioşie faţă de Dumnezeu. Când apostolul ne face clar, că cei aprobaţi trebuie să-L servească pe Dumnezeu după plăcerea Sa, cu evlavie şi temere, prin aceasta ne pune în vedere importanţa serviciului de a vesti

Cuprins

evanghelia lui Dumnezeu, spre mărturie popoarelor de pe pământ. (Matei 24:14). Temerea amintită aici, nu înseamnă frică de oameni sau de Diavol. Adevăraţii consacraţi se tem, ca nu cumva să neglijeze ocazia mare de a dovedi iubirea şi credincioşia lor faţă de Dumnezeu şi ,astfel, să cadă de la ocazia de a fi aprobaţi. În urmă, spune apostolul: „Căci Dumnezeul nostru este un foc mistuitor." – Evrei12:29.

49. Aceasta înseamnă că Dumnezeu va nimici şi va mistui tot ceea ce este împotriva Sa şi împotriva împărăţiei. A sosit ziua pentru justificarea numelui Său. Cei credincioşi şi drepţi, aud poruncile lui Iehova Dumnezeu şi cu bucurie I se supun, prin care fapt ei îşi dovedesc iubirea faţă de El. Dacă aceasta o vor face cu încredere, credincioşie şi dreptate, până la sfârşit, se vor bucura de o intrare bogată în împărăţie şi vor locui în vecii vecilor cu Isus Christos şi cu Iehova Dumnezeu.

Întrebări bereene

§ 1,2. Cui îi dă Dumnezeu lumina Sa? În ce chip? Pentru ce? Ce legătură este între cunoştinţă şi răspundere? Arată cum se foloseşte iubirea de cunoştinţă şi cum se foloseşte egoismul de ea! La ce duce una şi la ce duce cealaltă?

§ 3–5. Cât timp au petrecut izraeliţii în Egipt şi prin ce experienţe au trecut acolo? Cu ce a fost încredinţat Moise, în ce priveşte poporul Israel? Descrie eliberarea lor şi modul cum au fost îngrijiţi pe drum? Pentru ce a pertractat Iehova în acest mod cu izraeliţii? Cum de a ajuns Sinai un loc important? Cum au ajuns izraeliţii la sfârşitul căii lor? Ce s-a întâmplat mai târziu acolo?

§ 6. Ce a fost Sionul? Ce menire a avut? Ce a reprezentat şi în ce măsură?

§ 7,8. Arată deosebirea dintre Ierusalim şi Sion. Ce formează organizaţia lui Dumnezeu, pe baza textului?

§ 8–11 Aplică cuvintele: „Din Egipt am chemat Eu afară pe Fiul Meu"! Ce putem spune despre unitatea bisericii de la început? Cum a fost această unitate restabilită?

§ 12. Arată când a început să se împlinească textul nostru!

§ 13,14. Pentru ce au fost izraeliţii conduşi la Sinai? Ce a preumbrit acest fapt?

§ 15–17. Aplică Evrei 12:12,13 şi explică motivul aplicării! Cum ne-a servit Isus de pildă în privinţa, cum trebuie „să umblăm drept cu picioarele noastre"?

§ 18–23. Poate să ia parte un creştin la alegerile publice şi în alte afaceri politice? Pentru ce nu? Cum putem cunoaşte calea potrivită în astfel de afaceri?

§ 24–26. Citează scripturi, pentru a arăta ce atitudine trebuie să avem în privinţa lumii şi a afacerilor lumii, ca să putem fi plăcuţi lui Dumnezeu! Ce răspundere ne asumă cunoştinţa ,în această privinţă. Ce reprezintă purtarea „ peceţii fiarei"? Este oare, de mare importanţă, să ne bucurăm de plăcerea oamenilor? Pentru ce nu?

§ 27,28. Arată importanţa actuală a versurilor 14 şi 15 din Evrei 12 !

§ 29—31. Arată ce pericol ne aşteaptă, dacă lăsăm ca amărăciunea să prindă rădăcini în inimile noastre!

§ 32,33. Fă asemănare între răspunderea poporului lui Dumnezeu de acum şi cea a izraeliţilor de sub lege.

§ 34. În ce scop a chemat Dumnezeu pe unii, de la întuneric la lumina Sa? Pentru ce?

§ 35. Explică, pentru ce vin probe tot mai aspre şi înfocate, asupra celor unşi , de la 1918 încoace? Explică ce scop se urmăreşte prin zguduirea cerurilor şi a pământului!

§ 36,37. Pentru ce nu a intrat Israel în moştenirea promisă? Ce lecţie putem învăţa din aceasta? Descrie împrejurările care documentează, că în timpul de faţă trebuie să se pună o

Cuprins

mărturie specială! Ce privilegiu şi ce răspundere cade asupra poporului lui Dumnezeu, în legătură cu aceasta?

§ 38–40. A schimbat cumva răspunderea izraeliţilor faptul, că n-au putut să împlinească legământul lor în mod desăvârşit? Fă asemănare între răspunderea lor în privinţa descrisă, cu răspunderea actuală a unşilor!

§ 41,42. Cum poate să servească cineva pe Dumnezeu „cu bună plăcere, cu luare aminte şi cu sfială”? Explică propoziţia „că primim împărăţie neclintită”! Arată purtarea lui Isus şi cum s-a purtat Părintele faţă de El ,pentru a servi ca pildă şi încurajare urmaşilor Săi!

§ 43,44. Arată că, la care fază a icoanei Sinai a sosit acum poporul lui Dumnezeu şi că ce periculoasă este situaţia lor de astăzi şi încurajarea actuală.

§ 45,46. Care este învăţătura cuprinsă în Matei 16:18?

§ 47,48. În ce constă, deci ,credincioşia, în zilele de azi?

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L 15 Aprilie 1929 Nr. 8

Dumnezeul luptei

„Aşa zice Iehova către voi: Nu vă temeţi şi nu vă înspăimântaţi înaintea acestei mari mulţimi, căci lupta nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu.” – 2Cronici 20:15.

CUVINTELE citate le-a rostit Iehova, prin profetul Său, către locuitorii Ierusalimului. Cu ocazia aceea a avut de scop să formeze o astfel de icoană, care să arate puterea nemărginită a lui Dumnezeu şi modul cum se îngrijeşte de ai Săi. Icoana astfel formată, precum şi învăţătura ce se dă prin ea, a fost scrisă pentru poporul lui Dumnezeu, care va trăi în timpul de pe urmă pe pământ. Creştinul, care într-adevăr este consacrat lui Dumnezeu, în timpul de acum, face parte din Ierusalim, care este organizaţia lui Dumnezeu. Voinţa arătată a lui Dumnezeu pentru copiii Săi, care locuiesc pe pământ, este ca ei să se bazeze pe promisiunea Sa, ce reiese din textul citat. Această promisiune se referă la un timp de război.

Pace

2. În Scriptură citim, că Iehova este „Dumnezeul păcii.” (Evrei 13:20). Cum de spune atunci Scriptura, că El este „Dumnezeul luptei”, care conduce o mare luptă, după cum citim: „Domnul este războinic mare, Iehova este numele Lui.” (Exod 15:3). Iehova este marele Dumnezeu al păcii. El se află totdeauna în starea liniştii şi a păcii. Războaiele niciodată nu-l încurcă. Cuvântul Său îl arată ca pe Unul, care şede înconjurat de curcubeu. Astfel este arătat, ca Unul care locuieşte în pace sfântă. – Apocalipsa 4:3; Ezechiel 1:28.

3. Iehova niciodată nu începe lupta. Numele Său a fost ponegrit secole de-a rândul, însă Iehova nu lasă ca pacea Sa să fie conturbată de orice, chiar dacă ar avea motive serioase. Locuind în cele mai înalte ceruri, de la El se revarsă o înţelepciune, care este totdeauna curată şi paşnică. (Iacob 3:17). Cărările înţelepciunii Sale sunt totdeauna cărările plăcerii şi ale păcii. (Proverbe 3:17). Adeseori se naşte ceartă între creaturile Sale, şi chiar şi între aceia care fac parte din poporul Său, însă „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii.” (1Corinteni 14:33). Dacă voieşte, atunci poate încurca pe duşmanii Săi. În marea încurcătură ce o produce războiul, Dumnezeu nu-şi pierde cumpătul. El este marele Dumnezeu al păcii.

Timpul potrivit

4. Dumnezeu este îndelung răbdător şi plin de îndurare. (Numeri 14:18 ; Psalm 86:15). Va veni însă timpul potrivit, când pentru binele creaturilor Sale şi pentru păstrarea numelui Său, să se pună în acţiune. În timpul lui Noe a dovedit lungă răbdare faţă de cei nelegiuiţi, însă, când a sosit

Cuprins

timpul potrivit, atunci a început la lucru. (1Petru 3:20). „Toate îşi au timpul lor şi orice lucru de sub soare îşi are ceasul lui…..Este timp de a iubi şi timp de a urî, timp de război şi timp de pace." (Ecleziastul 3:1-8) Iehova se ţine de această regulă. Deoarece este atotştiutor, înţelept, procedează precis, la timpul potrivit.

5. Iehova Dumnezeu este izvorul a orice viaţă. Toate drepturile de viaţă se pogoară de la El. Dacă creaturile Sale se răscoală împotriva Lui, atunci le revocă privilegiile de viaţă ce li le-a dat. Dacă creatura uită de Creatorul ei şi umblă pe urmele duşmanului, atunci ea calcă pe drumul pustiirii. De aceea Dumnezeu, la timpul potrivit, va arăta numele Său creaturilor Sale, spre binele lor. Prin arătarea puterii Sale, îşi câştigă un nume, care va arăta că nu mai este altul asemenea Lui. Aceasta nu pentru El o face, ci pentru folosul creaturilor Sale.

6. Duşmanul principal al lui Dumnezeu este Satan, Diavolul, care din cauza nelegiuirii sale a fost scos din cercul binecuvântărilor lui Dumnezeu. Dumnezeu urăşte pe duşmanii Săi, din pricina nelegiuirilor lor, şi la timpul potrivit îi va şi nimici. Duşmanul său, Satan, voieşte să rătăcească pe creaturile lui Dumnezeu, care, dacă-i dau ascultare, le va duce la dezastru. Prin faptul că arată numele Său creaturilor Sale, Dumnezeu le arată calea vieţii. Fapta Lui ,deci, este pe deplin neegoistă. El este Dumnezeul iubirii.

7. Iehova Dumnezeu nu începe un război din rea - voinţă. El nu poate să arate nici o rea - voinţă faţă de creaturile Sale, deoarece această însuşire lipseşte dintr-ânsul. Legea Lui este desăvârşită şi dreaptă şi El se conformă acestei legi. (Psalm 19:8,9). Legile Sale au fost vătămate. Deoarece este drept, trebuie să-şi apere legile Sale, ceea ce va şi face, la timpul Său potrivit. În mod judecătoresc, rosteşte o sentinţă cu privire la cel nelegiuit, şi la timpul Său hotărât, va duce la îndeplinire sentinţa Sa. Deci, războaiele lui Iehova, sunt numai executarea în timp a sentinţelor Sale. Executarea sentinţelor Sale se face în formă de războaie. Iehova, în aceste războaie, se poate folosi de orice mijloc pentru executarea hotărârii Sale, dar, cu toate acestea, războiul este al Lui, deoarece este executarea sentinţei Sale judecătoreşti.

8. Adeseori s-a întâmplat, că vre-un popor sau naţiune a atacat, fără nici un motiv serios, pe poporul lui Dumnezeu ales, atunci când Dumnezeu pe izraeliţi i-a folosit spre pedepsirea nelegiuirilor. (Exod 18:8-16 ; 1Samuel 15:2,3). Atunci când izraeliţii, în repetate rânduri, au călcat legile lui Dumnezeu, El s-a folosit de alţii pentru executarea sentinţei Sale, adusă asupra izraeliţilor (Ezechiel 21:24-27 ; Ieremia 39:5-8) Oamenii folosiţi ca agenţi din partea lui Satan, au învinuit pe Dumnezeu că ar fi autorul a nişte războaie nedrepte şi sângeroase. Toate războaiele lui Dumnezeu au fost date în folosul acelora care au dorit să trăiască, şi au fost purtate pentru justificarea legilor şi numelui lui Dumnezeu.

Cel dintâi război

9. Cea dintâi declaraţie de război a avut loc în Eden, cu ocazia căderii omului. Lucifer, încredinţatul lui Dumnezeu, s-a răsculat împotriva stăpânului său. A devenit ,astfel, duşmanul lui Dumnezeu, în urma călcării cu voinţa a legii lui Dumnezeu. Scopul lui Lucifer a fost ca să se facă un domnitor puternic, asemenea lui Iehova şi ca, împotriva lui Dumnezeu, să facă o organizaţie puternică. În acest scop a condus în păcat pe creaturile lui Dumnezeu. Lucifer s-a înălţat, ca să i se închine lui, şi astfel s-a pus împotriva lui Dumnezeu. El a devenit duşmanul lui Iehova, ceea ce indică şi numele său, Satan.

10. Purtarea lui Satan a dovedit dor de înălţare şi nesupunere. Aşa ceva a dorit pentru sine, la care nu a avut nici un drept. Ca să-şi ajungă scopul, a recurs la trădare. Purtarea sa a dus în pericolul nimicirii pe alte creaturi, din cauza călcării legii lui Dumnezeu. Pentru această purtare

Cuprins

trădătoare, Dumnezeu a hotărât că Satan, care cu voinţa a călcat legea lui Dumnezeu, trebuie să moară. Executarea sentinţei Sale a amânat-o, ştiind bine că Satan şi pe mai departe îşi va împietri inima sa, şi că ura sa faţă de Dumnezeu şi legea Sa, şi faţă de toate acele creaturi care vor sta lângă Dumnezeu, va tot creşte, şi că acest fapt va da ocazie creaturilor să-şi arate credinţa sau necredincioşia faţă de Dumnezeu. Dumnezeu ne arată unealta, pe care o va folosi pentru ducerea la îndeplinire a hotărârii sau sentinţei Sale: la timpul hotărât, acest şarpe vechi, Diavolul, va cădea, fiind doborât de „sămânţa femeii". Dumnezeu a zis: „Şi duşmănie voi pune între seminţia ta şi seminţia femeii, aceasta va zdrobi capul tău, şi tu vei împunge călcâiul ei". (Geneza 3:15). Femeia amintită în acest loc, nu este alta decât organizaţia lui Dumnezeu, care naşte sămânţa, care sămânţă este Christosul, Executorul suprem al lui Dumnezeu.

11. Adam, contrar legii lui Dumnezeu, s-a decis să urmeze pe Satan, adică pe un alt dumnezeu, în afară de Iehova. (Judecători 5:8). Întreaga rasă omenească s-a plâns de urmările acestui fapt. Pământul, astfel, a devenit scena războiului început de Satan. Cea dintâi vărsare de sânge atunci a avut loc, când Satan l-a îndemnat pe Cain, să omoare pe fratele său Abel. De atunci începând, până în zilele de azi, Satan a purtat război împotriva tuturor acelora, care s-au hotărât a sta de partea lui Iehova Dumnezeu. Dumnezeu, ca să-şi pună numele înaintea făpturilor Sale, şi ca ele să poată vedea şi cunoaşte supremaţia puterii Sale, şi să înţeleagă ca viaţa numai de la El poate veni, în anumite timpuri, şi-a arătat puterea Sa războinică, manifestându-se împotriva duşmanului.

Domnul oştirilor

12. Iehova este singurul legiuitor. (Iacov 4:12). În conducerea puterilor adevărului, El este personajul Cel mai suprem. În organizaţia Sa se află un mare număr de creaturi înţelepte şi alte stăpâniri, pentru aceia se numeşte „Domn al oştirilor" sau al marilor puteri. (Iacov 5:4) „Dumnezeul oştirilor, El este Regele măririi." (Psalm 24:10). El este Domnul, Dumnezeul oştirilor, şi puterea Lui este peste toate. (Psalm 89:9). Aceasta dă de înţeles, că Iehova are o mare oaste, al cărei Comandant suprem este El însuşi. „Căpitanul oştirilor lui Iehova" este Fiul iubit, Isus Christos, pe care Iehova la înzestrat cu deplină putere şi autoritate. (Iosua 5:14). Isus Christos este preotul şi Ofiţerul suprem al Celui Prea Înalt şi Dumnezeu, în cuvântul Său, aşa vorbeşte despre Fiul Său iubit, ca de unul care lucrează în această calitate. (Psalm 110:4; Psalm 45:1-9; Apocalips 19:11-14). Îngerii drepţi, sunt în organizaţia Sa, şi fac parte din oastea Sa mare. Aceia, care s-au consacrat pe deplin lui Dumnezeu şi sunt pe pământ, asemenea se numără în oastea Sa. Fiecare parte a oştii lui Dumnezeu are datoria sa. Faptul că această măreaţă organizaţie există, este o dovadă îndeajuns că Dumnezeu, la timpul Său hotărât, o va folosi. Şi Satan are o organizaţie teribil de mare, puterea şi mărimea căreia, chiar şi unii care susţin că sunt de partea lui Dumnezeu, n-o pot vedea îndeajuns.

Prada de război

13. Satan şi oastea sa se luptă împotriva numelui bun al lui Dumnezeu. Prada războiului este neamul omenesc. Satan doreşte după această pradă şi pune totul în joc, pentru ca s-o poată câştiga. Este pe deplin sigur că el va pierde, şi că trebuie să sufere o înfrângere şi nimicire veşnică.. Dumnezeu a uns pe Lucifer, să fie mai marele peste om. El, în loc să-şi fi văzut de lucru, îndeplinind cu sfinţenie datoria sa, a născocit un plan mişelesc, cum să pună mâna pe rasa omenească şi cum să şi-o însuşească. Dumnezeu putea să împiedice pe Satan să facă aceasta. Însă, dacă ar fi făcut aceasta,

Cuprins

atunci binele şi răul n-ar fi fost puse faţă-n faţă, şi creaturile niciodată nu ar fi învăţat lecţia, că supunerea duce la viaţă, iar răscoala.(nesupunerea) duce la moarte.

14. Înţelepciunea desăvârşită, a glăsuit astfel: „Las să făptuiască Satan nelegiuirea sa, iar omul să aleagă după plac; ca toate creaturile să înveţe, că numai Dumnezeu poate să dea viaţă veşnică, împreună cu alte binecuvântări. În urma păcatului lui Adam, neamul omenesc a fost dus în păcat. „Toţi am rătăcit ca oile". Isus, în parabole , aseamănă rasa omenească cu oile pierdute, iar pe Sine se aseamănă unui om care porneşte în căutarea oilor, pe o cale părăsită şi primejdioasă. Isus, în această slujbă trebuia să izbutească, deoarece este Fiul Celui Prea Înalt şi totodată şi Executorul Său, care este autorizat cu deplină putere şi drept. – Luca 15:3-7.

15. Satan, duşmanul, ţine pe oameni în orbire şi sub stăpânirea sa, dar trebuie să vină un timp, când Satan va fi stârpit, împreună cu oastea sa blestemată, iar omenirea va fi împăcată cu Dumnezeu şi restatornicită. Pentru ducerea la îndeplinire a acestui lucru, ce este spre binele omenirii, se cere un mare război, pe care-l va purta Iehova, Dumnezeul luptei, împotriva lui Satan şi a puterilor sale şi care război va fi câştigat de Iehova. Puterile se adună cu mare iuţeală la acest război, care nu peste mult va izbucni.

Linia de bătaie

16. De partea duşmanului se află Satan cu îngerii săi, care în ochii oamenilor sunt nevăzuţi, şi toate puterile omeneşti, care cu plăcere sprijinesc organizaţia lui. Toată lumea se află acum lângă duşman, care îşi adună oştile şi le pune în linie de bătaie. De partea lui Iehova Dumnezeu se află Fiul Său iubit, în calitate de comandant, sfinţii înviaţi, toate oştile îngerilor din cer şi ,dintre oameni, toţi aceia care au fost scoşi din lume şi au devenit fiii lui Dumnezeu. În aceste zile din urmă, Dumnezeu a arătat copiilor Lui de pe pământ toate murdăriile organizaţiei înspăimântătoare a Diavolului. Tot atunci a arătat ceva şi din organizaţia Sa. Iar acum le arată locul ce trebuie să-1 ocupe în linia de bătaie şi care sunt datoriile şi privilegiile, lor. Iehova este Comandantul suprem. Nu are lipsă ca cineva să-I ajute. A sta de partea Lui acum, constituie cel mai minunat privilegiu. Se pune întrebarea: Cine este acum de partea lui Iehova Dumnezeu?

17. Între oameni ,puţini au credinţă în Dumnezeu şi puţini s-au consacrat, ca să stea de partea Lui. Mulţi se înspăimântă de partea văzută a organizaţiei lui Satan, pentru că au puţină credinţă sau iubire pentru Iehova Dumnezeu. Numai rămăşiţa nu pune aşa mare preţ pe viaţa sa proprie şi are încredere deplină în Iehova. Afară de facerea voinţei lui Dumnezeu, ei sunt orbi faţă de orice. Ei ştiu că singuri, sunt absolut neputincioşi faţă de uriaşa organizaţie a Diavolului, însă ,cu încredere deplină în Dumnezeu, îi adresează rugămintea: „Ah Iehova ajută, rogu-te, ah Iehova trimite rogu-te prosperitate!" – Psalm 118:25.

Creştinul şi războiul

18. Care este purtarea potrivită a creştinului în timpul de război? Să presupunem că izbucneşte un război între America şi Anglia şi în ambele naţiuni se află urmaşi adevăraţi ai lui Christos. Ce să facă aceştia, dacă sunt chemaţi să ia parte la război?

19. Multe naţiuni se susţin a fi creştine şi preoţii lor caută să arate că naţiunea, din care fac parte, se luptă pentru o cauză adevărată, aprobată de Dumnezeu. Punctul lor de vedere este fals. Războaiele ce se nasc între naţiuni nu sunt purtate conform voinţei lui Dumnezeu, deoarece nici o naţiune de pe pământ nu este naţiunea lui Dumnezeu, El nu a pus la cale şi nici nu conduce războaiele. Iehova, de aceea porneşte la luptă , ca să execute sentinţa Sa, pentru călcarea legii

Cuprins

Sale. Naţiunile de pe pământ nu figurează ca uneltele lui Dumnezeu, când se războiesc una cu alta. Războaiele lor sunt purtate în scopuri egoiste şi Satan, dumnezeul lumii acesteia ,le îndeamnă. Dacă naţiunile lumii au de gând să pornească război între ele, este treaba lor şi nu a creştinului. Creştinul nu are dreptul să împiedece pe altul ca să meargă la război. Dacă cineva face parte din lume, atunci să judece el ce are de făcut.

20. Dacă, însă, cineva s-a consacrat pe deplin lui Dumnezeu, trebuie să se conducă după legile lui Dumnezeu. Nici un adevărat urmaş al lui Isus Christos nu poate fi în nedumerire în ce priveşte poziţia sa faţă de războaiele naţiunilor. Acestora, Isus le-a dat îndrumarea: „Nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales din lume." (Ioan 15:19). Nu este nici o legătură între organizaţia lui Dumnezeu şi cea a lui Satan şi, îndeosebi, copilul lui Dumnezeu nu poate lua parte la războaiele naţiunilor. – 2Corinteni 6:15-18.

21. Dar , să presupunem, că naţiunea unde locuieşte creştinul aduce o lege, pe baza căreia obligă toate persoanele până la o vârstă oarecare să se înroleze în armată, să se îmbrace în uniformă, să poarte şi să se folosească de arme ucigătoare. Ce trebuie să facă creştinul? Apostolul Pavel ne lămureşte: „ Nu ştiţi, că dacă vă daţi robi cuiva ca să-l ascultaţi, sunteţi robi ai aceluia de care ascultaţi, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la o viaţă sfântă." – Romani 6:16.

22. Legile naţiunilor spun: „Tu trebuie să mergi în război şi să omori." Legea lui Dumnezeu, care trebuie să cârmuiască pe copiii Săi ,zice: „Nu omorî" (Matei 5:21). „Iubirea pentru aproapele nu săvârşeşte rău; deci cuprinsul legii este iubirea." – Romani 13:9,10.

23. Creştinul adevărat se supune legilor lui Dumnezeu. Aceasta este confesiunea creştinului. Din această cauză acei cercetători ai Bibliei ,care s-au consacrat lui Dumnezeu, nu doresc să facă serviciu militar, deoarece sunt adevăraţi urmaşi ai lui Christos şi trebuie să se supună legilor lui Dumnezeu. Dacă legea ţării este potrivită, atunci va fi în armonie cu legea lui Dumnezeu şi atunci fiecare creştin i se va supune. Legile sunt aduse pentru înfrânarea celor ce săvârşesc fărădelegi. Creştinul nu este răufăcător. Iubirea este regula după care se conduce, şi aceasta înseamnă că numai ce este potrivit, aceia trebuie să facă. Presupunem că este ameninţat cu închisoare, dacă nu se supune legilor acelei ţări, care îi porunceşte să meargă la război şi să omoare pe aproapele său. Apostolul , la această întrebare, răspunde cu următoarele cuvinte: „Judecaţi voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu". (Fapte 4:19). Pentru aceea, credinţa ce-o învaţă Biblia şi în care cercetătorii Bibliei, ca creştini, au încredere le interzice să ia parte la un serviciu militar, care ar duce la stingerea vieţilor omeneşti. E cu mult mai bine a suferi moarte din partea oamenilor pentru faptele bune, decât să facem rău în ochii lui Dumnezeu şi să ajungem în nimicire.

24. Nu face oare parte urmaşul lui Christos din armata mare a lui Dumnezeu, cu care porneşte împotriva duşmanului Satan, astfel nu trebuie oare să meargă la război? Da ,ei sunt membri ai armatei lui Dumnezeu, dar legea lui Dumnezeu nu le pretinde să stingă vieţi omeneşti. Armele folosite de dânşii nu sunt trupeşti. (2Corinteni 10:4). Adevăratul urmaş al lui Christos este totodată şi membru al naţiunii Sale sfinte, pe care a scos-o din lume pentru numele Său, ca să-i servească ca martori şi să-I laude numele sfânt. (1Petru 2:9,10, Fapte 15:14). În aceste zile, când Dumnezeu şi-a stabilit împărăţia, adevărul Său l-a făcut atât de lămurit, că nici un copil al Său nu are drept să-şi arate nedumerirea în privinţa purtării lui potrivite. „De aceea ieşiţi din mijlocul lor şi fiţi deosebiţi, zice Domnul, şi necurat să nu atingeţi; şi Eu vă voi primi la Mine!" – 2Corinteni 6:17.

25. Pe aceia care s-au consacrat lui Dumnezeu şi, fără ezitare, au stat de partea lui Iehova, i-a aşezat la un loc însemnat în oastea Sa. Cuvântul Său clarifică datoriile creştinului. Îndatoririle poziţiei ce ocupă creştinul în armata lui Dumnezeu, cer ca să vestească lauda lui Dumnezeu, prin

vestirea altora despre planul Său şi, până când face aceasta, Dumnezeu îşi duce la îndeplinire războiul Său , aşa după cum vede de bine.

26. Ce a fost Iehova pentru Israel şi ceea ce a făcut El pentru Israel, în timp de primejdie şi război, tot acelaşi Iehova este acum pentru aceia care fac parte din Sion sau din clasa templului, adică pentru poporul Său. Când izraeliţii se pregăteau să meargă în Canaan, ca să se lupte cu duşmanii lor, Moise, vorbind în numele lui Iehova, le-a zis: „Domnul, Dumnezeul vostru, care merge înaintea voastră, se va lupta El însuşi pentru voi, potrivit cu tot ce a făcut pentru voi sub ochii voştri în Egipt." . (Deutronom1 1:30). După ce Moise instruise pe Iosua, în auzul poporului, a vorbit ca şi cuvântătorul lui Iehova, zicând: „Nu vă temeţi de ei, căci Iehova , Dumnezeul nostru ,este cel ce se luptă pentru voi." (Deutronom 3:22). În cazurile când Iehova a pus pe izraeliţi în linie de bătaie, faţă-n faţă cu duşmanii, întotdeauna i-a învăţat cu cuvintele următoare: „Şi când veţi fi aproape de luptă, preotul să înainteze şi să vorbească către popor. Şi să zică către popor: Ascultă Israel! Voi, astăzi, sunteţi aproape de luptă contra duşmanilor voştri, să nu se moaie inima voastră, nu vă temeţi, nici nu vă înspăimântaţi şi nu vă cutremuraţi înaintea lor. Că Iehova, Dumnezeul vostru, este acela care merge cu voi, ca să se lupte pentru voi contra duşmanilor voştri şi ca să vă mântuiască". – Deutronom 20:2-4.

27. Mare nedumerire a cuprins întreg Israelul, când cetatea Ierusalimului a fost împresurată de oştile asociate al locuitorilor din Ammon, Moab şi Seir. Dumnezeu a trimis, prin profetul Său, o vestire poporului Său: „Nu vă temeţi şi nu vă înspăimântaţi înaintea acestei mari mulţimi, căci lupta nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu". Apoi, Iehova a dat o îndrumare poporului Său, ce să facă. Le-a spus ca să pună cântăreţi în fruntea oştilor şi, în timp ce aceştia cântă lauda lui Dumnezeu, ei să iasă afară, în linie de bătaie. Ei s-au şi supus acestei îndrumări şi când au început să cânte şi să laude pe Dumnezeu, Domnul a iscat ceartă între duşmani şi astfel i-a bătut. (2Cronici 20:15-22). Acele întâmplări s-au scris ,mai cu seamă, spre binele poporului Său, care trăieşte acum pe pământ. – Romani 15:4.

28. Biserica, acum, intră în „ziua luptei şi a războiului". (Iov 38:23). Pentru acest fapt, rămăşiţa se află în situaţia cea mai periculoasă. (Apocalipsa 12:17) . Siguranţa rămăşiţei atârnă de Dumnezeu, care se va îngriji de ocrotire deplină pentru toţi aceia, care au toată încrederea în El şi care se supun poruncilor Sale.

29. Să nu se lase nimeni amăgit, că poate să se bucure de ocrotirea lui Dumnezeu, în timp ce dovedeşte o purtare inactivă, căldicică, indiferentă. Unii indivizi neserioşi susţin şi propagă ideia, că Societatea ar fi un comerţ de cărţi. Această presupunere este falsă, deoarece vine de la duşman, care se foloseşte de unelte viclene şi amăgitoare, ca să amăgească pe copiii lui Dumnezeu. Să nu tulbure aceste vorbiri, întru nimic pe aceia care fac parte din rămăşiţă.

30. Iehova, Atotputernicul, nu are lipsă de ajutorul nimănui, pentru câştigarea luptei Sale. Însă, din marele Său har, îngăduie rămăşiţei ca să ia parte în rândurile armatelor Sale. Cu vestea Sa, în formă de tipărituri, îi trimite ca să vestească naţiunilor şi domnitorilor de pe pământ. Aşa vorbeşte către rămăşiţă: „Am pus cuvintele Mele în gura ta, te acoper cu umbra mâinii Mele, până când îmi voi aranja împărăţia." (Isaia 51:16). Pentru ce pune cuvintele Sale în gura rămăşiţei? Ca să-I servească ca martori, spunând poporului că Iehova este Dumnezeul adevărat. – Isaia 43:10-12.

31. Noi, acum, trăim în „ziua aceea" şi Dumnezeu porunceşte poporului Său ca să cânte, întocmai cum odinioară a poruncit poporului Israel: „Şi în ziua aceea veţi zice: Mulţumiţi lui Dumnezeu, chemaţi numele Lui, faceţi cunoscute faptele Lui între popoare, lăudaţi-L, căci înălţat este numele Lui. Cântaţi lui Iehova, căci fapte mari a făcut. Cunoscute fie acestea peste întreg pământul! Saltă şi bucură-te locuitoare a Sionului, căci mare este în mijlocul tău sfântul lui Israel" – Isaia 12:4-6.

Cuprins

32. Acestea sunt poruncile lui Dumnezeu, pe care trebuie să le îndeplinească rămăşiţa, dacă doreşte să fie scutită în ceasul când se dă lupta teribilă. Aceia, care fac parte din rămăşiţă, nu vor căuta să pună piedici unii altora, ci - după cum spune profetul - împreună îşi vor ridica glasurile şi-L vor vedea faţă-n faţă pe Domnul. (Isaia 52:8). Să nu uite biserica, că singura parte din linia de bătaie, care se poate răni şi distruge, este poporul Său de pe pământ, care face parte din organizaţia Sa. Când duşmanul va da atacul hotărâtor, rămăşiţa va fi singura parte a organizaţiei lui Dumnezeu de pe pământ, care nu va fi înfrântă. Aceasta va sta nevătămată, pentru încrederea sa neclintită în Domnul şi pentru ascultarea de poruncile Sale . – Zaharia 14:1,2.

Declararea de război

33. Mobilizările armatelor lumii se fac totdeauna în secret. Şi se vorbeşte că, în cazul unui nou război, se va începe fără declaraţie de război şi atacul dintâi va fi o surpriză pentru naţiuni. Purtarea lui Iehova, însă, dovedeşte chiar contrarul acestui procedeu. El anunţă, în mod potrivit, pe Satan şi pe slujbaşii săi văzuţi, de ceea ce doreşte să facă. Dumnezeu, nu de aceea face aceasta, ca să urmărească prin aceasta o învoială cu duşmanii Săi. El nu caută nici o învoială cu duşmanul. El a rostit sentinţa, iar acum a sosit timpul ca s-o execute; de aceea trimite acum duşmanului sentinţa Sa definitivă, pe care nicidecum nu o va schimba. Satan, ştiind că puţin timp are pentru pregătire, grăbeşte uneltirile. (Apocalips 12:12 ; 16:14) . Până când acest lucru se pregăteşte, Dumnezeu porunceşte rămăşiţei Sale ca să meargă şi să spună poporului şi conducătorilor lui, ce intenţionează să facă. Rămăşiţei Sale îi porunceşte ca să cânte lauda lui Dumnezeu, pentru că a sosit timpul când, în marele război al Armaghedonului, care este războiul Dumnezeului Atotputernic, îşi va face un nume. – Apocalipsa16:14-16.

34 Deoarece războiul se apropie, Iehova porunceşte martorilor Săi ca să vestească ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru. (Isaia 61:2). A sosit timpul când Iehova îşi va justifica numele înaintea creaturilor Sale. Dumnezeu doreşte ca toate naţiunile de pe pământ să audă această vestire şi, în acest scop, porunceşte ca această vestire să se dea în ştire înainte de strâmtorarea cea mare. – Matei 24:14,21,22.

35. Cum poate să fie cineva dintre copiii lui Dumnezeu credincios faţă de Dumnezeu, dacă neglijează sau chiar nu vrea să se supună acelor porunci, care dispun să se dea o mărturie pentru numele lui Dumnezeu? Iehova nu are lipsă pe pământ nici de rămăşiţă şi nici de altcineva ca să lupte sau să vestească. Această poziţie de onoare a dat-o rămăşiţei, din marele har al Său. Aceasta este poziţia rămăşiţei în armata Sa, căreia îi porunceşte să cânte lauda lui Iehova, în timp ce El procedează la nimicirea duşmanului.

Slăbiciune şi putere

36. Partea văzută al organizaţiei Diavolului este mare şi puternică. Partea văzută de pe pământ a organizaţiei lui Dumnezeu, care se compune din copiii consacraţi cu adevărat ai lui Dumnezeu, este prea mică şi membrii ei sunt foarte slabi singuri. Dacă mica armată a unşilor ,chiar un milion de ani ar vesti adevărul şi ar pune în mâna fiecărui om câte o carte care explică Biblia, aceasta nu ar aduce prăbuşirea organizaţiei lui Satan. Nu acest scop urmăreşte lucrarea de mărturie! Mica turmă a creştinilor de pe pământ nici nu trebuie să facă nimic în privinţa nimicirii organizaţiei lui Satan sau în stingerea a orice viaţă omenească. Lupta este lupta lui Iehova, care urmăreşte un scop bine hotărât cu arătarea disproporţiei dintre cele două organizaţiuni văzute de pe pământ. Unul dintre scopurile Sale este, ca să dea deplină ocazie unşilor Săi, pentru dovedirea credinţei şi încrederii lor. Dorinţa

Cuprins

Lui este, ca cei unşi să recunoască, că tăria lor este în El şi în puterea atotputerniciei Sale. – Efeseni 6 :10.

37. Omul se încrede în putere văzută. Rămăşiţa Domnului se încrede în puterea lui Iehova. „Unii se bizuiesc pe carele lor, alţii pe caii lor; dar noi ne bizuim pe Numele Domnului, Dumnezeului nostru." (Psalm 20:7) „Calul este pregătit pentru ziua bătăliei, dar biruinţa este a Domnului." – Proverbe 21:31.

38. Un alt scop al neegalităţii puterilor de luptă ce se văd este, că atunci când creaturile vor vedea că biruinţa nu puterea omenească a adus-o, să recunoască că biruinţa este un rezultat al acţiunii puterii dumnezeieşti. Atunci vor recunoaşte că El este atotputernicul Dumnezeu al luptei şi că lupta este „lupta lui Dumnezeu". Faptul că un mic grup de oameni, de pe pământ, stă lângă Domnul, cântând înaintea şi în decursul luptei lauda Lui, aceasta va preamări înaintea popoarelor puterea şi mărirea lui Dumnezeu. Astfel îşi va face un nume, în scopul ca fiecare care doreşte viaţă, să se întoarcă cu deplină încredere către El, să înveţe a cunoaşte pe Dumnezeu şi pe Fiul Său iubit Isus Christos şi să primească viaţă. – Ioan 17:3.

39. Unii, care susţin că s-au consacrat pe deplin Domnului, în preajma luptei vor ieşi afară din rândurile armatei. Ei nu vor lua parte la cântarea gloriei lui Dumnezeu. Unii se vor scuza, zicând: „Nu am timp", pe când alţii: „Nu sunt capabil". Ambele scuze dovedesc lipsa de credinţă în Dumnezeu şi de iubire sinceră faţă de El. Aceştia dau dovadă de o iubire şi frică egoistă. Tot ceea ce are creştinul, este a Domnului. Capacitatea sa atârnă de măsura spiritului Domnului de care se bucură. Dumnezeu a preumbrit această clasă. Când izraeliţii au pornit în luptă, Dumnezeu a poruncit că toţi aceia care iubesc mai mult casa, nevasta sau via lor, ca supunerea faţă de Dumnezeu şi toţi aceia care se tem, să iasă afară din rândul luptătorilor şi să plece acasă.(Deutronom 20:2-9). Aceasta s-a scris pentru folosul acelor creştini, care trăiesc azi pe pământ. Chiar astfel şi acum, când se înşiră linia de bătaie, Dumnezeu aşa vorbeşte către cei indiferenţi şi călducei, şi către cei care iubesc mai mult lucrurile materiale, decât pe Dumnezeu: „Staţi la o parte şi lăsaţi pe cei ce iubesc pe Dumnezeu şi nu pun preţ pe vieţile lor proprii, să meargă în război!" Iar acelora, care iubesc pe Dumnezeu şi au toată încrederea în El, aşa le spune: „Lupta nu este a voastră, ci a Mea! Aveţi numai încredere în Mine şi arătaţi-vă credincioşia şi iubirea faţă de Mine, şi Eu vă voi păzi şi vă voi asigura biruinţa!" – Apocalipsa 3:5,6 ; Proverbe 3:5,6 ; Isaia 26:3; Psalm 31:24 ; 27:5.

40. Siguranţa rămăşiţei este în Domnul. Membrii ei ştiu că locuiesc sub adăpostul Celui Prea Înalt şi sunt adăpostiţi în umbra puterii Sale. Ei ştiu că puterea lor este în Domnul şi deoarece stau de partea Domnului, ei ştiu că nici o armă îndreptată împotriva lor, nu are putere. (Isaia 54:17). Având încredere deplină în Iehova, spun: „Încinsu-m-ai cu putere spre luptă". Psalm 18:40.

41. E drept că rămăşiţa se luptă de partea Domnului, dar activitatea lor nu aduce biruinţa. E clar că rămăşiţa nu se luptă pentru Domnul. Dumnezeu nu are lipsă de nimeni, ca să se lupte pentru El. Dumnezeu, spre folosul lor propriu permite membrilor rămăşiţei, ca să lupte de partea Lui. Organizaţia duşmanului tinde spre nimicirea rămăşiţei. (Apocalips 12:17). Aceştia sunt în pericol. De aceea Domnul se va lupta pentru aceia care fac parte din Sion. Despre acest fapt vorbeşte profetul lui Dumnezeu: „Căci aşa mi-a vorbit Domnul: Se va pogorî şi Domnul oştirilor să lupte pe muntele Sionului şi pe dealul lui. Cum îşi întind păsările aripile peste puii lor, aşa va ocroti Domnul oştirilor Ierusalimul(adecă cu iuţeala paserilor se va grăbi pentru ocrotirea organizaţiei lui Dumnezeu), îl va ocroti(ca paserea mamă puii săi) şi-l va izbăvi, îl va cruţa şi-l va mântui." – Isaia 31:4,5.

42. Generalul Allenby a condus armatele aliate împotriva turcilor, care în timpul războiului au ţinut în puterea lor Ierusalimul, şi înainte de predarea cetăţii, a trimis aeroplane asupra oraşului. Generalul, în mod neînţelept s-a folosit de această profeţie, ca şi cum s-ar referi la el, arătând că

Cuprins

Dumnezeu pe el l-a folosit, ca să cuprindă cetatea. Natural, că profeţia nu are nimic cu oraşul Ierusalim din Israelul de azi.. Aceasta se referă numai la organizaţia lui Dumnezeu, preumbrită de Ierusalim.

43. „Tu eşti ciocanul meu, armele mele de război, prin tine voi sfărâma popoare şi prin tine voi strica regate.” (Ieremia 51:20 traducere engleză). Acest text este în armonie exactă cu profeţia amintită mai înainte a lui Isaia. Cuvintele lui Ieremia sunt adresate lui Isus Christos, Executorul şi Marele Preot al lui Iehova, care conduce lupta în numele lui Iehova. (Psalm 110:4 ; 2:9 ; Daniel 2:44) Membrii corpului,care sunt pe pământ, nu au nici un rol în ce priveşte folosirea armelor distrugătoare, ci ei aşa se împărtăşesc de biruinţă împreună cu Christos, cum împarte partea sa mirele cu mireasa.

44. Membrii rămăşiţei se împărtăşesc de onoarea că pot să figureze ca stegari ai Domnului, în armata Sa. Steagul încredinţat acestui popor fericit, nu este altul decât evanghelia cuvântului lui Dumnezeu. Cu acest steag, rămăşita este „groaznică ca o oaste de stegari”. Între ei se află Isus Christos ca stegar, care este în fruntea celor zece mii. (Cântarea cântărilor 5:10). Cinstea fiecărui uns este aceea, ca să ridice înalt steagul Domnului. „În numele Dumnezeului nostru, să ridicăm steagul!” – Psalm 20:6.

45. Fiecare creştin, care a încheiat legământ de sacrificiu cu Dumnezeu, trebuie să stea de partea Domnului şi să se supună pe deplin poruncilor Sale, dacă doreşte să fie sub scutul Său şi să se împărtăşească de biruinţă în luptă. Numai aceia vor fi păziţi şi binecuvântaţi, care se dovedesc ca biruitori credincioşi.

Întrebări pentru studiul berean

§ 1. Cui au fost adresate cuvintele din textul nostru? Arată care este timpul când se pot aplica!

§ 2,3. Ce icoană ne dă Scriptura despre Iehova, în calitate de Dumnezeu al păcii? Arată că Iehova nu cauzează războaiele, cu toate că din timp în timp încurcă pe duşmanii Săi.

§ 4–6. Arată exemplele de lungă răbdare şi milă ale lui Dumnezeu, faţă de aceia care-I poartă duşmănie! În ce scop îşi arată puterea Sa?

§ 7.8. Arată ,din purtarea Sa faţă de poporul Israel, că în ce relaţie stă Dumnezeu cu războiul?

§ 9–11. Descrie cel dintâi război. În ce măsură au luat parte şi au fost atinşi şi alţii în această răscoală?

§ 12. Ce linie de bătaie vedem în oştirea „Domnului oştirilor”?

§ 13–15. Care este prada de război ce se urmăreşte? A reuşit duşmanul să-şi ajungă scopul năzuinţelor sale?

§ 16,17. Ce linie de bătaie vedem pe partea duşmanului? Cui li s-a dat să vadă aceste lucruri? În ce scop? Cum ajută credinţa şi credincioşia să vedem şi să înţelegem clar aceste lucruri?

§ 18–20. Ce purtare trebuie să dovedească creştinul, în caz că izbucneşte un război între naţiuni? Pentru ce?

§ 21–23.Compară, în această privinţă, legile lui Dumnezeu cu cele ale naţiunilor şi explică atitudinea potrivită ce trebuie să dovedească creştinul în caz de război!

§ 24,25. Ce loc ocupă urmaşii lui Christos în armată şi ce serviciu fac în armată?

§ 26–28. Ce i-a învăţat şi cu ce a asigurat Iehova pe izraeliţi, când s-au apropiat către Canaan? Arată ce a făcut Dumnezeu în interesul Israelului, când cetatea Ierusalimului a fost ameninţată de oştile celor din Ammon, Moab şi Seir! Ce a închipuit aceasta şi pentru ce s-a însemnat?

Cuprins

§ 29,30. Explică, pentru ce s-a îngrijit Dumnezeu în timpul de acum de vestea adevărului în formă tipărită: 1) cu referire la aceia, cărora se serveşte, şi 2) cu referire la cei unşi, care sunt martori!

§ 31,32. Aplică Isaia 12:4-6! Arată de ce mare importanţă este acum încrederea în Dumnezeu şi supunerea faţă de poruncile Sale!

§ 33–35. Compară purtarea lui Iehova, faţă de purtarea lui Satan şi a servilor săi, în ce priveşte ascunderea intenţiilor lor! Ce scop urmăreşte atunci Dumnezeu, dacă publică acum intenţiile Sale? Ce mare privilegiu şi răspundere este partea celor unşi pentru aceasta?

§ 36–38. Compară părţile văzute ale organizaţiei lui Dumnezeu şi cea a lui Satan, în privinţa numărului şi puterii! Atunci a cui este războiul, şi pentru ce iau parte cei unşi în acest război? Ce scopuri se ascund în neegalitatea aparentă a rândurilor de luptă?

§ 39. Ce însemnează neglijarea de a lua parte la mărturia ce trebuie să se facă? Aplică Deutronom 20:2-9 şi scripturile din legătură!

§ 40–42. Cum sunt membrii rămăşiţei „încinşi cu putere spre luptă”? În ce privinţă este importantă activitatea lor? Arată dacă Isaia 31:4,5 se înţelege în mod literal!

§ 43,44. La cine se referă Ieremia 51:20? Ce rol are rămăşiţa în aceasta?

§ 45. Cine sunt răspunzători în această privinţă? Cum pot ei să-şi asigure ocrotirea, binecuvântarea şi aprobarea Domnului?

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L 1 Mai 1929 Nr. 9

Desfătează-te în Domnul!

„Atunci te vei desfăta în Iehova şi Eu te voi sui pe înălţimile ţării, te voi face să te bucuri de moştenirea părintelui tău Iacov; căci gura lui Iehova a vorbit.” – Isaia 58:14.

IEHOVA iubeşte pe aceia cu care a făcut legământ şi ,în special, arată un deosebit interes faţă de starea lor. Aceştia trebuie să se poarte după regulile pe care Dumnezeu le-a dat, spre conducerea celor care sunt ai Săi; pentru că altfel nu ar putea locui pe vecie în casa Lui. Iubirea faţă de Cel Prea Înalt trebuie să fie lucrul cel mai presus decât toate. Dacă unii fii ai lui Iehova ajung în ceva pericol, atunci îi anunţă pentru binele lor. Profetul lui Dumnezeu face o comparaţie evidentă , între cei care se desfată în progresul lor spiritual sau în dezvoltarea creaturii şi între aceia care se desfată în facerea voinţei lui Dumnezeu. Arată pentru ce nu află cei dintâi plăcerea înaintea lui Iehova şi, astfel, pentru ce sunt în pericol, şi că cei din urmă pentru ce corespund îndrumărilor legii Sale.

2. De la un timp încoace, după cum cititorii o ştiu bine, revista nu osteneşte în a arăta importanţa pentru vestirea numelui lui Iehova. Această încurajare continuă pentru importanţa serviciului, poporul lui Dumnezeu a primit-o în diferite chipuri. Unii au criticat revista şi pe editorii ei. Au zis că ei scriu prea mult despre serviciu. Unii au devenit aspri în criticare şi cu amărăciune au vorbit împotriva revistei şi a acelora care o editează. Alţii au mers mai departe şi şi-au exprimat părerea că Societatea ar fi numai un comerţ cu cărţi, care urmăreşte câştigul de bani. Această susţinere nu numai că este falsă, dar este şi brutală învinuirea, însă nicidecum nu a împiedecat revista ca să îndemne pe credincioşi şi pe mai departe la serviciu, deoarece este deplin convinsă că voinţa lui Dumnezeu este aceasta.

3. Rezistenţa disperată devine tot mai rea. Ceea ce spunem aici, nu o spunem pentru interesul celor ce se opun, pentru că puţină speranţă este ca aceia, care s-au umplut de amărăciune şi ură, să se reîntoarcă la calea potrivită. Conducătorii opoziţiei, având influenţă asupra celor slabi, i-a îndemnat ca să nu se mai intereseze de lucrul Domnului şi ,astfel, au devenit căldicei. În interesul acestora de pe urmă trebuie să se dea încurajarea, după cuvântul Domnului, ceea ce revista a încercat şi nu se va osteni s-o facă şi pe mai departe. Dacă revista nu va îndemna şi nu va arăta importanţa serviciului, atunci Dumnezeu, în acest scop, se va folosi de altă unealtă.

4. Un alt grup al poporului lui Dumnezeu s-a bucurat mult de acele adevăruri prezente, pe care Domnul le-a dat poporului Său prin revistă şi de importanţa de a lua parte la serviciul activ. Aceştia au devenit tari în Domnul şi plăcerea lor este că pot lua parte la serviciul Domnului. Îşi află mare bucurie în serviciul din afară, înţelegând că Dumnezeu a chemat un popor pentru numele Său, şi că acest popor trebuie să dovedească supunerea faţă de poruncile Sale şi să cânte lauda numelui Său. Fapte 15:14 ; 1Petru 2:9,10 ; Isaia 43:10,12.

5. Revista nu are de scop să se apere şi nici nu vrea să-şi justifice purtarea arătată în îndemnul dat spre încurajarea serviciului. Nu este lipsă de aceasta. Dacă, însă, unsul Domnului are dovadă scripturală că purtarea revistei a fost şi este în armonie cu cuvântul Domnului, atunci aceasta

Cuprins

îi va întări credinţa. În Scripturi aflăm destule dovezi care arată că revista are dreptate, dacă dă îndemn spre serviciu. Profeţia examinată aici face o parte din mulţimea dovezilor ce se referă la serviciu.

6. Profeţia se începe cu aceste cuvinte: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înalţă-ţi glasul ca o trâmbiţă, şi vesteşte poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!" (versul 1) Aceasta este porunca lui Dumnezeu dată rămăşiţei Sale credincioase, care o îndeamnă să ducă o veste acelora care fac parte din casa Domnului. Faptul că fac parte din casa lui Iacov, arată că este vorba de aceia care au făcut legământ cu Dumnezeu. Vestea este o avertizare pentru aceia care au neglijat sau au nesocotit împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. Se referă la aceia care se îngrijesc numai de sine şi sunt egoişti, şi care privesc numai la acea zi, când vor fi atât de buni şi când îşi vor fi dezvoltat aşa un caracter, că Dumnezeu va dori să-i aibă în cer, ca să-I ajute la cârmuire. Această clasă, este exact aceea care, în decursul perioadei Laodicea, este mustrată pentru starea ei căldicică sau pentru indiferenţa ei faţă de împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. Dumnezeu zice rămăşiţei, că vestirea să n-o facă într-o formă îndoielnică şi ,când face aceasta ,să nu se cruţe. Rămăşiţa trebuie să dovedească sârguinţă în aceea că spune şi altora această vestire, cu scopul ca cel căldicel să se poată întoarce, să se silească a veni în armonie cu Dumnezeu şi să facă ceea ce porunceşte acum Dumnezeu.

7. Profetul spune mai departe: „În toate zilele Mă întreabă, şi vor să afle căile Mele, ca un neam, care ar fi înfăptuit neprihănirea, şi n-ar fi părăsit legea Dumnezeului său. Îmi cer Hotărâri drepte, doresc să se apropie de Dumnezeu." (versul 2). Aici, Iehova vorbeşte despre starea acelora care nu fac ceea ce ar putea face ,spre lauda numelui Său. Conform poruncilor Sale, clasa către care sună vestea, confundă dezvoltarea sa spirituală cu calea Domnului. Ei se bucură că au adevărul, se roagă cum le arată scriptura şi, în aparenţă, doresc apropierea de Dumnezeu. În asemănarea fariseilor de odinioară, aşa vorbesc către Domnul: „Noi te servim pe Tine şi acum ne şi binecuvântezi pe noi". Ei se mulţumesc că au primit adevărul şi-l studiază, dar nu se străduiesc să îndeplinească acele porunci ale lui Dumnezeu, care se referă în special la acest timp. Această susţinere o întăreşte şi următoarele cuvinte ale profetului:

8. „La ce ne foloseşte să postim" - zic ei -,dacă Tu nu vezi? „La ce să ne chinuim sufletul, dacă Tu nu ţii seama de lucrul acesta?" Pentru că, zice Domnul, în ziua postului vostru, vă lăsaţi în voia pornirilor voastre, şi asupriţi pe simbriaşii voştri." (versul 3). Cei căldicei sunt aici închipuiţi, ca şi cum ar pune această întrebare lui Dumnezeu. Ei mărturisesc împotriva lor înşişi. Ei spun: „Am postit şi ne-am chinuit sufletele noastre, ne-am rugat şi am plâns, am mărturisit iubirea noastră faţă de alţii şi, totuşi, pentru ce nu ne asculţi?" Dumnezeu le răspunde la întrebările puse, prin profetul Său, spunându-le căci cu toate că au postit, s-au adunat, s-au rugat, totuşi nu au avut bucurie adevărată în Domnul. După însemnarea traducerii engleze, sfârşitul versului sună astfel: „Ne-au pretins cu autoritate lucruri cu care au supărat pe alţii." Dumnezeu le spune că au plăcere în ei înşişi şi în aceea, că au ocazie ca să spună şi altora ce trebuie să facă în privinţa dezvoltării caracterului şi a iubirii frăţeşti. Ei joacă rolul „sunt mai sfânt decât tine". Vorbesc una şi fac alta. Profetul Domnului ,continuând vorbirea sa către această clasă şi demonstrarea purtării lor nepotrivite, zice:

9. „Iată, postiţi ca să vă ciorovăiţi şi să vă certaţi, ca să bateţi răutăcios cu pumnul; nu postiţi cum cere ziua aceea, ca să vi se audă strigătul sus." (versul 4). Le place să-şi preamărească meritele şi caută să dovedească ce purtare potrivită au. Mult timp folosesc pentru judecarea fraţilor, după măsura lor. Fac deosebire între sine şi alţii şi caută să atragă atenţia asupra lor, ca să vadă alţii ce caracter frumos şi-au dezvoltat. Mare plăcere au să se privească pe sine înşişi, dar nici de cum nu au plăcere în preamărirea numelui lui Dumnezeu. Postul ce-l fac şi ruga lor de sfinţenie deschid drumul certei, sfadei şi al bătăii spirituale.

Cuprins

10. De la un timp anumit încoace, mulţi consacraţi cred, într-adevăr, că lucrul lor principal este ca să-şi dezvolte un caracter plăcut, pe baza căruia Dumnezeu îi va primi; în prezenţa altora vorbesc pe un ton ceremonios şi încet. Toată purtarea lor dovedeşte că se chinuiesc. Dacă povestesc experienţele lor, atunci le place să spună cât au suferit pentru adevăr. Caută să arate o purtare blândă, posomorâtă, ce ar arăta o supunere deplină faţă de Domnul. La întruniri îşi apleacă capetele cu smerenie şi suspin, ca unul care se îmbracă în sac şi cenuşă şi se află în mare mizerie. Îşi sugestionează că o astfel de purtare îi place Domnului şi că astfel de purtare trebuie să dovedească, ca să poată ajunge în cer. Astfel, cred că prin post şi prin chinuirea de sine, vor omorî pe omul vechi şi vor dezvolta, în mod minunat, pe cel nou.

11. Dacă unul ca acesta este bătrân al adunării de mult timp, atunci ,desigur, va avea influenţă asupra celorlalţi membri ai adunării. În faţa adunării, în vorbire, precum şi cu toate faptele sale , face să creadă, atât pe sine însuşi, cât şi pe alţii, că el este un individ care este gata şi copt ca să meargă în cer. Natural că el, în calitate de bătrân al adunării, vede ca o înjosire a funcţiunii sale importante şi onorabile, să ia parte la lucrul din afară. Influenţa sa conduce şi pe alţii la convingerea, să fie şi ei aşa ca el şi să aibă o purtare asemănătoare lui. Este de observat că aceştia ,aşa apar înaintea adunării , cu capetele plecate ca papura coaptă. Prin faptele lor, care răsună mai tare decât orice vorbire, ei zic: „Uitaţi-vă la noi, noi suntem mai sfinţi decât voi. Uitaţi-vă ce minunat ne-am dezvoltat caracterele! Învăţaţi de la noi să puteţi ajunge starea aceea fericită, pe care noi am ajuns-o prin meditaţie evlavioasă şi prin dezvoltarea iubirii frăţeşti!”

12. Iehova ne arată, în cuvântul Său, că nu se bucură de astfel de purtare. Dacă ar avea lipsă de nişte creaturi frumoase, plăcute şi măreţe în cer, să-i dea mână de ajutor la cârmuire, atunci ar fi ales dintre îngerii sfinţi şi desăvârşiţi. Dumnezeu nu are lipsă de nimeni, ca să-I ajute în cârmuire. El a ales dintre oameni un popor pentru numele Său, căruia i-a dat privilegiul ca să-I preamărească numele, prin povestire altora despre meritele Lui. Dacă cineva se mândreşte înaintea altora cu meritele sale, acela nu preamăreşte pe Dumnezeu şi nici nu serveşte planul lui Dumnezeu ce se referă la om. Lucrul pe care Iehova îl încredinţează unşilor Săi, este ca să arate, prin supunerea lor faţă de poruncile Sale ,supunerea şi predarea lor deplină faţă de El.

13. Aceia, care sunt pătrunşi de importanţa lor proprie şi de purtarea lor evlavioasă, ce ar voi să facă să primească şi alţii, nu sunt plăcuţi lui Dumnezeu. El nu le pretinde ca să-şi încline capetele ca papura. Aşa le spune acestora: „Oare aceasta este postul plăcut Mie: să-şi chinuiască omul sufletul o zi? Să-şi plece capul ca un pipirig, şi să se culce pe sac şi cenuşă? Acesta numeşti tu post şi zi plăcută Domnului?” (versul 5). Iehova, prin aceste cuvinte, arată că nu are plăcere în purtarea acelora care voiesc să convingă pe alţii, prin înfăţişarea lor tristă şi evlavioasă, că s-au dezvoltat în asemănarea lui Christos. Nu există în Scriptură dovadă, că Isus ar fi făcut vre-odată aşa ceva. Chiar, dimpotrivă, aşa vorbeşte către ucenicii Săi: „Când postiţi, să nu vă luaţi o înfăţişare posomorâtă, ca făţarnicii, care îşi sluţesc feţele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun, că şi-au luat răsplata. Ci tu, când posteşti, unge-ţi capul, şi spală-ţi faţa, ca să te arăţi că posteşti nu oamenilor, ci Tatălui tău, care este în ascuns; şi Tatăl tău, care vede în ascuns, îţi va răsplăti.” (Matei 6:16—18) Regula expusă aici de Isus, se potriveşte întocmai cu ceea ce spune profetul. Dacă cineva serveşte pe Domnul, toată înfăţişarea lui exterioară trebuie să arate că inima lui este plină de bucurie.

14. Acela care crede că locul său este pe tribuna de vorbit, unde trebuie să se prezinte în haine negre şi capul său trebuie să şi-l aplece la rugăciune în prezenţa altora, acela dovedeşte egoism cu purtarea sa, ceea ce este chiar contrarul iubirii. A pofti cinste din partea altora înseamnă egoism. Iubirea adevărată, însă, se dovedeşte prin dorinţa sinceră şi adevărată de a primi aprobarea lui Dumnezeu, prin credincioşia noastră faţă de El. Dacă cineva iubeşte într-adevăr pe Dumnezeu, acela îşi dă toată silinţa ca să cunoască voinţa lui Dumnezeu şi s-o poată împlini. Făcând aceasta ,va primi

Cuprins

o înfăţişare fericită, şi într-adevăr se va bucura,, deoarece se desfată în Domnul. (1Ioan 5:3 ; 14:21). În continuare, Domnul spune poporului Său, că ce post este bine-primit şi plăcut înaintea Lui.

15. „Iată postul plăcut Mie: desleagă lanţurile răutăţii, desnoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriţi, şi rupe orice fel de jug". (versul 6). A posti înseamnă ca să ne reţinem de la toate acelea, care ar fi plăcute şi potrivite corpului, ca să avem mai mare bucurie de a ne folosi de timp şi zel, pentru preamărirea numelui lui Iehova. Acest lucru este închipuit prin postul literal. În Scriptură nu vedem nicăieri aşa ceva, ce ar putea îndreptăţi pe un creştin ca să postească, ca prin acest fapt să atragă asupra sa atenţia altora.

16. Dacă o profeţie se află pe cale de împlinire şi poporul lui Dumnezeu recunoaşte aceasta, atunci a sosit timpul bucuriei şi al îndeplinirii acelui lucru, ce arată profetul. În acest timp, Dumnezeu arată servilor Săi că mulţi prizonieri sunt, care au lipsă de ajutor. Conducătorii nelegiuiţi i-au legat ca pe nişte robi şi i-au ţinut în organizaţiile şi sistemele lor, sub influenţa lor şi chiar îi mai ţin şi acum. Robii strigă acum către Dumnezeu, care ascultă strigătele lor. Dumnezeu porunceşte poporului Său uns, ca să ducă acestor prizonieri vestea eliberării şi le arată marele privilegiu de care au parte, prin aceea că stau cu totul de partea Domnului. Porunceşte celor unşi ca să dea prizonierilor aşa ceva, ce îi face capabili să-şi rupă lanţurile şi să scape.

17. Mai departe, se află în adunările studenţilor în Biblie de aceia, care sunt legaţi şi prinşi în jugul făcut de bătrânii adunării, care păşesc pe cale greşită. Dacă un conducător sau bătrân, care demult timp se află în fruntea adunării, nu voieşte să facă ceva pe terenul serviciului din afară, ca să vestească evanghelia şi altora şi îndeamnă adunarea, că este cu mult mai important să mediteze în linişte şi cu evlavie, prin aceasta influenţează pe unii, pe care-i leagă şi îi face să devină căldicei. Deoarece starea căldicică le este spre pagubă, Dumnezeu porunceşte rămăşiţei credincioase ca să strige tare, în auzul lor, ca şi cum ar suna din trâmbiţe, şi să nu tacă, ca să se poată trezi cei căldicei. Domnul spune acelora, care au aprobarea Sa, ca să-şi dea toată silinţa, spre ruperea jugului acestora, şi ca să dea o mână de ajutor acelora care sunt legaţi, ca să poată vedea măreţia Sa.

18. Toată binecuvântarea vieţii se pogoară de la Dumnezeu, deoarece El este marele dătător de viaţă. Poporul trebuie să-L cunoască pe El şi pe Fiul Său iubit, ca să poată primi viaţă. Ei trebuie să se îndepărteze de orice ce i-ar îndrepta spre închinare către făpturi. Adorarea oamenilor este un mijloc viclean al lui Satan, care are scopul ca să întoarcă pe oameni de la Dumnezeu. Îmbrăcat cu o purtare serioasă şi evlavioasă, se urmăreşte numai scopul să fie lăudat de oameni. Acel om, care apucă această cale, începe să se închine meritelor sale proprii şi în curând uită că pentru toate numai lui Dumnezeu trebuie să-I mulţumească. Astfel se împovărează, ba mai încătuşează în jug şi pe alţii, care sunt sub influenţa lui şi îi împiedică să vadă ce mare privilegiu este preamărirea numelui lui Iehova şi a se desfăta în El.

19. Dumnezeu s-a îngrijit de pâinea sau hrana spirituală a poporului Său şi obligă pe fiecare uns al Său ca să împartă această pâine celor ce flămânzesc după ea. Nici unui consacrat al lui Dumnezeu nu i se porunceşte ca să se hrănească numai pe sine şi să mediteze asupra acelor lucruri ce le-a primit. Isus a declarat că este cu mult mai bine a da, decât a primi. Aceasta este regula depusă şi aceia care împărtăşesc şi pe alţii în binecuvântările adevărului, nu numai că ei se nutresc pe sine, dar nutresc şi pe alţii şi astfel toţi se împărtăşesc de binecuvântări. Dumnezeu spune ce-I place Lui, aşa cum arată prin gura profetului:

20. „Împarte-ţi pâinea cu cel flămând, şi adu în casa ta pe nenorociţii fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acopere-l, şi nu întoarce spatele semenului tău." (versul 7). Aici nu spune Domnul poporului Său ca să se ascundă în casele lor sau în localul de adunare ci, dimpotrivă, ca să meargă afară şi să ducă pâinea vieţii celor care flămânzesc. Să caute pe aceia care se căiesc şi sufere mizerie şi să-i mângâie, prin aceea că le duce hrana adevărului. Să-i cerceteze pe aceia care nu iau parte la

Cuprins

serviciul Domnului şi să le spună ce mare privilegiu este pentru ei ca să stea cu totul de partea Domnului şi să-L servească.

21. Aceia care ascultă cuvântul lui Dumnezeu, pe care numai îl înghit ca buretele, dar altora nu dau din el nimic, aceia se înşeală ei înşişi. „Faceţi-vă dar împlinitori ai cuvântului şi nu numai auzitori, înşelându-vă pe voi înşivă." (Iacov 1:22) Aceasta este o dovadă hotărâtă, că aceia care numai ascultă cuvântul lui Dumnezeu, dar nu caută să-l împlinească aşa după cum Dumnezeu a poruncit, aceia se înşeală ei înşişi. Domnul arată lămurit că nu-i place formalitatea. Mulţi sunt azi din aceia care nu au păstor bun, deoarece păstorii răi i-au condus pe căi rătăcite. — Ezechiel 34 :2-10.

22. Unsul credincios faţă de Dumnezeu, trebuie să exercite slujba sfântă şi adevărată, dumnezeiască. „Slujba curată şi neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este ca să cercetăm pe orfani şi pe văduve în necazurile lor şi să ne păzim neîntinaţi de lume." (Iacov 1:27). Mare deosebire este între „religie" şi slujba lui Dumnezeu curată. Unsul trebuie să înconjure orice împăcare cu vre-o parte a lumii. Cu atât mai mult, ar trebui să vorbească poporului de guvernarea binecuvântată a lui Dumnezeu, care nu peste mult le va aduce scăpare şi binecuvântări. — 1 Ioan 4:17,18.

Suferind de boală spirituală

23. Aceia care au fost împotrivă şi sunt şi astăzi, ca faptele minunate ale lui Iehova să se predice poporului din prag în prag, sunt bolnavi spiritual. Ei se poticnesc în aceia care iau parte la serviciul activ din afară. Astfel de boală sufletească numai Domnul poate să vindece, însă aceia care doresc să se vindece, trebuie să urmeze îndrumările Domnului. Domnul porunceşte unşilor Săi ca să strige cu putere, spre binele acestor bolnavi ,ca să poată vedea drumul potrivit al vindecării.

24. Mulţi dintre aceşti bolnavi spiritual ,spun critică aspră despre revistă şi despre aceia care iau parte la lucrul activ. Aceştia n-au luat parte activă la lucrul perioadei Elisei a bisericii şi această inactivitate le-a mai mărit boala spirituală. Tot aşa vorbesc: „Nu primim hrană spiritual-îndestulătoare; am dori să auzim mai mult despre aceea cum trebuie să ne dezvoltăm caracterul şi iubirea frăţească, cum s-o arătăm mai potrivit. Noi nu trebuie să vorbim despre lume şi despre organizaţia ei apăsătoare". Aceste plângeri servesc de dovadă, că cei ce le spun sunt bolnavi spiritual. Dumnezeu, în principiu , aşa le vorbeşte: „Dacă dovediţi supunere faţă de poruncile Mele şi dacă duceţi altora adevărul, vestind astfel numele şi planul Meu, boala voastră se va vindeca."

25. Referitor la aceasta, profetul continuă: „Atunci lumina ta va răsări ca zorile, şi vindecarea ta va încolţi repede; neprihănirea ta îţi va merge înainte, şi slava Domnului te va însoţi." (versul 8). Este un fapt bine cunoscut şi de netăgăduit, că aceia care sunt inactivi, indiferenţi şi căldicei, nu au văzut şi nici nu au priceput descoperirile profeţiilor, de când Domnul a venit la templul Său. Se cugetă asupra trecutului şi se amăgesc, că Domnul în cei zece ani din urmă nu s-a mai îngrijit pentru poporul Său de nici o hrană spirituală. Acea hrană spirituală pe care Dumnezeu a dat-o clasei Ilie era după voinţa lui Dumnezeu şi trebuia înţeleasă atunci. Dumnezeu, însă, nu a oprit atunci descoperirea adevărurilor. Aceia care fac tot ce le stă în putinţă şi sunt în unitate cu Dumnezeu şi cu Isus Christos, sunt aceia care umblă în lumină. (Ioan 1 :7) Aceia, însă, care au fost aduşi în legământ , dar care critică activitatea fraţilor lor şi sunt inactivi, leneşi şi căldicei, umblă orbi şi nu pot vedea frumuseţea adevărului, pe care Dumnezeu îl descopere acum unşilor Săi. — 2 Petru 1:9 ; Apocalips 3 :17.

26. Dacă cel căldicel s-ar trezi şi ar apuca calea pe care Domnul i-o arată, atunci nu numai că s-ar vindeca de boala lui, ci, după cum spune Domnul „dreptatea sa ar merge înaintea lui" (traducere ungurească). Cel uns ştie şi vede că umblă pe drumul potrivit şi de aceea este drept. Domnul nu poate să aprobe pe nici un om, care se mândreşte cu meritele sale proprii. Profetul mai adaugă: „şi

Cuprins

slava Domnului te va însoţi". Aceasta înseamnă, că Dumnezeu s-a îngrijit de scut împotriva atacurilor duşmanului din spate, aşa că duşmanul nu poate ataca din spate, ca să-i reuşească. Cei vindecaţi vor cunoaşte, apoi, că umblă pe drumul potrivit şi că se află în siguranţă deplină.

27. Rămăşiţa, acum, ocupă locul în fruntea micuţei armate a Domnului şi cei căldicei au posibilitatea să se vindece şi să-i urmeze. Aceia, care păşesc înainte, nu pot să observe pe duşman, care se apropie pe furiş, însă Iehova se îngrijeşte de scut, atât în partea dinainte cât şi în partea dinapoi. „Nu ieşiţi cu grabă, nu plecaţi în fugă; căci Domnul vă va ieşi înainte şi Dumnezeul lui Israel vă va tăia calea." (Isaia 52:12). Această promisiune scumpă a Domnului aduce bucurie şi asigurare deplină tuturor celor unşi, care ştiu că duşmanul îi pândeşte să-i nimicească.

Îndemn pentru cei căldicei

28. Domnul spune celor căldicei că jugul, pe care l-au luat asupra lor, le cauzează ca să-şi aplece capul ca papura, ca să aibă o înfăţişare tristă şi ca să se vadă pe dânşii că doresc să fie ridicaţi la cer de pe pământ. Dar dacă ar fi loviţi de aprindere de plămâni, atunci imediat ar fugi după medic. Aceştia nu au intrat în bucuria Domnului, deoarece nu apreciază faptul că a sosit timpul, ca numele lui Iehova să se justifice şi ca poporul să scape de sub apăsare. Dumnezeu le întinde mai întâi ocazie ca să se vindece şi să între în bucuria Domnului şi numai după ce se trezesc şi dovedesc supunere faţă de El, vor fi ascultaţi.

29. Domnul spune apoi: „Atunci vei chema şi Iehova va răspunde, vei striga şi El va zice: Iată-mă!" Domnul le mai arată ce fel de condiţiuni trebuie să întrunească ca să poată fi ascultaţi, care condiţiuni următoarele cuvinte ale profetului ni le arată: „De vei depărta din mijlocul tău jugul, arătarea cu degetul şi vorbele de ocară". Isaia 58:9.

30. Rămăşiţa ,cu bucurie, răspunde la chemarea Domnului, ca să ducă vestea împărăţiei popoarelor, zicând: „ Iată-mă. trimite-mă pe mine!" (Isaia 6 : 8). Dumnezeu, acum, spune celui căldicel, ca să se trezească şi să facă asemenea, ca să primească binecuvântările lui Dumnezeu. Aşa vorbeşte prin profetul Său: „Dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, şi întunericul tău va fi ca ziua nămeaza mare!" (Isaia 58:10).Cu alte cuvinte, Domnul zice: „Ieşiţi afară din încătuşeala tăcerii şi ocupaţi-vă cu aceea ca să duceţi altora vestea adevărului. Spre încurajarea acestei clase, Dumnezeu promite, pe mai departe, că supunerea lor le va îndepărta rugăciunile lor de frică şi starea lor posomorâtă, din care pricină sufăr, şi le va da pace şi bucurie în aceea ce va face pentru ei.

31. „Domnul te va călăuzi neîncetat, îţi va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, şi va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă." (Isaia 58: 11) Acelora care se supun, în acest fel, le este promis că adevărul şi bucuria ce le dă adevărul, nu va seca pentru ei.

Pot să devină ziditori

32. Este cunoscut înaintea fiecărui consacrat, că de la 1918 multe dezbinări s-au produs în rândurile poporului lui Dumnezeu, cauzate de purtarea nepotrivită a unora, care odinioară au pornit pe calea potrivită. Pe unii i-a îndemnat purtarea nepotrivită a altora, ca să se retragă de la activitate. Rămăşiţa ocupă loc în fruntea organizaţiei lui Dumnezeu de pe pământ, dar acum El face promisiunea, că şi cei şchiopi se pot scula, pot să intre în bucuria Domnului şi li se permite să preia lucrarea, şi să provoace zidirea, să repare crăpătura şi să devină ziditori. Aceasta nu înseamnă că ar fi ziditorii lor înşişi, ci ziditori ai locurilor pustii, după cum spune profetul mai departe: „Ai tăi vor zidi

Cuprins

iarăşi pe dărîmăturile de mai înainte, vei ridica din nou temeliile străbune; vei fi numit „Dregător de spărturi” „Cel ce drege drumurile, şi face ţara cu putinţă de locuit.” Isaia 58:12.

33. Dând ascultare invitării scumpe a lui Dumnezeu, aceştia pot să devină ziditori, aşa că urmând calea potrivită, vor vesti evanghelia împărăţiei naţiunilor, după cum a poruncit Domnul. (Matei 24:14) Prin faptul că devin martori pentru numele lui Iehova şi că vestesc cu curaj şi bucurie între popoare faptele Lui, că curăţă drumul de pietrele învăţăturilor false, care pe mulţi au dus în rătăcire; că înalţă sus steagul Domnului, ca oamenii să aibă ocazie ca să se strângă sub el; aceştia vor lucra spre binele lor propriu şi spre mărirea lui Iehova Dumnezeu. (Isaia 62 :10) Sionul a fost zidit, dar faptul că Dumnezeu întinde mila Sa şi îndemnul şi celor căldicei, arată că şi pentru ei a rezervat oarecare ocazie, ca să ia parte în organizaţia Sa. Şi ei pot avea parte în aceea ca să arate drumul potrivit acelora care caută pe Domnul.

Ziua Sabatului

34. Mulţi care s-au reţinut de la serviciul de dinafară , acum se cugetă cam astfel: Sabatul este ziua repausului şi noi acum am intrat pe deplin în repausul zilei de Sabat. Aceasta înseamnă pentru noi deplină inactivitate, în ceea ce priveşte umblarea din casă în casă şi predicarea evangheliei împărăţiei. Noi ne odihnim în Domnul şi aşteptăm numai ca să fim duşi în cer. Aceştia au ajuns la concluzia că trebuie să se reţină de la lucru, trebuie să-şi chinuiască sufletele, să-şi dezvolte caracterul, să mediteze cu evlavie şi smerenie şi să se pregătească ca să poată ajuta lui Dumnezeu, când vor ajunge în cer. După cum arată cuvintele Domnului, ei se înşeală în cugetările lor.

35. Dumnezeu s-a odihnit în ziua a şaptea sau ziua Sabatului, după munca creaţiei, însă este sigur că de atunci nu a stat numai cu mâinile încrucişate. Când Isus, după patru mii de ani de la crearea omului a umblat pe pământ, vorbind despre lucrarea în ziua Sabatului, a zis : „Tatăl Meu până acum lucrează şi Eu, de asemenea, lucrez”.(Ioan 5:17). Ce lucru a făcut atunci Domnul? Legea lui Dumnezeu s-a îngrijit ca boul sau asinul, dacă a căzut într-o groapă, să fie scos chiar şi în ziua Sabatului. Isus s-a referit la această lege, când a răspuns acelora care l-au criticat pentru că a vindecat bolnavi în ziua de Sabat. Luca 13: 11-l6; 14:4,5.

36. Cuvântul lui Dumnezeu adevereşte că ziua Sabatului este ziua lucrului de restatornicire. Deoarece omul a căzut, Dumnezeu şi-a făcut planul Său, în sensul să răscumpere şi să restatornicească pe om. Deci, la El, ziua a şaptea sau a Sabatului nicidecum nu a fost o zi a inactivităţii. Nici unşii Săi nu se pot justifica, ca în această perioadă, dar mai cu seamă acum, să nu fie activi. Lucrarea mare a înfiinţării guvernării de dreptate, rânduită de Dumnezeu pentru binecuvântarea omenirii, acum a ajuns la culme. Toţi aceia care sunt conlucrători ai lui Dumnezeu, în loc să se lase în inactivitate, trebuie să se pună la lucru. Ce trebuie oare să facă? Trebuie să fie muncitorii zilieri ai lui Dumnezeu, în executarea poruncilor Sale. Trebuie să fie martori ai lui Dumnezeu, mărturisind în aşa mod pentru El, cum s-a îngrijit de mijloace pentru mărturisire. Trebuie spus oamenilor ce face Dumnezeu, ca să aibă ocazie să se alăture lui Dumnezeu. Dumnezeu a revărsat spiritul Său asupra poporului Său şi astfel a dat ocazie pentru fiecare ca să meargă afară între popoare şi să vorbească de lucrurile Sale minunate. Radiofonia, tipografiile, legătoriile şi umblarea din casă în casă cu aceste tipărituri, toate sunt astfel de mijloace de care s-a îngrijit Dumnezeu, ca în acest timp al Sabatului să se facă lucrarea Sa. În legătură cu aceasta spune profetul lui Dumnezeu:

37. „Dacă îţi vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ţi faci gusturile tale în ziua Mea cea Sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfinţeşti pe Domnul, slăvindu-L, şi dacă-l vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale şi nededîndu-te la flecării” (Isaia 56:13).

Cuprins

Acelora care au avut o cugetarea nepotrivită despre Sabat, că acesta ar fi timpul inactivităţii, Dumnezeu, în acest verset, le spune că dacă se vor întoarce de la cugetarea lor nepotrivită şi de la faptele lor egoiste şi dacă, în această zi, nu-şi urmează drumurile lor egoiste, ci Îl vor cinsti pe El, prin împlinirea poruncilor Sale, pe calea arătată de El, atunci vor avea parte de aprobare şi de binecuvântări din partea lui Iehova. Atunci se vor desfăta în Domnul şi nu în „dezvoltarea caracterului lor propriu".

Binecuvântările

38. Dacă cei căldicei se trezesc, se întorc şi îşi schimbă atitudinea cât mai grabnic, în modul arătat de Domnul, se pot aştepta la anumite binecuvântări minunate. Aceasta se referă mai cu seamă la aceia care, influenţaţi de mai marii adunării, au devenit inactivi. Dumnezeu le spune acestora, că dacă în grabă se vor supune Lui şi desfătarea lor va fi în Domnul, atunci se vor împărtăşi de binecuvântările Sale. Această promisiune este în deplin acord cu promisiunea Domnului făcută celor căldicei din perioada Laodicea, ceea ce arată că ambele profeţii se află în momentul împlinirii. Apocalips 3 :17-19.

39. Iacov a dorit mult să aibă dreptul de întâi născut, ce atârna de părintele său. Dorinţa lui a fost plăcută lui Dumnezeu şi Iacov a şi primit acest drept. După aceea a fost persecutat de fratele său Esau. Deci casa lui Iacov închipuie pe aceia, care iubesc pe Dumnezeu şi care ard de dorinţa să fie plăcuţi lui Dumnezeu şi să primească binecuvântările Lui. Moştenirea casei lui Iacov este moştenirea acelor binecuvântări veşnice, pe care le primesc aceia, care fac parte din organizaţia lui Dumnezeu şi care dovedesc credincioşie faţă de Dumnezeu. Acelora care ascultă de Domnul, i se supun, se întorc de la calea lor egoistă şi se desfătează în Iehova, aşa le spune: „Atunci te vei putea desfăta în Domnul, şi Eu te voi sui pe înălţimile ţării, te voi face să te bucuri de moştenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit." Isaia 58:14.

40. Dumnezeu, în bunătatea Sa nemărginită, a chemat afară pe poporul Său din pustietatea neroditoare şi deşartă a lumii. I-a condus şi i-a învăţat şi deoarece îi iubeşte, El avertizează pe cei ce se află în pericol. Spre binele ei propriu, porunceşte rămăşiţei Sale, ca să strige cu glas tare ,avertizând-o. Această poruncă trebuie ascultată. Pentru acest scop este lipsă de arătarea importanţei serviciului dumnezeiesc. În cuvintele spuse demult, prin gura profetului, a preumbrit iubirea Sa faţă de poporul Său, paza Sa şi acele binecuvântări pe care le va da celor supuşi: „ Căci partea Domnului, este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moştenire. El l-a găsit într-un ţinut pustiu, Într-o singurătate plină de urlete înfricoşate; L-a înconjurat, l-a îngrijit, şi l-a păzit ca lumina ochiului Lui. Ca vulturul care îşi scutură cuibul, Sboară deasupra puilor, Îşi întinde aripile, îi ia, Şi-i poartă pe penele lui: Aşa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său, şi nu era nici un dumnezeu străin cu El. L-a suit pe înălţimile ţării, şi Israel a mâncat roadele câmpului, I-a dat să sugă miere din stâncă, Untdelemnul care iese din stânca cea mai tare". Deuteronom 32:9-13.

41. Dumnezeu a fost bun faţă de Lucifer. Bunătatea Sa însă a împietrit inima lui Lucifer, din cauza mândriei. Dumnezeu a fost bun faţă de Faraon, dar această bunătate a Sa a împietrit inima lui Faraon. Dumnezeu îşi arată bunătatea şi bunăvoinţa prin aceea că îndeamnă pe cei căldicei să se întoarcă şi să facă cunoscut acele binecuvântări care-i aşteaptă, dacă vor dovedi supunere. Însă bunătatea şi bunăvoinţa Sa va împietri inima unora, datorită mândriei lor. Unii, fiind mândri de importanţa lor proprie, vor râde şi-şi vor bate joc de cele spuse aici şi vor continua cu opunerea. Oare purtarea lor va avea ceva putere ca să oprească oarecum lucrul Domnului? Sigur, nu! Care este starea acelora care aruncă mila lui Dumnezeu, când cuvântul Său ne arată, că mila Sa s-a revărsat asupra noastră? În numărul viitor al revistei, vom discuta această întrebare.

Cuprins

42. Importanţa anului 1918 devine tot mai evidentă înaintea acelora care se desfătează în Domnul. De la venirea Domnului la templul Său, deplinătatea adevărului lui Dumnezeu străluceşte pe capul Sionnlui, pe acea piatră desăvârşită care a fost aşezată înaintea unşilor lui Dumnezeu. (Zaharia 3:9,10) Din timp în timp fulgerele lui Iehova se răsfrâng pe această piatră, luminând pe cei din Sion. Scopul luminii este ca să învioreze, să mângâie şi să întărească pe aceia care iubesc pe Domnul. Să se desfăteze deci poporul Domnului în Iehova şi să se bucure de binecuvântările veşnice!

Întrebări pentru studiul berean

§ 1. Cum priveşte Iehova la aceia, care sunt în relaţie de legământ cu El? Sub ce condiţie pot rămânea aceştia în iubirea şi graţia Sa? Ce scop urmăreşte prin avertizările, mustrările şi pedepsele Sale?

§ 2—5. Fă asemănare între purtarea unora şi a altora, în ce priveşte îndemnul continuu pentru serviciul dumnezeiesc. Pentru ce este de lipsă repetarea importanţei serviciului?

§ 6. Ce însemnează aceste cuvinte: „poporul Meu şi casa lui Iacov"? Mai departe „păcatele" şi „nelegiuirile"? Cui sună porunca; „strigă cu gura mare, nu te opri, ca o trâmbiţă înalţă vocea ta, şi ce înseamnă aceasta?

§.7. Aseamănă Scriptura aceasta cu faptele, care dovedesc care este clasa despre care vorbeşte în versul 2.

§ 8,9. Ce arată aceea, că Domnul nu ia în seamă posturile şi chinuirile lor? Ce scop are chinuirea lor şi postul lor, după răspunsul Domnului? Cum se potrivesc faptele cu aceasta?

§ 10—12. Au fost mulţi în rătăcire în ce priveşte purtarea lor pentru obţinerea aprobării Iui Dumnezeu? În ce se arată greşeala lor? Ce zice Domnul despre purtarea lor?

§ 13—14. Ce îndrumare a dat Isus referitor la post? Arată care este purtarea potrivită pentru ajungerea .aprobării!

§ 15—18. Care este scopul şi înţelesul adevărat al postului? Ce trebuie să facă poporul lui Dumnezeu, dacă o profeţie intră în faza împlinirii şi Domnul descopere poporului Său înţelesul ei? Ce privilegii şi datorii au cei unşi ,dacă profeţia este însoţită încă de o poruncă? Descrie situaţia prezentă. La ce se referă versul 6? Ce serviciu poate face poporul lui Dumnezeu spre împlinirea acestui text?

§ 19—20. Cum poate cineva să schimbe cuvintele lui Isus, ca să sune astfel: „Cu sinceritate a-ți primit, păstrați-o între voi "? Cum arată Dumnezeu, în versul 7, folosirea potrivită a hranei spirituale pe care a dat-o?

§ 21,22. Ce spune Iacov despre acela care este „ascultătorul cuvântului, nu şi împlinitorul lui"? Spune cum defineşte adevăratul serviciu dumnezeiesc şi cum se face?

§ 23—24. Arată dovezile că între poporul lui Dumnezeu se află unii, care sunt bolnavi spiritual. Care este singurul izvor de vindecare şi prin ce purtare îşi pot păstra sănătatea?

§ 25—27. Arată, cum au căzut afară unii de la binecuvântările descrise în versul 8? Care este cauza? Care este datoria unşilor în legătură cu aceasta? Ce promisiune de conducere şi scutire sună acelora, care cu bucurie se folosesc de acest privilegiu?

§ 28—31. Ce ocazie întinde Domnul acelora, care sunt în servitute? Cum pot primi aceştia aprobarea şi binecuvântarea Sa? Ce promisiune sună acelora care se supun lui Dumnezeu, prin aceea că îndeplinesc condiţiile puse?

Cuprins

§ 32,33. Explică, pentru ce s-au produs dezbinări şi răriri în rândurile poporului Domnului? De ce privilegii se vor bucura aceia „dintre noi", care se vor trezi la cunoaşterea situaţiei lor, se vor supune lui Dumnezeu şi se vor conforma poruncilor Sale?

§ 34—36. Ce păreri greşite au avut unii , referitor la ziua Sabatului? Ce a învăţat Isus despre Sabat şi ce pildă ne-a dat? În lumina împlinirii acestei profeţii, cei unşi sub ce condiţiune unică pot să se folosească de privilegiul ca să fie conlucrători ai lui Dumnezeu?

§ 37. Prin ce activitate a clasei la care se adresează profeţia, se vor împlini condiţiunile amintite în versul 13?

§ 39,40 Ce alte binecuvântări bogate dă Domnul acelora care corespund acestor condiţiuni arătate aici? Ce înseamnă: „să trăieşti cu moştenirea lui Iacov"?

§ 41,42. Ilustrează, cum poate să se împietrească inima cuiva, prin aceea că desconsideră şi nu preţuieşte bunătatea şi bunăvoinţa lui Dumnezeu? Arată, îndeosebi ,situaţia periculoasă din prezent în această privinţă şi importanţa ca să intrăm cu totul în privilegiul graţios şi în acele binecuvântări, pe care Iehova le aşează înaintea poporului Său!

CINE MERGE ÎN CER?

[Conferinţă radio de treizeci de minute]

ŢI-AR plăcea să mergi în cer după ce vei muri sau ai prefera să trăieşti pentru orice dreptate aici pe pământ?

Această întrebare este pusă cu toată seriozitatea. Mulţi oameni, atât tineri cât şi bătrâni şi de ambele sexe, când le este pusă această întrebare, au răspuns aproape fără nici o excepţie: „Eu aş fi cu totul satisfăcut şi fericit dacă aş putea să trăiesc pe pământ pentru totdeauna." Mulţi clerici şi-au exprimat aceeaşi părere.

În perioada rectorului Universităţii Syracuse, decedat acum, a fost relatat presei publice, spunând: "Studenţii Bibliei susţin că oamenii vor trăi pe pământ pentru totdeauna. Sper că au dreptate. Asta ar fi îndeajuns de bine pentru mine."

Este un fapt binecunoscut că acei oameni creştini care se aşteaptă să meargă în cer după ce vor muri,vor merge la cei mai buni doctori şi vor folosi orice mijloace la îndemâna lor pentru a evita moartea, atunci când se vor confrunta cu acel chin. De asemenea este un fapt binecunoscut că majoritatea creştinilor se vor împotrivi morţii, şi insistă împreună cu Dumnezeu în tonalitate chinuitoare încât viaţa lor poate fi cruţată.

De ce există această frică de moarte, şi această aderenţă de viaţă, chiar şi atunci când mijloacele de viaţă înseamnă durere continuă, suferinţă şi necaz?

Răspunsul este că omul a fost făcut să trăiască pe pământ. Toate membrele sale sunt adaptate condiţiilor pământeşti. Picioarele sale au fost făcute să meargă pe pământ, şi i-ar fi extrem de nefolositoare în cer. Ochii săi au fost făcuţi să vadă priveliştile pământului; urechile sale să audă sunetele pământului; gura sa, cerul gurii şi tractul digestiv au fost făcute să mănânce, să digere şi să se bucure de bucatele pământului. În mod instinctiv el simte că nu îşi poate folosi nici una dintre membrele sale în cer. El simte oarecum că Isus a spus adevărul când a zis: „Un spirit nu are carne şi oase, aşa cum vedeţi că am eu". (Luca 24: 39); şi că Pavel a avut dreptate când a spus: „Carnea şi sângele nu pot să moştenească împărăţia lui Dumnezeu."—1 Corinteni 15: 50.

Vorbind de aceia care vor fi consideraţi vrednici de un loc în cer, Ioan spune: „Nu s-a dezvăluit încă ce vom fi; dar ştim că . . . vom fi ca el; pentru că îl vom vedea aşa cum este." (1 Ioan 3: 2).

Cuprins

Aceste texte şi altele, arată că cei care se duc în cer vor avea corpuri spirituale, exact ca cel care îl are Isus acum.

Un corp spiritual este un corp invizibil. Dumnezeu Iehova are un corp invizibil şi aşa are şi Isus de la învierea sa din morţi. Îngerii au corpuri invizibile sau spirituale; iar dacă fiinţele umane vor vedea vreodată îngeri, este necesar ca acei îngeri să se întrupeze. Ca să se întrupeze, un înger trebuie să ia un trup de carne şi să se învăluie în el. Aceasta este singura cale prin care o fiinţă umană poate vedea o fiinţă spirituală. Isus s-a întrupat în diferite ocazii după învierea sa, cu scopul de a-i convinge pe ucenicii săi că era în viaţă. După ce le-a adus suficiente dovezi că era în viaţă, s-a înălţat la cer în prezenţa lor şi nu se va mai întrupa niciodată, din motiv că nu este necesar, deoarece a adus dovezi absolute că era în viaţă în momentul întrupărilor Lui.

Biblia nu numai că arată că omul a fost făcut să trăiască pe pământ, dar prin moduri diferite şi printr-un mare număr de texte ne asigură că oamenii vor trăi pe pământ pentru totdeauna. De fapt sunt mult mai multe texte care arată că eterna casă a omului este acest pământ, decât sunt textele care spun că omul va merge în cer. Adevărul este, totuşi, că sunt atât promisiuni cereşti, cât şi pământeşti în Biblie. Faptul că omul va trăi pe pământ pentru totdeauna a fost omis cu totul de către oamenii care s-au declarat creştini; iar motivul pentru această omisiune este acela că o asemenea părere nu se armonizează cu crezurile.

În decursul epocilor întunecate oamenii au făcut diferite crezuri; şi niciodată din moment ce s-a consumat timpul acestora în apărarea acestor crezuri, ei nu au studiat Biblia. Ca urmare, oamenii sunt satisfăcător îndoctrinaţi cu crezuri şi ştiu foarte puţin despre Biblie. Un alt impediment pentru o înţelegere corectă a Bibliei este faptul că majoritatea oamenilor cred că aceste crezuri sunt învăţate în Biblie, şi aşa îşi închid minţile lor la argumentul împotriva acestor rânduri. Faptul este acela că nici un element al crezurilor nu este corect, din punctul de vedere al Bibliei. Crezurile au fost făcute de oameni care nu aveau adevărul, şi deseori de către oameni care erau printre cei mai răi şi desfrânaţi ai pământului. Ca să fie cinstit, un om trebuie să repudieze crezul, când află că este în conflict cu afirmaţiile Sfintelor Scripturi. Însă majoritatea oamenilor sunt atât de uniţi cu crezul lor, încât vor repudia Biblia şi nu crezul.

Crezurile arată că toţi cei care sunt mântuiţi vor merge în cer. Se pretinde că toţi copiii care mor vor merge direct în cer şi că toţi cei care trăiesc vieţi desfrânate, iar înainte de moarte exprimă regret, vor merge în cer de asemenea. Se consideră ,de asemenea, că toţi oamenii destul de buni, care frecventează unele biserici, chiar dacă nu studiază niciodată Biblia sau nu spun o rugăciune, şi chiar dacă nu merg regulat la biserică, printr-o cale inexplicabilă vor ajunge la mărire în cer. Din nou, se crede că toţi păgânii care mor în neştiinţă, doar cu singurul nume prin care pot fi mântuiţi printr-o cale inexplicabilă vor fi duşi direct în cer.

Ce mulţime amestecată va fi astfel în cer ! Copii mici, desfrânaţi şi păgâni! Nu ar şti nimic despre Dumnezeu sau despre Biblie. Nu ar avea nici o ştire despre ce le-ar cere Dumnezeu. Ar fi cu totul nepotriviţi pentru orice muncă şi incapabili să aprecieze cum trebuie schimbarea subită a împrejurimii. Ce ar putea să facă Dumnezeu cu o aşa mulţime de oameni?

Nu este adevărat că copiii mici, convertiţii pe patul de moarte sau păgânii vor fi în cer. Nici una dintre aceste clase nu îndeplinesc cerinţele divine necesare. Isus a spus: „Fii credincios până la moarte, şi îţi voi da cununa vieţii.” Apoc. 2:10. Nici una din clasele menţionate nu au fost credincioase până la moarte. Isus a mai spus: „Celui care va birui îi voi permite să se aşeze cu Mine, pe tronul Meu, aşa cum am biruit şi Eu, şi sunt aşezat cu Tatăl Meu, pe tronul Lui.” Apoc. 3:21. Nici una dintre aceste clase nu a biruit nimic, niciodată. Apostolul Pavel spune că: „fără credinţă este imposibil să-L mulţumeşti pe Domnul”; şi toată lumea ştie că un copil nu poate exercita credinţă şi nici păgânii care nu ştiu nimic despre Dumnezeu sau despre Biblie.

Cuprins

Petru, de asemenea, ne spune părerea lui în această problemă, zicând: „De aceea, daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră fapta; cu fapta, cunoştinţa; cu cunoştinţa, înfrînarea; cu înfrînarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de fraţi; cu dragostea de fraţi, iubirea de oameni. Căci, dacă aveţi din belşug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiţi nici leneşi, nici neroditori în ce priveşte deplina cunoştinţă a Domnului nostru Isus Hristos." 2 Petru 1:5-8. Este evident că copiii, păgânii şi convertiţii pe patul de moarte nu au adăugat niciodată aceste lucruri credinţei lor. Nenorocirea cu aceste învăţături este că sunt învăţături ale crezurilor şi nu ale Bibliei.

În cea mai clară, pozitivă şi neîndoielnică limbă, Biblia indică două mântuiri diferite: o mântuire pământească, pentru cea mai mare parte a rasei umane, şi o mântuire cerească, pentru biserică. Promisiunile pământeşti sunt găsite, în primul rând, în Vechiul Testament, iar promisiunile cereşti sunt găsite în Noul Testament. Nu era nici o biserică înainte de moartea lui Isus. Într-adevăr, este în mod expres declarat că Isus este „conducător al bisericii". (Efeseni 5: 23). Mai mult, membrii bisericii sunt declaraţi urmaşii lui Isus. Este evident că nimeni nu putea să fie un urmaş al lui Isus, care a trăit şi a murit, înainte ca Isus să o facă. Promisiunile cereşti au fost făcute unei clase credincioase de oameni care s-ar nega pe sine şi şi-ar lua crucea şi i-ar urma paşii lui Isus; unei clase care ar fi credincioasă până la moarte şi care ar primi, ca o răsplată pentru credinţa ei „slavă, onoare şi nemurire." Romani 2:7.

Biserica a început în ziua Rusaliilor, la cinzeci de zile după învierea lui Isus; şi de atunci alţii s-au alăturat acestei biserici, iar alegerea va continua până când biserica va fi completă.

Conform Bibliei, biserica este alcătuită dintr-un număr limitat şi predestinat. În Apocalipsa 14: 1 ni se spune că biserica este alcătuită din 144.000 de membri. Vorbind despre cei care vor fi membrii acestei clase a bisericii, Isus a spus: „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăţia." (Luca 12: 32). Din nou, în Matei 7: 14, citim că Isus, vorbind aceleaşi clase, a spus: „Strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce către viaţă; şi puţini sunt care o găsesc". În armonie cu aceste sugestii, este des repetată afirmaţia că: „mulţi sunt chemaţi, dar puţini sunt aleşi."

Promisiunile cereşti ale Noului Testament sunt făcute acestei clase a bisericii, o mică turmă, puţini la număr, 144.000 în total. Vorbind de aceştia, Isus a spus: „Fericiţi şi sfinţi sunt cei ce au parte de prima înviere. . . . ei vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Cristos, şi vor domni cu El o mie de ani." (Apocalipsa 20: 6). Această clasă a bisericii este adeseori desemnată ca fiind „aleşii lui Dumnezeu", „cei chemaţi să fie sfinţi", „sfinţiţi cu Isus Cristos", „biruitori", „co-moştenitori cu Isus Cristos".

Această clasă este cea care are parte de „prima înviere". Aici avem cheia către o înţelegere a celor două învieri, menţionate în Biblie. „Prima înviere" este pentru biserică; învierea „de după" este pentru tot restul familiei umane şi nu va avea loc până când biserica nu este în slavă cu Domnul ei.

Vorbind de aceste învieri, apostolul Pavel spune: „Va fi o înviere a morţilor, atât a celor drepţi, cât şi a celor nedrepţi." (Faptele Apostolilor 24: 15) Clasa dreaptă este biserica, cei care au fost credincioşi şi care au venit la prima înviere. Clasa nedreaptă este familia umană în general, incluzând păgânii, idioţii, copiii şi milioane de oameni creştini practicanţi care nu-şi studiază Bibliile, care nu-şi mărturisesc niciodată păcatele şi nu-l roagă pe Dumnezeu niciodată să-i ierte. Masele importante de oameni creştini indolenţi, convenţionali, practicanţi, care sunt mulţumiţi să ştie că sunt membri ai unei biserici, dar care nu-l onorează pe Dumnezeu Iehova niciodată, nu arată niciodată mai departe laudele sale, nici nu-i încurajează pe alţii s-o facă, aceştia sunt de asemenea nedrepţi, chiar dacă s-au abţinut să se complacă în păcate ordinare ca mulţi alţii.

Vorbind din nou despre ambele învieri, Isus a spus: „Vine timpul, în care toţi cei care sunt în morminte îi vor auzi vocea, şi vor ieşi afară din ele ; cei care au făcut bine [clasa bisericii], vor învia pentru viaţă şi cei care au făcut răul [restul omenirii]vor învia pentru judecată." Ioan 5:29.

Cuprins

Se presupune, în general ,că Avraam, Isaac şi toţi profeţii vor fi, de asemenea, în cer, însă Biblia nu susţine această concepţie. Isus a spus: ,,Nici un om n-a urcat la cer, doar Acela care a coborât din cer, adică Fiul omului." (Ioan 3: 13). Isus a mai spus despre Ioan Botezătorul: ,,Printre cei născuţi din femei nu s-a ridicat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul, totuşi cel care este mai mic în împărăţia cerurilor ,este mai mare decât el." (Matei 11: 11). Desigur, dacă cel mai mic din împărăţia cerurilor este mai mare decât Ioan, singura concluzie este că Ioan nu va fi acolo. Într-adevăr, nici o persoană care a murit înainte ca Isus să moară nu va fi în împărăţia cerurilor. Aceasta este mărturia armonioasă şi unită a tuturor Scripturilor. Isus a fost conducătorul bisericii şi, bineînţeles, nimeni nu ar putea să-l preceadă; toţi ceilalţi membri ai acestei clase a bisericii trebuie să fie urmaşi ai Mielului.

Odată ce înţelegem gândul că este atât o parte cerească, invizibilă, a împărăţiei lui Dumnezeu, cât şi una pământească, vizibilă, se clarifică multe texte care ,altfel, sunt de neînţeles. De exemplu, în Luca 13: 28 citim că Isus, adresându-se scribilor şi cărturarilor, pe care tocmai i-a numit ipocriţi, a spus: ,,Îl veţi vedea pe Avraam, Isaac şi Iacov, şi pe toţi profeţii, în împărăţia lui Dumnezeu, şi voi înşivă veţi fi daţi afară." Este cu totul nerezonabil să presupunem că acei cărturari ipocriţi vor fi în cer. Ei au încuviinţat moartea lui Isus. Ei erau vinovaţi de angajarea unor martori falşi să-l condamne pe Isus. Cel mai sigur ei nu vor fi în cer; dar, după cum indică acest text, vor fi aduşi din nou înapoi pe pământ, şi îl vor vedea pe Avraam, Isaac şi Iacov în partea pământească a împărăţiei.

Însă Isus a spus acestor cărturari că pe când îl vor vedea pe Avraam, Isaac şi Iacov şi pe toţi profeţii în împărăţie, ei înşişi vor fi daţi afară. Noi întrebăm: cum vor fi daţi afară? Răspunsul este, că erau atât de voitori şi rebeli în opoziţia şi persecuţia lor către Isus, încât vor muri în moartea a doua. Prin urmare, pedeapsa lor va fi distrugerea veşnică. Nu vor avea nici o pondere în nici o parte a împărăţiei. Vor fi reprezentaţi ca proscrişi a tuturor lucrurilor. Aceasta este partea tuturor celor care, în orice perioadă, se împotrivesc intenţionat adevărului şi celor pe care Domnul îi foloseşte să pună adevărul înainte. Nu este nici o iertare pentru păcate intenţionate, nici în lumea asta, nici în lumea ce va veni.

Acum daţi-mi voie să citez câteva dintre numeroasele texte care ne spun că oamenii vor trăi pe pământ pentru totdeauna. În Psalmii 37: 29 citim: ,,Cei neprihăniţi vor moşteni pământul, şi vor locui acolo pentru totdeauna." Se presupune, în general, că toţi oamenii neprihăniţi vor merge în cer, şi totuşi, aici, este o afirmaţie pozitivă că oamenii neprihăniţi vor trăi pe pământ pentru totdeauna.

Din nou, în Proverbele 2: 21, avem acelaşi gând ,în aceste cuvinte: ,,Cei drepţi vor locui pe pământ şi cei ireproşabili vor rămâne pe el."

Profetul Isaia, arătând înainte, către sfârşitul domniei de o mie de ani a lui Cristos, când toţi rău-voitorii vor fi distruşi în a doua moarte, nelăsând în viaţă decât pe oamenii neprihăniţi, spune: ,,Toţi oamenii tăi vor fi neprihăniţi şi ei vor moşteni pământul pentru totdeauna.'" — Isaia 60: 21.

Apoi sunt celelalte texte numeroase care ne spun că: ,, tot pământul va fi ca grădina Edenului"; că "în locul spinului se va înălța bradul, și în loc de mărăcini… mirtul"; şi că ,,deşertul va . . . înflori precum trandafirul"; şi că ,,leul şi mielul se vor aşeza împreună, şi un copil mic îi va conduce." Alte texte ne spun că oamenii ,,vor construi case, şi vor locui în ele; şi vor planta vii, şi vor mânca fructul lor", iar ,,cunoaşterea Domnului va acoperi pământul cum apele acoperă adâncul."

Isus a făcut referinţă către partea pământească a împărăţiei când şi-a învăţat discipolii să se roage, ,,Vie împărăţia Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ." Pavel s-a referit la acelaşi lucru când a spus: ,,Pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ şi de sub pământ" Filipeni 2:10

Desigur, dacă ne ţinem de crezuri, nu putem crede într-o mântuire pământească, din motivul că aceste crezuri arată că pământul este pentru a fi distrus. Dar în nici o instanţă nu învaţă Biblia astfel.

Cuprins

În Eclesiastul 1: 4 citim că : „pământul rămâne pentru totdeauna”; iar în Isaia 45: 18 ni se spune că „Dumnezeu a făcut pământul nu în zadar; l-a făcut să fie locuit”. În armonie cu aceste texte, aflăm că Dumnezeu nu a făcut nici o promisiune lui Adam că va muri şi va merge în cer, dar i-a spus: „Creşteţi, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ.” Geneza 1:28.

Înregistrarea arată că după ce Adam a primit însărcinarea sa să umple şi să stăpânească pământul, a comis un păcat şi şi-a pierdut însărcinarea. Dumnezeu Iehova nu este dispus să lase eşecurile omului să-i strice planurile; aşa că a făcut un aranjament prin care va răscumpăra rasa de la consecinţele păcatului lui Adam, îi va aduce afară din mormânt şi le va da înapoi tot ce-a pierdut Adam pentru ei, şi anume, o casă pământească şi o viaţă veşnică pe pământ. Isus a devenit răscumpărarea omului, mântuitorul lui. Iar moartea lui Isus garantează fiecărui om o trezire din somnul morţii, şi o oportunitate să câştige viaţă pe pământ din nou. Din acest motiv Isus a putut spune: „Fiul omului a venit să caute şi să salveze ce a fost pierdut.'” (Luca 19: 10) . Ceea ce a fost pierdut a fost viaţa pe pământ, şi nu viaţa din cer.

De asemenea, Dumnezeu a pus deoparte o perioadă de o mie de ani pentru scopul de a face această lucrare măreaţă. Acea perioadă este ceea ce oamenii numesc Mileniul. Biblia îi spune „ziua lui Cristos”, şi „împărăţia lui Cristos”. Este numită „împărăţia lui Cristos” deoarece Isus va fi reprezentantul lui Iehova pentru a-i binecuvânta pe toţi oamenii cu cunoştinţă, libertate, pace, fericire şi viaţă veşnică. Primul lucru necesar va fi să trezească oamenii din morţi, şi apoi să îi educe până când „vor şti toţi adevărul, de la cei mai mici dintre ei până la cei mai mari dintre ei.” Asta este exact ceea ce va face Cristos în timpul celor o mie de ani ai domniei Lui. Acela va fi timpul când toţi copiii vor ajunge la o cunoaştere a adevărului; când toţi păgânii vor învăţa despre moartea lui Isus şi nevoia pentru aceasta; acela va fi timpul când idioţii şi nebunii vor fi restabiliţi la o minte sănătoasă şi vor veni să audă despre singurul nume dat printre oameni, prin care oricine poate fi izbăvit. În acel timp acei oameni leneşi, indiferenţi, indolenţi, care au călătorit sub numele de creştin, deoarece îşi aveau numele pe un sul al unei biserici, vor fi obligaţi să înveţe adevărul despre Dumnezeu şi Biblie şi să se dezveţe de crezurile lor. Cristos va conduce cu un toiag de fier, ceea ce înseamnă că oamenii vor fi obligaţi să înveţe adevărul şi să se supună lui, ori vor merge în a doua moarte.

Ni se spune că atunci când împărăţia lui Dumnezeu de o mie de ani va începe, biserica va fi cu El, va fi ca El, şi va domni cu El în timpul celor o mie de ani. Acest lucru fiind adevărat, explică pe deplin de ce biserica este izbăvită întâi şi, de asemenea ,explică necesitatea pentru două izbăviri.

Biserica este numită „mireasa Mielului”. Biserica se va împărtăşi cu Isus, fiind co-moştenitoare cu El, în marea slujbă de a educa lumea în timpul acestor o mie de ani ai lui Cristos. Efortul omului de a converti lumea precedentă stabilirii acelei împărăţii nu este doar fără autoritate, ci şi foarte nesăbuită, şi va rezulta în eşec total şi disperat. Împărăţia lui Cristos nu va eşua. Împăratul Isus deţine toată puterea în cer şi pe pământ. Va lega pe marele duşman al omului, Diavolul, pentru o mie de ani, aşa fel încât slujba împărăţiei va continua fără să fie împiedicată. Asociată cu Isus, în această muncă de binecuvântare a lumii va fi adevărata biserică, pe care Dumnezeu a selectat-o în timpul celor nouăsprezece secole trecute. Vor fi şi ei îmbrăcaţi cu o putere corespunzătoare şi autoritate să facă munca. Nici un om nu a avut niciodată această putere sau autoritate.

Crezurile arată că omul trebuie să convertească lumea înainte de a doua venire a lui Cristos, în timp ce Biblia arată că Cristos vine cu scopul de a converti lumea. Aceste crezuri sunt cele responsabile pentru toată confuzia în legătură cu o înţelegere a Bibliei.

Răspunsul la întrebarea noastră, Cine merge în cer? am găsit să fie: „ Doar cei care se împărtăşesc cu Isus în slujba convertirii omenirii. Aceştia trebuie să-şi dovedească loialitatea şi supunerea acum. Trebuie să fie potriviţi pentru munca lor. Trebuie să fie credincioşi. Trebuie să fie biruitori. Trebuie

Cuprins

să sufere cu El ,dacă vor domni cu El. Răsplata lor este una mare. Nu vor avea doar firea divină, cu toate puterile ei şi corpuri spirite, cu toată slava lor, ci se vor şi împărtăşi cu Isus atât în binecuvântarea celor vii, cât şi celor morţi.

SCRISORI INTERESANTE

MUNCĂ VOITOARE, VESELĂ

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Fraţii grupei Preston îţi trimit salutările şi dragostea, şi dorinţa de a-şi exprima aprecierea pentru toate binecuvântările primite în cursul anului trecut, bucuria muncii, bunătatea extraordinară a Tatălui nostru ceresc în clarificarea minunată a adevărului Său. Se bucură în continuare pentru permisiunea de a fi colaboratori cu tine în răspândirea adevărurilor împărăţiei printre creaţia suferindă.

Se înţelege că ai nevoie de confort şi încurajare, şi luăm această oportunitate de a-ţi spune că mesajul tău de dragoste şi întâmpinare din scrisoare adresat '„Celor Unşi" este păstrat cu mare respect; iar ca o companie sperăm să mărim efortul nostru de a aduce onoare numelui lui Iehova, Tatăl nostru, de asemenea, prin răspuns voitor şi muncă veselă, să se adauge bucuriei tale pentru sfatul Împăratului nostru dat prin tine.

S-a exprimat deseori aici că discursul tău minunat la Sala Albert, în anul 1926, şi rezultatele acelui discurs au dovedit că Dumnezeu este cu tine; iar în timp ce îl loveşti tare pe Diavol, duşmanul bătrân nu te poate atinge. Aşa că 'nu te teme, frate, stai vesel, pe graniţele pământului tău.' Rugăciunea noastră este aceea că ai putea să fii susţinut şi întotdeauna înclinat pe Braţul Domnului.

În numele grupei. Eu sunt

Fratele tău prin bunăvoinţă,

ANTHONY BUCK, Secretar, Anglia.

'GLORIFICAŢI-L CU LAUDE'

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Ecclesia din Gloucester te întâmpină în numele Împăratului nostru domnitor. Am fost instruit, ca secretar, să scriu şi să-ţi transmit ţie dragostea lor şi să-ţi spun cât îţi apreciază zelul tău şi devotamentul către Domnul şi către oamenii care rămân în momentul acesta.

Ei ar vrea să ştie cât de cordial sunt de acord cu Turnul de Veghere şi metoda îndrăzneaţă şi fără de frică de a prezenta şi discuta lumina tot mai mare pe care Domnul o revarsă pe Cuvântul lui.

Noua Carte Anuală, care tocmai a venit la îndemână, dovedeşte fără nici o îndoială cum Domnul binecuvântează slujba muncii, care, ca un rezultat al anului trecut, a întrecut considerabil toate aşteptările.

Ecclesia noastră apreciază cu totul munca minunată pe care tu şi colaboratorii tăi trebuie să o faceţi la Casa Bethel ,ca să permiteţi volumelor şi broşurilor să fie produse în cantităţi atât de mari şi la un preţ atât de mic. În timpul anului următor ne vom ruga zilnic pentru ca binecuvântarea Domnului să continue pentru voi toţi, în timp ce noi, în partea noastră, intenţionăm să „cântăm mai departe onoarea numelui Său: fă-I lauda glorioasă", păstrând mereu textul acestui an pentru motto-ul nostru.

Cu dragoste călduroasă şi creştină, rămânem

GLOUCESTER (Anglia) ECCLESIA.
Secretar, G. A. HOFFMAN.

Cuprins

NU URMĂRIM FABULE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Ştiu că eşti foarte ocupat şi poate nu vei vedea scrisoarea asta niciodată, dar îţi scriu câteva rânduri ce îţi pot fi de interes. Apocalipsa 11: 19 arată cum ,,fulgerele" lovesc greşeli şi le distrug. Am văzut acest adevăr acum ceva timp şi ţi-am scris despre el şi sunt fericit să-l văd cum trece.

Am citit articolele tale în ,,Piramida din Gizeh", iar la început nu am putut vedea ,,ochi către ochi" cu tine cu privire la asta; dar, după o analiză atentă, acum sunt convins că ai dreptate. Nimicul şi lucrurile care au fost să se întâmple potrivit acelor măsurări nu s-au împlinit; şi asta este toată dovada de care avem nevoie, deoarece am fost amăgiţi în acceptarea acestei grămezi de pietre ca fiind conectate cu Cuvântul.

Obişnuiam să fiu ,,puternic" cu ,,timpul" piramidelor şi am studiat cărţile Edgar ,o mare afacere, dar acum văd că timpul a fost irosit, de vreme ce nu s-a dovedit nimic. Sunt bucuros să notez că tu nu te temi de umbra ta, iar când descoperi o greşeală trecută, n-o mai ascunzi. Când toţi ochii orbi sunt deschişi nu va fi necesar să ai o piramidă sau orice ca un semn să ne ghidezi; căci cunoştinţa Domnului va umple pământul, iar apoi ,,toţi vor şti ,de la cei mai mici , până la cei mai mari." Nu urmărim fabule cu viclenie, ci adevărul curat, nimic altceva. Du-te către el şi toarnă ,,al şaptelea potir în eter" la radio. Domnul este cu tine.

Cu drag,

JAS. W. HEATHERLY, N. C.

PUTEM SĂ REFUZĂM?

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Îmi este o deosebită plăcere să-mi exprim marea mea apreciere a adevărului prezent, şi în particular a celui mai profund privilegiu pe care-l avem în prezentarea celui mai esenţial mesaj al zilei către oamenii de pe pământ.

În profesia mea am întâlnit mulţi oameni pricepuţi în ocultism. Te va interesa să ştii că marea Piramidă este considerată de către ei ca fiind cea mai mare martoră tăcută a marilor adevăruri oculte de pe pământ. Unul dintre cei mai cunoscuţi oameni de ştiinţă oculţi din Londra a publicat o carte tratând acest subiect, arătând că toată înţelepciunea Egiptului antic este cuprinsă în această clădire de piatră. Acest lucru ar trebui să fie de un interes special pentru cei care încă preferă să se agaţe de ideile noastre anterioare, respectând Piramida.

Curajul tău şi energia pe care o foloseşti în interesul împărăţiei au fost o sursă de inspiraţie definită pentru mine, când, prin numeroasele încercări şi dificultăţi care trebuie să le înfrunţi, tu auzi adevărul care l-ai spus, întors de ticăloşi ca să facă o capcană pentru netrebnici. Totuşi îţi menţii poziţia stabilită cu hotărâre să-i îndeplineşti voinţa Tatălui, eu mă bucur şi mă rog ca tu să fii ţinut până la sfârşit în slujba credincioasă care atât de evident s-a întâlnit cu aprobarea divină pe parcursul anilor. Noi spunem că-l iubim pe Tatăl nostru din ceruri; El ne cere o simplă demonstraţie a dragostei noastre declarate prin care îl slujim în cea mai mare muncă ce i-a fost cerut omului să o efectueze. Putem noi care spunem că-l cunoaştem să-l refuzăm? Te rog, Doamne, niciodată! Eu rămân

Al tău în bucuriile împărăţiei,

E. F. W. POWELL, Anglia.

ZILNIC ÎNCURAJAT

Cuprins

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Îţi scriem câteva cuvinte de cele mai adânci aprecieri pentru tine, pentru serviciul tău în stresul acestei zile, cele mai bune timpuri şi cele mai rele timpuri. Suntem în mod personal recunoscători Domnului că te-a susţinut şi te-a consolidat. Turnul de Veghere a fost cu adevărat „hrană la timpul cuvenit" pe parcursul anului 1928. Nu am citit niciodată nimic să întreacă „Altarul din Egipt'", „Fulgerele lui Dumnezeu", „Martor şi Lider al Oamenilor", „Pregătit pentru Rămăşiţă."

Suntem într-un sector al ţării nou pentru noi, dar este acelaşi necaz material, acelaşi dor de uşurare, aceeaşi foamete pentru Cuvântul Domnului. Distribuirea cărţilor începe să se ridice şi suntem încurajaţi continuu de către înnoirea zilnică a spiritului cel drept.

Ne rugăm să continui să oferi hrană la timpul cuvenit, pe când fulgerele Sale se dezvăluie; şi ca inima ta să fie mereu cu adevărat umilă şi recunoscătoare, ca tu să fii un instrument potrivit în mâinile Domnului nostru. Nici nu te gândi sau considera opoziţia care este la munca noastră, ci bucură-te în privilegiul suportării reproşurilor lui Cristos, până ce noi suntem chemaţi.

Am apreciat cu măreţie Convenţia de la Detroit, un alt reper trecut. A evidenţiat serviciul tău care a venit să stea în faţă. Este cu siguranţă potrivit că „Perioada Laodicea" ar trebui să urmeze imediat. Marchează cu adevărat anul ca fiind „Naşterea Naţiunii" marcată în anul 1925. O considerăm ultima chemare şi memento.

Cerând cele mai bogate binecuvântări ale Domnului pentru tine şi partea ta de muncă, noi suntem

Fraţii tăi în Cristos,

Dl. şi Dna. W. H. HOLES, Colportori Pionieri.

CONTRAFACERE EXPUSĂ

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Salutări în numele lui Iehova şi ale Împăratul Său Uns, Domnul nostru Isus Cristos.

Suntem bucuroşi şi suntem recunoscători amândurora pentru onoarea şi bunăvoinţa dăruită ţie, dragă frate, în faptul că te folosesc ca un serv printre clasa servitorilor unşi, în această perioadă a serviciului împărăţiei.

Experienţa noastră este aceea că lumina crescândă aduce pace, confort, bucurie şi curaj; cu adevărat „calea dreptăţi este ca lumina strălucitoare, care străluceşte tot mai mult în ziua perfectă". Proverbele 4: 18.

Chiar în timpul celor douăzeci şi şapte de ani cât am fost în Babylon, Domnul ne-a condus şi ne-a adus în lumina adevărului; şi pentru douăzeci şi patru de ani acea lumină a strălucit tot mai mult, încât lumina de azi a determinat că până şi marea Piramidă din Gizeh să-şi înghită propria umbră, şi o altă contrafacere dintre cele ale Diavolului a fost expusă, ca ceea ce este cu adevărat.

Articolul din Turnul de Veghere pentru 15 noiembrie, „Altarul din Egipt" a risipit numeroasele umbre care erau în explicaţia despre piramidă; iar cei dragi ai Domnului nu vor mai fi prostiţi cu hieroglifele matematice şi trigonometrice, dar vor fi cu totul satisfăcuţi de Cuvântul lui Dumnezeu.

Sunt recunoscător Domnului pentru spiritul şi înţelegerea adevărului acum cuvenit, şi pentru dispoziţia reverenţei a Cuvântului Sfânt. Şi, deşi, datorită incapacităţii fizice putem face puţin, luăm această oportunitate de a fi asociaţi cu tine în serviciul Împăratului, cum a făcut Aaron şi Hur. — Exodul 17: 12.

Fii asigurat de un interes continuu în rugăciunile noastre şi a celor dragi cu care ne asociem.

Fratele tău în Domnul,

W. G. GRAY. — Anglia.

Cuprins

'TREIMEA ELIMINATĂ'

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Ştiu că am întârziat foarte mult în a-ţi mulţumi pentru cartea „Împăcarea". Dar îţi mulţumesc atât de mult pentru ea; am citit-o şi cred că este în regulă. Dacă toată lumea ar citi-o, sunt sigur că ar fi mult mai puţini credincioşi în treime. Nu am mai văzut nimic atât de detaliat discutat şi atât de complet făcut, precum „treimea", în cartea „Împăcarea".

Apoi imaginea de pe copertă sugerează atât de multe. Ne arată nimicnicia completă, în văzul lui Iehova.

Nu sunt capabil în momentul acesta să fiu în slujba dragului nostru Iehova. Dar nu este altă muncă în lume, ce poate face o persoană fericită.

Al tău în slujbă,

ANNIE C. STIEGEL. — D. C.

MÂNTUIREA

DRAGĂ FRATE:

Fiind un şcolar aşa slab, ezit să-ţi iau timpul tău preţios; dar simt că-ţi datorez o scuză.

Am fost în adevăr mai puţin de doi ani, dar am pus înainte fiecare efort să continui să fiu în armonie cu Societatea, şi sunt bucuros să spun că de foarte puţine ori am avut vreo problemă în înţelegerea adevărului aşa cum este prezentat în Turnul de Veghere.

Timp de douăzeci de ani am fost un ascultător al adevărului, dar nu un împlinitor; şi dintr-un motiv am fost convins cu adevărat că piramida din Gizeh a fost piatra martoră a lui Dumnezeu. Deci, când ai făcut o afirmaţie la Convenţia de la Detroit că a fost lucrarea Diavolului, am fost uimit. Să cred că ai putea să contrazici ce am fost învăţaţi atât de mult timp şi de către cel care a predat, a fost ceva greu de înţeles. Mi-am prezentat ideea odată, înainte, în eclessia Mahaffey şi am luat o poziţie puternică în favoarea pietrei martore a Diavolului.

Când ediţia de 15 noiembrie a Turnului de Veghere a apărut, voiau să ştie cum am rezistat. Am răspuns că am fost înşelat. Acum tocmai am terminat de citit numărul din 1 decembrie şi îmi doresc să afirm că nu pot găsi cuvinte ca să mulţumesc Dumnezeului nostru pentru că te-a folosit pe tine să-mi deschidă ochii către această groaznică înşelăciune. Arată vicleana înşelăciune a Satanei, cum poate să străpungă un loc atât de puternic, precum fratele nostru drag Russell şi să ne hrănească cu cojile păcatului.

Acum, dragă frate, nu voi mai contrazice niciodată Turnul de Veghere, decât dacă pot s-o fac prin Cuvântul lui Dumnezeu. Te rog roagă-te pentru mine, să pot fi mai atent în viitor, precum doresc să-l mulţumesc pe Tatăl nostru ceresc. Dar aflu că în timp ce spiritul este voitor, carnea este foarte slabă.

Rugându-mă în continuare la binecuvântările bogate ale lui Dumnezeu asupra ta şi asociaţii tăi, eu rămân

Fratele tău în serviciul Stăpânului nostru,

A. A. HEPBURN, Pa.

RECUNOSCĂTOR

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Cuprins

Multe mulţumiri pentru lumina primită de la ultimul Turn de Veghere cu privire la piramidă. Mă provoacă când văd ce neisprăvit am fost să cred orice despre ea. Dacă cineva ar crede un pic mai mult, ar putea vedea că nu a fost de origine divină.

Îi mulţumesc iubitului Dumnezeu pentru lumina pe care o primim în zilele acestea şi ţie, de asemenea, îţi mulţumesc pentru credinţa în a ne ajuta să o vedem.

Al tău prin bunăvoinţa Domnului,

C. W. BUCLIEU, Washington.

UN NOU CÂNTEC

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Doar câteva rânduri să-mi exprim recunoştinţa inimii mele pentru noua Carte a Cântecului, şi cărţii Guvernului, cât şi pentru toate lucrurile bune care le-a pregătit Iehova pentru clasa rămăşiţei, în acest moment special.

Auzind aceste cântece vechi cântate timp de douăzeci de ani, cele noi ne afectează ca o băutură înviorătoare de apă. Iar cartea Guvernului este o capodoperă a literaturii. Cu greu puteam să stau nemişcat până când n-am citit-o îndeaproape, pentru a o înmâna altora. Cu siguranţă va merge mult înainte, spre ,,aşezarea fundaţiilor noului pământ". — Isaia 51: 16.

Cu privire la obstacolele şi dificultăţile pe care le avem în drum, calea noastră devine tot mai strălucitoare. Cu al nostru ,,sol al reconcilierii", al ,,intereselor împărăţiei", şi cu o convingere că aparţinem Sionului, mereu înaintea noastră, cu siguranţă trebuie să fim ocupaţi şi fericiţi acum; şi suntem.

Asigurându-te de suportul meu loial către sfârşitul căii, şi de consacrarea mea către voinţa Domnului şi pentru totdeauna, sunt

Al tău în bucuria împărăţiei,

J. G. TOPE, Ohio.

"NU ARE SUFICIENT FOC PENTRU EL"

DRAGUL MEU DOMN:

Mă gândesc de ceva timp că ar trebui să îţi scriu şi să îţi povestesc despre marele beneficiu pe care mi l-au făcut cărţile tale (un metodist). Le am pe toate, cu excepţia ultimelor tale două cărţi, Împăcarea şi Guvern, şi trimit să le procur.

Pastorul nostru este foarte mulţumit de cartea ,,Mântuirea şi Creaţia"; dar cartea ta ,, Iadul" nu are suficient foc pentru el, şi de aceea nu îi place atât de mult.

Sunt sigur că Domnul te îndrumă în măreaţa lucrare pe care o săvârşeşti. Urându-ţi binecuvântările lui Iehova, sunt

fratele tău în Cristos,

LEE H. WOOD, South Carolina.

PURTĂTORI DE CUVÂNT ÎN SERVICIU ŞI DIRECTORI AI SERVICIULUI REGIONAL

APROAPE de 1 mai a fiecărui an, grupele Studenţilor Internaţionali ai Bibliei din Statele Unite au fost rugate să îşi reînnoiască cererile lor pentru purtătorii de în serviciu (numiţi odinioară pelerini) pentru anul următor.

Cuprins

Societatea nu mai trimite în prezent purtători de cuvânt în serviciu, decât într-un mod foarte limitat şi la intervale de timp neregulate. Directorii serviciului regional, totuşi, servesc toate grupele din Statele Unite, care sunt organizate pentru serviciu, cel puţin o dată pe an.

Toţi fiind membrii ai unui singur corp, unşi să slujească pe Domnul, este dorinţa Societăţii să păstreze legătura cu toate grupele, chiar cu una sau două care nu sunt organizate pentru slujire, precum cele care sunt. În acest scop solicităm ca secretarul grupei să aducă în atenţia grupei această problemă şi să ne furnizeze următoarele informaţii, răspunzând la toate întrebările dacă este posibil, şi să trimită răspunsurile Departamentului Radio şi Conferinţă.

Numerotează fiecare răspuns ca să corespundă cu numărul întrebării. Scrie clar şi oferă şi adresa străzii unde este posibil, pentru ca telegramele să fie trimise la un oficiu poştal.

(a) Se stabileşte numărul Studenţilor Bibliei din grupa ta, care sunt în armonie cu Societatea şi cu lucrarea pe care o săvârşeşte?
(b) Se organizează întruniri săptămânale?
(c) La ce oră sunt susţinute întrunirile de duminică?
(d) Sunt condiţiile astfel încât tu poţi primi vizita unui conferenţiar al serviciului sau a unui director de serviciu regional?
(e) Este grupa ta organizată pentru slujire?
(f) Dacă nu, vei dori sprijinul unui director de serviciu regional care să te ajute să o organizezi?
(g) Oferă numele întreg şi adresa străzii secretarului grupei.
(h) Oferă numele şi adresa unei alte persoane căreia să îi trimitem înştiinţarea.
(i) Oferă numele gării tale.
(j) În cazul unei vizite, declară distanţa de la gară şi dacă va fi întâmpinat fratele.
(k) Vecinătatea ta este acoperită de serviciul radio al Turnului de Veghere?
Câte persoane din public ai fost capabil să aduci la ultima ta conferinţă publică?

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L 15 Mai 1929 Nr. 10

Iehova este Suprem

„Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă” — Isaia 59 : 1.

IEHOVA este îndelung răbdător şi milos. Mila Lui este atât de mare ca cerurile, iar iubirea Lui se întinde pe vecie asupra acelora care Îl cunosc şi I se supun.. Nu are plăcere în moartea păcătosului. Dacă însă creaturile Sale ţin tare la calea nelegiuirii şi nu au de gând să se îndrepte, atunci nimicirea acestora este de lipsă, tot numai spre binele lor propriu. Dumnezeu este iubire.

2. Mândria şi încrederea de sine mână pe unii ca să nu ia în seamă mila şi bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu vede că aceia care au încheiat legământ de sacrificiu cu El, au ajuns în pericol, le trage atenţiunea. Aceia care sunt mândri şi fuduli, nu ascultă de îndrumarea Sa, ci îşi împietresc inimile faţă de Dumnezeu şi harul Său. Dacă cineva doreşte să le vină în ajutor, arătându-le drumul Domnului, ei resping acest ajutor şi ,mai mult, cei mândri şi îngâmfaţi fac aşa. Cred că aceste încercări ale unşilor arată că Dumnezeu are nevoie de dânşii. Aşa cred că au dezvoltat un caracter probat, că este de lipsă de dânşii la mântuirea omenirii şi la conducerea universului, şi din această cauză rămân pe căile lor egoiste.

3. Prin profetul Isaia (în capitolul 58) Domnul atrage atenţiunea acelora, care au încheiat legământ cu dânsul, dar au călcat legământul. Profeţia arată că sunt unii care au nesocotit complet legământul lor şi cuvântul lui Dumnezeu, cu toate că au avut ocazie ca să-L servească pe Dumnezeu. Tot acest profet urmează cu profeţia şi în capitolul 59. Profetul, care a scris profeţia cuprinsă în cele două capitole, este unsul lui Iehova aprobat şi închipuie acea clasă care este credincioasă Domnului. Acestor membri din această clasă a încredinţat Domnul interesele împărăţiei, închipuite prin bunurile Sale. Clasa servului, ca unealta lui Iehova, se prezintă înaintea acelora care nu voiesc să dea ascultare avertizării lui Iehova şi le spune: „Iată, mâna lui Iehova nu s-a scurtat, ca să nu vă poată mântui”. Din aceasta trebuie să tragem concluzia că cei nesupuşi au fost pătrunşi de părerea că Iehova pare că nu ar putea face nimic fără de ei. Profetul, însă, le pune în vedere că Iehova este neîntrecut de mare şi nu are lipsă de nici un ajutor. Planul Iui Iehova referitor la mântuirea omului se împlineşte exact după voinţa Sa şi în timpul Său hotărât, fără ca să fie oarecum influenţat de ceea ce ar putea face creaturile Sale. Tot ceea ce face Dumnezeu pentru om, îl face spre binele omului.

4. Scopul avertizării este ca să se arate marea milă a lui Iehova faţă de cei ce au devenit căldicei şi indiferenţi faţă de privilegiile legământului lor. Cuvintele profetului se referă la aceia care au nesocotit avertizarea. Cine se poartă astfel, acela se rupe de la Dumnezeu. Dacă cineva umblă pe o cale rea, pe acela Dumnezeu nu-l scapă din situaţia sa periculoasă, chiar dacă a făcut un legământ sărbătoresc cu El, până când nu-şi recunoaşte greşeala şi nu cheamă pe Dumnezeu în ajutor. Acestora le-a zis Domnul că-i poate asculta şi le poate ajuta, dacă părăsesc calea nepotrivită şi se întorc la El. „ Atunci tu vei chema, şi Domnul va răspunde, vei striga, şi El va zice: „Iată-Mă!” (Isaia 58:9). Profetul, însă, arată că unii nu se vor căii de păcatele lor şi nu vor chema pe Domnul în

Cuprins

ajutor. Dimpotrivă, vor continua să umble pe drum greşit. De aceasta le spune profetul: „Nici urechea Lui nu s-a îngreuiat ,ca să nu poată auzi". Dumnezeu va auzi strigătul acelora care se vor căi şi doresc a-L servi; şi El îi va conduce şi le va ajuta.

5. După aceasta, profetul se adresează acelora care se opun şi pe mai departe şi le spune: „Ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărţire între voi şi Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Faţa Lui şi-L împiedecă să vă asculte!" (Isaia 59:2) După însemnarea traducerii engleze: „Păcatele voastre au cauzat că îşi ascunde faţa dinaintea voastră". Aceasta înseamnă că Dumnezeu şi-a retras favorul de la ei. Dacă cei nelegiuiţi s-au despărţit de la Dumnezeu, poate fi ceva bun în faptul, că atenţiunea lor este atrasă asupra acestui fapt?. Scopul evident este ca o seamă dintre cei mai slabi, care se află în pericol, să se trezească şi să se elibereze de sub influenţa celor mai tari şi mai cu vază, care urmează căi greşite. Aceste cuvinte sunt în armonie cu avertizarea exprimată în capitolul 58. Putem fi siguri că Dumnezeu nu s-a uitat la folosul Său când a dat această îndrumare. Numai bunătatea Sa iubitoare este aceea, ce arată faţă de aceia care i s-au consacrat pe deplin. Este o avertizare, ca să se elibereze de sub influenţa primejdioasă a unor oameni şi să se desfăteze în Domnul.

6. Ca să recunoască primejdia, profetul, având în vedere binele acestor influenţaţi, arată situaţia grozavă a acelora care se opun lui Dumnezeu cu voinţa. Ar fi o risipă de timp şi de putere a ne adresa acelora care sunt înrădăcinaţi în nelegiuirea lor într-atât, că Dumnezeu îşi ascunde faţa dinaintea lor. Dacă, însă, sunt din aceia care sunt sub influenţa făcătorilor de rele şi a căror atenţie se poate îndrepta către primejdia în care sunt şi către ocaziile care îi pot ajuta să scape de această primejdie, atunci avertizarea şi arătarea repetată a faptelor nelegiuiţilor numai bine poate să aducă acelora care se vor supune şi vor asculta.

7. Dumnezeu ne clarifică prin profetul Său, că nu aceea face necesară cugetarea de acest fel, că doară Dumnezeu ar fi neglijat ceva, ci cei mândri şi încăpăţânaţi s-au despărţit de la Domnul. Păcatele lor au cauzat că acopere faţa Sa dinaintea lor. După aceea, profetul, în următoarele cuvinte ale sale, descrie situaţia îngrozitoare a acestora:

8. „Căci mâinile vă sunt mânjite de sânge, şi degetele de nelegiuiri; buzele voastre spun minciuni, şi limba voastră vorbeşte nelegiuiri." (Isaia 59:3). Este evident căci calea nelegiuită a acestora a început cu învinuiri nelegiuite şi cu cuvinte nedrepte spuse la adresa fraţilor lor. Limba este mare duşman. Este scris despre ea: „Limba este şi ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Aşa fel este ea aşezată între mădularele noastre că întinează întreg trupul şi aprinde roata vieţii, când este aprinsă de focul Gheenei. Dar limba nici unul dintre oameni nu o poate îmblânzi. Ea este un rău care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă aducătoare de moarte." — Iacov 3 : 6, 8.

9. Aceia care folosesc influenţa lor prin cuvinte rele împotriva lucrului Domnului, prin aceasta voiesc să pună piedecă înaintea lucrului Domnului. Au de gând să omoare lucrul Domnului, prin care fapt ei îşi întinează mâinile cu sânge, fiind sângele simbolul morţii. Degetele lor, care închipuie cele mai mărunte năzuinţe ale lor, sunt murdărite de păcate. Prin purtarea lor nelegiuită s-au stricat. Clasa nelegiuită despre care este vorba aici se pare a cuprinde în sine pe acei preoţi sau conducători ai bisericilor nominale, care deşi susţin că reprezintă pe Dumnezeu, totuşi ,cu deplină cunoştinţă, persecută pe aceia despre care ştiu bine că, cu devotament, caută să-1 servească pe Dumnezeu. Mai departe, din clasa nelegiuiţilor mai fac parte şi unii, care au fost binecuvântaţi în mod deosebit cu cunoştinţa adevărului şi a planului lui Dumnezeu, care însă, din cauza nelegiuirii lor alături de preoţi şi ei dovedesc o atitudine duşmănoasă faţă de lucrul Domnului. Aceşti contrari, în comun fac parte din Antichrist.

10. Dacă preoţii ar dovedi dreptate ,desigur ar zice astfel: „ Las să spună cercetătorii Bibliei ceea ce ştiu din cuvântul lui Dumnezeu şi poporul să judece, dacă au dreptate sau nu! Dar,

Cuprins

dimpotrivă, ei aşa vorbesc oamenilor: „Nu ascultaţi ce vă spun cercetătorii Bibliei! Aruncaţi în foc cărţile lor şi nu le citiţi!” Aceia, însă, care au fost în adevăr, dar mai târziu s-au opus lucrului Domnului, s-au unit cu preoţii, ca să ducă la împlinire un plan nelegiuit împotriva poporului Domnului. Fie că ei ştiu sau nu, ei lucrează în acelaşi scop. Ei știu că clerul face nedreptate față de cei care se străduiesc să fie martori pentru Dumnezeu, şi totuşi ei se alătură cu clerul în a vedea că studenții Bibliei nu ar trebui să spună nimic împotriva organizației Diavolului. Dacă odată erau în adevăr, de la care apoi s-au întors şi de la Dumnezeu s-au rupt, atunci nu mai sprijinesc adevărul, ci vorbesc împotriva lui. Se încred în zădărnicia lor şi vorbesc minciuni. De aceea spune profetul lui Dumnezeu, vorbind mai departe despre ei:

11. „Nici unuia nu-i place dreptatea, nici unul nu se judecă cu dreptate; ei se bizuiesc pe lucruri deşerte şi spun neadevăruri, zămislesc răul, şi nasc nelegiuirea. Clocesc ouă de basilic şi ţes pânze de păianjen. Cine mănâncă din ouăle lor, moare; şi dacă se sparge vreunul, iese o năpârcă.” (Isaia 59:4,5) Aceşti duşmani s-au unit împotriva acelui lucru pe care Iehova l-a încredinţat unşilor Săi. Se străduiesc după unul şi acelaşi scop, adecă spre nimicirea lucrului unşilor lui Dumnezeu. Ţes pânză ca păianjenul, ca să prindă în ea pe cei creduli. Astfel de hrană le servesc, ce Domnul aseamănă ouălor de vipere şi acest nutremânt, acelora care îl mănâncă, aduce moarte. Recurg la minciuni, ca să-şi ajungă scopurile lor nelegiuite. Dacă calcă cineva pe ele, atunci ies afară ca viperele, ca să nimicească tot ce se află înaintea lor. Profetul în continuare spune:

12. „Pânzele lor nu slujesc la facerea hainelor, şi nu pot să se acopere cu lucrare lor; căci lucrările lor sunt nişte lucrări nelegiuite, şi în mâinile lor sunt fapte de silnicie.” (Isaia 59: 6) Făcătorii de rele, mândri şi încăpăţânaţi, se înşeală pe sine şi faptele lor nelegiuite caută să le acopere pe din afară; Domnul însă le spune, că din ceea ce ei ţes nu va fi astfel de haină, cu care se pot acoperi. Pe aleşii Domnului nu-i vor înşela cu faptele lor şi, natural, că pe Domnul nici atât ; înşeală însă pe unii care urmează sfaturile lor. Domnul explică, prin profetul Său, că faptele lor nelegiuite vor fi_descoperite. Aceasta se face, fără îndoială, spre binele acelora care au ajuns sub influenţa făcătorilor de rele. Dumnezeu le dă ocazie să rupă acest jug, pentru ca aceia care sunt mai puţin vinovaţi să poată scăpa. Profeţia continuă descrierea purtării nelegiuite a acelora, care se luptă împotriva vestirii împărăţiei lui Dumnezeu, şi zice:

13. „Picioarele lor aleargă spre rău, şi se grăbesc să verse sânge nevinovat; gândurile lor sunt gânduri nelegiuite, prăpădul şi nimicirea sunt pe drumul lor.” (Isaia 59:7, 8) Apostolul Pavel, referindu-se la evrei, scoate la suprafaţă faptul, că omul nu se poate îndreptăţi prin eforturile sale; că acest lucru se poate face numai prin credința în sângele lui Isus Christos și apoi numai urmând pe urmele Isus Christos în a face voia lui Dumnezeu. El arată că a lauda oameni sau a primi aprobarea oamenilor ar putea avea ca rezultat ceva rău și de nici un folos, ci numai dacă Dumnezeu singur ar trebui să aprobe aceasta. (Romani 2:29). După aceea, se foloseşte de cuvintele lui Isaia din acest paragraf, spre descrierea stării acelora care s-au depărtat de la Dumnezeu. Legătura dintre cuvintele apostolului arată, că acelea se referă la acei oameni care au cunoscut calea Domnului, dar din cauza stării rele a inimii lor şi a purtării lor nepotrivite, s-au despărţit de Dumnezeu. (Romani 3 :1-22) După cuvintele profetului, trebuie să însemne că aceia, despre care aici stă scris că au apucat pe calea rea, au decăzut până la gradul cel mai de jos al oamenilor nelegiuiţi. Aceste cuvinte arată că preoţii şi aceia, care în calitate de bătrâni şi conducători ai adunărilor au ocupat nişte poziţii de încredere şi de cinste şi, după aceea, au părăsit pe Dumnezeu, sunt cei mai necinstiţi, în afară de Satan. Psalmistul spune: „Şezi şi vorbeşti împotriva fratelui tău, pe fiul mamei tale îl înnegreşti.” — Psalm 50: 20.

14. Aceştia fac planuri rele asupra acelora, care odinioară, fiind născuţii aceluiaşi legământ, le-au fost fraţi. Cuvântul lui Dumnezeu îi aminteşte cercetătorului o stare groaznică, ce era mai

Cuprins

demult între oameni.(Ieremia 6:5). Profetul lui Dumnezeu, în versul 8 descris mai sus, arată că aceşti făcători de rele „îşi sucesc cărările lor". Întorcându-se de la Domnul şi persecutând pe poporul Său, intră în comunitate cu organizaţia lui Satan, de aceea nu cunosc drumul păcii. Iuda aşa vorbeşte despre ei, ca de unii, „care batjocoresc ce nu cunosc." După aceea aşa-i descrie, ca pe aceia care, după pilda lui Cain, voiesc să-şi omoare fraţii. Iuda îi mai arată, ca pe unii care, ca şi Balaam, ,vorbesc pentru bani ,să fie lăudaţi de oameni; mai departe ca pe aceia care, ca şi Core, nu voiesc să se conformeze capului şi se codesc ca să urmeze pe Christos, capul organizaţiei lui Dumnezeu. Faptul că aceste lucruri s-au însemnat, arată că există o astfel de clasă între poporul lui Dumnezeu. Iuda aşa vorbeşte despre ei: „Sunt nişte stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără ruşine împreună cu voi, şi se îndoapă de-a binelea; nişte nori fără apă, mânaţi încoace şi încolo de vânturi, nişte pomi tomnatici fără rod, de două ori morţi, dezrădăcinaţi." (Iuda 12,13). Cine merge acolo unde este condus de astfel de oameni, acela apucă pe o cale rea, care nu-i întinde nici o speranţă; şi dacă rămâne pe ea, atunci partea lui va fi nimicirea. Avertizarea profetului , fără îndoială, s-a făcut pentru întoarcerea acelora care au ajuns sub influenţa acestei clase descrisă de Iuda.

15. Toţi aceia, care au umblat încăpăţânaţi pe calea rea, s-au înşelat pe sine înşişi, dar şi pe alţii. (2 Timotei 3:13). Au devenit obraznici şi îndrăzneţi. Odinioară au cunoscut pe Domnul, iar acum s-au întors de la El; ei ajung la recunoaşterea faptului că nu mai au lumină şi acum umblă în întunerec. Dumnezeu face, prin profetul Său, ca aceştia să mărturisească împotriva lor înşişi. Să observăm că, în cuvintele lor, nici cea mai mică urmă de căinţă, asupra situaţiei lor groaznice, nu se vede. Profetul, aşa-i descrie, ca pe aceia care, astfel vorbesc despre sine:

16. „De aceea Hotărârea de izbăvire este departe de noi şi mântuirea nu ne ajunge. Aşteptăm lumina, şi iată întunericul, lucirea, şi umblăm în negură! Bîjbăim ca nişte orbi dealungul unui zid, bîjbăim ca cei ce n-au ochi, ne poticnim ziua nameaza mare, ca noaptea, în mijlocul celor sănătoşi Suntem ca nişte morţi. Mormăim cu toţii ca nişte urşi, ne văităm ca nişte porumbei, aşteptăm izbăvirea, şi nu este, aşteptăm mântuirea, şi ea este departe de noi. Căci fărădelegile noastre Sunt multe înaintea Ta, şi păcatele noastre mărturisesc împotriva noastră; fărădelegile noastre Sunt cu noi, şi ne cunoaştem nelegiuirile noastre. Am fost vinovaţi şi necredincioşi faţă de Domnul, am părăsit pe Dumnezeul nostru; am vorbit cu apăsare şi răzvrătire, am cugetat şi vorbit cuvinte mincinoase" — Isaia 59: 9-13.

17. Cuvintele înşirate aici ,ale profetului, par a exprima, că aceşti făcători de rele ajung la cunoştinţa că ce groaznică le este purtarea. Recunosc că au apucat calea minciunii împotriva lui Iehova, au rostit cuvinte înfocate asupra cuvântului Său şi au căutat a împiedica serviciul dumnezeiesc! Aceşti nelegiuiţi nu se mulţumesc însă numai cu aceea că ei au devenit nelegiuiţi, dar, dacă văd pe unul care voieşte să se scape de cel rău şi doreşte să apuce calea adevărată în serviciul lui Dumnezeu, îşi dau silinţa ca să-1 atragă de partea lor. Dumnezeu, la aceasta declară, prin profetul Său, urmările rezultate din purtarea nelegiuită a făcătorilor de rele, spunând:

18. „Şi astfel izbăvirea s-a întors îndărăt, şi mântuirea a stat deoparte; căci adevărul s-a poticnit în piaţa de obşte şi neprihănirea nu poate să se apropie. Adevărul s-a făcut nevăzut, şi cel ce se depărtează de rău este jefuit. Domnul vede, cu privirea mânioasă, că nu mai este nici o neprihănire. " Isaia 59:14,15). La aceia, care au urmat o cale contrară Domnului şi lucrului Său, credincioşia s-a poticnit pe stradă şi dreptatea nu şi-a găsit locul. Pentru ei adevărul a dat faliment . Deoarece, odinioară, au cunoscut adevărul, nu se pot scuza pentru faptul că au neglijat să cunoască că voinţa lui Dumnezeu este ca unşii Săi să pună mărturie pentru numele şi lucrurile Sale, în timp ce El înaintează cu stabilirea împărăţiei, ce o ridică pentru binele omenirii. Nu au avut motive, ca să nu atragă atenţia asupra organizaţiei Diavolului, asupra influenţei ei orbitoare şi asupra apăsării din

Cuprins

cale afară de mare a omenirii. Nu au avut scuze, ca să nu spună oamenilor, că Dumnezeu va zdrobi în bucăţi organizaţia Diavolului, cu mâna sa puternică şi că va elibera omenirea. Au început atac împotriva adevărului şi au intrat în interese comune cu apăsătorii. Domnul a văzut aceasta şi nu i-a plăcut ochilor, că au hotărât potrivit cu aceia, care lucrează împotriva cauzei Sale.

În curs de împlinire

19. Faptele arată că profeţia aici explicată este în curs de împlinire, ceea ce dă de înţeles că Dumnezeu voieşte ca să fie înţeleasă acum de cei unşi. În anul 1918 a venit Domnul în templul Său şi atunci aceia au fost traşi la judecată, care se susţineau de a fi urmaşi ai lui Christos (1 Petru 4 :17). Cam pe acea vreme au lepădat organizaţiile bisericeşti, de sub conducerea preoţilor, planul de mântuire al Domnului şi au primit pe cel al Diavolului. Tot pe această vreme a venit un timp de mare strâmtorare asupra poporului lui Dumnezeu, şi unii care au susţinut că sunt în armonie cu adevărul prezent s-au întors şi au început să bată pe fraţii lor. Prin aceasta s-au alăturat duşmanului. De la acel timp începând , atât preoţii sistemelor religioase, cât şi aceia care s-au întors de la adevăr, au lucrat la ajungerea aceluiaşi scop, fie că au avut ceva înţelegere comună sau nu. Scopul lor este acela de a ruina lucrul Domnului de pe pământ. Ambele clase duşmane aveau de datorinţă ca să preamărească numele lui Iehova, prin aceea că trebuiau să vestească popoarelor numele Lui şi planul Său de mântuire, în loc să-şi urmeze ideile lor greşite. Ei fac să se creadă că lucrul de mântuire este în mâinile lor, ce-l vor duce la îndeplinire în modul şi după calea lor. Deoarece nu s-au unit cu purtarea unşilor care dădeau ascultare poruncilor lui Dumnezeu, au persecutat rămăşiţa. Dumnezeu dă în ştire că aceşti făcători de rele nu sunt pe placul Lui şi, prin gura profetului Său, spune: „Nu s-a scurtat mâna Domnului ca să nu ne poată scăpa”.

20. Domnul nu are lipsă de nici un ajutor şi putem fi siguri că, cu atât mai mult, nu are lipsă de aceia care fac fărădelegi. Profetul spune atunci, mai departe: „Nici urechea Sa nu s-a îngreuiat, ca să nu poată auzi.” Dumnezeu ascultă pe aceia care, într-adevăr, cu sinceritate strigă către El şi îi împărtăşeşte din harul Său. Pentru că am ajuns o stare atât de groaznică, Dumnezeu, văzând că făcătorii de rele mai atrag după dânşii şi pe alţii ,porunceşte servitorilor Săi ca să strige tare, ca să-şi înalţe vocile ca nişte trâmbiţe ,ca poporul Său să-şi recunoască păcatele. Aceasta o face pentru aceea, ca să dea ocazie celor care sunt ai săi, ca să părăsească păcatele lor şi să nu se lase amăgiţi de cei mândri, încăpăţânaţi şi nelegiuiţi. Această vestire o vor face aceia care într-adevăr iubesc pe Dumnezeu şi cauza Sa sfântă. Despre făcătorii de rele - fie ei în adevăr sau nu - care pretind că se ţin de Dumnezeu, aşa ne spune Domnul că este împotriva lor, ceea ce ne asigură că sunt falşi. Bunătatea lui Dumnezeu împietreşte inimile acestora, cu toate că poartă încă numele Lui. Între aceşti făcători de rele nu este nici unul care ar face măcar un pas spre căinţă sau să ceară iertare de la Dumnezeu. Pentru aceasta spune Dumnezeu, prin profetul Său:

21. „El vede că nu este nici un om, şi Se miră că nimeni nu mijloceşte. Atunci braţul Lui Îi vine în ajutor, şi neprihănirea Lui Îl sprijineşte.” (Isaia 59:16). A sosit timpul hotărât, ca Iehova să înceapă acţiunea. Pe membrele clasei credincioase a „servului” îi trimite afară, ca să-L reprezinte. Aceştia stau sub supremaţia directă a Domnului Isus Christos, mâna dreaptă a lui Iehova. Aceşti servitori credincioşi sunt asociaţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Isus Christos, deoarece umblă în lumină şi cu bucurie împlinesc voinţa lui Dumnezeu. (1Ioan 1:7). Clasa servului, înarmată pentru cauza sfântă a lui Dumnezeu, vine în faţă în adevăr. Dumnezeu este cel mai suprem Comandant; şi Fiul Său iubit — capul Sionului — şi cei care fac parte din Sion, toţi împreună, în armonie deplină, pornesc în

Cuprins

reprezentarea lui Dumnezeu Iehova. Profetul lui Dumnezeu spune ,după aceea, despre clasa credincioasă a ,,servului" lui Iehova, despre Christos şi membrele Sale:

22. „Se îmbracă cu neprihănire ca şi cu o platoşă, Îşi pune pe cap coiful mântuirii; ia răzbunarea ca o haină, şi Se acopere cu gelozia ca şi cu o manta." Isaia 59:17). Lupta este a lui Iehova şi a sosit timpul ca să ia biruinţa. Profetul vorbeşte aici şi de clasa servului, care, supunându-se acum poruncilor lui Dumnezeu, este îmbrăcată în armătura Domnului. „Neprihănirea (altă traducere: adevărul) îl îmbracă ca platoşă", deoarece predarea inimii lor faţă de Dumnezeu este deplină ,din toate punctele de vedere. Clasa servitorului Domnului îşi pune pe cap coiful mântuirii, deoarece toţi care se ţin la un loc sunt de o părere, care părere este părerea capului Sionului, adică a Christosului. Ei urmează pe Domnul cu înţelege şi supunere. Îmbracă şi „haina răzbunării", prin care fapt sunt însemnaţi ca aceia care sunt încredinţaţi ai Săi ca să vestească „ziua răzbunării, a Dumnezeului nostru, şi care o şi fac. (Isaia 61:2). Clasa servului „se acopere cu gelozia (englezeşte; zel) ca şi cu o mantie", pentru că sunt aprobaţi de Dumnezeu şi desfăşoară un zel ce se cuvine casei Domnului. Aşa este armătura Dumnezeului atotputernic şi aşa o descrie apostolul Pavel. (Efeseni 6 : 10—18).Toţi aceia care sunt în armonie cu Iehova, aşa trebuie să fie îmbrăcaţi.. Dumnezeu şi întreaga Sa organizaţie ies afară înarmaţi pe deplin, ca să zdrobească pe duşman, şi ca să justifice numele lui Iehova. Dumnezeu îşi aminteşte de fărădelegile clasei făcătorilor de rele şi după faptele lor se va purta cu ei. Despre aceştia vorbeşte prin profetul Său:

23. „El va răsplăti fiecăruia după faptele lui, va da potrivnicilor Săi mânia, va întoarce la fel vrăjmaşilor săi, şi va da ostroavelor(insulelor) plata cuvenită!" (Isaia 59:18). Dumnezeu îşi va revărsa mânia asupra acelora, care cu voinţa s-au opus lucrului Său drept, şi acelora le va plăti cu pedeapsă, care s-au alăturat duşmanului. Între poporul lui Dumnezeu sunt de aceia, care cred în Dumnezeu şi aşteaptă timpul când pot să intre în împărăţia Sa glorioasă, însă sunt leneşi şi indiferenţi faţă de executarea poruncilor lui Dumnezeu, întrucât nu-L laudă şi nu cântă lauda Lui. Se mulţumesc cu atât, că se cugetă asupra cuvântului lui Dumnezeu şi nu fac nimic; cu toate acestea, nu au încredere în lumea rea. Ei fac parte din organizaţia lui Dumnezeu şi sunt descrişi ca Ierusalimul care va fi ocupat în marele război. (Zaharia 14 : 2). Sunt numiţi şi ,,turma mare". (Apocalips 7 : 9.) Vor fi pedepsiţi cu dreptate în strâmtorarea cea mare, care va însemna prăbuşirea completă a organizaţiei duşmanului. Într-un alt loc al profeţiei lui Isaia, unde profetul reprezintă rămăşiţa, tot acestei clase adresează următoarele cuvinte: „Auziţi-mă insule, şi ascultaţi popoare îndepărtate!" (Isaia 49:1). În profeţia pe care o examinăm (Isaia 59:18), aşa vorbeşte profetul lui Dumnezeu: „va da insulelor plata cuvenită." Astfel, această profeţie, trebuie să însemne că membrele turmei mari, cu ocazia mâniei lui Dumnezeu împotriva duşmanului, vor primi o pedeapsă cuvenită faptelor lor.

24. Profetul reprezintă pe clasa credincioasă a servului, ca o parte a organizaţiei lui Dumnezeu, care ia parte în lupta împotriva duşmanului Lupta însă este a Dumnezeului atotputernic şi Iehova va susţine lupta, împreună cu Isus Christos., Fiul Său iubit şi Comandantul Său suprem. Rămăşiţa este socotită ca şi aceea care va lua parte la război, întrucât cântă lauda lui Iehova şi tot atunci face atent pe popor asupra faptului că Iehova are de gând să-şi răzbune şi să-şi justifice numele. Până când armatele, care reprezintă adevărul păşesc înainte, aceia care ascultă de această avertizare şi iau aminte, aşa sunt închipuiţi ca şi aceia care se uită de la apus spre răsărit, ce va semna începutul manifestării puterii Dumnezeului atotputernic. Îndată ce vor observa aceasta, vor începe să se teamă de numele Lui şi vor recunoaşte mărirea Lui şi manifestarea puterii Lui. Despre aceştia vorbeşte profetul în continuare:

25. „Atunci se vor teme de Numele Domnului cei de la apus, şi de slava Lui cei de la răsăritul soarelui; când va năvăli vrăjmaşul ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă". (traducerea engleză) Isaia 59:19). Traducerea *Autorizată Engleză* în acest verset arată pe duşman asemenea

Cuprins

puhoiului care cotropeşte totul înaintea lui. Traducerea *Revizuită Engleză* acest verset îl redă astfel: „Când duşmanul va năvăli ca un fluviu, spiritul lui Iehova îl va pune pe fugă.” Dar putem să primim oricare traducere de corectă; atât ştim din aceasta şi din alte scripturi că duşmanul va ataca pe poporul Domnului ca puhoiul şi că Dumnezeu va pune pe fugă pe duşman şi puterile sale înarmate, iar organizaţia sa o va nimici complet. Profetul declară apoi cuvintele sale, spre încurajarea şi mângâierea acelora care au urechi de ascultat:

26. „Da, va veni un Răscumpărător pentru Sion, pentru cei ai lui Iacov, care se vor întoarce de la păcatele lor, zice Domnul.”. (Isaia 59:20) În aceste cuvinte, Dumnezeu, dă în ştire intenţia Sa de a mântui şi a scuti Sionul, prin scumpul Său Fiu, capul Sionului. Cuvintele profetului mai arată aici motivul că, pentru ce a lăsat Dumnezeu ca să se scrie în cuvântul Său despre aceia care au devenit nelegiuiţi: de aceea ca să servească spre învăţătură pentru toţi acei membri ai casei lui Iacov, care au încă ceva iubire faţă de Dumnezeu. Marele Mântuitor vine şi la aceia „din Iacov, care se întorc de la fărădelegile lor”. Dumnezeu şi aici arată mila Sa şi bunătatea Sa iubitoare faţă de aceia, care nu s-au împietrit în inimile lor, ci aleargă înapoi la El şi cu bucurie îi împlinesc poruncile. Spre întărirea acestei profeţii, arată printr-un alt profet, că unii îşi vor împietri inimile. – Psalm 95: 8-11.

27. În armonie cu această profeţie a lui Isaia, Isus a declarat că va trimite îngerii Săi, ca să strângă din împărăţia Sa fărădelegile şi pe aceia care fac fărădelegi şi, după aceea, „cei drepţi vor străluci ca soarele”. (Matei 13:41—43). Ziua zguduirii şi a despărţirii nelegiuitului de cel adevărat a sosit. Fiecare care face parte din organizaţia lui Dumnezeu să ia aminte la cuvintele lui Dumnezeu! Nici unul din poporul lui Dumnezeu să nu se lase influenţat de vreun om de pe pământ! Dumnezeu zice, ca să nu se laude înaintea Sa nici un corp.(1Corinteni 1:29). Nu ar fi păcat înaintea lui Dumnezeu dacă cineva ar preamări cu ştiinţa capacitatea sau lucrarea unei fiinţe omeneşti? Să servească aceasta de avertizare serioasă pentru fiecare urmaş al lui Christos. De exemplu, poate să fie în adunarea locală un bătrân, care s-a bucurat de mare cinste şi încredere din partea membrilor adunării, la care mulţi au privit ca la sfătuitorul lor bun. Dacă unul ca acesta se luptă împotriva lucrului Domnului şi mai cu seamă împotriva faptului că se mărturiseşte pentru numele lui Dumnezeu şi pentru răzbunarea Sa faţă de duşman şi că planul lui Dumnezeu este acela de a întemeia împărăţia Sa de dreptate, atunci să nu asculţi de un astfel de bătrân şi nici să nu te conformezi purtării sale. Priviţi la Domnul şi lăsaţi-vă conduşi de cuvântul Său! Lucrurile pe care Dumnezeu le-a lăsat să se scrie de demult, au fost scrise pentru îmbărbătarea şi mângâierea acelora care acuma se află pe pământ. (Romani 15 :4). Nu trebuie urmat nici un om, fie oricine sau să deţină orice poziţie însemnată, dacă acel sfat sau purtare se împotriveşte cu cuvântul lui Dumnezeu.

28. Dumnezeu însărcinează pe unşii Săi ca să vorbească despre răzbunarea Sa împotriva duşmanului, despre faptele Sale mari şi despre întemeierea împărăţiei Sale de dreptate. (Isaia 43:10—12 ; 12:1—6). Dacă cineva are de gând să descurajeze pe unul sau pe toţi unşii de a nu mai lua parte la lucrul mărturiei, atunci, acesta dă sfaturi care sunt împotriva cuvântului lui Dumnezeu. Nici unul dintre aceia care s-au consacrat Domnului, să nu primească sfatul acestor contrari!

29. Fiecare consacrat poartă răspunderea faţă de Domnul ,de a cunoaşte cuvântul Său şi de a-1 urma. Dumnezeu atât de clar ne lămureşte în cuvântul Său, că El a chemat un popor pentru numele Său, ca acela să pună mărturie pentru numele şi planul Său de mântuire, încât nici un copil al lui Dumnezeu nu se poate scuza, că nu ar cunoaşte voinţa lui Dumnezeu. Dacă cineva iubeşte pe Dumnezeu mai mult decât orice în lume, va cerceta sfatul Lui, va urma calea croită de cuvântul Său şi va umbla pe această cale, atunci se va bucura de tot scutul împotriva influenţei orbitoare a duşmanului, însă aceia, care urmează o cale contrară, vor suferi pedeapsa pe care Dumnezeu o descrie prin profetul Său, în profeţia pe care o examinăm acum.

Cuprins

30. Dumnezeu face comparaţie între aceia care se încred pe deplin în El şi aceia care au apucat pe căile lor strâmbe. „Cei ce se încred în Domnul Sunt ca muntele Sionului, care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie. Cum este înconjurat Ierusalimului de munţi, aşa înconjoară Domnul pe poporul Său, de acum şi până în veac. Căci toiagul de cârmuire al răutăţii nu va rămâne pe moştenirea celor neprihăniţi, pentru ca cei neprihăniţi să nu întindă mâinile spre nelegiuire. Doamne, varsă-Ţi binefacerile peste cei buni, şi peste cei cu inima fără prihană! Dar pe cei ce apucă pe căi lăturalnice, să-i nimicească Domnul împreună cu cei ce fac rău! Pacea să fie peste Israel!" Psalm 125: 1-5.

31. Acest aviz s-a dat, fără îndoială, acelora care cu sinceritate doresc să fie plăcuţi lui Dumnezeu şi care, într-o măsură oarecare sunt influenţaţi ca să urmeze o cale strâmbă, pe care se află în prezent. Dacă aceia care fac parte din poporul lui Dumnezeu iau aminte la acest aviz şi „se întorc de la fărădelegile lor", aceia beneficiază de promisiunile de binecuvântare ale lui Dumnezeu. Referindu-se la unii ca aceştia ,zice profetul: „Şi iată legământul Meu, cu ei, zice Domnul: „Duhul Meu, care Se odihneşte peste tine, şi cuvintele Mele pe care le-am pus în gura ta, nu se vor mai depărta din gura ta, nici din gura copiilor tăi, nici din gura copiilor copiilor tăi, de acum şi până-n veac, zice Domnul." – Isaia 59:21.

32.Iehova are plăcere în binecuvântarea acelora care se desfătează în El. El doreşte ca familia Sa să strălucească de bucurie. Mila Sa o arată faţă de cei răi şi rătăciţi şi le dă ocazie ca să se întoarcă şi să primească acele binecuvântări, pe care le dă acelora care îl iubesc într-adevăr. Rămăşiţa Sa să nu se descurajeze întru nimic de critica aspră a acelora care sunt duşmanii adevărului. Să se trezească cei căldicei din poporul Domnului şi să dovedească zelul cuvenit casei Domnului! Să fie plin de curaj fiecare şi să se străduiască a ţinea poruncile lui Dumnezeu! Fiecare uns al lui Dumnezeu să cânte preamărirea Dumnezeului nostru, de acum şi până în veci!

Întrebări pentru studiul berean

1-4. În ce se arată mila şi lunga răbdare a lui Iehova? Cui sună avertizarea? Descrie acele împrejurări, care fac de lipsă ca Domnul să adreseze cuvinte prevenitoare poporului Său! Arată scopul acestui sfat şi modul cum îl primesc cele două clase!.

5-7. Întrucât vedem că cei nelegiuiţi s-au depărtat de la Dumnezeu, pentru ce mai este de lipsă să se atragă atenţia asupra acestui fapt?

8,9. Cum au ajuns cei răi şi nelegiuiţi în starea murdăriei, cum ne arată Iacov 3:6-8. Ce fapte întăresc această concluzie?

10,11. Explică cum se asociază aceia care s-au rupt de la adevărul prezent cu preoţimea, împotriva poporului lui Dumnezeu şi al adevărului. Citează judecata Domnului împotriva acestora, cuprinsă în versurile 4 şi 5?

12-14. Arată în ce mod făţarnic, voiesc aceştia să facă, după cum arată apostolul? Ce spune psalmistul, profetul Ieremia şi ucenicul Iuda despre aceştia? În declaraţiile lor, care cuvinte arată că aceşti făcători de rele se află între poporul lui Dumnezeu? Cât de potrivit este avizul lui Dumnezeu în acest timp pentru poporul Său?

15-18. Ce mărturisire fac aceia, care odinioară au cunoscut pe Domnul, iar acum s-au depărtat de la El, referitor la starea lor actuală ,după afirmaţiile profetului? Cum se poartă faţă de aceia care voiesc să se întoarcă şi să apuce pe calea potrivită? Cum trebuie să privească poporul lui Dumnezeu neglijenţa şi indiferenţa (ca începutul fărădelegii)?

Cuprins

19. Explică pentru ce de la 1918 încoace mulţi s-au întors de la adevărul prezent şi au stat lângă duşman? Descrie situaţia în care se află clasa aceea.

20-22. Pentru ce porunceşte Dumnezeu clasei servului ca să strige din răsputeri şi să-şi ridice glasul ca trâmbiţa? În ce orânduială şi sub ce comandă porunceşte acum clasei servului la executarea chemării Sale? Descrie arătura şi zelul cuvenit?

23.. Spune cum sunt „duşmanii", „apăsătorii" şi „ insulele" amintite în versul 18? Cum se va purta Dumnezeu faţă de fiecare dintre aceste clase?

24. Ce rol are rămăşiţa în războiul Dumnezeului Atotputernic?

25. Ce activitate a duşmanului este arătată în versetul 19 şi la ce rezultat duce?

26. Aplică declaraţiunile profetului: 1. „va veni pentru Sion mântuitorul" şi 2. „acelora , care se întorc de la fărădelegile lui Iacov"!

27-29. Pe când se referă timpul amintit în Matei 13?

30-32. Ce asemănare face psalmistul între credincioşi şi aceia care se îndepărtează de la adevăr? Ce promisiune este pentru aceia care ascultă de aviz şi se întorc de la fărădelegile lor? Care este acum purtarea potrivită ce trebuie să urmeze rămăşiţa?

W.T. 15 Mai 1929

ÎNVIEREA MORŢILOR: DE CE ESTE NECESARĂ?

[Conferinţă radio de treizeci de minute]

MAREA majoritate a oamenilor sunt învăţaţi că atunci când o persoană moare, ea este mai vie ca niciodată. Această credinţă este comună în rândul persoanelor creştine şi este împărtăşită şi de oamenii păgâni, de asemenea. Este destul de normal ca, la înmormântări, să auzi expresii precum: „Nu există moarte; ceea ce pare astfel este doar o tranziţie de la o scenă de activitate şi viaţă la alta. Mult iubitul tău nu este mort ; el este prezent azi printre noi şi pe deplin conştient de ce se întâmplă cu această ocazie.

Fundamentul acestor credinţe se regăseşte în doctrinele străvechi, cum că fiecare om are un suflet etern, ce nu poate muri. Această doctrină este susţinută deopotrivă de păgâni şi de creştini. Se presupune că fiecare persoană are undeva în trupul său ceva ce se numeşte suflet şi că în momentul morţii sufletul evadează din închisoarea sa şi trăieşte, fie într-un mediu mai fericit, fie într-un mediu mai puţin fericit, depinzând de fiecare persoană dacă s-a pocăit de păcatele sale şi dacă a primit iertarea. Dacă o pocăinţă adecvată a avut loc şi dacă a primit o iertare corespunzătoare, individul trebuie să trăiască în glorie, ca fiinţă spirituală, fericit peste puterea cuvintelor. Dacă, totuşi, o astfel de iertare nu a fost dată, individul va continua să trăiască ori într-un stadiu intermediar numit „purgatoriu", ori într-un loc oribil numit „iad", pentru a fi chinuit de către diavol şi de o hoardă de spiriduşi, pentru eternitate.

Aceia ce cred că oamenii morţi sunt mai vii ca niciodată, se găsesc în mare dificultate atunci când analizează învăţătura Bibliei despre o înviere a morţilor. Credinţa lor face confuzie în mintea lor în acest subiect al învierii, pentru că dacă un om care moare este mai viu ca niciodată, atunci cum poate fi el înviat? Iar dacă el este în viaţă şi fericit şi s-a lepădat de această veche spirală a morţii, aşa cum trupul este deseori numit, dacă el a evadat din închisoarea trupului şi este liber acum de orice limitare, de ce o înviere ar fi necesară sau chiar dorită?

Cuprins

Într-un efort de a evita această confuzie, ei sunt conduşi la necesitatea de a susţine că trupul este înviat, la o dată mai îndepărtată şi va fi unit cu sufletul din nou. Ca rezultat ei au un „Crez al Apostolilor", făcut de oameni, pe care niciunul dintre apostoli nu l-a văzut vreodată, care are o frază în el ,după cum urmează: „Cred în învierea trupului." Afirmaţia cum că trupul este cel care moare şi va fi înviat, aduce mai multă confuzie la cea care exista deja în mintea lor, deoarece Scripturile ne spun, în cel mai clar limbaj, că este sufletul cel ce moare şi că trupul nu va fi înviat.

Lăsaţi-mă să citez câteva dintre dovezi. În Ezechiel 18: 4, 20 scrie : „Sufletul care a păcătuit va muri." De asemenea, în 1 Corinteni 15: 37, 38 putem citi: „Ceea ce tu semeni nu este trupul ce trebuie să fie, . . . dar Dumnezeu i-a dat un trup aşa cum a vrut El ''. Astfel, Scripturile neagă învăţăturile crezului. Mai mult, toată lumea ştie că trupurile noastre din prezent nu sunt de dorit. Ele sunt pline de răni şi de vânătăi şi de leziuni în putrefacţie; dureri şi suferinţe, boli şi moarte. Dacă este adevărat, aşa cum pretinde crezul, că atunci când omul moare el evadează din închisoarea-casă a vechiului său trup, de ce ar vrea să se întoarcă în închisoare? Dacă unul a evadat astfel într-o viaţă mai mare şi este nelimitat de carnea trupului şi se bucură de o fericire de nedescris, atunci, să învii trupul şi să îl reuneşti cu sufletul, ar însemna să încătuşezi din nou sufletul ,cu toate handicapurile pe care le-a avut înainte. Astfel, vedem că teoria cum că trupul este înviat ,doar intensifică confuzia acestui subiect şi o plasează într-un conflict violent cu învăţăturile Scripturii.

Învierea morţilor este una din cele mai importante învăţături regăsite în Biblie. Fiecare creştin ar trebui să aibă o înţelegere corectă a ei şi nu ar trebui să fie mulţumit până nu are o astfel de înţelegere. Pentru a ajunge la această înţelegere este de o extremă importanţă ca el să renunţe la învăţăturile crezurilor şi să meargă direct la Biblie pentru instrucţiunile sale. Smeritului şi sincerului elev, Biblia îi oferă cea mai completă şi satisfăcătoare explicaţie a doua întrebări importante, şi anume: Care este însemnătatea cuvântului „înviere"? şi , De ce este o înviere necesară?

Cuvântul „înviere'' înseamnă a aduce la viaţă din nou. Înseamnă că o creatură care a fost anterior în viaţă şi care, dintr-un motiv oarecare, a pierit, va recăpăta viaţa pe care a pierdut-o. Această explicaţie a Bibliei este foarte simplă. Chiar şi un copil o poate înţelege. Dar dacă unul este handicapat de crezuri, el a fost învăţat că o persoană care moare nu a pierdut nimic, ci, din contră, a câştigat ceva, deoarece acum trăieşte pe un plan mai înalt, într-un mediu mai bun şi se bucură de o mai mare libertate faţă de cum avea înainte să treacă, prin ceea ce crezul numeşte „poarta morţii''. În crezuri, moartea este ilustrată ca o poartă sau o uşă către o viaţă mai înaltă; dar Biblia niciodată nu a ilustrat-o astfel. În Biblie, moartea a însemnat mereu să treci din existenţă; a însemnat opusul vieţii.

Din nou şi din nou, Biblia confirmă acest gând. În Eclesiastul 9: 5 ni se spune clar că „cei morţi nu ştiu nimic". Iar în Psalmii 146: 4 ni se spune că un om mort „se întoarce în pământ; în acea zi toate gândurile sale pier." Dacă, aşa cum ne învaţă Biblia, un om care este mort nu ştie nimic, chiar şi gândurile sale pier, atunci devine un aspect uşor de discernut ce înseamnă o înviere şi de ce o înviere este necesară.

O întrebare ce trebuie luată în considerare în discuţia acestui subiect este : Cum a devenit omul supus morţii? De ce este moartea necesară şi de ce Dumnezeu o permite? Biblia răspunde clar tuturor acestor întrebări; dar crezul este tăcut asupra lor, deoarece acesta presupune că nu există moarte.

Potrivit Bibliei, Dumnezeu a creat acest pământ cu intenţia binevoitoare de a-l face casa unei rase umane, de fiinţe fericite şi nepăcătoase. Cu acest scop în vedere, El a început rasa în Eden şi le-a comandat lui Adam şi Evei să multiplice, să mărească şi să umple pământul cu prosperitatea lor. Dar Dumnezeu a intenţionat, de asemenea, ca niciunul să nu aibă viaţă eternă pe pământ, numai dacă el s-ar dovedi mai întâi loial lui Dumnezeu şi ascultător de legile Sale.

Cuprins

Prin urmare, Dumnezeu l-a supus pe primul om anumitor teste, pentru ca el să îşi dovedească meritul de a trăi pe veci pe pământ. Sub acest test, înţelegerea divină a fost că, dacă omul s-ar fi dovedit neloial şi neascultător, el va trebui să moară. Aceasta ar însemna că el şi-ar pierde viaţa şi dreptul de a trăi. Dumnezeu nu i-a spus lui Adam că el va merge în chinul etern; El nu i-a spus că moartea va fi o simplă uşă către o viaţă mai înaltă şi mai bună; ci i-a zis că moartea va fi pedeapsa pentru neascultarea lui. Pavel a spus că ,, plata păcatului este moartea". (Romani 6: 23). Dumnezeu i-a spus lui Adam că el va redeveni ţărână, aşa cum a fost înainte. Să înţelegem această idee în toată semnificaţia ei, şi anume : Moartea este o pedeapsă pentru neascultare şi nu o recompensă pentru ascultare.

După ce Adam a păcătuit ,el a fost alungat din frumoasa sa casă edenică şi lăsat singur să moară. I s-a luat dreptul la casa sa şi la viaţă. Dumnezeu l-a pustiit sau mai bine zis, el l-a pustiit pe Dumnezeu. După 930 de ani de luptă împotriva pedepsei cu moartea, care a fost pronunţată împotriva sa, după ce a încercat în orice fel să se menţină în viaţă, mâncând fructele muncii sale, el a cedat într-un final şi a decedat.

Aceasta a însemnat că el a trecut de la existenţă şi că, dacă o să mai aibă viaţă vreodată din nou, trebuie să fie un dar de la Dumnezeu, de natura unei învieri şi unei restaurări a condiţiei sale anterioare. Urmaşii săi au fost născuţi sub aceeaşi condamnare şi, precum Adam, au coborât în moarte, au redevenit ţărână, aşa cum erau înainte, ceea ce înseamnă că ei au încetat să existe. Ei sunt morţi, dormind în ţărâna pământului şi aşteptând o înviere pe care Dumnezeu a promis-o tuturor prin Cuvântul Său.

Dumnezeu a promis o astfel de înviere şi restaurare prin toţi profeţii şi apostolii care au scris Biblia. El a intenţionat ca Isus, al doilea Adam (1 Corinteni 15: 45, 47), mai întâi să îl răscumpere pe Adam şi pe toţi urmaşii săi de la puterea mormântului, aşa cum este înregistrat în Psalmii 49: 15 şi Osea 13: 14 , şi că atunci al doilea Adam va recupera pentru primul Adam şi pentru urmaşii săi exact ceea ce acesta din urmă a pierdut pentru el însuşi şi pentru ei, şi anume dreptul de fi puşi la încercare, de a trece alte teste menite să le dovedească loialitatea şi supunerea şi să le dea, exact ce i-a fost promis lui Adam, dacă el ar fi ascultat la prima încercare din Eden, şi anume viaţă veşnică.

De aceea Isus a putut spune: ,,Eu sunt învierea şi viaţa." (Ioan 11: 25) Din nou, Isus a zis: ,,Fiul omului a venit să caute şi să salveze ce era pierdut." (Luca 19: 10) Acum, o întrebare foarte bună este : Ce a fost pierdut? Iar Biblia ne spune ,în cei mai clari termeni ,că Adam a pierdut dreptul de a trăi pe pământ. Asta este ceea ce el va primi din nou şi ce vor primi urmaşii săi, din mâinile celui de-al doilea Adam.

Ce perspectivă glorioasă se află în timpul prezent pentru familia umană! Ce măreţie va fi când mormintele vor începe să se deschidă şi morţii vor începe să se ridice iar, nu pentru maladie, durere, boală şi moarte, ci pentru a fi restauraţi la perfecţiune, ceea ce Adam a pierdut în Eden!

Această muncă măreaţă trebuie îndeplinită de Isus, care, ca cel de-al doilea Adam, marele reprezentant al lui Dumnezeu Iehova, va domni o mie de ani. În timpul celor o mie de ani El îl va lega pe diavol şi va opri fiecare muncă rea şi fiecare persoană care va face vreo nedreptate şi va scrie legea lui Dumnezeu pe fiecare inimă umană. Apoi, pentru prima dată, acei copii ai lui Adam care se numesc ,,păgâni" vor învăţa de ce au trebuit să moară: a fost pentru nesupunerea unui om. Ei vor învăţa, de asemenea, pentru prima dată despre iubitorul plan al lui Dumnezeu pentru răscumpărarea lor de la cursul morţii şi eliberarea lor în glorioasa libertate a fiilor lui Dumnezeu. Ei vor învăţa că Isus a murit pentru păcatele lor şi a făcut ca învierea să fie posibilă pentru ei. Ei vor avea prima lor posibilitate să-şi dovedească loialitatea şi supunerea pentru Dumnezeu.

În timpul celor o mie de ani, toţi cei care au murit în copilărie se vor ridica din mormânt şi pentru prima dată vor învăţa despre iubirea de Dumnezeu şi de Isus şi vor avea şansa de a-şi dovedi

Cuprins

loialitatea şi supunerea şi dreptul de a trăi veşnic pe pământ. Tot în timpul acestor o mie de ani toţi oamenii care au fost orbiţi de către crezuri, care declară că sunt creştini şi care încă nu ştiu adevărul, se vor ridica din mormânt şi vor avea ocazia de a-l onora pe Tatăl lor ceresc, crezând adevărul; iar asta va fi prima dată când ei vor fi înţeles pe deplin şi apreciat de asemenea. Ei se vor dezvăţa apoi de crezurile care i-au orbit în trecut.

Cine este de vină pentru aceste crezuri, care au ascuns adevărul pentru secole? Răspunsul este, în principal, că Satan este de vină. El este marele inamic al lui Dumnezeu. El este încântat să îl reprezinte în mod greşit pe Dumnezeu şi Biblia. Face astfel pentru a-şi servi scopul. El este o creatură vicleană şi realizează în mod clar că dacă poate să facă nişte crezuri care să îl reprezinte în mod greşit pe Dumnezeu şi Biblia şi să îi facă pe oameni să creadă în ele, ei vor crede, bineînţeles, că Biblia susţine crezurile. Satan i-a învăţat, de asemenea, pe oameni că crezurile rezumă învăţăturile Bibliei şi, astfel, dacă ei ştiu crezurile nu mai este necesar să studieze Biblia; prin urmare, observăm că majoritatea oamenilor cred că nu este necesar să studiezi Biblia. De fapt, mulţi oameni cred că este periculos să studiezi Biblia şi spun: „Dacă intri în secretele Domnului prea mult, vei înnebuni.” Astfel de remarci vin de la Satan şi sunt făcute să reţină oamenii de la a investiga Biblia, deoarece el este conştient că dacă oamenii vor studia Biblia, ei vor respinge imediat crezurile.

Studiul Bibliei este atât încântător cât şi plin de învăţăminte. El dezvăluie planurile şi scopurile lui Dumnezeu pentru uimitele Sale creaturi. Se clarifică adevărul. Pe de altă parte, crezurile creează confuzie, dezorientează, sperie şi descurajează oamenii. Mulţi oameni care ascultă crezurile speră înăuntrul lor că acestea nu sunt adevărate, iar alţii, cu o mai mare libertate ca ceilalţi, îşi exprimă deschis speranţele. Diavolul îi ţine pe oameni în sclavia crezurilor, astfel că, dacă cineva are îndoieli sau le neagă ,el este imediat etichetat drept un necredincios sau un eretic; iar Diavolul i-a făcut pe oameni să creadă că este o mare ruşine să fi numit necredincios sau eretic. Acest sentiment, că ei vor fi dezonoraţi, doar măreşte sclavia.

Dar cum a putut Satan să reuşească în munca sa de a-i orbi şi de a-i înşela pe oameni? Răspunsul este că el a lucrat prin oameni păcăliţi. El găseşte printre familiile umane câţiva bărbaţi şi femei care sunt ambiţioşi, cărora le place să strălucească printre oameni, cărora le place să fie lideri de gândire, lideri în unele mişcări importante. Lor le place să aibă urmaşi şi să-şi aibă numele inscripţionat pe prima pagină a ziarelor sau ca numele lor să rămână în istorie.

Astor fel oameni le place să atragă atenţia asupra lor. Având egoismul înscăunat în inimile lor, ei nu se potrivesc serviciului Domnului; iar astfel diavolul, care este întruchiparea egoismului, îi foloseşte pentru a-şi urma scopurile sale egoiste. Satan foloseşte astfel de oameni pentru a începe nişte crezuri. Apoi el foloseşte alţi oameni egoişti pentru a le răspândi. El poate găsi foarte mulţi oameni care, pentru o sumă de bani, tipăresc şi pun în circulaţie astfel de ştiri, pentru a lăuda virtuţile crezului. Curând aceasta are o urmare. Oameni inocenţi şi nevinovaţi sunt înşelaţi să creadă ceea ce nu este susţinut de Scripturi.

Din nou, Satan foloseşte o altă clasă a oamenilor superstiţioşi, o clasă ce iubeşte ocultul, misteriosul; căreia îi place să se adâncească în mesmerism, hipnoză, magia neagră sau în vindecarea bolilor. El stimulează ambiţiile lor şi îi foloseşte pentru a introduce în cursă idei false de tămăduire divină, de comunicare cu cei care au murit şi îi face să creadă că ei sunt favoriţii raiului, dându-le ceea ce par a fi puteri miraculoase, prin care ei pot face lucruri secrete şi oculte. Aceasta se aplică numai câtorva şi curând se cristalizează într-un crez. Astfel mult mai mulţi sunt înşelaţi.

Aceste crezuri, care există cu sutele pe pământ, sunt în contradicţie unul cu celălalt, cum sunt în contradicţie şi cu Biblia. Cu toate acestea, mari colegii şi şcoli teologice sunt construite ca să-i educe pe alţii în crezuri şi să îi trimită afară să otrăvească mintea altora şi să îi orbească faţă de frumuseţile planurilor şi scopurilor lui Iehova. În aceste sens, Satan a perpetuat crezurile şi le-a fixat

Cuprins

cu o mare putere în minţile şi în conştiinţa a milioane de oameni. Este un lucru de necontestat că este clerul din zilele noaste cel care îi învaţă pe oameni despre aceste crezuri şi care îi îndeamnă să se închine şi să le venereze pe acestea, mai mult decât Biblia. Astfel clerul a devenit unealta Satanei, unii din ei din neştiinţă, iar alţii intenţionat şi din răutate.

Învăţătura învierii este una din cele mai frumoase învăţături . Nimic nu poate fi mai mângâietor, şi, cu siguranţă, nimic nu ar putea fi o onoare mai mare pentru Dumnezeu Iehova, nici nu ar demonstra iubirea şi puterea mai mult. De ce ar refuza oricine să creadă simplele şi frumoasele învăţături ale Cuvântului lui Dumnezeu? Există mai multe răspunsuri la această întrebare. Unii oameni se respectă pe sine prea mult şi astfel îşi pun punctele de vedere proprii înaintea învăţăturilor Cuvântului lui Dumnezeu. Alţii îi respectă pe alţi oameni prea mult şi pun vorbele şi învăţăturile acestora în faţa Cuvântului lui Dumnezeu. Alţii sunt atât de egoişti şi necinstiţi, încât permit iubirii lor pentru bani, poziţie sau putere, să îi abată de la a-L onora pe Dumnezeu Iehova. Totuşi, unii nu au avut încă timpul să investigheze şi, în mod conştiincios, cred şi îi învaţă pe alţii greşit. Fiind conştiincioşi în ceea ce cred, ei se opun celor ce susţin adevărul.

Biblia atrage atenţia asupra a doua învieri, prima înviere şi cea de după. De ce două învieri? întrebăm noi; iar răspunsul este pe cât de frumos, pe atât de armonios cum ne-am dori. Când Isus a fost pe pământ, la prima lui venire, El indica în mod constant spre o viitoare împărăţie. El i-a învăţat pe urmaşii Săi să se roage pentru acea împărăţie. Alte Scripturi arată că acea împărăţie durează o mie de ani; că este chiar aici pe pământ; iar că în timpul acelei împărăţii Satan va fi legat, pentru a nu mai înşela naţiunile.

Acum urmează cel mai frumos lucru, şi anume că Isus a invitat 144.000 de bărbaţi şi de femei să se nege pe ei înşişi, să ia crucea şi să îi urmeze paşii. El le-a spus acestora să ,,caute Scripturile”; să ,,predice cuvântul”; şi că, dacă vor fi credincioşi, se vor spune tot felul de lucruri rele despre ei ,în mod fals; că ei vor fi persecutaţi, batjocoriţi şi că unii dintre ei vor fi omorâţi. Acesta va fi un test al loialităţii şi supunerii lor, iar dacă vor trece cu încredere testul, ei vor reveni în prima înviere şi vor domni împreună cu El timp de o mie de ani. Răsplata lor va fi gloria, onoarea şi nemurirea, iar ei vor primi această recompensă în prima înviere.

Vorbind de prima înviere, a acestor 144.000, Isus a spus: ,,Fericit şi sfânt este cel ce are parte de prima înviere; . . . ei vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Cristos şi vor domni cu El în cei o mie de ani.” (Apocalipsa 20: 6). Isus a mai spus, de asemenea: ,,Eu vă pregătesc vouă o împărăţie, aşa cum Tatăl Meu mi-a pregătit-o Mie.”

Aceasta explică de ce există o primă înviere şi una de după. Prima înviere este pentru cei aleşi de El, clasa specială, care va urma cu credinţă paşii lui Isus acum şi îşi va dovedi loialitatea şi supunerea pentru Dumnezeu Iehova acum. Ei vor împărţi munca împărăţiei cu Isus. Aceştia îl vor asista pe Isus în munca de a-i trezi pe toţi ceilalţi morţi şi de a-i aduce la o cunoaştere a adevărului. Răsplata lor va fi una cerească, pentru că stă scris că ei ,,vor fi ca Domnul şi îl vor vedea aşa cum este”.

Restul rasei va fi trezită la viaţă pe pământ din nou şi va avea ocazia să se dovedească credincioşi şi loiali timp de o mie de ani, sub ajutorul special şi sub slujirea lui Cristos şi a credincioasei biserici alese.

Alte scripturi arată că unii îşi vor purta egoismul şi ambiţia până la limita de a refuza să vină în armonie cu Dumnezeu şi că aceştia vor fi distruşi în cea de-a doua moarte. Biblia face referire în mod repetat la cea de-a doua moarte; însă crezurile nu vorbesc despre ea, deoarece, dacă aceste crezuri ar fi fost adevărate, că un om, atunci când moare, este mai viu ca niciodată, cum ar putea o a doua moarte să fie posibilă?

Cuprins

Învăţăturile Bibliei despre o a doua moarte pentru cei răi în mod intenţionat este un punct martor de negare a crezurilor.

Răspunzând la întrebarea: De ce este o înviere necesară? Scripturile indică în mod clar că o înviere este necesară pentru ca oamenii să aibă viaţă. Fără o înviere, moartea le-ar sfârşi pe toate. Oamenii ar rămâne pe veci morţi. Nu ar mai fi nici o speranţă pentru rasă, aşa cum Pavel afirmă foarte categoric. El spune: ,,Dacă nu ar fi nici o înviere a morţilor, atunci nici Cristos nu a fost înviat; iar dacă Cristos nu a fost înviat, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, şi credinţa voastră este zadarnică, de asemenea." (1 Corinteni 15: 13, 14) Ah, da! Dacă nu ar fi nici o înviere, atunci nu există nici o speranţă pentru oricare membru al rasei; şi atunci ar fi în zadar să încerci să predici Evanghelia, din motivul că atunci nu ar mai exista nici o Evanghelie de predicat, nici o speranţă pentru rasă şi nici o bază pentru o credinţă corectă.

Învierea morţilor este rezultatul logic al morţii şi învierii lui Isus; iar ca oricine să înveţe că cei morţi sunt mai vii ca niciodată, anulează complet frumuseţea, armonia şi consistenţa învăţăturii învierii morţilor, aşa cum este învăţată în Biblie.

CE ESTE IADUL?

[Conferinţă radio de treizeci de minute]

Cuvântul ,,iad" este un cuvânt din Biblie. Printre practicanţii creştinismului se presupune, în general, că este un loc unde păcătoşii sunt veşnic chinuiţi literal, într-un lac de foc şi pucioasă, de mâinile unei creaturi rele, numită Diavolul, care este ajutat în munca lui de o serie de diavoli mai mici. Se pretinde a fi şi suntem învăţaţi că este un loc de o cruzime şi de o suferinţă de nedescris. Părinţii care îşi iubesc copiii s-au făcut vinovaţi de a-i ameninţa pe copiii lor cu această tortură veşnică pentru o mică infracţiune împotriva autorităţii parentale sau pentru un act răutăcios; iar copii ce au fost învăţaţi această doctrină crudă au suferit un nespus chin şi au petrecut multe ore nedormite, temându-se că diavolul sau unii din spiriduşii săi va veni ca să îi ducă în acest loc de chin.

Mame şi taţi au suferit de asemenea o durere a inimii, crezând că iubitul lor fiu sau fiică, care a murit fără să se fi alăturat vreunei biserici, suferă în acest loc de chin de foc, fără a mai fi vreodată eliberaţi. Mulţi creştini cred sincer că bebeluşii ce mor fără a fi botezaţi trebuie întotdeauna să sufere acest chin, deoarece părinţii lor au neglijat să efectueze acest ritual.

Se crede de asemenea, în general, că toţi mincinoşii, ucigaşii, violatorii, mituitorii, pungaşii, profitorii şi toţi cei care se dedau la alte forme de păcat, care mor fără a fi convertiţi, trebuie să îşi petreacă viaţa în acest chin. Este de asemenea susţinut că cei norocoşi ,care au reuşit să ajungă în rai, pot să privească peste crenelurile raiului şi să îi vadă pe cei dragi lor zbătându-se în chinuri şi să fie în continuare senini şi fericiţi, deoarece ei sunt convinşi că cei dragi lor merită această soartă crudă. Mai mult, se crede că cei nefericiţi, care suferă acest chin ,vor putea să îi vadă pe cei dragi lor în rai şi se vor ruga pentru un strop de apă pentru a-şi atenua suferinţa, doar ca să vadă că cei din rai sunt aşa fericiţi şi mulţumiţi cu soarta lor şi vor întoarce o ureche surdă strigătelor lor.

Se susţine că Dumnezeu este autorul acestei doctrine şi că, într-un fel de nedescris, aceasta va contribui la slava Lui. Bărbaţi şi femei care cred şi învaţă această doctrină, încearcă să se convingă

că Dumnezeu poate fi încă un Dumnezeu al înţelepciunii, al dreptăţii şi iubirii şi totuşi să îi condamne pe cei păcătoşi acestei pedepse groaznice.

Inima oricărui om bun de pe pământ se va răzvrăti la gândul unei torturi eterne, iar în adâncul inimilor lor vor spera că nu este adevărat. Nici o persoană sinceră nu ar chinui în acest fel un câine; iar dacă o fiară brută ar fi chinuită în acest fel, legile oamenilor l-ar trimite pe cel ce a chinuit-o la închisoare. Iubirea dă înapoi la gândul acesta, motivul îl respinge, iar justiţia îl interzice. Ar fi imposibil să imaginezi ceva mai rău, mai crud şi mai nedrept decât doctrina că Dumnezeu ar fi creat un lac de foc şi de pucioasă cu scopul de a chinui pe oricare din creaturile sale şi că ar fi creat,de asemenea, o creatură numită diavolul care să îi chinuiască. Această doctrină nu este adevărată. Nu este predată în Biblie, iar autorul este diavolul însuşi.

Obiectivul lui Satan, prin care îi face pe oameni să creadă în chinul etern, este pentru a arunca o ocară asupra numelui lui Dumnezeu Iehova şi asupra cuvântului Său, pentru că astfel oamenii buni şi iubitori ar respinge Biblia, deoarece ar crede că îi învaţă aceste doctrine oribile. Milioane de oameni au respins Biblia deoarece au crezut că predă aceste teorii; iar aceşti oameni care au predat-o, chiar dacă au făcut-o involuntar, sunt vinovaţi în faţa lui Dumnezeu pentru că L-au reprezentat în mod greşit, pe El şi Cuvântul Său şi pentru că i-au rănit pe semenii lor. Ei vor trebui să dea socoteală pentru aceasta în faţa judecăţii lui Dumnezeu Iehova.

Biblia ne învaţă foarte clar că există un ,,iad"; dar descrierea dată mai sus nu este descrierea iadului din Biblie, ci este o descriere a iadului teologic, iadul crezurilor, care îşi are originile în Evul Mediu.

Pentru început, să clarificăm faptul că noi nu negăm existenţa unui iad. Ar fi prostesc din partea oricui să îl nege, deoarece Biblia îl menţionează de foarte multe ori şi ,fără îndoială, este un nume al unui loc sau al unei stări unde oamenii se duc la moarte. Până în acest punct, dar nu mai departe, Biblia a fost de acord cu ideea teologică de iad.

În cel mai clar şi pozitiv mod, Biblia stabileşte următoarele învăţături, pe care le va dovedi, şi anume: că iadul înseamnă distrugere; că deopotrivă, oameni buni şi oameni răi merg în iad; că Isus a fost acolo pentru trei zile; că diavolul nu a fost niciodată acolo; că nu există nici un chin acolo şi nici o suferinţă; că nu există foc acolo şi nici o conştiinţă; că este descris ca un loc întunecat şi tăcut; că oraşele, precum şi oamenii, merg în iad; iar în final, că fiecare persoană care este în iad va fi eliberată de acolo, iar iadul, în sine, va fi distrus. Dacă aceste învăţături pot fi dovedite, va fi cel mai eficient mod de a distruge teama de chinul etern şi vor elibera oamenii de sub sclavia uneia dintre cele mai rele învăţături ale crezurilor. De asemenea, va curăţa numele lui Dumnezeu Iehova de una dintre cele mai rele calomnii rostite împotriva Sa. Îi va ajuta pe oameni să vadă că Dumnezeu înseamnă dragoste şi va confirma şi le va întări credinţa în Cuvântul Său.

Vechiul Testament a fost scris în ebraică, iar Noul Testament a fost scris în limba greacă. Vechiul şi Noul Testament au fost traduse în limba engleză, în ultima parte a secolului al XIV - lea. Cuvântul în ebraică pentru iad este *sheol*, iar cel grecesc este *hades*. Ambele cuvinte se traduc în cuvântul englezesc *,,hell"* (iad); iar aceasta este traducerea corectă. Pe vremea când Biblia a fost tradusă în engleză, cuvântul ,,iad" nu însemna altceva, decât un loc întunecat, ascuns, secret şi acoperit. Altfel spus, însemna mormântul. Nu exista nici pe departe ideea de foc, pucioasă, conştiinţă sau chin în lume. În Eclesiastul 9: 10 putem citi: ,,Nu este nici muncă, nici sistem, nici cunoştinţă, nici înţelepciune în mormânt (iadul ebraic), unde te duci". Aceste text, în sine, este o dovadă incontestabilă că nu există nici cunoaştere şi nici conştiinţă în iad. Multe alte texte confirmă acest lucru.

Desigur, dacă iadul înseamnă pur şi simplu mormântul, chiar şi un copil îşi poate da seama că acest chin etern nu este adevărat. Mai mult, un copil poate vedea că un mormânt este un loc

Cuprins

întunecat, secret, ascuns şi acoperit, aşa cum toate dicţionarele standard spun că este. Mai mult decât atât, dacă iadul înseamnă mormântul, este destul de uşor să vedem că dacă oamenii care sunt în mormânt vor avea viaţă din nou, ei au nevoie de o înviere, iar acea înviere ar însemna să îi aducă din iad, din mormânt. Asta este exact ce ne învaţă Biblia, ceea ce ar trebui să arătăm şi noi.

În Ezechiel 32: 27 ni se spune despre nişte soldaţi care au fost îngropaţi cu armele de luptă sub cap. Cu siguranţă asta nu poate însemna chinul etern, ci trebuie să însemne mormântul. Din nou, în Amos 9:2 citim că scopul lui Iehova este de a-i scoate pe oameni din iad, deoarece spune: „Deşi ei sapă în iad, de acolo mâna mea îi va lua." Toţi trebuie să accepte că singurul iad în care oamenii pot săpa este mormântul. Cu siguranţă aceste două texte neagă doctrina chinului etern.

Din nou, Iona l-a chemat pe Domnul din pântecele marelui peşte, şi a zis: „Din pântecele iadului am strigat." Cu siguranţă Iona nu era într-un chin etern. Acel stomac al peştelui era mormântul său, cavoul său, aşa cum spunem despre oamenii care sunt îngropaţi într-o peşteră, în timpul unui dezastru minier. Spunem că sunt îngropaţi, sunt înmormântaţi, sunt într-un cavou, iar eforturi frenetice sunt făcute pentru ai scoate afară din mormânt înainte să moară. Iona a scăpat din mormântul său viu înainte ca moartea să îl ajungă. După cum se vede, Iona a fost în iad înainte să moară, demonstrând astfel că iadul nu înseamnă un chin etern.

David a fost declarat a fi un om după inima lui Dumnezeu, iar în Evrei 11: 32 el este menţionat ca fiind unul dintre cei care au obţinut o bună prezentare prin credinţă. După ce a trecut printr-o experienţă specială, severă şi de încercare, David a spus: „Mă înfăşuraseră legăturile morţii, şi m-apucaseră sudorile mormântului; eram pradă necazului şi durerii. " (Psalmii 116: 3) David ne spune că el a suferit durerile iadului înainte să moară, când era încă în carne şi oase. Oricine poate vedea că David nu era într-un chin etern; iar astfel învăţăturile despre chinul etern sunt combătute din nou. Ceea ce David a vrut să spună, de fapt, este că el suferea de o asemenea agonie, că dacă Domnul nu l-ar fi iertat, aceea ar fi fost moartea lui. Altfel spus, aceste dureri l-ar fi adus în mormânt, în cavou.

Scripturile ne spun că Dumnezeu îi va pedepsi pe cei răi intenţionat cu cea de-a doua moarte, care este declarată a fi distrugerea veşnică. Despre aceşti oameni răi ,care sunt inamicii lui Dumnezeu, David spune: „Și ei să se pogoare muţi în locuinţa morţilor!" (Psalmii 31: 17), iar cuvântul în ebraică înseamnă iad. Cu alte cuvinte, cei ce sunt în iad sunt tăcuţi, morţi. În completă armonie cu acest gând sunt cuvintele profetului înregistrate în Psalmii 146: 4: „Suflarea lor trece, se întorc în pământ, şi în aceeaşi zi le pier şi planurile lor."

Potrivit Scripturilor, atât oamenii buni, cât şi cei răi, se întorc în acelaşi loc, şi anume devin ţărână, aşa cum au fost înainte. Pentru dovada acestui fapt citiţi Eclesiastul 3:19, 20, care spune: „Căci sfârşitul fiilor oamenilor este ca sfârşitul animalelor; . . . cum moare unul, aşa moare şi celălalt; . . . toţi se duc în acelaşi loc: toţi au venit din ţărână şi toţi se întorc în ţărână din nou."Din nou, în Eclesiastul 9:2 citim: „Tuturor li se întâmplă la fel: există un eveniment şi pentru cel drept şi pentru cel rău, cel bun şi curat şi cel necurat." Da, atât cel drept, cât şi cel rău, cel bun şi curat şi cel necurat ,vor merge în acelaşi loc şi anume, iadul din Biblie, care înseamnă mormântul, şi vor rămâne acolo până când Domnul îi va chema să se ridice din somnul morţii, la învierea celor drepţi şi a celor nedrepţi.

O altă dovadă sigură că iadul nu înseamnă chinul etern este faptul că Isus a fost trei zile în iad, de la timpul morţii lui pe cruce până când s-a ridicat din morţi. Foarte puţini oameni sunt conştienţi de faptul că Isus nu a mers în rai când a murit, iar pentru trei zile el nici măcar nu a fost înviat. În 1Corinteni 15: 4 citim despre Cristos: „Care a fost înmormântat şi . . . s-a ridicat din nou a treia zi." Unde a fost Isus în timpul acestor trei zile? Răspunsul este că el a fost în iad. David a rostit o profeţie care îl priveşte pe Isus, care spune: „Tu nu îmi vei lăsa sufletul în iad." (Psalmii 16: 10) Secole după,

Cuprins

Petru a citat profeţia şi a adăugat explicaţia sa: „David, … fiind un profet… a vorbit despre învierea lui Cristos, că sufletul Lui nu a fost lăsat în iad. ’’ (Faptele Apostolilor 2: 27, 30, 31). Aici este o declaraţie sigură că Isus a fost în iad în timpul acestor trei zile şi este o altă dovadă semnificativă că iadul înseamnă mormântul şi nu înseamnă chinul etern, aşa cum crezurile din Evul Mediu susţin că este.

Un alt subiect interesant al acestei întrebări este faptul că nu există niciun text în Scripturi care să spună că diavolul este sau că ar fi fost în iad. El este arătat a merge în sus şi în jos pe pământ. El este, de asemenea, arătat a fi ocupat să înşele întreaga lume şi să lucreze în inimile copiilor nesupunerii. El este ocupat să construiască doctrine false, numite în Biblie doctrinele diavolului.

În faţa tuturor textelor ce ne spun că diavolul lucrează printre cei vii, minţindu-i, înşelându-i şi rănindu-i (nu lucrează printre cei morţi), este destul de interesant să întrebăm de unde a luat clerul ideea că Satan este în iad, păstrând focurile şi chinuind oamenii. Răspunsul este acela că ei au luat această idee din crezuri şi de la şcolile teologice ce predau crezurile.

Încă o dovadă că acest cuvânt, „iad” nu înseamnă chinul etern, este găsită în Matei 11: 23. Isus adresează aceste cuvinte oraşului Capernaum. „Şi tu, Capernaum, care vei fi înălţat până la cer, te vei coborî până în iad”.

Oricine ar trebui să fie capabil să vadă că un oraş nu poate fi chinuit. Această declaraţie profetică, oricum, a fost îndeplinită în fiecare detaliu cu privire la oraşul rău Capernaum. A fost atât de complet distrus, încât nici chiar zona unde era nu este cunoscută. Multe secole acel oraş a fost în iad, distrus, în afara existenţei, iar asta este exact ceea ce înseamnă iadul.

Biblia ne spune că atunci când Isus a murit pe lemnul calvarului, El a murit pentru a răscumpăra sufletele oamenilor din iad. Dacă această declaraţie este adevărată, atunci toate sufletele din iad vor fi eliberate de acolo. Lăsaţi-ne să examinăm această fază a întrebării. În Psalmii 49:10 – 15 citim că „oameni înţelepţi mor, precum şi proştii şi dobitocii pier; . . . precum oile sunt întinşi în mormânt; moartea se va hrăni din ei; . . . dar Dumnezeu le va răscumpăra sufletele din puterea mormântului.” Acest cuvânt, „mormânt”, este cuvântul în ebraică „seol”, iar în înţelesul din Biblie ,ni se spune că înseamnă iad.

Din nou, în Osea 13: 14 citim: „Îi vor răscumpăra din puterea mormântului, îi voi răscumpăra de la moarte.” Profetul spune: „Îi voi răscumpăra de la moarte.’’ El nu spune : „Îi voi răscumpăra de la chin”, deoarece el ştia că iadul înseamnă moarte şi nu înseamnă chin.

După ce Isus şi-a dat viaţa de om ca răscumpărare pentru toţi cei care erau în mormânt, atât pentru cei buni cât şi pentru cei răi, Dumnezeu l-a readus din morţi în cea de-a treia zi. Dar Dumnezeu nu l-a adus înapoi la viaţă ca om, deoarece Isus îşi dăduse carnea pentru viaţa lumii şi astfel nu îşi putea lua carnea înapoi niciodată. Dacă şi-ar fi luat carnea înapoi, ar fi anulat munca de răscumpărare şi ar fi lăsat toată rasa umană moartă, fără nici o speranţă de înviere. Dumnezeu L-a ridicat pe Isus din morţi ca o fiinţă spirituală şi I-a dat natura divină şi toată puterea în cer şi pe pământ. Petru ne aduce dovada acestei declaraţii ,spunând: „Cristos a suferit odată pentru păcate, cel drept pentru cei nedrepţi, ca să vă conducă la Dumnezeu, fiind omorât în carne, dar înviat (făcut viu) în spirit.” (1 Petru 3: 18). Pavel este de acord cu Petru, deoarece spune: „Acum Domnul este acel Spirit.” — 2 Corinteni 3: 17.

Atunci când Isus a fost ridicat ca fiinţă spirituală, El a exersat puterile unei fiinţe spirituale şi s-a materializat în prezenţa discipolilor Săi de mai multe ori. Mulţi oameni sunt predispuşi să aibă în vedere faptul că Isus a apărut de mai multe ori ,după învierea Sa ,în carne şi oase, ca dovadă că El este acum un om şi are un trup; dar acesta este un raţionament greşit. Scripturile arată că Isus este acum o fiinţă spirituală şi nu una în carne. Mai mult decât atât, este imposibil pentru o fiinţă umană

Cuprins

să se dematerializeze, aşa cum a făcut Isus. Din contră, fiinţele spirituale se pot materializa şi dematerializa, şi au făcut-o cu atâtea ocazii. Un înger i-a apărut lui Daniel în groapa cu lei; îngeri i-au apărut şi lui Lot, lui Avraam, lui Manoah şi lui Petru. Aceste fiinţe spirituale s-au materializat şi apoi s-au dematerializat. Isus a avut această putere după învierea Sa şi nu înainte.

Faptul că Isus a apărut de mai multe ori, cu diferite ocazii şi cu diferite trupuri, este o dovadă incontestabilă că El era o fiinţă spirituală. Odată Isus le-a spus discipolilor, atunci când El s-a arătat lor şi ei erau îngroziţi: ,,Iată mâinile şi picioarele Mele, căci sunt Eu însumi, atingeţi-Mă şi vedeţi; pentru că un spirit nu are carne şi oase, iar după cum vedeţi Eu am." Ucenicii nu au putut vedea o fiinţă spirituală, şi astfel Isus şi-a atribuit un corp uman, pentru ca ei să Îl poată vedea; iar astfel El a putut să le dovedească că era în viaţă. Câteva momente după, Isus s-a dematerializat şi era o fiinţă spirituală, fără carne şi oase. Când Isus s-a materializat, a făcut-o ca să îi convingă pe ucenicii Săi că era în viaţă. Când s-a dematerializat în prezenţa lor, a fost ca să îi convingă că El era un spirit; iar în nici un alt fel nu ar fi putut să îi convingă de acest fapt.

Când Dumnezeu L-a ridicat pe Isus din morţi şi i-a dat natura divină şi puterea, o putere pe care nu o poseda înainte, El i-a dat puterea de a învia morţii. Prin urmare, Isus a putut spune după învierea Sa: ,,Toată puterea Mi-a fost dată Mie, în ceruri şi pe pământ." (Matei 28: 18). Din nou, Isus a spus: ,,Eu sunt învierea şi viaţa." — Ioan 11: 25.

Când şi cum a primit Isus toată ,,puterea" şi dreptul de a învia morţii? Răspunsul este că a primit această putere şi dreptul atunci când Dumnezeu L-a ridicat din morţi. Apostolul ne spune că, la învierea Sa, Dumnezeu i-a dat lui Isus cheia morţii şi a iadului. Citäm: ,,Eu sunt cel care a trăit şi a fost mort; iar, iată, sunt viu pentru totdeauna, . . . şi am cheile morţii şi ale iadului." Apoc. 1:18. Aici este simpla declaraţie că Dumnezeu i-a dat lui Isus cheile iadului la momentul când a fost ridicat din morţi. Acum, întrebarea dinaintea noastră este: Ce va face Isus cu aceste chei? Înţelegem că cuvântul ,,chei" înseamnă pur şi simplu ,,putere'' şi ,,autoritate" şi că Isus are acum atât puterea, cât şi autoritatea de a descuia iadul, mormântul, şi să îi elibereze pe toţi cei care sunt acolo. De aceea, Dumnezeu i-a dat ,,toată puterea în cer şi pe pământ". De aceea Isus putea să spună: ,,Eu sunt învierea şi viaţa."

Isus a obţinut aceste ,,chei", această putere, deoarece El şi-a dat viaţa pentru a răscumpăra rasa umană. A fost o recompensă pentru credinţa Sa şi este singura speranţă a vieţii pe care rasa umană o posedă. Fără o înviere nu exisă nici o speranţă pentru rasă; iar ceea ce îndreptăţeşte rasa la o înviere este faptul că Isus le-a răscumpărat sufletele din puterea mormântului. Acum, întrebarea cu care ne confruntăm este: Va fi toată rasa eliberată din mormânt, din iadul Bibliei?

Apostolul Pavel spune: ,,Trebuie să fie o înviere a morţilor, atât a celor drepţi cât şi a celor nedrepţi."(Faptele Apostolilor 24: 15). Observaţi că cei morţi trebuie să fie ridicaţi şi că, atât cei drepţi, cât şi cei nedrepţi, vor fi readuşi la viaţă. Dacă cei nedrepţi vor avea o înviere din mormânt, iadul biblic, atunci este mai mult decât nebunie să susţii că iadul înseamnă chinul etern. Este un mod rău de a te impune prin credulitatea poporului.

Ca o dovadă în plus că nu există un astfel de lucru ca un chin etern, citäm cuvintele lui Isus, înregistrate în Ioan 5: 28, 29, care spun: ,,Toţi cei care sunt în morminte îi vor auzi vocea, şi se vor ridica'' şi, spune Isus, în acelaşi text, că aceasta îi include ,,şi pe cei care au făcut bine şi pe cei care au făcut rău".

Ultimul nostru text doveditor este atât de categoric, încât este un sfârşit pentru toate controversele, cu excepţia cazului în care cineva este neîncrezător în Biblie. Se găseşte în Apocalipsa 20: 13, şi spune: ,,Moartea şi iadul i-au eliberat pe cei morţi care se aflau în ele." Acest text ne spune, din nou, că cei care sunt în iad sunt morţi şi ei vor fi eliberaţi din iad.

Cuprins

Aceasta ne lasă doar o porţiune din Scripturi în atenţia noastră, şi anume pilda omului bogat şi a lui Lazăr, găsită în Luca 16:19 – 31. Această pildă, în general, se susţine că ne învaţă despre chinul etern, dar o înţelegere adecvată a ei o aduce în armonie totală cu celelalte texte citate mai sus. Este o pildă, deoarece ni se spune în Matei 13: 34 după cum urmează: „Toate aceste lucruri le-a vorbit Isus mulţimii în pilde; şi fără pildă nu le-a zis." Isus a folosit pilda omului bogat şi a lui Lazăr pentru a ilustra frumosul adevăr. Pilda este prea lungă pentru a fi discutată cu această ocazie, dar o copie a broşurii intitulate „Iadul" va fi trimisă la orice adresă, la preţul de zece cenţi pentru plata costurilor de imprimare şi de corespondenţă.

Cum au fost oamenii păcăliţi pe acest subiect al iadului! Sume uluitoare de bani le-au fost luate de către liderii lor care i-au învăţat această minciună şi astfel L-au defăimat pe Dumnezeu Iehova, au reprezentat în mod greşit Biblia şi au înşelat oamenii. Cât de recunoscători suntem că problema este în curs de clarificare în zilele noastre şi că oamenii sunt eliberaţi de lanţurile ignoranţei şi superstiţiei.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L 1 Iunie 1929 Nr. 11

Stăpânirile Cele Mai Înalte

"Orice suflet să fie supus înaltelor stăpâniri. Căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu, iar care sunt, de Dumnezeu sunt rânduite." - Romani 13:1.

Partea I

IEHOVA Dumnezeu pentru aceea a dat Cuvântul Său poporului Său, ca acela să le servească spre mustrare, îndrumare, învăţătură, ajutor şi mângâiere, ca să fie înzestraţi cu acea cunoştinţă care îi face capabili să facă ceea ce este bun şi potrivit. (Romani 15:4; 2 Timotei 3:16,17) Această regulă, care nu se schimbă, trebuie s-o avem înaintea ochilor noştri atunci când examinăm vre-un loc scriptural. Aceasta înseamnă că cei unşi trebuie să arate totdeauna supunere faţă de legea lui Dumnezeu. Orice regulă sau lege, care pretinde de la copiii lui Dumnezeu urmarea altei căi, este nepotrivită. Unşii Domnului trebuie să procedeze potrivit; şi în toate cazurile numai cuvântul lui Dumnezeu poate să le arate calea potrivită. - Psalm 19:8,9.

2. Îndrumarea cuprinsă în Romani 13 a fost aplicată în mod greşit mult timp. Aplicarea ei greşită a servit baza învăţăturii false că regii şi domnitorii de pe pământ ar avea drept lăsat de Dumnezeu ca să domnească asupra popoarelor şi să le apese. Îndrumarea aceasta a apostolului, de fapt a fost dată bisericii şi nu omenirii în general. Pentru că, dacă s-ar fi dat pentru cei dinafară de biserică, atunci ar rezulta că Dumnezeu a judecat popoarele în zilele timpului păgânilor, pe când alte scripturi dovedesc că Dumnezeu pentru această judecată a rânduit un alt timp. - Fapte 17:31.

3. Miezul explicării apostolului este acela, că îndeamnă pe membrele bisericii alese, ca să se supună întotdeauna lui Dumnezeu şi că pornirea adevărată a supunerii lor trebuie să fie iubirea lor faţă de Dumnezeu şi bucuria lor în îndeplinirea voinţei Lui. Explicarea apostolului Pavel cuprinde şi aceea, că trebuie să arate supunere şi faţă de legile ţărilor, dacă ele sunt în armonie cu cele ale lui Dumnezeu; nu pentru că sunt promulgate de parlamentul naţiunii respective, ci pentru că se unesc cu legile lui Dumnezeu şi astfel sunt legi bune. Dacă legile unei naţiuni nu sunt împotriva legilor lui Dumnezeu, atunci trebuie urmate legile naţiunii, ca nu cumva copilul lui Dumnezeu să facă ceva piedecă nejustă; afară de aceasta şi pentru conştiinţa (convingerea) sa. Din explicările apostolului va ieşi la iveală chestia cetăţeniei, adică se va stabili cărei stăpâniri trebuie să-i dea ascultare creatura.

Stăpânire

4. Puterea lui Iehova este peste toate. De la El se pogoară orice stăpânire dreaptă. El este Creatorul cerului şi al pământului. (Isaia 42:5; Ieremia 10:12) Puterea lui este nemărginită şi declaraţia că Dumnezeu este Cel Atotputernic este adevărată, fără nici o discuţie. (Geneza17:l-3; 35:11) El este Cel Prea Înalt şi înaintea Lui nu mai este nimeni. (Psalm 91:1; Efeseni 4:10) Apostolul argumentează astfel: ,,Nu este stăpânire numai de la Dumnezeu; şi care stăpâniri sunt, acele sunt

Cuprins

rânduite (aranjate sub) de Dumnezeu". Cu alte cuvinte: orice putere ce se foloseşte în mod legal, a fost dată de Iehova creaturilor care exercită puterea. Din acesta rezultă că, nici persoane singuratice şi nici mai multe creaturi nu pot aduce şi executa pe drept astfel de legi şi reguli de conduită, care sunt împotriva legilor lui Dumnezeu. Cuvintele apostolului: „Orice suflet să fie supus înaltelor stăpâniri" în timpul prezent se referă la biserică, iar mai târziu la aceia, care vor veni în armonie cu Dumnezeu.

5. Multe explicări s-au scris deja despre capitolul 13 de la Romani, ca să arate că „stăpânirile care sunt", de fapt nu sunt altele decât naţiunile sau domniile acestei lumi, şi că această putere au primit-o de la Dumnezeu. Din aceasta putem vedea imediat, că prin aceasta s-a pus baza crezului că „regii sunt din graţia lui Dumnezeu'', deoarece doresc să dovedească, că puterea ce posedă şi ce exercită o naţiune, este rânduită de Dumnezeu şi pentru aceasta copilul lui Dumnezeu trebuie să dea ascultare acelei stăpâniri. Domnitorii naţiunilor, care se susţin a fi creştine, susţin de multe veacuri, că Dumnezeu le-a dat dreptul ca să domnească. Această învăţătură au folosit-o în scopul, ca oamenii să le dea onoare şi să se închine înaintea lor. Urmând această presupunere, să vedem unde vom ajunge dacă tragem concluziile logice!

6. În Statele Unite din America este interzis cetăţeanului ca să ţină băutură spirtoasă sau să facă comerţ cu ea. În Anglia, Canada, Germania şi în celelalte ţări, care de asemenea susţin a fi creştine, nu interzice legea consumarea şi comerţul băuturilor spirtoase. Oare Dumnezeu acestor naţiuni le-a dat puteri şi îndrumări diferite? În Statele Unite, în timp de pace, nimeni nu poate fi constrâns să facă armata. Iar în Italia şi în celelalte ţări creştine, fiecare cetăţean este constrâns să facă armata, chiar şi în timp de pace. Dacă nu se supune, atunci primeşte o pedeapsă aspră. Care naţiune poate să armonizeze legile sale militare cu legile lui Dumnezeu, văzând că legile lor sunt diferite?

7. În Statele Unite din America există o lege aplicabilă în timp de război, care sileşte pe cei care au o vârstă stabilită prin lege, să ia parte la război. Oare legile lui Dumnezeu se schimbă după timpuri şi ţări? Răspunsul Bibliei: Dumnezeu nu se schimbă. (Maleahi 3:6). Dumnezeu trebuie să fie credincios întotdeauna faţă de Sine Însuşi. Şi aşa şi este.

8. Dumnezeu aşa vorbeşte către copiii Săi unşi: „Nu omorî". (Matei 5:21,22) Cel care ucide este un ucigaş. Mai departe stă scris: „ Oricine urăşte pe fratele său, este un ucigaş; şi ştiţi că nici un ucigaş n-are viaţa veşnică rămânând în el." (1Ioan 3:15). Fiecare naţiune din lume sileşte pe cetăţenii ei, ca în caz de război să intre în armată şi să ucidă. A înzestrat oare Dumnezeu pe aceştia cu puterea ca să poruncească oamenilor să meargă în război şi să se ucidă, şi sunt datori copiii lui Dumnezeu ca să dea ascultare astorfel de legi ale unei ţări, atunci când Dumnezeu le porunceşte ca să nu ucidă? Dacă copilul lui Dumnezeu se uneşte la aceea ca să meargă la război şi ucide, acela însuşi, după legile lui Dumnezeu, îşi taie drumul ce duce către Împărăţie.

9. Dacă o stăpânire din lume poate să aducă o lege care interzice consumarea anumitor băuturi, atunci aceasta stăpânire sau cârmuire poate să aducă şi astfel de lege care interzice consumarea anumitor alimente, înţelegând şi pâinea. Isus a învăţat pe urmaşii Săi să se roage. „Dă-ne nouă pâinea noastră cea de toate zilele azi!" A înzestrat Dumnezeu o naţiune sau o stăpânire cu dreptul ca să aducă şi să aplice astfel de lege, care ar interzice chiar aceea pentru ce copiii lui Dumnezeu trebuie să se roage? Mai departe, dacă în Germania este legal ca oamenii să bea bere după ce au mâncat caş şi în acelaşi timp acest fapt în Statele Unite constituie călcare de lege, atunci oare care dintre aceste două naţiuni foloseşte într-adevăr autoritatea primită de la Dumnezeu? Dacă răspunsul este acela, că amândouă ţările sunt înzestrate cu aceeaşi autoritate de la Domnul, atunci se naşte întrebarea: Spune oare Dumnezeu că este lucru potrivit ca să fie permis un lucru într-o ţară, pe când în cealaltă să nu fie permis?

Cuprins

10. Rusia şi Statele Unite sunt puterile, naţiunile sau guvernele acestei lumi; în ambele ţări mulţi se susţin a fi creştini, cu toate că nu sunt. Constituţia Statelor Unite declară, că fiecare om îşi poate exercita religia sa cum îi place. Dar împotriva acestei legi constituţionale unele state din această ţară fac legi, pe baza cărora Evanghelia nu se permite a se predica în unele locuri şi în anumite împrejurări, şi arestează şi pedepseşte pe unii, care doresc să răspândească Evanghelia după convingerea lor. Iar în Rusia legea dispune, că Evanghelia în nici un caz nu se poate predica fără învoirea guvernului. Dumnezeu porunceşte copiilor Săi, prin Isus Christos, ca să predice Evanghelia tuturor naţiunilor. (Matei 24:14) Acum, copilul lui Dumnezeu să se supună legilor Statelor Unite, ale Rusiei sau ale lui Dumnezeu? Se poate ca Dumnezeu să fi înzestrat cu drept şi autoritate pe aceste stăpâniri diferite, ca să aducă şi să aplice astfel de legi, care nu se unesc cu voia Sa, ba chiar iau ca nimic voinţa lui Dumnezeu?

11. Nu este clar căci cuvintele apostolului au fost explicate greşit, atunci când au fost aplicate la stăpânirile din lume? Când Pavel spune: ,,Stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu'', oare cuvintele sale se referă la naţiunile (creştine) de pe pământ? Nu este oare mai cuminte ca să credem căci cuvintele sale se referă exclusiv numai la stăpânirile şi autorităţile care sunt în organizaţia lui Dumnezeu şi nu la stăpânirile din organizaţia Diavolului?

Organizaţia lui Dumnezeu

12. Această organizaţie constă din însuşi Iehova Dumnezeu, Isus Christos, îngerii Săi sfinţi, heruvimii, membrele Christosului cei înviaţi şi astfel de oameni, care au fost aduşi în biserica aleasă şi au fost unşi cu spiritul sfânt şi care şi-au dat toate silinţele ca să se supună lui Dumnezeu. Cu ocazia botezului Său în Iordan, Isus a fost uns ca ,,Mare Preot după ordinul lui Melchisedec". Ucenicilor Săi le-a zis că: ,,Fiul omului are putere ca să ierte păcatele pe pământ." (Marcu 2:10) Când Isus a fost înviat din morţi, aşa a vorbit către ucenicii Săi: ,,Mie mi s-a dat orice putere în cer şi pe pământ". (Matei 28:18). Această putere a primit-o de la Iehova. Dumnezeu a permis lui Isus ca să însărcineze pe servii şi ucenicii Săi cu oarecare autoritate, pentru că Isus a vorbit despre Sine: …,,Ca un om care, ducându-se departe, lăsând casa sa şi dând slugilor sale putere şi să dea fiecăruia lucrul lui şi porunci portarului să vegheze." Marcu 13:34.

13. Cuvântul ,,stăpânire" este tradus din cuvântul grecesc ,,putere''; şi explicaţia apostolului Pavel din text şi din legătura lui, arată că stăpânirea amintită aici se referă la acea autoritate ce se află în organizaţia lui Dumnezeu şi îşi împlineşte dreptul. Aceasta este acea instituţie în organizaţia Sa, pe care o foloseşte pentru împlinirea scopurilor Sale. Textul şi scripturile următoare arată acest fapt; ,,Pentru că în El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri şi pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie căpetenii, fie stăpâniri. Toate sunt făcute prin El şi pentru El." (Coloseni 1:16); ,,După cum i-a dat Lui putere peste orice corp, pentru ca să dea viaţa veşnică la toţi pe care i-ai dat Lui." (Ioan 17:2) . ,Pentru că Tatăl nu judecă pe nimeni, ci judecata toată a dat-o Fiului ... şi putere i-a dat ca să facă judecată, pentru că este Fiu al omului." (Ioan 5:22,27). Aceste scripturi dovedesc că Isus Christos este ,,stăpânire înaltă" şi că Iehova este stăpânirea cea mai înaltă peste toate. Deci expresia ,,înaltă stăpânire" se poate aplica atât la Iehova, cât şi la Isus, deoarece Isus Christos totdeauna a executat numai poruncile Tatălui Său.

14. Apostolul acestea a scris despre Isus Christos: ,,Care este de-a dreapta lui Dumnezeu, dus fiind în cer, supuşi fiindu-i îngerii, stăpânirile şi puterile." (I Petru 3:22). Este clar că în acestea nu se cuprind naţiunile păgâne, stăpânirile şi puterile de pe pământ, deoarece atunci încă n-a sosit timpul potrivit al lui Dumnezeu, ca să supună pe duşmani aşternut picioarelor Sale. (Psalm 110: 1). Cuvintele apostolului trebuie să însemne că fiecare creatură ce se află în organizaţia lui Dumnezeu,

Cuprins

trebuie să fie supusă lui Isus Christos, care este Principele, Domnitorul sau Capul organizaţiei lui Dumnezeu. Această concluzie este întărită prin aceea că Isus a zis, că autoritatea judecăţii este încredinţată Lui, împreună cu puterea de executare. Iar această judecată se referă îndeosebi la poporul lui Dumnezeu, după cum este scris: „Pentru că noi toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului de judecător al lui Isus, pentru ca fiecare să-şi primească răsplata, după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în corp." (II Corinteni 5:10) . „Că este timp nimerit, ca să se înceapă judecata de la casa lui Dumnezeu şi dacă începe de la noi, care va fi sfârşitul celor care nu ascultă de evanghelia lui Dumnezeu?" (I Petru 4: 17). Aceste Scripturi arată că Isus Christos este stăpânire înaltă, care îşi exercită puterea în armonie cu Iehova, Cel Prea Înalt.

Biserica

15. Biserica, care se compune din membrele corpului lui Isus Christos, împreună cu Capul, se ţine de organizaţia lui Dumnezeu. „El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi-născut dintre cei morţi, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea." (Coloseni 1:18) Mai departe tot acest apostol zice, referindu-se la Isus Christos: „ Şi care este faţă de noi, credincioşii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfăşurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morţi, şi L-a pus să şadă la dreapta Sa, în locurile cereşti, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie şi de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare, şi L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plineşte totul în toţi. - Efeseni l: 19-23.

16. In virtutea împuternicirii ce a primit, Isus Christos a organizat biserica. (Matei 16: 18) Deoarece toate sunt de la Părintele prin Fiul, trebuie să înţelegem că Isus Christos este executorul suprem al lui Iehova în toate lucrările sale. Apostolul spune: „Dumnezeu aşa a aşezat membrele în corp, după cum a voit." (I Corinteni 1:2; 11:22; II Corinteni 1: 1). Biserica se compune din mai multe membre, care sunt destinate spre diferite servicii în biserică. Membrele bisericii au ocazie să se apropie de Tatăl prin Christos, capul bisericii. Această organizaţie este zidirea lui Dumnezeu, în care apostolii lui Isus Christos, sub cârmuirea capului Isus Christos, ocupă poziţii însemnate - Efeseni 2: 19-22.

Putere dată

17. Asupra faptului că Isus Christos a dat putere apostolilor săi, nu încape nici cea mai mică îndoială. Lui Petru i-a zis: „Şi voi da ţie cheile împărăţiei cerurilor şi ce va fi legat pe pământ va fi legat în ceruri, şi ce va fi dezlegat pe pământ, va fi dezlegat şi în ceruri." - Matei 16:19. Isus ,după învierea sa, aşa a vorbit către ucenicii săi: „Isus le-a zis din nou: „Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, aşa vă trimit şi Eu pe voi." După aceste vorbe, a suflat peste ei, şi le-a zis: „Luaţi Duh Sfânt! Celor ce le veţi ierta păcatele, vor fi iertate; şi celor ce le veţi ţine vor fi ţinute" - Ioan 20:21-23.

18. Scriptura arată pe mai departe, că apostolul s-a folosit de puterea primită de la Domnul, şi când a făcut aceasta atunci a fost aprobat de Domnul, aducând sentinţă asupra lui Anania şi Safira. (Fapte 5:11,12) Şi alţii au făcut scandal în biserică şi Pavel ,care era departe s-a folosit totuşi de puterea şi dreptul primit, judecând pe cei vinovaţi. (I Corinteni 5:l-5). Că biserica procedează potrivit, când judecă pe cei vinovaţi ,arată cuvintele lui Isus. - Matei 18:15-18.

Cuprins

Cetăţenie

19. Omul este supus legilor acelei ţări, al cărei cetăţean este. El este deci un supus al acelei naţiuni. Cetăţeanul Statelor Unite este supus legilor Statelor Unite. Dacă un cetăţean american petrece în Italia şi acolo este supus legilor Statelor Unite sau a acelei ţări, al cărei cetăţean este. Deoarece textul pe care-l examinăm se referă la copiii lui Dumnezeu, se naşte întrebarea: Ce fel de cetăţenie are un copil al lui Dumnezeu? Apostolul Pavel ne răspunde la întrebare şi declară categoric, că membrele de pe pământ ale Christosului, sunt cetăţeni ai cerurilor. „Iar noi ne purtăm ca cetăţeni ai cerurilor, de unde şi aşteptăm pe Mântuitorul şi Domnul nostru Isus Christos”- Filipeni 3:20 (după Micul Testament American).

20. Deoarece se vede clar că în capitolul 13 din Romani, Pavel vorbeşte către creaturile noi, a căror cetăţenie se află în cer, deci cuvintele sale trebuie să însemne după toate regulile logice, că aceste membre a creaturii noi, sunt supuşi ai lui Dumnezeu şi trebuie să dea ascultare legilor lui Dumnezeu. Indiferent dacă da sunt sau capitolul al treisprezecelea din Romani nu face nici o referință la legile națiunilor pământului, și fără nici o problemă nu ne îndoim căci cuvintele apostolului acolo se aplică la organizația lui Dumnezeu, pentru că el s-a adresat membrilor acestei organizații. În articolul prezent şi cel viitor vom explica că textul din discuţie se referă la organizaţia lui Dumnezeu şi la stăpânirile înalte din această organizaţie, şi mai departe, că ce relaţie (dacă există de fapt aşa ceva) are organizaţia lui Dumnezeu cu stăpânirile acelea care sunt exercitate de naţiunile sau de guvernele lumii.

Ordine în organizaţia lui Dumnezeu

21. Organizaţia lui IEHOVA este mai importantă decât oricare altă organizaţie. Cuvintele apostolului sunt adresate către organizaţia lui Dumnezeu. În organizaţia lui Dumnezeu toate trebuie să meargă în ordine, deoarece Dumnezeu nu este Dumnezeul neorânduielilor, ci al ordinii. Această regulă se aplică şi asupra bisericii. “Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielilor, ci al păcii”. – I Corinteni 14:33.

22. Prin profetul său Dumnezeu formează o icoană despre organizaţia sa. Profetul a văzut în vedenie patru fiinţe despre care citim că “fiecare din ele avea patru feţe şi patru aripi ... şi când mergeau nu se întorceau în nici o parte, ci fiecare mergea drept înainte.” Vedenia arată pe mai departe, că pe lângă fiecare fiinţă era câte o roată. Descrierea vedeniei arată astfel: “Roatele păreau să fie din crisolit şi toate patru aveau aceeaşi întocmire. Înfăţişarea şi alcătuirea lor era de aşa fel încât fiecare roată părea, că stă în mijlocul altei roate. Când mergeau alergau, pe toate cele patru laturi ale lor, şi nu se întorceau deloc în mersul lor. Când mergeau făpturile vii, mergeau şi roatele, pe lângă ele, şi când se ridicau făpturile vii de la pământ şi ridicau şi roatele. Când mergeau făpturile vii, mergeau şi roatele, când se opreau ele se opreau şi roatele, când se ridicau de pe pământ se ridicau şi roatele; căci duhul făpturilor vii era în roate. Sub cerul acesta aripile lor stăteau drept întinse una spre alta şi mai aveau fiecare câte două aripi, care le acopereau trupurile. Când umblau am auzit vâjâitul aripilor lor ca vuietul unei ape mari şi ca glasul Celui Atotputernic. Când mergea era un vuiet gălăgios ca al unei oştiri; iar când se opreau îşi lăsau aripile jos.” Ezechiel 1:16,17,19,21,23,24.

23. Vedenia astfel descrie organizaţia lui Dumnezeu care se află sub baldachin (cer). Chipul se continuă apoi: “Şi deasupra bolţii ce era peste capul lor se vedea chip de tron asemenea pietrei de

Cuprins

safir şi pe chipul de tron se vedea alt chip asemenea unui om ce şedea pe tron. Şi am văzut ca culoarea de aramă de aur asemenea unui foc înăuntrul şi împrejur de la chipul coapselor omului în sus şi de la chipul coapselor lui în jos văzut-am chipul de foc, ce strălucea de jur împrejur." – Ezechiel 1:26,27.

24. Acesta este chipul minunat al organizaţiei lui Dumnezeu, care organizaţie constă din gloriosul Isus Christos, din membrele sale glorificate, din legiunile îngerilor sfinţi şi din rămăşiţa credincioasă de pe pământ; iar peste toate acestea este Dumnezeu Atotputernic. Chipul poetic ne arată, că în organizaţia lui Dumnezeu trebuie să meargă toate în ordine prescrisă şi în armonie cu stăpânirea cea mai de sus, adică cu IEHOVA, şi cu stăpânirea înaltă, adică cu Christos. Ceea ce cârmuieşte întreaga organizaţie, este legea desăvârşită a lui Dumnezeu. Ezechiel 1:5-28.

25. Deoarece Domnul a venit la templul său, şi Sionul a fost adunat la un loc, primind însărcinarea unui lucru special, în organizaţia lui trebuie să fie armonie şi unitate precisă. Membrele Sionului, care se află dincolo de văl sunt desăvârşite. Acei puţini care mai sunt de partea dincoace a vălului, în organismul lor sunt nedesăvârşiţi, însă trebuie să fie desăvârşiţi în predarea lor faţă de IEHOVA şi organizaţia sa, ceea ce dă de înţeles, că fiecare dintre ei trebuie să fie desăvârşit în inimile lor. Partea aceasta a Sionului de pe pământ este în strânsă unire cu organizaţia lui Dumnezeu. Fiecare membru al Sionului, trebuie să fie în armonie cu capul şi astfel trebuie să se supună capului şi lui IEHOVA, ca "stăpânirilor cele mai înalte". Cine sunt pe pământ aceia care împreună compun Sionul? Înţelegerea răspunsului potrivit va face pe cei unşi capabili, ca să fie în armonie cu calea Domnului. Iar răspunsul potrivit este acesta: toţi unşii lui Dumnezeu de pe pământ.

26. Există pe pământ o asociaţie care susţine despre sine că este "servul lui Dumnezeu" şi despre care adesea se vorbeşte ca de "Societate". Ce înţeleg în general cititorii revistei sub numirea "Societate"? Răspunsul este: pe fiecare copil uns al lui Dumnezeu, care lucrează împreună la preamărirea lui Dumnezeu şi a lui Isus Christos. Dacă cineva vine uns de spiritul lui IEHOVA, prin acest fapt devine un membru al Sionului, şi dacă doreşte să-şi păstreze locuinţa din Sion, atunci trebuie să fie în armonie exactă cu purtarea arătată de Sion.

27. Isus Christos este capul Sionului, care conduce lucrul de pe pământ şi nu greşeşte. Dar cum stă treaba la aceia, care ocupă poziţii de răspundere în "Societate", şi prin care se face conducerea lucrului de pe pământ? Greşesc oare aceştia? Sigur că da, deoarece toţi sunt nedesăvârşiţi. Cum pot să ştie atunci celelalte membre ale Societăţii că îndrumările date pentru conducerea lucrului Domnului de pe pământ, corespund legilor lui Dumnezeu? Numai prin credinţă şi după acele fructe, pe care le aduc aceia, care lucrează activi în lucrul Domnului, Isus a zis: "După roadele lor îi veţi cunoaşte. Nu orişicine-mi zice Doamne, Doamne va intra în împărăţia cerurilor, ci numai cine face voia Tatălui meu care este în ceruri." – Matei 7:20,21.

28. Dacă găsim pe unul care este consacrat lui Dumnezeu şi într-adevăr se năzuieşte să facă ceea ce l-a încredinţat Domnul care serveşte şi pe mai departe cu credincioşie şi supunere pe Domnul; care nu dă mâna cu duşmanul, şi năzuinţele căruia sunt binecuvântate de Domnul, roadele unuia ca acesta se arată, ceea ce dovedeşte că se bucură de aprobarea Domnului şi umblă pe calea potrivită. (Ioan 15:8). Dacă pe cineva Domnul îl foloseşte în armonie cu cuvântul său aceasta este o dovadă, că purtarea lui este plăcută lui Dumnezeu. Deoarece este nedesăvârşit, va greşi, dar toţi aceia care se încred în Domnul, vor lăsa în seama Domnului să-l mustre, să-l îndrume şi să-i îndrepte greşelile. (Evrei 12:6; Romani 8:33). Tot această regulă se aplică şi asupra membrilor "Societăţii", pentru că aceasta este regula stabilită de Domnul. Dacă Societatea apucă o cale greşită sau dovedeşte o purtare nepotrivită, atunci fiecare membru al poporului Domnului trebuie să încredinţeze Domnului, ca să îndrepte purtarea ei şi s-o îndrume pe calea potrivită. Nimenea nu are drept să se pună judecător, să se amestece în afaceri ce nu-l privesc şi să se poarte duşmănos faţă de lucrarea

Cuprins

Domnului. “Tu cine eşti, care judeci pe servul altuia? Înaintea Domnului său stă sau cade. Şi va sta, pentru că Dumnezeu poate să-l facă se stea”. – Romani 14:4.

29. Dacă capitolul 13 din Romani se referă la biserică, înseamnă oare aceasta că bătrânii sau diaconii ar avea drept să judece şi să hotărască asupra umblării sau căii de urmat al bisericii? Putem fi sigur că nu. Bătrânii sunt sfătuitorii adunărilor şi numai până la acel hotar au drept să acţioneze, care i-l arată Scriptura. Diaconii sunt servitorii adunării şi asemenea nu au mai multe drepturi decât, ce le dă Scriptura. Scriptura nu îndreptăţeşte pe bătrâni şi pe diaconi ca să judece şi să stabilească calea care s-o urmeze adunarea. Dacă se iveşte ceva neregulă în adunare, atunci copiii lui Dumnezeu sunt îndrumaţi la un procedeu oarecare, pe care Domnul a lăsat pentru dânşii. – Matei 18:15-18.

30. Adunarea ca corporaţie este îndreptăţită ca să facă cercetare în afacerile membrilor ei şi ca să aducă sentinţe asupra lor; însă nici o persoană nu este îndreptăţită şi înzestrată cu autoritate afară de cei doisprezece apostoli, pe care Domnul în mod special i-a împuternicit. Dacă capitolul 13 din Romani are ceva legătură cu stăpânirile din lume, cu atât mai multă aplicare are asupra bisericii, pentru că se referă la aceia, care fac parte din familia lui Dumnezeu. Să examinăm acuma îndrumările apostolului din verset în verset.

Textul

31. “Tot sufletul să se supună autorităţilor celor mai înalte. Căci nu este autoritate decât numai de la Dumnezeu; autorităţile care există sunt rânduite de Dumnezeu”. (Vers. 1) Imediat se naşte întrebarea, la cine să se supună poporul lui Dumnezeu. Este scris: “Iată când i se vor supune toate, atunci şi însuşi Fiul se va supune celui ce i-a supus toate, ca să fie Dumnezeu totul în toate”. (I Corinteni 15:28) Această Scriptură într-adevăr ne dă răspunsul la întrebare. Aceasta arată, că stăpânirile înalte sunt IEHOVA şi Isus Christos, şi că stăpânirea cea mai înaltă este IEHOVA Dumnezeu. Apostolul spre ilustrarea legăturii dintre biserică şi Christos, se foloseşte de icoana relaţiei dintre bărbat şi femeie, şi arată, că biserica este supusă lui Christos. “Căci bărbatul este capul femeii, precum şi Christos este capul bisericii şi acesta este mântuitorul corpului. Deci precum biserica se supune lui Christos, aşa să se supună şi femeile bărbaţilor în toate”. (Efeseni 5:23,24). Mărturisirea inspirată a lui Iacob sprijină această concluzie. “Supuneţi-vă drept aceia lui Dumnezeu. Opuneţi-vă diavolului şi va fugi de la voi. Şi apropiaţi-vă de Dumnezeu şi se va apropia de voi. Curăţiţi-vă mâinile păcătoşilor şi vă purificaţi inimile voastre cei îndoielnici la suflet”. (Iacob 4:7,8). Aceste scripturi dovedesc peste orice îndoială, că cei unşi numai aşa vor primi aprobarea lui Dumnezeu, dacă se consacră pe deplin şi fără rezerve Lui. Apostolul nu se poate să fi gândit că autorităţile naţiunilor ar fi “stăpânirile înalte”. Nu se poate, ca să fie aceste mai înalte decât orânduiala poporului lui Dumnezeu, şi ca să domnească asupra lor.

32. Apostolul spune: “Autorităţile care există sunt rânduite de la Dumnezeu (“traducerea engleză Diaglott: sunt clasate sub supremaţia lui Dumnezeu”.) Se poate ca aceasta să se refere la stăpânirile existente pe pământ, şi nu la biserică? Următoarele cuvinte ale apostolului ne răspund la întrebare: “Iar acum a pus Dumnezeu membrele pe fiecare dintr-însele în corp după cum a voit ... Şi Dumnezeu a pus în biserică întâi pe apostoli, al doilea pe profeţi şi al treilea pe învăţător, după aceea puteri, apoi darurile vindecării, serviciile, dregătoriile, felurile limbilor. (I Corinteni 12:18,28) Acela care ţine şi pe mai departe că apostolul s-a referit la stăpânirile lumii, când a vorbit că “stăpânirile care sunt, sunt orânduite de Dumnezeu”, citează spre dovedirea părerii lor următoarele cuvinte ale apostolului Petru: “Din dragoste pentru Domnul fiţi supuşi oricărei stăpâniri omeneşti (după originalul grecesc: oricărei creaturi omeneşti), atât împăratului ca înalt stăpânitor, cât şi dregătorilor, ca unii care sunt trimişi de el să pedepsească pe făcătorii de rele şi să laude pe oamenii de bine”. (I

Cuprins

Petru 2:13,14). Examinarea amănunţită al acestui text ne artă, că aceasta nu se referă la stăpânirile şi autorităţile înalte al naţiunilor.

33. Expresia "stăpâniri omeneşti" amintită în textul citat, de origine înseamnă creaţie omenească. Cum se poate spune că vreo rânduială sau vreun aşezământ ce este în biserică ar fi creaţie omenească? Atunci când Domnul a numit pe apostoli şi i-a trimis ca pe conducătorii şi cârmuitorii bisericii, nu au fost ei oare în înţelesul textului nostru făpturi omeneşti? Omul Isus Christos a făcut aceasta, şi pe cei ce i-a trimis încă au fost oameni; şi aşa a fost aceasta cu toate că s-a întâmplat din poruncă dumnezeiască.

34. Dacă adunarea stabileşte prin vot o regulă spre conducerea sa sau face alegeri de bătrâni, nu este oare aceasta făptuire omenească? Dacă apostolii au făcut reguli şi aşezăminte referitoare la biserică, nu a fost aceasta oare făptuire omenească? Spre sprijinirea acestei concluzii, să examinăm următoarele cuvinte ale Scripturii: "Aduceţi-vă aminte de conducătorii voştri care au vorbit cuvântul lui Dumnezeu ... Ascultaţi de conducătorii voştri, şi vă supuneţi lor, căci ei priveghează pentru sufletele voastre, ca cei ce au să dea seamă ,ca să facă aceasta cu bucurie, iar nu suspinând, că aceasta nu v-ar fi de folos". – Evrei 13:7,17.

35. Cuvintele lui Petru pe care le-a adresat bisericii pare a însemna următoarele: Atunci când biserica începe ceva, autorizată fiind de Scriptură, şi stabileşte vreo regulă spre conducerea sa sau spre lucrarea unui plan de acţiune, atunci fiecare membru să se supună acele reguli şi să nu încerce ca s-o răstoarne. Dacă unele reguli omeneşti de acest fel devin nefolositoare sau conducătorii devin necredincioşi, adunarea are drept să judece şi să excludă pe cei necredincioşi. Însă nici o persoană nu are drept şi autoritate ca să facă aşa ceva de la sine. Învăţătura principală este, că toată orânduiala şi organizaţia este a Domnului, care a stabilit modul conducerii şi al judecăţii.

36. Ce a gândit oare Petru atunci, când a zis, că trebuie să dăm ascultare "atât regelui, ca la Cel mai Înalt". (traducere ungurească). Fără îndoială a făcut aluzie la Isus, deoarece Isus este regele şi Domnul bisericii şi el este Cel mai mare peste biserică, fiindcă lucrează întotdeauna în armonie deplină cu IEHOVA Cel Prea Înalt. Dar cum se poate spune, că Isus, regele în înţelesul textului ar fi creaţiune omenească? Apostolul nu spune că Isus ar fi stăpânire omenească. Pe când Isus a petrecut pe pământ el a lăsat anumite reguli, pe care biserica trebuie să le ţină: Şi aceste reguli deoarece au fost stabilite de omul Isus Christos, constituie reguli omeneşti. Dar nici asta nu-i ceea ce vrea să spună apostolul Petru. Cuvintele sale în înţeles mai clar sunt acestea: "Pentru Domnul să vă supuneţi oricăror aşezăminte omeneşti (în biserică), pentru că această orânduire este Regelui, a lui Christos, al Capului bisericii (Sigur că veţi spune lor, deoarece el este capul bisericii); sau este al conducătorilor bisericii, pe care Domnul Isus Christos i-a trimis". Apostolii au fost puşi de conducători ai bisericii. (I Corinteni 12:28). Aceştia au făcut anumite aşezăminte pentru biserică. Că aceste aşezăminte au fost date prin inspiraţie dea dreptul de la IEHOVA sau de la Isus Christos, sau că sunt stabilite de apostoli, aceasta membrele bisericii nu au putut să o ştie; însă au fost îndrumaţi ca să se supună acelora pentru Domnul şi să lase în sarcina Domnului să judece dacă acele reguli erau drepte. Nu întotdeauna au dat apostolii astfel de reguli. Cu o ocazie Pavel a afirmat: "Iar aceasta o zic din sfat şi nu din poruncă". – I Corinteni 7:6.

37. Apostolul Petru în versetele arătate mai sus a stăruit pe lângă unitatea şi armonia bisericii. (I Petru 2:13,14). Pentru dovedirea acestui fapt să băgăm de seamă la cuvintele sale următoare: "Respectaţi pe toţi, iubiţi frăţia, temeţi-vă de Dumnezeu; onoraţi pe Împărat". (I Petru 2:17). De aici se vede clar, că atunci când porunceşte bisericii să respecte pe toţi, să-şi iubească fraţii şi să se teamă de Dumnezeu, şi după aceea spune ca să onoreze pe Rege, nu s-a cugetat atunci la regii de pe pământ, al căror Dumnezeu este Satan. Pentru a stabili către cine vorbeşte, este de ajuns ca să observăm cuvintele de la începutul scrierii sale, pe care o adresează către creaţiunea nouă.

Cuprins

38. O altă dovadă, că cuvintele apostolului Petru se referă la orânduiala bisericii, şi că amintind de Rege s-a gândit la Isus Christos, găsim în versetul următor unde citim: "Ori guvernatorilor ca celor trimişi de el spre pedepsirea făcătorilor de rele, şi spre lauda făcătorilor de bine". Putem spune, că Dumnezeu a trimis pe diferiţii conducători ai naţiunilor ca să pedepsească pe făcătorii de rele în biserică şi să laude pe cei făcătorii de bine? Cine a mai auzit că guvernatorii sau domnitorii naţiunilor ar fi lăudat pe cineva pentru consacrarea şi supunerea sa deplină faţă de Dumnezeu şi Isus Christos? Domnul Isus Christos a trimis pe apostoli ca pe guvernatorii bisericii, ca să pedepsească pe cei ce făptuiesc rele. (Fapte 5:1-10; I Corinteni 5:1-5). Tot asemenea au lăudat pe cei ce au făcut bine în biserică (Filipeni 1:3 ; II Corinteni 8:12 ; Coloseni 4:8,12,14). Deci nici o bază nu are argumentarea, că apostolul (1Petru 2:13-17) s-ar fi referit la legile sau guvernămintele naţiunilor.

39. IEHOVA l-a înzestrat pe Isus Christos cu deplină putere, care de asemenea a dat anumită putere ucenicilor săi din biserică (Ioan 17:2). Isus după ce a înviat din morţi a zis către ucenicii săi credincioşi: "Luaţi spirit sfânt, cărora veţi ierta păcatele li se vor ierta, şi cărora le veţi ţinea, vor fi ţinute." (Ioan 20:22,23). Că apostolii au avut atare putere, pe care au şi exercitat-o se vede din cuvintele lui Pavel: "Că de mă voi şi lăuda ceva mai mult cu puterea noastră care mi-a dat-o Domnul spre edificarea iar nu spre dărăpănarea voastră, nu mă voi ruşina". (II Corinteni 10:8). "De aceea, nefiind de faţă scriu acestea ca fiind de faţă să nu întrebuinţez asprime după puterea pe care mi-a dat-o Domnul spre întărire, iar nu spre surpare". – II Corinteni 13:10.

40. Pavel a scris Efesenilor: "Căreia (evangheliei) m-am făcut serv după darul harului lui Dumnezeu care mi s-a dat după lucrarea puterii lui. Şi a lumina pe toţi care este împărtăşirea misterului celui ascuns din eternitate în Dumnezeu, care a creat toate prin Isus Christos. Ca domniile şi stăpânirile din locurile cereşti să cunoască azi prin biserică înţelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu după planul veşnic pe care l-a adus El la îndeplinire în Isus Christos Domnul nostru". – Efeseni 3:7,9,10.

41. Aceste cuvinte ale apostolului cu greu s-ar putea interpreta astfel că înţelepciunea lui Dumnezeu se dă în ştire "prin biserică" care este pe pământ, domniilor şi stăpânirilor îngerilor din cerul literal. Legătura textului arată, că cuvintele apostolului au următorul înţeles: După aşezământul dumnezeiesc, Dumnezeu a folosit pe Pavel ca pe al său servitor în acel scop, ca să dea de ştire aceste adevăruri domniilor şi stăpânirilor în întreaga biserică, a căror membre "au fost aşezate împreună cu Isus Christos în cer". (Efeseni 2:6). Pentru că lui Pavel, i s-a dat privilegiul, ca să descopere altora, apostolilor şi conducătorilor tainele lui Dumnezeu. Scripturile arată deci, că apostolii, dar îndeosebi Pavel în calitate de conducători au ocupat roluri importante în biserică, ceea ce trebuie să luăm în considerare la examinarea înţelesului cuvintelor exprimate de dânşii.

42. Apostolii nu au lăsat moştenitori. Mult timp s-a menţinut în lume o "biserică creştină" sau o organizaţie numită "creştinism". Deoarece aceste organizaţii au susţinut despre sine că sunt urmaşii apostolilor, şi ca indivizi sunt chemaţi, ca să conducă treburile bisericii şi a lumii, multă nedumerire a cauzat acest fapt în minţile acelora care au studiat cuvântul lui Dumnezeu. Cuvintele apostolului au fost interpretate în modul cel mai greşit. Ar fi trebuit să ţină în minte pentru totdeauna, că Christos este capul bisericii, şi că apostolii au deţinut roluri importante în biserică, şi că nimeni nu a ocupat locul lor de la timpul apostolilor încoace. Ei au deţinut o oarecare putere de conducători ai bisericii. Domnul Isus şi apostolii care au lucrat sub îndrumarea Domnului au stabilit anumite reguli pentru conducerea bisericii şi adunarea ca un singur trup este asemenea îndreptăţiră cu oarecare drepturi şi putere, însă fiecare membru trebuie să se supună acestui aşezământ. – Efeseni 2:18-21.

43. Fiecare membru care vede, că Societatea se compune din unşii lui Dumnezeu care se mai află pe pământ, şi această grupă sau corporaţie de creştini îşi dă silinţa ca să îndeplinească poruncile

Cuprins

Domnului, şi ştiind, că Isus este Capul acesteia, ar trebui să caute cu sârguinţă ca să vină în armonie cu scopurile, umblările şi lucrul acestei Societăţi. Dacă unii sunt de părere că Societatea nu procedează potrivit, aceia să încredinţeze Domnului nedumerirea lor şi să aştepte judecata Domnului, care le va arăta calea potrivită. Fiecare membru al Sionului de pe pământ este în legământ cu Domnul, şi trebuie astfel să fie în armonie cu dânsul; şi deoarece aceasta este aşa, trebuie să se supună stăpânirilor mai înalte.

(continuarea urmează)

Întrebări pentru studiul berean

1. Spune pentru ce a dat IEHOVA cuvintele sale poporului său! Unde poate afla copilul lui Dumnezeu îndrumarea adevărată?

2. De unde au scos la iveală învăţătura, că regii domnesc, din harul lui Dumnezeu? Cărora sună Romani 13? Arată din Scriptură, că aceia nu sună altora!

3. Spune ce a voit să spună apostolul în textul nostru! Cum trebuie să privim legile ţării?

4. Fă dovada, că orice putere şi drept adevărat vine de la IEHOVA! Cum putem şti dacă o lege este potrivită sau nu?

5-7. Spune-ne exemple care dovedesc că împărăţiile lumii nu sunt ele "stăpânirile care sunt"!

8. Citează Scriptura şi arată din ea, dacă copilul lui Dumnezeu poate lua parte la război sau nu!

9. Ce concluzii putem trage în mod logic din faptul că legile din diferitele împărăţii sunt altele şi altele?

10,11. Arată cu pilde, dacă diferitele legi şi aşezăminte făcute de oameni, care prescriu anumite restricţii şi constrângeri sunt oare potrivite! La ce stăpânire s-a referit atunci apostolul?

12-14. Din cine constă organizaţia lui Dumnezeu? Ce spune Scriptura despre puterea dată membrilor ei. La ce se referă puterea amintită aici? Arată cine este "stăpânirea cea mai înaltă" şi cine sunt "stăpânirile înalte"?

15,16. Ce spune apostolul Pavel despre Christos şi despre relaţia sa faţă de biserică?

17,18. Ce dovadă avem referitor la aceea, că Isus Christos a dat putere apostolilor, care s-au şi folosit de puterea dată?

19,20. Cum trebuie să aplicăm aici regula cetăţeniei? Ce cetăţenie are corpul lui Christos, şi astfel către cine datorează ei cu supunere şi credincioşie?

21-24. Descrie ce este închipuit prin viziunea profetică ce a văzut Ezechiel, despre organizaţia lui Dumnezeu. Arată ce învăţătură găsim în aceasta şi în I Corinteni 14:33!

25. Explică cum se poate ca unşii de pe pământ cu toate că sunt nedesăvârşiţi totuşi pot să fie membri ai Sionului, sfintei organizaţii a lui Dumnezeu!

26. Ce asociaţie foloseşte Domnul, care-l să-l reprezinte acum în timpul prezenţei sale a doua, pe pământ? Din cine se compune această grupă? În ce relaţie se află această clasă a servului cu Sionul?

27. Explică, putem oare aştepta fapte desăvârşite de la aceia, care ocupă roluri de răspundere în Societate, şi prin care se întâmplă producerea lucrului! Cum pot atunci şti ceilalţi membri ai Societăţii dacă lucrul este condus potrivit?

28. Din ce se poate şti dacă purtarea cuiva din biserică este plăcută sau nu? Cum se poartă Domnul faţă de greşelile acelea, care sunt săvârşite de persoanele organizaţiei sale?

29,30. Ce roluri ocupă bătrânii şi diaconii din adunare, care este datoria lor? Cum s-a îngrijit Domnul de aplanarea unor neorânduieli ce se ivesc în adunare?

Cuprins

31. Ce a cugetat deci apostolul Pavel, când a zis: "orice suflet să fie supus stăpânirilor înalte"?

32. Citeşte I Corinteni 12:18,28 şi arată prin aceasta, că cine sunt "stăpânirile acelea care sunt"!

33,34. Ce înseamnă expresia "stăpânire omenească" despre care este vorba la I Petru 2:13? Cum arată Pavel (Evrei 13:7,17) şi Petru (I Petru 2:13,14) că "stăpânirea omenească" nu este alta decât aşezământul bisericii?

35,36. Explică cuvintele amintite din I Petru 2:13!

37,38. După dovada versului 17, pe lângă ce a stăruit Petru? Caută Scripturi spre a arăta către cine a vorbit dânsul! Care este aplicarea potrivită a versului 14 examinat aici? Arată aceasta cu versuri din Scriptură!

39. Documentează că apostolii au fost autorizaţi cu putere în biserică şi că ei s-au folosit de această putere ce li s-a dat!

40,41. Ce scop a urmărit Pavel prin aceea că la Efeseni 3:1-9 s-a referit la sine însuşi, şi care este aplicarea versului 10?

42. Descrie ce poziţii au ocupat apostolii în asemănare cu Isus Capul şi biserica corpul său!

43. Care este privilegiul şi datoria hotărâtă a fiecărui membru al Societăţii dacă vede, că din cine se compune şi că ce relaţie are cu Domnul şi cu lucrul său de pe pământ? Care este purtarea potrivită, dacă cineva nu se uneşte cu calea urmată de Societate? Cui trebuie să se supună fiecare membru al Sionului?

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENTEI LUI CHRISTOS

Vol. L 15 Iunie 1929 Nr. 12

Stăpânirile înalte

„Pentru că cel ce se opune stăpânirilor, se opune ordinului lui Dumnezeu, şi cei ce se opun îşi vor trage condamnarea”. - Romani 13:2

Partea a II-a

IEHOVA este stăpânirea cea mai înaltă, iar Isus Christos împreună cu IEHOVA formează stăpânirile înalte şi ordinaţiunile bisericii vin de la IEHOVA şi de la Isus Christos. Fiecare membru al bisericii, care se bucură de aprobarea lui IEHOVA şi a lui Isus Christos, trebuie să se supună cu plăcere acestei orânduieli dumnezeieşti. Nu se face nici o excepţie de sub această regulă; şi de aceea, această regulă totdeauna trebuie să fie în mintea unşilor lui Dumnezeu şi să-şi dea seama, ca să se conformeze ei. Este natural, că nici o nepotrivire nu există între stăpânirea cea mai înaltă şi cele înalte, deoarece Christos este în deplină armonie cu Dumnezeu totdeauna. După traducerea engleză Diaglott, textul se traduce astfel: “Fiecine să se supună autorităţilor puse asupra lui!” Apostolii încă se pot număra între stăpânirile înalte, deoarece afară de IEHOVA şi Isus Christos în biserică ei ocupă locurile cele mai presuse. Această Scriptură, creştinii de mult timp cu aplicat-o asupra guvernamentelor naţiunilor. Se vede clar, că apostolul Pavel nu la dânşii s-a referit, când a scris aceste cuvinte.

2. Cuvântul “condamnare” cuprins în versul al doilea, este tradus din cuvântul grecesc “krima” şi înseamnă sentinţă judecătorească, condamnare, după cum arată şi traducerile româneşti. Fiecare creştin poate să vadă clar, că ordinul sau aşezământul lui Dumnezeu amintit în text, nu se referă la aşezămintele naţiunilor. Pentru că dacă Dumnezeu nu a împiedicat naţiunile ca să aducă legi şi să le aplice, este cert, că răspunderea pentru aceste legi nu este a lui IEHOVA. Dumnezeu numai într-atât le-a dat voie, că nu i-a împiedicat în ceea ce au făcut. Dar textul nostru spune, că stăpânirea este rânduită de Dumnezeu, şi putem trage concluzia, că Dumnezeu îşi asumă răspundere pentru aceste stăpâniri, de care vorbeşte apostolul.

3. Nu se poate spune, că Dumnezeu a judecat lumea încă în timpul lui Pavel, pentru că însuşi apostolul Pavel spune: “că Dumnezeu a rânduit o ziuă (în viitor) când va judeca în dreptate lumea (atunci când va fi întronată stăpânirea de dreptate) prin Isus Christos”. (Fapte 17:31; Apocalips 20:4). Judecata la care se referă apostolul Pavel, trebuie să se aplice asupra bisericii, ce se va face prin acea stăpânire pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru judecarea bisericii. Spre întărirea acestei argumentări, să observăm următorul text: “Căci timpul a sosit, ca să se înceapă judecata de la casa lui Dumnezeu, iar dacă începe mai întâi de la noi, care va fi sfârşitul celor ce nu ascultă de evanghelia lui Dumnezeu?” (I Petru 4:17). Să examinăm pe mai departe cuvintele lui Pavel adresate către Galateni: “Eu am încredere în voi întru Domnul, că alt nimic nu veţi cugeta (despre circumscisiune) iar cel ce vă tulbură, va purta pedeapsa sa oricare ar fi el”. – Galateni 5:10.

4. Dacă judecata amintită în Romani 13 capitol, trebuie să o facă autorităţile naţiunilor de pe pământ, şi tot ei ar trebui s-o şi execute, atunci acea judecată, ar trebui să o facă unii ca judecători; ceea ce se contrazice cu cuvântul lui Dumnezeu. Nici un om nu este îndreptăţit, fie în biserică, sau afară de biserică ca să judece pe cineva. "Aşadar omule oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poţi dezvinovăţi, căci prin faptul că judeci pe altul te osândeşti singur, fiindcă tu care judeci pe altul, faci acelaşi lucruri ... Şi oare crezi tu omul care judeci pe cei ce săvârşesc astfel de fapte şi pe care le faci şi tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?" (Romani 2:1,3). Pentru aceea trebuie să tragem concluzia, că "condamnarea" despre care este vorba în Romani 13:2, este aceea judecată, pe care Domnul a rânduit în organizaţia sa prin capul acestei organizaţii, sau prin aceia, pe care i-a împuternicit la aceasta.

5. Miezul cuvintelor lui Pavel (Romani 13:2) este următorul: Toţi aceia din biserică care se opun orânduielii stabilite pentru conducerea bisericii lui Dumnezeu, aceia se opun lui Dumnezeu, pentru ce vor primi pedeapsă de la Dumnezeu prin Isus Christos. Că autorităţile pământeşti pedepsesc pe cei nelegiuiţi, adeseori atârnă de influenţa acuzatului ce are asupra judecătorului. În judecăţile lui Dumnezeu nu există părtinire. Fie oricine individul, care se opune stăpânirii, se pedepseşte fără excepţie. Numai acest fapt în sine ne arată că dreptul de judecată este numai al organizaţiei lui Dumnezeu şi anume al acelor stăpâniri din organizaţia lui Dumnezeu care sunt chemate ca să facă judecata.

6. "Pentru că cei mari nu sunt de teamă pentru fapta bună, ci pentru rău. Voieşti dar să nu te temi de stăpânire? Fă binele şi vei avea laudă de la dânsa". (vers. 3). Cine sunt stăpânitorii amintiţi aici? Satan este domnitorul sau prinţul lumii acesteia. Dacă cuvântul "stăpânire" din Romani 13: 3 nu se referă la aşezământul bisericii, atunci trebuie că se referă la Satan şi la organizaţia sa. Oare Satan, sau oricare parte a organizaţiei sale este oare spre teama acelora care făptuiesc rele în biserică? Putem fi siguri că nu. Dacă cineva în biserică se dedă la fapte rele, se constituie împotrivire cu organizaţia lui Dumnezeu, chiar aceea face ce doreşte de la dânsul Satan, domnitorul lumii acesteia. Oare nu stăpânirile naţiunilor a făcut pe membrele bisericii de la început ca să facă rele prin aceea că s-au asociat cu organizaţia Diavolului? În loc să-i pedepsească pe dânşii pentru aceasta, autorităţile naţiunilor încă au lăudat pe unii ca aceştia şi încă i-au şi preamărit.

7. Se poate spune, că domnitorii împărăţiilor din prezent nu ar fi ... spre teamă pentru faptele bune? Cei consacraţi şi unşi ai lui Dumnezeu umblă în lungul şi largul ţărilor, făcând bine prin aceea că vestesc veştile bune ale împărăţiei lui Dumnezeu, şi chiar autorităţile acestor naţiuni îi deţin, îi pedepsesc şi îi bagă în puşcărie, deoarece au făcut bine. Primesc oare "laudă" din partea domnitorilor şi stăpânitorilor acestor ţări, acei colportori care mergând din casă în casă duc vestea împărăţiei la popoarele pământului? Pentru aceasta n-au lăudat ei încă pe nimenea. Astfel când Pavel spune: "Voieşti să nu te temi de stăpânire?", putem oare spune, că prin aceste cuvinte a voit să spună, că unşii trebuie să se teamă de domnitorii de pe pământ sau de capii organizaţiei Diavolului? Dacă aceasta ar fi aşa, atunci fiecine ar trebui să se reţină de la faptul, ca să mărturisească pentru Dumnezeu. Doară chiar aceasta ar fi pe placul Diavolului!

8. Arătăm un exemplu: nu demult s-a întâmplat, că un reprezentant al Societăţii, un copil al lui Dumnezeu, a început să predice evanghelia şi să răspândească literatura adevărului printre negrii din Liberia, Africa. Guvernatorul i-a pus în vedere, ca să nu mai răspândească cărţi şi să nu mai ţină conferinţe până ce nu va primi permis din partea autorităţilor competente. El însă nu a ţinut seama de această somaţie şi a continuat lucrul, răspândind multe cărţi printre popor. Dacă s-ar fi supus autorităţilor, atunci nu ar fi vestit vestea de bucurie. El a ascultat de Domnul, şi a fost astfel ocrotit. El a făcut bine, dar nu a primit laudă din partea stăpânirilor naţiunilor.

Cuprins

9. Este sigur, că cuvintele lui Pavel înseamnă următoarele: Voi care sunteţi unşii lui Dumnezeu să vă temeţi de stăpânirea înaltă (Christos judecătorul); domnitorii (Christos şi aceia care lucrează sub conducerea sa) sunt spre teama nu a faptelor bune ci a celor rele; dacă faceţi lucruri bune, atunci veţi avea laudă din partea acestei stăpâniri (adică de la Christos şi aceia care în organizaţia lui Dumnezeu sunt îndreptăţiţi ca să laude). Poate să întrebe cineva: Trebuie oare să aşteptăm noi laudă din partea stăpânirilor din biserică, pentru astfel de fapte bune? Ca răspuns şi dovadă, că apostolii au avut dreptul să laude pe cei ce făcea fapte bune, şi ceea ce au şi făcut; şi că cei făcători de bine trebuie să fie lăudaţi, să examinăm următoarele scripturi: "De aceea să nu judecaţi nimic înainte de vreme, până va veni Domnul care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, şi va descoperi gândurile inimilor. Atunci fiecare va căpăta de la Dumnezeu lauda cuvenită lui". (I Corinteni 4:5). "Am trimis cu el şi pe fratele care este lăudat de toate bisericile pentru ce a făcut pentru Evanghelie". (II Corinteni 8:18). "Vă laud, că în toate privinţele vă aduceţi aminte de mine şi că ţineţi învăţăturile mele întocmai cum vi le-am dat". – I Corinteni 11:2.

10. Dacă membrii adunării se adună pentru alt scop şi nu pentru a face ceva bine, atunci nu mai primesc laudă, după cum apostolul a şi zis: "Vă dau aceste învăţături, dar nu vă laud pentru faptul, că atunci când vă adunaţi nu ca să vă faceţi mai buni, ci ca să vă faceţi mai răi". (I Corinteni 11:17). Se adevereşte deci din scripturile de mai sus, că pe făcătorii de rele îi osândeşte orânduiala dumnezeiască, până când cei ce fac bine sunt lăudaţi tot de aceiaşi orânduire dumnezeiască.

11. "Căci ea este servă a lui Dumnezeu spre binele tău. Iar de faci rău teme-te, că nu în zadar poartă sabia, ci este serv a lui Dumnezeu răzbunător spre pedeapsa celui ce face răul". (versul 4). Acest text nu putea să se aplice asupra domniei exercitată de naţiuni. Este cert, că Dumnezeu nu încredinţează pe Satan, sau pe oricare membru al organizaţiei lui Satan, cu puterea, ca să lucreze în biserică pentru binele acestora. Nici nu a ales pe nimeni din acea organizaţie, ca în calitate de răzbunător să-şi reverse mânia asupra acelora, care fac rău în biserică. Ce înseamnă atunci cuvintele apostolului Pavel din acest text?

12. Răspunsul este acela, că Dumnezeu, de aceea a introdus în biserică stăpânirea înaltă şi regula, ca să servească binele acelora care fac parte din biserică, şi să servească spre judecata acelora care fac rele. (II Corinteni 10:8; 13:10). Că ce se socoteşte de rău în biserică aceia arată următoarele scripturi: "Alexandru arămarul mi-a făcut multe rele; plătească-i Domnul după faptele lui". (II Timotei 4:14). "Căci cel ce voieşte să iubească viaţa şi să vadă zile bune să-şi oprească limba sa de la rău şi buzele sale să nu vorbească viclenie. Şi să se abată de la rău şi să facă bine să caute pacea şi s-o urmeze". (I Petru 3:10,11). "Iar dacă va fi serv rău, care-şi va zice în inima lui: Domnul meu întârzie de a veni, şi va începe să bată pe soţii săi şi a mânca şi bea cu beţivii, va veni Domnul servului aceluia în ziua în care nu-l aşteaptă şi în ora în care nu ştie. Şi-l va tăia în două, şi va pune partea lui cu făţarnicii, acolo va fi plângere şi scrâşnirea dinţilor". – Matei 24:48-51.

13. Stăpânirile naţiunilor folosesc sabia pentru ucidere. Dacă acest text s-ar referi la stăpânirile naţiunilor, atunci aceasta înseamnă, că ei sunt înzestraţi cu acel drept asupra poporului lui Dumnezeu, că în mod literal ar avea dreptul să omoare pe membrii bisericii, şi că ei ar fi răzbunătorii lui Dumnezeu. Isus a fost învinuit de răsculare, şi a fost judecat pe nedrept iar în urmă l-au omorât. Când a făcut aceasta Diavolul, atunci putem fi siguri, că n-a făcut-o aceasta în calitate de răzbunătorul lui Dumnezeu. Cuvintele apostolului înseamnă că sabia reprezintă puterea aceea, pe care Dumnezeu o foloseşte spre pedepsirea acelora, care fac rele în biserică, şi care făptuiesc împotriva acelei legi, după care se conduce biserica. Creatura (sau creaturile) pe care Dumnezeu le foloseşte spre exercitarea acestei puteri, sunt acei răzbunători care revarsă mânia asupra celor nelegiuiţi.

Cuprins

14. Aceasta nu înseamnă că oricine din biserică poate să pedepsească după plac pe cineva, sau pe mai mulţi, despre care aşa se crede, că făptuiesc rele. Scripturile opresc cu hotărâre pe oricare membru al bisericii, de la o astfel de purtare. "Ca nimenea să nu facă nedreptate, şi să nu înşele pe fratele său în afaceri, căci Domnul este răzbunător, de toate acestea precum mai înainte v-am zis şi v-am prevenit." (I Tesaloniceni 4:6). În unele cazuri Domnul a predat altora dreptul de judecată, şi de executarea judecăţii. Această putere a încredinţat-o apostolilor, deoarece ei au fost reprezentanţii lui speciali. Pavel spune că i-a venit în ştire, că ceva lucru nelaloc se petrece în adunare şi continuă: "Iar eu nefiind la voi cu corpul, dar cu spiritul fiind de faţă, am judecat ca şi cum aş fi de faţă, pe cel ce a făcut aşa o faptă. Adunându-vă voi şi spiritul meu în numele Domnului Isus Christos şi cu puterea Domnului nostru Isus Christos, să daţi pe unul ca acela Satanei spre pierderea corpului ca sufletul său să se mântuiască în ziua Domnului Isus (la venirea sa a doua, când strânge la un loc pe poporul său)". (I Corinteni 5:1-5 şi Fapte 5:1-11 şi 8:20-22). Christos şi apostolii au fost domnitorii în biserică, care deja atunci au devenit de domnitori, când apostolul Pavel a scris aceste cuvinte afară de aceasta a mai fost dat şi adunării oarecare drepturi. Dintre aceştia nici unul nu este spre temerea celor ce fac binele, însă stăpânirea pe care o foloseşte Domnul, este spre frica faptelor rele, şi nu în zadar poartă unealta pentru pedeapsă.

15. "Pentru aceea trebuie să vă supuneţi, nu numai pentru urgie, dar şi pentru conştiinţă". (versul 5). Dumnezeu nu de aceea a chemat la iveală pe poporul său ca să fie de jertfă urgiei sale. La aceia i-a chemat, ca să-l servească de martori şi ca să fie mântuiţi prin Isus Christos. (I Tesaloniceni 5:9). Mânia lui Dumnezeu loveşte pe cei nelegiuiţi şi neascultători. (Efeseni 5:6). Să nu cugete cineva nici chiar o clipă, că Dumnezeu ar fi rânduit "sergenţi spirituali" ca să se răzbune pe cei ce fac rele în biserică. Orice pedeapsă, care se trage din mânie sau din invidie personală, este cu totul nepotrivită. – Coloseni 3:8; Matei 5:22.

16. Pavel spune, dacă cineva face rele în biserică, trebuie să sufere şi trebuie să se reţină de la fapte rele, dar şi pentru conştiinţa sa trebuie să se reţină de la fapte rele. Pentru că, dacă numai de aceea se reţine de la faptele rele, ca să înconjoare pedeapsa, atunci fapta lui nu este potrivită, şi o face numai din pornire egoistă. Dacă însă de aceea se opreşte de la faptele rele, că este potrivit şi că este şi plăcut lui Dumnezeu o astfel de purtare, atunci o face pentru că iubeşte pe Dumnezeu, pornirea lui este curată şi potrivită, şi are conştiinţă bună. "Ţinta învăţăturii creştine este iubirea care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun şi dintr-o credinţă neprefăcută." – I Timotei 1:5.

Dări

17. "Căci pentru aceasta plătiţi şi dări şi ei sunt servi ai lui Dumnezeu, stăruind întru aceasta totdeauna". (vers. 6). Faptul că apostolul vorbeşte despre dări, l-am folosit de dovadă, că tot capitolul 13 se referă la stăpânirile naţiunilor. Această susţinere este însă greşită, şi concluzia nu este bazată. Pentru a putea face asemănare între diferitele traduceri, dăm aici lista cum au tradus acest pasaj anumiţi traducători ai Bibliei.

18. "Deoarece pentru aceasta plătiţi dări". (Rotherham) "Pentru că tot din acest motiv plătiţi şi dările". (Moffat) "Pentru că acesta este motivul adevărat pentru ce plătiţi şi dările". (Weymouth) "Pentru că şi pentru aceasta plătiţi voi dările". (Diaglott)

19. Apostolul nu porunceşte nimănui, ca să plătească cuiva care se află în biserică dări sau vamă. Scrisoarea a fost adresată unor astfel de creştini care erau evrei, (Romani 7:1) şi care au cunoscut acea lege a evreilor, care a obligat pe israeliţi să plătească diferite dări pentru sprijinirea Israelului. (II Moise 30:11,13) Ei trebuiau să înţeleagă şi au şi înţeles, că plata dărilor este lucrul potrivit. Când a scris Pavel creştinilor din Roma, pe vremea aceea plăteau dări guvernului roman,

Cuprins

deoarece nu voiau să atragă asupra dânşilor mânia stăpânirii, pe de altă parte şi pentru conştiinţa lor, deoarece ştiau, că prin aceasta fac numai ceea ce este potrivit. Apostolul spune: pentru aceasta plătiţi şi dări şi tot din acest motiv bun, să plătiţi lui IEHOVA ceea ce i se cuvine!" Aşa se vede că cuvintele: "pentru aceea plătiţi şi dări" ale textului formează numai cuvinte aparte, pe care apostolul numai de aceea le foloseşte aici ca să întărească cele spuse de dânsul. Pentru ce plătiţi dări? Pentru conştiinţă, pentru aceea, că este lucrul potrivit a plăti pentru acel serviciu pe care l-aţi primit.

20. Întorcându-se în urmă la stăpâniri, zice: "Ei sunt servii lui Dumnezeu (şi nu ai lui Satan, deoarece ar fi ai dânsului dacă ar fi vorba de stăpânirile naţiunilor). Cuvântul serv folosit aici este tradus din cuvântul grecesc "leitourgos" din care rezultă şi cuvântul liturghie (slujbă bisericească, ceremonie) cum se fac prin biserici. Cine sunt deci leitourgii (servii) lui Dumnezeu? În textele înşirate mai jos, cuvântul leitourgos este tradus asemenea de serv, din care text se vede lămurit, că acei servi ai lui Dumnezeu, care servesc şi pentru biserica sa. (Evrei 1:7; 8:1,2,6; 10:11; Fapte 13:2; Romani 15:16; Filipeni 2:17,25) În urmă mai adaugă apostolul: "stăruind întru aceasta totdeauna". Cu aceasta voieşte să arate lămurit, că serviciul acestor slujitori este acela, de a susţine regula şi autoritatea în biserică. Apostolul îndeosebi arată, că pentru buna regulă, pentru pace şi pentru conştiinţă, să ne supunem legilor ţărilor, dacă aceste legi nu se contrazic cu cele ale lui Dumnezeu.

21. "Daţi deci tuturora (fie în biserică, fie în afară de biserică) ceea ce se cuvine, celui cu darea, darea, celui cu vama, vama". (vers.7) "Dările" şi vămile reprezintă acele obligaţii financiare ce trebuie plătite de supuşii unei ţări pentru acoperirea cheltuielilor de guvernare al statului respectiv. Isus şi ucenicii săi asemenea au plătit astfel de dări. La întrebarea, că este lucru potrivit, ca să se plătească dări către guvernul roman, Isus a răspuns: "Daţi cezarului cele ce sunt ale cezarului şi lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu". – Matei 22:18-21.

22. Dar ce cugetă apostolul prin aceia, când tot în acest verset spune: "Celui cu frica, frică?" Înseamnă oare aceasta aceea, că creştinul trebuie să poarte frică şi să se proştearnă înaintea servitorilor numiţi ai bisericii? Preoţii şi bătrânii adunărilor s-au folosit de acest text, prin care şi-au văzut un drept de a pretinde din partea comunităţii temere şi onoare. Aplicarea acestui text în aşa mod este nepotrivit. Cui să plătească membrele bisericii temere? Următoarele scripturi ne vor da răspunsul.

23. "Supuneţi-vă unul altuia în frica lui Dumnezeu". (Efeseni 5:21). "Respectaţi pe toţi, iubiţi fraţii, temeţi-vă de Dumnezeu, onoraţi pe împăratul. Servilor supuneţi-vă stăpânilor voştri cu toată frica, nu numai celor buni şi blânzi, dar şi celor aspri". (I Petru 2:17,18) "Ci de veţi suferi pentru dreptate fericiţi veţi fi, şi să nu vă temeţi de dânşii nici să nu vă tulburaţi, că să sfinţiţi pe Domnul Dumnezeul vostru în inimile voastre şi să fiţi gata pururea a da răspuns la cel ce vă cere cuvânt despre speranţa voastră cu blândeţe şi cu frică". (I Petru 3:14,15) "Sfinţiţi pe Domnul oştirilor. De el să vă temeţi şi să vă înfricoşaţi!" – Isaia 8:13.

24. Creştinul nu trebuie să se teamă de om. "Frica de om cursă întinde, dar cel ce se încrede în Domnul, acela va fi scăpat". (proverbe 29:25). Aceia ce se încred neclintiţi în Domnul, nu se tem de ceea ce le-ar putea strica oamenii. "Prin credinţă Moise când s-a născut, a fost ascuns de părinţii săi trei luni, fiindcă l-au văzut prunc frumos, şi nu s-au temut de ordinul regelui (păgân). Prin credinţă a lăsat Egiptul netemându-se de urgia regelui, căci a rămas statornic ca şi cum ar vedea pe cel nevăzut". – Evrei 11:23,27.

25. Este pe deplin scriptural şi de aceea este şi potrivit, dacă creştinii se cinstesc unii pe alţii în biserică deoarece Domnul a aşezat membrele acolo. Apostolul vorbeşte de unii, care urmează căi egoiste, şi care nesocotesc stăpânirea, şi pe care Domnul îi va pedepsi. Despre aceştia stă scris: "Îndrăzneţi, aroganţi fiind, nu se cutremură a vorbi de rău de autorităţi". (II Petru 2:10) "Asemenea şi aceştia văzând îşi spurcă corpul, dispreţuiesc domnia şi defaimă demnităţile". – Iuda 8.

Cuprins

26. Apostolul spune mai departe: “Celui cu onoarea, onoare”. Ce a înţeles el oare despre aceste cuvinte? Scriptura ne lămureşte cui este creştinul dator cu onoare. “Ca toţi să onoreze pe Fiul, precum onorează pe Părintele. Cel ce nu onorează pe Fiul, acela nu onorează pe Părintele care l-a trimis”. (Ioan 5:22,23) “Respectaţi pe toţi, iubiţi pe fraţi, temeţi-vă de Dumnezeu şi onoraţi pe Rege (Christos)”. Dacă un bătrân al adunării se osteneşte pe baza cuvântului adevărului pentru interesele Împărăţiei, atunci este demn pentru îndoită onoare şi apreciere. Dacă însă este contrar cu lucrul Domnului, şi se împotriveşte la învăţăturile care arată lucrarea Domnului, acela nu este demn de nici un fel de onoare. (I Timotei 5:17) “De aceea, iată ce zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Spusesem că şi casa ta şi casa tatălui tău au să umble întotdeauna înaintea Mea. Şi acum zice Domnul, departe de mine lucrul acesta! Căci voi cinsti pe cine mă cinsteşte, dar cei ce mă dispreţuiesc, vor fi dispreţuiţi”. – I Samuel 2:30.

27. “Nimănui cu nimic nu fiţi datori, decât numai cu iubirea, căci cel ce iubeşte pe altul acela a împlinit legea (vers. 8). Aici este depusă regula, că creştinii sunt datori ca să se iubească unii pe alţii, adică să păzească cu iubire interesele unii altora. Trebuie să se năzuiască cu zel pentru a face bine unul altuia. În aceasta găsim motivul adevărat pentru ce trebuie să se supună creştinii tuturor legilor potrivite şi bune.

Motivul supunerii

28. “Căci aceea: să nu comiţi adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturiseşti mărturie mincinoasă, să nu pofteşti (a altuia) şi oricare alt ordin se cuprinde în acest cuvânt, adică: Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi (vers. 9). Când apostolul zice: „că aceea”, atunci ne punem întrebarea: Pentru ce? Răspunsul: Din iubire să nu comiţi adulter, să nu omori, să nu furi, să nu mărturiseşti mărturie mincinoasă, şi să nu pofteşti ce este al altuia. Lucrurile înşirate aici, pe care creştinul nu e permis să le făptuiască, sunt păcatele săvârşite împotriva legii lui Dumnezeu. Este drept că legile celor mai multe naţiuni arată aceste lucruri ca rele. Dacă însă creştinul numai de aceea se fereşte de făptuirea acestor fărădelegi, pentru că legile ţării le pedepseşte cu legea, atunci pornirea creştinului nu este potrivită.

29. Ce ar putea să îndemne pe cineva să comită adulter, omor, furt, sau mărturie mincinoasă? La tot cazul numai egoismul, care este contrarul iubirii. Dacă cineva iubeşte pe Dumnezeu şi pe semenii săi, acela nu va săvârşi aceste păcate. Dacă iubeşte pe fratele său, atunci nu-i va pricinui acestuia nedreptate. Numai pofte egoiste sau blestemate pot conduce pe unii la săvârşirea acestor lucruri. Dacă cineva aşa iubeşte pe semenul său ca pe sine însuşi, atunci va dovedi neegoism faţă de el, şi nu-i va cauza cu voinţa ceva rău. Din această cauză se supune creştinul oricărei legi ale statului, care este în armonie cu legea lui Dumnezeu. Nu de aceea se supune legii, pentru că este legea ţării, ci fiindcă vede, că este lucru potrivit, ca să se supună legii aceleia.

30. “Iubirea nu lucrează rău aproapelui, de aceea iubirea este împlinirea legii”. (vers. 10) În acest verset apostolul nu a putut să se refere la legile naţiunilor păgâne sau aşa zise creştine, pentru că unul care este îndemnat de iubire, acela nu poate să împlinească legile tuturor naţiunilor. Pentru că, dacă o naţiune dă poruncă, ca creştinul să meargă la război şi să ucidă, împlinirea acestei legi nu poate fi lucrul iubirii.

31. Împlinirea tuturor legilor lui Dumnezeu este iubirea sau neegoismul, deoarece toate legile lui Dumnezeu sunt bune. Creştinul se va supune tuturor legilor, oricărei naţiuni şi le va împlini cu plăcere dacă acelea sunt în armonie cu ale lui Dumnezeu, fie acela cetăţean acelei naţiuni sau nu. Însă, atunci când legea naţiunii sau a stăpânirii este împotriva legii lui Dumnezeu, atunci creştinul nu

Cuprins

poate să şovăie, trebuie să se supună legilor lui Dumnezeu. Şi dacă se supune legii lui Dumnezeu, atunci desigur prin aceasta nu face rău, şi nici nu comite ilegalitate.

Războiul

32. Care este atunci atitudinea potrivită a copiilor lui Dumnezeu faţă de război, despre care ştim că ţinta lui este de a distruge vieţile omeneşti? Iarăşi şi iarăşi s-au referit la capitolul 13 din Romani, şi la cuvintele apostolului Petru (I Petru 2:13,17) pentru a dovedi, că creştinul trebuie să ia parte la război, deoarece legile împărăţiei respective aşa dispun. Aplicarea Scripturii în acest mod este cu totul greşită. Dar aceste scripturi, după cum arată dovezile sus menţionate, nicidecum nu se referă la legile naţiunilor. Aceste scripturi se referă la conducerea, ordinea şi disciplina organizaţiei lui Dumnezeu. Aplicarea acestor cuvinte asupra stăpânirilor de pe pământ, în ceea ce priveşte pe creştini, a fost falsă. Cuvântul lui Dumnezeu spune lămurit poporului său: „Nu ucide!" Acel creştin care ucide oamenii în război, acela nu numai că calcă porunca exprimată a lui Dumnezeu, dar calcă şi legământul veşnic a lui Dumnezeu şi astfel cade de la aprobarea lui Dumnezeu şi vine oprit de a lua parte la binecuvântările Împărăţiei. – I Moise 9:5,7; II Moise 20:13; Matei 5:21; Isaia 24:5; I Ioan 3:15.

33. Aceia din care se compune „Societatea", şi care sunt unşii lui Dumnezeu pe pământ, şi despre care organizaţie creştinii aşa vorbesc ca de organizaţia internaţională a Studenţilor în Biblie, atât timp cât sunt încă în corp, trebuie să se conducă după legile lui Dumnezeu. Deci legile lui Dumnezeu arătate prin cuvântul său formează regulile de conduită a Studenţilor în Biblie. Aceste reguli însă interzic cu desăvârşire acestor unşi ca să meargă în război cu arme literale. Pentru aceasta nu înţeleg stăpânitorii pământului pe studenţii Bibliei. Studenţii Bibliei nu vor să se amestece în afacerile stăpânirilor lumii, dar nici nu vor călca cu voinţa legea lui Dumnezeu. Studentului Bibliei nu-i stă în drept, ca să spună naţiunilor şi popoarelor de pe pământ, ca să nu meargă în război. Aceasta nu e treaba lor. Ar fi un lucru nepotrivit dacă ar căuta să împiedice pe naţiuni de a merge în război şi ca să înroleze soldaţi. Creştinul nu are drept ca să se amestece în afacerea unei naţiuni, de a înrola şi instrui soldaţi. Aceasta este o afacere care priveşte pe naţiunea respectivă, şi ea trebuie să se hotărască ce să facă.

34. Nici un adevărat creştin consacrat nu poate să meargă în războiul literal, fără să-şi pericliteze situaţia sa înaintea lui Dumnezeu. Datoria lui este aceea, ca să stea departe de la treburile celor două naţiuni încâlcite în război, şi ca să se consacre Domnului şi să asculte de poruncile sale. Dacă puterile stăpânitoare îi poruncesc ca să meargă la război şi să ucidă acolo, trebuie să se împotrivească de a merge la război, ca să poată rămânea credincioşi poruncii lui Dumnezeu. Această purtare va atrage asupra creştinului urgia acelei stăpâniri, care a poruncit ca să meargă în război. Dar creştinul mai bine va suferi mânia stăpânirii de pe pământ, decât să atragă asupra sa urgia lui Dumnezeu pentru nesupunerea sa faţă de poruncile sale.

35. Creştinul consacrat şi uns ştie bine că el trebuie să moară, ca să poată fi membru al Christosului în glorie. Dacă va muri pentru credincioşia sa pentru Dumnezeu şi legământul său, atunci numai bine va fi de el. Dacă însă nu se supune lui Dumnezeu, şi mai bine dă ascultare unui domnitor pământean, se duce la război, şi moare acolo, acela va pierde pe vecie posibilitatea de a intra în Împărăţie. Pentru aceasta trebuie să aleagă, să se supună mai bine omului sau lui Dumnezeu, ştiind bine care sunt urmările. Domnul a lăsat să se amintească despre o grupă a unor astfel de oameni, care au suferit moarte de martiri pentru credincioşia lor, şi încă înainte de alegerea bisericii. Deoarece nu au voit să dea ascultare poruncilor organizaţiei lui Satan, şi pentru că au fost credincioşi lui Dumnezeu, iar alţii au avut ispite de batjocori şi încă şi de lanţuri şi de închisoare. S-au ucis cu

Cuprins

pietre, s-au tăiat cu ferăstrăul: au fost ispitiţi, au murit ucişi de sabie, au petrecut în cojoace şi piei de capre, fiind în lipsă, necăjiţi, rău trataţi. De care lumea nu era vrednică, rătăcind în munţi şi în pustie şi în peşteri, şi prin crăpăturile pământului". – Evrei 11:36-38.

36. Apostolul spune mai departe, că pentru credincioşia lor, ei au primit bună mărturie şi aprobarea din partea lui Dumnezeu. Scripturile arată, că pe aceştia Domnul aşa îi va recompensa, că îi va pune principi văzuţi în Împărăţia lui Christos. Domnul prin aceasta le va răsplăti credincioşia lor faţă de Dumnezeu. Desigur Dumnezeu nu va pofti mai puţin de la aceia, cărora le-a dat acel privilegiu nespus de mare, că vor şedea pe tron împreună cu Christos, şi vor lua parte împreună cu El la binecuvântarea naţiunilor de pe pământ. – Apocalips 2:10; 3:21.

37. Creştinul nu de aceea se poartă astfel faţă de război, că ar duşmăni pe oameni stăpânirilor pământene, ci pentru aceia, că iubeşte pe Dumnezeu şi doreşte să se poarte cu supunere şi credincioşie faţă de El. Pe unşii săi, Dumnezeu i-a chemat pentru scopurile sale anumite şi i-a făcut de martori, pentru lăudarea numelui său. Ei trebuie să stea la o parte şi separaţi de lume. (Fapte 15:14; I Petru 2:9,10; Isaia 43:10,12) Aceşti unşi au ei un război, dar în acel război, ei nu iau parte cu arme literale. „Căci deşi umblăm în corp, nu ne luptăm după corp; căci armele luptei noastre nu sunt trupeşti, ci puternice prin Dumnezeu spre surparea tăriilor". (II Corinteni 10:3,4) Datoria unsului lui Dumnezeu este aceea ca să nu facă rău nimănui, ci să facă bine cu oricine, după cum se dă ocazia şi să reprezinte cu credincioşi pe Dumnezeu. – Luca 3:14; Galateni 6:10.

Timpul de trezire

38. Mult timp au stat creştinii în situaţia adormită în ce priveşte datoriile lor faţă de serviciul ce trebuie îndeplinit în organizaţia Domnului. Ei au dorit să placă domnitorilor pământeni, şi au dovedit o astfel de purtare care nu este altceva decât o împărţire a credincioşie lor între Dumnezeu şi lume. În esenţă aşa au vorbit: „Las să vadă lumea, că suntem atât de plăcuţi şi nesupărători, încât domnitorii pământeni vor recunoaşte că noi am fost cu Isus şi am învăţat de la Dânsul." Scriptura a fost sucită pentru justificarea acestei atitudini, că nu există scriptură, care să sprijine aceasta. Apostolii au fost curajoşi şi nefricoşi, şi atunci li s-a spus, că mai bine trebuie să se supună ţării, decât legilor lui Dumnezeu, atunci aşa au răspuns: "De este drept înaintea lui Dumnezeu a asculta pe voi mai mult , decât pe Dumnezeu, judecaţi voi! Căci nu putem să nu vorbim, despre cele ce am văzut şi auzit". (Fapte 4:13-20) Chiar astfel şi acuma, aceia sunt plăcuţi înaintea lui Dumnezeu, care au curaj şi fără de frică reprezintă cauza sa şi vestesc numele său. – I Ioan 4:17,18.

39. Şi aceasta faceţi, ştiind că acum este ora de a se scula din somn, fiindcă acuma este mântuirea noastră mai aproape, decât când am devenit credincioşi". (vers. 11) Unşii acuma îşi dau seama de timpul în care trăiesc. Ei ştiu bine, că Domnul a venit la biserica sa sfântă, şi că acuma toţi aceia care fac parte din biserica lui Dumnezeu trebuie să cânte mărirea lui Dumnezeu. (Psalm 29:9) Completarea şi glorificarea bisericii este acuma mai aproape decât a fost vreodată. Nu mai este timp de dormit, visat şi nepăsare ce priveşte cauza Domnului. A sosit timpul pentru ca să ne trezim şi să ne sculăm pe deplin, ca să putem vedea şi aprecia profeţiile lui Dumnezeu pe care ni le descoperă, şi fulgerele care luminează profeţiile. Aceia care se trezesc acuma în Sion, servesc cu bucurie, cântând lauda numelui lui IEHOVA. El trebuie să dea ascultare poruncii lui Dumnezeu, şi să pună în vederea fraţilor lor nepăsători, că ce important este, ca să-şi ungă ochii, ca să poată vedea adevărul prezent, ca să-l înţeleagă şi să facă tot ce pot, ce cere de la dânşii. (Apocalips 3:14-21) Acelora care fac parte din rămăşiţă, această poruncă le sună acuma. "Strigă în gura mare nu te opri! Înălţaţi glasul ca o trâmbiţă şi vesteşte poporului meu nelegiuirile lui, casei lui Iacob păcatele ei!" (Isaia 58:1) Cei ce dorm şi cei nepăsători sunt aceia, care fac păcatele amintite aici.

Cuprins

40. Unşii aşa recunosc azi organizaţia lui Dumnezeu ca niciodată până acum. Aşa văd şi organizaţia Diavolului, cum niciodată până acum. Ei văd că "sămânţa şarpelui" precum şi "sămânţa promisiunii" s-au născut şi cu duşmănie stau faţă în faţă şi că lupta pe viaţă de moarte a început. Nu este nici o înţelegere între organizaţia lui Dumnezeu şi cea a lui Satan. Credinciosul nu are nici o legătură cu cel necredincios. "Ce potrivire are Christos cu Belial, sau care parte are credinciosul cu cel necredincios? sau care însoţire are templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci voi sunteţi templul viului Dumnezeu, precum a zis Dumnezeu: Voi locui în el şi voi umbla între ei şi eu le voi fi Dumnezeu şi ei vor fi poporul meu". – II Corinteni 6:15,16.

41. Dumnezeu aşteaptă pe drept de la unşii săi, ca să asculte mai mult de poruncile sale decât de dispoziţiile organizaţiei lui Satan, care se împotrivesc cu poruncile lui Dumnezeu. Nu mai este scuză şi justificare pentru aceia, ca şi pe mai departe să dăm interpretare falsă scripturii, în acel scop, ca unşii lui Dumnezeu să se conformeze prescripţiilor agenţilor lui Satan, şi mai cu seamă să dea ascultare unor astfel de dispoziţii, care ţintesc împiedicarea vestirii adevărului despre numele şi împărăţia lui Dumnezeu. Acum spune Dumnezeu poporului său: "Voi sunteţi martorii mei întru mărturisirea, că eu sunt IEHOVA". (Isaia 43:10,12) "Eu pun cuvintele mele în gura ta şi te acopăr cu umbra mâinii mele, ca să întind ceruri noi, şi să întemeiez un pământ nou şi să zic Sionului: Tu eşti poporul meu!" – Isaia 51:16.

42. Ştim căci capul organizaţiei lui Dumnezeu este Isus Christos, care este prezent pentru conducerea lucrului unşilor săi de pe pământ. El nu are două organizaţii pe pământ. Numai o singură organizaţie are. Domnul are acea organizaţie sau acea asociaţie a creştinilor, care s-au consacrat lui, şi este cunoscut sub denumirea de "Societate". Prin Christos, Dumnezeu dă îndrumări poporului său, cărora trebuie să se supună. Aceste îndrumări El le face cunoscute prin fulgerele sale, ce cad asupra cuvântului său, şi descoperă poporului său faptele, care împlinesc profeţiile, şi care declară că a sosit împlinirea ei şi timpul hotărât pentru stabilirea împărăţiei. Toţi aceia care susţin că sunt unşii lui Dumnezeu, aceia să ţină pas cu adevărul prezent şi cu Christos, capul organizaţiei lui Dumnezeu. Pentru aceasta spune apostolul unşilor lui Dumnezeu: "Orice suflet (toţi cei din organizaţia lui Dumnezeu) să fie supus stăpânirilor mai înalte, aceasta este organizaţia lui Dumnezeu, şi Isus Christos comandantul acestei organizaţii este acuma prezent. În urmă adaugă apostolul".

43. "Noaptea a trecut, ziua s-a apropiat, să lepădăm dar lucrurile întunericului, şi să ne îmbrăcăm în armele luminii." (vers. 12). Ziua a sosit, pentru că Satan a fost aruncat jos din cer, şi puterile se înşiră în linii de bătaie pentru lupta cea din urmă, care va nimici întunericul şi va mătura cu desăvârşire locul de scăpare a minciunii, şi va arăta lumină deplină. (Isaia 28:17) Faptele întunericului nu sunt altele, decât faptele lui Satan, al prinţului întunericului. Azi nu mai are loc nici o relaţie cu faptele şi agenţii săi. Unşii trebuie să stea cu totul şi neîmpărţiţi de partea Domnului. Sfinţenia înseamnă predarea completă faţă de Domnul. Care susţine despre sine, că este unsul lui Dumnezeu, şi se uită cu nepăsare la preoţi, care fiind o parte din lume, sunt duşmani ai lui Dumnezeu, cum fură şi jefuiesc pe Dumnezeu de la închinarea poporului, şi nu voieşte să atragă atenţia poporului asupra acestui fapt, prin aceasta el se dovedeşte de complice al acestora, şi se arată necredincios faţă de Dumnezeu. Aceia care susţin despre sine, că sunt unşii Domnului, şi care nu vor sau neglijează să vestească adevărul, fiindcă se tem, ca nu cumva să blameze pe cineva din organizaţia Diavolului, prin acest fapt ei dau dovadă că urăsc îndrumările Domnului, şi nu se bucură de aprobarea lui. – Psalm 50:17,18.

44. O dovadă pe mai departe că Domnul nu are plăcere, dacă unşii săi intră în legături cu organizaţia lui Satan, ne serveşte prin martorul său inspirat: "Pentru aceia ieşiţi din mijlocul lor şi vă deosebiţi, zice Domnul, şi să nu vă atingeţi de cele necurate şi eu vă voi primi. Şi vă voi fi Părinte şi voi îmi veţi fi fii şi fiice, zice Domnul Atotputernic". (II Corinteni 6:17,18) Unşii lui Dumnezeu

Cuprins

trebuie să îmbrace şi să poarte de acum încolo armele luminii şi această lumină aşa trebuie s-o facă să strălucească, ca nimeni să nu fie îndoielnic, că de care parte stau.

45. "Să umblăm cu cuviinţă ca în timp de ziuă, nu în ospeţe şi beţii, nu în fornicaţiune şi desfrânări, nu în ceartă şi pizmă. Ci vă îmbrăcaţi în domnul nostru Isus Christos, şi nu îngrijiţi de corp spre a împlini poftele lui". (vers. 13,14) Aceste cuvinte ale apostolului ne lămuresc purtarea cuviincioasă a celor unşi. Nimeni nu poate să umble cu cuviinţă, care vrea să dea mâna cu duşmanul. În oastea Domnului trebuie să domnească pace şi armonie deplină şi toţi aceia care poartă la inimă acele bunuri sau interese ale împărăţiei pe care Domnul a încredinţat clasei sale de servi, vor lucra în armonie împreună. Aceia care se opun străduinţei poporului lui Dumnezeu de a face lucrul de mărturie, nu umblă cuviincios, ci după cum ne arată cuvintele apostolului, umblă în beţii, desfrâuri, ospeţe, fornicaţiuni, ceartă şi pizmă.

46. Unşii lui Dumnezeu se află între zidurile organizaţiei Lui. Pentru aceasta toţi aceia care fac parte din această organizaţie să spună: "Pace fie înăuntrul zidurilor tale, prosperitate în palatele tale. Pentru fraţii şi amicii mei voi zice: Pace ţie! Pentru casa lui IEHOVA Dumnezeul nostru voi căuta fericirea ta!" (Psalm 122:7.9) Faceţi să se oprească certurile dintre poporul lui Dumnezeu; iar aceia, care nu doresc să ia parte la lucrarea Domnului, aceia să se pună la o parte, să rămână în pace şi să nu caute să împiedice lucrul Domnului!"

47. Domnul nostru Isus Christos este căpetenia oastei lui Dumnezeu. El ne conduce la biruinţă deplină. În fruntea oştilor se află cântăreţii rămăşiţei de pe pământ, care supunându-se poruncilor lui Dumnezeu, vestesc numele lui IEHOVA şi cântă lauda Lui. (Isaia 12:5,6) Dumnezeu păzeşte pe aceia, care sunt în fruntea oastei. Iar pe cei ce dorm îi avertizează, ca să se scoale din somn şi să se alăture la partea din spate a oastei. Spre încurajarea acelora, care fac aceasta, spune: "Atunci lumina ta va răsări ca zorile, şi vindecarea ta va încolţi repede, neprihănirea ta îţi va merge înaintea ta şi slava Domnului te va însoţi". – Isaia 58:8.

48. Aceia care se trezesc astfel şi se alătură la oastea lui Dumnezeu şi pleacă în marş cu ea, aceia vor fi păziţi din partea de dinapoi, după cum Domnul a promis aceasta, chiar aşa cum sunt păziţi şi aceia care stau în fruntea oastei. Să înţeleagă deci unşii marele lor privilegiu, că în calitate de martori adevăraţi şi credincioşi pot să cânte preamărirea lui IEHOVA.

Întrebări pentru studiul berean

1. Spune cine sunt acele "stăpâniri înalte" cărora toţi aceia, care sunt în biserică şi doresc aprobarea lui Dumnezeu, trebuie să se supună şi să le dea ascultare?

2. Arată dacă existenţa şi lucrarea stăpânirilor pământene dovedeşte că ele ar fi rânduite de Dumnezeu!

3. Ce arată Faptele 17:31 cu referire la aceia, că Dumnezeu ar fi judecat lumea în timpul vârstei creştine?

4,5. Cum exclude Romani 2:1,2 explicarea versului 2 din 13 Romani, asupra stăpânirilor naţiunilor? Cum atribuie dreptul la judecată expresia "cine se opune stăpânirii înalte", exclusiv numai organizaţiei lui Dumnezeu?

6. Arată la cine se referă cuvântul "stăpâniri", la biserică sau la Satan şi organizaţiei sale!

7. Arată din purtarea stăpânirilor lumii faţă de faptele bune şi cele rele, că ei nicidecum nu sunt stăpânirile amintite aici!

8-10. Aminteşte unele împrejurări, spre a arăta că cuvântul "stăpânire" folosit aici aplicat asupra domnitorilor lumii acesteia, nu corespunde scopului pentru care Dumnezeu a ales un popor pentru numele său. La ce stăpânire trebuie atunci să se refere? Aplică în mod potrivit versul 3 şi arată cum lucrează organizaţia descrisă acolo!

11-13. Este oare cuminte presupunerea, că Dumnezeu ar fi dat putere lui Satan sau căruiva reprezentant al său, ca să figureze ca servii lui Dumnezeu spre bine, sau să arate urgia lui Dumnezeu faţă de aceia, care fac rele în biserică? Arată Scripturi, care arată, că cele scrise în Romani 13:4 cum funcţionează în biserică!

14-16. Explică dacă singuraticele persoane sunt împuternicite, ca să judece şi să pedepsească în biserică!

17. Explică versul 6 şi citează diferite traduceri, spre aplicarea în acest mod a spuselor apostolului!

18-20. Ce arată examinarea diferitelor texte cu referire la ceea ce înseamnă susţinerea apostolului: "Pentru că ei sunt servi ai lui Dumnezeu"?

21-24. Ce este darea şi vama amintită aici, şi cum trebuie plătite? La ce se cugetă apostolul atunci când spune să plătim frica aceluia căruia îi datorăm cu frica?

25-27. Aplică aceste cuvinte: Celui cu cinstea, cinstea! Cum putem şti cui să dăm cinste în biserică? Cum împlineşte cerinţele legii iubirea reciprocă?

28,29. La ce se referă apostolul în versul 9, când cu cuvântul: "Pentru că aceasta" începe înşirarea câtorva porunci? Cum lucrează iubirea în aceia că ţinem legea lui Dumnezeu ce se referă la iubirea aproapelui?

30,31. Pentru ce nu poate fi totdeauna iubirea împlinirea legilor naţiunilor? La ce lege se referă apostolul, care trebuie să fie conducătorul creştinului?

32,33. Cum trebuie să se poarte creştinul în privinţa războiului? Numeşte care este acea grupă asupra cărora are valabilitate această regulă? Ce trebuie să spună aceştia altora, fie naţiuni sau indivizi, în privinţa participării la un război?

34-36. Spune ce atitudine trebuie să aibă creştinul în legătură cu afacerile naţiunilor? Ce poate să aştepte de la domnitorii pământeni aceia care sunt credincioşi faţă de Dumnezeu? Descrie experienţele acelora, care înainte de era creştină în asemenea împrejurări au dat dovadă de credincioşia lor nestrămutată faţă de Dumnezeu! Care va fi răsplata lor? Arată ce învăţătură putem trage din experienţa lor?

37. Pe ce bază nu se amestecă creştinul adevărat în afacerile lumii?

38. Descrie acele împrejurări care au dat ocazie pentru exprimarea cuvintelor din Fapte 4:19, şi spune ce învăţătură poate trage din ea poporul lui Dumnezeu în timpul de acuma!

39-41. Aplică versul 11 din Romani 13! Arată importanţa timpul prezent şi împrejurarea care îndeamnă pe creştin, ca să aprecieze adevărul prezent, şi să primească privilegiul şi răspunderea serviciului! Care fapte ale adevărului trebuie să facă pe cineva capabil, ca să cunoască cum se cade modul purtării potrivite a unşilor?

42. Este cuminte a crede că Dumnezeu nu are pe pământ mai multe organizaţii decât una? Din ce pot să recunoască de îndată cei ce se numesc de consacraţii lui Dumnezeu, că în care organizaţie pot să ia parte la acea lucrare a lui Dumnezeu, care o face acuma pe pământ?

43,44. Despre ce fel de noapte vorbeşte apostolul în versul 12? Despre ce fel de ziuă? Cum leapădă cineva lucrurile întunericului? Cum trebuie îmbrăcate armele luminii?

45,46. După ce se poate şti, dacă cineva se poartă cuviincios sau nu? Care este singura purtare cuviincioasă, a acelora, care nu doresc să ia parte la lucrul Domnului?

47,48. De ce privilegiu are parte rămăşiţa în oastea lui IEHOVA? Spune care este scopul avertizării acelora, care încă nu s-au trezit la aprecierea acelui privilegiu că pot lua parte ca martori în serviciul Domnului? Ce binecuvântări aşteaptă pe aceia care se apucă de lucru?

W.T. 15 Iunie 1929

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L 1 Iulie 1929 Nr. 13

Iov mai mare decât Avraam

„În toate acestea Iov n-a păcătuit de loc şi n-a vorbit nimic necuviincios împotriva lui Dumnezeu.” - Iov 1:22.

Partea I

IEHOVA a chemat pe Avraam dintr-o ţară din răsărit şi l-a condus la un loc anumit, în scopul ca să formeze o icoană despre planul său referitor la om. Avraam, în sine, nu a fost om mare, dar deoarece a dovedit credincioşie şi supunere faţă de Dumnezeu, a fost destul de mare. Iov de asemenea a fost un locuitor al ţărilor din răsărit, şi cuvântul lui Dumnezeu spune lămurit că „Iov era mai mare decât toţi fiii răsăritului”. Din aceasta rezultă că el trebuia să fie mai mare decât Avraam şi că Dumnezeu l-a folosit spre un scop important. Motivul acestui fapt îl găsim în cuvântul lui Dumnezeu. Dar Avraam, numai cu o ocazie a arătat credinţă neîndestulătoare faţă de Dumnezeu. (Geneza12:13) Credinţa lui Iov însă nici odată nu s-a schimbat.

2. Iehova este cel mai mare aranjator al icoanelor vii. El permite ca unii oameni să servească spre anumite umbre, care să se creadă mari pentru străduinţele lor. De fapt însă nu sunt mari. Chiar la începutul istoriei omenirei a folosit pe unii în armonie cu planul său desăvârşit, şi cu umblările lor a preumbrit răscumpărarea şi zilele viitoare ale restatornicirii. Aceşti oameni cu multă dorinţă au vrut să înţeleagă rostul umblărilor lor, dar aceasta nu au putut primi deoarece nu a fost voinţa lui Dumnezeu ca ei să ştie, şi nici nu a fost venit atunci încă timpul hotărât pentru a cunoaşte înţelesul lor. Dintre aceşti oameni pe cari i-a folosit Dumnezeu, mulţi au avut credinţă nestrămutată în Dumnezeu, ceea ce Dumnezeu va răsplăti la timpul cuvenit. Chiar şi îngerii cereşti au dorit să cunoască aceste lucruri, dar Dumnezeu a ţinut înţelesul pe seama acelora care vor trăi pe pământ în timpul stabilit de dânsul, şi care i se vor consacra.

3. Între icoanele formate şi cuprinse în Biblie se află şi cazul lui Iov. Această icoană este unică în sine, şi se deosebeşte de celelalte şi care ne învaţă instrucţiunea cea mai importantă pentru oricare creatură. Din cartea lui Iov numai foarte puţin s-a putut înţelege până acuma, deoarece înainte de timpul stabilit de Dumnezeu nici nu se putea înţelege. Acuma însă cartea lui Iov se va deschide înaintea cercetătorului sârguincios, la lumina profeţiei împlinite şi la arătarea planului lui Dumnezeu. Cele spuse în această carte ne vor servi o icoană clară despre puterea lui Dumnezeu, că prin restatornicire omenirii îi poate da viaţă, şi că şi are de scop să facă aceasta. Icoana restatornicirii nu se referă numai la evrei, ci şi la toate naţiunile de pe pământ. După cum reiese din Scriptură, Iov nu era evreu. El nu a trăit pe pământul lui Israel. El a locuit în Uţ, oraş situat la răsăritul Palestinei. Despre Iov stă scris: „ Şi omul acesta era cel mai cu vază dintre toţi locuitorii răsăritului”(Iov 1:3). Aceasta îl aşează pe Iov într-o situaţie de care a avut parte el însuşi şi arată că icoana ce a furnizat-o Dumnezeu prin dânsul, trebuie să fie de o importanţă mare.

4. Ceea ce stă scris despre Iov ne va fi cu atât mai interesant, dacă vom observa că Dumnezeu l-a folosit pe dânsul pentru a forma mai multe icoane; între acestea este şi icoana minunată a restatornicirii, icoana acelei unelte prin care omenirea va primi din nou viaţă. Poporul lui a fost seminţia lui Sem. Astfel Iov era urmaşul acelui fiu al lui Noe, care se bucura de deosebite promisiuni de binecuvântări din partea lui Dumnezeu.(Geneza 9:26). Cuvântul „Uţ" înseamnă „ sfat" sau „ sfătuire", ceea ce ar arăta că Uţ şi urmaşii lui au căutat şi aşteptat sfat şi cunoştinţă de la Dumnezeu. Toate acestea par să arate că Iov avea oarecare legătură cu Dumnezeu şi că Dumnezeu l-a folosit pentru un scop important.

5. Închipuirea este numai icoana realităţii. Icoana poate să fie un lucru care se poate vedea cu ochii naturali sau numai o icoană formată în mintea noastră despre un lucru real. Nu este important că Iov, ca persoană, într-adevăr a trăit sau că descrierea vieţii lui este numai o pildă. Cele scrise despre dânsul se cuprind în cuvântul lui Dumnezeu, pentru instruirea omenirii. Deoarece Scriptura ne dă dovezi îndestulătoare că Dumnezeu, s-a folosit de oameni ,cu care a preumbrit desfăşurarea planului său de mântuire, este o convingătoare dovadă că Iov într-adevăr fost un om, pe care Dumnezeu l-a folosit ca o icoană vie şi că Dumnezeu a fost în legătură cu el. Mai departe, este convingătoare şi dovada că Iov a trăit cu mult mai târziu decât Avraam. Faptul că el într-adevăr a trăit, întăresc şi dovezile servite de profeţi. – Ezechiel 14:14,20 ; Iacob 5:11.

Paralelă

6. Între Iov şi Adam există o paralelă (deosebire) pronunţată, încât nu putem trece pe lângă aceasta fără să nu ne ocupăm de ea. Deosebirea dintre dânşii este numai aceea, că pe când Adam nu şi-a păstrat neprihănirea, Iov şi-a păstrat-o. Adam ,omul desăvârşit, a fost un prinţ, care a locuit în grădina lui Dumnezeu, care a fost plantată în partea de răsărit a Edenului. Adam a avut legături cu Dumnezeu, adică a fost sfătuit de Dumnezeu. „Iov era mai mare decât toţi fii răsăritului, ceea ce l-a făcut pe dânsul „principe" sau stăpânitor între oameni". Scriptura aşa aminteşte despre dânsul ca fiind un principe. (Iov 21:28; 31:37). A locuit în pământul „ Uţ", ceea ce înseamnă că a avut legătură cu Dumnezeu, adică a fost sfătuit de Dumnezeu.

7. Dumnezeu a creat pe omul Adam şi voinţa Creatorului a fost aceea, ca creatura sa desăvârşită să se închine Lui. Lucrul diavolului, însă, a fost acela ca să întoarcă pe omul Adam de la Dumnezeu. Această cale Diavolul a ales-o din motive egoiste. Dumnezeu nu a ocrotit pe Adam în aşa măsură ca să nu fie atins de încercările viclene ale lui Satan; El a permis ca Adam să fie expus ispitelor, ca astfel să-l poată proba.

8. Despre Iov stă scris: „Omul acesta era fără prihană şi curat la suflet.E1 se temea de Dumnezeu şi se abătea de la rău." Iov 1:1. Cu toate că organismul său nu a fost desăvârşit şi nici nu a avut drept la viaţă , dar inima sa a fost curată faţă de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu l-a socotit desăvârşit, deoarece Dumnezeu se uită la inimă sau la pornire, care îl îndeamnă pe om la acţiune. El din acest punct de vedere a judecat pe Iov. „Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbeşte ochii, dar Domnul se uită la inimă." (I Samuel16:7). Inima lui Iov a fost consacrată lui Dumnezeu, având temere sinceră de Dumnezeu. (Iov 23 :15-17) Deci Iov, aşa a stat înaintea lui Dumnezeu ca şi cum ar fi fost desăvârşit, deoarece era un om cu inimă curată şi sinceră. Adam, în realitate, a fost desăvârşit în Eden, până când Iov a fost numai socotit desăvârşit, şi în această privinţă era între dânşii paralelă.

Cuprins

9. Principele Adam era un om bogat. A primit o femeie de la Dumnezeu si a avut speranţă că va umplea pământul cu o rasă de fii şi fete fericite. El a fost părintele familiei omeneşti. A primit drept de domnie asupra tuturor creaturilor vii, animale şi păsări. — Geneza 1:26; 2 : 19.

10. În timpul său şi Iov trecea printre oameni ca un rege. (Iov 29:25) Unul din motivele pentru ce a fost el cel mai mare dintre toţi fii răsăritului, era că avea bogăţie şi vază înaintea oamenilor. În legătură cu icoanele formate prin dânsul, Dumnezeu foloseşte simboluri şi închipuiri. Numărul zece închipuieşte plinătatea, adică înseamnă totul. Oricare înzecit al numărului zece, de asemenea înseamnă numai acest lucru. În legătură cu aceasta este interesant şi chiar important ,a nota bogăţia ce avea Iov, care arată o paralelă cu bogăţia principelui Adam. Iov a avut şapte fii şi trei fete, în total zece copii. Numărul complet al copiilor săi ar putea reprezenta bine pe urmaşii lui Adam sau, cu alte cuvinte, pe întreaga familie omenească. Iov a avut 7.000 oi şi 3.000 cămile, în total 10.000 de dobitoace. A avut 500 boi şi 500 măgăriţe şi mulţi servitori. (Iov 1:3) Din aceasta se vede că bogăţia lui cea mare şi vaza înaintea oamenilor l-au făcut cel mai mare om al timpului său. Când a fost restatornicit, Iov a reprimit tot ceea ce a pierdut şi încă şi mai mult. Aceasta este o altă dovadă, că Dumnezeu pe Iov l-a folosit de icoană vie, ca să preumbrească prin el soarta omului, şi aceea cum va primi viaţă prin „răscumpărare" şi „restatornicire".

11. Adam trebuia să se consacreze pe deplin lui Dumnezeu, deoarece în calitate de creatură desăvârşită avea această sfântă datorie. Faţă de el, Iov ,din voinţă liberă, s-a consacrat pe deplin lui Dumnezeu. Fiii săi au aranjat serbări, la care au luat parte toţi, împreună cu surorile lor. Predarea lui Iov faţă de Dumnezeu s-a văzut şi prin aceea ce a făcut imediat după serbare. „Şi după ce treceau, zilele de ospăţ, Iov chema şi sfinţea pe fiii săi, se scula de dimineaţă şi aducea pentru fiecare din ei câte o ardere de tot. Căci zicea Iov: Poate că fiii mei au păcătuit şi au hulit pe Dumnezeu în inima lor. Aşa avea Iov obicei să facă." (Iov 1:5) Trad. Niţulescu: „Aşa făcea Iov totdeauna." Faptul că el aşa a făcut totdeauna, adică permanent, este o altă dovadă de predarea sa faţă de Iehova.

12. Lucifer a fost mai marele lui Adam, până când a petrecut în Eden. Iehova 1-a înzestrat cu această onoare. Pentru necredincioşia sa, Dumnezeu a schimbat numele lui Lucifer în Balaur, Şarpe, Satan şi Diavol. Însă influenţa asupra oamenilor nu a fost retrasă de la Satan, care, în calitate de Diavol , şi pe mai departe a avut putere asupra oamenilor. Dovada o găsim atât în cartea lui Iov, cât şi în alte părţi ale Scripturii. Ceea ce a cauzat căderea lui Lucifer şi l-a făcut drac, nu a fost altceva decât aceea că a poftit pentru sine închinarea lui Adam către Dumnezeu. Lucifer a dorit să câştige pentru sine închinarea omului. Pentru ajungerea scopului său blestemat, s-a folosit de Eva, femeia pe care Dumnezeu a dat-o lui Adam, ceea ce i-a şi reuşit.

13. Diavolul a invidiat închinarea şi predarea lui Iov faţă de Dumnezeu. Diavolul a învinuit pe Iov, că numai din motive egoiste a servit pe Dumnezeu. A sosit ziua când fiii lui Dumnezeu s-au prezentat înaintea lui Iehova. Satan, Diavolul, de asemenea s-a prezentat cu această ceată cerească. Aceasta constituie o dovadă că Satan a fost în cer şi a avut intrare liberă înaintea lui Dumnezeu. Satan a voit să întoarcă pe Iov de la Dumnezeu, iar Dumnezeu având ştire despre aceasta, i-a dat ocazie.

14. „Domnul a zis Satanei: De unde vii? Şi Satan a răspuns Domnului: De la cutreierarea pământului şi de la plimbarea pe care am făcut-o pe el. Domnul a zis lui Satan: Ai văzut pe robul meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană şi curat la suflet , care se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău. Şi Satan a răspuns Domnului: Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit tu pe el, casa lui şi tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui şi turmele lui acopăr ţara. Dar i-a întinde-ţi mâna şi atinge-te de tot ce are şi sunt încredinţat că te va

Cuprins

blestema în faţă. Domnul a zis lui Satan: Iată îţi dau pe mână tot ce are , numai asupra lui să nu întinzi mâna. Şi Satan a plecat dinaintea Domnului." — Iov 1 : 7—12.

15. Satan a adus argumentul că Dumnezeu ocroteşte pe Iov şi toate ale lui, aşa că nu poate să-l înduplece pe Iov ca să adore pe Satan. Iehova i-a spus lui Satan că poate să-l pună la probă pe Iov ca să părăsească pe Domnul. Atunci Satan a început să facă pregătirile pentru dărâmarea închinării lui Iov către Dumnezeu.

16. S-a întâmplat că pe când toţi copii lui Iov s-au strâns laolaltă în casa fratelui lor mai mare să bea şi să mănânce laolaltă, Satan a aţâţat pe agenţii săi sabeeni, care au furat boii şi măgăriţele lui Iov şi au omorât şi pe servitorii lui. Ceilalţi servitori al lui au păzit oile, când deodată au fost mistuiţi de foc împreună cu oile pe cari le păzeau. Tot în acel timp, chaldeii, care asemenea au fost servii Diavolului, au furat cămilele lui Iov şi au omorât servitorii cari le păzeau. În timp ce copiii lui Iov petreceau împreună, Satan a pornit un mare vifor, care a dărâmat casa în care petreceau, şi astfel toţi copii lui Iov au fost nimiciţi. (Iov 1 : 13—19) Dracul a crezut că Iov va blestema acuma pe Dumnezeu. Dimpotrivă, Iov s-a umilit înaintea lui Dumnezeu şi a zis: „Gol am ieşit din pântecele mamei mele şi gol mă voi întoarce în sânul pământului. Domnul a dat ,Domnul a luat, fie binecuvântat Numele Domnului.(Iov. 1 :21,22) Nu aşa cum a făcut Adam, Iov a dovedit supunere şi umilinţă deplină faţă de Iehova. Iov deci şi-a păstrat neprihănirea şi predarea sa faţă de Dumnezeu.

17. Este probabil că Adam, după ce a fost alungat afară din Eden, s-a plâns şi s-a văitat asupra pierderii suferite; el a fost mâhnit şi a suferit. Atât pe Adam, cât şi pe urmaşii săi ,Diavolul i-a urât şi i-a chinuit. Numele Iov înseamnă: „cel care plânge, se tânguieşte, este urât şi persecutat." În aceasta bine închipuie pe acele membre ale familiei omeneşti, care au suferit pentru aceea, că au dorit să facă binele. Istoria rasei omeneşti este scrisă cu lacrimi amare. După ce Iov şi-a pierdut copiii şi averea, copiii lui Dumnezeu s-au prezentat într-o bună zi înaintea lui Iehova, şi Satan de asemenea a venit între dânşii. (Iov 2 :1) Satan, Diavolul încă a şi avut o convorbire cu Dumnezeu:

18. „Domnul a zis lui Satan: Ai văzut pe robul meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ, este un om fără prihană şi curat Ia suflet. El se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău. El se ţine tare în neprihănirea lui şi tu mă îndemni să-1 pierd fără pricină. Şi Satan a răspuns Domnului: Piele pentru piele! Omul dă tot ce are pentru viaţa lui! Dar ia întindeţi mâna şi atinge-te de oasele şi carnea lui şi sunt încredinţat că te va blestema în faţă. Domnul a zis lui Satan: Iată; ţi-1 dau pe mână, numai cruţă-i viaţa"— Iov 2:3—6.

19. Satan a fost hotărât să nimicească încrederea lui Iov ce o avea în Dumnezeu, şi ca să-l întoarcă de la Dumnezeu. „Şi Satan a plecat dinaintea Domnului, apoi a lovit pe Iov cu o bubă rea, din talpa piciorului până la creştetul capului." (Iov 2:7) Iov iarăşi s-a umilit în faţa lui Dumnezeu, ceea ce a fost închipuit prin aceea că a şezut în cenuşe. „Şi Iov a luat un ciob să se scarpine şi a şezut pe cenuşe."— Iov 2:8.

20. Pe urmă i-a venit în minte lui Satan unealta, cu care l-a câştigat şi pe Adam. Dându-şi silinţa să înfrângă neprihănirea lui Iov, în acest scop s-a folosit de femeia pe care Dumnezeu a dat-o de nevastă lui Iov. „Nevastă-sa i-a zis: Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta! Blastă-mă pe Dumnezeu şi mori!" Diavolului iarăşi nu i-a reuşit încercarea blestemată de a înfrânge credinţa lui Iov. Iov a răspuns mustrător, către nevastă-sa: „Vorbeşti ca o femeie nebună. Ce primim, de la Dumnezeu binele şi să nu primim şi răul? În toate acestea Iov n-a păcătuit cu buzele lui." — Iov 2 : 10,

21. Adam a căzut în probă. El a păcătuit, cu ochii deschişi, cu voinţa liberă. (I Timotei 2:14) Adam nu a iubit pe Dumnezeu. A fost stăpânit de dorinţa sa egoistă. Satan aşa a crezut, că dacă Adam ispitit fiind de Eva, a dat loc dorinţei sale egoiste şi a căzut, Iov asemenea va da ascultare

Cuprins

nevestei sale şi va cădea. Iov nu a căzut în probă. El nu s-a răzvrătit împotriva Iui Dumnezeu şi nu l-a tăgăduit. Iov după ce şi-a pierdut copiii şi toată avuţia, şi-a păstrat credincioşia şi credinţa în Dumnezeu şi totodată şi neprihănirea sa. Atunci a zis Dumnezeu lui Satan: „El se ţine tare în neprihănirea, lui, şi tu mă îndemni să-1 pierd fără pricină."

22. Neprihănirea înseamnă credincioşie faţă de un lucru, despre care cineva este convins că este adevărat, în orice probe şi încercări ar veni peste dânsul. Înseamnă că cineva ţine cu toată tăria la neatingerea faptelor .rele făcute cu voinţa, şi-şi păzeşte credinţa şi devotamentul său faţă de Creatorul său. Cineva poate fi învinuit de pildă de vreo faptă rea, şi cu toate că este nevinovat, va suferi pedeapsă mare, şi între toate suferinţele sale cu sinceritate ţine la neprihănirea sa, având încredere într-ânsul numai aceia care îl cunosc. După însemnarea cărţii ce poartă numele lui Iov, el şi în cele mai înfocate probe, întotdeauna a ţinut la adevăr, şi păstrând credinţa în Dumnezeu, s-a bucurat de încrederea lui Dumnezeu.

23. S-a zis că Adam în Eden, afară de experienţe, a fost desăvârşit în toate. Această concluzie nu este potrivită şi se contrazice cu Scriptura. Iehova Dumnezeu l-a creat pe Adam desăvârşit. Este scris hotărât că orice lucrare a lui Iehova este desăvârşită. (Geneza 32:4) Dacă este vorba de lucrarea mâinii lui Iehova, atunci nu poate fi numai în parte desăvârşit. Adam a văzut mai bine să dea ascultare lui Satan, decât să se supună lui Dumnezeu. Pentru aceasta a căzut şi a pierdut tot ceea ce i-a dat Dumnezeu. Profetul Isaia cu aceste cuvinte îi descrie situaţia: „Din tălpi până în creştet nimic nu este sănătos, ci numai răni, vânătăi şi carne vie, nestoarse, nelegate, şi nealinate cu untdelemn." – Isaia 1:6.

24. Privind organismul lui Iov, el era nedesăvârşit, însă predarea inimei lui a fost desăvârşită faţă de Domnul. A văzut că este mai potrivit să servească pe Dumnezeu, decât pe Diavol, şi prin aceasta şi-a păstrat neprihănirea, şi s-a bucurat de încrederea lui Dumnezeu. Prin aceasta se arată că purtarea lui Adam nu se poate scuza. Aceasta dovedeşte şi aceea, că nu există scuză pentru nici o creatură inteligentă, dacă în loc să aleagă serviciul lui Dumnezeu, alege cu voinţa serviciul Diavolului. Cine iubeşte pe Dumnezeu, acela se străduieşte spre cunoaşterea şi spre urmarea, după posibilitate, a cărării lui Dumnezeu. O astfel de purtare este plăcută lui Dumnezeu.

Participanţii

25. Cartea lui Iov mult timp a fost un secret. Mulţi au susţinut că este o capodoperă al literaturii, până când alţii spun, că este cea mai mare poezie a lumii. Însă este mai mult decât cele înşirate. Această carte Dumnezeu a lăsat să se scrie. În Biblie stă scris în favoarea acelora care s-au consacrat pe deplin lui Iehova: „Şi tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învăţătura noastră, pentru ca prin răbdarea şi mângâierea pe care o dau Scripturile să păstrăm nădejdea cea mare." (Romani 15 :4) Mai departe, Dumnezeu a promis că în timpul sfârşitului unii vor înţelege potrivit cuvintele sale, în care se cuprinde şi cartea lui Iov. (Daniel 12 : 4, 10) Se vede clar că trebuie să vină un timp, înainte de plecarea unşilor de pe pământ, când vor înţelege cartea lui Iov.

26. După însemnare, următorii figurează pe scena istoriei lui Iov: Iehova Dumnezeu; Fiii lui Dumnezeu; Satan duşmanul; Iov, omul din Ut; Soţia lui Iov; Copiii lui Iov; Elifaz, Bildad şi Ţofar, cei trei prieteni presupuşi ai lui Iov; tânărul Elihu şi afară de aceştia mulţi privitori. Acţiunea se petrece atât în cer, cât şi pe pământ. Putem fi siguri că în această carte se cuprinde o învăţătură foarte importantă întregii creaţiuni, dar mai cu seamă pentru om. Pentru aceasta, din harul lui Dumnezeu, unşii au privilegiul ca să examineze înţelesul ei, în timpul potrivit al lui Dumnezeu.

Închipuiri

27. Este dovedit cu hotărâre de Scriptură că Dumnezeu a folosit pe poporul său Izrael pentru închipuirea desfăşurării planului său de mântuire. Legea pe care Dumnezeu a dat-o evreilor, a preumbrit lucrurile viitoare mai bune, pregătite pentru omenire, Evenimentele întâmplate cu evreii au fost însemnate ca pilde pentru binele acelora, care la timpul hotărât vor recunoaşte desfăşurarea planului lui Dumnezeu. Dacă Iov nu a fost evreu, aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu l-a folosit ca pildă sau icoană. Deoarece Iov era omul cel mai renumit al răsăritului, şi văzând că multe creaturi, atât cereşti cât şi pământeşti, şi chiar şi marele Creator are rol, putem deduce că icoana lui Iov are o aplicare cu mult mai mare decât aceea în care a jucat rol Izrael. Dacă aşa stă treaba, atunci icoana trebuie să se aplice întregii omeniri, atât evreilor ,cât şi păgânilor. La examinarea cărţii lui Iov va fi spre ajutorul cercetătorului, dacă mai întâi vom descrie în trăsături generale, că ce închipuiri se arată cu claritate, iar pe urmă vom dovedi din Scriptură corectitudinea acestor deduceri.

28. Iov, în vremea ce-i mergea bine, a închipuit pe Adam, principele desăvârşit şi binecuvântat, în starea Edenului.

29. Iov, în nenorocirea sa, a închipuit întreaga omenire care, în urma păcatului adamic, iscodit de Satan, a trebuit să sufere şi să moară.

30. Iov, care şi-a pierdut copiii, a închipuit pe Adam, care şi-a pierdut pe toţi urmaşii săi în urma săvârşirii nelegiuirii sale, mânat de păcatul adus la iveală de Satan.

31. Iov, care în probe şi-a păstrat neprihănirea, închipuie astfel de clasă a creaturilor, care şi în probele înfocate îşi arată credincioşia şi supunerea lor faţă de Dumnezeu.

32. Iov, în calitate de servitor al lui Dumnezeu, care şi-a păstrat credincioşia, a închipuit pe toţi acei servitori ai lui Dumnezeu, care şi prin încercări îşi păstrează neclintiţi credinţa în Dumnezeu.

33. Cei trei oameni: ,,Elifaz, Bildad şi Ţofar, care au figurat ca amicii lui Iov, în realitate nu au fost prietenii lui. Despre dânşii putem spune cu drept cuvânt că au fost trei escroci. Pentru aceasta ei închipuie pe agenţii lui Satan, adică pe organizaţia sa, care doresc să aibă controlul asupra oamenilor, în ce priveşte purtarea şi umblarea lor.

34. Iar Elihu tânărul, bine închipuieşte pe solii unşi ai lui Dumnezeu, care preamăresc numele lui Iehova, şi ca soli ai lui Dumnezeu duc vestea adevărului acelora care doresc să-1 asculte.

35. Soţia lui Iov asemenea închipuieşte o astfel de unealtă, pe care Diavolul o foloseşte în scopul ca să facă pe oameni să blasţeme pe Dumnezeu. Pentru aceasta închipuie nimerit aceia parte a organizaţiei lui Satan, care figurează sub nume de femeie.

36. Iov, care a reprimit sănătatea, fericirea şi încă şi mai mult decât a avut, închipuie acel mare adevăr, că la timpul hotărât, Dumnezeu va restatornici întreaga omenire la viaţă, sănătate şi fericire.

37. Marea învăţătură cuprinsă în cartea lui Iov este aceea că morţii, prin înviere şi restatornicire, vor primi viaţă, şi că viaţa, care este dorinţa cea mai arzătoare al omului, numai printr-un răscumpărător şi mijlocitor se poate primi, despre care se îngrijeşte Dumnezeu.

Discuţia

38. Presupunem că fiecare cercetător va studia în amănunt cele însemnate în Biblie în cartea lui Iov. Ne vom referi la textul din chestie, deoarece nimeni nu este în stare ca să examineze amănunţit obiectul, fără să fi studiat cele însemnate în cartea lui Iov.

Cuprins

39. De la începutul istoriei omeneşti s-a iscat neînţelegere între marele Creator şi fiul său Lucifer, cu privire la om. Scriptura arată că Lucifer era unul dintre „stelele aurorei" care auzind de intenţia lui Dumnezeu, ca să facă pământul şi fiinţe omeneşti pe el, a luat parte şi el la cântecul care a preamărit pe Iehova. Omul creat a fost pus în Eden şi, din îngrijirea lui Dumnezeu, a fost pus sub îngrijirea lui Lucifer. Lucifer a ştiut că privilegiul şi datorinţa omului era să cinstească pe Dumnezeu. Lucifer, stăpânit de egoism, a dorit pentru sine această închinare. El s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu, şi a cauzat căderea omului. În urmă, numele lui a fost schimbat în Satan, ceea ce înseamnă „împotrivitorul lui Dumnezeu". După aceea Satan întotdeauna s-a străduit la aceea, ca să întoarcă pe om împotriva lui Dumnezeu, să poată astfel câştiga pentru sine închinarea omului, şi ca să facă pe om supus al său. Acest fapt trebuie să-1 ţinem totdeauna în minte când cercetam Scripturile, şi mai cu seamă acum, la studierea cărţii lui Iov.

40. Când fiii lui Dumnezeu s-au adunat laolaltă, ca să se prezinte înaintea marelui Creator ,după cum ne relatează textul din chestie, aproape toată lumea era sub influenţa celui rău. Dumnezeu nu l-a lipsit pe Satan de domnia lui asupra pământului, ci i-a îngăduit ca şi pe mai departe să-şi exercite puterea asupra omului, dând prin aceasta deplină ocazie tuturor creaturilor sale de pe pământ pentru probă. Satan poate să fi fost foarte mândru când s-a prezentat înaintea lui Dumnezeu, lăudându-se că aproape pe fiecare om de pe suprafaţa pământului a întors de la Dumnezeu, Creatorul său.

41. Iehova l-a oprit pe Satan să facă raport despre activitatea sa. El a răspuns, că a cutreierat pământul. Cu toate că nu este scris clar, dar este cuminte să credem, că în îngâmfarea sa Satan, în principiu a zis, că nimeni nu doreşte să servească de bună voie lui Dumnezeu, şi de fapt nici nu îl servesc pe dânsul numai dacă nu cumva este la mijloc vreun motiv egoist. Ce a format atunci obiectul discuţiei? Fără îndoială era pus sub discuţie dacă îşi păstrează omul neprihănirea faţă de Dumnezeu. Poate Dumnezeu să pună pe pământ astfel de oameni, care să rămână credincioşi faţă de dânsul? Satan a susţinut că nimeni nu rămâne credincios faţă de Dumnezeu, şi oricine ar fi acela, în anumite împrejurări se întoarce împotriva lui Dumnezeu.

42. Scopul vădit al lui Dumnezeu a fost ca să arate că omul, prin harul lui Dumnezeu, şi îndrumat fiind de sfaturile lui, poate să-şi păstreze neprihănirea şi, împlinind cerinţele lui Dumnezeu, umblând pe calea arătată de Dumnezeu, poate să primească viaţa veşnică. Pentru rezolvarea întrebării, Dumnezeu a permis lui Satan să meargă până la hotarul cel mai îndepărtat în încercarea sa de a răscula pe oameni împotriva lui Dumnezeu ,dar ,la timpul său hotărât şi în modul după cum va crede de bine, îşi va arăta supremaţia sa nemăsurată. Prin aceasta a dorit să dea creaturilor sale lecţia importantă, că Iehova este singurul Dumnezeu şi că afară de El nu este alt Dumnezeu. În acest punct al discuţiei, Iov a închipuit acea clasă a oamenilor, care îşi păstrează starea inimei lor desăvârşită şi îşi păstrează încrederea lor în Iehova Dumnezeu. Pentru aceasta Iehova, la timpul său potrivit, a dat ocazie lui Satan ca să facă tot ceea ce îi stă în putinţă. „Şi Domnul a zis lui Satan: Ai văzut pe robul meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ, Este un om fără prihană şi curat la suflet, care se teme de Dumnezeu şi se abate de la păcate". – Iov 1:8.

43. Satan a tăgăduit faptul că Iov, într-adevăr, ar iubi pe Dumnezeu. El a învinuit pe Dumnezeu, că îl ocroteşte pe Iov în aşa măsură, că el nu a putut avea ocazie să-1 pună la probă. „Şi Satan a răspuns lui Dumnezeu: Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit tu pe el, casa lui şi tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui şi turmele lui acopăr ţara. Dar ia întindeţi mâna şi atinge-te de tot ce are şi sunt încredinţat că te va blestema în faţă!" — Iov l:9—11.

44. Aceasta a fost o provocare la adresa lui Dumnezeu şi Dumnezeu a dat loc provocării şi a zis lui Satan că îi dă drept să ia tot ce are Iov. Satan a plecat dinaintea Domnului şi a iscodit căi şi metode pentru nimicirea averii şi familiei lui Iov, ceea ce a şi dus la îndeplinire. Dar , cu toată

Cuprins

nenorocirea ce a adus asupra casei lui Iov, nu a putut ajunge rezultatul dorit, deoarece Iov încă tot se mai încredea în Dumnezeu şi i se închina Lui.

45. Când fiii lui Dumnezeu s-au strâns laolaltă din nou, ca să se prezinte înaintea lui Iehova, Satan încă era între dânşii. Atunci, Dumnezeu a amintit lui Satan, că Iov „stă încă tare în neprihănirea sa, cu toate că m-ai întărâtat împotriva lui."(Iov2:3) Dar Satan a răspuns fudul şi batjocoritor Domnului: „Piele pentru piele! Omul dă tot ce are pentru viaţa lui! Dar ia întindeţi mâna şi atinge-te de oasele lui şi de carnea lui şi sunt încredinţat că te va blestema în faţă". Ispitirea s-a reînceput. „Şi Satan a plecat dinaintea Domnului. Apoi a lovit pe Iov cu o bubă rea, din talpă piciorului până la creştetul capului." —Iov 2: 4—7.

46. În ciuda acestei nenorociri de necrezut, Iov s-a umilit înaintea lui Dumnezeu ,arătat prin faptul că s-a aşezat în cenuşă. Lui Satan iarăşi nu i-a reuşit să întoarcă pe Iov împotriva Creatorului său. Satan trebuia să fie surprins văzând nereuşita lui. Atunci i-a venit în minte cum s-a atins dânsul de Adam prin soţia sa. El a infiltrat în mintea soţiei lui Iov cugetarea să înduplece pe Iov, ca să părăsească pe Dumnezeu; şi ea, figurând ca o unealtă a lui Satan, a căutat să înduplece pe Iov, să părăsească şi să tăgăduiască pe Dumnezeu şi să sufere urmările. Iov însă nu a ascultat de sfatul blestemat al soţiei sale. Mustrând-o, aşa a vorbit către dânsa: „Dacă am luat cele bune de la Dumnezeu, acuma să nu luăm cele rele?" Încercarea lui Satan de a întoarce pe Iov împotriva lui Dumnezeu iarăşi a eşuat. În această experienţă, Iov pare să fi închipuit acea mică clasă a omenirei, care în decursul vârstei au suferit tot felul de persecuţii şi totuşi şi-au păstrat credinţa şi predarea faţă de Dumnezeu.

Trei înşelători

47. Satan trebuia să fi fost foarte enervat, când a văzut că încercările sale de a întoarce pe Iov de la Dumnezeu nu i-au reuşit. Satan, încăpăţînat, nu a voit să se dea învins, ci a făurit alte planuri şi mijloace pentru ruinarea lui Iov. El niciodată nu a lăsat lupta, până când nu a fost bătut cu desăvârşire, ceea ce a închipuit încăpăţânarea lui Satan în împotrivirea sa faţă de Dumnezeu, până ce va fi distrus. Satan este adevărata întruchipare a răului.

48. Trei oameni, locuitori ai diferitelor ţinuturi, s-au întâlnit în drumul lor către Iov. „Şi prietenii lui Iov, Elifaz din Teman, Bildad din Şuah şi Ţofar din Naama au aflat de toate nenorocirile care l-au lovit pe Iov. S-au sfătuit şi au plecat de acasă, ca să se ducă să-i plângă de milă şi să-l mângâie". Iov 2: 11

49. Pentru ce au pornit aceşti oameni la Iov cu un scop bine ştiut? Pe cine au închipuit aceştia şi pentru ce a trebuit să ia parte şi ei în discuţie? Oare erau mânaţi de o ţintă sinceră, ca să ducă ajutor şi mângâiere lui Iov? Nu este deloc cuminte să credem că Dumnezeu face aşa ceva. Doară miezul discuţiei era, că oare Iov îşi poate păstra neprihănirea sa în cele mai arzătoare probe? Şi el şi-a şi păstrat neprihănirea sa, iar Satan a eşuat în întreprinderea sa. Biruinţa a fost a Domnului . Nu era lucru consecvent din partea lui Dumnezeu să trimită trei oameni pentru mângâierea lui Iov, pentru că acest fapt ar fi împiedecat încercarea lui deplină.

50. Cuvântul „prieten", folosit în textul nostru, trebuie să aibă un sens ironic (batjocoritor). Tot acest cuvânt l-a folosit Isus, cu asemenea înţeles, când a vorbit despre duşmanii săi. (Matei 20:13 ; 22:12 ; 26 :50). Versul biblic din urmă se referă chiar la Iuda, care, după declaraţia hotărâtă a scripturilor, era o unealtă în mâna lui Satan, duşmanul. Cuvintele: „să-i plângă de milă şi să-l mângâie", din Iov 2 :11 sunt folosite tot în acest înţeles batjocoritor. Argumentarea acestor trei oameni arată că ei au fost deja înţeleşi ca să umilească pe Iov şi să-1 convingă de lipsa

Cuprins

credincioşiei şi neprihănirii sale. Dacă cei trei oameni, aşa zişi prieteni ai lui Iov, nu l-au cercetat pe Iov din îndrumare dumnezeiască, atunci pe cine au reprezentat dânşii?

51. Toate dovezile arată, că cei trei prieteni presupuşi ai lui Iov, au fost agenţii sau reprezentanţii Diavolului. În această icoană ei au închipuit pe organizaţia Diavolului, fiindcă organizaţia lui constă din trei elemente diferite. Aceşti oameni au susţinut despre sine că ei procedează pe baza unui drept dumnezeiesc, din care cauză ei au fost făţarnici. Astfel şi organizaţia lui Satan, se prezintă înaintea omenirii, ca reprezentanţii lui Dumnezeu de pe pământ, dar în realitate este făţarnică. Numele şi originea acestor trei oameni, ne va desluşi posibilitatea examinării obiectului.

52. Elifaz înseamnă „străduinţă pentru Dumnezeu"; pentru aceasta înseamnă că s-a străduit să reprezinte pe Dumnezeu. El locuia în Teman, şi era urmaşul lui Esau. (Geneza 36 :4, 10,11,16) Se ţinea de seminţia edomiţilor, care erau departe de harul lui Dumnezeu.

53. Bildad din Şuah, probabil că era urmaşul lui Avraam după Ketura , deoarece Şuah era unul dintre fiii Keturei. (Geneza 25 :1,2) Numele Bildad înseamnă: „fiii neînţelegerii". El făcea parte din soiul acela, pe care Satan îl foloseşte bucuros să vorbească în discuţii pentru dânsul.

54. Ţofar locuia în Naama. Pentru aceasta este numit de naamanetit. Numele său înseamnă: „păros, necioplit, ţap sau îndrăzneţ". Aceasta înseamnă, că era înclinat întotdeauna să se amestece în astfel de lucruri în care nu avea nici un interes.

55. Aceştia erau oameni în vârstă, înaintea cunoscuţilor treceau ca nişte oameni bogaţi şi de vază. Oamenii îi vedeau mari. I-au înzestrat cu nişte titluri măgulitoare, ceea ce le-a produs mare plăcere. Aceasta arată cuvintele lor exprimate, însemnate în cartea lui Iov. Dar „nu vârsta aduce înţelepciunea, nu bătrâneţea te face în stare să judeci." — Iov. 32 :9.

56. Organizaţia lui Satan se compune din oameni cu vază, bogaţi, îngâmfaţi, din savanţi, diplomaţi, doctori, teologi, profesori şi din astfel de oameni, care poartă titluri şi se mândresc cu ele. Cele trei elemente ale organizaţiei lui Satan sunt eclesiasticismul, politica şi comerţul. Conducătorii sistemelor religioase apar înaintea poporului cu mare seriozitate şi sfinţenie, pe când mai marii turmelor sunt speculanţii fără suflet şi politicienii lipsiţi de conştiinţă. Ei se ţin a fi oameni de mare caracter, pe care îl dezvoltă prin purtarea şi faptele lor. Ei se pun înaintea poporului ca exemple de urmat. Aceştia arată în faţa altora o purtare solemnă şi vorbesc pe un ton evlavios şi ipocrit. Prin purtarea lor se arată ca şi cum ar zice: „.Eu sunt mai sfânt decât tine."

57. Elementul politic al acestei organizaţii blestemate declară despre sine că domneşte pe baza dreptului dumnezeiesc. Membrii acestui element, împreună cu predicatorii, ţin discursuri înaintea poporului, în care arată că domnitorii, de pe pământ domnesc „pe drept primit de la Dumnezeu.". Elementul comercial se făleşte cu aceea că toată bogăţia lumii este a lui, deoarece se bucură de favoarea lui Dumnezeu, iar elementul preoţesc se ţine de reprezentantul de pe pământ al lui Dumnezeu şi singurul organ care are drept să explice cuvântul lui Dumnezeu. Aceştia au susţinut întotdeauna că afară de dânşii, nimeni nu are drept să înveţe înţelesul cuvintelor lui Dumnezeu şi nici să se cugete asupra lor. Acesta este elementul pe care Satan l-a folosit în scopul ca să arate pe Dumnezeu fals, şi ca să întoarcă pe oamenii sinceri de la Dumnezeu. Scripturile şi faptele sunt de acord că cei trei prieteni presupuşi ai lui Iov, de fapt erau trei înşelători, care au ilustrat organizaţia lui Satan.

58. Însemnarea arată lămurit că Satan a făcut tot ce a putut, ca să înduplece pe Iov să tăgăduiască pe Dumnezeu, şi că cei trei prieteni presupuşi erau uneltele lui folosite întru ajungerea scopurilor sale. Însemnarea arată asemenea lămurit, că aceşti oameni erau „făuritorii minciunilor", pe mai departe, că mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lor pentru că nu au vorbit adevărul. (Iov 13:4; 42:7). Să observăm cu luare aminte pe aceşti trei făţarnici, cum au voit să mângâie pe

Cuprins

Iov. Purtau păr lung, barbă lungă încreţită, haine lungi şi în podoaba ce caracteriza mândria lor, se apropiau ceremonioşi. Au venit unul câte unul, cu braţele încrucişate. Ceata lipsită de cunoştinţă şi zdrenţoasă a săracilor şi a necuraţilor din depărtare i-a urmat şi cu evlavie au luat seamă ce fac aceşti trei făţarnici ipocriţi. Când aceşti oameni blânzi şi renumiţi au ajuns la un astfel de punct al drumului, de unde au putut vedea pe Iov, şi de unde şi Iov îi putea vedea, au început „să plângă cu hohot", lăsând să le curgă lacrimile înşelătoare, şi-au sfâşiat fiecare hainele, s-au aruncat la pământ şi au aruncat cu ţărână în văzduh, pe deasupra capului. După aceea, cu paşi solemni ,s-au apropiat de Iov şi au şezut pe pământ lângă el şapte zile şi şapte nopţi, fără să spună un cuvânt. — Iov 2:11—13.

59. Ei nu au venit să mângâie pe Iov, ci ca să-1 osândească ca pe un păcătos, care a păcătuit cu voinţa. Iov era cel mai bogat dintre dânşii, iar acuma aceşti reprezentanţi ai lui Satan, au venit să-şi preamărească dreptatea şi să-i arate lui Iov că el a fost un păcătos incorigibil şi din această cauză a pierdut tot ce a avut şi sufere de lovitura ce a primit din mâna lui Dumnezeu. Aceasta a fost o cursă vicleană a lui Satan, ca prin aceasta să întoarcă pe Iov de la credincioşia sa şi să blesteme pe Dumnezeu. Încercările mai dinainte ale lui Satan nu au reuşit. Oare această încercare, de asemenea va da greş?

Dumnezeul lumii

60. Timp de multe secole a figurat Satan ca Dumnezeul acestei lumi. Scopul său principal a fost ca să orbească pe oameni faţă de adevărul cuvintelor lui Dumnezeu, ca nu cumva să vadă planul lui Dumnezeu şi să cunoască calea adevărată ,care conduce la viaţă. (II Corinteni. 4:3—6) Pentru ajungerea acestui scop el s-a folosit de întreaga organizaţie a sa, din care figurile cele mai însemnate erau preoţii şi sunt şi azi. Aceştia erau întotdeauna sprijiniţi de mai marii turmelor, care sunt oamenii de vază, bogaţii şi politicianii după meserie. Aceşti oameni se arată ca reprezentanţii lui Dumnezeu, în timp ce , în mod conştient, fac înşelăciuni şi curse în dauna poporului. Preoţii şi predicatorii s-au obişnuit cu o înfăţişare ipocrită şi se arată ca şi cum ar fi drepţi în sine. De mai marii turmelor au pus pe oamenii cei mai bogaţi şi pe politicieni. Aceşti îngâmfaţi şi mândri s-au împărtăşit de favoare deosebită. Ei au fost puşi de exemple ale favorii lui Dumnezeu înaintea poporului. Predicatorii au arătat asupra lor, ca la nişte pilde de urmat. Prin acest fapt mulţi oameni săraci, neştiutori şi creduli au ajuns în aceste sisteme religioase şi au fost înduplecaţi să depună puţinul venit ce au la picioarele acestor făţarnici. Dacă cei bogaţi şi politicienii au văzut că interesele lor cer să facă război, predicatorii cu vorbiri înfocate au înduplecat poporul şi i-a făcut să creadă, că sunt datori să sprijinească şi să lupte pentru această organizaţie egoistă, jertfindu-şi vieţile şi tot avutul lor.

61. Aceşti făţarnici religioşi nimic n-au vorbit poporului sărac despre planul de răscumpărare al lui Dumnezeu şi că Dumnezeu cum va aduce viaţă prin binecuvântările restatornicirii celor supuşi. Dimpotrivă, ei au preamărit meritele oamenilor, numindu-i de oameni de caracter; şi au sfătuit pe cei săraci din sistemele bisericeşti să-şi dezvolte caracterul asemenea acestor oameni mari şi astfel să-şi lucreze fiecare mântuirea şi să-şi asigure loc în cer sau în starea nevăzută.

62. Aceşti conducători falşi şi mângâietori făţarnici au îndemnat pe popor să sprijine, ca buni patrioţi ,pe domnitorii nedrepţi. Le-au spus că patriotismul înseamnă sprijinirea acelor oameni, care de altfel erau apăsătorii lor. Cu aceasta au înduplecat pe cei săraci să-şi verse sângele în sprijinirea organizaţiei Diavolului. Aceste trei elemente au zis poporului de rând, că dacă nu vor intra în sistemele religioase şi nu le vor sprijini pe acelea cu toată puterea lor, atunci marele Dumnezeu, în numele căruia ei vorbesc, îi va trimite în iad sau în locul chinului veşnic.

Cuprins

63. E absolut sigur, că Dumnezeu a văzut înainte organizaţia aceia nemiloasă şi nelegiută a lui Satan, pe care o va forma, organiza şi o va face să lucreze, spre rătăcirea oamenilor şi spre întoarcerea lor de la adevăratul Dumnezeu. A ştiut înainte, că elementul cel mai nelegiuit din această organizaţie va fi elementul religios, care va declara despre sine că vorbeşte în numele lui Dumnezeu. A ştiut dinainte că aceştia vor fi făţarnici şi că vor lucra cu viclenie şi făţărnicie. A ştiut că vor fi susţinuţi şi sprijiniţi de cei bogaţi şi de politicieni, care lucrează şi conduc guvernele, şi massele poporului aşa vor fi aduse sub controlul, domnia şi puterea lui Satan, Cel rău. Dumnezeu a permis ca aceşti trei oameni, care au declarat despre sine că mângâie pe Iov, să preaumbrească această organizaţie blestemată. Dumnezeu a ştiut dinainte şi aceea căci, cu toată influenţa vicleană şi mârşavă a organizaţiei lui Satan, vor fi vr-o câţiva oameni, care-şi vor păstra încrederea ce o au în Dumnezeu şi că vor rămânea credincioşi faţă de El ,chiar şi în cele mai aspre probe şi încercări. Această clasă Dumnezeu a preumbrit-o prin Iov.

64. Dumnezeu a folosit pe Avraam şi pe urmaşii săi în scopul ca să preumbrească prin ei planul său de mântuire şi îndeosebi acea „sămânţă" a promisiunii, prin care vor veni binecuvântările asupra oamenilor. Faţă de aceasta, pe Iov l-a folosit ca să formeze prin el o astfel de icoană, care să arate lupta omenirii împotriva domniei răului şi a influenţei lui Satan, şi care arată că, la timpul hotărât, cum va aduce Dumnezeu la iveală o astfel de clasă a oamenilor, cari vor fi în stare să reziste împotriva lui Satan, să aibă toată încrederea în Dumnezeu, şi să primească cu bucurie bunele îngrijiri ale marelui Mântuitor Atotputernic, şi astfel să primească viaţă veşnică. Icoana formată de Avraam şi urmaşii săi se referă îndeosebi la aceia care au o credinţă ca a lui Avraam. Icoana formată prin Iov are o aplicare mai vastă, deoarece se referă la întreaga omenire, şi care arată că binecuvântarea finală a lui Dumnezeu de care s-a îngrijit, este viaţa veşnică pe pământ graţie marelui mântuitor, care este mijlocitorul binecuvântărilor restatornicirii. Cu aceasta icoană înaintea noastră, să examinăm unele părţi din argumentările acelor trei făţarnici ai lui Iov, care au declarat despre sine că vorbesc în numele lui Dumnezeu, care însă, în realitate, au vorbit pentru duşman.

(Urmează)

Întrebări pentru studiul berean.

1. Cine a fost Avraam şi cine a fost Iov? Fă asemănare între dânşii ce priveşte situaţia lor anterioară şi credinţa lor în Dumnezeu!

2. În ce calitate şi în ce scop a folosit Dumnezeu pe unii indivizi credincioşi încă înainte de vârsta creştină? Citează Scripturi spre a arăta, că alte creaturi au înţeles purtarea lui Dumnezeu faţă de dânşii?

3—5. Care este importanţa cărţii lui Iov, ca o parte a profeţiei lui Dumnezeu? La ce fapte privind, putem deduce cuminte, căci cartea lui Iov este o preumbrire adevărată şi nu este numai pildă? Cum arată locul de naştere şi familia lui Iov relaţia lui cu Dumnezeu?

6—8. În care lucruri principale s-a deosebit Adam de Iov? Fă asemănare între dânşii, în privinţa desăvârşitului.

9—11. Aseamănă pe Adam cu Iov în privinţa bogăţiei lor şi a situaţiei lor înaintea oamenilor! Dar în privinţa consacrării lor faţă de Dumnezeu?

12—14. Ce rol a jucat Lucifer în vieţile lui Adam şi a lui Iov.

15—16. Cu ce învinuire , în legătură, a primit Satan ocazie ca să-l facă nenorocit pe Iov? Descrie cum s-a purtat Satan faţă de Iov? Cum a rezistat Iov acestei probe?

Cuprins

17—19. Ce ne aminteşte însemnătatea numelui lui Iov? Ce a făcut Satan când nu i-a reuşit încercarea dintâi, să dărâme temerea de Dumnezeu a lui Iov? Ce s-a întâmplat atunci cu Iov?

20,21. La ce s-a apucat Satan în urmă şi pentru ce? Cu ce rezultat?

22. Ce însemnează aceea, că „se ţine tare în neprihănirea sa”?

23,24. Arată lămurit, dacă a schimbat ceva în răspunderea lui Adam faptul, că nu a fost experimentat?

25,26. Cine şi ce scopuri figurează în cartea lui Iov? Adu dovezi scripturale spre a arăta că unsul lui Dumnezeu va înţelege oarecând această carte!

27. Arată că experienţele lui Israel erau simboluri! Oare împrejurarea că Iov nu a fost evreu, născut evreu, nu ne îndreptăţeşte să credem căci cartea lui Iov nu este o învăţătură în icoane, dată spre folosul poporului său?

28—32. Ce închipuie Iov în timpul când îi mergea bine? Dar în nenorocirea sa? Dar la pierderea copiilor săi? Dar în păstrarea neprihănirii sale? Ce a închipuit aceea că, în calitate de servitor al lui Dumnezeu , şi-a păstrat credincioşia?

33—35.Cine au fost în aceasta icoană: Elifaz, Bildad şi Ţofar? Cine a fost Elihu? Pe cine sau ce a închipuit soţia lui Iov?

36,37. Ce închipuie restatornicirea deplină a lui Iov? Ce mare învăţătură tragem din aceste însemnări?

38—41. Pentru ce este importantă studierea amănunţită a cărţii lui Iov? Cum explică această carte căderea îngerilor şi a oamenilor, şi cum a ajuns răul să domine în lume?

42—44. Care este întrebarea principală în discuţie? Care sunt interpreţii principali? Cum procedează Dumnezeu la deciderea acestei întrebări? Ce rol a avut Iov în aceste lucruri? Ce face Satan? Cum primeşte Iehova provocarea? Ce a întreprins atunci Satan şi cu ce rezultat?

45,46. Ce ocazie a mai căutat Satan pentru continuarea probei, după ce a eşuat? Pentru ce a încercat să înduplece pe soţia lui Iov, ca să mai amărească viaţa lui Iov, lucrând ca unealta lui Satan? Ce a fost rezultatul acestei părţi a probei?

47—49. Ce a închipuit aceea că Satan a ţinut cu atâta îndârjire la drumul său nelegiuit? De unde putem şti aceea că cei trei „prieteni” ai lui Iov de care parte s-au ţinut?

50—54. Pentru ce s-au numit aceşti oameni ca „prieteni” ai lui Iov? În ce măsură au importanţă numele lor?

55—57. Împrejurarea vieţii şi starea acestor oameni ce arată în privinţa aceea că ce clase a timpului prezent au închipuit dânşii ?

58. 59. Ce arată Iov 13:4 privitor la faptul că ce scop au urmărit aceşti oameni când au vizitat pe Iov şi pe care meşter l-au servit dânşii?

60—62. Descrie cum aceste trei elemente, care compun laolaltă organizaţia văzută a lui Satan, au conlucrat la realizarea scopurilor lui Satan pe pământ!

63—64. Arată că Dumnezeu a ştiut dinainte lucrarea acestor sisteme şi că El a ştiut dinainte şi rezultatele binecuvântate ale planului său referitor la restatornicirea omenirii!

BIBLIA ESTE INSPIRATĂ?

[Conferinţă radio de treizeci de minute]

BIBLIA este cea mai veche carte existentă. A fost scrisă de patruzeci de bărbaţi într-o perioadă de aproximativ 1700 ani. Moisie a început să o scrie acum 3.542 ani în urmă, iar Ioan a

Cuprins

terminat-o cam cu 1.831 ani în urmă. Cartea pretinde că a fost scrisă sub inspiraţia divină, ceea ce înseamnă că Dumnezeu a dirijat minţile şi stilourile scriitorilor, astfel încât ceea ce au vorbit şi au scris a fost adevărat şi autoritar; Că Dumnezeu a aprobat la fel, şi că aceştia au înregistrat corect planurile sale, scopurile şi legea.

Din necesitate, Dumnezeu a ales oameni credincioşi, oneşti şi loiali pentru a scrie Biblia, şi atunci când s-a scris sau s-a vorbit pe alte subiecte, aceşti oameni nu s-au inspirat. Nici o altă carte nu a fost scrisă vreodată sub inspiraţie divină, şi, prin urmare, nici o altă carte nu are aprobare sau autoritate divină.

Biblia este mai ales o înregistrare a istoriei, a profeţiei şi a doctrinelor. Dumnezeu a văzut că oamenii cinstiţi, sinceri şi sfinţi au reprodus cu exactitate faptele istorice şi cu fidelitate au declarat profeţiile şi doctrinele Lui.

În aspectul său istoric se povesteşte, în special, din istoria unei singure naţiuni, Israel, şi se referă imparţial, atât la lucrurile bune, cât şi la cele rele, spuse şi făcute de ei.

În aspectul său profetic Biblia prevesteşte binecuvântări pentru toate familiile de pe pământ; aceasta prevesteşte un moment de pace, fericire şi viaţă veşnică de care va avea parte fiecare fiinţă umană; de un moment în care nu va mai fi păcat, nedreptate, boală sau moarte; de un timp când Satana va fi legat pentru o mie de ani, toţi cei morţi înviaţi şi rebelii voluntari distruşi în moartea a doua.

În aspectul său doctrinar cartea se stabileşte înaintea celor mai frumoase doctrine imaginabile; doctrine care se armonizează cu atributele lui Iehova de înţelepciune, dreptate, iubire şi putere; doctrine atât de mari încât este imposibil să criticăm pe bună dreptate atunci când frumuseţea şi armonia lor sunt judecate. Cu toate acestea, există milioane de oameni care fac critică de carte şi neagă inspiraţia ei, deoarece ei nu o înţeleg. Motivul pentru care ei nu o înţeleg este că liderii religioşi au denaturat-o şi acuzat-o că învaţă anumite doctrine pe care ea nu le învaţă. Documentele Bibliei nu învaţă doctrine ale “Treimii”, a “nemuririi” umane, sau "chinului veşnic”, şi nici un om inteligent nu ar trebui să o condamne pentru negarea inspiraţiei acestor doctrine.

Această carte susţine pe Dumnezeu ca autor, şi pretinde a fi o revelaţie a voinţei sale pentru om. Aceasta subliniază dragostea lui Dumnezeu pentru rasă, spune de mila lui, bunăvoinţa Lui şi bunătatea Lui faţă de fiii oamenilor. Acest lucru fiind adevărat şi chiar şi duşmanii săi trebuie să recunoască că aceasta este afirmaţia cărţii în sine, o întrebare logică ar fi: De ce ar trebui o astfel de carte să aibă duşmani? Răspunsul se găseşte în Biblie şi nu poate fi găsit în altă parte. Acesta este un răspuns rezonabil şi, atunci când este înţeleasă, este uşor de văzut de ce Biblia a fost denaturată persistent toate aceste secole.

Biblia ne spune că Dumnezeu a creat o fiinţă înţeleaptă şi frumoasă numită Lucifer şi l-a pus în Eden pentru a proteja umanitatea, în calitate de gardian al omului. Ea ne spune povestea simplă că acestei creaturi i-a fost dată putere minunată şi autoritate de către Creatorul său; că a abuzat de această putere; că el a devenit egoist şi ambiţios şi a dorit să câştige cursa departe de loialitatea şi de slujba lui Dumnezeu şi să-i ia pe oameni ca să-i slujească lui; că el i-a ispitit pe primii noştri părinţi la neascultare şi lipsă de loialitate şi că Dumnezeu i-a pedepsit prin ducerea lor afară din grădină şi i-a separat de toate binecuvântările pe care Dumnezeu le dăduse în grădină.

Ambiţia lui Lucifer a fost de a obţine controlul asupra întregii rase, de a avea un regat al lui. Pentru a face acest lucru a fost nevoit să mintă despre Dumnezeu; să denatureze planurile sale, scopurile şi iubirea; să îl acuze de egoism şi să înşele oamenii în orice fel. Acesta a fost Lucifer care a condus pe Adam şi Eva în păcat, şi la acel moment numele lui a fost schimbat în Satan şi Diavol. Din acel moment Satan a fost cunoscut ca un mare mincinos şi tatăl tuturor minciunilor. El a fost atât

Cuprins

duşmanul lui Dumnezeu, cât şi al omului şi a denaturat continuu planurile lui Dumnezeu, scopurile şi iubirea Lui faţă de om.

Aşa cum Dumnezeu a folosit instrumente umane, oameni sfinţi, să facă munca Sa pe pământ, aşa şi Satana a folosit instrumente umane, fără evlavie, oameni ambiţioşi, să facă munca sa pe pământ, care este o lucrare de denaturare, calomnie si minciună despre Dumnezeu. Slujitorii lui Dumnezeu sunt numiţi ,,oamenii sfinţi din vechime", ,,sfinţii profeţi" şi slujitorii lui Satan sunt numiţi ,,profeţii falşi".

Aceasta explică de ce Biblia are duşmani, care sunt duşmanii şi care este munca lor. Singurul lor scop este acela de a nega inspiraţia şi autenticitatea Bibliei şi de a o face să pară nerezonabilă, crudă şi nedreaptă, astfel încât oamenii îşi vor pierde orice încredere în ea şi, astfel, să devină mai uşor de Satana.

Apostolul Petru garantează pentru inspiraţia din Vechiul Testament, Isus garantează pentru inspiraţia Noului Testament şi întâmplător garantează pentru inspiraţia din cuvintele lui Petru, de asemenea. În 2 Petru 1:21 citim: „Căci profeţia n-a fost niciodată adusă prin voinţa omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, fiind purtaţi de spiritul sfânt." Vorbind cu discipolii săi, Isus spune: ,,Adevărat vă spun că tot ce veţi lega pe pământ, va fi deja legat în cer şi tot ce veţi dezlega pe pământ va fi deja dezlegat în cer." (Matei 18: 18) Acest lucru înseamnă că epistolele lui Petru şi ceilalţi apostoli au avut aprobarea divină şi autoritate, că aceştia au fost inspiraţi.

Nici o altă carte nu a avut vreodată atât de mulţi duşmani. Una dintre cele mai bune dovezi că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu este faptul că Dumnezeu a protejat-o de atacurile duşmanilor săi. Duşmanii săi, la început, au încercat să împiedice traducerea acesteia în diferitele limbi de pe pământ. Eşuând în asta, ei au încercat să împiedice publicarea acesteia, făcând legi împotriva ei şi prin impunerea celor mai severe sancţiuni. Atunci când această procedură a eşuat, au căutat cu sârguinţă să confişte şi să distrugă toate diferitele traduceri şi mii de focuri de tabără au consumat sute de mii de volume în diferite limbi. Apoi au adoptat un curs diferit. Ei au încercat să convingă oamenii că omul trebuie să fie hirotonisit, pentru a o citi sau expune înaintea altora.

Cu toate acestea, mai târziu, atunci când oamenii au început să-şi afirme interesul pentru ea, Dumnezeu a dat dreptul de a o citi şi a o studia pentru ei înşişi, şi duşmanii Bibliei au constatat că eforturile lor de a păstra cartea şi o cunoaştere a ceea ce conţine împotriva oamenilor au eşuat, au adoptat încă un mod diferit de a împiedica oamenii de la lectură, de a găsi acceptarea adevărurilor ei. Au început să o minimalizeze, să o ridiculizeze. Ei au început să acuze faptul că învaţă doctrine rele şi abominabile, doctrine nerezonabile, doctrine misterioase, cum ar fi chinul veşnic, sufletul nemuritor, treimea, etc. Ei au acuzat că aceasta este plină de contradicţii. Eforturile lor au fost de a aduce ocară asupra cărţii, pentru a o face să pară aşa nerezonabilă şi rea, astfel că oamenii buni, oamenii inteligenţi, să nu aibă nici o încredere în ea.

Într-o mare măsură, aceşti inamici ai Bibliei au reuşit în eforturile lor. Cu toate acestea, au existat întotdeauna oameni credincioşi, bărbaţi şi femei, pe pământ, care au sfidat pe inamicii ei, anatemele lor şi sancţiunile lor, şi au susţinut Biblia ca şi Cuvântul lui Dumnezeu, ca fiind adevărul şi ca fiind demnă de dragostea şi respectul tuturor oamenilor. În ciuda tuturor duşmanilor, este publicată în mai multe limbi, este citită de mai multe persoane şi are un tiraj mai mare decât oricare altă carte pe pământ. Mesajul ei este ,în esenţă, un mesaj de confort şi milioane de oameni mărturisesc că au fost mângâiaţi şi încurajaţi de către acel mesaj.

În faţa tuturor acestor opoziţii şi declaraţii false, Biblia iese în evidenţă ,cu precădere, ca fiind cea mai mare carte din toate epocile. Aceasta este citită şi discutată mai mult decât orice altă carte de pe pământ, iar influenţa sa este mai mare decât o are orice altă carte. Ea poartă o binecuvântare oriunde se duce. Chiar şi duşmanii ei trebuie să recunoască că aceste naţiuni şi popoare care acceptă

Cuprins

şi cred în învăţăturile sale, chiar şi imperfect, sunt mult superioare altor oameni şi naţiuni, în timp ce acele naţiuni care nu o acceptă sunt în adâncul ignoranţei, superstiţiei şi a sărăciei. Acum, haideţi să examinăm unele dintre dovezile interne ale inspiraţie sale. Prima dintre aceste dovezi este faptul că scriitorii ei sunt cu toţii de acord. Când sunt corect înţelese şi traduse corect, nu există contradicţii găsite în cele o mie de pagini sau mai mult. Multe persoane susţin că există contradicţii în ea, dar aceste contradicţii aparente se datorează faptului că criticul nu o înţelege.

O a doua dovadă este găsită în faptul că toţi scriitorii ei vorbesc dinainte despre un plan al celei mai minunate şi frumoase mântuiri. Ei spun de un păcat comis în Eden de către Adam; că acest singur păcat a adus o condamnare pentru Adam şi pentru urmaşii lui. Ei sunt cu toţii de acord că această condamnare a fost moarte, distrugere. Ei ,în continuare, sunt de acord că nu există nici o cale de a scăpa de moarte, decât prin intervenţia divină. Ei sunt de acord că omul era neputincios să se ofere. Ei sunt de acord că Domnul Dumnezeu a văzut că nu a existat nici un ajutor, şi că, din dragostea şi mila Lui le-a furnizat ajutorul necesar.

Aceşti scriitori declară uniţi că Dumnezeu aşa de mult a iubit lumea, că a trimis pe Fiul Său să moară pentru a răscumpăra întregul neam al lui Adam din puterea mormântului. Ei sunt de acord că Isus a realizat cu succes această prevedere din preţul de răscumpărare şi sunt de acord că, o urmare a acestei răscumpărări date de Isus va fi o înviere a tuturor morţilor, atât drepţi, cât şi nedrepţi. Ei sunt de acord că motivul acestei învieri este faptul că cei morţi să audă de dragostea lui Dumnezeu şi de dragostea lui Isus şi să poată avea oportunitatea de a primi ceea ce Adam a pierdut pentru ei în Eden, şi anume, dreptul de a câştiga viaţă pe pământ, dovedind aceasta prin loialitatea lor şi prin recunoştinţa faţă de Dumnezeu pentru un astfel de Mântuitor. Aceşti scriitori sunt cu toţii de acord că toţi cei care se vor dovedi nerecunoscători şi neloiali vor fi distruşi în a doua moarte. Ei sunt de acord că această înviere, restatornicire şi binecuvântare se vor realiza de către Domnul nostru la a doua Lui venire, în timpul domniei sale de o mie de ani peste pământ. Ei sunt de acord că în timpul acestei mi de ani, Satana va fi legat, astfel încât să nu i se permită să interfereze cu acest lucru, şi în cele din urmă, toate vor fi o imagine perfectă a pământului, ca o grădină a Edenului, cu nici un păcat în ea, cu pace şi dreptate în vigoare şi bucurie şi veselie peste tot. Este o imagine frumoasă şi veselă.

Cu vocea unită, scriitorii Bibliei sunt de acord că timpul pentru realizarea tuturor acestor lucruri este aproape. Această armonie frumoasă este o dovadă incontestabilă că Biblia este o carte inspirată.

Biblia relatează atât faptele bune cât şi cele rele ale eroilor săi. Ea spune cum Moise a lovit stânca de două ori, spre deosebire de comanda lui Iehova, şi a fost pedepsit pentru aceasta. Ea spune cum Aaron a făcut un viţel de aur şi a dus poporul în idolatrie. Ea spune cum David a luat nevasta lui Urie şi apoi a provocat moartea lui Urie. Se spune de negarea lui Petru pentru Domnul, şi de o neînţelegere pe care Pavel si Petru au avut la un moment dat. Aceasta relatează fapte fără nici o încercare de a se scuza, şi felicită aceşti oameni pentru credinţa lor, şi nu pentru faptele lor bune sau conduită morală Criticii şi ipocriţii nu vor înregistra greşelile eroilor lor. Biblia este un model de sinceritate şi onestitate.

Profeţia şi împlinirea ei dovedesc inspiraţia Bibliei. Sute de ani înainte de naşterea lui Isus au profeţit proorocii despre naşterea Lui, răstignirea şi învierea şi multe dintre evenimentele asociate cu acestea. Să ne amintim unele dintre aceste profeţii. În Isaia 7: 14 citim: „Iată că fecioara va rămâne însărcinată, va naşte un fiu şi îi va pune numele Emanuel.” Din nou, în Isaia 9: 6, 7 citim: “Printre noi un copil s-a născut, printre noi un copil s-a dat; Şi domnia va fi pe umărul Lui; şi numele lui va fi numit . . . Domn al Păcii. Prin creşterea domniei sale , pacea nu va avea sfârşit.” Sute de ani mai târziu, Biblia înregistrează naşterea din fecioară a lui Isus, în împlinirea acestei profeţii. În Psalmii 41: 9 este o profeţie a trădării lui Isus de către prietenul său, care ,în mod mincinos l-a iubit şi s-a

Cuprins

încrezut în el. Citez: „Chiar omul care era în pace cu mine, în care aveam încredere şi care mânca pâinea mea şi-a ridicat călcâiul împotriva mea.”

Era obiceiul de a rupe picioarele celor care au fost crucificaţi, dar proorocul prezisese că nici un os al lui Isus nu trebuie să fie rupt. În Psalmii 34: 20 este relatat: „El îi păzeşte toate oasele, nici unul dintre ele n-a fost rupt.” Ruperea oaselor picioarelor a fost pentru a grăbi moartea. Citiţi împlinirea acestei profeţii, în Ioan 19: 32, 33, 36: „Soldaţii au venit deci şi au zdrobit picioarele primului om şi pe ale celuilalt care fusese ţintuit pe stâlp împreună cu el. Dar, când au venit la Isus, nu i-au mai zdrobit picioarele, fiindcă au văzut că era deja mort. Aceste lucruri s-au întâmplat ca scriptura să se împlinească, Nici un os nu-i va fi zdrobit”.

Întregul capitol cincizeci şi trei din Isaia este o profeţie despre Isus, şi este minunat de interesantă. Citez numai o parte (versetul 3): „El era dispreţuit şi ocolit de oameni, un om făcut pentru dureri şi pentru a cunoaşte boala. Era ca unul de la care ne întorceam faţa. Era dispreţuit şi îl socoteam un nimic.” Dacă cineva are dubii că acest profet a fost inspirat, lăsaţi-l să se întoarcă la Noul Testament şi citiţi tratamentul lui Isus din partea elementului religios din zilele lui. Ei au spus: „Nu este acesta fiul tâmplarului? Poate veni un lucru bun din Nazaret?” Ei l-au acuzat de a fi prieten cu vameşii şi curvele. L-au scuipat în faţă. Ei i-au aruncat o pătura peste cap şi i-au acoperit urechile lui. Ei i-au pus o coroană de spini pe frunte . Ei L-au insultat şi au râs de El şi au ţipat la El şi L-au batjocorit. Isus i-ar fi putut doborî pe toţi în moarte instantanee, dar El nu a procedat astfel, ci mai degrabă El a împlinit o altă profeţie, care prevedea: „El era greu apăsat şi se lăsa asuprit. Totuşi nu şi-a deschis gura. A fost dus ca o oaie la înjunghiere şi nu şi-a deschis gura, ca o oaie mută înaintea celor ce o tund.” — Isaia 53: 7.

În Isaia 53: 9 citim: „Când va muri, mormântul lui va fi cu cei răi şi cu cei bogaţi”. Acest lucru a fost împlinit literal atunci când l-au îngropat în mormântul lui Iosif cel bogat din Arimateea.

O altă profeţie se înregistrează în Zaharia 9: 9, care a fost atât de împlinită literal, că nu poate fi cu succes negat faptul că autorul a vorbit sub inspiraţie. Se citeşte: „Bucură-te foarte mult, fiica Sionului! Strigă triumfător, fiica Ierusalimului! Iată că regele tău vine la tine! El este drept, da, este salvat; umil şi călare pe un măgar, pe mânzul unei măgăriţe.” Împlinirea este înregistrată la Matei 21: 6, 7. „Discipolii . . . au adus măgăriţa şi măgăruşul, şi-au pus peste ei mantiile şi el s-a aşezat pe ele.”

Profetul David a înregistrat o altă profeţie, din două părţi, şi anume, că Isus va fi înviat din iad (mormânt) şi că trupul său nu v-a fi corupt sau degradat. Citez: „Căci nu-mi vei lăsa sufletul în Şeol. Nu vei permite ca acela care-ţi este loial să vadă putrezirea.” (Psalmii 16: 10) Petru ne arată împlinirea acestei profeţii. El spune: „David, . . . pentru că era profet, . . . el a văzut dinainte învierea lui Cristos şi a vorbit despre ea, şi a spus că n-a fost părăsit în Hades, nici carnea lui n-a văzut putrezirea.” — Faptele 2: 29, 31.

Aceasta a fost, de asemenea, profeţit (Mica 5: 2) că Isus ar trebui să fie născut în Betleemul Iudeii; şi toată lumea este familiarizată cu povestea Bibliei, modul în care Iosif şi Maria au fost obligaţi să meargă până la Betleem pentru recensământ, timp în care Isus a fost născut în iesle. Cu siguranţă toţi aceşti profeţi au fost inspiraţi de către Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Ei au fost inspiraţi de Dumnezeu. Ei nu putea să prevadă aceste lucruri ei înşişi.

Profeţii din Vechiul Testament au prevestit anul şi chiar şi ziua când Isus va fi crucificat. Nimeni nu putea să-l ucidă înainte de această dată, pentru că Dumnezeu a inspirat profeţii lui să prezică timpul. Isus a studiat aceste profeţii şi a ajuns să le înţeleagă chiar înainte ca el să fie răstignit. Isus a spus: „Tată, a venit ceasul! Glorifică-l pe Fiul Tău, pentru ca Fiul Tău să Te glorifice pe Tine.” — Ioan 17: 1.

Cuprins

Există multe profeţii care prevestesc a doua venire a Domnului nostru şi evenimentele în legătură cu venirea. Una din aceste profeţii a avut deja împlinirea în zilele noastre. Majoritatea ascultătorilor mei au asistat la această împlinire şi nu le este frică de ea. Împlinirea a avut loc în anul 1914. Timp de mulţi ani, înainte de anul 1914, anunţul a fost făcut peste tot pământul, cum că ar fi împlinită în acest an, iar oamenii creştini au avut încredere în Biblie. Alţii , însă, care nu credeau în inspiraţia ei, nu au crezut anunţul care a fost făcut. Lăsaţi-mă să vă atrag atenţia cu această profeţie:

Dumnezeu a făcut un legământ cu poporul lui Israel. El i-a condus din robia egipteană pe pământul Palestinei. El le-a spus că dacă se vor supune legământului ,El îi va umple de binecuvântări. (Vedeţi Leviticul 26) De asemenea, el le-a spus că dacă ar rupe legământul ,El i-ar pedepsi ,,de şapte ori" minciuna , adică le-a spus clar ce pedeapsă vor primi , şi anume, că vor fi alungaţi din ţara lor şi vor fi captivi printre celelalte naţiuni ale pământului; pe care i-ar fi risipit printre neamuri pentru aceste "şapte timpuri".

Biblia arată că, în socoteala evreiască, un ,,timp" este un an de 360 de zile şi, prin urmare, de şapte ori ar fi 2520 zile. Dar atât Ezechiel, cât şi Moise ne spun că, în profeţie o zi reprezintă întotdeauna un an. Prin urmare, această pedeapsă ar fi o risipire printre naţiunile păgâne, pentru o perioadă de 2520 ani. Are poporul lui Israel o astfel de lungă perioadă de pedeapsă, şi, dacă da, când începe şi când se termină?

Totul a început în anul 607 î.Cr., în timpul domniei lui Nabucodonosor, care a luat Israelul în robie în Babilon, şi de atunci ei nu au avut nici o existenţă naţională, până când în anul 1914 Dumnezeu a început să îi restabilească în ţara lor. Dar ce s-a întâmplat în anul 1914? Fiecare ce ascultă această discuţie ştie că cel mai mare şi mai distructiv timp al necazurilor care au lovit vreodată acest pământ a început în anul 1914, şi anume, marele Război Mondial. Dar cât de puţini oameni pe pământ îşi dau seama că acest război a marcat momentul în care Cristos va începe să înfiinţeze împărăţia lui şi să elibereze Israelul din captivitatea lor a altor naţiuni! Totuşi, acest lucru a fost profeţit de trei dintre cei mai mari profeţi care au trăit vreodată, Daniel, Isus şi Ioan.

Daniel a spus: ,,În timpul acela se va ridica Mihail, . . . şi va fi un timp de strâmtorare cum n-a mai fost de când există naţiunea, până în timpul acela, . . . în timpul acela, poporul tău [poporul lui Daniel] va scăpa." (Daniel 12: 1) Ar fi dificil să facă o profeţie mai precisă decât aceasta. Se potriveşte exact anului 1914.

Ucenicii l-au întrebat pe Isus această întrebare: ,,Când vor avea loc aceste lucruri şi care va fi semnul prezenţei tale şi al încheierii acestui sistem?" (Matei 24: 3) Isus a răspuns: ,,Se va ridica naţiune contra naţiune şi regat contra regat, vor fi lipsuri de alimente, ciumă şi cutremure de pământ dintr-un loc în altul." Din nou, data de 1914 este marcată cu acurateţe.

În Apocalipsa 11: 17, 18 citim mărturia lui Ioan: ,,Îţi mulţumim, Iehova, Dumnezeule Atotputernic, . . . pentru că ai luat puterea ta cea mare şi ai început să domneşti ca rege. Dar naţiunile s-au mâniat şi a venit mânia ta."

Astfel, avem trei profeţii diferite, marcând acelaşi eveniment, şi toate aceste profeţii sunt acum îndeplinite, şi am asistat la împlinire.

Iehova Dumnezeu are două alte dovezi, pe care le va folosi în viitorul apropiat, iar acestea vor fi atât de convingătoare încât nimeni nu poate nega faptele. Dar ce sunt aceste dovezi? Prima dintre ele este bătălia de la Armaghedon. În această bătălie toate instituţiile corupte şi rele şi opresive de pe pământ trebuie să fie distruse. Acesta va termina conducerea lui Satan. Aceasta va pune capăt speculaţiei şi asupririi, învăţăturilor şi doctrinelor false, războiului şi militarismului. nedreptăţii, crimei şi păcatului, şi aceasta va însemna legarea diavolului pentru o mie de ani. Toţi clevetitorii lui Iehova Dumnezeu şi ai Cuvântul lui vor fi expuşi şi ruşinaţi.

Cuprins

Dovada finală şi cea mai convingătoare va fi învierea morţilor. Când oamenii văd prietenii şi rudele lor moarte venind înapoi la viaţă, după cum declară Biblia în mod repetat, acest lucru îi va convinge pe cei mai sceptici că Dumnezeu este adevărat, că Biblia este Cuvântul lui propriu, şi că el este demn de onoare şi laudă pentru totdeauna. Aceste dovezi ale inspiraţiei divine din Bibliei se află doar în faţa noastră, şi în viitorul foarte apropiat.

SCRISORI INTERESANTE

ÎMPĂRAŢII HYKSOS, FARAONUL ŞI ÎNCHINAREA EROILOR

Dragă Frate Rutherford:

Deşi îmi dau seama că timpul dumneavoastră este pe deplin ocupat, în legătură cu ce a adus Turnul de Veghere la sfârşitul anului trecut cu privire la Marea Piramidă din Ghizeh , mă solicită să prezint următoarele:

După cum bine ştiţi identitatea constructorului sau constructorilor „marii piramide din Ghizeh" este încă necunoscută. Dar un fel de atingere sacră a fost împărtăşită acelei structuri prin sugestia că constructorii acesteia au fost, probabil, personaje sacre ale Bibliei; de exemplu, următorul citat din Studii din Scripturi, volumul III, pagina 322, aliniatele 2 şi 3:

Este presupus [prin urmare, doar presupuneri] că Melhisedec, deşi nu el însuşi un egiptean, a folosit un egiptean muncitor pentru construirea Marii Piramide. . . . Aceşti Hyksos sau Împăraţi Paşnici sunt presupuşi [prin urmare, nu sunt stabilite de către Cuvântul lui Dumnezeu] a-l fi inclus pe Melhisedec, şi se presupune că [prin urmare, nu a fost dovedit] au fost constructorii Marii Piramide — altarul lui Dumnezeu şi „Martorul" din ţara Egiptului.

Manetho, un preot egiptean şi scrib, este citat de Josephus şi de alţii că ar fi spus: „Am avut anterior un rege al cărui nume a fost Timaus. În timpul său s-a întâmplat, nu ştiu cum, că divinitatea a fost nemulţumită de noi; şi au venit acolo de la est, într-un mod ciudat, oamenii de rasă ignobilă [nu războinici], Hyksos, care a avut încrederea de a invada ţara noastră şi să o supună uşor prin puterea lor, fără luptă. Şi când au avut conducătorii noştri în mâinile lor, au demolat templele zeilor."

Acum, în ceea ce-l priveşte pe Melhisedec cartea „Guvern" (pagina 42, paragraful 1) observaţi: Dacă Dumnezeu este suprem în putere şi Melhisedec a fost preot al Dumnezeului Celui Preaînalt, de ce Melhisedec nu şi-a exercitat puterea lui dată divin şi să răstoarne regii [ca conducătorii egipteni] peste care Diavolul a decis. Răspunsul este că nu era timpul cuvenit al lui Dumnezeu sau scopul de a distruge atunci puterea lui Satan.

Acest ultim citat ar permite cu greu din teorie că Melhisedec a fost unul dintre Hyksos pe care preotul păgânul Manetho îl menţionează că a invadat Egiptul şi i-a supus şi i-a controlat conducătorii săi.

Toate acestea ridică următoarea întrebare: Cine sunt aceşti Hyksos, şi există vreun mandat secular, chiar şi pentru a include orice caracter sacru al Bibliei (Melhisedec sau un alt angajat al lui Iehova), printre aceşti Hyksos? La acest punct următoarele extrase din partea autorităţilor laice sunt interesante:

Hyksos, (hik'soz), în conformitate cu analele egiptene, a făcut o cursă nomadă de cucerire din Est, care, în conformitate cu Salatis, primul lor rege, a luat Memphis şi a făcut tot Egiptul tributar. Numele lor înseamnă, probabil, „regi străini", explicaţia „regi păstori", fiind de origine mai târzie. Data invaziei şi cuceririi lor a fost aproximativ în anul 1700 î.Cr. [sau la 270 de ani după moartea lui

Cuprins

Sem şi la 245 ani după moartea lui Avraam], expulzarea lor la circa 1600 î.Cr. [înainte de timpul Exodului] . . . Au urmat obiceiurile egiptene, toţi cei şase monarhi au luat nume egiptene. . . . Singura considerare detaliată a acestora a oricărui scriitor antic este un pasaj de neconceput a unei opere pierdute a lui Manetho, citat de Josephus, în replica sa către Apion. — Americana, vol. 14.

Faraon, (fa'ro), numele ebraic dat în Biblie regilor din Egjpt, corespunzătoare PER-'O (Marea Casă), P-RA sau PH-RA din hieroglifele egiptene, care semnifică soarele. Faraonul menţionat (Gen. 12:15) în timpul lui Avraam (considerat a fi Osirtesen I) şi Joseph (acesta din urmă, conform tradiţiei, ministrul din Apophis II Aa-Kenen-Ra), au fost, probabil, regi păstori sau Hyksos. — Americana, vol. 21.

În conformitate cu aceste citate din Americana, Hyksos nu ar putea include nici pe Sem sau Melhisedec, şi, în cazul în care chiar Hyksos a construit Marea Piramidă, astfel cum a fost asumat, atunci e sigur prin dovezile seculare că nici Sem, nici Melhisedec nu a construit-o. Deoarece Cristos Isus s-a referit la sine însuşi ca „Păstorul cel bun", termenul de „păstor-rege" ar putea părea să implice un rege bun, un slujitor al marele Păstor, Iehova, iar un păstor-rege fiind presupus a fi ziditorul Marei Piramide, că structura ar fi astfel o sfinţenie cu privire la aceasta şi studenţii Bibliei ar trebui să i-a în considerare aceasta. Dar recent următoarele au ajuns în atenţia mea cu privire la derivarea titlului „Faraon". Înţelesul obişnuit dat acestui titlu este „Casa Mare" şi, de asemenea, „Soare". Dicţionarul obişnuit Funk & Wagnalls dă următorul înţeles:

„Cuvântul egiptean Per-aa semnifică "Casa Mare", palatul regal, casă sau reşedinţă mare. Aceasta a fost expresia ceremonială pentru persoana regelui. Cuvântul ebraic Faraon este o transcriere semitică a originalului egiptean, şi, fără îndoială, datează din perioada şederii şi captivităţii. În limba coptică, primele două litere sunt detaşate pentru a forma articolul.

Cum am tresărit, totuşi, când am găsit următoarea explicaţie dată de profundul student al Ebraicii şi a vechiului Babilon, Alexander Hislop:

Bine cunoscutul nume Faraon, titlul regelui Pontif din Egipt, este doar forma egipteană a ebraicului „El-Roe". Faraonul în Geneză, fără puncte, este „Phe-Roe." „Phe" este articolul egiptean definit. Nu au fost păstori-regi pe care egiptenii îi detestau, ci„Roi Tzan", ci „păstori ai vitelor." (Gen. 46: 34) [A se vedea, de asemenea, Concordanţa Tinerilor pentru „păstor".] Fără articolul, Roe, un "păstor", este vădit originalul francez Roi, un rege, unde adjectivul este regal; şi din Ro, care înseamnă a "acţiona păstorul", care este frecvent pronunţat Reg — (cu Sh, care înseamnă "Cel care este." sau "Cel care are") şi provine din Regsh, sau "Cel care acţionează păstorul" de unde în latină este Rex, sau Regal…. Ghicitorii şi preoţii caldeeni, în exercitarea de ritualuri magice, au fost în general echipaţi cu un băţ îndoit sau o cârjă episcopală. Această cârjă episcopală magică poate fi urmărită direct până la primul rege al Babilonului, care este Nimrod, care, aşa cum a declarat Berosus [istoricul antic caldeean], a fost primul care a purtat titlul unui păstor-rege. În ebraica sau caldeeana din zilele lui Avraam, „Nimrod Păstorul" este doar Nimrod „He-Roe" [Faraon] şi de la acest titlu de "vânător puternic înaintea Domnului" nu este nici o îndoială să fie derivat atât numele eroului însuşi, cât şi cultul eroului, care de atunci s-a răspândit în lume (Cele Două Babiloane , pagina 218, nota de subsol, şi pagina 217.

În conformitate cu acest ultim citat de mai sus, Hyksos au fost nu mai puţin decât succesorii lui Nimrod, primul rege păgân şi fondator al Babilonului, şi, ca atare, aceştia ar fi cei vrednici de a construi într-adevăr structura idolatră, Marea Piramidă de la Ghizeh, care aminteşte foarte mult de una dintre grădinile suspendate din Babilon. Se pare că cei care sunt adepţii Marii Piramide se încadrează în clasa numită „adoratorii-eroului"".

Îi mulţumesc Domnului pentru că articolele din ultimul timp din Turnul de Veghere despre piramida din Ghizeh au stabilit pentru totdeauna, că această „grămadă de piatră", nu a fost niciodată

Cuprins

construită de către un serv al lui Iehova şi nu are nici o inspiraţie divină sau semnificaţie şi că Cuvântul lui Dumnezeu este suficient pentru omul lui Dumnezeu.

Apreciind susţinerea dumneavoastră pentru credinţa dată sfinţilor,

Fratele tău în serviciul său,

FRED W. FRANZ, N. Y.

DECIZIA DE A-L SLUJI PE IEHOVA

STIMATE FRATE RUTHERFORD:

Felicitări în numele Împăratului nostru actual!

Toţi membrii Bisericii fiind adunaţi împreună, ne-am exprimat bucuria şi recunoştinţa noastră faţă de Domnul pentru privilegiul de a fi membri ai organizaţiei lui Dumnezeu şi de a lupta umăr la umăr cu fraţii noştri împotriva organizaţiei lui Satana. De asemenea, îi mulţumim lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, care se foloseşte de dumneavoastră şi de colaboratorii dumneavoastră pentru a aduce la lumină toate adevărurile cele mai recente şi mari, precum şi metode noi în serviciul pe teren, care ne încurajează zi de zi pentru a lupta lupta cea bună a credinţei.

Articolele: „Indurările sigure ale lui David", „Preparate pentru rămăşiţă", „Fulgerele lui Dumnezeu", şi cele două articole despre „Altarul din Egipt" sunt excelente. Am realizat încă o dată că adevărul aparţine lui Dumnezeu şi el l-a dat prin Fiul Său preaiubit rămăşiţei credincioase.

Având toate aceste lucruri şi binecuvântări în minte, ne-am decis, prin ridicarea mâinilor, să ne supunem şi să cooperăm cu tine în slujirea lui Iehova şi în înălţarea numelui său glorios.

Acceptă dragostea noastră serioasă în Cristos.

Colaboratorii tăi,

BISERICA GRECEASCĂ, Cannonsburg, Pa.

ZELUL RĂMĂŞIŢEI CREŞTE

STIMATE FRATE RUTHERFORD:

Fraţii adunaţi în convenţie la Memel în acest weekend au decis în unanimitate, să vă trimită sincerele lor felicitări. Este o mare bucurie că am exprimat, în numele lor, dragostea lor caldă şi încrederea şi determinarea lor de a coopera loial cu tine în activitatea Împărăţiei. Toţi bucurându-se în licăririle de lumină de la templu, în timp ce descresc la număr, zelul şi entuziasmul celor rămaşi crescând zi de zi. Şaizeci şi opt de vestitori au participat la răspândirea a 110 cărţi legate şi 543 broşuri în mâinile poporului, cea mai mare prezenţă la orice sesiune fiind 110.

Fratele Dey, care a fost prezent, este întotdeauna o sursă de inspiraţie mare şi nu a contribuit într-o mică măsură la succesul convenţiei.

Vizita dumneavoastră ce vine va fi o mare încurajare pentru toţi fraţii din Europa, şi singurul nostru regret este că noi cei de aici din Europa de Nord nu vom putea să te vedem.

Cu dragoste continuă în Domnul, şi întotdeauna rugându-mă pentru binecuvântările lui cele mai bogate peste eforturile depuse de dvs. pentru a mări numele său, eu rămân,

Fratele tău prin harul său,

HERBERT F. GABLER, LITHUANIA.

COOPERARE ŞI CREDINŢĂ

STIMATE FRATE RUTHERFORD:

Cuprins

Felicitări în serviciul lui Iehova Dumnezeu. La o adunare generală a Bisericii o rezoluţie a fost făcută şi adoptată în unanimitate, de a trimite dragostea noastră creştină şi aprecierea noastră a eforturilor dumneavoastră intense în serviciul Tatălui nostru ceresc, care au fost foarte inspiratoare şi încurajatoare pentru fraţii din această biserică, şi am dori să dăm asigurare de cooperarea noastră loială şi fidelitatea continuă către Iehova şi canalul lui.

De asemenea, doresc să te asigur că ai încrederea noastră, stima şi dragostea, şi fie ca Domnul să te vegheze şi să aibă grijă pentru tine, şi fie ca binecuvântarea lui divină să fie asupra ta, să poţi fi o sursă de inspiraţie şi de binecuvântare pentru cei pe care îi vei întâlni în călătoria ta europeană. Într-adevăr războiul a fost declarat împotriva Diavolului, şi avizul a fost dat de a-l vedea utilizând toate mijloacele posibile pentru a distruge pe unşii Domnului.

Noi studiem Turnul de Veghere pentru 15 martie. Este, într-adevăr, cel mai minunat. Se pare că suntem aproape în apogeul luminii. Cu siguranţă Domnul clipeşte fulgerele sale, luminează calea noastră, pregătesc poporul său pentru cea mai mare campanie de la deschiderea templului său. Expunerea Psalmului 50 este minunată; dovada stabilită mai departe a fost logică şi convingătoare.

În concluzie, dorim să transmitem aprecierea noastră pentru curajul vostru, să mulţumim zi de zi Tatălui nostru ceresc pentru un astfel de conducător, şi binecuvântările sale divine să continue să se odihnească asupra ta şi asupra tuturor colaboratorilor de la Casa Betel şi din altă parte.

Cu multă dragoste creştinească, noi rămânem,

Fraţii tăi în Cristos,

EDMONTON (ALTA.) ECCLESIA.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L **15 Iulie 1929** **Nr. 14**

Iov discută cu reprezentanţii lui Satan

„Dar vreau să vorbesc acum Celui Atotputernic, vreau să-mi apăr pricina înaintea lui Dumnezeu. Căci voi sunteţi nişte făuritori de minciuni, sunteţi cu toţii nişte doctori de nimic.” — Iov 13:3,4.

Partea a II - a

IEHOVA a descris în cuvântul său amănunţit discuţia care-a avut loc între Iov şi cei trei prieteni presupuşi ai lui. Acest fapt în sine, ridică la iveală importanţa examinării amănunţite a acestor discuţii. Cititorul bine face, dacă înainte de a citi cele scrise în revistă, va citi cu băgare de seamă din profeţia lui Iov capitolele de la trei până la treizeci şi patru. Dar în tot timpul mintea lui să fie preocupată cu cugetarea că Satan încontinuu se zbate, ca să întoarcă pe oameni de la Dumnezeu, şi că în acest scop adeseori se foloseşte de astfel de oameni ca agenţii săi, care se declară de reprezentanţi ai lui Dumnezeu.

2. Fără îndoială că Satan s-a cugetat aşa, că privirea de mirare făţarnică şi prelungă a acestor trei făţarnici va cauza astfel de durere lui Iov şi suferinţele sale vor fi în aşa măsură mărite, încât el va blestema pe Dumnezeu. Ce poate să producă cuiva suferinţă mai mare şi mai prelungă decât faptul că este expus la priveliştea câtorva oameni făţarnici şi ipocriţi. Satan a recurs la această metodă vicleană ca să învingă pe Iov. Însă din nou a fost bătut. După multă tăcere Iov şi-a blestemat ziua în care s-a născut, dar nici un cuvânt de ocară nu a zis lui Dumnezeu. Nu s-a plâns asupra pierderii sale, numai atât a cerut de la Dumnezeu ca să pună capăt suferinţelor sale prin curmarea vieţii sale. „Blestemată să fie ziua în care m-am născut şi noaptea care a zis: S-a zămislit un copil de parte bărbătească! Prefacă-se în întunerec ziua aceia, să nu se îngrijească de ea Dumnezeu din cer, şi să nu mai strălucească lumina peste ea. S-o cuprindă întunerecul şi umbra morţii, nori groşi să vină peste ea şi neguri de peste zi s-o spăimânte!” (Iov 3:2—5) După aceea spune Iov, că dacă nu s-ar fi născut atunci ar fi acuma în pace şi ar fi scutit de orice suferinţă: „Acum aş fi culcat, aş fi liniştit, aş dormi şi m-aş odihni ,cu împăraţii şi cei mari de pe pământ, care şi-au zidit falnice morminte.” — Iov 3:13.

3. A înţeles, pe deplin, că Dumnezeu i-a dat viaţa şi că numai lui Dumnezeu i-a stat în drept să-i ia viaţa, numai atâta a cerut ca să moară, că în mormânt nu va mai suferi. Cât de bine reprezintă aceste cuvinte starea şi cugetarea multor oameni, care au fost cotropiţi de atâtea necazuri şi suferinţe. Conştienţi de faptul că s-au silit să facă bine, totuşi au ajuns în mari suferinţe trupeşti si sufleteşti, se miră pentru ce s-au născut atunci şi dorinţa lor este ca să se odihnească în moarte. Ne având cunoştinţă de planul de mântuire al lui Dumnezeu, s-au rugat să fie scutiţi de suferinţele lor şi să se odihnească în mormânt.

4. Răspunzând lui Iov, începe să vorbească Elifaz din Teman. Elifaz, care se trage din seminţia lui Edom sau Esau, întotdeauna a închipuit pe organizaţia Diavolului. Esau închipuie pe clasa aceea care persecută pe adevăraţii servi ai lui Dumnezeu. Să luăm bine seamă la cuvintele sale

Cuprins

viclene şi făţarnice, ce curg de pe buzele sale! „Dacă vom îndrăzni să-ţi vorbim, te vei supăra?" (Iov 4 : 2) Oare pentru aceea a venit acolo acest prieten presupus, ca să mângâie pe Iov? Dacă da, atunci ar fi trebuit să-i spună lui Iov, că necazul şi suferinţele sale sunt asupra sa ca o moştenire a păcatului adamic. (Psalm 51 : 5 ; Romani 5:12) Aceea ar fi trebuit să-i spună lui Iov, că eliberarea lui va veni la timpul potrivit al lui Dumnezeu, graţie serviciului marelui Mântuitor, al cărui sânge vărsat se îngrijeşte de preţul de răscumpărare, care va răscumpăra pe oameni de sub blestem. El nu a vorbit lui Iov nimic despre acestea. În loc să-i zică aceasta, el a preamărit importanţa sa şi a tovarăşilor săi ipocriţi. Să privim la acele stări care există de atâta timp, mai departe la aceea că ce învăţătură a dat poporului organizaţia care a fost închipuită prin aceşti trei făţarnici.

5. Oare această organizaţie diavolească, care declară despre sine că vorbeşte în numele lui Dumnezeu omenirii suferinde, spune că motivul suferinţei lor se trage din păcatul original săvârşit de Adam, care a îngăduit Diavolului? Spun oare ei poporului că Dumnezeu este singurul puternic şi adevărat, care s-a îngrijit de răscumpărarea omului din moarte şi morminte, prin moartea şi învierea lui Isus Christos Fiul său iubit? Spun ei oare poporului, că la timpul potrivit, va întinde omenirii, prin Isus Christos, o ocazie de viaţă, când cei supuşi vor fi restatorniciţi la sănătate, fericire şi viaţă veşnică pe pământ? Nu! Deloc nu vorbesc de aceste lucruri! Preoţimea, de fapt, tăgăduieşte păcatul original. Ei tăgăduiesc că sângele lui Isus formează preţul de răscumpărare a omenirii. Ei tăgăduiesc cu putere marele adevăr, că prin înviere şi restatornicire, va fi viaţă pe pământ. Ei urmează chiar direcţia contrară. Ei se mândresc cu sfinţenia lor şi cu mândrie arată pe predicatorii blânzi, care au fost premergătorii lor, şi invită omenirea suferindă să urmeze pildele acelora. Dracul ştie bine, că oamenii de bine urăsc pe cei făţarnici şi pe aceia care se arată sfinţi pe dinafară. El ştie bine că oamenii cinstiţi se întorc de la acel dumnezeu a cărui reprezentanţi religioşi învaţă astfel de lucruri. Satan a sperat că prin aceasta îi va reuşi să întoarcă pe oameni de la Dumnezeu.

6. Elifaz i-a amintit lui Iov că ,odinioară, el a îndrumat pe mulţi şi multora le-a întărit genunchii tremurânzi, iar acuma, când nenorocirea s-a năpustit asupra lui Iov, el a tremurat de frică şi s-a văitat. După aceea, urmărind scopul vădit ca să-i amintească lui Iov, că nenorocirea sa provine din judecata lui Dumnezeu pentru fărădelegile sale , aşa a vorbit lui Iov: „Adu-ţi aminte, te rog, care nevinovat a pierit? Cari oameni, după voia lui Dumnezeu, au fost nimiciţi? După câte am văzut eu, numai cei ce ară fărădelegea şi seamănă nelegiuirea îi seceră roadele! Aceia pier prin suflarea lui Dumnezeu, nimiciţi de vântul mâniei lui". Iov 4 : 7—9.

7. Această susţinere a lui Elifaz era minciună. Câţi preoţi nu au declarat în public, că suferinţele oamenilor sunt numai pedeapsa dreaptă a lui Dumnezeu, deoarece ei au neglijat să se închine înaintea lui Dumnezeu prin sistemele religioase! Câţi preoţi nu au voit să îngroape mortul după cum se cuvine, pentru că nici mortul şi nici aparţinătorii mortului nu au sprijinit sistemele lor nelegiuite. Satan, părintele acestor viclenii, pentru aceea a adus în existenţă aceste sisteme prin agenţii săi, ca să înduplece pe oameni să blesteme pe Dumnezeu. Mulţi oameni au declarat că dacă există un astfel de Dumnezeu, atunci nici nu mai doresc să ştie de dânsul. Puţini, totuşi, şi-au păstrat încrederea în mila şi bunătatea lui Dumnezeu şi nu au dat crezământ cuvintelor preoţilor.

8. Elifaz, după aceea, şi-a preamărit importanţa şi înţelepciunea, susţinând că a primit de la Domnul vedenie în secret ,din care a obţinut multă înţelepciune. În timpul când a văzut vedenia, astfel de cuvinte a auzit: „Fi-va oare omul fără vină înaintea lui Dumnezeu? Fi-va el curat înaintea Celui ce l-a făcut? Dacă n-are încredere Dumnezeu nici în slujitorii săi ,dacă găseşte greşeli şi la îngerii săi, cu cât mai mult la cei ce locuiesc în case de lut, care îşi trag obârşia din ţărână şi pot fi zdrobiţi ca un vierme?" — Iov 4:17—19.

9. Miezul vorbirii lui Elifaz a fost că omul muritor nu poate fi îndreptăţit şi că numai Dumnezeu loveşte pe om şi că nu se poate apela împotriva acestei condamnări. Susţinerea lui Elifaz,

Cuprins

care se trage de la Satan, a fost falsă, fiindcă scopul vădit era ca să întoarcă pe Iov împotriva lui Dumnezeu. După aceea a susţinut că Dumnezeu află greşeli şi la îngerii săi. Prin aceasta Elifaz a voit să micşoreze pe Dumnezeu în ochii lui Iov. Conducătorii „creştinătăţii" l-au arătat întotdeauna fals pe Dumnezeu şi au zis oamenilor suferinzi, că Dumnezeu este crud şi nemilos, şi că aceia care mor în afară de sistemele lor religioase sunt judecaţi fără cruţare la chinul veşnic, împotriva căruia nu se poate apela în afară de biserică.

10. În urmă Elifaz, aşa se vede că din batjocură spune: „Strigă acum! Cine îţi răspunde? Căruia dintre sfinţi îi vei vorbi? Nebunul piere ucis de mânia lui, prostul moare ucis de aprinderea lui. Am văzut pe un nebun prinzând rădăcină; apoi deodată i-am blestemat locuinţa. Fiii lui n-au noroc, sunt călcaţi în picioare la poartă şi nimeni nu-i scapă." (Iov 5 :1—4) Această vorbire nu multă mângâiere a adus lui Iov.

11. După aceea, acest mângâietor făţarnic, ca să-şi arate mărimea şi poziţia sa înaltă înaintea lui Dumnezeu, aşa vorbeşte pe un ton batjocoritor: „Omul se naşte ca să sufere ,după cum scânteia se naşte ca să zboare. Eu aş alerga la Dumnezeu, lui Dumnezeu i-aş spune necazul meu. El face lucruri mari şi nepătrunse, minuni fără număr Iov 5:7—9.

12. Iov a recunoscut mărimea lui Dumnezeu şi totuşi , din cuvintele lui Elifaz, în loc de mângâiere a primit chinuri. Iov aşa a exclamat: „0 de mi s-ar asculta dorinţa, şi de mi-ar împlini Dumnezeu nădejdea! De ar vrea Dumnezeu să mă zdrobească, întindă-şi mâna şi să mă prăpădească! Îmi va rămânea măcar această mângâiere, această bucurie în durerile cu cari mă copleşeşte: că niciodată nu am călcat poruncile Celui prea Sfânt." – Iov 6:8-10.

13. Iov si-a păstrat credinţa în Dumnezeu, dar a recunoscut că prietenii săi, de fapt nu-i erau prieteni. Întorcându-se către Elifaz ,a vorbit: „Cel ce sufere are drept la mila prietenului, chiar dacă părăseşte frica de Cel Atotputernic. Fraţii mei s-au arătat înşelători, ca un pârâu, ca albia pâraielor care trec." (Iov 6 :14,15) În urmă Iov şi-a exprimat dorinţa după mai multă cunoştinţă, ca astfel să poată urma calea potrivită: „Învăţaţi-mă şi voi tăcea, faceţi-mă să înţeleg în ce am păcătuit".. (Iov 6 : 24) Mustrător ,a vorbit către Elifaz: „O cât de înduplecătoare sunt cuvintele adevărului! Dar ce dovedesc oare mustrările voastre? Vreţi să mă mustraţi pentru tot ce am zis şi să nu vedeţi decât vânt în cuvintele unui deznădăjduit? Voi năpăstuiţi pe orfan, prigoniţi pe prietenul, vostru. Uitaţi-vă la mine, vă rog! Doar nu voi minţi în faţă! Întoarceţi-vă, nu fiţi nedrepţi; întoarceţi-vă şi mărturisiţi că sunt nevinovat! Este oare vreo nelegiuire pe limba mea şi nu deosebeşte gura mea oare ce este rău?" ..Când zic: Patul mă va uşura, culcuşul îmi va alina durerile, atunci mă înspăimânţi prin visuri, mă îngrozeşti prin vedenii. Ah, aş vrea mai bine gâtuirea, mai bine moartea decât aceste oase! Le dispreţuiesc! nu voi trăi în veci... Lasă-mă, că doar o suflare mi-e viaţa."— Iov 6 : 25—30; 7:13—16.

14. Răspunsul lui Iov la vorbirea făţarnică a lui Elifaz a întărâtat pe certăreţul Bildad, care a adresat lui Iov încă şi mai aspre cuvinte de mustrare. Şi el a venit ca mângâietor, totuşi, ca reprezentantul lui Satan, care a dorit să înduplece pe Iov să blesteme pe Dumnezeu, a servit interesele părintelui său Satan. „Bildad din Şuah a luat cuvântul şi a zis: Până când vrei să vorbeşti astfel şi până când vor fi cuvintele gurii tale ca un vânt puternic? Oare va răsturna Dumnezeu pe cel drept? Sau va răsturna Cel Atotputernic dreptatea? Dacă fiii tăi au păcătuit împotriva Lui, i-a dat pe mâna păcatului. Dar tu dacă alergi la Dumnezeu, dacă rogi pe Cel Atotputernic dacă eşti curat şi fără prihană, atunci negreşit, El va veghea asupra ta şi va da înapoi fericirea locuinţei tale nevinovate. Vechea ta propăşire. va fi mică faţă de cea de mai târziu." — Iov 8 :1—6.

15. Apoi Bildad l-a arătat pe Iov ca pe un făţarnic şi fărădelege. Nu l-a sfătuit pe Iov să caute înţelepciune de la Dumnezeu, ci la oameni de seama lui, pe cari i-a numit ca „părinţi" : „Întreabă pe cei din neamurile trecute şi ia aminte la păţania părinţilor lor. Ei te vor învăţa, îţi vor vorbi şi vor

Cuprins

scoate din inima lor aceste cuvinte: Nu, Dumnezeu nu leapădă pe omul fără prihană şi nu ocroteşte pe cei răi". - Iov 8 :8,10, 20.

16. Această vorbire a lui Bildad este exact aceea pe care o vorbesc preoţii şi conducătorii aşa zisei „creştinătăţi" omenirii suferinde. Scopul părintelui lor Satan, fie că ştie aceasta preoţimea sau ba, a fost întotdeauna ca să înduplece pe oameni să blesteme pe Dumnezeu. Preoţimea nu îndeamnă poporul ca să studieze Biblia, ci ,după cum a zis Bildad lui Iov, aşa vorbesc poporului: „Luaţi seama la aceea ce vă spun părinţii bisericii! Nu vă învaţă ei şi nu vă vorbesc ei din inimă? Ei ştiu bine că aceşti părinţi ai bisericii au învăţat crezuri false, care au ponegrit pe Dumnezeu. Diavolul ştie bine acest lucru şi pentru aceasta pune mereu înaintea poporului aceste lucruri false.

17. Iov a răspuns lui Bildad (reprezentantul Diavolului) ,vorbind despre Atotputernicia lui Dumnezeu şi de neputinţa omului de a-şi putea proşterne cauza sa înaintea lui Dumnezeu: „Dacă apucă El ,cine-L va opri? Cine va zice, ce faci? Dumnezeu nu - şi întoarce mânia; sub El se pleacă toţi sprijinitorii mândriei. Şi eu cum să-i răspund? Ce cuvinte să aleg? Chiar dacă aş avea dreptate, nu i-aş răspunde. Nu pot decât să mă rog judecătorului." — Iov 9:12—15.

18. Pe urmă, Iov declară că nu este în stare să proştearnă cauza sa în faţa lui Iehova şi ca să facă ispăşire şi vorbeşte de lipsa unui mijlocitor, care să câştige împăcare pentru om la Dumnezeu: „Căci el nu este un om ca mine, ca să-i pot răspunde şi să mergem împreună la judecată. Nici nu este vreun mijlocitor între noi, care să-şi pună mâna peste noi amândoi!" (Iov 9 : 32, 33). Să băgăm de seamă că, dintre prietenii presupuşi ai lui Iov, nici unul nu aminteşte în cuvintele sale că ar fi lipsă de mijlocitor. Unii traducători cuvântul „mijlocitor" îl traduc ca „arbitru", prin care arată că Iov, în aceste cuvinte, a vorbit din harul lui Dumnezeu despre „mijlocitorul între oameni şi Dumnezeu" şi de lipsa unui astfel de mijlocitor între Dumnezeu şi om.

19. După aceea, Iov strigă către Dumnezeu. El susţine şi pe mai departe că nu este nelegiuit. Nelegiuirea înseamnă ca să fie cineva luminat odată şi, pe urmă , să se rupă de la Dumnezeu. Iov a ştiut despre sine, că el nu este atât de nelegiuit. „Voi spune lui Dumnezeu: nu mă condamna; fă-mă să ştiu pentru ce te cerţi cu mine? Ca să cercetezi greşelile mele şi să spionezi păcatul meu, deşi ştiu că n-am păcătuit? Şi că nimenea nu poate să scape din mâna ta? Aminteşte-ţi, rogu-te, că tu m-ai făcut din lut şi oare să mă prefaci în pulbere? De am păcătuit tu m-ai pândit şi nu mi-ai iertat păcatul, de am greşit, vai mie, drept de aş fi tot nu mi-aş ridica capul, sătul fiind de ocară şi văzând mişelia mea!" — Iov 10 : 2, 6, 7, 9,14,15.

20. Iov, ca şi mulţi alţi suferinzi , a căutat explicare. Cei trei prieteni, ca şi preoţimea, nu i-a putut servi explicarea, deoarece nu au reprezentat pe Dumnezeu.

21. Ciuda strânsă în Ţofar, al treilea prieten presupus al lui Iov, l-a silit să ia parte şi el la discuţie, pentru apărarea tovarăşilor, pentru că Iov a îndrăznit să se îndoiască de înţelepciunea presupusă a acestui reprezentant al lui Satan. Iov a observat îndată că nu au spus adevărul. Răspunsul lui a mâniat foc pe reprezentanţii lui Satan. În legătură cu aceasta să ne gândim la aceea, că oamenii de bine, de câte ori nu au voit să dea crezare cuvintelor de mândrie al preoţilor sau ale conducătorilor religioşi, prin care fapt au fost expuşi la atacul vehement al acestor profeţi mincinoşi. „Ţofar din Naama a luat cuvântul şi a zis: „Să rămână această năvală de cuvinte fără răspuns, şi să creadă limbutul că are dreptate? Vor face vorbele tale deşerte pe oameni să tacă? Şi-ţi vei bate joc de alţii, fără să te facă cineva de ruşine? Tu zici: „Felul meu de a vedea este drept, şi Sunt curat în ochii Tăi." - A! de ar vrea Dumnezeu să vorbească, de Şi-ar deschide buzele să-ţi răspundă, şi de ţi-ar descoperi tainele înţelepciunii Lui, ale înţelepciunii Lui nemărginite, ai vedea atunci că nu-ţi răsplăteşte totuşi după fărădelegea ta." — Iov 11 :1—6.

22. Ţofar spune, după aceea, lui Iov că el nimic nu poate să descopere din lucrurile lui Dumnezeu. El părtineşte pe cei doi tovarăşi făţarnici ai săi, scoţând la iveală că ei sunt înţelepţi şi

Cuprins

îndreptăţiţi ca să conducă pe oameni pe cărarea pe care trebuie s-o urmeze. Principiul învăţăturii lor a constat în aceea că dacă Iov se curăţă de fărădelegile sale, atunci Dumnezeu îl va binecuvânta. Preoţii sau conducătorii religiei în tot timpul vârstei creştine au avut aceiaşi atitudine ca şi prietenii presupuşi ai lui Iov, spunând poporului că dacă ei vor trăi o viaţă curată şi vor da tot sprijinul lor bisericii şi puterilor politice sau domnitoare, atunci se vor putea mântui. Cu alte cuvinte, ei au spus poporului că mântuirea lor este în acomodarea lor la regulile bisericii. Ei au nesocotit complet îngrijirile mântuitoare ale lui Dumnezeu prin Isus Christos în favoarea celor supuşi, pentru a le împărtăşi binecuvântarea vieţii veşnice pe pământ prin restatornicire. Ei au spus că tot ce este de lipsă, este aceea ca să-şi dezvolte caractere asemenea lor şi a asociaţilor lor. Ei nu a cunoscut că viaţa curată este datorinţa fiecărui om de bine.

23. E drept că fiecare om cinstit trebuie să fie onest, moral şi curat, dar acest fapt în sine nu ne mântuieşte. Preoţimea a dus în rătăcire pe oameni în ce priveşte acest lucru. Chiar să facă omul tot ce poate şi totuşi nu poate să se mântuiască. Preoţimea nu a spus oamenilor că nu există sub cer alt mod de mântuire, decât credinţa în jertfa de răscumpărare şi supunerea deplină faţă de cuvântul lui Dumnezeu. Chiar dimpotrivă, au zis poporului să se alăture bisericii şi s-o sprijine; pe mai departe, să se păzească de furt, de călcarea duminicii şi de alte păcate asemănătoare, pentru că numai aceasta le va asigura binecuvântări veşnice. Afara de acestea ei au mai învăţat şi învaţă şi acuma, că numai preoţimea este în măsură să cunoască calea potrivită şi pentru aceasta numai ei sunt în drept să explice Scripturile şi să sfătuiască poporul. Să luam seamă la cuvintele lui Ţofar:

24. „Poţi spune tu că poţi pătrunde adâncimile lui Dumnezeu, că poţi ajunge la cunoştinţa desăvârşită a Celui Atotputernic? Căci El cunoaşte pe făcătorii de rele, vede uşor pe vinovaţi. Omul dimpotrivă, are minte de nebun, şi s-a născut ca mânzul unui măgar sălbatic! Tu, îndreaptă-ţi inima spre Dumnezeu, întinde-ţi mâinile spre El. Depărtează-te de fărădelege, şi nu lăsa nedreptatea să locuiască în cortul tău. Şi atunci, îţi vei ridica fruntea fără teamă, vei fi tare şi fără frică” — Iov 11: 7,11—15.

25. În răspunsul lui Iov era batjocură şi dispreţ, chiar aşa cum oamenii cinstiţi cu batjocură şi dispreţ au privit vorbirile mincinoase ale preoţilor. „Şi Iov răspunse şi zise: S-ar putea zice în adevăr, că neamul omenesc sunteţi voi, şi că odată cu voi va muri şi înţelepciunea! Am şi eu minte ca voi, nu sunt mai prejos decât voi. Şi cine nu ştie lucrurile pe cari le spuneţi voi? Eu sunt de batjocura prietenilor mei când cer ajutorul lui Dumnezeu: dreptul, nevinovatul, de batjocură!” (Iov 12: 1—4) După aceea, adresând cuvintele sale celor trei oameni, care au venit la dânsul sub motivul că vreau să-i întindă ajutor şi mângâiere, aşa le vorbise Iov: „Ce ştiţi voi, ştiu şi eu, nu sunt mai prejos decât voi. Dar vreau să vorbesc acum Celui Atotputernic, vreau să-mi apăr pricina înaintea lui Dumnezeu. Căci voi sunteţi nişte făuritori de minciuni, sunteţi cu toţii nişte doctori de nimic. O de aţi fi tăcut, ce înţelepciune aţi fi arătat! Acum ascultaţi vă rog apărarea mea şi luaţi aminte la răspunsul buzelor mele! Vreţi să vorbiţi oare lucruri nedrepte din dragoste pentru Dumnezeu? Şi să spuneţi minciuni ca să-1 apăraţi? Vreţi să ţineţi cu el şi să faceţi pe apărătorii lui Dumnezeu? Dacă vă va cerceta, va găsi oare bine? Sau vreţi să-1 înşelaţi cum înşelaţi pe un om?” — Iov 13 :2—9,

26. Din aceasta se vede clar că cei trei prieteni presupuşi ai lui Iov nu pe Dumnezeu, ci pe Diavol l-au reprezentat, când şi-a dat toată silinţa să înduplece pe Iov, ca acesta să-1 învinuiască pe Dumnezeu. Dumnezeu cel puţin de două ori a zis despre Iov că el era neprihănit, drept, temător de Dumnezeu şi care se abate de la rele. (Iov 1 :8; 2:3) În această stare se afla el înaintea lui Dumnezeu când a fost lovit de nenorociri. Faţă de cuvintele clare ale lui Dumnezeu, că Iov era om neprihănit, aceşti trei făţarnici de repetate ori l-au arătat pe Iov de om nelegiuit. Iov însă le spune acuma, că ei au venit doar ca doctori, pentru ca să-1 vindece şi să-1 mângâie, totuşi vede că ei sunt făuritorii de minciuni şi nişte doctori de nimic (doctori de teologie).

Cuprins

27. Scopul lui Satan era ca să folosească pe aceşti trei oameni, ca prin vorbirile lor să chinuie mereu pe Iov, sperând că astfel va sili pe Iov să blasteme pe Dumnezeu. Între săgeţile lor aprinse, care au ieşit din gurile lor murdare, aşa a exclamat Iov, în neprihănirea sa: „ Pentru ce să-mi iau carnea în dinţi, şi pentru ce să-mi pun viaţa în mână? Chiar dacă mă omoară, mă încred în El, dar îmi voi apăra purtarea în faţa lui.”. (Iov 13 :14,15 — traducere engleză) Iov mai arată că crede în Dumnezeu, care se va îngriji de răscumpărare şi de restatornicire. Acestea a zis: „Chiar şi lucrul acesta poate sluji la scăparea mea, căci un nelegiuit nu îndrăzneşte să vină înaintea Lui. Ascultaţi, ascultaţi cuvintele mele, luaţi aminte la cele ce voi spune. Iată-mă Sunt gata să-mi apăr pricina, căci ştiu că am dreptate. Are cineva ceva de spus împotriva mea? Atunci tac, şi vreau să mor.”— Iov 13 :16—19.

28. Organizaţia Diavolului, dar mai cu seamă stelele strălucitoare ale acesteia învaţă că ei sunt mai sfinţi decât alţi şi dacă şi alţii vor fi ca dânşii, atunci se pot mântui. Exact acest lucru se arată în discuţia dintre Iov şi cei trei făţarnici. Iov le arată că fiecare om s- a născut la fel şi că nimeni nu este curat, chiar dacă face tot ce poate ca să se curăţească. Pentru aceasta nici aceşti trei oameni nu erau în drept să-1 judece. Tot din această cauză nici preoţii nu sunt în drept să judece pe oameni. „Omul născut din femeie, are viaţa scurtă, dar plină de necazuri. Se naşte şi e tăiat ca o floare; fuge şi piere ca o umbră. Şi asupra lui ai Tu ochiul deschis! Şi pe mine mă tragi la judecată cu Tine! Cum ar putea să iasă dintr-o fiinţă necurată un om curat? Nu poate să iasă nici unul.” — Iov 14 :1—4.

29. Organizaţia Diavolului secole de a rândul a învăţat poporul crezul chinului veşnic, prin care a defăimat pe Dumnezeu. Au zis oamenilor că fiecare are un suflet nemuritor; că Dumnezeu a făcut un lac mare cu foc şi pucioasă, care loc se cheamă iad; că acolo va trimite pe toţi păcătoşii, unde se vor chinui pe veci, fără speranţă de scăpare. Dumnezeu pe Iov l-a folosit ca să profeţească învăţăturile lui Dumnezeu care sunt împotriva învăţăturilor false şi ca să arate că „seol”, care a fost tradus cu „iad”, nu este locul chinului; pe mai departe să profeţească despre învierea şi restatornicirea omului. „Ah de mai ascunde în locuinţa morţilor, de mai acoperi până-ţi va trece mânia, şi dacă vei rândui o vreme când iţi vei aduce iarăşi aminte de mine! Dacă omul mort ar putea să mai învie, aş mai trage nădejde în tot timpul suferinţelor mele, până mi se va schimba starea în care mă găsesc. Atunci m-ai chema şi ţi-aş răspunde şi ţi-ar fi dor de făptura mâinilor tale.” — Iov 14:13—15.

30. Această susţinere a lui Iov era chiar împotriva minciunii cele dintâi a lui Satan. (Geneza 3:4,5). Dacă toţi ar avea suflet nemuritor, atunci nici nu ar putea muri şi nici nu s-ar putea ridica din morţi la viaţă. Satan s-a mâniat foc pe Iov, când a declarat această profeţie adevărată despre învierea morţilor şi l-a îndemnat pe agentul său Elifaz, ca să răspundă la declaraţia lui.

31. Elifaz din Teman a luat cuvântul şi a zis: „Se cade să dea înţeleptul ca răspuns înţelepciune deşartă? Sau să-şi umfle pieptul cu vânt de răsărit? Să se apere prin cuvinte care n-ajută la nimic, şi prin cuvântări care nu slujesc la nimic? Tu nimiceşti chiar şi frica de Dumnezeu, nimiceşti orice simţire de evlavie faţă de Dumnezeu. Nelegiuirea ta îţi cârmuieşte gura, şi împrumuţi vorbirea oamenilor vicleni. Nu eu, ci gura ta te osândeşte, buzele tale mărturisesc împotriva ta. Tu eşti omul care s-a născut întâi? Te-ai născut tu înaintea dealurilor? Ai fost tu la sfaturile lui Dumnezeu; şi ai sorbit din ele înţelepciune pentru tine? Ce ştii tu şi să nu ştim şi noi? Ce cunoştinţă ai tu pe care să n-o avem şi noi? Între noi Sunt peri albi, bătrâni, oameni mai înziliţi decât tatăl tău.” — Iov 15 : 1—10.

32. Această vorbire seamănă cu argumentarea preoţilor, folosită împotriva acelor oameni cinstiţi şi umiliţi, care se străduiesc să cunoască şi să propovăduiască adevărul lui Dumnezeu. Ei susţin că preoţii sunt deţinătorii a orice înţelepciune; că înţelepţii cărunţi, bătrâni, pe care în biserică îi numesc ca „părinţi”, sunt singurii în măsură ca să-şi dea părerea despre viaţa viitoare. Ei se dedau chiar şi la persecutarea acelor oameni umiliţi şi cinstiţi, care caută să înveţe şi să propovăduiască cuvântul lui Dumnezeu, care este adevărul. Multor credincioşi le-a zis păstorul, sub a cărui conducere

Cuprins

stăteau: „Ar fi mai bine să nu citeşti cărţi sau să nu cauţi să cercetezi singur scripturile. Încredinţează numai toate nouă, predicatorilor! Noi suntem păzitorii şi singurii învăţători ai sufletului d-tale."

33. După aceasta Elifaz, care a reprezentat pe duşman, face o altă încercare să-1 întoarcă pe Iov de la Dumnezeu, făcându-1 să creadă că Dumnezeu nu are nici o încredere în dânsul. Îndrăzneşte să spună încă şi aceea, că Dumnezeu nu se încrede nici măcar în îngerii săi, din care cauză nici faţă de omenirea plină de păcate nu are încredere, nici chiar atunci dacă omul caută pe Dumnezeu pe calea croită de El. În acelaşi timp Elifaz îşi însuşeşte orice înţelepciune ce vine de sus, chiar aşa cum o fac aceasta preoţii din timpul nostru. „Dacă n-are încredere Dumnezeu nici în sfinţii săi, dacă nici cerurile nu sunt curate înaintea lui, cu cât mai puţin fiinţa urâcioasă şi stricată — omul, care bea nelegiuirea ca apa! Vreau să te învăţ, ascultă-mă! Voi istorisi ce am văzut, ce-au arătat înţelepţii, ce au descoperit ei auzind de la părinţii lor, cărora singuri li se dăduse ţara şi printre care nici un strein nu venise încă." — Iov 15 :15—19.

34. Elifaz îi mai aminteşte lui Iov că este nelegiuit şi astfel trebuie să îndure soarta celui nelegiuit. Pe Iov n-au putut să-1 clatine în neprihănirea sa cuvintele umflate a criticilor săi. „Iov a luat cuvântul şi a zis: „Astfel de lucruri am auzit eu des; voi toţi Sunteţi nişte mângâietori supărăcioşi. Când se vor sfârşi aceste vorbe în vânt? Şi pentru ce atâta supărare în răspunsurile tale? Ca voi aş vorbi eu, de aţi fi în locul meu? V-aş copleşi cu vorbe, aş da din cap la voi, v-aş mângâia cu gura, şi aş mişca din buze ca să vă uşurez durerea? Dacă vorbesc, durerea nu mi s-alină, iar dacă tac, cu ce se micşorează? Dar acum, vai! El m-a stors de puteri... Mi-ai pustiit toată casa!". – Iov 16:1-7.

35. Elifaz, Bildad şi Ţofar au continuat, în regula obişnuită, mustrarea lui Iov, aducându-i aminte că Dumnezeu pentru fărădelegile sale cu voinţa l-a bătut cu aceste necazuri. În tot timpul discuţiei aceşti trei oameni, în nenumărate rânduri, au încercat să arate lui Iov că nici o dată nu a fost îndreptăţit înaintea lui Dumnezeu. Dânsul, însă, pe lângă toate acestea a rămas cu convingerea că nu sufere pentru nelegiuirea sa. A ştiut că a iubit pe Dumnezeu şi a făcut tot ce a putut să-l servească. Şi-a păstrat neprihănirea, ţinând cu toată puterea la credinţa în Dumnezeu.

36. În această parte a icoanei profetice două lucruri sunt aduse în faţă: 1) Că cei trei oameni, care au susţinut că sunt prietenii lui Iov, au închipuit organizaţia duşmanului Satan, şi susţinerea lor că reprezintă pe Dumnezeu corespunde întotdeauna susţinerii membrilor organizaţiei Diavolului, care spun , de asemenea, că reprezintă pe Dumnezeu şi că aceştia defaimă pe Dumnezeu; 2) că în decursul veacurilor, Dumnezeu a trecut prin luptă pe unii oameni cinstişi şi i-a făcut capabili ca să-şi păstreze credincioşia şi credinţa în Dumnezeu, măcar că erau înfăţişaţi de uneltele Diavolului în mod fals. Toţi cei care se cugetă cumpătat să examineze, întrucât corespund faptele închipuirii şi ce ocazie întind conducătorii sistemelor religioase omenirii suferinde. Că toată omenirea, ca şi Iov, este plină de bube urâte aceea nu o poate contesta nimenea care se roagă drept. Ce conţin atunci învăţăturile sistemelor bisericeşti, ce ar putea mângâia omenirea?

37. Catolicii aşa vorbesc: „ Dacă te alături bisericii noastre şi urmezi sfaturile părinţilor bisericii, după moarte mergi în cer. Dacă nu , ajungi în purgator; şi dacă nu te pot scoate de acolo, în schimbul unor onorarii băneşti, atunci vei rămâne în veci în foc şi vei arde în pucioasă. Protestanţii, din partea lor, le spun următoarele: „ Noi reprezentăm pe Dumnezeu; dacă vrei să te mântuieşti alătură-te la biserica noastră, unde trebuie să urmezi sfaturile învăţătorilor sau părinţilor bisericii, iar dacă faci altfel ,vei ajunge în chinul veşnic". Alte ramuri ale organizaţiei lui Satan, care tot acel scop îl urmăresc, ca să întoarcă pe oameni de la Dumnezeu, învaţă că mântuirea nu are nici o bază de credinţă sau supunere, fiindcă omul este un produs al evoluţiei (teoria dezvoltării) şi din propria sa putere se va dezvolta în adevăr, până când va ajunge cel mai nobil scop ce-l urmăreşte.

38. Aceşti conducători ai bisericilor susţin că ei sunt singurii învăţători ai Scripturilor. În vestirea crezurilor lor false sunt ajutaţi de elementele comerciale şi politice ale lumii. Dumnezeu lor

Cuprins

este Satan. Nici o parte a aşa zisei „ creştinătăţi organizate” nu vorbeşte despre planul dumnezeiesc al răscumpărării prin sângele lui Isus Christos, despre învierea din morţi şi restatornicirea pe pământ a celor supuşi. Învăţăturile propovăduite de sistemele bisericeşti ,cu care se unesc şi asociaţii lor, nu numai că nu aduc mângâiere poporului suferind, dar alungă mari mulţimi de la Dumnezeu.

39. Sistemele bisericeşti vorbesc de Isus şi-l arată ca Răscumpărător, dar cuvintele lor de fapt nu sunt altceva decât cuvinte batjocoritoare, chiar aşa după cum au fost şi cuvintele celor trei prieteni ai lui Iov. Cel mai mult ce spun despre Isus Christos este aceea, că este bine să învăţăm viaţa lui ca pe un exemplu de urmat şi viaţa sa a dat-o oamenilor de învăţătură, ca urmând-o să primească un caracter mai nobil, care apoi le asigură mântuirea lor proprie. Majoritatea acestor conducători ai bisericilor tăgăduiesc că Isus ar fi fost mai mult decât un om păcătos. Ei neagă făţiş valoarea jertfei sale şi aruncă la o parte puterea mântuitoare a sângelui său. Astăzi nu mai este vreun sistem bisericesc sub soare, care să înveţe că sângele lui Isus de aceea s-a vărsat, ca să câştige prin aceasta un preţ de cumpărare pentru răscumpărarea omului din moarte; că fiecare om s-a născut păcătos şi că numai prin sângele lui Christos, poate să vină mântuirea şi că Dumnezeu, la timpul hotărât, va da viaţă pe pământ celor supuşi, prin înviere şi restatornicire.

40. Toate aceste sisteme bisericeşti figurează ca reprezentante ale lui Dumnezeu, de fapt însă sunt membrele organizaţiei Diavolului ,din care cauză sunt mişei, făuritorii minciunilor şi doctori netrebnici ai teologiei. Toate sistemele „ lumii creştine” neagă împărăţia lui Dumnezeu pe pământ ,că ar fi o unealtă care aduce pace, prosperitate şi viaţă. În locul împărăţiei lui Dumnezeu, primesc liga naţiunilor, ca pe mântuitorul omenirii. În afară de sistemele bisericeşti sunt câţiva oameni, care îşi păstrează neprihănirea în faţa lui Dumnezeu.

41. Dovada este convingătoare, că în icoană cei trei prieteni ai lui Iov, care au venit ca doctori, preumbresc partea organizaţiei Diavolului văzută., care lucrează prin acei reprezentanţi ai săi, pe care Satan îi foloseşte în scopul să întoarcă pe oameni de la Dumnezeu. Cuvintele celor trei oameni, care figurau ca prieteni ai lui Iov, nu au mărit pe Iehova, ci mai bine au adus ocară asupra numelui său.

Elihu

42. În această icoană a mai figurat un caracter ,afară de cei dinainte, care s-a chemat Elihu. El se trăgea din rudenia lui Avraam (Geneza 22:20,21). Aşa credinţă a avut în Dumnezeu ca Avraam, era fiul lui Barachiel, care nume înseamnă „ cel care îndoieşte genunchii înaintea lui Dumnezeu”. Însemnătatea numelui Elihu este: „Dumnezeul lui; El este Dumnezeul meu; El singur este Dumnezeu meu”. Elihu era tânăr. Era unul din mulţimea care asculta tăcută convorbirea lui Iov cu cei trei prieteni presupuşi ai lui. În tot timpul discuţiei nu a vorbit un cuvânt, până nu au sfârşit cu flecăria cei trei înţelepţi profesionişti. „ Şi cei trei bărbaţi încetară de a mai răspunde lui Iov căci în ochii lui el tot drept să socotea”— Iov 32 :1

43. În timp ce Elihu a ascultat discuţia dintre Iov şi cei trei oameni, s-a mâniat pe Iov, deoarece acesta s-a justificat numai singur, fără să fi preamărit pe Iehova. Însă Elihu s-a mâniat mai cu seamă pe cei trei prieteni presupuşi ai lui Iov pentru că au osândit pe Iov şi nu i-au răspuns la argumentele lui. Ei s-au preamărit pe ei înşişi şi s-au lăudat cu starea lor dreaptă. Elihu nu a osândit pe Iov, cum au făcut cei trei prieteni presupuşi ai lui şi dacă nu a văzut de potrivit la Iov că el s-a arătat drept, totuşi ,din cuvintele lui Elihu reiese, ca împrejurare îngăduitoare, că Iov nu a fost în clar cu adevărata situaţie. A zis: „Iov vorbeşte fără pricepere, şi cuvântările lui Sunt lipsite de judecată.”— Iov 34:35

44. Prin aceasta Iov a închipuit pe mulţi oameni sinceri, care n-au putut înţelege niciodată că suferinţele lor rezultă din faptele lor rele făcute cu voinţa, deoarece sunt în clar că numai potrivit au

Cuprins

voit să facă. De asemenea nu s-au putut uni niciodată cu ceea ce a învăţat aşa numita „creştinătate” despre Dumnezeul dreptăţii şi al iubirii. Ei au fost întotdeauna pregătiţi ca să-şi ducă necazurile înaintea lui Dumnezeu, crezând că va face cu ei ceea ce ar fi mai bun. Ei au nesocotit învăţăturile bisericilor, şi anume pentru aceea că, fiind ei oameni de treabă, niciodată nu au putut înţelege cum se pot armoniza astfel de învăţături cu Creatorul atotştiutor, drept şi iubitor.

45. Elihu a preamărit pe Iehova. Ca cel mai tânăr, a dat respect celor învăţaţi, cărunţi, care au vorbit înaintea lui, dar nu i-a măgulit pentru cinstea lor mare. Aşa a început vorbirea sa: „Şi Elihu, fiul lui Baracheel din Buz, a luat cuvântul şi a zis: „Eu Sunt tânăr, şi voi Sunteţi bătrâni: de aceea m-am temut, şi m-am ferit să vă arăt gândul meu. Eu îmi ziceam: „Să vorbească bătrâneţea, marele număr de ani să înveţe pe alţii înţelepciunea.” Dar, de fapt, în om, duhul, suflarea Celui Atotputernic, dă priceperea. Nu vârsta aduce înţelepciunea, nu bătrâneţea te face în stare să judeci. Iată de ce zic: „Ascultaţi-mă! Îmi voi spune şi eu părerea. Am aşteptat sfârşitul cuvântărilor voastre, v-am urmărit dovezile, cercetarea pe care aţi făcut-o cuvintelor lui Iov. V-am dat toată luarea aminte; şi iată că, nici unul din voi nu l-a încredinţat, nici unul nu i-a răsturnat cuvintele. Să nu ziceţi însă: „În el noi am găsit înţelepciunea; numai Dumnezeu îl poate înfunda, nu un om!” Voi vorbi deci, ca să răsuflu în voie, îmi voi deschide buzele şi voi răspunde. Nu voi căuta la înfăţişare, nu voi linguşi pe nimeni; căci nu ştiu să linguşesc: altfel, într-o clipeală m-ar lua Ziditorul meu” —Iov 32:6-13, 20—22.

46. Lăudarea şi preamărirea oamenilor niciodată nu-i place lui Dumnezeu. În legătură cu aceasta amintim cititorilor că cei distinşi ai organizaţiei văzute a Diavolului au fost întotdeauna acei oameni care s-au lăudat şi preamărit, preamărind şi alţi oameni asemenea lor. Întreaga vârstă a „creştinătăţii” a fost timpul când toată cinstea se atribuia eroilor. Priveşte numai expoziţiile de picturi ale Americii şi Europei şi te vei convinge de adevărul acestei afirmaţii. În fiecare pictură mai însemnată, care ilustrează puterea unei naţiuni sau cârmuiri, locul principal îl ocupă marele războinic, iar lângă dânsul ocupă loc oamenii mari de stat şi lângă dânşii găseşti şi pe preoţi, pe cari îi putem recunoaşte după hainele lor şi feţele lor evlavioase. Scopul evident este acela ca să înfricoşeze pe poporul de rând şi să-l facă să simtă măreţia acestor oameni, făcându-l astfel să se închine marilor comandanţi ai „creştinătăţii.”

47.Să înţelegem şi aceea că aceste picturi vestite încă dovedesc asociaţia strânsă ce există între puterile financiare, militare, politice şi preoţeşti. Aceasta, de asemenea ,formează o dovadă palpabilă, că aceştia sunt reprezentanţii vizibili ai organizaţiei Diavolului. Se poate aştepta deci, că ei vor lăuda şi preamări oamenii organizaţiei lor. Pentru ce fac aceasta?

48. Răspundem astfel: că Satan întotdeauna a avut de scop să facă pe creaturi să se închine oamenilor, ca astfel oamenii să se poată întoarce de la Iehova Dumnezeu şi în loc de Iehova Dumnezeu, să se consacreze altora. Să întărim , odată pentru totdeauna , regula de la care nu există abatere, că atunci când oamenii sunt cinstiţi, adoraţi şi preamăriţi, acest fapt constituie urmările influenţei viclene a Diavolului, care are de scop să întoarcă pe oameni de la Iehova.

49. Cei religioşi întotdeauna au căzut în această cursă. Evreii şi-au preamărit pe rabinii lor, membrii bisericii catolice pe preoţii lor, pe care i-au şi declarat ca „sfinţi”. Sistemele protestante, la rândul lor ,şi-au preamărit preoţii şi i-au lăudat ca pe nişte oameni mari şi valoroşi. E drept că aceasta rezultă, în mare parte, din neştiinţa poporului, dar şi aceea este drept, că această neştiinţă a fost nutrită de Satan duşmanul. Mulţi creştini, care nu s-au alăturat nici la catolici şi nici la protestanţi, tot numai oameni au cinstit, spre paguba lor. Se poate spune, ca o regulă sigură, că atunci când cineva susţine despre sine că s-a consacrat lui Dumnezeu şi în acelaşi timp preamăreşte un om sau pe mai mulţi, acela va avea mari greutăţi când va trebui să stea în probă şi va trebui să dovedească credincioşie deplină faţă de Dumnezeu. Dintre unii ca aceştia cei mai mulţi cad.

Cuprins

50. Elihu pe aceia îi învinovăţeşte pentru nenorociri, care au cinstit pe oameni. Acesta a zis: „Nu voi căuta la înfăţişare nu voi linguşi pe nimeni, căci nu ştiu să linguşesc, altfel într-o clipeală m-ar lua ziditorul meu". (Iov 32 :21,22.) Cuvintele lui ,într-adevăr ,sunt profetice. Mulţi au fost îndepărtaţi de la Domnul prin cuvinte măgulitoare, iar alţii pentru aceea au căzut, că au primit cu mare plăcere linguşirile altora. Dar ar putea întreba cineva: Pentru ce îi înlătură Domnul pe aceia, care cinstesc pe oameni? Răspunsul va fi foarte clar dacă vom înţelege marea duşmănie ce există între Iehova şi Satan. Să ne cugetăm totdeauna la aceea că Satan Diavolul are de scop să întoarcă întreaga creaţie de la Dumnezeu. Să ţinem şi aceea înaintea ochilor, că Iehova a declarat că nu este alt Dumnezeu afară El. Să nu uităm că toate creaturile numai de la şi prin Iehova pot să primească viaţă. Pentru aceasta, un om care se declară de servitor al lui Dumnezeu şi dă titluri măgulitoare oamenilor, laudă şi preamăreşte pe oameni şi face eroi din oameni, acela urmăreşte învăţăturile şi conducerea lui Satan Diavolul şi nu urmează pe Domnul, nici nu dă ascultare cuvintelor lui Dumnezeu.

51. Fiecare creatură care este aprobată de Dumnezeu, cu bucurie trebuie să primească cunoştinţa care deosebeşte pe Dumnezeu de Satan şi trebuie să se alăture pe deplin lui Dumnezeu. Elihu a stat de partea lui Iehova şi cu totul s-a pus să lupte pentru Dumnezeu. Şi aceasta este important s-o însemnăm ca pe o regulă, ce trebuie urmată de toţi aceia care caută plăcerea lui Iehova. Marele cugetător izraelit, Pavel, a observat în timpul său ce mare pericol este linguşirea! Aşa a vorbit: „ Cine este Pavel? Şi cine este Apolo? Nişte slujitori ai lui Dumnezeu, prin care aţi crezut; şi fiecare după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească: aşa că nici cel ce sădeşte, nici cel ce udă nu Sunt nimic; ci Dumnezeu, care face să crească." — 1Corinteni 3 : 5—7.

52. Elihu aşa a vorbit către Iov: „ Dar tu ai spus în auzul meu, şi am auzit sunetul cuvintelor tale: „Sunt curat, Sunt fără păcat, Sunt fără prihană, nu este fărădelege în mine. Şi Dumnezeu caută pricină de ură împotriva mea, mă socoteşte vrăjmaş al Lui; îmi pune picioarele în butuci, îmi pândeşte toate mişcările." Îţi voi răspunde că aici n-ai dreptate, căci Dumnezeu este mai mare decât omul. Vrei, deci, să te cerţi cu El, pentru că nu dă socoteală fiecăruia de faptele Lui? Dumnezeu vorbeşte însă, când într-un fel, când într-altul; dar omul nu ia seama." —Iov 33:8—14.

53. Iov a vorbit fără să înţeleagă. Ar fi putut să înţeleagă că nu de aceea a suferit, pentru că a păcătuit cu voinţa înaintea lui Dumnezeu. Prietenii lui presupuşi nu l-au învăţat în mod corect, chiar aşa după cum nici preoţii nu au învăţat pe popor cumsecade despre Dumnezeu şi despre aceea, pentru ce trebuie să sufere omenirea.

54. Elihu, după aceea, şi-a continuat vorbirea în lauda lui Dumnezeu. Cuvintele lui Elihu erau profetice şi au vorbit despre planul sau scopul Domnului de a opri puterea morţii şi a suferinţei şi de a răscumpăra pe om; pe mai departe, că toţi aceia care, după ce vin la cunoştinţa adevărului şi se supun lui Dumnezeu, vor fi restatorniciţi la zilele lor din tinereţe. Cuvintele lui erau cuvintele vieţii, care au arătat scopul lui Dumnezeu, că prin răscumpărare, înviere şi restatornicire va da viaţă omenirii. Mai întâi arată rasa omenească, în persoana unui om bolnav, rănit, slab şi mai mort. Descrie cum urăşte, din pricina suferinţelor sale, tot ce este în jurul ei, chiar şi pâinea şi mâncarea, după aceea arată că ,dacă ar fi lângă om un trimis, care să-i explice şi să-i arate calea adevărată, Dumnezeu ar avea milă de om şi l-ar izbăvi de la moarte; motivând acest fapt cu preţul de răscumpărare. – Iov 33:18-30.

55. Este evident, că Dumnezeu va folosi pe unii care, ca uneltele sale, să ducă vestea adevărului său. Iar aceia care fac aceasta, vor moşteni binecuvântări veşnice de la Domnul.

(Urmează)

Cuprins

Întrebări pentru studiul berean.

1. Care este scopul permanent al lui Satan după cum reiese din profeţia lui Iov? Pentru ce a folosit ca unelte astfel de oameni, care susţin că reprezintă pe Dumnezeu?

2,3. Ce începe Satan cu Iov în aceste aliniate al studiului. Cum biruieşte Iov această parte a probei? Ce închipuie starea şi purtarea lui Iov?

4,5. Fă asemănare între învăţătura corectă în această privinţă şi aceea pe care au învăţat-o preoţii în locul ei. Explică cum s-a întors preoţimea de la cuvântul lui Dumnezeu!

6-11. Arată dacă cuvintele lui Elifaz adresate lui Iov au fost drepte şi mângâietoare! Arată exemple din timpul nostru pentru explicarea că de ce se întorc ei de la Dumnezeu şi de la cuvintele sale.

12, 13. Care cuvinte ale lui Iov ne arată tristeţea şi efectul purtării rele a „prietenilor" faţă de Iov? Cum răspunde Iov lui Elifaz?

14-16. Ce este miezul cuvintelor lui Bildad? Ce mângâiere conţin acele cuvinte pentru Iov? Aplică această parte a icoanei!

17—20. Arată ce învăţătură cuprinde răspunsul pe care l-a dat Iov lui Bildad! Arată că Iov a recunoscut singura unealtă prin care omul poate să se apropie de Dumnezeu şi să se împace cu el!

21,22. Ce clasă a închipuit Ţofar, judecând după cuvintele sale? Descrie situaţia conducătorilor religioşi din timpul prezent, ca şi o împlinire exactă a acestei părţi al profeţiei!

23,24. Aseamănă măsura croită de preoţi cu cerinţele Scripturii, care arată condiţiile mântuirii omului!

26—28. Cum închipuie răspunsul lui Iov dat acestor trei oameni starea acelora care, în mod sigur, îşi dau silinţa să cunoască şi să facă ceea ce este potrivit, în comparaţie cu starea conducătorilor religioşi?

29,30. Cum înfruntă Iov învăţăturile chinului veşnic şi ale nemuririi sufletului? Pentru ce s-a supărat foc Ţofar la cuvintele de adevăr şi înţelepciune ale lui Iov? Cum închipuie cuvintele lui Ţofar punctul de vedere al conducătorilor religioşi de azi?

31-33. Fă asemănare între argumentarea clasei Elifaz de azi şi vorbirea lui Elifaz din Iov cap. 15:1-10.

34.35. Arată că răspunsul dat de Iov lui Elifaz închipuie situaţia multor oameni sinceri, flămânzi după adevăr, din timpul prezent.

36—40. Ce două lucruri importante ridică la iveală această icoană profetică? Arată încurcătura învăţăturilor ecleziastice şi neputinţa lor de a mai putea învăţa omenirea conform adevărului lui Dumnezeu!

41-44. Cine a fost Elihu? Întrucât sunt importante numele şi naşterea lui? Cum vorbeşte lui Iov şi ce închipuie aceasta?

45—49. Ce învăţătură cuprind cele dintâi cuvinte ale lui Iov în ce priveşte recunoaşterea lui Iehova ca singurul izvor al cunoştinţei şi înţelepciunii adevărate? Dar în privinţa purtării potrivite a omului faţă de om? Aseamănă icoana cu ceea ce se poate vedea, în această privinţă, azi în creştinătate!

50,51. Ce învăţătură importantă ni se dă în Iov 32:21,22 şi la ICorinteni 3:5—7?

52,53. Ce lecţie putem trage din sinceritatea lui Elihu faţă de Iov şi din aceea că a căutat să se folosească de ocazie spre preamărirea lui Iehova? Pentru ce a exprimat Iov acele cuvinte la care se referă aici Elihu?

54. Arată acele trăsături frumoase ale planului lui Iehova, pe care le-a vorbit Elihu lui Iov , însemnate în Iov 33:18-30!

55. Ce arată partea profeţiei până aici în privinţa aceea că Dumnezeu folosit-a oare unele unelte omeneşti, ca să ducă poporului vestea adevărului?

SĂRĂCIE ŞI PROSPERITATE

[Conferinţă radio de cincisprezece minute]

FĂRĂ ÎNDOIALĂ, tuturor le-ar plăcea să vadă prosperitate universală sau condiţii prospere în toată lumea. Dar ne putem îmbăta cu ideea că putem vedea prosperitate în sistemul prezent al acestei lumi? Nu, dacă luăm cuvintele lui Isus ca fiind deasupra celor ale oricărui alt om. Isus a fost un profet al omenirii care nu minte şi Isus a spus: „Îi veţi avea mereu pe cei săraci cu voi". (Matei 26: 11). Dumnezeu le-a dat evreilor un cod de legi perfecte pentru a-şi regla afacerile; dar le-a spus deschis, de asemenea, că nici chiar prosperitatea deplină nu ar putea exista prin naţiunea lor în faţa condiţiilor omeneşti prezente. El le-a zis: "Totdeauna vor fi săraci în ţară; de aceea îţi dau porunca aceasta: „Să-ţi deschizi mâna faţă de fratele tău, fată de sărac şi faţă de cel lipsit din ţara ta." — Deuteronom 15: 11.

Dacă asta era adevărat despre evrei, cu legile lor divine, nu poate fi altfel decât adevărat pentru toate celelalte naţiuni de pe pământ până în ziua de azi. Se afirmă că Statele Unite au cea mai bună formă de guvernare de pe pământ; dar nimeni nu poate afirma, nici măcar în această epocă prezentă de prosperitate, ca toată lumea din ţară se află într-o condiţie materială şi de sănătate satisfăcătoare. Mulţi oameni afirmă în mod public faptul că prezenta aşa numită prosperitate se arată aici, nu de partea oamenilor săraci în general ,ci de partea intereselor marilor afaceri; şi este un lucru ştiut public faptul că războaiele mondiale au mărit numărul milionarilor din această ţară de la 7.000 în anul 1914, la 30.000 în prezent.

Dar, presupunând că prosperitatea generală domneşte cu adevărat aici, ce se întâmplă totuşi cu restul lumii? Dar milioanele de oameni despre care se aduce la cunoştinţă că mor de foame în districte îndurerate din China? Dar milioanele subnutrite şi opresate ale Indiei? Dar oamenii din acea naţiune, în pragul falimentului, România? Dar mulţimile din Anglia fără serviciu sau trăind din ajutor de şomaj? Priviţi de-a lungul întregului pământ şi luaţi aminte că sunt puţini care se află în aparentă prosperitate, iar masele se află în condiţii sărăcăcioase şi incomode.

De ce ar trebui să stea lucrurile astfel? Dacă ar fi doar câţiva cei care se află într-o sărăcie abjectă ,am putea afirma că sunt pur şi simplu excepţii de la regulă şi subiectul ar fi închis. Dar majoritatea este cea care se află în dificultăţi materiale şi nelinişte. Să fie pentru că cei câţiva din vârf sunt singurii oameni oneşti şi au binecuvântarea exclusivă sau specială şi graţia lui Dumnezeu? Sunt majoritatea oamenilor săraci pentru că Dumnezeul iubirii a vrut ca ei să fie aşa sau pentru că ei sunt leneşi, nechibzuiţi, risipitori sau necinstiţi? Nu, acesta nu ar putea fi cazul!

Ochii Dumnezeului Iehova se plimbă dintr-o parte în alta pe tot pământul, zărind răul şi binele. (Proverbele 15: 3) El nu rămâne rece la suferinţa, sărăcia şi vremurile grele ale oamenilor de rând şi are planurile sale pline de iubire pentru a-i elibera şi a-i aduce într-o stare de prosperitate eternă şi nealterată pe acest pământ. Referindu-se la inegalităţile prezente, cât şi la bunăstarea materială, profetul lui Dumnezeu spune: „Căci mă uitam cu jind la cei nesocotiţi, când vedeam fericirea celor răi. N-au parte de suferinţele omeneşti, şi nu Sunt loviţi ca ceilalţi oameni. Ochii le ies din orbite din cauza grăsimii; au mai mult decât şi-ar putea dori inimile lor. Li se bulbucă ochii de

Cuprins

grăsime, şi au mai mult decât le-ar dori inima. Şi zice: „Ce ar putea să ştie Dumnezeu, şi ce ar putea să cunoască Cel Prea Înalt?” Aşa Sunt cei răi: totdeauna fericiţi, şi îşi măresc bogăţiile.” — Psalmii 73: 3, 5, 7, 11, 12.

Răbdătorul Iov, care a cunoscut odată prosperitatea şi care trecut temporar prin nenorociri, a zis: „Jăfuitorilor li se lasă corturile în pace, celor ce mânie pe Dumnezeu le merge bine, cu toate că Dumnezeul lor este în pumn.” (Iov 12:6). La aceste cuvinte, oamenii se vor gândi pe dată la speculanţi şi la cei care câştigă din pariuri şi alţi oameni egoişti ,care nu produc decât pentru propria lor îmbogăţire şi care îşi însuşesc rezultatul muncii oamenilor trudiţi. Mulţi oameni simt ca cei din zilele lui Maleahi, care a spus: “Acum fericim pe cei trufaşi; da, celor răi le merge bine; da, ei ispitesc pe Dumnezeu, şi scapă!” (Maleahi 3: 15) Chiar şi profetul Ieremia a pus întrebarea: „De ce păcătoşii prosperă în calea lor? De ce toţi cei necredincioşi ajung foarte fericiţi?” — Ieremia 12: 1.

Cuvântul lui Dumnezeu spune, de asemenea: „Cei bogaţi domnesc peste cei săraci.”(Proverbele 22: 7) Cine ar nega acest adevăr în zilele noastre? Cu privire la ceea ce spune Biblia, a se clasa printre cei mai prosperi din lume nu este în toate privinţele un lucru onorabil, cel puţin nu în ochii lui Dumnezeu. Nici cei care sunt înstăriţi, care îşi consolidează propriul cuib şi adună în mod egoist un surplus mare, cu adevărat cei mai înstăriţi, căci cuvântul lui Dumnezeu spune: „Mai bine mai puţin cu neprihănire ,decât câştiguri enorme fără dreptate” (Proverbele 16: 8) Nu este de mirare atunci, că Dumnezeu îi sfătuieşte pe cei blânzi, zicând : „Taci înaintea Domnului, şi nădăjduieşte în El. Nu te mânia pe cel ce izbuteşte în umbletele lui, pe omul, care îşi vede împlinirea planurilor lui rele.” — Psalmii 37: 7.

Cuvântul divin ne asigură că pe vremea când se vor fi acumulat piramidele de bogăţii şi bogaţii pământului prosperă și se vor desfăta în bani cu atâta uşurinţă, atunci timpul eliberării poporului va fi la uşă. Scrie ucenicul Iacov (5: 1, 3): „Ascultaţi acum voi, bogaţilor! Plângeţi şi tânguiţi-vă, din pricina nenorocirilor, care au să vină peste voi…V-aţi strâns comori în zilele din urmă!” Comorile s-au adunat ca înălţimea unui munte de către bogaţi înainte de anul 1914, dar acum la cincisprezece ani după ce a început Războiul Mondial? Totuşi, ce spune cuvântul lui Dumnezeu? Ascultaţi: „Cel care îşi înmulţeşte averea prin camătă şi câştig nedrept, o va strânge pentru cel care are milă de săraci.” (Proverbele 28: 8) “Căci împotrivirea proştilor îi ucide, şi liniştea nebunilor îi pierde; dar cel ce m-ascultă va locui fără grijă, va trăi liniştit şi fără să se teamă de vreun rău.” (Proverbele 1: 32,33) Cei prosperi pe pământ, refuză să asculte cuvântul lui Dumnezeu despre venirea unei împărăţii a lui Cristos în zilele noastre; deci am putea să ştim că prezenta prosperitate exterioară a unor îmbuibaţi nechibzuiţi duce la o distrugere timpurie în bătălia Armaghedonului.

Plânsetele sărmanilor şi ale celor călcaţi în picioare se aud tot mai tare, mai frecvent şi sunt tot mai răspândite în acest moment al istoriei umane. Domnul Dumnezeu nu îşi va întoarce urechea de la aceste plânsete. El spune: „Pentru oprimarea celor săraci, pentru suspinele celor aflaţi în nevoie, mă voi ridica acum, a spus Domnul; îi voi pune pe aceştia în siguranţă de cei care s-au mândrit în faţa lor.”(Psalmii 12: 5) Ziua Sa de mânie împotriva celor extrem de egoişti, care îl servesc pe Satana jefuind, exploatând, domnind cu nedreptate şi înşelând oamenii a venit. Ştim asta din cauză că trăim perioada după războaiele mondiale şi în Apocalipsa 11: 18 Cristos spune: „Şi naţiunile erau furioase [asta a fost între anii 1914 şi 1918] şi mânia Ta a venit, şi timpul morţilor când ar trebui să fie judecaţi şi când Tu . . . îi vei distruge pe cei care au distrus [sau corupt] pământul” . De aceea cei bogaţi să nu stea liniştiţi şi să se încreadă în puterea banilor că îi vor salva, pentru că este scris mai departe: „Avuţia nu este de folos în ziua mâniei, dar neprihănirea salvează de la moarte”. — Proverbele 11: 4.

Profetul lui Dumnezeu a mai spus: „Averea este o cetate întărită pentru cel bogat; dar prăpădirea celor nenorociţi, este sărăcia lor.” (Proverbele 10: 15) Timp de secole această afirmaţie

Cuprins

divină a fost adevărată, căci sărăcia datorată opresiunii de către cei bogaţi, puternici şi înşelători, i-a distrus pe oamenii săraci; dar acum Dumnezeu hotărăşte să se schimbe condiţiile, în favoarea maselor de oameni şi pentru gloria numelui Său. Dar aţi putea să întrebaţi: de ce a permis Dumnezeu ca oamenii sărmani, din timpuri imemoriale ,să zacă în sărăcie şi suferinţă şi sub opresiunea oamenilor prosperi şi păcătoşi, şi cum va instaura El o eră de prosperitate universală?

Dumnezeu, al cărui nume este Iehova, este Atotştiuitor. El este bun. Dumnezeu este iubire. De aceea, orice a permis trebuie să fie cu un motiv anume şi pentru binele umanităţii. La începuturile istoriei umanităţii, Iehova l-a plasat pe om în cele mai fericite circumstanţe. El a făcut pământul acesta pentru a fi casa eternă, plină de fericire a omului. În Isaia 45: 12, 18 se afirmă că Dumnezeu a creat pământul pentru a fi locuit, şi în Psalmii 78: 69 este afirmat mai departe că pământul a fost fondat pentru eternitate. Omul este creatura care trebuie să locuiască pământul pentru totdeauna, astfel încât crearea pământului de către Dumnezeu să nu fie în van.

În sol, Dumnezeu a amestecat o varietate de elemente din care omul însuşi a fost compus, din care copacii şi plantele puteau extrage substanţe ,astfel încât să poată asigura o hrănire perfectă a corpului omului. În râuri şi oceane El a pus o putere pe care omul o poate exploata la timpul potrivit şi să îşi creeze un loc de muncă. Adânc în pământ El a depozitat băi de cărbuni şi mări de ulei mineral şi toate straturile de metale şi minerale. Comentând asta, psalmistul spune: ,,O, Doamne, cât de multe sunt lucrările tale! . . . pământul este plin de bogăţiile tale.” (Psalmii 104: 24). Dumnezeu nu a intenţionat sau a sorocit ca aceste produse valoroase sau bogăţii şi puteri ale naturii să fie monopolizate de orice om sau societate de oameni, ca un mijloc să se îmbogăţească pe ei înşişi şi să facă restul lumii dependentă de ei. În cartea Eclesiastului (5: 8, 9) Dumnezeu spune: “Când vezi în ţară pe cel sărac năpăstuit şi jefuit în numele dreptului şi dreptăţii, să nu te miri de lucrul acesta! Căci peste cel mare veghează altul mai mare [pe pământ] . . . Dar un folos pentru ţară în toate privinţele, este un împărat preţuit în ţară.” Toată lumea va recunoaşte că egoismul este cel care reţine bogăţia pământului , împiedicând-o să ajungă la toţi şi să îi facă prosperi.

În starea originară omul se afla în cea mai prosperă condiţie. La această afirmaţie unii se vor gândi la bogăţiile fabuloase ale lumii prezente, la invenţiile minunate şi la multe luxuri şi confortur şi vor zâmbi la gândul omului original, trăind cu soţia sa în grădina Edenului, dezbrăcat, fără un dolar pe numele său, fără un automobil, avion sau aparat de radio, şi fără maşini care să îl scutească de muncă şi toate dispozitivele zilelor noastre. O, da, Adam a fost un om simplu şi modest, dar el nu trăia într-un oraş murdar şi întunecat, cu fabrici care scot fum şi funingine şi gaze nocive, şi maşinării umplând aerul de o larmă asurzitoare şi trafic gălăgios pe străzi ,făcând viaţa nesigură şi creând zgomote care irită nervii. El trăia într-un cămin perfect, un colţ de grădină curat, frumos, Paradisul, care nu îşi găseşte asemănare nici măcar în California. El nu mânca din cutii de conserve, dar Dumnezeu făcea să crească în acea grădină edenică copaci şi ierburi ale căror fructe nu necesitau gătire sau conservare, însă reprezentau o hrana perfect sănătoasă pentru om tot timpul anului.

Nu, el nu beneficia de toate aceste aşa-numite confortur şi comoditatea din zilele noastre, dar el nu avea nevoie de ele. Nu exista ruşine sau sărăcie indicate de goliciunea sa, ci această goliciune îl înfăţişa ca pe o creatură perfectă. Dumnezeu l-a făcut aşa căci ,,lucrarea sa este perfectă”. (Deuteronomul 32: 4) Adam era perfect sănătos şi fiecare muşchi sau membru al corpului său se aflau într-o dezinvoltură perfectă şi se afla într-un confort deplin. Nici o boală, durere, nici o imperfecţiune sau defect nu îl afecta. El era după imaginea şi asemănarea lui Dumnezeu, din punct de vedere moral şi mental. Nu avea, într-adevăr, nici telefon, nici telegraf fără fir, nici set radio, dar avea cel mai bun lucru dintre toate, era în perfectă comuniune şi comunicare cu Dumnezeu, Creatorul său, prin delegaţii numiţi ai lui Dumnezeu. Adam nu era sclavul industrial sau economic ,sau dependent de nimeni pe pământ, avea libertatea unui fiu uman al lui Dumnezeu şi Dumnezeu i-a dat o dominaţie

Cuprins

princiară asupra peştilor din mare, a păsărilor din aer şi a tot ce se mişca sau târa pe pământ. Dumnezeu le-a mai dat lui Adam şi soţiei sale o vedere prosperă asupra vieţii; le-a permis să subjuge pământul, făcându-l peste tot ca în grădina Edenului. Le-a dat minunata putere de a da naştere unor copii şi să umple pământul cu o rasă liberă, perfectă, în asemănarea lui Dumnezeu. — Geneza 1:26–30.

Noaptea a trecut, ziua a venit
Lumina Mileniului
Iradiază cerul
Şi cele zece mii de voci dulci ale pământului
Se întrec într-o armonie fericită
Să ridice un strigăt de bucurie
Bucuraţi-vă! Bucuraţi-vă! Omenirea este liberă
De toată vechea tiranie!
Rupte sunt lanţurile roase ale greşelii
Mesia domneşte! Mesia domneşte!
În copacii Zion ai vindecării creşte
Un panaceu pentru durere
Din toate seminţiile omeneşti
Şi neprihănirea şi pacea au găsit
Pe pământ locul unei întâlniri fericite
Şi ca un curcubeu traversează
Cu un arc glorios cerul de deasupra
Înfăţişând dragostea eternă a lui Dumnezeu
Durerile şi supărările noastre au dispărut
Mesia domneşte! Mesia domneşte.

PROSPERITATEA UNIVERSALĂ SUB ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU

[Conferinţă radio de douăzeci de minute]

CE a fost acel lucru care a transformat starea fericită a strămoşilor noştri într-una de supărare şi suferinţă cumplită, decădere şi moarte? A fost egoismul, păcatul, care este o încălcare a legii lui Dumnezeu.(1 Ioan 3: 4). Continuitatea omului în prosperitate în Eden depindea de un singur lucru: acesta era ascultarea iubitoare faţă de Făcătorul său. Dumnezeu vroia ca omul să fie fericit în continuu. Psalmul 35: 27 spune: „Domnul . . . se bucură de prosperitatea slujitorului său.” Supunerea faţă de Dumnezeu şi respectarea legii Sale aduce prosperitatea, aşa cum este scris: „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi şi noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbîndi în toate lucrările tale, şi atunci vei lucra cu înţelepciune.” — Iosua 1: 8 Psalmii 1:2 – 4.

Oricum, Dumnezeu credea că trebuie, de asemenea, să testeze credinţa creaturii pe care a binecuvântat-o atât de mult, ca de aici să demonstreze meritul creaturii de a păstra asemenea binecuvântări. De aceea, El i-a permis Satanei, diavolului să ispitească omul să încalce legea lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a spus direct lui Adam că încălcarea legii va însemna pedeapsa cu moartea şi că Adam se va întoarce în starea neexistenţei, a prafului pământului din care a fost luat. Iubirea supremă pentru Dumnezeu l-ar fi făcut pe Adam credincios Creatorului său, dar Adam a permis ca iubirea faţă de soţia sa, Eva, să devină egoistă şi i s-a alăturat în încălcarea legii divine. Pedeapsa cu

Cuprins

moartea a fost deci pronunţată asupra lor şi ei au fost duşi din casa lor fericită Eden în sălbăticie, în regiuni necultivate din afară, pentru a supravieţui acolo cât de bine şi cât de mult vor putea, şi în final să moară şi să se transforme în praf. — Geneza 2: 17; 3:17 – 24.

Aici a început sărăcia, mizeria, disconfortul şi opresiunea omului. El a intrat sub opresiunea stăpânului său tiranic Satana, Diavolul şi a devenit sclavul său, un sărman muritor. Odraslele lui Adam s-au născut după ce el a încălcat legea lui Dumnezeu şi a fost gonit din Eden. Astfel, toată familia omenească descinzând din păcătosul Adam a fost adusă mai departe într-o stare de penurie, jale, păcat, opresiune şi moarte. Moartea a trecut peste toţi, aşa cum a spus apostolul Pavel, pentru că nu este nici unul neprihănit, nici măcar unul. (Romani 5: 12, 3: 10, 23) Satana nu numai că a înşelat şi a călcat în picioare familia umană căzută, dar a şi stabilit un imperiu asupra lor, folosind îngeri decăzuţi, diavoli ca el, pentru a exercita o influenţă spirituală nevăzută asupra omului pentru rău. El a organizat de asemenea un sistem întins pe întreg pământul ,pentru a ţine omul de jos ca victimă a exploatării pentru beneficiul celor câţiva ambiţioşi. În această organizare pământească, Satan a avansat politicieni, oameni de finanţe, lideri religioşi necredincioşi ,ultra-egoişti şi îndărătnici. Pe aceştia i-a favorizat cu poziţie, putere şi prosperitate materială. Nu este de mirare atunci, că Isus a spus: ,,Vai şi-amar de voi cei bogaţi, căci voi aţi avut mângâiere . . . Vai de voi cei care râdeţi acum, căci veţi jeli şi plânge.” — Luca 6: 24, 25.

Isus a admis că toate guvernele şi împărăţiile acestei lumi şi gloria lor au fost trecute sub controlul diavolului. (Luca 4: 6). El nu a lăsat pe Satan să îl corupă cu aceste lucruri. El a numit pe Satan ,,prinţul acestei lumi” (Ioan 12: 30) şi apostolul Pavel numea pe Satan ,,zeul acestei lumi” (2 Corinteni 4:4). Asta explică de ce mulţimile au fost atâta timp victimele triste ale păcatului şi suferinţei, exploatării, nedreptăţii şi morţii. Dumnezeu nu este responsabil pentru condiţia decăzută a omului, ci omul însuşi este răspunzător pentru lungile veacuri de mizerie; şi în spatele a toate este Satan. Totuşi, Dumnezeu Iehova iubeşte creaturile umane, îi este milă de ele. În iubirea lui a făcut în aşa fel ca să îi elibereze de cei care îi oprimă şi strică omenirea. El plănuieşte să readucă omenirea într-o stare de fericire perfectă şi prosperitate pe pământ, ca cea de care s-au bucurat strămoşii noştri Adam şi Eva în Eden.

În Carte citim: ,,Căci ştim îndurarea Domnului nostru Isus Cristos, care deşi era bogat, de dragul vostru a devenit sărac, ca voi prin sărăcia lui să fiţi bogaţi.” (2 Corinteni 8: 9). Asta este cheia întregii probleme. Isus, care a fost bogat în starea sa cerească, a devenit om pentru a înlocui cu viaţa sa omenească perfectă viaţa pedepsită a lui Adam care a păcătuit. Astfel, prin moartea sa a putut să-l elibereze pe Adam şi rasa sa de acuzaţiile îndreptăţite ale lui Dumnezeu împotriva noastră şi a putut deschide drumul către restabilirea omenirii într-o viaţă perfectă, în prosperitate şi armonie şi cu îndurarea lui Dumnezeu. Cu acest scop a murit Isus pe cruce. Nimeni nu poate spune că Isus a căutat sau a trăit în prosperitate materială cât a fost pe pământ. De dragul nostru a devenit sărac, şi astfel nimeni nu trebuie să se simtă ruşinat că se numără printre milioanele de oameni cinstiţi, săraci şi oprimaţi ale pământului.

Dumnezeu l-a înălţat pe Isus din moarte şi l-a adus de-a dreapta Sa şi l-a declarat Împăratul de drept al omenirii şi viitorul Conducător al pământului. Multe sute de ani înainte de asta Dumnezeu a promis prin profeţii Săi că va stabili o Împărăţie sau guvernare neprihănită asupra omului, care ar trebui să fie o binecuvântare pentru toate familiile de pe pământ. — Geneza 22: 18, Isaia 9: 6.

Pentru a ilustra o lecţie bună pentru noi, Dumnezeul Iehova a organizat evreii într-o naţiune şi le-a dat cel mai bun set de reguli date vreodată omului. Timpurile nu au fost niciodată atât de aurite pentru naţiunea evreilor ca pe vremea înţeleptului rege Solomon, despre domnia căruia este scris: ,,Iudeii şi izraeliţii erau mulţi, ca nisipul care se găseşte din belşug lângă mare, mâncând şi bând şi veselindu-se. Şi iudeii şi izraeliţii locuiau în siguranţă, fiecare om sub viţa sa de vie şi sub smochinul

Cuprins

său, de la Dan până la Beer-Sheba, în toate zilele lui Solomon." (1Regi 4: 20, 25). Condiţiile existente în care trăiau oamenii în regatul lui Solomon erau ,la scară mică, o imagine ce prevestea fericirea, îndestularea, siguranţa şi prosperitatea tuturor celor ascultători din neamul omenesc în timpul împărăţiei de o mie de ani a lui Cristos, împăratul uns al lui Dumnezeu.

După moartea lui Solomon regatul evreilor a intrat într-un declin sigur. În anul 607 î. Cr. Dumnezeu a răsturnat guvernarea evreilor şi niciodată de atunci nu a mai intervenit în vreo naţiune pământească sau guvernare organizată. (Psalmii 147: 19, 20) Mai degrabă, toate naţiunile, neamurile s-au aflat sub influenţa şi controlul invizibil al Satanei, pe care Isus l-a numit ,,prinţul lumii". Astfel nici o naţiune de pe pământ în zilele noastre nu poate pretinde că este prosperă, deoarece are favoarea şi binecuvântarea lui Dumnezeu şi că se află într-o relaţie bună cu El. Nici o naţiune nu se află într-o asemenea relaţie cu Dumnezeu cum au fost evreii şi nici nu poate fi arătat de nimeni că naţiunile de pe pământ au respectat legile lui Dumnezeu, aplicându-le cu credinţă şi observându-le aşa cum sunt date în cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Dacă aceste lucruri ar fi adevărate despre naţiuni, prosperitatea prezentă nu ar fi pătată şi cu o singură faţetă, iar oamenii ar fi cu toţii binecuvântaţi.

Adevărata esenţă a problemei , este că prezenta prosperitate inegală a unor naţiuni, dar în mod deosebit adunarea bogăţiilor şi averii materiale de către clasa conducătoare puternică nu este semnul binecuvântării şi aprobării lui Dumnezeu, ci este fructul unui egoism exagerat. Este, de asemenea, semnul negreşit că sfârşitul conducerii de către egoism este foarte aproape. Inspiratul ucenic Iacov a arătat că ,,oamenii bogaţi se vor aduna împreună ca bogăţiile în ultimele zile" şi că plânsetele celor oprimaţi, mai ales ale fermierilor, se vor ridica şi Dumnezeu le va auzi şi va veni să îi salveze. Este mai mult decât evident că trăim ,,în ultimele zile". Astfel, cei care suferă de unele momente grele sau de presiuni nedrepte din partea celor care se află la conducere acum să fie răbdători. Răsturnarea conducerii egoismului păcătos este la uşă. Nu doar profeţiile Bibliei dau aceste asigurări, dar chiar şi ziarele citează figuri proeminente şi bine văzute ale vremurilor noastre care declară că din cauza competiţiei comerciale aprige şi din cauza pregătirilor gigantice, nu pentru pace, ci pentru război, naţiunile se îndreaptă în mod sigur către autodistrugere în bătălia Armaghedonului. Acea bătălie, Armaghedonul, aşa cum ne zice Dumnezeu, înseamnă zdrobirea organizaţiei lui Satan de pe pământ, instalarea completă a împărăţiei lui Dumnezeu asupra tuturor oamenilor şi eliberarea şi binecuvântarea tuturor oamenilor. — Apocalipsa 16:13 – 16.

Fie ca oamenii să întoarcă spatele de la susţinerea oricărei părţi a organizaţiei lui Satan, fie religioasă, financiară sau politică, să se întoarcă bucuroşi către Dumnezeu şi să întâmpine cu urale venirea împărăţiei Fiului Său drag, Isus Cristos. Războiul Mondial din anul 1914 a marcat sfârşitul lumii, aşa cum foloseşte Biblia acest cuvânt; a marcat sfârşitul celor 7 timpuri ale supremaţiei neamurilor şi ale supremaţiei naţiunilor nelegiuite, a marcat timpul când Dumnezeu i-a dat împărăţia unsului Său Isus şi l-a aşezat pe tron, ca noul şi invizibilul împărat al pământului. Deşi organizaţia lui Satan, în cer şi pe pământ nu a părut niciodată mai puternică sau mai ferm încălecată pe spinările mototolite ale oamenilor, totuşi Împăratul uns al lui Dumnezeu ,Isus Cristos în scurtă vreme va sfărâma întreaga organizaţie malefică a diavolului. Aceasta va fi în viitoarea ,,mare durere", durere aşa cum nu a existat de când a început lumea, aşa că Isus a spus: şi apoi noul Rege va conduce poporul mai departe în libertate şi nespuse binecuvântări. - Matei 24: 21, 22.

Atunci prosperitatea va veni asupra tuturor oamenilor ascultători, chiar mai abundentă decât cea de care s-au bucurat Adam şi Eva în Eden, la fel cum prosperitatea a fost redată răbdătorului Iov ,după ce a îndurat o experienţă dureroasă. (Iov 42:10 – 15). Regatul lui Solomon prevestea împărăţia lui Cristos. Când regina din Seba l-a vizitat pe regele Solomon şi a zărit grandoarea regatului său, a exclamat: ,,Nu mi s-a spus decât jumătate, înţelepciunea şi prosperitatea ta depăşesc faima de care am auzit. Oamenii tăi sunt fericiţi, fericiţi sunt şi aceşti servitori ai tăi." La fel, nu s-a spus decât

Cuprins

jumătate, nici nu poate fi spus mai mult, despre toate beneficiile, binecuvântările şi bucuriile pe care oamenii le vor împărţi atunci când va împărăţi Isus Cristos cu putere absolută şi Satan va fi legat şi organizaţia sa dărâmată din temelii. La acest timp acum aproape, adepţii devotaţi ai lui Isus, doar o „mică turmă" dintre ei vor fi cu el la tronul Său ceresc, dar întreaga rasă omenească va fi supusă lui Cristos pe pământ şi va primi beneficii materiale, fizice şi mentale pe pământ. Profeţii credincioşi ai erei pre-creştine vor fi aduşi din moarte şi instalaţi în funcţii ca „prinţi ai pământului"(Psalmii 45: 16), ca să se poarte ca nişte reprezentanţi ai guvernului invizibil al lui Cristos faţă de omenire. Aceşti „prinţi vor conduce în judecată" şi stricătorii, exploatatorii şi opresorii celor blânzi şi slabi şi ai tuturor oamenilor vor fi decăzuţi, înlăturaţi de la putere şi chiar distruşi ,dacă nu se corectează. — Isaia 32: 1.

Sănătatea oamenilor va fi asigurată şi gradual îmbunătăţită, până când toţi cei care urmează instrucţiunile marelui doctor vor atinge perfecţiunea minţii şi a corpului. „Voi aduce sănătate şi vindecare", declară Domnul (Ieremia 33: 6). Domnul va înlătura toate bolile din lume (Deuteronomul 7: 15), moartea va înceta să mai apară în calea celor neprihăniţi ai lui Dumnezeu. Moartea va fi eliminată, dar nu de oamenii de ştiinţă moderni ,căci Scripturile spun că „Cristos trebuie să împărăţească până îi va aduce pe duşmani sub piciorul Său. Ultimul duşman care va fi distrus este moartea." (1 Corinteni 15: 25, 26) Până şi mormântul, care încă mai protestează pentru mai multe victime, va fi prădat de morţii săi, pentru că Isus Cristos însuşi a spus că „toţi cei care sunt în mormânt vor ieşi la lumină pentru beneficiile învierii"(Ioan 5: 28, 29) şi nimeni nu va fi întors la moarte şi praf, cu excepţia celor care se opun cu îndărătnicie guvernării lui Isus şi încearcă să îşi practice mai departe schemele diavoleşti, astfel dovedindu-se a fi odraslele şarpelui, diavolul. „Şarpele va linge ţărâna, dar legăturile rupte ale familiei pământeşti vor fi reluate şi vindecate." — Psalmii 145: 20; Isaia 65: 25.

Iehova Dumnezeu, care la început a plantat grădina paradiziacă la est, în Eden, pentru bucuria omului, va crea un alt paradis pe pământ, si-l va face destul de mare ca să cuprindă întreaga familie omenească, pe care o va extinde până la capetele pământului. Astfel, toate miliardele de oameni înviaţi se vor bucura de viaţa lor omenească acolo la nesfârşit. Exact aşa cum Dumnezeu l-a instruit pe Adam să subjuge pământul, aşa omenirea va avea privilegiul şi posibilitatea de a coopera cu Dumnezeu, scăpând pământul de reziduuri şi locuri sterpe şi transformându-l într-un paradis. Pământul nu va mai fi monopolizat de baroni şi companii imobiliare. „Pământul este al lui Dumnezeu şi de aici deplinătatea lui" (Psalmii 24: 1) şi El va avea grijă ca pământul să fie distribuit în mod egal oamenilor. Atunci oamenii vor planta şi vor construi şi se vor bucura de roadele muncii lor. Aşa cum Biblia descrie poetic „nici o naţiune nu va ridica sabia împotriva altei naţiuni, nici nu se va mai învăţa războiul. Dar fiecare om va sta sub via sa şi sub smochinul său şi nimic nu le va provoca teamă: pentru că gura Domnului oştirilor a spus aşa." — Mica 4: 3, 4.

Dacă gura lui Iehova a vorbit şi a prezis aceste lucruri glorioase, atunci asta ar trebui să fie suficient pentru ca noi să credem în ele. Acum foarte puţini oameni cred în aceste lucruri pentru că nu au cunoştinţă de ele, ca bază a credinţei lor. Dar Biblia ne spune că în timpul regatului lui Isus, deşi nu va mai fi vreun om al clerului sau denumiri ale bisericii „Toţi mă vor cunoaşte ,de la cel mai mic la cel mai mare dintre ei . . . pentru că le voi ierta nedreptăţile şi nu îmi voi mai aminti păcatul lor." — Ieremia 31: 34.

Isus spune că să îl cunoşti pe Dumnezeu şi pe Cristos înseamnă viaţă eternă (Ioan 17: 3) şi cuvântul lui Dumnezeu ne asigură că în acea perioadă binecuvântată „ei nu se vor răni sau distruge în tot muntele meu sfânt [sau împărăţie], pentru că pământul va fi plin de cunoaşterea Domnului, aşa cum apele acoperă fundul mării." — Isaia 11: 9.

CONVENŢIILE SĂPTĂMÂNII IBSA

Pentru a avea o mulţime mai largă de martori este recomandat ca nici o convenţie să nu fie ţinută în perioada săptămânii IBSA, de pe 25 august până pe 2 septembrie. Fie ca fiecare clasă ca unitate să îşi limiteze activitatea la propriul teritoriu. Astfel fraţii se pot încuraja unul pe altul.

ÎNŞTIINŢARE DE LA ÎNTÂLNIREA ANUALĂ

În funcţie de prevederile cartei şi a dispoziţiei executive a Societăţii de Biblii şi Tractate Turnul de Veghere , o notă este dată prin aceasta ca întâlnirea anuală de afaceri a testamentului numitei Societăţi să fie ţinută la Sala Turngemeinde, situată la N. E. Cor. Broad St. & Columbia Av. în oraşul Philadelphia, Statul Pennsylvania, începând cu ora 10 în dimineaţa zilei de joi 31 octombrie 1929. Afacerea anuală a Societăţii va fi tranzacţionată la această întâlnire.

W. E. VAN AMBURGH, Secretar.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L **1August 1929** **Nr. 15**

Iov găseşte adevărul

„Iov ascultă aceasta! Stai şi ia aminte la minunile lui Dumnezeu!” — Iov 37:14.

Partea a III - a

CUVÂNTUL lui Iehova face înţelept pe omul cuminte. Lăudăroşia sau înălţarea altor creaturi îl fac pe om prost, pentru că prin aceasta se înşeală pe sine însuşi şi înşeală şi pe alţii. (Proverbe 14 : 8) Cei trei prieteni falşi ai lui Iov reprezintă clasa proastă a omenirii, care vorbesc după plăcerea oamenilor şi nu după voinţa lui Dumnezeu. De la capitolul treizeci şi doi până la trei zeci şi opt vorbeşte Elihu. Cu umilinţă venerabilă atribuie lui Dumnezeu orice înţelepciune şi laudă, Pe cine preumbreşte oare Elihu în această scenă de închipuiri din cartea lui Iov?

2. Când a început Elihu să vorbească, el nu a declarat că vorbeşte cuvintele sale înţelepte , ci a zis că vorbeşte ca cuvântătorul lui Iehova şi că toată lauda i se cuvine lui Dumnezeu. I-a zis lui Iov: „Înaintea lui Dumnezeu eu sunt seamănul tău şi eu ca şi tine am fost făcut din ţărână. Astfel frica de mine nu te va turbura şi greutatea mea nu te va copleşi.” (Iov.33 :6, 7) Mai târziu a mai zis Elihu: „De departe îmi voi aduce dovezile mele şi voi dovedi dreptatea Ziditorului meu. Fii încredinţat, cuvântările mele nu sunt minciuni, ci ai a face cu un om cu simţăminte curate. Dumnezeu este puternic, dar nu leapădă pe nimeni; şi este puternic prin tăria priceperii lui. El nu lasă pe cel rău să trăiască şi face dreptate celui nenorocit.” — Iov 36 : 3—6.

3. În legătură cu aceasta este bine să observăm cuvintele lui Isus pe care le-a rostit când a fost pe pământ: „Cunoştinţa pe care o vorbesc nu este a mea, ci este a Aceluia, care m-a trimis… Cuvintele pe care vi le spun, sunt viaţă şi spirit… Este adevărat Cel ce m-a trimis; şi eu ce am auzit de la El, acelea le spun lumii... Aşa vorbesc după cum Părintele m-a învăţat... „Întotdeauna fac ceea ce este plăcut înaintea Părintelui meu.” (Ioan 7 :16 ; 6 :63 ; 8:26,28,29) Isus Christos a fost unsul lui Iehova, ceea ce dă de înţeles că Iehova l-a încredinţat să vorbească în numele său. (Isaia 61:1—3) Toţi aceia care au ajuns în corpul lui Christos şi au fost unşi de spiritul sfânt, sunt îndreptăţiţi şi încredinţaţi să spună cuvintele Lui în numele Domnului, ce vorbesc despre împăcarea lui Dumnezeu cu omenirea. (II Corinteni 5 :20) Este deci întemeiată concluzia că Elihu a închipuit pe martorii credincioşi ai Domnului. Pentru aceasta Elihu a închipuit pe Isus Christos, Capul şi pe membrele corpului său. Aceştia toţi la un loc formează Servul lui Dumnezeu, după cum citim:

4. „Iată servul meu pe care-1 sprijin, alesul meu întru care binevoieşte sufletul meu. Pus-am spiritul meu peste dânsul, va răspândi dreptul între naţiuni... Eu, Iehova , chematu-te-am spre mântuire, şi voi sprijini mâna ta, te voi păstra şi te voi face legământ poporului, lumina naţiunilor, ca să deschizi ochii celor orbi, ca să scoţi din închisoare pe cei legaţi, pe cei ce şed în întunerecul din închisoare. Eu sunt Iehova, acesta este numele meu; şi nu voi da mărirea mea altuia, nici lauda mea chipurilor cioplite.” —Isaia 42 :1,6—8.

Cuprins

5. Mai departe, Elihu era şi tânăr, închipuind pe acei „tineri”, asupra cărora Dumnezeu a vărsat spiritul său în aceste zile din urmă, după venirea Domnului la templul său. Aceştia au devenit martorii lui Dumnezeu. (Ioel 2 :28) Aceştia sunt acei „tineri”, care cu totul s-au alăturat de partea lui Dumnezeu, împotriva Diavolului şi a organizaţiei sale. Martorul inspirat al lui Dumnezeu, vorbind despre clasa tinerilor, a zis: „Vă scriu vouă tinerilor, fiindcă aţi biruit pe cel rău….fiindcă sunteţi tari şi cuvântul Iui Dumnezeu rămâne în voi şi aţi biruit pe cel rău, şi nu iubiţi lumea.” (I Ioan 2 : 13—15) Aceştia sunt aceia pe care profetul îi descrie ca picioarele vestitorului de bine, care „vesteşte pacea”, şi care vorbeşte de marele plan de mântuire al lui Dumnezeu şi aşa vorbeşte către poporul lui Dumnezeu: „Dumnezeul tău domneşte!” Ei sunt acei „paznici”, care cu bucurie se înfrăţesc în lucrul mărturiei despre numele marelui Iehova Dumnezeu şi despre planul său. — Isaia 52 :7, 8.

6. Elihu a vorbit către Iov: „Dar dacă se găseşte un înger mijlocitor pentru el, unul din miile acelea, care vestesc omului calea pe care trebuie s-o urmeze” (Iov 33:23). Deci Elihu, prin cuvintele sale, arată că el închipuie pe „tâlcuitorul”, „trimisul” lui Dumnezeu, pe servitorul pe care Dumnezeu l-a uns şi l-a încredinţat să vorbească cuvintele sale spre mângâiere acelor oameni, care doresc să cunoască adevărul. Clasa unsă a lui Dumnezeu este încredinţată „Treceţi, treceţi pe porţi! Pregătiţi o cale poporului! Croiţi, croiţi drum, daţi pietrele la o parte! Ridicaţi un steag peste popoare!”. (Isaia 62 :10) Această profeţie se referă, mai cu seamă, la timpul când Domnul ia în mână puterea sa, începe să domnească şi după ce vine în templul său şi adună la un loc Sionul.

7. Elihu, deci, a închipuit acea clasă, căreia i-a zis Dumnezeu: „Voi sunteţi martorii Mei zice Iehova şi servul Meu pe care l-am ales; ca să cunoaşteţi şi să credeţi în Mine şi să înţelegeţi că Eu sunt, înainte de Mine nici un Dumnezeu nu a fost, nici nu va fi după mine. Eu, Eu sunt Iehova şi afară de Mine mântuitor nu este. Eu am prezis şi am mântuit, şi datu-v-am în ştire pe când dumnezeu strein încă nu era între voi, de aceia voi sunteţi martorii Mei, zice Iehova, că Eu sunt Dumnezeu.” — Isaia 43: 10—12.

8. Că o profeţie oarecare o înţelegem potrivit, o ştim dacă faptele clare le putem aplica potrivit asupra cuvintelor profetice şi credem că acelea se potrivesc de minune. Văzând că cuvintele Domnului arată, că în această icoană Elihu a trebuit să închipuie clasa Lui unsă, care sunt faptele care arată împlinirea ei? Faptele indiscutabile arată că în anii din urmă a fost şi este o clasă a oamenilor, care s-au consacrat pe deplin lui Dumnezeu şi împărăţiei Sale drepte. Aceştia constituie clasa ,,servului uns”. În anul 1918 Domnul a venit în templul Său. Cam pe la anul 1922 a început să observe şi să înţeleagă poporul Său deosebirea dintre organizaţia lui Dumnezeu şi cea a lui Satan. Îndeosebi de la anul 1922 încoace, aceia care s-au consacrat Domnului, plini de bucurie în inimile lor, au ieşit afară să explice poporului cuvântul lui Dumnezeu şi să spună acelora din popor care doresc să audă de Dumnezeu despre puterea lui nemărginită, despre îngrijirea lui miloasă de a da viaţă omenirii prin restatornicire, arătând că Dumnezeu a aşezat pe tron pe Isus Christos, Regele uns, sub domnia căruia se va da ocazia tuturor popoarelor şi naţiunilor de pe pământ să fie restatornicite la viaţă şi să trăiască pe pământ.

Iehova vorbeşte

9. Dar să ne întoarcem la icoana din cartea lui Iov. Dumnezeu nu a avut plăcere de cei trei prieteni falşi ai lui Io*v,* deoarece aceştia nu vorbeau adevărul. Domnul a zis lui Elifaz din Teman: „Mânia mea s-a aprins asupra ta şi asupra celor doi amici ai tăi, căci voi n-aţi vorbit aşa de drept de mine, ca servul meu Iov.” (Iov 42 :7) Cuvintele lui Iehova, rostite aici, arată că Iov, care nu s-a mândrit, a umblat mai aproape de adevăr şi a spus multe adevăruri, pe când prietenii falşi ai lui Iov, care au susţinut că vorbesc în numele Domnului, nu au vorbit adevărul.

Cuprins

10.Cât de bine corespund faptele împlinite de atunci acestei ilustraţii! Reprezentanţii organizaţiei vizibile a Diavolului au susţinut, că vorbesc în numele lui Iehova Dumnezeu. Preoţimea şi asociaţii ei, mai marii turmelor, patronii, au figurat ca singurii interpreţi ai cuvântului lui Dumnezeu, şi îndrumători şi sfătuitori ai poporului. Ei nu au vorbit adevărul, până când mulţi oameni buni şi cinstiţi din popor, care au dorit să cunoască adevărul, au şi cunoscut unele adevăruri, pe care apoi le-au şi mărturisit. Pe aceşti din urmă Iov i-a închipuit. Sistemele ecleziastice au ridicat clădiri mari şi fastuoase, pe care le-au numit „biserici", le-au împodobit cu nişte lucruri scumpe, cu conducerea acestora a încredinţat pe marii doctori ai teologiei, de patroni şi de curatori au pus pe oamenii mari financiari şi pe politicienii de profesie; şi în aceste case numite „biserici" şi-au arătat preoţii „înţelepciunea lor proprie", susţinând că reprezintă pe Domnul. În realitate au reprezentat pe Diavol, deoarece aceea este organizaţia Diavolului.

11. E drept că multe dintre aceste sisteme bisericeşti pentru aceia au venit în existenţă, să servească lui Dumnezeu, dar nu peste mult au căzut victimă Diavolului; iar Domnul a făcut să se scrie mărturia lui referitor la acest fapt, cuvintele lui se referindu-se mai cu seamă la timpul nostru. (Ieremia 2:21—23). Babilon şi Belial sunt numirile date organizaţiei Diavolului; şi deoarece sistemele ecleziastice constituie o parte a acesteia, Domnul aşa vorbeşte despre ea: „Ce înţelegere poate fi între Hristos şi Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi Suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu." De aceea: „Ieşiţi din mijlocul lor, şi despărţiţi-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeţi de ce este necurat, şi vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, şi voi Îmi veţi fi fii şi fiice, zice Domnul Cel Atotputernic."— II Corinteni 6 :15—18.

12. Într-adevăr, aşa numita „creştinătate" este o organizaţie social-politică, care este condusă îndeosebi de marii proprietari ai bunurilor şi de politicienii profesionişti, care îşi duc la îndeplinire lucrurile lor egoiste şi murdare, şi de preoţimea, care se declară de a fi reprezentanţii lui Dumnezeu şi îndeamnă poporul să sprijine cu devotament această organizaţie. Mulţi oameni de bine, care doresc să cunoască cuvântul adevărului dumnezeiesc, se găsesc în robia acestor sisteme religioase. Elihu închipuie pe clasa aceea, care are privilegiul să lămurească pe aceştia.

13. Ceea ce am spus aici despre sistemele catolice şi protestante, se referă şi la comunităţile evreieşti. În aceste comunităţi tot atât de puţin învaţă rabinii pe popor despre cuvântul lui Dumnezeu scris de profeţii sfinţi. În locul cuvântului lui Dumnezeu ei au pus cuvintele aşa numiţilor „părinţi", chiar aşa după cum şi cei trei prieteni ai lui Iov l-au îndemnat să studieze şi să urmeze pe aceşti părinţi. Aceştia, chiar aşa cum şi sistemele protestante fac parte din aşa zisa „creştinătate", tot aşa şi ei fac parte din ea ,deoarece denumirea de „creştinătate" şi aşa este falsă. Cu aceasta au voit să arate că reprezintă împărăţia lui Christos, dar în realitate au folosit acest nume numai în scopul să orbească omenirea. Aceasta nu este altceva decât organizaţia Diavolului. Nici o parte a aşa-zisei creştinătăţi nu învaţă, şi nici nu încearcă să înveţe că Dumnezeu are un plan, referitor la aceea ca să dea viaţă omului aici pe pământ, prin răscumpărare, înviere şi restatornicire.

14.Clasa unşilor lui Dumnezeu, care sunt cunoscuţi şi ca cercetători ai Bibliei, şi care clasă a fost preumbrită de Elihu, este singura clasă sub soare, care în timpul de acum preamăreşte numele lui Iehova Dumnezeu pe pământ şi care toată lauda o atribuie lui Dumnezeu şi nu oamenilor. Aceştia vorbesc poporului despre drumul Domnului pregătit pentru omenire s-o conducă la viaţă şi fericire. Aceasta clasă a „servului credincios şi uns" are tot motivul să se bucure şi să cânte, deoarece ei i s-a dat privilegiul să vestească numele Atotputernicului Dumnezeu, precum şi măreţia şi bunătatea lui miloasă, şi să spună omenirii, cum va veni înviorarea şi binecuvântarea ei prin împărăţie. Niciodată nu a avut omul mai mare privilegiu, decât privilegiul de care de bucură aceia care îşi află toată

Cuprins

desfătarea în faptul să fie martorii credincioşi ai lui Iehova, prin aceea că acelora care doresc să audă, le vorbesc şi pun mărturie despre îngrijirea miloasă a lui Dumnezeu referitor la mântuirea omenirii!.

Timpul

15. După cum putem vedea, scopul principal al cuvintelor lui Elihu au ţintit preamărirea numelui lui Iehova, ceea ce a şi făcut. El mărturiseşte despre puterea lui Iehova. Arată prăbuşirea organizaţiei lui Satan şi despre lucrul lui Dumnezeu în timpul restatornicirii. Vocea este folosită pentru închipuirea a ceva veste. Clasa servului Domnului îşi ridică vocea, adică vesteşte în armonie cuvintele şi solia lui Iehova Dumnezeu.

16. Fulgerul reprezintă luminarea cuvântului lui Dumnezeu, pe care o dă prin clasa unşilor săi. Elihu a declarat în vorbirea sa: „Ascultaţi, ascultaţi trăsnetul tunetului Său, bubuitul care iese din gura Lui! Îl rostogoleşte pe toată întinderea cerurilor, şi fulgerul Lui luminează până la marginile pământului.”.(Iov 37:2,3).Prin aceasta arată, că vestea adevărului luminat de „fulgerul” Domnului, va ajunge sub îndrumarea sa până la marginile pământului, ca o mărturie pentru naţiuni şi omenire. După aceea spune: „Apoi se aude un bubuit, tună cu glasul Lui măreţ; şi nu mai opreşte fulgerul, de îndată ce răsună glasul Lui. Dumnezeu tună cu glasul Lui în chip minunat; face lucruri mari pe care noi nu le înţelegem. Vijelia vine de la miazăzi, şi frigul, din vânturile de la miazănoapte. Îi face să pară ca o nuia cu care loveşte pământul sau ca un semn al dragostei Lui. Iov, ia aminte la aceste lucruri! Priveşte liniştit minunile lui Dumnezeu! Acum, fireşte, nu putem vedea lumina soarelui care străluceşte în dosul norilor, dar va trece un vânt şi-l va curăţi; de la miazănoapte ne vine aurora, şi ce înfricoşată este măreţia care înconjoară pe Dumnezeu”— Iov 37 :4,5, 9,13,14,21,22.

17. În principiu Elihu descrie aici un astfel de timp când se va da o mare şi puternică mărturie popoarelor şi naţiunilor de pe pământ despre Dumnezeu, despre măreţia lui, despre planul său măreţ ce ţinteşte mântuirea omenirii ,despre un vifor apropiat, despre marea strâmtorare care este arătarea mâniei lui Dumnezeu împotriva organizaţiei Diavolului , şi despre aceea că imediat după această vestire sau în cursul acestei vestiri, viforul sau vârtejul va izbucni cu o putere teribilă, şi după ce va mătura pământul şi îl va curăţi „de la miazănoapte va veni aurora (timpul frumos) . Aceste cuvinte ale lui Elihu preumbresc faptul că popoarelor de pe pământ li se va da o mare mărturie, ce va fi urmată de strâmtorarea cea mare şi după ce trece acest timp vor urma binecuvântările restatornicirii.

18. Astfel este arătat timpul când clasa servitorilor unşi de pe pământ va trebui să pună mărturie despre măreţia lui Dumnezeu, despre planul său de a nimici organizaţia Diavolului şi despre aceea că împărăţia lui, în fruntea căruia va sta Fiul său uns, va aduce viaţă omenirii. Faptele arată că clasa servitorilor unşi chiar această mărturie o duc popoarelor de pe pământ şi că aceasta trebuie să se întâmple înainte ce marele vifor al războiului lui Iehova se va lăsa asupra naţiunilor de pe pământ

19. Războiul mondial dintre anii 1914-1918 şi evenimentele ce au urmat arată împlinirea profeţiei referitoare la sfârşitul lumii , din Matei 24:7—22. Aceasta înseamnă că anul 1914 a fost timpul acela, când timpul de aşteptare pentru intrarea în acţiune împotriva lui Satan şi a organizaţiei sale s-a sfârşit. În Matei 24 versul 14 este scris că, după acest timp, trebuie vestită evanghelia popoarelor de pe pământ, anume acea veste că lumea s-a sfârşit, timpul împărăţiei lui Dumnezeu a sosit şi că aceasta trebuie vestită spre mărturie popoarelor. Versurile 21 şi 22, tot din acest capitol, susţin că va urma un timp de strâmtorare, care lumea încă nu a văzut şi aceasta va fi cea din urmă strâmtorare. Acest timp de strâmtorare la final ,profetul lui Dumnezeu îl descrie ca marele război al Dumnezeului Atotputernic. (Apocalips 16 :14). Aceasta va fi războiul Dumnezeului Atotputernic împotriva organizaţiei lui Satan, care va însemna prăbuşirea desăvârşită a acestei organizaţii.

Cuprins

20. Acesta este un alt motiv pentru ce clasa servului lui Dumnezeu trebuie să se bucure, să cânte lauda numelui lui Iehova şi să vestească faptele lui între naţiuni. (Isaia 12 :l—5). Faptele fizice corespunzătoare împlinirii în prezent a acestei profeţii, sunt o dovadă pe mai departe că Elihu închipuie o astfel de clasă, care va fi favorizată prin aceea că va înţelege la timp aceste profeţii. Înţelesul profeţiilor Dumnezeu le ascunde până la timpul când permite să fie înţelese. Poporul său până acuma n-a putut înţelege cartea lui Iov. Acum însă devine luminată de strălucirea hotărârii dumnezeieşti în descoperire, pentru care lui Dumnezeu i se cuvine orice laudă şi mărire. Descoperirea cărţii lui Iov pentru poporul lui Dumnezeu este o dovadă pe mai departe, că ne apropiem grabnic de războiul Atotputernicului Dumnezeu şi de binecuvântările pământeşti ale împărăţiei lui Dumnezeu, ce vor urma după acest război.

21. Când Elihu şi-a sfârşit mărturia, viforul a izbucnit cu toate puterile. Acesta este simbolul mâniei lui Dumnezeu manifestat împotriva organizaţiei lui Satan. Despre aceasta a lăsat Domnul să se scrie de profetul său: „Căci iată că în cetatea peste care se cheamă Numele Meu, încep să fac rău: şi voi să rămâneţi nepedepsiţi?" „Nu veţi rămânea nepedepsiţi, căci voi chema sabia peste toţi locuitorii pământului, zice Domnul oştirilor." „Şi tu, să le prooroceşti toate aceste lucruri, şi să le spui: „Domnul va răcni de sus; din Locaşul Lui cel Sfânt va face să-I răsune glasul; va răcni împotriva locului locuinţei Lui; va striga, ca cei ce calcă în teasc, împotriva tuturor locuitorilor pământului. Vuietul ajunge până la marginea pământului; căci Domnul Se ceartă cu neamurile, intră la judecată împotriva oricărei făpturi, şi dă pe cei răi pradă săbiei, zice Domnul." „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: „Iată, nenorocirea merge din popor în popor, şi o mare furtună se ridică de la marginile pământului. Cei pe care-i va ucide Domnul în ziua aceea vor fi întinşi de la un capăt al pământului până la celalt; nu vor fi nici jeliţi, nici adunaţi, nici îngropaţi, ci vor fi un gunoi de pământ. Gemeţi, păstori, şi strigaţi! Tăvăliţi-vă în cenuşă, povăţuitori ai turmelor! Căci au venit zilele junghierii voastre. Vă voi zdrobi, şi veţi cădea la pământ ca un vas de preţ. Nu mai este nici un loc de adăpost pentru păstori! Nu mai este nici o scăpare pentru povăţuitorii turmelor!" — Ieremia 25 :29—35.

Iehova Dumnezeu

22. „Atunci Iehova răspunse lui Iov din furtună". (Iov 38 :1) Aceasta descrie situaţia ce va fi atunci când Dumnezeu se va face cunoscut înaintea omenirii. Furtuna închipuie mânia lui Dumnezeu manifestată împotriva organizaţiei lui Satan. În acest timp de mare strâmtorare va da Dumnezeu în ştire omenirii cine este Atotputernicul şi Veşnicul Dumnezeu. Cititorul să studieze acum bine capitolele 38—41!

23. Până când aşa - zisa „lume creştină" figurează ca mântuitorul popoarelor de pe pământ şi, ca atare, face încheieri de pace şi înfiinţează Liga Naţiunilor şi alte asemenea instituţii, foarte mulţi oameni de bine şi cinstiţi sunt care nu mai cred şi nu se încred în „creştinătate". Aceşti oameni desigur nu cunosc planul lui Dumnezeu şi ,după concepţia lor, aşteaptă binecuvântările lui Dumnezeu. Ei cred în Dumnezeu, dar totuşi nu cunosc nici organizaţia lui Dumnezeu şi nici pe cea a Diavolului. Între altele, Iov a preumbrit şi pe această clasă. Acestei „clase" de oameni, Domnul îi vorbeşte din furtună şi face să amuţească toţi înţelepţii închipuiţi de pe pământ. El atrage atenţiunea asupra faptului că El este Creatorul cerului şi al pământului şi arată că afară de El nimeni altul nu este, pe mai departe că El este izvorul a toată înţelepciunea, puterea, dreptatea şi iubirea. Cuvintele lui arată lipsa de însemnătate a omului şi preamăresc măreţia Creatorului.

24. Ce scop a urmărit oare Dumnezeu prin aceea ce a zis lui Iov în capitolele treizeci şi opt şi următoarele? Ţinând seamă de faptul că Iov a închipuit pe acei indivizi ai pământului, care cred în

Cuprins

Dumnezeu, scopul este acela de a atrage atenţia oamenilor asupra faptului că Iehova este Dumnezeu şi că viaţa numai graţie îngrijirii lui miloase şi plină de iubire se poate obţine. Scopul lui este acela, ca să convingă pe fiecare om despre adevărul că omul nu are nici o putere ca să-şi asigure singur binecuvântări.

25. Înaintea creaturilor se pune spre rezolvare întrebarea veche: Cine este Cel Prea Înalt? Aceasta întrebare s-a iscat în urma necredincioşiei lui Lucifer şi a năzuinţei lui de a întoarce pe oameni de la adevăratul Dumnezeu. Satan s-a năzuit să orbească pe creaturile de pe pământ faţă de măreţia şi bunătatea lui Dumnezeu. Dumnezeu a permis duşmanului ca să meargă până la marginea extremă a străduinţelor sale nelegiuite, ceea ce se arată prin atacul lui Satan ce l-a îndreptat împotriva lui Iov. Numai puţini oameni pot să cuprindă într-o măsură oarecare susţinerea că Iehova este Dumnezeu. Majoritatea creştinătăţii, cu numele, crede că priveşte către Dumnezeu şi conducătorii lor îi şi amintesc numele, dar inima lor este departe de El. Mulţi care susţin despre sine că urmează urmele picioarelor marelui Meşter, cred că înţeleg numele lui Dumnezeu, dar nu este aşa. Nu există nimeni dintre aceştia pe pământ, care ar putea înţelege aceasta pe deplin. În prezent poporul lui Dumnezeu tot mai bine poate înţelege numele Lui, deoarece fulgere trimite pentru luminarea cuvântului său. Acesta este motivul pentru ce este îndrumat poporul uns al lui Dumnezeu ca să pună mărturie despre adevărul că Iehova este Dumnezeu.

26. Atunci când Dumnezeu, cu puterea lui nemărginită a scos pe poporul izraelit din mâna apăsătoare a egiptenilor, prin aceasta a învăţat pe acest popor că El este Dumnezeu. Egiptul a închipuit pe organizaţia lui Satan, iar muntele Horeb a închipuit organizaţia lui Dumnezeu. În mod minunat a eliberat Dumnezeu pe izraeliţi din Egipt şi i-a condus la muntele Horeb, unde le-a dat legea sau acea regulă de conduită, care trebuia să-i conducă şi să le arate drumul ce duce la viaţă. Atunci aceea a fost întrebarea importantă, că cine este Dumnezeu şi pe cine trebuie să-1 servim. Partea cea mai importantă a legii dată lui Izrael la muntele Horeb este aceasta: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alţi dumnezei afară de mine!" (Geneza 20: 2, 3). Această declaraţie a lui Dumnezeu a fost făcută în folosul omului. Scopul a fost ca să înveţe pe oameni că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat şi că fiecare care doreşte să primească viaţă, numai de la Dumnezeu poate să primească şi trebuie să se supună legilor sale. Tot această mare regulă a întărit-o Iehova, când a vorbit lui Iov din furtună. (Iov 38 :41) Acum Iehova are un popor uns pe pământ, care are datoria să avertizeze pe naţiuni că El este singurul Dumnezeu şi această vestire voieşte s-o facă înainte ce aduce asupra naţiunilor furtuna sau războiul mare. Unii vor lua la inimă aceasta vestire, dar majoritatea nu va asculta de ea; iar Dumnezeu, cu ocazia strâmtorării mari, va convinge pe toţi că El este Dumnezeu.

27. Este scris lămurit, că Dumnezeu de-aceea a trimis pe Fiul Său iubit pe pământ, ca să se îngrijească prin aceasta de marele preţ de răscumpărare, ca omul să poată primi viaţa veşnică pe baza aceasta. Ioan 3:16,17. Acest mare Învăţător a zis, la sfârşitul drumului său de pe pământ: „Şi aceasta este viaţa veşnică, ca să te cunoască pe tine singurul adevărat Dumnezeu, şi pe Isus Christos, pe care l-ai trimis." (Ioan 17 :3) Aceasta înseamnă, deci, că Iehova este Dumnezeu, şi că fără de cunoştinţa acelei unelte care aduce viaţă omenirii, nimeni nu poate să primească viaţă.

28. De la tragedia din Eden până la anul 1914, Dumnezeu a permis Diavolului ca să dezvolte toate năzuinţele sale de a întoarce pe creaturi de la Dumnezeu. Acesta a fost un timp de mari suferinţe, care au adus experienţe omenirii, din care au tras învăţătura pe care nu o putea câştiga pe alte căi. În anul 1914 s-a întâmplat, că în armonie cu cuvintele profetului, aşa a vorbit către Unsul Său: „Du-te şi domneşte între duşmanii tăi!" (Psalm 110 : 1, 2) De la acest timp încoace, Domnul a pus în activitate împărăţia Sa. Prin unşii Săi, îndeosebi, a pus mărturie poporului asupra faptului că El este Dumnezeu, ce s-a făcut spre binele lui Dumnezeu şi al oamenilor. Popoarelor de pe pământ

Cuprins

trebuie să le spunem, că Iehova este neîntrecut, că El este singurul adevărat Dumnezeu; ceea ce trebuie să ştie în scopul ca să poată primi ocazie pentru viaţă. Aceasta o arată acele cuvinte, pe care Dumnezeu le-a adresat lui Iov. Faptul că unşii acuma trebuie să pună mărturie, arată acea stare, care a ocupat Elihu în ilustraţie. Dumnezeu a hotărât ca această mărturie să se dea acum; şi nimeni nu poate să se bucure de aprobarea şi plăcerea Sa, dacă nu ia parte la această mărturie dată poporului. Domnul s-a îngrijit de unealta prin care se poate pune această mărturie.

29. Îi spune lui Iov: „Poţi tu să arunci fulgerile, ca să plece? Îţi zic ele: „Iată-ne?" (Iov 38 :35) Cu aceasta, în cuvinte scurte dar cuprinzătoare ,spune Dumnezeu că radiofonia este un rezultat al puterii sale şi nu al omului şi că El răspândeşte vestea adevărului prin radio. Clasa servului trebuie să folosească acum această unealtă şi o şi foloseşte pentru vestirea măreţiei lui Iehova, Creatorul cerului şi al pământului şi să spună omenirii planul său că intenţionează să dea viaţă aici pe pământ. Tot atunci spune şi celor ce fac parte din organizaţia lui Satan, cum va fi înlăturată mâna apăsătoare, şi cum va fi nimicită. Organizaţia lui Satan, îngâmfată şi neruşinată, vrea să-şi însuşească radiofonia, dar noi ştim că Domnul va folosi această unealtă spre răspândirea vestirii împărăţiei sale, după voinţa lui nemărginită. Este neîndoios , că la timpul său, Dumnezeu va aşeza pe servitorii lui credincioşi, Avraam, David şi pe alţii în Ierusalim, care de acolo vor vorbi prin radio tuturor popoarelor, ca să audă şi să cunoască că nu este alt Dumnezeu afară de Iehova. Atunci oamenii vor şti că cunoştinţa lui Iehova Dumnezeu şi supunerea faţă de El înseamnă că vor fi restatorniciţi la zilele lor din tinereţe şi vor trăi în veci pe pământ.

Restatorniciţi

30. În urma furtunii mari, după ce a auzit cuvintele lui Dumnezeu, Iov s-a umilit în faţa lui Dumnezeu şi a zis: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în ţărână şi cenuşă." (Iov 42 : 5, 6) Prin aceasta este ilustrat faptul că , după ce furtuna mare a strâmtorării va mătura pământul şi organizaţia lui Satan va fi sfărâmată, toţi oamenii de bine cu inima cinstită vor zice: „În pulbere şi în cenuşă mă căiesc, şi cu bucurie mă supun marelui şi veşnicului Iehova. Am auzit de tine Dumnezeule atotputernic, în cei şase mii de ani trecuţi, dar Satan, şi îndeosebi uneltele lui preoţii, ne-au orbit şi ne-au făcut surzi şi astfel nu te-am putut înţelege pe tine. Nu demult am auzit de tine de la martorii tăi, care încontinuu ne-au strigat în urechi planul tău. Am văzut manifestarea puterii şi a măreţiei tale în furtuna războiului tău, care a venit asupra noastră, şi acum mintea noastră s-a deschis şi vedem măreţia, puterea şi strălucirea ta." — Habacuc 2 :14; Hagai 2 :7.

31. Când oamenii de bine vor vedea şi vor înţelege, vor şti că preoţii şi asociaţii lor au înfăţişat fals pe Domnul şi că aceia, într-adevăr, pe Diavolul l-au reprezentat. Vor vedea şi înţelege că Dumnezeu este iubire şi că bunătatea şi mila lui este partea lor de moştenire. Profetul Domnului aşa îi arată pe aceştia, ca unii care zic: „Iată acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Iehova, în care credeam, acum să ne bucurăm şi să ne veselim de mântuirea lui".— Isaia 25 :9.

32. Revenind la icoană, însemnarea spune că Dumnezeu l-a restatornicit pe deplin pe Iov, care s-a căit şi s-a umilit. Stă scris: „Şi Domnul a ascultat rugăciunea lui Iov. Domnul a adus pe Iov iarăşi în starea lui de la început, după ce s-a rugat Iov pentru prietenii săi. Şi Domnul i-a dat înapoi îndoit decât tot ce avusese. Fraţii, surorile, şi vechii prieteni ai lui Iov au venit toţi să-l vadă, şi au mâncat cu el în casă. L-au plâns şi l-au mângîiat pentru toate nenorocirile pe care le trimisese Domnul peste el, şi fiecare i-a dat un chesita şi un inel din aur. În cei din urmă ani ai săi, Iov a primit de la Domnul mai multe binecuvântări decât primise în cei dintâi. A avut patrusprezece mii de oi, şase mii de

cămile, o mie de perechi de boi, şi o mie de măgăriţe. A avut şapte fii şi trei fete;". — Iov 42 : 9—13.

33. Vedem ,deci, că Dumnezeu cu Iov a format o icoană foarte minunată, ceea ce închipuie intenţia sa de a da viaţă rasei omeneşti, prin răscumpărare şi restatornicire. Iov din nou a primit şapte fii şi trei fete, adică zece copii, ce reprezintă restatornicirea deplină a întregii familii omeneşti a acelora _care se_vor căi şi se vor umili înaintea lui Iehova Dumnezeu. Iov a reprimit 14 000 de oi, 6 000 cămile, o mie de boi şi o mie de asini, ce reprezintă acele bunuri bogate, de care se va împărtăşi omenirea restatornicită. Când izraeliţii au pierdut favoarea lui Dumnezeu, din cauza neascultării ,adeseori au fost duşi în robie, dar ,după ce s-au căit şi s-au întors, Dumnezeu din nou i-a primit în favoarea sa, a întins harul său asupra dânşilor, şi i-a întors din robia lor.. Multe miliarde ale omenirii sunt morţi şi se găsesc în morminte, care stare adeseori este amintită ca prinsoare sau robie. Alte multe milioane de pe pământ luptă crâncen cu moartea, sufăr şi stau pe pragul morţii. Despre aceştia se spune potrivit că se află în robia păcatului şi a morţii. Promisiunea lui Dumnezeu este aceea că El va scoate naţiunile şi pe oameni din prinsoare şi, prin restatornicire, le va deschide drumul spre viaţă. (Psalm 68 : 19 ; Efeseni 4:8; Ezechiel 16:53) . Dumnezeu ,prin gura profeţilor săi, a prezis că la timpul său hotărât va deschide pentru fiecare om drumul spre viaţă şi că cei supuşi, prin lucrul restatornicirii vor primi viaţă şi vor trăi pe pământ în fericire veşnică. — Fapte 3:21—24.

Răscumpărător

34. Rabinii evreilor mai vorbesc câte odată de Mesia, deoarece profeţii adeseori profeţesc venirea lui Mesia. Profeţii au profeţit şi aceea, că Mesia va fi Mântuitorul omenirii. Câţiva urmaşi naturali ai lui Avraam de fapt cred într-un mântuitor. Sistemele bisericeşti „creştine" mai vorbesc despre Isus şi îl numesc de Mântuitor, dar cuvintele lor sunt numai batjocură, ca şi cum ar fi cuvintele prietenilor falşi ai lui Iov. Ei numai cu gura amintesc de lsus şi Dumnezeu, dar inimile lor -- după cum a profeţit aceasta Domnul —stau departe de la dânşii. Isaia 29 :13. Cel mai important ce spun aceşti învăţători religioşi despre Isus Christos este aceea că El este o pildă de urmat, şi că oamenii să studieze viaţa lui, din care să ia exemplu de urmat. Majoritatea preoţimii, acum, nici nu spune că Isus ar fi fost ceva mai mult decât un om de rând păcătos. Făţiş şi în mod îngâmfat neagă valoarea jertfei lui, care a procurat de preţul de răscumpărare a omenirii şi, prin aceasta dispreţuiesc puterea mântuitoare a sângelui său.

35. Nu există astăzi sub soare confesiune, fie evreiască, catolică sau protestantă, care ar învăţa că sângele lui Isus de aceea s-a vărsat, ca să formeze un preţ de cumpărare pentru răscumpărarea omului din moarte, şi că la venirea a doua a Domnului Isus Christos în împărăţia sa, va restatornici pe cei supuşi la viaţa desăvârşită şi le va da locuinţă veşnică pe pământ.. În acelaşi timp, toate aceste sisteme religioase figurează ca reprezentanţii lui Dumnezeu, cu toate că în realitate ei sunt înşelători şi făţarnici. Toate aceste sisteme resping împărăţia lui Dumnezeu de pe pământ şi nu o recunosc ca unealta lui Dumnezeu care este menită să aducă pace, prosperitate, viaţă şi fericire. Faţă de aceştia, Iov a reprezentat o astfel de clasă a omenirii, care cred în Dumnezeu şi în marele Mântuitor.

36. În vorbirea sa, Iov spune o profeţie în care accentuează lipsa unui Mijlocitor. Prin aceasta a arătat credinţa lui într-un Mântuitor, când a zis: „Dar ştiu că Răscumpărătorul meu este viu, şi că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea, şi chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuşi pe Dumnezeu." Iov 19:25, 26. Aşa se vede că aici este exprimată cugetarea că acela, care va fi Răscumpărătorul lui Iov şi al omenirii întregi, trăia deja atunci în marele univers, că la sfârşit prin el se vor scula morţii şi astfel şi Iov, căruia chiar dacă-i vor „roade

Cuprins

viermii carnea", se va scula, nu în corpul său vechi, dar într-unul nou, ce va primi la înviere, dar care va fi tot aşa ca cel dinainte şi astfel va vedea dovezile prezenţei Mântuitorului.

37. Şi cu o altă ocazie şi-a exprimat Iov credinţa într-un răscumpărător şi dorinţa lui de a-l găsi şi a-l cunoaşte. A zis: „Oh! dacă aş şti unde să-L găsesc, dacă aş putea să ajung până la scaunul Lui de domnie, mi-aş apăra pricina înaintea Lui, mi-aş umplea gura cu dovezi. Aş şti ce poate să răspundă, aş vedea ce are să-mi spună. Şi-ar întrebuinţa El toată puterea ca să lupte împotriva mea? Nu; ci m-ar asculta negreşit. Doar un om fără prihană ar vorbi cu El, şi aş fi iertat pentru totdeauna de Judecătorul meu. Dar, dacă mă duc la răsărit, nu este acolo; dacă mă duc la apus, nu-L găsesc: dacă are treabă la miazănoapte, nu-L pot vedea; dacă se ascunde la miazăzi, nu-L pot descoperi. Dar El ştie ce cale am urmat; şi, dacă m-ar încerca, aş ieşi curat ca aurul." (Iov 23 : 3—10) Aceasta arată o clasă preumbrită prin Iov, care caută pe Domnul, dacă cumva l-ar găsi. Pentru sprijinirea acestei afirmaţii să comparăm acestea cu cuvintele din Fapte 17 :27,28: „Ca ei să caute pe Dumnezeu, şi să se silească să-L găsească bîjbăind, cu toate că nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viaţa, mişcarea şi fiinţa, după cum au zis şi unii din poeţii voştri: „Suntem din neamul lui...". O altă scriptură în care se atrage atenţia asupra îngrijirii lui Dumnezeu ca omenirea să primească viaţă printr-un Mântuitor este: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El." — Ioan 3:16,17.

38. Pe când sistemele bisericeşti, care fac parte din organizaţia Diavolului şi care au fost închipuite prin cei trei mângâietori falşi ai lui Iov, nu au mângâiat omenirea prin aceea că ar fi spus că Dumnezeu s-a îngrijit de dânşii printr-un mântuitor, Dumnezeu a avut şi are unii martori pe pământ, care atrag atenţia asupra planului său de mântuire, prin răscumpărare şi restatornicire. Dumnezeu şi-a exprimat neplăcerea faţă de cei trei prieteni falşi ai lui Iov; pe Iov la mustrat, dar nici un cuvânt de ocară nu a zis împotriva lui Elihu, Aceasta este o dovadă pe mai departe, că aceia care se bucură de plăcerea lui Dumnezeu, chiar dacă sunt nedesăvârşiţi, sunt aceia care s-au consacrat pe deplin Domnului şi care cu bucurie vestesc numele şi lucrurile lui măreţe.

Neprihănire

39. Scriptura accentuează faptul că Iov, în toate probele şi încercările sale, şi-a păstrat neprihănirea. În privinţa aceasta Iov s-a bucurat de încrederea lui Dumnezeu. La timpul său hotărât Dumnezeu a trimis pe Fiul său iubit pe pământ. Dumnezeu a avut încredere că Isus îşi va păstra neprihănirea şi curăţenia pe pământ, chiar dacă Satan ar provoca pe Dumnezeu să lase ca suferinţa să vină peste Isus. Evreii au susţinut că Isus este „biciuit şi apăsat de Dumnezeu", după cum a crezut şi Elifaz, Bildad şi Ţofar despre Iov; în realitate însă, după cum ne spune profetul lui, Dumnezeu a ştiut că poate aşeza pe pământ un astfel de om, care va da faţă cu ispitele lui Satan, se va devota lui Dumnezeu şi îşi va păstra neprihănirea, mai departe, că pe baza neprihănirii sale se va îngriji de răscumpărarea şi restatornicirea rasei omeneşti.

40. Când şi-a început Isus serviciul, Satan a crezut că poate să întoarcă pe Isus împotriva lui Dumnezeu. I-a pus înaintea trei mari ispite, dar nici cu una dintre ele nu i-a reuşit să abată pe Isus de pe cărarea dreaptă şi astfel Isus şi-a păstrat neprihănirea. Matei 4 : 3—10. În urmă, Satan a întors împotriva lui Isus pe preoţii din timpul acela şi pe asociaţii lor, conducătorii financiari şi politici, şi astfel a împresurat pe Isus cu tot felul de persecuţii. Printre toate acestea Isus şi-a păstrat neprihănirea. A suferit persecuţii, ocări şi a suferit moartea cea mai înjositoare, iar preoţimea ipocrită

Cuprins

a evreilor a voit să facă pe popor să creadă că toate acestea au fost asupra lui ca urmare a judecăţii lui Dumnezeu.

41. Dumnezeu a prevăzut şi aceea, că vor fi în familia omenească şi de aceia care vor sta împotriva lui Satan şi care îşi vor păstra devotamentul din inimă către Dumnezeu. În capitolul unsprezece al scrisorii către Evrei este arătată o listă lungă a acelora, care au fost martorii credincioşi ai lui Dumnezeu. Domnul arată şi aceea, că clasa celor „chemaţi, aleşi şi credincioşi" ce se compune din 144 000 de membri, care păşesc pe urmele lui Isus, cu toate că sufăr persecuţie şi ocări, îşi vor păstra neprihănirea, credinţa şi devotamentul faţă de Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu şi-a exprimat încrederea faţă de Iov, arată acel scop al lui Dumnezeu, că familia omenească va învăţa să fie devotată, ceea ce va face sub împărăţia lui Christos, şi arată, că sub împărăţia lui Christos îi va readuce în armonie cu El, şi că la sfârşitul acestei domnii, când va veni proba cea mare asupra omenirii, foarte mulţi vor fi care îşi vor păstra neprihănirea şi se vor dovedi demni pentru viaţa veşnică. Chiar aşa este scris profetic despre Isus: „Prin cunoştinţă servul meu adevărat pe mulţi va îndrepta".

42. Să ne însemnăm, pe mai departe, că dintre aceştia toţi aceia care şi-au păstrat neprihănirea, au fost martorii numelui lui Iehova Dumnezeu. Isus a mărturisit că de aceea a venit în lume, ca să mărturisească pentru adevăr. Ioan 18 :37. Oamenii credincioşi din vechime erau martorii numelui lui Iehova, care sunt aduşi ca exemple pentru urmaşii lui Christos. Evrei 12 : 1. Urmează, deci, că aceia care vor fi împreună cu Isus în împărăţia sa, vor fi aceia care îşi păstrează neprihănirea, stau curajoşi împotriva lui Satan şi a organizaţiei sale şi vestesc cu bucurie şi curaj numele şi lucrurile lui Iehova Dumnezeu. — I Ioan 4 :17; Isaia 12 :1—5.

Învăţătură

43. În cartea lui Iov trebuie să se cuprindă o învăţătură pentru toţi aceia care iubesc adevărul. Aceasta învăţătură aşa s-ar putea cuprinde pe scurt:

44. 1). Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, şi afară de El nu este altul; puterea lui este de neîntrecut; El este drept, înţelept şi expresiunea deplină a neegoismului; El este izvorul vieţii şi oricine care doreşte să primească viaţă, numai de la El poate să primească.

45. 2). Satan este întruchiparea răului, este duşmanul omului, împotrivitorul lui Dumnezeu, care întotdeauna recurge la înşelătorie, rătăcire şi făţărnicie, spre rezolvarea scopurilor sale blestemate.

46. 3). Satan are o organizaţie puternică, care numai în parte este vizibilă omului, fiind nevăzută în altă parte. Reprezentanţii părţii vizibile a organizaţiei lui Satan, preoţii şi asociaţii lor, domnitorii financiari şi politici, care domnesc peste popor, îl arată pe Dumnezeu fals, şi se năzuiesc să întoarcă pe oameni de la Dumnezeu şi să-i orbească faţă de cuvântul său ce conţine adevărul.

47. 4). Există pe pământ o clasă a oamenilor, care doresc după adevăr, dar care au fost orbiţi de opintirile şi de reprezentarea falsă a Diavolului şi a agenţilor săi şi care se găsesc în întuneric şi nu ştiu de calea aceea potrivită, ce trebuie să urmeze.

48. 5). Dumnezeu are o organizaţie, din care o parte este vizibilă pentru oameni; aceia care fac parte din această organizaţie sunt consacraţi pe deplin lui Dumnezeu. Membrii organizaţiei vizibile a lui Dumnezeu au privilegiul şi datorinţa să se supună poruncilor sale, să vestească puterea lui şi îngrijirea lui miloasă de a da viaţă omenirii şi acum a sosit timpul când această mărturie trebuie pusă, ca să servească de mărturie tuturor popoarelor.

49. 6). Nu peste mult Dumnezeu îşi va manifesta mânia împotriva lui Satan şi a reprezentanţilor săi, prin arătarea puterii sale într-un timp de mare strâmtorare ce încă nu a văzut

Cuprins

omenirea; în acest timp al strâmtorării organizaţia lui Satan se va stârpi de pe pământ şi oamenii vor fi eliberaţi de sub mâna lui apăsătoare.

50. 7). După timpul strâmtorării celei mari, pace va veni la popoarele pământului; toţi vor fi aduşi la cunoştinţa adevărului şi toţi aceia care vor cunoaşte pe Iehova i se vor supune, vor reprimi locuinţele, prietenii şi averile lor şi vor primi şi mai mult cât au avut înainte; afară de aceasta cei supuşi vor primi viaţa veşnică şi vor trăi pe pământ în pace eternă.

51. 8). Această cunoştinţă a milei şi bunătăţii iubitoare a lui Dumnezeu se dă în ştire poporului, ca fiecare cine doreşte să se poată alătura lui Dumnezeu Iehova, să i se supună şi să-l servească. „Ferice de omul, care îşi pune încrederea în Domnul, şi care nu se îndreaptă spre cei trufaşi şi mincinoşi!" (Psalm 40:4). „Ferice de poporul, al cărui Dumnezeu este Domnul! Ferice de poporul pe care Şi-l alege El de moştenire!" – Psalm 33:12.

52. Dumnezeu dă acum clasei sale de servitori marele privilegiu ca să ducă omenirii adevăruri veşnice. Aceasta este vestea evangheliei păcii pe pământ şi a bunăvoinţei între oameni. Acesta este adevărul lui Dumnezeu şi leacul tuturor bolilor care bântuie omenirea. De acum încolo toţi membrii clasei templului vor vesti lauda Celui Prea Înalt, prin aceea că vor spune oamenilor lucrurile sale minunate.

Întrebări bereene

Alin. 1-3. Ce este izvorul şi măsura înţelepciunii adevărate? Cine vorbeşte cu Iov în această parte a studiului nostru? Pe cine preumbreşte el? Ce spune despre izvorul şi măsura cunoştinţei şi înţelepciunii sale? Spre a arăta ce clasă a închipuit Elihu, fă asemănare între susţinerile şi purtarea sa şi între zisele şi purtarea lui Isus?

Alin. 4-7. Citează scripturi spre a arăta, că această clasă este servul lui Dumnezeu pentru vestirea împăcării lui Dumnezeu cu omenirea? Cum dovedesc alte scripturi, că cine este clasa aceea pe care o preumbreşte Elihu?

Alin. 8. De unde putem şti când putem înţelege o profeţie? Arată acele fapte fizice care arată împlinirea acestor profeţii care se referă la o clasă a servilor unşi, care este împuternicită să fie martorii lui Iehova şi care se poartă conform ordinelor lui?

Alin. 9,10. Compară cuvintele lui Iov cu ale prietenilor lui falşi, examinând dacă sunt aprobate de Domnul? aplică această parte a ilustraţiunii?

Alin. 11-13. Explică cum s-au produs cele mai multe sisteme religioase! Pentru ce s-au depărtat de la scopul lor original? Aplică 2Corinteni 6:15-18 în legătură cu aceea ce a închipuit serviciul făcut lui Iov de Elihu?

Alin. 14,15. Arată care este clasa unşilor lui Dumnezeu, asemănând vestirea ce o fac cu cuvintele lui Elihu?

Alin. 16-19. Ce închipuie, în principiu, cuvintele lui Elihu însemnate în Iov cap.37 ? Arată împlinirea a ceea ce este acolo preumbrit, şi că aceea este în armonie cu profeţia lui Isus din Matei 24?

Alin. 20,21. Ce regulă se aplică, în ce priveşte timpul înţelegerii profeţiilor? Ce dovedeşte aceea că acum aşa de repede se împlinesc profeţiile, una după alta. Ce a închipuit aceea că imediat ce a terminat vorbirea sa Elihu, a izbucnit furtuna? Descrie judecata Domnului asupra creştinătăţii, cum o descrie profetul Ieremia.

Cuprins

Alin. 22-25. Aplică icoana că Dumnezeu din furtună a răspuns lui Iov? Ce scop s-a urmărit prin aceasta?

Alin. 26-29. Citează porunca cea dintâi a lui Iehova ce a dat în legea sa lui Israel? Spune scopul şi importanţa ei! Ce a închipuit aceea că Dumnezeu a avertizat pe egipteni şi că a eliberat pe Israel din prinsoarea din Egipt? Arată singura cale pe care se poate primi viaţa şi unealta aceea prin care Dumnezeu se face cunoscut omenirii, precum şi intenţia lui de a da viaţă oamenilor!

Alin. 30,31. Ce închipuie aceea că Iov s-a umilit , după ce a auzit vocea lui Dumnezeu?

Alin. 32,33. Descrie restatornicirea lui Iov! Ce închipuie aceasta!

Alin. 34-39. Explică că între omenire există o clasă închipuită de Iov, alta decât a celor trei prieteni falşi ai lui Iov şi alta decât cea reprezentată de Elihu!

Alin. 39,40. Ce arată aceea ,că printre toate probele şi încercările, Iov şi-a păstrat neprihănirea? Arată că învăţătură se cuprinde în aceea că Isus şi-a păstrat neprihănirea în cele mai înfocate încercări!

Alin. 41. Descrie cum vor vedea, în sfârşit, că probele au servit tuturor familiilor de pe pământ de experienţă, care la rândul lor vor primi viaţă veşnică, în armonie cu planul său de mântuire!

Alin. 42. Arată că acei credincioşi pe care îi aminteşte Pavel (Evrei 11) , au fost aprobaţi în neprihănirea lor ca martorii lui Dumnezeu!

Alin. 43-50. Cuprinde laolaltă cele şapte învăţături cuprinse în cartea lui Iov, ce se referă la 1) măreţia neîntrecută a lui Iehova, 2) deplina nelegiuire şi decădere a lui Satan, 3) organizaţia lui Satan, 4) orbirea unei clase pământeşti care doreşte după adevăr, 5) partea văzută a organizaţiei lui Dumnezeu, 6) nimicirea apropiată a organizaţiei lui Satan, şi 7) timpul de pace şi restatornicire ce urmează după aceasta.

Alin. 51,52. Pentru ce a dat Dumnezeu aceste adevăruri clasei servilor săi? Care este răspunderea lor evidentă şi privilegiul lor în privinţa aceasta?

IEHOVA ESTE DUMNEZEUL NOSTRU, ESTE UN SINGUR IEHOVA

[Conferinţă radio de cincisprezece minute]

„IEHOVA este Dumnezeul nostru, Iehova este unul singur.” (Deuteronom 6: 4, A.R.V.) Aceste cuvinte exprimă un adevăr neschimbător, iar dacă te opui acestei declaraţii înseamnă moarte, distrugere. Toate fiinţele umane care vor căuta să câştige viaţa veşnică pe acest pământ trebuie să ajungă la o cunoaştere a acestui adevăr. Toate creaturile din cer şi de pe pământ care se vor bucura vreodată de viaţa veşnică trebuie să recunoască acest adevăr în adâncul inimii lor şi să trăiască în armonie cu acesta. Isus a spus: „Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17: 3) Isus se adresează aici lui Dumnezeu, Tatăl Său, a cărui nume este Iehova. Iehova este Dumnezeul lui Isus Cristos.

Iehova este cel care l-a trimis pe Isus Cristos în această lume ca să moară şi prin aceasta să îndepărteze păcatele lumii, pentru ca rasei umane să i se poată restitui viaţa umană perfectă pe pământ, şi aceasta pentru totdeauna. Iehova este Tatăl Mântuitorului nostru Isus Cristos şi, prin urmare, Isus s-a referit la Iehova atunci când i-a spus Mariei Magdalena, după învierea Sa: „Eu urc la Tatăl meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul meu şi Dumnezeul vostru.” (Ioan 20: 17) Din acest motiv „Iehova este Dumnezeul care a iubit atât de mult lumea, încât l-a dat pe Fiul său unic-născut, pentru ca oricine manifestă credinţă în el să nu fie distrus, ci să aibă viaţă veşnică.” — Ioan 3: 16.

Cuprins

Pentru a fi un creştin adevărat, acceptat de către Preaînaltul Dumnezeu, oricine trebuie nu doar să mărturisească faptul că Isus este Mântuitorul lui, ci trebuie să şi recunoască acest lucru, să recunoască şi să slujească pe Iehova ca al său Dumnezeu, la fel cum a făcut însuşi Isus. Să nu recunoşti faptul că Iehova este adevăratul Dumnezeu, cât şi faptul că este Tatăl lui Isus Cristos, este un lucru necreştinesc. Sfânta scriptură spune în mod clar: ,,Acesta este anticristul, cel care îi neagă pe Tatăl şi pe Fiul. Cine îl neagă pe Fiul, nu-l are nici pe Tatăl; cine îl mărturiseşte pe Fiul îl are şi pe Tatăl." (1 Ioan 2: 22, 23, R.V.) Această scriptură nu spune că anticristul este cel ce neagă teoria cum că Tatăl şi Fiul şi spiritul sfânt sunt unul şi acelaşi, trei persoane într-una singură.

Unii vor respinge ideea cu uşurinţă spunând, de ce Iehova? El a fost pur şi simplu un zeu tribal, un zeu local, pe care evreii fie l-au împrumutat de la vreun trib păgân învecinat, fie l-a inventat cineva pentru ei, alegându-l să le fie zeitatea căreia ei se închină! Sfânta înregistrare este absolut în sens contrar. Evreii nu l-au ales pe Iehova, ci Iehova i-a ales pe ei pentru scopurile sale bune. Iehova nu a fost doar Dumnezeul sfinţilor evrei, ci El este şi va fi pentru totdeauna Preaînaltul Dumnezeu peste toate, căruia chiar şi Isus îi va fi supus pentru totdeauna. (1 Corinteni 15: 27, 28) Deoarece Isus, când a devenit om, a fost născut ca şi evreu sau iudeu, El se închina şi îl slujea pe acelaşi Dumnezeu, asemenea tovarăşilor Săi evrei. Un adevărat creştin va urma, prin urmare, exemplul lui Isus şi se va închina aceluiaşi Dumnezeu.

Un creştin nu este, într-adevăr, sub nici o parte a codului legal pe care Dumnezeu l-a dat evreilor prin Moise; valoarea jertfei umane a lui Isus îl eliberează de orice obligaţie faţă de lege. Dar jertfa de răscumpărare a lui Isus nu a eliberat şi nu va elibera niciodată nici o fiinţă umană care îşi doreşte viaţa veşnică de nevoia de a fi supus şi de a se închina lui Iehova, Dumnezeul suprem. De fapt, moartea lui Isus a fost chiar cu scopul de a determina din nou omenirea să se închine lui Iehova şi să se împace cu El, astfel ei putând câştiga viaţa veşnică pe pământ.

Numele Iehova apare în Biblia evreiască originală în mai multe rânduri, dar versiunea în limba engleză a Bibliei ,, King James ,, a fost atât de incorect tradusă, încât numele Iehova poate fi găsit doar de şapte ori. Această continuă înăbuşire asupra numelui adevărat al lui Dumnezeu este, de asemenea, adevărată în ceea ce priveşte versiunea în limba engleză revizuită, versiunea tradusă în limba engleză din limba latină a Bibliei şi alte traduceri ale Scripturilor. Din acest motiv chiar foarte puţini creştini pot spune care este numele personal al lui Dumnezeu.

Numele ,,Iehova" a fost definit ca însemnând ,,Unul şi acelaşi existent". Dar Rotherham, producătorul acelei traduceri precise a Bibliei, numită Biblia Accentuată, declară că numele semnifică ,,Unul care este potrivit" sau "Voi deveni tot ce voi face, trebuie sau pot deveni". Cu alte cuvinte, acest nume înseamnă că Atotputernicul este un Dumnezeu cu un scop, care face sau devine orice îşi doreşte să facă sau să devină şi nici o altă fiinţă nu poate să îl împiedice pe Dumnezeu să realizeze astfel ceea ce El îşi doreşte. La rugul arzând, îngerul i-a spus lui Moise că Dumnezeu va elibera pe evrei din Egipt şi îi va duce într-o ţară a laptelui şi mierii. El i-a mai spus lui Moise să le spună evreilor că Dumnezeul care i-a eliberat astfel este numit Iehova. Din acest motiv acest nume înseamnă că scopul lui Dumnezeu este să mântuiască. Prin urmare, să nu îl recunoşti pe Iehova înseamnă ca tu însuţi să te îndepărtezi de mântuire.

Scopul lui Dumnezeu este să mântuiască nu doar pe evrei. Dumnezeu i-a salvat o dată de asuprirea Faraonului în Egipt şi i-a adus într-o ţară care era aproape ca paradisul; căci este scris încă din vremea vechii Palestine: ,,A văzut tot ţinutul Iordanului . . . că toată regiunea era bine udată, . . . era ca grădina Domnului." (Geneza 13: 10). Cu toate acestea, chiar şi în ţara laptelui şi mierii, evreii s-au depărtat de adevărata închinare faţă de Dumnezeu şi au fost supuşi puterii lui Satana, zeul Egiptului şi a întregii acestei lumi. (2 Corinteni 4: 4) În prezent ei simt o mare nevoie de mântuire, precum a celorlalte naţiuni. Mântuirea trebuie să vină la toată omenirea, la evrei cât şi la neamuri; şi,

Cuprins

deci, numele lui Dumnezeu semnifică faptul că El este un Dumnezeu care poate mântui şi a cărui scop este să mântuiască, să scape toată omenirea de marele asupritor Satan şi de păcat, de necaz, de moarte şi de mormânt.

Datorită faptului că numele lui Iehova implică acest nobil scop, El, Tatăl, l-a trimis pe Fiul să fie Mântuitorul lumii. Pentru acest scop, Fiul lui Dumnezeu s-a arătat ca să distrugă lucrările Diavolului. (1 Ioan 4: 14; 3: 8). Datorită acestui scop iubitor, Iehova a vorbit prin profeţii Săi acum mii de ani. Prin intermediul lor El a prezis faptul că, după ce toate guvernele umane vor demonstra că au dat greş cu totul în a îndeplini dorinţa sufletului omenesc, atunci El va înfiinţa un guvern perfect care să conducă această lume, iar activitatea acestui guvern va fi pusă pe umerii „unicului Său Fiu născut", Mesia, Isus Cristos; că Cristos trebuie să fie mai întâi omorât drept răscumpărare a omenirii, înainte ca El să fie înălţat drept Împărat asupra omenirii; că apoi Cristos va învinge Diavolul şi pe toţi asupritorii oamenilor, va readuce morţii la viaţă pe acest pământ, se va comporta ca Mijlocitor între Dumnezeu şi oamenii ascultători, va fi adevăratul Tămăduitor al omenirii pe care o va vindeca, dacă este ascultătoare, de păcat şi de toate bolile şi imperfecţiunile psihice şi fizice, şi îi va reda perfecţiunea umană într-un paradis refăcut pe pământ. — Isaia 9: 6.

Chiar înainte de moartea profetului Moise, Dumnezeu l-a inspirat să rostească aceste cuvinte: „Iehova este Dumnezeul nostru, Iehova este unul singur." Aceste cuvinte nu spun că Dumnezeu este în trei persoane, Tatăl, Fiul şi duhul sfânt, şi că acestea trei sunt una, egale în putere şi în glorie. Această idee de trinitate este de fapt împrumutată de la religiile idolatre păgâne. Anticii babilonieni, egiptenii, asirienii, perşii, grecii, romanii şi chiar şi indienii şi chinezii estici se închinau unei multitudini de zei, fapt ce arată că ideea de trinitate este de fapt a Diavolului. Învăţătorii doctrinei trinităţii pot pretinde că au o religie diferită de cea a păgânilor, dar ei nu vor găsi sprijinul Bibliei în ceea ce priveşte dogma trinităţii, iar când sunt puşi să o explice, ei doar au privit cu înţelepciune şi au spus că trinitatea reprezintă un mister. Este cu adevărat un mister inventat de Satan, pentru a induce în eroare minţile oamenilor în ceea ce îl priveşte pe adevăratul Dumnezeu. Este adevărat că Isus este Fiul lui Dumnezeu; dar nimeni nu poate dovedi din Biblie că Isus a spus vreodată că El este Iehova Dumnezeu sau că El a fost propriul Său Fiu sau că a fost ceea ce adepţii doctrinei trinităţii numesc duhul sfânt. Versiunea Bibliei de King James spune: „Căci sunt trei care depun mărturie în cer, Tatăl, Cuvântul şi duhul sfânt, iar aceştia trei sunt unul." (1 Ioan 5: 7); dar aceste cuvinte vor fi omise în mod absolut din toate versiunile revizuite moderne. De ce? Deoarece toţi cercetătorii celor mai multe manuscrise biblice antice găsesc că acest verset este un fals; nu a existat niciodată în Noul Testament original. Celelalte scripturi pe care adepţii doctrinei trinităţii le folosesc ca să încerce să-şi susţină falsa lor doctrină nu atestă argumentul lor, ci îl respinge cu adevărat.

Isus nu este de acord cu doctrina trinităţii în ceea ce priveşte faptul că El este egal cu Iehova Dumnezeu, Tatăl Său, ca autoritate şi glorie. Isus a spus: „Tatăl meu este mai mare decât Mine." (Ioan 14: 28) Iar în ceea ce priveşte superioritatea lui Iehova asupra Fiului Său Isus şi a tuturor celorlalţi, Dumnezeu spune: „Eu sunt Iehova, acesta este numele meu, iar gloria mea nu o voi da altcuiva." — Isaia 42: 8.

Păgânii superstiţioşi, antici şi moderni, s-au închinat şi s-au rugat unei femei mitologice numită mama zeului sau zeilor şi au adorat-o drept „regina cerurilor". Dar Iehova nu are nici soţie şi nici regină în cer. În profeţia lui Ieremia (7: 18; 44:17 – 19, 25) Dumnezeu îi condamnă pe cei care se închină şi ard tămâie pentru aşa numita „regină a cerurilor". Expresia „mama lui Dumnezeu" este cu desăvârşire una păgână; este calomniatoare, deoarece nu se găseşte nicăieri în cuvântul lui Dumnezeu. Femeile şi mamele sunt creaturi umane şi nu se găsesc în cer. Dumnezeu nu a avut niciodată o mamă, căci despre El este scris: „Chiar din veşnicie în veşnicie tu eşti Dumnezeu." — Psalmii 90: 2.

Cuprins

Nu Iehova Dumnezeu a fost cel care a coborât din ceruri pentru a deveni omul născut dintr-o fecioară. Isus a fost acela, Fiul lui Dumnezeu. Isus nu a pretins nici un moment că El este Iehova, Atotputernicul Dumnezeu. Când Isus a fost înviat din morţi, El a fost născut din nou, fiind,,întâiul născut din morţi." (Coloseni 1: 18). Astfel Maria nu mai deţinea relaţia ,,mamei" cu El. Maria a fost doar mama lui Isus ca om, iar natura umană, Isus a lăsat-o de o parte pentru totdeauna atunci când a murit, depunând-o ca jertfă de răscumpărare pentru izbăvirea omenirii. (Ioan 6: 51) Din acest motiv El nu a mai avut relaţii umane. (Matei 12:46 – 50; 2 Corinteni 5: 16) El este acum o fiinţă spirituală divină, Fiul lui Dumnezeu, nu a unei femei, fiind născut din nou prin înviere, prin spiritul lui Dumnezeu. (Faptele Apostolilor 13: 33; 1 Petru 3: 18) ,,Fraţii" lui Cristos, pe care Dumnezeu îi scoate acum din lume, sunt fraţii spirituali ai Săi, deoarece au fost născuţi prin spiritul lui Iehova, Tatăl lui Isus. — Evrei 2: 11, 12.

Iehova! Este numele pe care toate creaturile cărora le-a dat viaţă trebuie să-l respecte, să-l sfinţească şi să-l iubească, chiar mai mult decât numele lui Isus. De ce? Deoarece este numele adevăratului Dumnezeu. ,,Dumnezeu este iubire". (1 Ioan 4: 8) Este numele Tatălui lui Isus, numele Dumnezeului cel Preaînalt, marele Dătător de viaţă pentru toţi. (Psalmii 36: 9) Isus iubeşte numele lui Iehova mai presus de toate, iar acum, la cea de-a doua Sa venire, El vine să justifice acest ,,nume glorios şi de temut"". — Deuteronomul 28: 58.

Satana, marele adversar, a denaturat numele lui Dumnezeu şi a determinat să fie tăinuit de oameni. Dumnezeu a fost răbdător şi nu a intervenit. Dar acum izbăvirea rasei umane prin intermediul puterii lui Dumnezeu este aproape. La salvarea evreilor din Egipt Dumnezeu a înălţat şi a preamărit numele Său ca Iehova; tot aşa va proceda şi în ,,războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic" ce va veni, când El îşi va dezvălui din nou numele şi va distruge imperiul lui Satan din cer şi de pe pământ şi va salva omenirea. Iar apoi, aşa cum este scris, ,,Iehova va fi împărat peste tot pământul; în ziua aceea, Iehova va fi unul singur şi unul singur va fi numele său." (Zaharia 14: 9, A.R.V.) Astfel se va stabili în cele din urmă şi pentru totdeauna că Iehova este Dumnezeul cel adevărat, atotputernic şi suprem şi că El este marele Izbăvitor şi Salvator prin Mântuitorul nostru Isus Cristos. — 1 Corinteni 8: 6.

IUBIREA LUI DUMNEZEU

[Conferinţă radio de douăzeci de minute]

PUŢINE cuvinte în limba engleză sunt mai greşit înţelese şi utilizate în mod abuziv decât cuvântul "iubire". În majoritatea cazurilor ceea ce trece de dragoste nu este iubire, în adevăratul sens al cuvântului. Motivul pentru aceasta este faptul că definiţia acceptată de cuvânt nu este corectă. Dicţionarul îl defineşte astfel:"Dragostea este o emoţie puternică, complexă sau sentimentul care cauzează o plăcere în a aştepta cu nerăbdare prezenţa şi deţinerea unui obiect". Aceasta este o definiţie de primă clasă a egoismului, care este opusul iubirii.

Se întâmplă ca uneori pasiunea, egoismul de rang, şi uneori chiar răutatea, să se numească dragoste. Pentru a ilustra: Un tânăr are o puternică emoţie sau sentiment că îşi doreşte o tânără domnişoară pentru soţie. Cu alte cuvinte, emoţia sau sentimentul îl conduce la dorinţa de a poseda această domnişoară. Ei nu-i pasă de el şi el o omoară, şi este destul de obişnuit ca oamenii să numească această emoţie sau sentiment rău în numele iubirii. Adevărul adevărat este că el este posedat de o pasiune oarbă şi un egoism crud, nemilos. El nu are cele mai bune interese din inima pentru domnişoara. De fapt, el nu o ia pe ea în considerare deloc. El are în vedere pur şi simplu

Cuprins

propriile dorinţe egoiste. În nici un sens al cuvântului nu se poate spune că el a iubit această domnişoară.

Din nou, aceasta apare de multe ori atunci când un copil merită o pedeapsă, părinţii se abţin de la a-l pedepsi din cauza unor sentimente, că ei înşişi vor suferi văzându-şi copilul cum suferă, şi printre aproape toţi oamenii această emoţie sentimentală trece pentru dragoste. Adevărul este că părinţii sunt egoişti, şi nu sunt dispuşi să sufere pentru că acel copil ar putea fi binecuvântat. Astfel de părinţi iau în considerare propriile sentimente, şi nu bunăstarea viitoare a copilului bunăstării. Ca rezultat, copilul este răsfăţat, şi în curând află că "Mama" este atât de "bună la inimă" şi "iubitoare", că ea nu va pedepsi, şi în curând copilul devine încăpăţânat, neascultător şi uneori incorigibil. Din nou, părinţii au adesea o dorinţă sentimentală de a exercita controlul acţiunilor unui copil şi a libertăţilor după ce copilul a ajuns la statutul de masculinitate sau feminitate şi susţin că această dorinţă este dragostea pentru copil, atunci când aceasta este doar o dorinţă egoistă de a fi aproape de copil şi de a-l poseda. Soţii şi soţiile geloase vor reduce doar buna libertate a partenerilor lor, şi insistă asupra faptului că motivul lor este iubirea, atunci când, de fapt, acesta este egoism rău din partea lor.

Aceste ilustraţii se potrivesc perfect definiţiei dicţionarului a dragostei, dar acestea nu se potrivesc definiţiei Bibliei, nici mai multor exemple de iubire stabilite în Biblie. Singura definiţie corectă a iubirii este cea găsită în Biblie, şi în paginile ei Iehova Dumnezeu este deţinut ca exemplu foarte bun al dragostei perfecte.

Există iubire adevărată foarte puţină pe pământ, iar motivul este că familia umană a căzut şi a degenerat, deoarece s-a născut în păcat, şi, prin urmare, sunt predispuse să fie egoiste, prin natură. Aceasta este egoismul inerent care îi determină pe bărbaţi să tânjească şi să-şi dorească să posede un obiect, şi egoismul nu se va opri de la nimic spre atingerea obiectivelor sale.

Dragostea adevărată nu se bazează pe o emoţie sentimentală sau sentiment, dar se bazează pe un principiu. Principiul înseamnă o regulă de acţiune, înseamnă să faci ceea ce este drept, doar, adecvat şi de ajutor, ceea ce va fi o binecuvântare pentru alţii, chiar şi la un cost mare şi sacrificiu din partea celui care iubeşte. Dragostea adevărată nu se va abţine numai de la a răni pe alţii, dar va merge mult mai departe decât că va încerca să fie o binecuvântare, nu numai la prieteni, ci şi la duşmani. Isus a stabilit această regulă de acţiune, spunând: "Dacă îi iubiţi pe cei care vă iubesc, ce merit aveţi? fiindcă şi păcătoşii îi iubesc pe cei care îi iubesc. Iar dacă le faceţi bine celor care vă fac bine, oare ce merit aveţi? chiar şi păcătoşii fac la fel. . . . continuaţi să-i iubiţi pe duşmanii voştri." — Luca 6:32 – 35.

În Noul Testament cuvântul grecesc „agape" este cel tradus prin „dragoste", şi este, de asemenea, tradus adesea "caritate". Cuvântul "caritate" este traducerea mai bună, deoarece aceasta înseamnă a da ceva fără speranţa de a primi ceva în schimb. O persoană de caritate este o persoană binevoitoare, şi rădăcina sensului cuvântului agape, care este tradus "dragoste" şi "caritate", este "bunăvoinţă". O persoană binevoitoare este cea care are cadouri de dăruit şi deliciul să le dea pentru ca alţii pot fi binecuvântaţi astfel. Dumnezeu este Unul mare binevoitor, şi are multe cadouri să reverse asupra celor nevoiaşi. El se bucură să dea aceste daruri acolo unde acestea sunt apreciate şi folosite în mod corect. Acesta este modul în care el îşi manifestă dragostea lui. În loc să caute să primească binecuvântările pentru el însuşi, el ,în mod constant, dă binecuvântări altora. Aceasta este o manifestare a iubirii reale.

Nu este nimic egoist la Iehova. El nu caută în primul rând să se împlinească şi să se satisfacă pe sine; el urmăreşte bunăstarea şi cele mai bune interese ale tuturor creaturilor Sale. Cadourile pe care el le are pentru a le dărui sunt libertatea, pacea, fericirea şi viaţa veşnică, şi cea mai mare bucurie este să vadă în cele din urmă că toate creaturile lui apreciază, utilizează şi se bucură de darurile sale într-un mod corect şi potrivit. Nu există nici o urmă de egoism în acest sens.

Cuprins

Conform Bibliei, nimănui nu-i va fi niciodată permis să aibă viaţă veşnică cu excepţia cazului în care ajunge la punctul în care el va dori şi se va strădui să fie o binecuvântare şi un ajutor pentru alţii. Când el ajunge la acest punct, el va fi desăvârşit în dragoste, desăvârşit în bunăvoinţă. Să ne gândim bine la gândul că dragostea adevărată caută să dea binecuvântări altora, şi nu încearcă să aibă binecuvântări pentru sine.

Conform Bibliei, această dorinţă de a da afară binecuvântări altora, care este definiţia biblică a iubirii, este cea mai importantă. Să notăm câteva texte în care atrage atenţia asupra importanţei sale. În 1 Corinteni 13:1 – 3 citim: "Dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti, dar n-aş avea iubire, aş fi o bucată de alamă sunătoare sau un cimbal zăngănitor. Dacă aş avea darul profeţirii, dacă aş cunoaşte toate secretele sacre şi aş avea toată cunoştinţa, dacă aş avea toată credinţa aşa încât să mut munţii, dar n-aş avea iubire, nu sunt nimic. Şi dacă mi-aş da toate bunurile ca să-i hrănesc pe alţii, dacă mi-aş da şi corpul, ca să mă laud, dar n-aş avea iubire, nu-mi foloseşte la nimic."

Din nou, în 2 Petru 1:5 – 7 citim: "Tocmai de aceea, depunând şi voi toate eforturile, adăugaţi la credinţa voastră virtutea, la virtute, cunoştinţa; la cunoştinţă, stăpânirea de sine; la stăpânirea de sine, perseverenţa; la perseverenţă, devoţiunea sfântă; la devoţiunea sfântă, afecţiunea frăţească; la afecţiunea frăţească, iubirea." Şi apoi apostolul adaugă că, dacă facem aceste lucruri vom avea o intrare abundentă în Împărăţia veşnică a Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Cristos. (Versetele 10, 11) Prin urmare, putem vedea că este destul de necesar să ajungem la acest standard de caritate, ceea ce înseamnă o dorinţă binevoitoare să fie o binecuvântare pentru toată lumea.

În Romani 13:10 citim că "iubirea este împlinirea legii". Acest lucru înseamnă că cei care ajung la acest standard de iubire vor îndeplini toate cerinţele divine. Dar lăsaţi-ne să ne cuprindă gândul că dragostea înseamnă să încercăm să fim o binecuvântare şi un ajutor pentru toată lumea, chiar şi pentru duşmanii noştri. Atunci când, odată ce vom înţelege acest gând ,vom discerne că dragostea stabilită înaintea noastră în Biblie este un lucru complet diferit de cel sentimental, emoţional, şi egoist pe care oamenii o numesc iubire.

În manifestarea acestei iubiri pentru familia umană, lui Dumnezeu i-a luat peste şase mii de ani. El a îndurat şi a suferit mai mult decât orice fiinţă umană poate suferi. Pentru a ilustra marea dragoste a lui Dumnezeu, El a dat morţii crude şi ruşinoase, pe cel care i-a fost cel mai drag inimii Lui, pe singurul şi prea-iubitul Lui Fiu. El a făcut acest lucru ca toată rasa să fie binecuvântată astfel. Ce durere trebuie să fi avut Tatăl ceresc văzându-şi Fiul Său preaiubit cum suferă, pentru ca noi să avem viaţă!

Acum, permiteţi-ne să observăm câteva dintre exemplele de dragoste perfectă, care sunt înregistrate în Biblie, şi să vedem cum aceasta este diferită de dragostea omului egoistă, care este răspândită peste tot. În Ioan 3: 16 citim despre dragostea lui Iehova Dumnezeu, după cum urmează: "Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său unic-născut, pentru ca oricine manifestă credinţă în el să nu fie distrus, ci să aibă viaţă veşnică." Nici un tată sau mamă imperfectă nu vor lua în considerare pentru o clipă ideea de a oferi singurul lor fiu iubit la moarte pentru duşmanii lor. Aceasta, totuşi, este exact ceea ce Tatăl ceresc a făcut, şi el apreciază acest tip de dragoste pentru noi; Nu cu gândul că părinţii pământeşti şi-ar sacrifica copiii lor la moarte pentru alţii, dar am putea considera sacrificiul de sine pe care Domnul l-a efectuat în numele altor persoane, cu gândul să reţinem faptul că iubirea adevărată nu este egoistă. Dragostea nu caută prima dată confortul şi comoditate proprie, ci caută confortul, comoditatea şi binecuvântarea altora.

Din nou, în Romani 5: 8 citim: "Dar Dumnezeu ne arată iubirea sa prin faptul că, pe când eram încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi". Încă din nou, în 1 Ioan 4: 9 citim: "Prin aceasta a fost arătată iubirea lui Dumnezeu faţă de noi: că Dumnezeu l-a trimis în lume pe Fiul său unic-născut pentru ca noi să obţinem viaţă prin el."

Astfel, putem vedea că dragostea adevărată este costisitoare: ea implică sacrificiu; înseamnă a da cea mai bună şi foarte scumpă din posesiunile noastre pentru binecuvântarea altora. Pentru a arăta dragostea ei pentru Isus, Maria a dat cea mai scumpă posesie a ei, sticla de parfum. Iehova Dumnezeu a manifestat o astfel de dragoste faţă de rasă, şi acest lucru l-a făcut şi Fiul Său, Domnul nostru Isus, atunci când şi-a dat de bunăvoie viaţa pentru păcatele lumii. El şi-a dat posesia lui cele mai bună şi mai de preţ. Acestea sunt exemple de dragoste perfectă. Nu există egoism în ele, şi binecuvântările au fost destinate atât prietenilor cât şi duşmanilor, pentru cei drepţi şi pentru cei nedrepţi.

Mulţi oameni se laudă cu dragostea lor pentru alţii, şi totuşi la cea mai mică provocare iubirea lor se transformă în ură. Acest lucru arată că iubirea lor nu a fost reală, ci una egoistă. De asemenea, este destul de frecvent în rândul oamenilor căzuţi să declare dragostea lor pentru alţii în cuvinte, dar să nu reuşească să-şi arate dragostea lor prin fapte. Dumnezeu nu se laudă cu iubirea sa pentru om, dar a demonstrat şi continuă să o demonstreze prin fapte. Dragostea adevărată înseamnă să faci ceva pentru altcineva, care să fie de ajutor şi o binecuvântare.

Acum, permiteţi-ne să citim o descriere a iubirii adevărate, după cum ne-a dat apostolul Pavel, şi a vedea cum aceasta este diferită de ceea ce este în general acceptată ca iubirea dintre neamul omenesc căzut. Citez din 1 Corinteni 13:4 – 7, traducere care apare în Emphatic Diaglott: "Iubirea este îndelung răbdătoare şi bună. Iubirea nu este geloasă, nu se laudă, nu se îngâmfă, nu se comportă necuviincios, nu îşi caută propriile interese, nu se irită. Nu ţine cont de răul suferit. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură cu adevărul. Îndură totul, crede totul, speră totul, suportă totul. Iubirea nu se termină niciodată."

Astfel văzut, nu există nici o emoţie sentimentală sau senzaţie în iubirea adevărată. Desigur, există emoţie şi sentiment în dragostea adevărată, dar este emoţia şi sentimentul care vine întotdeauna de la dorinţa de a face dreptate şi de a fi o binecuvântare pentru alţii, şi conştiinţa că am făcut pentru cele mai bune interese ale celui iubit. Să avem acest gând clar în mintea noastră, şi anume, că dragostea adevărată este întotdeauna bazată pe principiu, că este dorinţa de a face bine şi de a fi o binecuvântare, indiferent de cost, şi indiferent dacă e pentru un prieten sau un duşman.

Acum se pune întrebarea, cum putem atinge dragostea perfectă? Biblia ne oferă răspunsul. În 1 Ioan 2:5 citim: "Dar cine respectă cuvântul său, în acest om a fost făcută perfectă iubirea de Dumnezeu." De asemenea, în 1 Ioan 5: 3 citim: "Căci iată ce înseamnă iubirea de Dumnezeu: să respectăm poruncile sale." Din nou, apostolul spune că "iubirea este împlinirea legii". Toate acestea înseamnă că, dacă facem lucruri pe care le porunceşte Dumnezeu în Cuvântul său, ar trebui să manifestăm iubire perfectă. Isus rezumă toate poruncile divine, într-o singură frază, "Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta şi cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău, şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi."

În acest rezumat al legii divine există de remarcat două comenzi distincte, (1) de a iubi pe Dumnezeu, şi (2) să ne iubim aproapele nostru. Cum putem face acest lucru? Singura modalitate de a-L iubi pe Dumnezeu este să-l slujim. Şi singurul mod de a iubi aproapele nostru este de a-l sluji. Servirea, fie de Dumnezeu sau de oameni, nu înseamnă a declara dragostea noastră în cuvinte, ci înseamnă de a te ocupa şi de a face ceva pentru ei. Pavel spune: "Prin dragoste ne servim unul pe altul." — Galateni 5: 13.

Mulţi oameni înţeleg greşit ce înseamnă să-L slujească pe Domnul. Ei cred că îl servesc prin abţinerea de la minciună, înjurături, furt, crimă sau comiterea de adulter sau alte infracţiuni. Acest lucru nu este a-i sluji Domnului. Să dăm un exemplu: „O ţară trimite un ambasador în altă ţară, cu scopul de a servi ţara sa în pământ străin. El nu îşi serveşte ţara sa, pur şi simplu, abţinându-se de la comiterea crimei şi menţinându-se drept şi curat. Pentru a servi ţara el trebuie să susţină onoarea ei,

Cuprins

să laude virtuţile sale , să promoveze interesele sale şi să facă munca pentru care s-a angajat. Tot astfel, ambasadorii Domnului trebuie să aducă laudă lui, să declare mesajul său, să proclame legile sale, să facă cunoscute planurile şi scopurile sale şi să facă voia lui. Acesta este singurul lucru care constituie serviciul. Trebuie să facem acest lucru cu orice preţ de suferinţă şi jertfă, şi aceasta este dragostea adevărată. Aceasta înseamnă a-i sluji Domnului.

A servi pe semenii noştri înseamnă să faci ceva pentru binecuvântarea lor. Asta nu constă în abţinerea de la răutate. Aceasta înseamnă a le face bine, cu unele costuri de suferinţă şi jertfă pentru noi înşine. Acest lucru este servirea semenilor noştri, iar acest lucru este dragostea adevărată. Iubirea se manifestă în serviciu şi un serviciu înseamnă să faci ceva care va fi de ajutor şi o binecuvântare pentru alţii. Cei care doresc să arate dragostea lor pentru Dumnezeu şi pentru semenii lor, nu pot face acest lucru în nici un alt fel, decât prin a-i sluji.

Iehova Dumnezeu a servit rasa omenească pe tot parcursul ultimilor şase mii ani, făcând acele lucruri care sunt pentru binele ei etern. Isus a slujit rasa omenească când şi-a dat viaţa pentru ea şi astfel a răscumpărat omul din puterea mormântului. Dumnezeu a servit rasa omenească când a permis Fiului Său să moară pentru omenire. Iehova va trece peste aceasta, în cele din urmă, astfel încât, chiar permisiunea răului va fi o binecuvântare, după cum este scris: "El va face mânia oamenilor să-l laude".

Atunci când planurile lui sunt toate complete şi scopurile sale sunt toate realizate, fiecare fiinţă umană şi toţi îngerii, de asemenea, vor discerne că Dumnezeu a iubit lumea, chiar şi în autorizarea răului, în autorizarea păcatului şi a morţii; şi că el a poruncit ca lecţiile învăţate din experienţa cu păcatul şi răul vor fi pentru binecuvântarea eternă a rasei. A fost dragostea lui pentru rasă, care i-a permis să îndure aceste şase mii de ani de păcat şi de mizerie, ceea ce , după cum s-a văzut, a fost pentru binecuvântarea lor. Aceasta este dragostea adevărată, şi se poate observa uşor că nu există nici o emoţie fadă, sentimentală sau senzaţie în ea. Această dragoste a fost fondată nu pe emoţii, ci pe marele principiu de a face ceva pentru beneficiul veşnic al creaturilor Sale. Să încercăm toţi să copiem acea iubire divină, care caută întotdeauna să fie o binecuvântare pentru alţii.

ÎNŞTIINŢARE DE ÎNTÂLNIREA ANUALĂ

În acord cu prevederile cartei şi a legislaţiei , Societatea de Biblii şi Tractate Turnul de Veghere, anunţă că reuniunea de afaceri anuală a Societăţii va avea loc în Sala Turngemeinde, situată la N. E. Cor. Broad St & Columbia Av, în oraşul Philadelphia, din statul Pennsylvania, începând cu ora 10, în dimineaţa zilei de joi, 31 octombrie 1929. Afacerile anuale ale Societăţii vor fi tranzacţionate la o asemenea adunare.

W. E. Van Amburgh, Secretar.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L **15 August 1929** **Nr. 16**

Justificarea numelui Său

„Scoală-te, Doamne, cu puterea Ta, şi vom cânta şi vom lăuda puterea Ta.” — Psalm 21 :14.

IEHOVA, în hotărârea sa a avut grijă de creştin. Nu a avut de scop ca creştinul să trăiască ca om pe pământ, ci aşa s-a îngrijit ca urmaşul credincios al lui Christos să primească coroana vieţii, adică, în calitate de fiinţă spirituală, să primească nemurirea. (Apocalips 2 : 10). Isus Christos, fiul iubit al lui Dumnezeu este capul clasei creştinilor. (Coloseni 1 : 18) Christosul înseamnă pe unsul lui Dumnezeu. Creştin (latineşte: cristianus, adecă numit după Christos) este acela pe care Dumnezeu l-a adus în corpul lui Christos şi l-a uns cu spiritul său, punându-i înainte premiul nepreţuit al naturii dumnezeieşti. Pentru ce să mai intereseze atunci pe creştin restatornicirea evreilor şi a omenirii întregi?

2. Creştinii numai cu numele nu se interesează de restatornicire. Nu cred în restatornicire şi nici nu învaţă restatornicirea. Învăţătura despre restatornicirea vieţii de pe pământ răstoarnă cu desăvârşire învăţăturile false ale sufletului nemuritor şi ale chinului veşnic. Nici unul dintre aceia, cari stau sub influenţa orbitoare a lui Satan, nu învaţă restatornicirea omului la viaţă. Pentru aceasta marile sisteme religioase catolice şi protestante, nu numai că nu învaţă învăţătura restatornicirii, dar o şi nesocotesc şi o pun la discuţie.

3. Urmaşul credincios al lui Isus Christos, nu numai că crede restatornicirea vieţii, aşa cum o învaţă Scriptura, ci se bucură dacă poate s-o spună şi altora. Creştinul, din multe motive, se interesează de reîntoarcerea evreilor în patria lor şi restatornicirea lor la binecuvântările vieţii. Şi de aceea are multe motive, că creştinul se interesează atât de adânc de învăţătura restatornicirii tuturor familiilor omeneşti. Următoarele sunt numai câteva din aceste motive:

4. Restatornicirea omului la viaţă va justifica pe deplin numele mare şi bun al lui Iehova; Dumnezeu a promis aceea, şi constituie o parte a hotărârii sale pentru mântuirea omului; cuvântul lui Dumnezeu ne serveşte din belşug, că această învăţătură este adevărată; această învăţătură azi este mijlocul de mângâiere a omenirii, şi pentru aceasta este datorinţa şi privilegiul creştinului adevărat, ca să vorbească oamenilor despre ea.

Însărcinare

5. Însărcinarea creştinului în mod lămurit este cuprinsă în cuvântul lui Dumnezeu. Printre altele trebuie să legăm pe cei cu inima zdrobită şi să mângâiem pe cei ce plâng. (Isaia 61 : 1—3) Dumnezeu îndeosebi însărcinează pe creştin, să ducă evreilor vestea mângâietoare. Dumnezeu porunceşte să ducem vestea de mângâiere evreilor, după aceea spune că Sionul, care este organizaţia compusă din cei consacraţi lui, trebuie să ducă această veste de mângâiere. (Isaia 40:1,9) Asemenea este scris, că picioarele celui ce prevesteşte binele, adică membrii cei din urmă de pe pământ ale Christosului se bucură de privilegiul binecuvântat, că pot să ducă această veste bună evreilor şi păgânilor. Isaia — 52:7,8.

6. Afară de aceasta, restatornicirea este o învăţătură de bază a Bibliei. Timp îndelungat a fost ascunsă şi faţă de cercetătorii Bibliei. Această învăţătură principală acum a fost

Cuprins

restatornicită pe seama acelora cari iubesc pe Dumnezeu; şi deoarece constituie o parte din programul dumnezeiesc, este sortită spre mângâierea creştinului. Pentru că faptul că ,astfel, pot să cunoască bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu şi hotărârea sa de a binecuvânta omenirea, pentru dânşii este o mare mângâiere. ,,Pentru că toate care au fost scrise mai înainte spre învăţătura noastră au fost scrise, ca prin stăruinţa şi mângâierea Scripturilor să avem nădejdea noastră." — Romani 15 : 4.

7. Pavel, care era evreu, a devenit creştin şi îndeosebi apostolul păgânilor. El a dat dovadă de cel mai viu interes faţă de restatornicirea poporului lui Israel. Sub inspiraţia lui Iehova a scris, între altele, creştinilor din Roma: „Oare înlătură Dumnezeu pe poporul său? Nicidecum!" (Romani 11 :1) Atunci Pavel ,desigur, a avut în gând cuvintele lui David: ,,0 de ar veni din Sion mântuirea lui Israel! Când Iehova va întoarce captivii poporului său, Iacov se va bucura, Israel se va veseli" (Psalm 14 : 7) Sionul este organizaţia lui Dumnezeu compusă din cei unşi; şi această profeţie arată timpul când Dumnezeu va aduce eliberare evreilor, şi anume, după ce va „rezidi Sionul". Deoarece este fapt că evreii nu au fost înlăturaţi pe veci, restatornicirea acestui popor trebuie să vină la timpul stabilit de Dumnezeu. Argumentarea lui Pavel este aceea, căci căderea lui Israel de la harul lui Dumnezeu a făcut posibilă pentru neevrei (altcum păgâni) ca să fie părtaşi ai celui mai mare har dumnezeiesc*;* pe mai departe aceea, că restatornicirea evreilor va fi timpul revenirii la viaţă a morţilor.

8. „Dacă, deci, alunecarea lor a fost o bogăţie pentru lume, şi paguba lor a fost o bogăţie pentru Neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor? V-o spun vouă, Neamurilor: „Întrucît Sunt apostol al Neamurilor, îmi slăvesc slujba mea, şi caut, ca, dacă este cu putinţă, să stîrnesc gelozia celor din neamul meu, şi să mântuiesc pe unii din ei. Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viaţă din morţi?" — Romani 11 : 12—15.

9. Acest text trebuie să însemne aceea, că restatornicirea Israelului înseamnă învierea din morţi şi aceea, că prin restatornicire oamenii vor primi viaţă. Cea mai mare parte a creştinilor nominali nu ştiu nimic despre învăţătura restatornicirii. Mulţi şi dintre aceia cari sunt în legământ cu Dumnezeu, nu o înţeleg cum se cuvine şi nici nu ştiu despre privilegiul că pot să vorbească despre ea omenirii. Pentru aceasta nici nu poartă aşa mare interes restatornicirii Israelului, cum ar trebui să facă un creştin adevărat. Pavel, ştiind aceasta dinainte, aşa a vorbit creştinilor în legătură cu aceasta: ,,Fraţilor, ca să nu vă socotiţi singuri înţelepţi, nu vreau să nu ştiţi taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ţine până va intra numărul deplin al Neamurilor. Şi atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion, şi va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul, pe care-l voi face cu ei, când le voi şterge păcatele." — Romani 11 : 25—27.

10. În acest text citează miezul celor zise de profetul Isaia (59 : 20). În urmă arată acelor păgâni, cari au devenit urmaşii lui Christos, că evreii au fost înlăturaţi pentru necredincioşia lor, şi Dumnezeu şi-a întins harul său asupra păgânilor; în urmă, adaugă apostolul: „Tot aşa, ei acum n-au ascultat, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete şi ei îndurare" (Romani 11:31) Aceasta înseamnă, că mila lui Dumnezeu a ajuns la acei păgâni, cari prin mila lui Dumnezeu faţă de dânşii au devenit creştini; pe mai departe, că pe baza legământului nou vor dobândi mila şi binecuvântările lui Dumnezeu, şi că clasa unşilor va avea parte în punerea în acţiune a acestui legământ nou. Pentru aceasta este datorinţa şi privilegiul creştinului, ca să arate cel mai viu interes faţă de restatornicirea evreilor. Pasul cel dintâi al milei celui uns faţă de dânşii, este acela de a arăta un interes neegoist faţă de aceea, că va duce vestea de mângâiere evreilor, şi astfel să uşureze pregătirile lui Dumnezeu privitoare la dânşii.

11. Sângele lui Isus Christos este „sângele legământului nou". (Matei 26 : 28)

Acel legământ nu este făcut pentru sau în numele creştinilor, şi nici nu sunt creştini destinatarii direcţi ai beneficiilor acelui legământ. Creştinii nu sunt descendenţi ai noului legământ. Acest legământ revine Evreilor şi Neamurilor, care vor primi binecuvântările vieţii pe pământ. Clerul

Cuprins

denominaţiunilor sistemelor bisericeşti învaţă că evreii necredincioşi sunt excluşi din acel legământ. În aceasta ei greşesc. Noul legământ va aduce evreii necredincioşi înapoi în credinţa şi armonie cu Dumnezeu. „Nu că noi prin noi înşine Suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a şi făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viaţa." — II Corinteni 3 : 5, 6.

12. Dat fiind că legământul nou se face cu Israel şi deoarece creştinul a fost făcut slujitorul acestui legământ, pe creştin îl interesează în mare măsură acele binecuvântări, pe care legământul nou le va aduce atât evreilor, cât şi ne-evreilor. Prin introducerea acestui legământ nou va veni restatornicirea la evrei. „Spiritul" legământului înseamnă interesul adevărat şi neegoist faţă de restabilirea evreilor în pământul părinţilor lor şi în harul lui Dumnezeu.

13. Unşii adevăraţi sunt „slujitorii destoinici ai legământului nou"; şi lucrul lor este mângâierea evreilor. Cuvintele lui Isus arată acel timp, când trebuie să se înceapă vestirea acestei vesti îmbucurătoare la evrei. Când pe Isus l-au întrebat despre semnele prezenţei sale şi ale sfârşitului lumii, în răspunsul său a zis: „ Şi vor fi duşi robi (evreii) printre toate neamurile (pentru înlăturarea lor vremelnică din harul lui Dumnezeu) şi Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini timpurile neamurilor." (Luca 21:24) Cuvântul „până" din acest text arată acel timp hotărât, de la care evreii, în măsură ce mila lui Dumnezeu se întoarce spre dânşii, îşi vor extinde treptat sarcinile.

14. Pe creştin îl interesează mai cu seamă timpul sfârşitului lumii şi al prezenţei Domnului, deoarece aceasta înseamnă timpul când Dumnezeu aşează pe tron pe Regele Său uns. (Psalm 2 : 6). Aceasta, în scurt timp, trebuie să fie urmată de strângerea tuturor acelora care sunt adevăraţi unşi, iar nu mult după aceasta trebuie să vină introducerea legământului nou. Pentru aceasta timpul restatornicirii evreilor este de cel mai mare interes pe seama urmaşilor lui Christos cugetători şi credincioşi. Fiindcă întreaga Scriptură a fost scrisă spre binele creştinului, toate cele scrise despre evrei trebuie să-l intereseze profund. Ei au fost poporul lui Dumnezeu şi ceea ce s-a întâmplat cu dânşii a preumbrit lucruri mai mari din viitor.

15. Ceremoniile de ispăşire evreii le-au ţinut odată în an, în ziua a zecea a lunii a şaptea. Cuvântul „ispăşire" se trage din cuvântul „kafar", care înseamnă: „a acoperi". Ispăşirea era un aranjament de restatornicire, pentru ca evreii să se restatornicească în starea de pace cu Dumnezeu. Păcatul naţiunii îl acoperea, de obicei ,sângele jertfelor taurului şi al ţapului, care jertfe au preumbrit jertfe mai mari. Dumnezeu a stabilit slujba preoţească la evrei, ca preoţii să servească lui Dumnezeu (Exodul 28:1). Preoţii au prezentat jertfele zilei de ispăşire. Slujba preoţească, în mod simbolic, a arătat restabilirea Israelului în harul lui Dumnezeu. Scopul jertfelor aduse de preoţi a fost îngrijirea pentru curăţirea păcatelor şi readucerea la starea de împăcare cu Dumnezeu.

16. Şi cu purtarea Sa faţă de Israel, Dumnezeu a dat învăţătură despre restatornicire. Evreii, de repetate ori, au părăsit pe Iehova şi nu au ascultat de poruncile sale. Domnul, iarăşi şi iarăşi, le-a trimis eliberator, ca să le restabilească libertatea în pământul promisiunii. Când, după suferinţele lor, evreii s-au trezit la cunoştinţa purtării lor nepotrivite şi au strigat către Dumnezeu, El le-a auzit strigarea lor şi i-a reprimit în favoarea Sa.

17. „ Domnul le-a ridicat judecători, ca să-i izbăvească din mâna celor ce-i prădau. Dar ei n-au ascultat nici de judecătorii lor, căci au curvit cu alţi dumnezei şi s-au închinat înaintea lor. În curând s-au abătut de la calea pe care o urmaseră părinţii lor, şi n-au ascultat de poruncile Domnului, ca şi ei. Când le ridica Domnul judecători, Domnul era cu judecătorul, şi-i izbăvea din mâna vrăjmaşilor lor în tot timpul vieţii judecătorului, căci Domnului I se făcea milă de suspinele scoase de ei împotriva celor ce-i apăsau şi-i chinuiau". – Judecători 2:16-18.

18. Evreii, timp de şaptezeci de ani, au fost în robia din Babilon. Dumnezeu a auzit strigarea lor din robie şi i-a reprimit în harul său şi i-a restabilit în ţara lor în care s-au

Cuprins

născut, Palestina. Această restatornicire Domnul a folosit-o spre preumbrirea restatornicirii Sionului, care este organizaţia lui Dumnezeu. „Când a adus Domnul înapoi pe prinşii de război ai Sionului, parcă visam. Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie, şi limba de cântări de veselie. Atunci se spunea printre neamuri: „Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!" (Psalm 126:1,2). Pentru aceasta, pe creştinii adevăraţi, fiind ei membrii Sionului, îi interesează atât icoana cât şi realitatea restatornicirii. În legătură cu aceasta să luăm seamă la cuvintele profetului, vorbite sub conducerea Domnului:

19. „Când se vor întâmpla toate aceste lucruri, binecuvântarea şi blestemul pe care le pun înaintea ta, dacă le vei pune la inimă în mijlocul tuturor neamurilor între care te va risipi Domnul, Dumnezeul tău, dacă te vei întoarce la Domnul, Dumnezeul tău, şi dacă vei asculta de glasul Lui din toată inima ta şi din tot sufletul tău, tu şi copiii tăi, potrivit cu tot ce-ţi poruncesc azi, atunci Domnul, Dumnezeul tău, va aduce înapoi robii tăi şi va avea milă de tine, te va strânge iarăşi din mijlocul tuturor popoarelor la care te va împrăştia Domnul, Dumnezeul tău. Chiar dacă ai fi risipit până la cealaltă margine a cerului, chiar şi de acolo te va strânge Domnul, Dumnezeul tău, şi acolo Se va duce să te caute. Domnul, Dumnezeul tău, te va aduce în ţara pe care o stăpâneau părinţii tăi, şi o vei stăpâni; îţi va face bine, şi te va înmulţi mai mult decât pe părinţii tăi. Domnul, Dumnezeul tău, îţi va tăia împrejur inima ta şi inima seminţei tale, şi vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău, din toată inima ta şi din tot sufletul tău, ca să trăieşti." –Geneza30:1-6.

20. Între altele, în text spune Domnul: „ Te va aduce Domnul Dumnezeu tău în pământul pe care au locuit părinţii tăi". Adam a fost părintele rasei omeneşti şi Edenul a fost pământul pe care l-a stăpânit ca om desăvârşit. Pentru aceasta Domnul promite, că el va restatornicii omenirea şi pământul îl va face de locuinţă minunată. Atunci oamenii vor zice: „ Pământul acesta a ajuns ca grădina Edenului" – Ezechiel 36:35.

21. În anul 73 d.Chr. evreii au fost alungaţi afară din Ierusalim şi expulzaţi din patria lor. Isus s-a gândit , fără îndoială, la această împrăştiere, când a declarat că „Ierusalimul va fi călcat de păgâni până ce se vor împlini timpurile păgânilor" (Luca 21:24). Dumnezeu a profeţit prin Moise această împrăştiere, când a lăsat să se scrie: „Şi dacă voi nici după aceasta nu veţi asculta de mine, ci veţi umbla tot împotriva mea; şi Eu cu furie voi umbla împotriva voastră, şi încă de şapte ori mai mult vă voi pedepsi pentru păcatele voastre... „Şi cetăţile voastre le voi aduce la pustiire, şi sanctuarele voastre le voi pustii şi nu voi mai mirosi miros plăcut de la voi. Da, acest pământ îl voi pustii de se vor mira de el duşmanii voştri (romanii, turcii, oştirile cruciate etc.), care vor locui într-ânsul. Şi pe voi vă voi risipi între naţiuni, şi voi scoate sabia în urma voastră, şi pământul vostru se va face pustiu, cetăţile voastre vor rămânea pustii. Şi atunci ei ,de-şi vor mărturisi nedreptatea lor, şi nedreptatea părinţilor lor, pentru păcatele pe cari le-au făptuit împotriva mea ... să văd dacă inima lor cea necircumcisă se va umili, şi ei vor accepta pedeapsa păcatelor lor. Atunci şi Eu îmi voi aduce aminte de legământul meu cu Iacov şi de legământul meu cu Isaac; încă şi de legământul meu cu Avraam îmi voi aduce aminte; chiar şi de pământ îmi voi aduce aminte .. . Nu-i voi lepăda pe ei, şi nu-i voi urî într-atâta, să-i nimicesc de tot, şi să stric legământul meu cu dânşii . . . dar pentru ei îmi voi aduce aminte de legământul cu strămoşii lor, ca să fiu Dumnezeul lor, Eu Iehova." — Levetic 26 : 27—45.

22. Către sfârşitul călătoriei lungi şi al împrăştierii evreilor, mila lui Dumnezeu a început să se arate faţă de dânşii. Pe creştin îl interesează foarte mult împlinirea acestei profeţii, deoarece este în legătură cu prezenţa Domnului si cu întemeierea împărăţiei Sale. Sfârşitul împrăştierii despre care vorbeşte Isus, înseamnă începutul celei mai mari restatorniciri a Israelului. Aceea nu însemnă numai strângerea evreilor vii dintre toate naţiunile, în pământul lor propriu, ci şi a morţilor cari sunt în morminte. „De aceea profeţeşte şi zi-le: aşa zice Iehova, Domnul: „Iacă poporule al meu, Eu voi deschide mormintele voastre, şi vă voi scoate din mormintele voastre, si vă voi aduce în pământul lui Israel." — Ezechiel 37 :l2.

23. Dumnezeu, prin profetul său, a asemănat pe evrei smochinului. Aceasta interesează îndeosebi pe creştini, deoarece este scris: „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept

Cuprins

pilde, şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfârşiturile veacurilor." (I Corinteni 10 :11) Vom cita dovezi scripturale ,spre a documenta că aceste icoane se referă la evrei.

24. Dumnezeu a profeţit prin Ieremia despre expulzarea şi robia evreilor: în faţa templului lui Iehova erau aşezate două coşuri cu smochine, la care a făcut Domnul atent pe profet: „Domnul mi-a zis: „Ce vezi, Ieremio?" Eu am răspuns: „Nişte smochine! Smochinele cele bune Sunt foarte bune, iar cele rele Sunt foarte rele şi, de rele ce Sunt, nu se pot mânca... „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Cum deosebeşti tu aceste smochine bune, aşa voi deosebi Eu, ca să le dau îndurare, pe prinşii de război ai lui Iuda pe care i-am trimis din locul acesta în ţara Haldeilor;.. „Şi ca smochinele cele rele cari, de rele ce Sunt, nu se pot mânca, zice Domnul, aşa voi face să ajungă Zedechia, împăratul lui Iuda, căpeteniile lui, şi rămăşiţa Ierusalimului, cei ce au rămas în ţara aceasta şi cei ce locuiesc în ţara Egiptului. Îi voi face de pomină, o pricină de nenorocire pentru toate împărăţiile pământului, de ocară, de batjocură, de râs, şi de blestem, în toate locurile unde îi voi izgoni. „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: „Iată, voi trimite între ei sabie, foamete şi ciumă, şi-i voi face ca nişte smochine grozave cari, de rele ce Sunt, nu se pot mânca.". — Ieremia 24 : 3, 5, 8, 9; 29 :17.

25. Dumnezeu, tot cu privire la evrei a lăsat să se scrie prin profetul său: „Mi-a pustiit via; mi-a făcut bucăţi smochinul, l-a jupuit de coajă şi l-a trîntit jos; mlădiţele de viţă au ajuns albe!" — Ioel 1:7.

26. Cu puţin timp după intrarea pompoasă a lui Isus în Ierusalim, înainte de ce a spus profeţia cea mare despre sfârşitul lumii ucenicilor săi, a vorbit într-un limbaj simbolic despre un smochin şi evident că s-a referit prin aceasta la poporul Israel. „A văzut un smochin lângă drum, şi S-a apropiat de el; dar n-a găsit decât frunze, şi i-a zis: „De acum încolo în veac(după textul grecesc: până la sfârşitul veacului). să nu mai dea rod din tine!" Şi pe dată smochinul s-a uscat." — Matei 21 : 19.

27. Îndată după aceasta, a zis Isus conducătorilor lui Israel: „De aceea vă zic vouă, că se va lua de la voi împărăţia lui Dumnezeu, şi se va da neamului care va aduce roadele ei." — Matei 21 : 43.

28. Cu o altă ocazie, Isus a zis următoarea pildă despre poporul evreiesc: „El a spus şi pilda aceasta: „Un om avea un smochin sădit în via sa. A venit să caute rod în el, şi n-a găsit. Atunci a zis vierului: „Iată că Sunt trei ani, de când vin şi caut rod în smochinul acesta, şi nu găsesc. Taie-l. La ce să mai cuprindă şi pământul degeaba?" „Doamne" i-a răspuns vierul „mai lasă-l şi anul acesta; am să-l sap de jur împrejur, şi am să-i pun gunoi la rădăcină. Poate că de acum înainte va face roadă; dacă nu, îl vei tăia." — Luca 13 : 6—9.

29. Decizând cu hotărâre că smochinul ,în mod simbolic, se referă la poporul evreiesc, să luăm seamă la celelalte cuvinte ale lui Isus, pe care le-a rostit în răspunsul său, pe care l-a dat cu privire la prezenţa lui şi la sfârşitul lumii: „De la smochin învăţaţi pilda lui: Când îi frăgezeşte şi înfrunzeşte mlădiţa, ştiţi că vara este aproape. Tot aşa, şi voi, când veţi vedea toate aceste lucruri, să ştiţi că Fiul omului este aproape, este chiar la uşi." — Matei 24 : 32, 33.

30. Isus a arătat că adevăraţi urmaşi ai lui Christos, care constituie rămăşiţa de la sfârşitul veacului pe pământ, vor observa lucrurile acestea şi dacă vor rămânea credincioşi până la sfârşit, vor vedea întemeierea împărăţiei lui Dumnezeu în deplina sa mărire. „Adevăr, zic vouă, nu va trece neamul acesta, până se vor întâmpla toate acestea." (Matei 24 : 34) Iar spre încurajarea rămăşiţei credincioase a zis: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus, şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie." — Luca 21 : 28.

31. Pavel, care era evreu şi apostolul păgânilor, citează din profetul Ieremia, cu privire la legământul nou, următoarele: „Căci ca o mustrare a zis Dumnezeu lui Israel: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda un legământ nou; nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinţii lor, în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din ţara Egiptului. Pentru că n-au rămas în legământul Meu, şi nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul. Dar iată

Cuprins

legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor şi le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu." (Evrei 8 : 8—10) Pe baza aceasta spune apostolul: „Şi atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris:: ... Acesta va fi legământul, pe care-l voi face cu ei, când le voi şterge păcatele." (Romani 11 : 26,27) Tot la acest legământ s-a referit Ieremia, când a profeţit următoarele: „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor, Dumnezeul lui Israel: „Iată ce se va zice iarăşi în ţara lui Iuda şi în cetăţile sale, când voi aduce înapoi pe prinşii lor de război: „Domnul să te binecuvânteze, locaş al neprihănirii, munte Sfânt!" — Ieremia 31 : 23.

32. Orânduielile legământului nou, în sine, dovedesc strângerea celor supuşi ai Israelului şi restabilirea lor în pământul lor şi harul deplin al lui Dumnezeu. Baza acestui legământ îl formează, nu sângele taurilor şi al ţapilor, ci sângele preţios al Fiului scump al lui Dumnezeu, care s-a vărsat pentru ca oamenii să poată primi viaţa vecinică. — Ioan 3 : 16.

Toate naţiunile

33. Nu numai evreii vor fi restatorniciţi sub condiţiile legământului nou, ci acest har se va revărsa asupra tuturor popoarelor şi naţiunilor de pe pământ. Promisiunea nestrămutată a lui Dumnezeu este aceea că: „în sămânţa ta se vor binecuvânta toate neamurile pământului." Iar această sămânţă este Christosul. (Galateni 3 : 16; 27—29). Acesta este un alt motiv pentru ce „rămăşiţa" creştinilor, care acum se află pe pământ, se interesează în aşa măsură de restatornicire.

34. Că Domnul împărtăşeşte de speranţa vieţii prin restatornicire pe toate naţiunile şi încă şi pe astfel de naţiuni, cum a fost Samaria şi Sodoma, se poate vedea din următoarele cuvinte ale profetului Ezechiel: „Îmi voi aduce aminte de legământul meu cu tine, ce l-am încheiat în zilele tinereţii tale şi voi întări cu tine un legământ etern." (Ezechiel 16 : 60). Sora mai mare a evreilor amintită aici a fost Samaria, iar cea mai mică Sodoma. „Când sora ta Sodoma şi fetele ei se vor întoarce în starea lor de mai înainte, şi Samaria şi fetele ei se vor întoarce în starea lor de mai înainte." — Ezechiel 16 : 55.

35. Toate popoarele de orice limbă vor veni să caute pe Domnul, şi văzând mila lui Dumnezeu faţă de evrei, vor căuta pe seama lor asemenea milă la Domnul. „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: „În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un Iudeu(un iudeu înseamnă pe aşa cineva, care s-a consacrat să laude pe Dumnezeu) de poala hainei, şi-i vor zice: ...Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!— Zaharia 8 : 23.

36. Că întoarcerea evreilor în favoarea lui Dumnezeu înseamnă acel timp când Dumnezeu va revărsa privilegiile vieţii asupra oamenilor atât a celor vii, cât şi a celor morţi, aceasta o arată următoarele cuvinte scrise: „Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viaţă din morţi? Iar dacă cele dintâi roade Sunt sfinte, şi plămădeala este Sfântă; şi dacă rădăcina este Sfântă, şi ramurile Sunt sfinte." — Romani 11: 15,16.

37. Aşadar, restatornicirea înseamnă speranţa fiecărui om la viaţa eternă. Naţiunea izraelită, în timpul gloriei sale, avea multe avantaje înaintea lui Dumnezeu faţă de naţiunile păgâne. (Romani 3:1,2) Influenţa lui Satan ce a lucrat, prin preoţii de atunci, a făcut că poporul Israel a omorât cu pietre şi a persecutat pe profeţii lui Dumnezeu. Când a venit Isus Christos, cel mai mare profet, tot aceste unelte ale Diavolului l-au trimis în moartea cea mai teribilă de cruce. Şi orice drept deosebit ar fi avut evreii, până la acel timp, pentru favoarea lui Dumnezeu, cu înlăturarea şi răstignirea lui Isus, regele lor, s-a pierdut. De la acest timp începând păgânii atâta drept au la binecuvântările lui Dumnezeu, ca şi evreii. Acesta trebuia să fie motivul cuvintelor lui Isus, pe care le-a rostit către dânşii: „Tirul şi Sidonul va avea mai mare uşurinţă la judecată, ca voi." (Matei. 11 : 22). Cuvintele sale arată clar că în ziua judecăţii oamenilor, va fi mai uşor pentru păgâni , decât pentru evrei. Dovada este sigură, că Dumnezeu va restatornici pe evrei şi tot

Cuprins

aşa şi pe păgâni. Să nu uităm niciodată că Dumnezeu nu de aceea dă restatornicirea la viaţă, pentru că oamenii merită aceasta, ci pentru că este vorba de numele şi promisiunea Lui.

Egiptul

38. În Scriptură, Egiptul este folosit spre simbolizarea organizaţiei lui Satan. Această icoană mai întâi se referă la clasa domnitoare, dar trebuie să se refere şi la masele poporului egiptean, deoarece ele au fost supuse domnitorilor şi au alcătuit o parte a naţiunii. Expresiunea „ziua aceea" ce apare în Scriptură, se referă îndeosebi la timpul când Dumnezeu aşează pe tron pe Unsul Său, (Psalm 2:6), şi ţine tot timpul domniei lui Christos, când se va da viaţă prin restatornicire. Luând acestea în considerare, cuvintele profetului vor fi lămurite: „Atunci Domnul Se va descoperi Egiptenilor, şi Egiptenii vor cunoaşte pe Domnul în ziua aceea. Vor aduce jertfe şi daruri de mâncare, vor face juruinţe Domnului şi le vor împlini. Astfel, Domnul va lovi pe Egipteni, îi va lovi, dar îi va tămădui. Ei se vor întoarce la Domnul, care-i va asculta, şi-i va vindeca. În aceeaşi vreme, va fi un drum care va duce din Egipt în Asiria: Asirienii se vor duce în Egipt şi Egiptenii în Asiria, şi Egiptenii împreună cu Asirienii vor sluji Domnului. Tot în vremea aceea, Israel va fi al treilea, unit cu Egiptul şi cu Asiria, ca o binecuvântare în mijlocul pământului. Domnul oştirilor îi va binecuvânta şi va zice: „Binecuvântat să fie Egiptul, poporul Meu, şi Asiria, lucrarea mâinilor Mele, şi Israel, moştenirea Mea!" — Isaia 19 : 21—25.

39. Putem spune că Asiria reprezintă mai bine elementele politice domnitoare, pe când Egiptul reprezintă elementele economice şi militare stăpânitoare. Între acestea sânt neînţelegeri de demult; profetul spune aici, că în timpul restatornicirii va fi drum de ţară bine umplut între aceste popoare şi că acestea se vor servi unul pe altul; vor fi în deplină armonie laolaltă şi cu poporul lui Israel, iar Domnul îi va binecuvânta.

40. Moab, Amon şi Elam sunt simbolurile organizaţiei lui Satan, deoarece popoarele acestor naţiuni au stat sub domnia lui Satan, iar conducătorii lor erau uneltele lui Satan. Au fost orbiţi faţă de adevăr, în urma cărui fapt au devenit supuşii lui Satan. Dumnezeu va întinde mila sa şi asupra lor, precum este scris: „Dar în vremurile de apoi, voi aduce înapoi pe prinşii de război ai Moabului, zice Domnul." Aceasta este judecata asupra Moabului." (Ieremia 48:47) „Dar după aceea, voi aduce înapoi pe prinşii de război ai copiilor lui Amon, zice Domnul.. . . Dar în zilele de apoi voi aduce înapoi pe prinşii de război ai Elamului, zice Domnul" — Ieremia 49 : 6, 39.

41. Sistemele religioase catolice şi protestante au dorit să convertească popoarele la planurile lor de mântuire. Aceasta însă nu le-a reuşit, deoarece planurile lor au fost făţarnice şi provenite de la duşmanul Satan. Toate naţiunile de pe pământ au ajuns sub stăpânirea cotropitoare a lui Satan. Uneltele sale au pregătit nişte planuri false de mântuire, dar toate câte au fost s-au dovedit ca nedestoinice şi ca nişte lucruri fără viaţă. Dar, la timpul potrivit, Dumnezeu va arăta puterea, înţelepciunea şi bunătatea sa iubitoare ce întrece totul, prin aceea, că prin răscumpărare şi restatornicire va întinde asupra tuturor popoarelor de pe pământ binecuvântarea vieţii. Prin acţiunea legământului nou, fiecare va trebui să ajungă la cunoştinţa adevărului, deoarece sângele lui Isus se îngrijeşte de mântuirea tuturor. (I Timotei 2 : 3—6) Popoarele de pe pământ, când vor fi aduse la cunoştinţa adevărului, vor cunoaşte că li se oferă prin Isus Christos, din partea lui Dumnezeu, viaţă, ca darul de har al lui Dumnezeu. (Romani 5:18,19 ; 6:23) „Doamne, deschide-mi buzele, şi gura mea va vesti lauda Ta." (Psalm 51 : 15) Domnul va converti lumea în modul său bine văzut, iar poporul se va bucura de binecuvântările sale.

42. În vremea aceea fericită, Dumnezeu aşa va vorbi către oameni: „Să se lase cel rău de calea lui, şi omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu oboseşte iertând." (Isaia 55 : 7) „Când vei vedea aceste lucruri, vei tresări de bucurie, şi îţi va bate inima şi se va lărgi, căci bogăţiile mării se vor întoarce spre tine, şi vistieriile neamurilor vor veni la tine." — Isaia 60 : 5.

Cuprins

43. După cum Iov a văzut pe Mântuitorul, astfel fiecare om va avea ocazie ca să înţeleagă îngrijirea lui Dumnezeu spre binecuvântarea lor prin Christos. Sângele lui Isus a fost vărsat în interesul fiecărui om şi fiecare va avea ocazie ca să primească binefacerea marelui sacrificiu de răscumpărare. (Evrei 2 : 9) Aceasta cuprinde în sine atât pe cei vii, cât şi pe cei morţi. „Cei izbăviţi de Domnul se vor întoarce(din moarte, suferinţă şi boli), şi vor merge spre Sion cu cântece de biruinţă. O bucurie veşnică le va încununa capul, veselia şi bucuria îi vor apuca, iar durerea şi gemetele vor fugi!" (Isaia 35 :10) „ Toate marginile pământului îşi vor aduce aminte şi se vor întoarce la Domnul: toate familiile neamurilor se vor închina înaintea Ta. Căci a Domnului este împărăţia: El stăpâneşte peste neamuri." — Psalm 22 : 27,28.

Înviere

44. Învăţătura învierii morţilor, Scriptura o dovedeşte cu hotărâre. Această învăţătură nu este altceva decât dovada restatornicirii vieţii, care restatornicire se va realiza prin serviciile bune ale lui Christos, a marelui Mântuitor. Cuvântul grecesc „anastazis", tradus în Noul Testament cu „înviere", nu numai în Noul Testament apare, ci şi în Vechiul Testament, în traducerea aşa numită „Septuaginta", care a fost făcută cu 300 de ani înainte de scrierea Noului Testament. Fiecare evreu care a vorbit greceşte, cuvântul „anastazis" l-a folosit ca arătând învierea morţilor. Dovada acesteia o găsim în următoarele texte:

45. „ Boaz a zis: „În ziua în care vei cumpăra ţarina din mâna Naomei, o vei cumpăra în acelaşi timp şi de la Rut, Moabita, nevasta celui mort, ca să ridici(anastezai) numele mortului în moştenirea lui…şi că mi-am cumpărat, de asemenea, de nevastă pe Rut, Moabita, nevasta lui Mahlon, ca să ridic (anastezai) numele mortului în moştenirea lui, şi pentru ca numele mortului să nu fie şters dintre fraţii lui şi din poarta locului lui. Voi Sunteţi martori azi despre aceasta!" (Rut 4 : 5, 10) „Cei ce Sunt morţi acum nu vor mai trăi, Sunt nişte umbre, şi nu se vor mai scula(anastezuzi)… Să învie, deci, morţii Tăi! Să se scoale(anastezontai) trupurile mele moarte!" (Isaia 26 : 14, 19) „Iar tu (Daniel) du-te, până va veni sfârşitul; tu te vei odihni şi te vei scula (anasfezo) iarăşi odată, în partea ta de moştenire, la sfârşitul zilelor." (Daniel 12 : 13) „În vremea aceia voi ridica (anastezo) din căderea lui cortul lui David, îi voi drege spărturile, îi voi ridica dărâmăturile, şi-l voi zidi (anastezo) iarăş cum era odinioară." — Amos 9:11.

46. Dumnezeu a promis pământul Palestinei lui Avraam, Isaac şi Iacov. Ei însă nu au primit din el nici o urmă, ci au fost siliţi să-şi vândă tot ce au avut. Aceşti oameni sunt morţi. Ei trebuie să învie, ca să primească promisiunea lui Dumnezeu. Le-a fost promis că vor fi readuşi din moarte şi vor fi puşi ca domnitori vizibili pe pământ. „În locul părinţilor tăi vor fii tăi, pe cari îi vei pune domni peste toată ţara." (Psalm 45 : 16) Aceasta înseamnă că „părinţii" Regelui, a lui Messia, vor fi restatorniciţi, ca aceştia oameni să poată ajunge în relaţie de „fii" cu Messia, şi prin Elsă poată primi de la Dumnezeu viaţă. Conform Scripturilor, Messia trebuia să fie descendent al lui Noe, Sem, Avraam, Isaac, Iacov, Iuda şi David; aceasta dovedeşte deci şi aceea, că aceşti oameni, cari s-au dovedit credincioşi în probă, şi şi-au păstrat neprihănirea, trebuie să fie readuşi din moarte, trebuie restatorniciţi şi să se facă copii ai lui Messia. Spre sprijinirea acesteia a zis Isus că aceştia vor figura în împărăţie ca reprezentanţii pământeşti ai împărăţiei. -- Matei 8 : 11, 12.

47. Scripturile ne îndreptăţesc să presupunem că Ierusalimul va fi oraşul cel mai important de pe pământ. De foarte mult timp, Dumnezeu acolo şi-a aşezat numele. După ce va restatornici pe toţi acei bărbaţi credincioşi, cari au dovedit totdeauna credincioşie faţă de El, este foarte logic să credem că Ierusalimul va fi pus de reşedinţă pământească a împărăţiei. Spre sprijinirea aceste presupuneri vom cita următoarele texte:

48. „Domnul te va face să fii cap, nu coadă; totdeauna vei fi sus, şi niciodată nu vei fi jos, dacă vei asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului tău pe care ţi le dau astăzi, dacă le vei păzi şi le vei împlini" — Deuteronom 28 : 13.

Cuprins

49. „Tot astfel, Domnul are milă de Sion, şi mângâie toate dărâmăturile lui. El va face pustia lui ca un Rai, şi pământul lui uscat ca o grădină a Domnului. Bucuria şi veselia vor fi mijlocul lui, mulţumiri şi cântări de laudă." — Isaia 51 : 3.

50. „Ci vă veţi bucura şi vă veţi veseli, pe vecie, pentru cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în veselie, şi pe poporul lui în bucurie. Eu însumi Mă voi veseli asupra Ierusalimului, şi mă voi bucura de poporul Meu; nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plânsetelor, nici glasul ţipetelor.... Nu vor munci degeaba, şi nu vor avea copii ca să-i vadă pierind, căci vor alcătui o sămânţă binecuvântată de Domnul, şi copiii lor vor fi împreună cu ei." — Isaia 65 :18,19, 23.

51. „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: „Iarăş, vor şedea pe uliţele Ierusalimului bătrâni şi femei în vârstă, fiecare cu toiagul în mână, din pricina marelui lor număr de zile. Uliţele cetăţii vor fi pline de băieţi şi fete, care se vor juca pe uliţe." — Zaharia 8 :4, 5.

Viţa împărătească

52. Conform promisiunii lui Dumnezeu, împărăţia lui Messia numai după restatornicirea familiei regale a lui David, poate intra în acţiune. Este sigur că regele David a preumbrit pe Fiul iubit al lui Dumnezeu, care este Domnitorul de drept al pământului. Atunci când Dumnezeu a luat dreptul de domnie de la împărăţia tipică, reprezentată prin descendenţii lui David, a declarat că pe când va veni Acela a cui este dreptul, coroana şi diadema vor fi restabilite. (Ezechiel 21 : 24—27) Acest lucru a trebuit să frământe pe ucenici, când au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să aşezi din nou Împărăţia lui Israel?" (Fapte 1:6). Ca o dovadă pe mai departe a acesteia, să luăm seamă la aceasta: „Vai! căci ziua aceea este mare; nici una n-a fost ca ea? Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea. În ziua aceea, zice Domnul oştirilor, voi sfărîma jugul de pe grumazul lui, îi voi rupe legăturile şi străinii nu-l vor mai supune. Ci vor sluji Domnului, Dumnezeului lor, şi împăratului lor David pe care li-l voi scula." — Ieremia 30 : 7-9..

53. Să luăm seamă, încă, la următoarele scripturi, ce sprijină tot această deducere: „Iar la tine, turn al turmei, deal al fiicei Sionului(partea înaltă), la tine va veni, şi la tine(La Christos, regele) va ajunge vechea stăpânire, împărăţia fiicei Ierusalimului!" — Mica 4 : 8.

54. Apostolul Pavel citează din Psalmul 8:4-6, care profeţie vorbeşte despre restatornicirea omenirii. (Evrei 2 : 6 -9). Arată lămurit că aceia este o profeţie, şi încă prin declaraţia aceea că noi acum vedem că toate au fost supuse Domnitorului de drept al pământului. După cuvintele apostolului, psalmul se referă' mai întâi la I-sus, căruia Iehova i-a supus toate.

55. Creştinii dau dovadă de cel mai viu interes faţă de întemeierea împărăţiei drepte, de sub cârmuirea Regelui, a Christosului. Dumnezeu a promis împărăţia scumpului Său Fiu, care, din partea sa, din harul lui Dumnezeu, a chemat pe urmaşii săi credincioşi, ca să ia parte cu El la această împărăţie. (Luca 22 : 28,29) Deoarece una din lucrările mari a împărăţiei va fi învăţarea popoarelor asupra vieţii şi împărtăşirea lor de adevăr, acum creştinul, privind la restatornicirea deplină, se bucură de faptul că el este atât de fericit, că poate vedea lumina hotărârilor lui Dumnezeu şi scopul său cu privire la binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ. — Psalm 126 : 2.

Numele Său

56. De multe secole numele Dumnezeului Iehova a fost defăimat şi necinstit între popoarele naţiunilor. Experienţele lui Iov, minunat ilustrează sistemul folosit de Satan pentru defăimarea numelui lui Dumnezeu şi pentru întoarcerea oamenilor de la Iehova. Pe cei trei prieteni ai lui Iov duşmanul i-a folosit ca pe vorbitorii săi, ca să vorbească în numele lui Dumnezeu, pe când inima lor a fost departe de El. Chiar aşa şi cei ce le corespund, preoţii diferitelor sisteme religioase, susţin că vorbesc în numele lui Dumnezeu, cu toate că inima lor este departe de El.

Cuprins

57. Astăzi, preoţii ţării sunt preamăriţi de marile întreprinderi egoiste, nemiloase, comerciale. Preoţii conlucrează de minune cu celelalte două ramuri ale organizaţiei lui Satan. Marile întreprinderi comerciale, prin organul lor National Broadcasting Company (în America), vestesc, cu uşurinţă, că religiile evreilor şi a ne-evreilor s-au făcut una, şi corporaţiunile financiare au adus la un loc pe rabin, pe preotul catolic şi pe preotul protestant, aşa că vestesc o religie şi pot întrebuinţa spre aceasta uneltele moderne a marelui capital (radioul) ca să răspândească vestea lor în toate părţile din ţară, cu acea obligaţie că nici unul nu va vesti altfel de învăţătură, cari ar fi vătămătoare celuilalt.

58. Aceştia, după cum au făcut şi prietenii falşi ai lui Iov, vin înainte cu un fel de plan de mântuire, pentru scăparea omenirii. Natural, că nici nu amintesc marele sacrificiu de răscumpărare al lui Isus, pentru că amintirea lui ar fi vătămătoare evreilor şi evoluţioniştilor. Toţi nesocotesc împărăţia lui Isus Christos, pentru că aceasta ar vătăma pe factorii domnitori actuali, şi pe factorii financiari, cari au pus la cale religia actuală. Toţi nesocotesc marele adevăr că oamenii vor primi viaţă prin răscumpărare, înviere şi restatornicire, deoarece ştiu că dacă oamenii vor ajunge la cunoştinţa acestor adevăruri, nu vor mai crede în crezurile ce defaimă numele lui Dumnezeu şi anume: sufletul nemuritor, purgatorul şi chinul vecinic.

59. Cea mai mare comedie pe care au vestit-o vreodată, sub numele Domnului, este aceea care figurează acum sub denumirea de „Asociaţia americană a bisericilor lui Christos” . În această Asociaţie nelegiuită primesc pe orice învăţător ateist şi fals şi îl primesc cu plăcere. Însă, din această organizaţie, adevărul este exclus. Aceasta este o altă unealtă a duşmanului, Satan, care are menirea ca să orbească pe oameni, faţă de îngrijirea de mântuire a lui Dumnezeu. Dar aşa cum nu i-a reuşit prin cei trei reprezentanţi ai lui să întoarcă pe Iov de la Dumnezeu, tot aşa nici escrocheriei uriaşe, ce figurează sub denumirea de Asociaţia bisericilor, nu-i va reuşi să întoarcă de la Dumnezeu pe oamenii cinstiţi. Aceasta va face doar atât, că urmaşii adevăraţi şi credincioşi ai lui Christos, vor dovedi mai mult zel faţă de Domnul. Dumnezeu aşa zice acuma: „Aşteptaţi-mă numai ... că Eu am de gând să zdrobesc în bucăţi această organizaţie a Diavolului; după aceea voi pune înaintea oamenilor vestea curată a adevărului, aşa ca să poată chema numele Meu în ajutor”. (Ţefania 3 : 8, 9 — în conformitate cu traducerea engleză). Satan şi organizaţia sa este judecată la prăbuşire deplină ,în curând. Numele lui Dumnezeu va fi justificat .

60. Când organizaţia lui Satan, Egiptul, a început să se poarte prea încrezut şi cotropitor faţă de popor, Domnul Dumnezeu s-a pogorât în Egipt şi a zdrobit puterea acestei naţiuni, iar pe poporul său l-a eliberat. Este scris, că pentru aceea a făcut aceasta, ca să-şi câştige un nume. Aceasta a preumbrit intenţia lui Dumnezeu, ca acum să zdrobească pe organizaţia Diavolului, care domneşte peste toate naţiunile de pe pământ şi ca să aducă oamenilor pace şi propăşire; şi că tuturor acelora, cari se vor supune, le va da viaţă vecinică pe pământ. Aceasta pentru aceea va face, pentru că este vorba de numele Său mare şi deoarece acuma trebuie să se înalţe numele Său. — Ezechiel 36 : 22—32.

61. Acum, credincioşii de pe pământ, care sunt în legământ cu Dumnezeu, cu predarea lor deplină faţă de Dumnezeu, trebuie să-şi dovedească neprihănirea. El acum le porunceşte ca să-i fie martori şi să spună poporului că El este Dumnezeu şi să le spună voinţa sa că vrea să întemeieze, spre binele oamenilor, pe pământ împărăţia sa dreaptă. Aceştia au privilegiul acum să vestească marile fapte ale lui Iehova şi să dea în ştire omenirii, că numele lui este mărit. El este marele izvor al vieţii şi cunoaşterea Lui şi a lui Isus Christos înseamnă viaţă vecinică. Oamenii, în curând, trebuie să cunoască adevărul că: „fericit este poporul, al cărui Dumnezeu este IEHOVA.”

Întrebări pentru studiul berean.

1. Spune în ce relaţie este creştinul cu Iehova! De ce s-a îngrijit Iehova de creştin în hotărârea sa?

Cuprins

2—4. Arată atitudinea sistemelor religioase faţă de învăţătura restatornicirii omenirii la viaţă. Cum priveşte creştinul învăţătura aceasta şi pentru ce?

5. Citează texte care arată ce este misiunea creştinului! Cui trebuie să-i servească şi cum?

6. Ce însemnătate i se atribuie învăţăturii restatornicirii?

7,8. Pentru ce l-a interesat într-atât pe apostolul Pavel restatornicirea lui Israel? Ce spune despre înlăturarea evreilor şi despre marea însemnătate a restatornicirii acestui popor?

9. Arată motivul pentru ce nu se interesează creştinătatea, cu numele, despre restatornicirea evreilor!

10. Explică cum a dat ocazie păgânilor înlăturarea lui Israel!

11—13. Ce scop are legământul nou? Explică în ce legătură stă creştinul cu legământul cel nou!

14. Pentru ce trebuie să-i intereseze pe creştini scripturile referitoare la evrei ?

15—17. Ce scop au avut ceremoniile din ziua de ispăşire ţinută de evrei? Arată lecţia restatornicirii ce se repetă, ce este ilustrată prin purtarea lui Dumnezeu faţă de evrei.

18,19. Care profeţie şi care experienţă a poporului Israel ,ca împlinire a acestei profeţii, a fost aceea, care a preumbrit restatornicirea Sionului?

20—22. Arată acele profeţii, cari prezic împrăştierea evreilor! Ce dovedeşte aceea, că acest timp al împrăştierii a trecut? Pentru ce este atât de important acest lucru ?

23—28. Explică însemnătatea simbolică a smochinului! Arată folosirea acestui simbol în acele profeţii, cari profeţesc împrăştierea şi ducerea în robie a Israelului.

29, 30. Cum a folosit Isus acest simbol în explicările sale cu privire la sfârşitul lumii şi la întemeierea împărăţiei lui Dumnezeu ?

31, 32. Ce legătură are strângerea şi restatornicirea lui Israel, cu introducerea legământului nou?

33—36. Care va fi mila mare, ce o va dovedi Dumnezeu faţă de supuşii lui Israel ?

37. Ce explică faptul acela, că Dumnezeu oferă omului restatornicire şi viaţă? Sub ce condiţie va da această viaţă ?

38—40. Explică Isaia 19 : 21—25!

41—43. Pentru ce au eşuat atât de amarnic sistemele religioase în năzuinţa lor de a converti lumea? Cum vor recunoaşte oamenii supremaţia lui Iehova? Cum va fi atunci convertită lumea?

44, 45. Arată dacă Vechiul Testament învaţă învierea morţilor ?

46. Ce vedem în aceea, că Dumnezeu a promis pământul Palestinei lui Avraam, şi că el n-a primit nimica din el? Explică psalmul 45 : 16!

47—51. Ce rol important va avea oraşul Ierusalim în împărăţia lui Dumnezeu? Adu texte pentru dovedirea acestei presupuneri!

52. Pentru ce l-au întrebat pe Isus ucenicii săi: „Doamne oare nu în acest timp vei restatornici împărăţia pentru Israel?”

53—55. Explică Mica 4 : 8 şi referirea lui Pavel la aceasta (Evrei 2:8). Pentru ce interesează aceasta atât de mult pe creştini?

56—58, Arată că serviciul celor trei „prieteni” ai lui Iov a preumbrit mândria sistemelor de azi că ei vor aduce mântuire omenirii!

59. Arată din ilustraţia examinată aici, că oare unealta lui Satan, Asociaţia bisericilor, va reuşi în străduinţa de a întoarce de la Dumnezeu, pe cinstiţii cercetători ai adevărului!

60, 61. Arată ce scop a avut Dumnezeu, în primul rând cu aceea, că a zdrobit puterea Egiptului şi a eliberat pe poporul său Israel! Ce probă înseamnă pentru martorii credincioşi de acum ai lui Dumnezeu îndeplinirea a ceea ce a fost preumbrit acolo? Numai cum pot ei să-şi păstreze neprihănirea şi aprobarea lui Dumnezeu?

W. T. 15. August 1930.

Cuprins

DE CE SUNT BISERICILE UN EŞEC?

[Conferinţă radio de treizeci de minute]

BISERICILE au fost organizate cu scopul de a salva suflete şi de a schimba lumea. Faptul că acum sunt de două ori mai mulţi păgâni în lume decât erau acum o sută de ani este o dovadă sigură că bisericile au dat greş în misiunea lor. Faptul că se nasc sute de păgâni în timp ce se converteşte unul singur ,este din nou o dovadă sigură că nu vor reuşi niciodată să schimbe lumea. Se ştie, de asemenea, destul de bine, că activităţile ilegale şi crimele sunt mult mai mari pe aşa-numitul pământ creştin decât pe cel păgân şi sunt într-o aşa creştere încât nu mai există suficiente închisori şi penitenciare pentru cei condamnaţi de crimă, ca să nu mai vorbim despre miile care scapă de pedeapsă sau despre miile care nu sunt prinşi niciodată.

Aşadar, este un fapt adevărat că cei mai mari criminali sunt membrii ai unor bisericii ortodoxe, iar aceştia sunt asistaţi şi îndrumaţi pe parcursul închisorii de preotul lor. Mulţi preoţi cinstiţi admit eşecul bisericilor, iar mulţi alţii au renunţat la preoţie tocmai din cauza acestui eşec.

Aceste lucruri sunt bine ştiute şi acceptate de toţi oamenii cinstiţi, şi nu sunt menţionate cu scopul de a produce bucurie, căci nici un creştin nu şi-ar dori să se bucure în faţa încercărilor eşuate de a binecuvânta omenirea. Sunt menţionate pentru că sunt pur şi simplu fapte, fapte indiscutabile, fapte ce trebuie acceptate şi discutate de către toţi cei ce sunt în căutarea soluţiei în problema ,,de ce au eşuat bisericile în misiunea lor". Mulţi creştini sunt sensibili în ceea ce priveşte criticile la adresa eforturilor şi eşecurilor bisericilor. Însă criticile constructive sunt întotdeauna bune şi corecte, iar bisericile şi creştinii, în general, ar trebui să fie primii care să aprecieze şi să ia în considerare asemenea critici.

Această lectură este intenţionată a fi ceva asemănător criticilor constructive. Nu se doreşte numai a se demonstra clar de ce bisericile au eşuat, ci a se evidenţia metoda Domnului de a converti lumea şi de a arăta că momentul acestei convertiri este aproape, astfel încât oamenii pot fi încurajaţi şi consolaţi. Astfel, cei sinceri care au încercat din răsputeri să convertească lumea, se pot bucura în speranţa că acest lucru se va împlini curând.

Dacă se poate arăta că Domnul are momentul şi metodele proprii de a converti lumea, demonstraţia nu se poate realiza oricând şi sub nici o altă formă. Demonstraţia, de asemenea, dacă se realizează într-o altă manieră decât cea a lui Iehova, o aşa încercare va sugera impertinenţă şi, bineînţeles, va fi sortită eşecului.

Biblia arată cel mai bine că Dumnezeu a hotărât ca lumea să fie convertită şi, prin urmare, sfinţii profeţi au fost inspiraţi să prezică acest fericit eveniment. Isaia spune: ,,Întoarceţi-vă la mine şi veţi fi salvaţi, voi, toţi cei de la marginile pământului, căci eu sunt Dumnezeu şi nu este altul! Pe mine însumi am jurat — cuvântul a ieşit din gura mea în dreptate şi nu se va întoarce — că în faţa mea se va pleca orice genunchi şi orice limbă va jura pe Mine". (Isaia 45: 22, 23). Asta, desigur, înseamnă că lumea va fi convertită. Din nou în Psalmii 98: 3 citim: ,,Toate marginile pământului au văzut mântuirea Dumnezeului nostru." Iar în Psalmii 150: 6 citim: ,,Tot ce are suflare să-l laude pe Iehova! Lăudaţi-l pe Iehova!" Moise a scris: ,,Cât este de adevărat că Eu sunt viu şi că tot pământul se va umple de gloria lui Iehova!" — Numeri 14: 21.

Din nou, citim că: ,,Nu vor mai învăţa fiecare pe semenul său, spunând: Cunoaşteţi-l pe Domnul!; fiindcă toţi mă vor cunoaşte, de la cel mai mic, până la cel mai mare dintre ei". Ioan a scris: ,,Fiindcă toate naţiunile vor veni şi se vor închina înaintea Ta." (Apocalipsa 15: 4). De asemenea, şi Isus adaugă cuvântul său la acest subiect, spunând: ,,Vie împărăţia ta; facă-se voinţa ta, precum în cer, aşa şi pe pământ."

În Isaia 46:9 – 11 citim: ,,Eu sunt Dumnezeu, şi nu există altul ca mine, Cel ce spune de la început sfârşitul, şi din timpuri străvechi lucrurile care n-au fost încă făcute; Cel ce spune: Hotărârea mea va rămâne în picioare şi voi face tot ce-mi place: . . . eu am spus şi eu voi face să se împlinească. Eu am hotărât şi eu voi şi împlini." Şi Iehova a mai spus: ,,tot aşa va fi şi cuvântul

Cuprins

meu, care iese din gura mea. Nu se va întoarce la mine fără rezultat, ci va face negreşit ce-mi place şi va reuşi în lucrul pentru care l-am trimis." (Isaia 55: 11). Aşadar ,Scripturile declară cu fermitate că ţelul divin este convertirea lumii.

Dar cine va trebui să facă acest lucru? Mai clar, Scripturile afirmă că lucrarea nu a fost lăsată pe mâini omeneşti. Dumnezeu a prevăzut că oamenii nu o vor putea îndeplini şi, prin urmare, şi-a făcut propriul plan. Sunt multe texte din Scriptură care ne spun că lumea va fi convertită de către Cristos şi biserică, adică de adevărata biserică, constituită din 144.000 de persoane, iar această muncă va fi îndeplinită pe parcursul perioadei numită în mod repetat de Biblie: ,,Împărăţia lui Cristos", ,,ziua lui Cristos" sau ,,ziua judecăţii". Acum, vă rog ţineţi cont, în timp ce avansăm, că ,,Împărăţia lui Cristos", ,,ziua lui Cristos" sau ,,ziua judecăţii" se referă la aceeaşi perioadă de timp, şi anume o mie de ani. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a hotărât că lumea nu poate şi nu va fi convertită înainte de începutul stăpânirii de o mie de ani a lui Cristos.

Acum permiteţi-ne să examinăm dovezile acestor afirmaţii. De notat, mai întâi ,că prin ,,judecată" înţelegem un proces şi concluzia de la finalul procesului. În armonie cu această părere, profetul Isaia spune: ,,atunci când se vor împlini judecăţile tale pe pământ, locuitorii pământului vor învăţa dreptatea." (Isaia 26: 9). Aici ni se spune clar că pe durata zilei judecăţii, oamenii vor învăţa să fie drepţi. Oamenii sunt ,de obicei, învăţaţi că este prea târziu să mai înveţe ceva când va veni ziua judecăţii, dar este o greşeală, aşa cum arată şi textele. În Psalmii 119: 175 citim: ,,hotărârile tale judecătoreşti să-mi vină în ajutor!". Acesta este scopul zilei judecăţii, şi anume de a-i ajuta pe cei săraci, orbi, înşelaţi şi asupriţi să cunoască adevărul despre bunătatea şi dragostea Domnului.

Marea zi a judecăţii lumii , domnia de o mie de ani, va fi o zi a binecuvântării, a exaltării, a educaţiei şi a dorinţei de a ajuta. Profetul David descrie ziua judecăţii ca pe o zi a binecuvântării, o zi ce trebuie aşteptată. Ascultaţi cuvintele lui David din Psalmii 19:9 – 11: „Frica de Domnul este curată şi ţine pe vecie; judecăţile Domnului Sunt adevărate, toate Sunt drepte. Ele Sunt mai de preţ decât aurul, decât mult aur curat; Sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri. Robul Tău primeşte şi el învăţătura de la ele; pentru cine le păzeşte, răsplata este mare." Oamenii au fost în general învăţaţi că este prea târziu să fii avertizat când vine ziua judecăţii şi este prea târziu să primeşti o răsplată. Însă acest text arată exact contrarul.

Acum, având înţelesul corect al cuvântului ,,judecată", lăsaţi-ne să analizăm alte câteva texte. Faptele Apostolilor 17: 31, spune: „Pentru că a rânduit o zi(celelalte texte ne spun că această zi este o zi de o mie de ani), în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit(Cristos) pentru aceasta şi despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morţi."

Observaţi că Petru ne spune lungimea acestei zile a judecăţii. În 2 Petru 3: 7, 8, citim: "Iar cerurile şi pământul de acum Sunt păzite şi păstrate, prin acelaşi Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată şi de peire a oamenilor nelegiuiţi. Dar, prea iubiţilor, să nu uitaţi un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, şi o mie de ani Sunt ca o zi." Psalmistul este de acord cu Petru, spunând: ,,o mie de ani sunt ca ziua de ieri care a trecut şi ca o strajă de noapte." — Psalmii 90: 4.

În Ioan 5: 22 citim: ,,Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata i-a încredinţat-o Fiului". Astfel putem observa că Iehova l-a desemnat pe Fiul său să fie judecător pe pământ în marea zi a judecăţii, cea de o mie de ani. Scripturile ne asigură că atunci când vremea va veni, Dumnezeu va aduce pe toţi duşmanii săi la picioarele Fiului său, adică sub controlul său. Prin urmare, Isus nu va putea începe judecata până la momentul stabilit de Dumnezeu, atunci când El îşi va domina adversarii. În Matei 22: 44 citim: ,,Iehova i-a zis Domnului meu: Stai la dreapta mea, până îi voi pune pe duşmanii tăi sub picioarele tale!" Pavel confirmă această idee, că Isus trebuia să aştepte de la momentul învierii sale până când Dumnezeu îi va pune duşmanii la picioare. În Evrei 10:12, 13 citim: "El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a aşezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, şi aşteaptă de acum ca vrăjmaşii Lui să-I fie

Cuprins

făcuţi aşternut al picioarelor Lui.” Aşadar, putem vedea că nici chiar lui Isus nu i-a fost permis să încerce să convertească lumea în ziua lui.

Dar de ce a trebuit Isus să aştepte timp de peste 1800 de ani pentru a putea începe convertirea lumii? Răspunsul este că Dumnezeu a poruncit ca atunci când va începe această lucrare, el va avea biserica cu El în glorie, şi că biserica îl va asista în această muncă. Acesta este punctul unde oamenii au fost greşit învăţaţi. Ei au fost învăţaţi că biserica este compusă din numeroasele confesiuni sau secte ale aşa numitei religii creştine a pământului. Există peste 500.000.000 de membrii ai acestora. Dar adevărata biserică este formată numai din 144.000 de sfinţi. Adevărata biserică este numită ,,mireasa” lui Cristos, iar Isus este ,,mirele”, şi adevărata biserică va împărţi munca judecării lumii împreună cu Domnul. Acum, în sprijinul acestor afirmaţii, aducem dovezile:

În 1 Corinteni 6:2, 3 citim: ,,Sau nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea? . . . Nu ştiţi că noi îi vom judeca pe îngeri?” Şi din nou, în Apocalipsa 20: 6 citim: ,,Fericiţi şi sfinţi Sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos, şi vor împărăţi cu El o mie de ani.” În acest text ni se spune că domnia lui Cristos durează o mie de ani şi că sfinţii vor domni alături de el.

Motivul pentru care Isus s-a ridicat la ceruri şi s-a aşezat de-a dreapta Tatălui şi pentru care a trebuit să aştepte atâtea secole înainte de a-şi începe lucrul la convertirea sau judecarea lumii, a fost pentru a-i lăsa timp Domnului Iehova să-i găsească mireasa. Iar acest lucru a durat aproape nouăsprezece secole. Când întreg numărul de sfinţi (adevărata biserică) este atins, împărăţia îşi va începe lucrarea; şi apoi , dar nu mai înainte, munca la convertirea lumii va începe. Isus şi biserica vor avea autoritatea şi puterea să o îndeplinească, dar nu înainte de vremea stabilită de Dumnezeu.

Când Isus şi adevărata biserică se vor uni prin prima înviere şi uşa va fi închisă, încât nu va mai fi nevoie de nimeni pentru a completa numărul hotărât, împărăţia va fi în plină activitate. Ioan oferă o imagine despre asta, spunând: ,,M-am uitat şi iată că Mielul stătea pe muntele Sion şi cu el erau o sută patruzeci şi patru de mii ,care aveau scrise pe frunte numele său şi numele Tatălui său.” — Apocalipsa 14: 1.

În Daniel 7: 22 ni se spune din nou că împărăţia va fi sub conducerea sfinţilor. Citim: ,,Până când a veni Cel Îmbătrânit de zile şi a făcut dreptate sfinţilor Celui Prea Înalt, şi a venit vremea, când sfinţii au luat în stăpânire împărăţia.” Versetul 27 spune: „Dar domnia, stăpânirea şi puterea tuturor împărăţiilor care Sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinţilor Celui Prea Înalt.”

Aşadar, se pare că planul divin este ca lumea să fie convertită şi ca dreptatea să fie stabilită pe pământ pe durata stăpânirii lui Cristos, iar această muncă va fi terminată de Isus Cristos şi adevărata biserică. Această lucrare este numită corect lucrarea judecăţii, deoarece aceasta este lucrarea prin care se stabileşte dacă bărbaţii şi femeile sunt demni de viaţa eternă sau nu. Vrednicia lor de a trăi va fi determinată de supunerea lor faţă de legile împărăţiei, legi despre care vor fi informaţi în totalitate. Pavel, scriindu-i lui Timotei, spunea: „Domnul Isus Cristos . . . trebuie să-i judece pe cei vii şi pe cei morţi, prin manifestarea sa şi prin împărăţia sa.” — 2 Timotei 4: 1.

Isus ,însuşi, ne spune că judecata sa va fi mai tolerabilă pentru cei nemernici. Cuvintele lui sunt: ,,Adevărat vă spun că va fi mai uşor pentru ţinutul Sodomei şi Gomorei în ziua judecăţii, decât pentru oraşul acela…De aceea, vă spun că va fi mai uşor pentru Tir şi Sidon în ziua judecăţii ,decât pentru voi. (Matei 11:22, 24). Şi continuă să spună ,din nou: ,,Bărbaţii din Ninive se vor scula alături de neamul acesta, în ziua judecăţii, şi-l vor osîndi , . . . Împărăteasa de la Miazăzi se va scula alături de neamul acesta, în ziua judecăţii, şi-l va osîndi,” (Matei 12:41, 42) Dacă Sodoma, Gomora, Tir, Sidon, Ninive şi regina din Sheba s-ar ridica toţi, ceea ce înseamnă înviere, în ziua judecăţii, şi dacă va fi tolerabil cu acei oameni nenorociţi şi păgâni, rezultă că ziua judecăţii nu este o zi de temut, aşa cum au fost oamenii învăţaţi.

Cuprins

Dar de ce vor fi acolo aceşti oameni nenorociţi şi păgâni? Răspunsul este că ei ar putea fi instruiţi în legea lui Iehova; că ar putea învăţa pentru prima dată despre înţelepciunea, dreptatea, iubirea şi puterea lui Dumnezeu; că ar putea învăţa pentru prima dată că Isus Cristos, cu voia Domnului, a înfruntat moartea pentru ei; că ar putea să audă pentru prima dată adevărul, fără erorile crezurilor şi tradiţiilor oamenilor. Însă ei nu sunt singurii care trebuie să înveţe aceste lecţii. Există miliarde în Africa, China, Japonia, precum şi egipteni, babilonieni, mezi şi perşi, canaaniţi, hetiţi, iebusiţi, moabiţi şi multe alte neamuri care nu au auzit niciodată de Isus sau de Tatăl, Domnul Iehova. În plus, sunt milioane de oameni nebuni, naivi şi proşti, care vor avea nevoie de ajutorul şi învăţăturile lui Isus şi ale adevăratei biserici, pe durata celor o mie de ani.

Singura modalitate prin care cineva poate obţine vreodată viaţă veşnică este credinţa în Domnul Isus Cristos. Ei vor putea crede doar dacă vor auzi despre El, aşa cum Pavel a spus în scrisoarea sa către biserica romană, din care citim: „Însă cum îl vor chema pe acela în care n-au crezut? Şi cum vor crede în cel despre care n-au auzit?" (Romani 10: 14). Când aceşti păgâni, idioţi şi naivi, se trezesc la înviere, şi pentru prima dată vor auzi numele lui Isus Cristos şi răscumpărarea adusă prin moartea lui, va fi prima lor şansă de a fi salvaţi sau de a fi convertiţi. Nu va mai fi o a „doua şansă" pentru ei.

De aceea Dumnezeu ,prin dragostea şi mila sa, a asigurat răscumpărarea morţilor. În 1 Timotei 2: 4 citim că Dumnezeu: „vrea ca orice fel de oameni să fie salvaţi şi să ajungă la cunoştinţa exactă a adevărului." Ceea ce înseamnă că prin răscumpărarea pe care Cristos a adus-o, toţi oamenii vor fi salvaţi de condamnarea adamică şi vor avea o mie de ani pe parcursul cărora vor fi învăţaţi adevărul şi li se va da şansă să vină în acord cu el. Cei ce reuşesc să fie pe deplin de acord cu înţelegerile împărăţiei, vor primi viaţă eternă. Cei care nu reuşesc acest lucru, vor fi distruşi dintre oameni. Distrugerea va fi completă şi veşnică, iar în Scripturi este cunoscută ca a doua moarte.

Faptul că Dumnezeu a ales, a testat şi a dovedit clasa bisericească pe durata acestei ere creştine, potrivindu-i şi pregătindu-i pentru măreaţa lucrare de convertire a lumii, este în totalitate constituit din trăsăturile sale de înţelepciune şi dragoste. La prima înviere, Iehova îi va îmbrăca cu puterea şi autoritatea de a îndeplini lucrarea; apoi Diavolul va fi legat şi lucrul va continua, nestânjenit de Satan, şi-i va include nu numai pe cei în viaţă, la momentul începerii lucrului, dar şi pe cei din morminte , deoarece aşa a spus însuşi Isus. În Ioan 5: 28, 29 citim: „Nu vă miraţi de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui, şi vor ieşi afară din ele. Cei ce au făcut binele(clasa bisericească), vor învia pentru viaţă; iar cei ce au făcut răul(restul lumii), vor învia pentru judecată." Cuvântul „condamnare", tradus corect, înseamnă „judecată", şi înseamnă că toţi cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată.

Se impune ideea că toţi cei care nu au avut niciodată o judecată în viaţă, adică toţi cei care nu au avut niciodată ştiinţă de Dumnezeu şi de adevăr, vor avea un asemenea proces în ziua judecăţii de o mie de ani a lui Cristos.

Răspunzând la întrebarea: De ce sunt bisericile un eşec? vom observa că există câteva motive, ca următoarele: În primul rând, a fost momentul stabilit de Dumnezeu pentru a face munca. În al doilea rând, ei nu au fost niciodată autorizaţi să o facă. În al treilea rând, ei nu deţin puterea şi înţelepciunea pentru a o face. Este nevoie de înţelepciune şi putere divină şi doar preamăritul Domn şi a lui mireasă, adevărata biserică, vor avea această putere şi înţelepciune divină.

Cronologia Bibliei, profeţia Bibliei şi chiar semnele împărăţiei lui Cristos, pentru care oamenii s-au rugat de peste optsprezece secole şi care va duce la îndeplinire convertirea lumii ,se fondează în putere şi mare glorie pe pământ. Conversia lumii, sfârşitul războaielor, păcatul şi moartea sunt momentele care suportă mărturia evenimentelor care se întrevăd în viitorul apropiat.

Cuprins

ÎMPĂRĂȚIA DOMNULUI PENTRU SALVAREA OMULUI

[Conferinţă radio de cincisprezece de minute]

ÎN SPECIAL din anul 1914, pământul a fost vizitat de mari calamităţi şi rele, producând condiţii ameninţătoare cu mari dureri, dezastre sau morţi ale indivizilor, comunităţilor şi chiar ale naţiilor. De la acea dată decisivă, ştirile lumii au fost umplute cu încercări de salvare pe mare sau pe uscat, salvare pe câmpurile de luptă, salvare în regiunile arctice îngheţate, salvare de la furtuni, inundaţii sau foc, salvare de la foamete, epidemie sau cutremur sau din alte distrugeri inevitabile.

Din anul 1914, de asemenea, lumea veche moare. Mai exact, rasa umană a murit în ultimii şase mii de ani; în plus, războaiele mondiale şi toate răutăţile generate de acestea şi continuate în prezent, au cauzat moartea prematură pentru numeroase fiinţe umane, număr ce nu a fost egalat niciodată în istorie.

Însă din vechiul an 1914 organizaţia mondială a problemelor umane moare. Din cauza diferitelor limbi, obiceiuri, legi sau naţiuni, pare a fi un fel de cuvertură caleidoscopică, fără nici un plan implicit; cum a fost vreodată asamblată sau cum a continuat să existe atâta vreme a pus semne de întrebare multor oameni. Dar deşi la suprafaţă arată ca o cuvertură haotică, totuşi ceva uniform se petrece în întregul sistem, iar acel ceva este: peste tot întreprinzătorii egoişti sau interesele de afaceri şi politicienii egoişti, ambiţioşi, coruptibili sau conducătorii religioşi, ipocriţi şi înşelători, deţin controlul şi lucrează împreună pentru interesul propriu, în timp ce oamenii sunt subjugaţi, înşelaţi, supuşi opresiunilor lor şi lipsiţi de privilegiile şi drepturile umane cuvenite.

Războiul mondial şi dezastrele asociate cu acesta par a da vechii lumi o lovitura de moarte. Pentru salvare! Dar cui i-ar păsa să salveze o asemenea organizaţie mondială egoistă? De ce, spuneţi, aparent doar Diavolul pare a fi interesat în acest lucru. Biblia arată a fi aşa. Dar de ce ar fi Satan atât interesat? Deoarece lumea veche este organizaţia lui; el este supraîncărcarea invizibilă pentru această lume. Apostolul Ioan spune: „întreaga lume zace în puterea celui rău.” (1 Ioan 5: 19) Apostolul Pavel îl numeşte pe cel rău „dumnezeul acestui sistem” (2 Corinteni 4: 3, 4), iar Isus însuşi l-a numit pe Diavol „conducătorul acestei lumi”. (Ioan 12:31) Nu poţi direcţiona „actualul sistem rău” către Isus. Către servitorul Diavolului, anume guvernatorul roman, care a autorizat crucificarea, Isus a grăit: „Împărăţia mea nu face parte din lumea aceasta.” (Ioan 18: 36) Cum vine aceasta? Pentru că în urmă cu trei ani şi jumătate Isus refuzase oferta Diavolului de a avea putere asupra lumii.

Diavolul venise să-l ispitească pe Isus: „I-a arătat toate împărăţiile lumii şi strălucirea lor, şi I-a zis: „Toate aceste lucruri Ţi le voi da Ţie, dacă Te vei arunca cu faţa la pământ şi Te vei închina mie.”. Răspunzând, Isus i-a spus: „Căci este scris: „Domnului, Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti.”. Matei 4:10,11. Răspunsul lui Isus arată că a căuta puterea asupra lumii, prin politică ,prin mijloace economice sau sub acoperirea religiei, pretinzând a fi servitorul pios al Domnului, dar amestecându-te în politicile lumeşti şi menajând şi măgulind pe cei înstăriţi, înseamnă a sluji, dar nu pe Dumnezeu, ci pe Diavol, închinându-te la el.

Dar Diavolul nu este singur în căutarea sa de a-şi salva imperiul sfărâmat de război. Există câţiva care par a vrea să-l ajute în vindecarea, bandajarea şi salvarea acestui sistem grav rănit. Cine ar putea fi aceştia? Suporterii ligilor, tribunalelor, asociaţiilor şi mişcărilor care au ca principal obiectiv să păstreze masele sub controlul vechilor politici diabolice făcute de om, să ţină gâturile oamenilor în jugul corporaţiilor cu interese financiare lipsite de conştiinţă, şi să păstreze conştiinţa oamenilor legată de conducătorii religioşi, care întotdeauna s-au amestecat în politică şi afaceri şi au devenit aliaţii sau purtătorii de cuvânt a acestora. Veţi observa că asemenea viitori – salvatori – ai lumii beneficiază de privilegii şi avantaje particulare, în timpul actualului regim satanic. Ucenicul Iacov (4: 4) îi numeşte „prieteni cu lumea” şi „duşmani cu Dumnezeu”. Ei încearcă să convingă lumea că păstrarea practicilor vechi ale guvernului pământesc, prin oameni(păcătoşi ca ei) şi pentru oameni (pentru cei de sus, conducători) va duce la bunăstarea omenirii şi salvarea civilizaţiei.

Cuprins

Dar regulile omeneşti pot promite să asigure din anul 1914 un trai mai prost decât cel anterior anului 1914. Nu pot promite să asigure mult mai bine, deoarece statisticile arată că lumea s-a degradat mult din punct de vedere moral, din cauza războiului mondial. O ligă a naţiunilor, un tribunal sau alte mişcări internaţionale nu vor putea salva organizaţia lui Satan şi întreaga lume. Sub conducere omenească, popoarele vor continua să slujească, să se supună asupririlor şi să acţioneze sub legăturile Diavolului şi ale păcatului, depărtându-se de Dumnezeu, ignorând planul salvării lui şi continuând să fie imperfecţi, ofensatori, bolnavi şi nefericiţi, murind la sfârşit.

Iar după moarte ce urmează? Mai multă suferinţă? Membrii bisericilor se vor întreba: Îmi va oferi biserica ceea ce sper după moarte? Câteva răspunsuri: O trecere imediată în rai dacă sunt credincios bisericii. Alţii ,de altă credinţă, spun: O intrare către binecuvântarea cerească numai după ce am îndurat nenumărate secole de suferinţă în purgatoriu; acest proces de purificare însă poate fi scurtat cumva de ceea ce superiorii, rudele sau prietenii mei vor face pe pământ după moartea mea.

Foarte bine, dar ce se întâmplă cu cele şaizeci de milioane de oameni fără biserică? Sau sutele de milioane de păgâni de pe alte ţinuturi, inclusiv cei care au murit în ultimele şase secole? Crezurile bisericii nu oferă nici o speranţă la fericire eternă pentru aceştia şi sistemul bisericesc a eşuat, de asemenea, în a-i ajuta pe parcursul acestei vieţi.

Mulţumim Domnului că nu şi-a luat angajamentul fată de sectele bisericii umane, de a salva familiile muritoare şi asuprite. Domnul Iehova nu are nevoie de ajutorul lor, deoarece El este atotputernic. El însuşi, prin Isus Cristos, obţine salvarea omului. Dar de la ce şi pentru ce are omul nevoie de salvare? Nu pentru rai, desigur! Omul nu este o creatură cerească, ci ,,este făcut din pământ şi din ţărână". (1 Corinteni 15: 47), şi ,,pământul (nu cerul) l-a dat fiilor oamenilor." (Psalmii 115: 16) Dumnezeu a lăsat pământ pentru ca oamenii să-l locuiască pe vecie, aşa cum spune profeţia lui Isaia (45: 12, 18). Evident, omul trebuie să fie salvat din păcat şi moarte şi readus la adevărata libertate, fericire, prosperitate, egalitate, sănătate perfectă, sfinţenie absolută şi viaţă eternă, în armonie cu Dumnezeu, pe acest pământ, nu în cer. Acestea sunt lucrurile pe care omul le-a pierdut prin păcatul deliberat al lui Adam din Eden, acum şase mii de ani. Nici un om nu le mai poate răscumpăra sau recupera aceste binecuvântări. Guvernele omeneşti nu le pot răscumpăra, garanta sau acorda omului şi au eşuat în a o face până acum. Împărăţia Domnului trebuie, aşadar, să vină pentru salvarea omului şi asta cât de curând. Pentru acest sfârşit, acum o mie nouă sute de ani, Dumnezeu ,,Tatăl l-a trimis pe Fiul ca Salvator al lumii." — 1 Ioan 4: 14.

Printre laudele populaţiei, Isus a intrat călare pe un măgar, arătându-se evreilor ca Stăpânul de drept al pământului. Preoţii, clerul şi alţi conducători l-au respins. Aşadar, regulile oamenilor defectuoşi şi guvernele nesatisfăcătoare şi asupritoare au continuat să existe până în zilele noastre. Dar, prin moartea şi învierea sa, Isus a devenit Regele şi Domnul celor vii şi al celor morţi. (Romani 14: 9). În anul 1914 d.Cr. atât evenimentele pământeşti, cât şi profeţia Bibliei, confirmă că vremea acestor guvernări s-a încheiat şi a venit timpul ca Domnul Iehova să-i dea voie lui Isus să stăpânească pământul. (Ezechiel 21: 27). Asta explică motivul pentru care ,de la încheierea războiului mondial vestea că Iehova este Dumnezeu, iar Isus Cristos, Fiul său, este Rege a fost predicată tuturor naţiunilor de către Studenţii Bibliei. — Matei 24: 14.

Aşadar, prin acest mesaj al împărăţiei, marele nevăzut spiritual, Cristos, s-a declarat drept noul Rege cuvenit pe pământul creştinătăţii. Conferinţa de pace şi toate puterile conducătoare, politice, economice şi religioase, ca şi vechii evrei, au respins mesajul împărăţiei şi l-au respins, prin urmare, şi pe Cristos ca Stăpân. Dar ce contează? Aceşti oponenţi ai viitoarei împărăţii a Domnului vor fi eliminaţi cu forţa, ba chiar distruşi, în lupta ce va avea loc dintre Domnul Atotputernic şi organizaţia lui Satan, iar Isus va obţine conducerea asupra lumii. Nici o „confederaţie" a naţiunilor sau vreun înlocuitor omenesc nu-l va opri, asemenea opoziţie va fi ,,sfărâmată" (Isaia 8:9 – 12). Satan va fi legat(Apocalipsa 20:1 – 3), iar omenirea va fi eliberată, din cea mai agitată perioadă de până acum. — Matei 24: 21, 22. Doar Noe şi familia lui au supravieţuit potopului, tot la fel ,mulţi oameni drepţi vor supravieţui acestor catastrofale ,dar

Cuprins

necesare, ,,timpuri de strâmtoare” (Daniel 12:1) şi vor trăi în era de aur a stăpânirii lui Cristos pe pământ.

Apoi ,salvarea celor care vor spera se va desfăşura cu succes şi fără intervenţia celor diabolici şi nenorociţi, va avea loc chiar şi învierea morţilor: ,,Îi voi elibera din mâna Şeolului, îi voi scăpa din moarte,” spune Dumnezeu (Osea 13: 14). Eliberare de păcat şi de moarte şi repunerea omenirii într-un paradis pământesc şi în toate binecuvântările pierdute prin păcat, vor fi obţinute în totalitate pe durata a o mie de ani de domnie nevăzută a lui Cristos. (Apocalipsa 20:4 – 6) . ,,Dar cei răi nu vor rămâne pe pământ.” (Proverbe 2: 22, 10: 30) însă salvarea şi recuperarea celor supuşi va fi făcută în totalitate cu glorie, iar toţi oamenii de pe pământ vor pleca capul şi vor îngenunchea în numele lui Isus şi vor oferi slavă şi laudă Domnului Iehova. — Filipeni 2:5 – 11.

Cuprins

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L **1 Septembrie 1929** **Nr. 17**

Soli

„Noi, deci, suntem trimeşi împuterniciţi ai lui Hristos; şi, ca şi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcaţi-vă cu Dumnezeu!”. – II Corinteni 5:20.

IEHOVA lasă să se vestească adevărul său omenirii, pentru ca cei binevoitori şi aceia care doresc s-o facă, să poată trece de partea lui. Mai înainte de toate, solii trebuie să fie familiarizați cu vestirea şi să îndemne pe fraţii lor ca să ia parte la vestire şi astfel să ducă evanghelia tuturor acelora care au urechi de auzit. Partea lucrului văzut, ce se mărgineşte la pământ, Dumnezeu a încredinţat-o acelora dintre cei ce se găsesc în Christos, care au primit ungerea spiritului sfânt. De la unşii săi aşteaptă şi pretinde credincioşie.

2. Unii ,care susţin că s-au consacrat să facă voinţa lui Dumnezeu, sunt în rătăcire în ce priveşte adevărata chemare a unui urmaş credincios al lui Isus. Aşa vorbesc ei: „Dacă suntem solii lui Christos, atunci cum putem să ne purtăm cu duşmănie faţă de lumea aceasta în care trăim? Este la loc ca un trimis să aibă simţăminte duşmănoase faţă de ţara în care se găseşte? Pentru dovedirea punctului lor de vedere, arată că o ţară trimite soli numai într-o altă ţară, cu care stă pe picior de pace, iar dacă relaţia dintre aceste două ţări se rupe, atunci trimisul este chemat înapoi.

3. Aceia care argumentează astfel, conchid din aceasta că trimişii lui Christos, de asemenea, trebuie să se poarte întotdeauna aşa încât să poată să nu întâmpine nici cea mai mică împotrivire, ca să vorbească blând şi cu astfel de cuvinte alese, ca să nu supere pe nimeni, care eventual ar avea altă părere. Ei susţin că nu este potrivit a spune aşa ceva ce ar supăra pe preoţi sau ce ar supăra pe marii financiari şi pe politicienii lumii. Ei susţin că creştinul trebuie să se poarte atât de blând, ca oricine să dorească să-i urmeze pilda şi să accepte religia lui, şi astfel să-i poată aduce în situaţia de împăcare cu Dumnezeu. Urmând această cale, nici nu doresc să amintească de organizaţia Diavolului sau de o partea oarecare a acesteia. Aceştia nu influenţează spre bine pe cei slabi din poporul lui Dumnezeu. Pentru aceasta este de lipsă ca lucrul să-1 arătăm poporului Domnului aşa după cum ni-1 arată Scriptura.

4. Este evident că, greutatea stă în faptul că aceia care se codesc să pună mărturie cu curaj, nu recunosc lămurit organizaţia lui Satan şi cea a lui Dumnezeu. Prin deosebirea templului lui Dumnezeu, clasa templului a primit mai mare lumină. Este cert că unul ca acela, la venirea Domnului în templu să facă proba, nu a fost aprobat, nu a fost adus în starea templului şi acesta nici nu vede adevărul prezent. După deschiderea templului s-au văzut două semne sau minuni mari. Una din aceste minuni este organizaţia lui Dumnezeu, închipuită prin femeie, care nu este altceva decât Sionul. Semnul sau minunea cealaltă este organizaţia lui Satan, închipuită prin femeia blestemată, Babilonul.

5. Iehova Dumnezeu este bărbatul Sionului, iar Isus Christos este capul organizaţiei. Satan este bărbatul Babilonului, al organizaţiei a cărei activitate se mărgineşte numai la treburile de pe pământ. Aceste două organizaţii sunt în duşmănie neîmpăcată una faţă de alta. Organizaţia lui Dumnezeu nu se poate împăca cu organizaţia Diavolului. Solul Domnului trebuie să stea ne-

Cuprins

împărţit de partea Domnului. Este foarte important să înţelegem situaţia trimisului Domnului faţă de lume.

6. Obiceiul din lume este acela, că o naţiune trimite soli la alta. În timp de pace, până când situaţia dintre cele două naţiuni este paşnică, solul trimis petrece în ţara aceea în care a fost trimis şi se străduieşte să susţină relaţia bună şi paşnică între cele două naţiuni. Însă când se iscă un război sau duşmănie, ţările îşi recheamă solii reciproc. Dar să ne însemnăm că aceasta se obişnuieşte în organizaţia lumească, a cărui dumnezeu este Satan. În timpul lui Pavel chemarea solului nu a fost aceasta şi ori de câte ori este vorba de solia lui Dumnezeu, nici o dată nu a fost aşa cum este în organizaţia lumească. După mărturisirea Scripturii, împărăţia anti-tipică a lui Dumnezeu în astfel de ţări a trimis soli, care stăteau în relaţii de război sau de duşmănie cu poporul lui Dumnezeu, tot astfel cum şi naţiunile care stăteau pe picior de război cu Israel, au trimis soli la domnitorii lui Israel.

7. Împăratul Egiptului a ieşit să cucerească oraşul Carchemiş; Iosia, împăratul lui Iuda, de asemenea, a ieşit cu trupele lui ca să se lupte. Atunci regele egiptenilor a trimis soli la Iosia. (II Cronici 35 :21) Numai cu ocazia duşmăniei s-au trimis soli. Pentru sprijinirea acestei susţineri, să luăm seamă la cuvintele lui Isus: „Sau care împărat, plecând să se bată în război cu alt împărat, nu stă mai întâi să se sfătuiască dacă poate cu zece mii să întâmpine pe cel care vine împotriva lui cu douăzeci de mii? Iar dacă nu, fiind el încă departe, trimite solie ca să ceară pace.” — Luca 11:31,32.

8. Pavel scrie că: „Dumnezeu este acela care a împăcat lumea cu sine prin Christos”. (II Corinteni 5:19). Desigur, nu s-a gândit la o lume care a stat în relaţie de pace cu Dumnezeu, pentru că Dumnezeu a trimis pe Isus Christos pe pământ la poporul asupra căruia a domnit Satan şi organizaţia lui, ce era în duşmănie cu Dumnezeu. După ce unii din lume s-au căit, au primit pe Christos şi s-au consacrat să facă voia lui Dumnezeu, Dumnezeu nu i-a mustrat pentru păcatele lor, ci El i-a împăcat cu sine, prin Christos. Când cineva ajunge în Christos şi devine o parte a organizaţiei lui Dumnezeu, devine solul lui Christos. El nu este trimis la aceia care sunt deja împăcaţi cu Dumnezeu, ci la aceia care nu sunt împăcaţi şi în armonie cu El, ca să le ducă evanghelia lui Dumnezeu. Astfel de soli sunt duşmani şi ţara la care sunt trimişi îi priveşte ca pe duşmani; ei sunt deci în împărăţia duşmanului. Locuitorii acelei ţări sunt duşmanii lui Dumnezeu, stau sub cârmuirea duşmanului şi au lipsă de împăcare.

9. Domnul trimite pe unşii săi în numele lui Christos şi îi foloseşte în scopul să cheme pe cei din lume, să intre în legătură cu ei şi să le spună drumul, prin care pot să vină în armonie cu Dumnezeu. Aceasta n-ar putea s-o facă ei, dacă s-ar codi să vorbească omenirii despre duşman şi despre organizaţia lui.

10. În textul nostru, Pavel ne spune clar, că unşii sunt solii lui Christos, şi că Dumnezeu îi foloseşte ca să cheme pe aceia care sunt în relaţie de duşmănie cu Dumnezeu, să intre în legătură cu ei şi să le arate drumul împăcării cu Dumnezeu.

11. Dumnezeu nu trebuie să împace pe aceia care sunt deja de partea lui şi în organizaţia sa. El pe aceia vrea să-i împace, care sunt sub influenţa domnitoare a duşmanului. În consecinţă, unşii lui Dumnezeu trebuie să devină soli care reprezintă pe Dumnezeu şi aceştia, lucrarea lor ca soli trebuie s-o facă în tara duşmanului, prin aceea că vorbesc acelora care sunt în această organizaţie şi sub cârmuirea lui. Altcum nu am putea înţelege potrivit textul din fruntea articolului.

Datoriile din prezent

12. Dovezile scripturale aduse deja în revistă dovedesc peste toate îndoielile, că noi trăim acuma în timpul, numit „ziua aceea”. Aceasta este ziua, rânduită de Domnul şi de care se bucură cei unşi. Unşii Domnului recunosc că a sosit timpul lui Dumnezeu ca să deosebească pe poporul

Cuprins

său şi că în acest scop a venit Domnul în templul său, ca să ducă pe cei aprobaţi sub mantia mântuirii şi i-a îmbrăcat în haina fericirii. Cei aprobaţi şi cei din clasa templului, văd că între puterile întunerecului şi aceia care iubesc pe Dumnezeu şi îl servesc există o luptă pe viaţă şi pe moarte. Pentru aceasta cei credincioşi aşa se roagă: „ Doamne ajută-ne; Doamne dă-ne înaintare şi învingere!" Psalm. 118 : 25.

13. În ziua aceea Dumnezeu doreşte să pună mărturie înaintea domnitorilor şi popoarelor de pe pământ. În scopul acesta El şi scumpul său Fiu cheamă pe cei ce sunt bucuroşi să facă aceasta; unşii credincioşi, care compun rămăşiţa, aşa răspund: „Aici sunt" şi Domnul atunci îi trimite, ca să ducă la îndeplinire această încredinţare scumpă, ce le-a fost dată de Domnul (Isaia 6:8-10) . Solii lui Dumnezeu în Christos, acum sunt împuterniciţi şi îndrumaţi să vestească răzbunarea lui Dumnezeu şi să vorbească despre judecata lui Dumnezeu asupra duşmanului şi aceasta s-o facă în împărăţia duşmanului. Această concluzie este sprijinită de următoarele cuvinte ale profetului Ezechiel:

14. „Şi vor şti că Eu Sunt Domnul, când voi pune foc în Egipt, şi când toţi sprijinitorii lui vor fi zdrobiţi. În ziua aceea nişte soli se vor duce din partea mea cu corăbiile să turbure Etiopia în liniştea ei; şi-i va apuca spaimă mare în ziua Egiptului; căci iată că lucrurile acestea se întâmplă!" (Ezechiel 30 : 8, 9). Această scriptură arată că evanghelia lui Dumnezeu nu este aşa ca una care este domoală pentru urechea omului, ci este ca una care produce durere acelora care fac parte din organizaţia Diavolului

15. Dumnezeu arată, prin profetul său, cuvintele care se referă la timpul prezent, că voinţa lui este aceea ca membrele armatei sale de pe pământ să încurajeze şi să atragă atenţia unul altuia asupra datorinţelor lor din ziua aceasta. Evanghelia lui Dumnezeu ajunge la unul sau mai mulţi unşi, care trebuie dată şi celorlalţi unşi, ca aceia să înţeleagă mai bine. În legătură cu aceasta să examinăm cuvintele profetului.

16. „Edom" este una din numirile pe care Dumnezeu le aplică asupra organizaţiei lui Satan şi, totodată, şi asupra poporului care stă sub cârmuirea acestei organizaţii. Dumnezeu a lăsat să se scrie de către profetul său sfânt: „Asupra Edomului. Aşa vorbeşte Domnul oştirilor…Căci voi aduce nenorocirea peste Esau, la vremea când îl voi pedepsi. Am auzit o veste de la Domnul, şi un sol a fost trimis printre neamuri: „Strângeţi-vă, şi porniţi împotriva ei! Sculaţi-vă pentru război! (împotriva Edomului, muntelui Esau, organizaţia Diavolului.)" — Ieremia 49:7,8,14.

17. Această profeţie atunci au început s-o împlinească unşii Domnului, când au început să împlinească porunca din Matei (24:14). După ce Domnul a venit la biserica sa, a strâns la un loc pe poporul său şi l-a trimis cu evanghelia lui Iehova. „Vestea despre împărăţie şi despre ziua răzbunării lui Dumnezeu trebuie vestită naţiunilor înaintea strâmtorării celei mari, pe care lumea n-a mai văzut-o; iar această vestire solii Domnului trebuie s-o ducă naţiunilor. În timp ce unşii , supunându-se voinţei lui Dumnezeu ,duc lumii această vestire spre mărturie, ca şi în vechime oştirea lui Ghedeon, se însufleţesc şi se încurajează unul pe altul, ca să plece toţi la un loc împotriva organizaţiei duşmane.

18. Spre o dovadă pe mai departe, vom aduce mărturia lui Obadia. Acest profet a avut o viziune, despre care a spus următoarele: „ Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu despre Edom: Noi am auzit o veste din partea Domnului şi un sol a fost trimis cu ea printre neamuri (după aceea aşa zice către cei unşi:) Sculaţi-vă să mergem împotriva Edomului, ca să ne războim cu el!".(Obadia 1) . Această veste vine de la Domnul chiar înainte de războiul cel mare al Dumnezeului Atotputernic îndreptat împotriva organizaţiei Diavolului şi chiar atunci trebuie ca solii Domnului să îndeplinească o lucrare deosebită. În timpul strângerii Sionului judecă Isus Christos, Mântuitorul lumii ,organizaţia Diavolului. Şi despre aceasta spune mai departe profetul Obadia: -„Izbăvitorii se vor sui pe muntele Sionului, ca să judece muntele lui Esau, dar împărăţia va fi a Domnului".— Obadia 21.

Cuprins

19. Tot în acest timp, când Dumnezeu adună la un loc familia regală, membrii acesteia, ca şi solii Lui, trebuie să-şi facă datoria, în interesul împărăţiei. La aceasta se referă cuvintele profetului: „În vremea aceea voi ridica din căderea lui cortul lui David, îi voi drege spărturile, îi voi ridica dărâmăturile şi-1 voi zidi iarăşi cum era odinioară, ca să stăpânească rămăşiţa Edomului şi toate neamurile peste care a fost chemat numele meu, zice Domnul care va împlini aceste lucruri." — Amos 9 :11.12.

20. Ca o dovadă pe mai departe, că lucrul solilor lui Dumnezeu trebuie să fie făcut în timp de duşmănie şi nu de pace, să le servească următoarele cuvinte ale lui Iosua: „Locuitorii din Gabaon, de partea lor, când au auzit ce făcuse Iosua Ierihonului şi cetăţii Ai, au întrebuinţat un vicleşug, şi au pornit la drum cu merinde pentru călătorie. Au luat nişte saci vechi pe măgarii lor, şi nişte burdufuri vechi pentru vin, rupte şi cîrpite, iar în picioare purtau încălţăminte veche şi cârpită, şi erau îmbrăcaţi cu nişte haine vechi pe ei; iar toată pâinea pe care o aveau pentru hrană era uscată şi mucegăise. S-au dus la Iosua în tabără la Ghilgal, şi i-au zis lui şi tuturor celor din Israel: „Noi venim dintr-o ţară depărtată, acum, deci, faceţi legământ cu noi"— Iosua 9 :3—6.

21.Domnul, spunând o parabolă despre împărăţie, foloseşte cuvântul de solie, cu referire la o situaţie duşmănoasă. În aceasta spune că pleacă pentru ca să câştige împărăţia şi ,în urmă, vorbeşte de aceia care-i sunt duşmani şi care nu voiesc să-l primească de rege. În relaţie cu aceasta zice: „Dar cetăţenii lui îl urau şi au trimis după el o solie să-i spună: Nu vrem ca omul acesta să împărătească peste noi." (Luca 19:14) . Tot acest cuvânt „solie" figurează şi în Luca 14 :32.

22. Apostolul Pavel nu era de părerea că creştinul trebuie să se poarte cu atâta blândeţe în toate situaţiile şi să folosească astfel de cuvinte alese, ca nu cumva să se supere organizaţia duşmană. El a avut spiritul Domnului şi a fost împuternicit. El a dat îndrumări bisericii referitor la acea purtare în război, la care trebuie să ia parte membrii bisericii. El susţine că este de lipsă să îmbrăcăm armăturile lui Dumnezeu şi să le purtăm pe acelea, şi să ne şi luptăm cu ele, şi spune şi aceea că fiecare sfânt, făcând aceasta, să se roage pentru fratele său. În urmă, rugându-i să se roage pentru el, le spune: „Rugaţi-vă pentru mine, ca ori de câte ori îmi deschid gura să vorbesc, să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei, al cărei sol în lanţuri sunt, pentru că zic, să vorbesc cu îndrăzneală, cum trebuie să vorbesc." — Efeseni 6:19,20.

23. Din cuvintele lui reiese clar, că creştinul nu poate fi credincios Domnului, dacă nu vorbeşte sau nu vrea să vorbească cu curaj. Acela, care reprezintă pe Domnul, nu trebuie să fie brutal, dar nici nu trebuie să se poarte sfios, îngăduitor. Solul Domnului are privilegiul că poate să reprezinte pe Regele regilor şi iubirea şi credincioşia lui faţă de Dumnezeu şi Christos se vede din aceea că vesteşte cu curaj adevărul, în ziua judecăţii. (1 Ioan 4 :17,18) Pavel era un rob în lanţuri şi totuşi s-a folosit de toate ocaziile ca să facă destul soliei încredinţate lui. Pavel era un exemplu al turmei lui Dumnezeu şi oricine bine face dacă îl urmează.

24. În organizaţia Diavolului solii sunt înzestraţi cu acea putere, ca să execute unele ordine sau legi. Aceasta nu este aşa în organizaţia Domnului, excepţie făcând Isus Christos, capul acestei organizaţii. Solii Domnului, în organizaţia lui anti-tipică au fost încredinţaţi numai pentru a preda soliile. După ce solul a predat solia încredinţată lui s-a întors în ţara sa pentru alte dispoziţii. Tot aceasta regulă este valabilă şi asupra unşilor Domnului din organizaţia sa adevărată, înţelegând şi pe aceia, care astăzi sunt pe pământ. Datoria acestora este ca să vorbească solia împărăţiei, care arată şi din ce se compune organizaţia lui Satan şi că Dumnezeu are de scop să nimicească această organizaţie. Ne va fi spre folos să examinăm aici câteva texte din Testamentul vechi şi cel nou, în care se iveşte cuvântul „sol". Cuvântul evreiesc „malak" ,adeseori este tradus ca „înger" sau „vestitor"; tot acest cuvânt este tradus uneori şi ca „sol". În următoarele versuri ale Scripturii figurează cuvântul „malak" şi este tradus ca „sol", „vestitor" şi „înger":

Cuprins

25. „Dar el s-a răsculat împotriva lui şi a trimis soli în Egipt, ca să-i dea cai şi un mare număr de oameni. Ezechiel 17 :15.

26. „Iată vitejii săi strigă afară, solii păcii plâng cu amar.” — Isaia 33:7.

27. „Atunci Hagai ,solul lui Iehova, vorbea în solia lui Iehova către popor, zicând: Eu sunt cu voi zice Iehova.” — Hagai 1:13.

28. „Căci buzele preotului trebuie să păzească cunoştinţa, şi din gura lui să se caute învăţătură, căci el este trimisul lui Iehova, Dumnezeul oştirilor.” (Maleahi 2:7) Şi numele Maleahi derivă din cuvântul evreiesc „malak” şi înseamnă „solul Domnului”.

29. „Iată că trimit pe solul meu, ca să pregătească calea înaintea mea; şi deodată va intra în templul său Domnul pe care-l căutaţi, solul legământului pe care-l doriţi. Iată că vine! zice Iehova, Dumnezeul oştirilor.” (Maleahi 3:1)

30. „Cine este orb, dacă nu robul Meu şi surd ca solul Meu pe care îl trimit? Cine este orb ca prietenul lui Dumnezeu, şi orb ca robul Domnului?” (Isaia 42:19) Acest verset arată purtarea potrivită a solului Domnului în lumea aceea unde se găseşte şi unde vesteşte solia lui Dumnezeu. Arată că ,într-atât este orb, încât în lucrul său nu se lasă influenţat sau conturbat de nimeni şi nu se uită la nimic, pentru că numai la vestirea lui Dumnezeu se gândeşte, ce trebuie să predea. Numai o ţintă are înaintea ochilor şi numai la aceea se gândeşte şi este orb faţă de orice alt lucru.

30. „Şi ce se va răspunde solilor acestui popor? Că Iehova a întemeiat Sionul, şi în el vor afla adăpost săracii poporului său.” —Isaia 14 : 32.

31. „Dar întăresc cuvântul robului Meu, şi împlinesc ce proorocesc trimeşii Mei; Eu zic despre Ierusalim: „Va fi locuit” şi despre cetăţile lui Iuda: „Vor fi zidite iarăşi, şi le voi ridica dărîmăturile.”” (Isaia 44:26) Această scriptură arată că Domnul sprijine solia pe care o trimite prin solii săi.

32. Cuvântul evreiesc „tseer” de asemenea este tradus „sol”. Acest cuvânt derivă din verbul „tsoor”, care înseamnă: „a mărgini”, „a croi”, „a hotărî”. Aceasta înseamnă că solul Domnului este legat de lucrul sau serviciul acela cu îndeplinirea căreia este încredinţat şi numai aceea trebuie s-o facă, nimic altceva. Solul nu-şi poate termina lucrul, dacă nu-l face de bună voie sau dacă se încăpăţânează. Datoria lui strictă este aceea ca să reprezinte pe Domnul său şi să-şi îndeplinească cu credincioşie datoria. El stă sub disciplină în îndeplinirea datoriei sale. Proverbele aşa compară pe solul credincios cu acel necredincios: „Un sol rău cade în nenorocire, dar un sol credincios aduce tămăduire.” — Proverbe 13:17.

33. Bună pildă servesc la aceasta preoţii din America. Susţinând că reprezintă pe Domnul şi solia lui, au vestit altă solie. Ei au căutat să imite pe solii lumeşti, când, în locul Domnului, au îndrăznit să se ridice ca nişte executori. Au căzut în afacerea blestemată a prohibiţiei (oprirea consumării spirtoaselor), au amestecat religia cu politica şi au făcut alte lucruri asemenea. Faţă de aceştia, solul credincios este plin de viaţă şi sănătate, deoarece vesteşte vestea adevărată a adevărului. Nu trece peste hotarul datoriilor sale, prin aceea că ar căuta să lucreze ca executor sau să se pună înaintea Domnului.

34. Un alt verset care lămureşte acest punct este următorul: „Ca răcoreala zăpezii în timpul secerişului este solul credincios pentru cei ce-1 trimit (Iehova si Christos), căci el înviorează sufletul stăpânului său.” (Proverbe 25 :13) Aceasta este în armonie cu declaraţiunea lui Dumnezeu, că sufletul său află plăcere în servul său ales. Isaia 42: 1; Maleahi 3 :1.

36. Profetul Isaia (18 :1), în cuvinte înălţătoare vorbeşte despre unşii Domnului, în care Domnul îşi află plăcere, deoarece sunt credincioşi ca soli. În plăcerea lui pentru această credincioşie zice Domnul prin profet: „0 tu pământ cu umbra îndoită, cel de peste râurile Etiopiei!” Aşezarea unei ţări arată o stare şi de aceea reprezintă pe unşii lui Dumnezeu, în organizaţia sa. Aceştia , de altfel, sunt numiţi ca „rămăşiţă”, sau ca „servul credincios şi înţelept”. Ei sunt în starea siguranţei, ceea ce este închipuit prin aceia că se găsesc sub aripile lui Iehova,

Cuprins

deoarece fac parte din organizaţia sa. „Râurile Etiopiei” închipuie popoarele din partea comercială şi egoistă a lumii păcătoase, lume care poartă pe sine sigilul egoismului. Adevăraţii soli unşi ai organizaţiei lui Dumnezeu sunt departe, peste această stare de năzuinţă egoistă comercială şi din această cauză ei se găsesc dincolo, „peste râurile Etiopiei.”. Ei sunt în lume, dar nu fac parte din ea. Ei sunt despărţiţi şi deosebiţi de ea şi ei sunt solii lui Dumnezeu în împărăţia duşmană. Ţefania 3:10.

37. Profetul Isaia continuă: „Cel ce trimiţi soli pe mare (după trad. Rotherham: râul cel mare) şi în case de papură (papyrus — hârtie) pe ape (reprezentând sau închipuind vestea adevărului tipărit al lui Dumnezeu, prin care rămăşiţa comunică între ei). Prin organizaţia sa, Dumnezeu trimite pe aceşti soli ca să ducă vestea de încurajare la toţi aceia care s-au consacrat să facă voia lui Dumnezeu. Ca să clarifice că cei unşi trebuie să încurajeze pe membrii din organizaţia lui Dumnezeu, într-un alt loc zice: „strigă cu gură mare , ca o trâmbiţă, înălţă-ţi vocea ta”, pentru a avertiza pe aceia din poporul Domnului care şi-au neglijat privilegiile. — Isaia 58 :1.

39. Revenind la profeţia dinainte a lui Isaia, Dumnezeu aşa vorbeşte către aceşti soli: …..„Tu, care trimiţi soli pe mare, în corăbii de papură care plutesc pe luciul apelor! Duceţi-vă, soli iuţi, la neamul acela tare şi puternic, la poporul acela înfricoşat de la începutul lui, neam puternic care zdrobeşte totul, şi a cărui ţară este tăiată de râuri.” (18 : 2.) Aceşti soli au porunca să meargă iute şi îndrăzneţi, deoarece lucrul Regelui este urgent. „Poporul înalt şi strălucitor” cuprinde pe toţi. aceia care au făcut legământ cu Dumnezeu să facă voia lui şi care au fost născuţi ca fii săi. În anul 1914 s-a născut împărăţia, după care timp s-a arătat clasa „servului”. Clasa „servului” este lustruită şi strălucitoare. Aceasta deducere o întăresc următoarele cuvinte ale profetului Isaia: „Auziţi-mă insule şi ascultaţi popoare îndepărtate; Iehova m-a chemat din mitră, din sânul mamei mele a amintit de numele meu, (De la acel timp când a venit Domnul în templul său) şi a făcut gura mea ca sabia ascuţită, sub umbra mânii sale m-a ascuns, şi m-a făcut ca o săgeată poleită, în tolba sa m-a închis. Şi zis-a către mine: Tu eşti servul meu Israele, în care mă voi slăvi.” — Isaia 49:1—3..

39. Organizaţia împărăţiei lui Dumnezeu a fost, de la naşterea ei ,spre groaza organizaţiei lui Satan. Domnul este „groaznic pentru regii de pe pământ”. (Psalm 76 :13) De la anul 1922 a pornit marele râu al adevărului, care a produs starea despărţirii între poporul consacrat Domnului, pentru aceasta spune profetul: „Pământul căruia îl inundă râurile”.

40. Râurile care desfac pe poporul lui Dumnezeu nu sunt râurile Etiopiei, deoarece poporul Domnului se află dincolo de râurile Etiopiei. Râurile care împart pe poporul său, sunt acele râuri ale adevărului şi ale păcii, care curg către poporul Domnului. „Este un râu ale cărui izvoare înveselesc cetatea lui Dumnezeu, sfântul locaş al locuinţelor Celui Prea înalt.” (Psalm 46 : 4) „Iată, voi îndrepta peste el pacea, ca un râu.”.— Isaia 66 :12.

41. În urmă, profetul arată timpul şi rezultatul lucrării acestor soli. „În vremea aceea, se vor aduce daruri de mâncare Domnului oştirilor, de poporul cel tare şi puternic, de poporul cel înfricoşat de la începutul lui, neam puternic, care zdrobeşte totul, şi a cărui ţară este tăiată de râuri: vor fi aduse acolo unde locuieşte Numele Domnului oştirilor, pe muntele Sionului.” — Isaia 18 :7.

42. Darul adus Dumnezeului oştirilor nu este altceva decât acei angajaţi de bunăvoie, care cu bucurie merg afară cu vestea bucuriei, şi aceştia îngrozesc inimile duşmanului, de la începutul pregătirii pentru războiul Dumnezeului Atotputernic. În poporul sfânt al lui Dumnezeu, dintre care unii se mai găsesc pe pământ ,s-a produs o ruptură din pricina vestirii adevărului. Rămăşiţa sau neamul ales arată pe poporul „care măsură cu frânghia şi încalcă toate”, deoarece ia parte la lucrarea de răzbunare a Dumnezeului nostru. Profetul spune că aceste daruri le duc „în locul numelui Dumnezeului oştirilor”, care este organizaţia „Dumnezeului oştirilor”.

Cuprins

43. Stă peste toată îndoiala, că aceşti soli ai Domnului cu aceea sunt încredinţaţi şi pentru aceea sunt trimişi, ca în ajunul marelui război al Dumnezeului Atotputernic să ducă la împlinire un serviciu curajos. Fiindcă este aşa, servul sau solul nu trebuie să se teamă de duşman sau de organizaţia aceluia sau să neglijeze a vesti cu curaj numele sfânt al lui Iehova.

44. După cum Pavel a rugat pe fraţi să se roage pentru el, tot astfel şi unşii trebuie să se roage unul pentru altul, ca să îndeplinească solia încredinţată lor şi ca să poată vorbi cu curaj acolo unde trebuie. Vorbele lor nu vor fi dure, ci vor fi lucioase şi tăioase, corespunzătoare sabiei cu două tăişuri. Adevărul, singur, trebuie să taie, iar adevărul este sabia spiritului.

Cele două seminţe

45. Foarte de mult timp a zis Dumnezeu: „Duşmănie voi pune între tine şi femeie şi între sămânţa ta şi sămânţa femeii; aceasta va zdrobi capul tău, şi tu-i vei muşca călcâiul." (Geneza3 :15). Femeia amintită în acest verset este organizaţia lui Dumnezeu, Sionul, iar „sămânţa femeii" este Christosul, de care se ţine şi rămăşiţa de pe pământ. Şarpele este Diavolul; iar „sămânţa" lui s-a născut din organizaţia lui şi se arată prin uneltele sale rele de pe pământ, dintre care cei mai vicleni, cei mai ipocriţi, cei mai făţarnici şi cei mai nemiloşi sunt preoţii. Aceştia susţin că reprezintă pe Dumnezeu, dar aceasta o fac numai din făţărnicie, însă în realitate reprezintă pe Diavolul.

46. Dumnezeu spune, că El pune duşmănie între cele două sămânţe, ceea ce a şi făcut. Aceasta a făcut-o, natural, atunci când aceste două seminţe au venit în existenţă. După ce naţiunea sfântă sau împărăţia s-a născut şi după ce Domnul a venit în templul Său, s-a arătat „rămăşiţa seminţiei femeii". După ce Satan a fost aruncat din cer, îşi dă toată silinţa să-şi strângă la un loc „sămânţa", deoarece bine ştie că numai puţin timp mai are. Acum uşor se pot recunoaşte cele două seminţe. Acum „sămânţa şarpelui", această organizaţie satanică, porneşte la război, cu toate uneltele sale blestemate împreună, ca să nimicească rămăşiţa lui Dumnezeu, deoarece această rămăşiţă împlineşte poruncile lui Dumnezeu, prin aceea că mărturiseşte pentru numele său şi despre scopurile sale, şi pentru că rămăşiţei i-a fost încredinţată această mărturie care, după porunca lui Dumnezeu, trebuie să fie făcută de Christos. Deci, datoriile sale solul trebuie să le îndeplinească în timp de război. Solii Domnului să nu aştepte cruţare din partea duşmanului. Dar să nu cruţe nici ei pe duşman, pentru că nici o unire nu poate să fie între unşii lui Dumnezeu şi între membrii organizaţiei lui Satan.

47. În scrisoarea către Corinteni, apostolul Pavel arată că unşii sunt solii Domnului; în urmă, arată că aceştia, în timp de duşmănie şi de strâmtorare, trebuie să îndeplinească misiunea lor; după aceea accentuează faptul că trebuie să se reţină de la organizaţia lui Satan şi să stea departe de aceasta, fiindcă foarte accentuat declară: „Ce înţelegere poate fi între Cristos şi Belial? Sau ce legătura are cel credincios cu cei necredincioşi? Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor. Eu voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul meu. De aceea ieşiţi din mijlocul lor şi despărţiţi-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeţi de ce este necurat şi vă voi primi. Eu vă voi fi Tată şi voi îmi veţi fi fii şi fiice, zice Domnul Cel Atotputernic." — II Corinteni 6 : 15-18.

48. Unii bătrâni nu voiesc să amintească în public despre organizaţia Diavolului sau de elementele omeneşti care alcătuiesc această organizaţie. Se mulţumesc cu aceea ca să vorbească de iubirea Iui Dumnezeu, că s-a îngrijit de mântuirea omenirii. Bine, dar numai cu atâta nu-şi împlinesc legământul!

49. Fără îndoială, Dumnezeu aceea pretinde de la poporul său acum, ca să iasă afară, să spună naţiunilor cine este Dumnezeul adevărat şi că din ce este compusă organizaţia sa; mai departe, că cine este dumnezeul fals şi că ce fel de elemente asociate omeneşti constituie partea

Cuprins

văzută a organizaţiei Diavolului. A sosit timpul ca să ridice steag poporului, ca poporul să ştie de care parte să stea.

50. Din Scripturile citate mai sus reiese, că unşilor le este făcut clar că trebuie să iasă din organizaţia lui Satan şi, hotărât, trebuie să se despartă de ea şi nu le este îngăduit ca să se atingă de nimic ce este necurat. Le este poruncit ca să vorbească cu curaj despre mânia lui Dumnezeu împotriva nelegiuirii organizaţiei lui Satan şi despre scopul său de a nimici această organizaţie. O astfel de purtare necesită o credinţă şi încredere deplină în Domnul. Solul credincios al Domnului nu-şi teme viaţa actuală, ci se uită mai presus de toate la aprobarea lui Iehova. Această aprobare nu se poate câştiga fără devotament şi credincioşie deplină faţă de Domnul.

51. Deci revista, următorul sfat trebuie să-1 dea unşilor sau „clasei „servului": Dacă aveţi între voi bătrâni, care nu voiesc să facă amintire despre organizaţia lui Satan şi despre aceia care o compun, şi care nu voiesc să amintească de hotărârea lui Dumnezeu ca să nimicească organizaţia Diavolului, lăsaţi-i pe dânşii să meargă pe drumul lor, dar voi ,care sunteţi credincioşi, să vă retrageţi de la dânşii. Nu discutaţi cu dânşii! Faceţi cu bucurie ceea ce v-a încredinţat Iehova şi pe toţi aceia, care sunt de altă părere, să-i lăsaţi în treaba lor! Fiecare membru al clasei „servului", cu Domnul său trebuie să stea sau să cadă. Domnul spune, cum poate să stea servul lui şi cum poate să primească aprobarea lui Dumnezeu. Reprezentarea curajoasă şi cu credincioşie a Domnului va asigura aprobarea lui.

A mângâia

52. Solul Domnului este încredinţat şi cu aceea ca să mângâie pe cei îndureraţi. Aşa fost aceasta şi în organizaţia tipică a lui Dumnezeu. (1Cronici 19 :2) Evident, că Dumnezeu voieşte şi ca să spună ei omenirii, că pe organizaţia aceia nedreaptă, care domneşte asupra lumii, nu peste mult va nimici-o şi în locul ei va ridica împărăţia lui dreaptă, care va aduce binecuvântări poporului. Deci, solii Domnului trebuie să fie şi spre mângâierea poporului, arătându-le că Iehova este Dumnezeul adevărat, că El este Cel Prea Înalt, că El este Dumnezeul iubirii. Trebuie să spună oamenilor că Iehova este izvorul vieţii şi dătătorul tuturor darurilor bune şi desăvârşite. E natural că în năzuinţele lor, până când sunt pe pământ, vor întâlni împotrivire deoarece petrec în împărăţia duşmanului; însă, unsul adevărat ,se va desfăta în lăudarea lui Iehova, ca numele lui să se înalţe şi poporul să fie binecuvântat.

Întrebări bereene

Alin.1 Pentru ce lasă Iehova să se vestească acum adevărul său? Ce răspundere rezultă din înţelegerea acestei veşti?

Alin. 2—5. Ce păreri greşite au unii, care s-au consacrat să facă voia lui Dumnezeu, despre datoriile lor ? Cu ce argumentează? Care este rezultatul concluziei lor? Explică pentru ce nu se alătură cu hotărâre şi activitate organizaţiei lui Iehova, stând împotriva organizaţiei lui Satan!

Alin. 6,7. Spune în ce împrejurări trimit azi naţiunile lumii soli şi în ce fel de împrejurări au trimis soli naţiunile din timpul poporul tipic al lui Dumnezeu şi în timpul apostolilor! Dovedeşte părerile tale cu citate din Scriptură!

Alin. 8,9. La ce arată Pavel când spune că: „Dumnezeu a fost acela, care a împăcat lumea cu sine prin Christos"? Explică cum au înţeles unii din duşmanii lui Dumnezeu cuvântul împăcării! Unde au fost trimişi? Cui fac serviciu? Cum? Pentru ce?

Alin. 10,11. Care este situaţia şi serviciul unşilor lui Dumnezeu pe baza II Corinteni 5 :20?

Alin. 12. La ce timp se referă „ziua aceia"? Ce fel de fapte recunosc unşii cu referire la aceea, că acum decurge o lucrare de alegere, judecată şi încercare?

Cuprins

Alin. 13,14. Ce altă solie trebuie să vestească unşii Domnului, în calitate de soli ai lui Dumnezeu, „în ziua acea”?

Alin. 15—18. Ce este scopul lui Dumnezeu, aşa cum reies din Ieremia 49 :7,8,14? Cum a ajuns această profeţie în stadiul împlinirii? Cum sprijineşte aceasta mărturia lui Obadia?

Alin. 19—21. Cum arată Amos 9:11,12, Iosua 9:3—6 şi Luca 19:14 timpul acela, când membrii „rămăşiţei”, ai familiei regale, vor lucra ca soli? Dar pe acele împrejurări în care vor face acest serviciu?

Alin. 22, 23. Ce învăţăm din susţinerile apostolilor Pavel şi Ioan referitor la curajul solilor lui Dumnezeu?

Alin.24. Compară îndatoririle solilor din organizaţia Diavolului cu îndatoririle solilor Domnului!-

Alin.25—29. Dovedeşte cu Scriptura, că solul Domnului este numai un astfel de vestitor, care în acel scop este trimis, ca să dea în ştire omenirii solia lui Dumnezeu!

Alin. 30—32. Ce arată Scriptura referitor la natura soliei servului Domnului şi la devotamentul său zelos în legătură cu aceasta? Ia seama Domnul la cuvintele servului său?

Alin. 33— 35. Cum lămureşte situaţia solului Domnului cuvântul evreiesc „tsoor”? Aplică Proverbe 13 :17!

Alin. 36,37. Aplică aceste cuvinte ale profetului: „O tu pământ cu umbră îndoită, de peste râurile Etiopiei!” Cine sunt solii trimişi pe mare? Cum merg ei „pe papură pe faţa apelor”?

Alin. 38—40. Pentru ce se referă profetul la ei, ca la „trimişi iuţi”? Care este poporul „înalt şi strălucit”, la ce au fost trimişi şi cum îi servesc pe dânşii? Pentru cine sunt ei înfricoşaţi? Ce înseamnă expresiunea „pământul cărora este inundat de râuri”?

Alin. 41—43. Citează şi explică Scriptura pentru arătarea timpului când aceşti soli sunt trimişi afară şi la aceea, cu ce rezultat lucrează ei!

Alin. 44. Pentru ce trebuie, după cuvintele lui Pavel — să se roage sfinţii unii pentru alţii?

Alin. 45,46. Ce a spus Dumnezeu în Geneza 3:15? Cum apar acum aceste două „seminţe”? Explică pentru ce se pot acum recunoaşte aşa de uşor! Ce ciocnire este acuma în curs şi ce probă ne stă înainte?

Alin. 47—50. Cum accentuează apostolul Pavel atitudinea pe care trebuie să şi-o însuşească adevăratul creştin şi purtarea aceea, după care trebuie să se îndrepte ca să împlinească legământul şi să primească aprobarea Domnului?

Alin. 51. Care este datoria şi privilegiul credincioşilor, în caz că unii bătrâni nu voiesc să mărturisească cu îndrăzneală pentru scopul lui Dumnezeu de a nimici organizaţia Diavolului? Cum se arată aici răspunderea personală?

Alin. 52. Cum vor privi adevăraţii unşi starea şi privilegiul lor actual, văzând că misiunea solului Domnului cuprinde în sine vestirea zilei de_răzbunare a lui Dumnezeu şi mângâierea celor întristaţi?

SECRETUL ÎMPĂRĂŢIEI LUI DUMNEZEU

[Conferinţă radio de treizeci de minute]

BIBLIA declară că împărăţia lui Dumnezeu este un mister pentru toţi, cu excepţia unei anumite clase. Vorbind cu discipolii Săi, Isus spunea: „Vouă” le-a zis El „v-a fost dat să cunoaşteţi taina Împărăţiei lui Dumnezeu; dar pentru cei ce Sunt afară din numărul vostru, toate lucrurile Sunt înfăţişate în pilde” Marcu 4: 11. Întreabă un număr de pretinzători ai poporului creştin întrebarea: Ce se înţelege prin împărăţia lui Dumnezeu? Răspunsurile nedeterminate şi în contradictoriu vor indica în mod clar confuzia de gândire pe această temă şi veridicitatea

Cuprins

declaraţiei scripturale că este un mare mister. Astfel, suntem siguri că cei din afară nu trebuie să ştie despre Împărăţie. Acest mare privilegiu este rezervat doar pentru cei care studiază Biblia şi încearcă să facă lucrurile scrise în ea. Să notăm câteva dintre opiniile contradictorii despre împărăţie .

Mulţi oameni cred despre împărăţie ca fiind într-un loc îndepărtat numit rai, în timp ce Biblia ne învaţă că, atunci când va fi stabilită, aceasta va domni peste oamenii care trăiesc pe acest pământ. Mulţi alţii cred că împărăţia a existat dintotdeauna, dar Isus a predicat că va fi în viitor şi va fi stabilită la a doua Sa venire.

Isus a vorbit despre el însuşi ca un tânăr nobil ,ducându-se într-o lungă călătorie, într-o ţară depărtată, pentru a primi pentru sine o împărăţie şi apoi se va întoarce. (Luca 19:12) El a învăţat pe urmaşii săi să se roage pentru ca împărăţia să vină, spunând: „Când vă rugaţi, să spuneţi : . . .„ Să vină împărăţia ta, precum în cer, aşa şi pe pământ". (Luca 11: 2). Unul dintre tâlharii care a fost răstignit cu Isus a auzit, fără îndoială, despre Împărăţia pe care Isus o va deţine, la un moment dat, în viitor. Adresându-se lui Isus, el a declarat: „Isus, adu-ţi aminte de mine când vei veni în împărăţia ta!". Isus i-a răspuns: „Adevărat îţi spun astăzi: Vei fi cu mine în Paradis!" (Luca 23: 42, 43). Paradisul înseamnă pământul perfecţionat şi adus la o stare la fel ca primul paradis din Eden. Acest hoţ încă mai doarme în mormânt, până când Isus îl va chema din mormânt, aşa cum a promis că va face, atunci când împărăţia lui va fi stabilită pe pământ. Hoţul va primi exact ceea ce a cerut şi anume, viaţa pe pământ.

Totuşi, alţii cred că Isus şi-a instaurat Împărăţia lui de la prima Sa venire şi că a domnit încă de atunci; aparent, nu s-au gândit nici odată la faptul că, dacă lumea în stare sa păcătoasă, coruptă, actuală reprezenta Împărăţia lui Cristos, atunci nu ar fi fost mai rău dacă Cristos nu ar fi domnit.

Alţii, bazându-şi credinţa lor pe o eroare de traducere, cred că atunci când Isus a vorbit despre Împărăţia lui Dumnezeu, aceasta ar fi însemnat un regat în inima fiecărui individ. Judecat după rapoartele din documentele de zi cu zi şi de comportamentul aproape fiecărui membru al rasei, s-ar părea imposibil chiar să ne imaginăm că Isus a fost domnitor in inimile oricărei fiinţe umane. Voinţa, lăudăroşenia, mândria, cruzimea şi răutatea ,chiar şi a celor mai buni oameni ai pământului, sunt în întregime străine pentru blânzii, umilii, iubitorii, amabilii, ajutătorii, milostivii şi simpatizanţii Domnului nostru Isus.

Această greşeală de traducere se găseşte în Luca 17: 20, 21 : „Dar, fiind întrebat de farisei când va veni împărăţia lui Dumnezeu, el le-a răspuns şi a spus : Împărăţia lui Dumnezeu nu vine într-un fel care izbeşte privirile ; nici nu se va spune : Uite-o aici! sau uite-o acolo! Căci iată că împărăţia lui Dumnezeu este în mijlocul vostru".Cu siguranţă că Iisus nu a vrut să spună că împărăţia lui Dumnezeu a fost în cadrul acestor farisei ipocriţi. Ce a vrut să spună atunci? Răspunsul este că expresia „în tine", atunci când este în mod corespunzător tradusă, înseamnă „printre voi" sau „în mijlocul vostru". Isus, într-adevăr a refuzat să răspundă la întrebarea lor, pentru că inimile lor erau într-o stare greşită şi aşa i-a mustrat spunând: Atunci când împărăţia este pregătită nu va fi reprezentare pasivă sau demonstraţie; nici un zgomot sau confuzie; nici un sunet de trompetă şi nici distrugere de pământ. Dar împărăţia va fi înfiinţată în tăcere; ea va veni peste tine ca un hoţ în noapte; nu vei veghea şi nu vei fi conştient, de fapt, până când discerni că aceasta este deja pregătită; veţi descoperi că este în mijlocul vostru''. Cu alte cuvinte, Isus a spus acelor farisei răi: „Nu veţi şti când împărăţia este pregătită, până când aceasta va fi deja în funcţiune printre voi, în mijlocul vostru, nu „în voi" !

Nimeni nu va şti despre ea, cu excepţia acelor oameni care sunt cinstiţi, studenţi credincioşi ai Cuvântului lui Dumnezeu; cei care sunt în căutarea Scripturilor ,pentru a vedea semnele prezenţei ei. Vorbind despre această clasă credincioasă, spune Pavel: „Dar voi, fraţilor, nu sunteţi în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă surprindă ,aşa cum i-ar surprinde pe hoţi." — 1 Tesaloniceni 5: 4.

Cuprins

Scopul acestei lecturi este de a demonstra următoarele trei puncte:

1-Faptul că Împărăţia lui Dumnezeu înseamnă guvernarea lui Dumnezeu, conducerea sau autoritatea care urmează să fie restabilită pe pământ.

2- Că Împăratul, care va restabili guvernarea lui Dumnezeu pe pământ este Domnul Isus şi că el va fi asociat cu alţii 144.000, aleşi din familia umană, de la prima venire a lui Isus. Împreună, aceştia vor fi conducătorii pământului pentru o mie de ani şi vor fi invizibili pentru omenire, la fel cum Satan este conducătorul invizibil al pământului acum şi a fost şi în trecut.

3-Că munca acelei Împărăţii îi va trezi pe toţi cei care sunt în morminte, şi le va da, împreună cu cei care vor locui în acel moment pe pământ, cunoştinţele şi capacitatea de a câştiga viaţa veşnică pe pământ; şi că în timpul acestei mi de ani de învăţământ şi de ridicare, Diavolul este legat, astfel încât el nu poate împiedica lucrul.

Revenind la Eden, observăm că Dumnezeu restabileşte guvernul său, autoritatea sa pe pământ, din acel moment, când a fost creat Adam, căruia Dumnezeu ia spus: "Înmulţiţi-vă şi creşteţi şi umpleţi pământul, şi puneţi stăpânire peste acesta, şi peste păsări, peşti şi animalele de uscat." Adam a fost reprezentatul lui Dumnezeu, exercitând stăpânirea lui Dumnezeu peste pământ. Această dominaţie a constat şi în privilegiul şi puterea de procreare şi de a umple pământul cu o rasă de fiinţe umane. Mai mult decât atât, acesta a constat în control perfect şi complet a tuturor peştilor, păsărilor şi a creaţiilor animale. Aceasta a fost guvernarea lui Dumnezeu, stăpânirea lui Dumnezeu, autoritatea lui Dumnezeu oferită în mâinile lui Adam.

Apoi a fost o altă caracteristică a guvernării lui Dumnezeu, care a fost strâns legată de stăpânirea dată lui Adam. Dumnezeu a creat o fiinţă frumoasă, inteligentă, în plan spiritual, numită Lucifer. Dumnezeu a pus pe Lucifer peste om ca un tutore, un înger păzitor, dacă vreţi, pentru a proteja omul de pericole nevăzute, la fel cum ni se spune : „Îngerul Domnului îşi ridică tabăra în jurul celor care iubesc pe Domnul'' şi încearcă să facă voia Lui în momentul de faţă.

Aceasta a fost Împărăţia lui Dumnezeu pe pământ. Acest regat a fost perturbat şi răsturnat de către un trădător. Acest trădător a fost Lucifer. Observând armonia frumoasă şi cooperarea existente în împărăţia pământească a lui Dumnezeu şi prevăzând că va veni timpul când pământul va fi supus în întregime şi va fi frumos şi prevăzând, de asemenea, că în cele din urmă urmaşii lui Adam vor umple pământul, trăind în fericire, mulţumire şi pace, cu nici o urmă de păcat sau întristare, inima lui Lucifer a fost umplută de invidie faţă de Dumnezeu şi cu o ambiţie insaţiabilă de a avea o împărăţie pământească proprie, la fel ca a lui Dumnezeu. Această ambiţie este adusă în atenţia noastră în Isaia 14: 13, 14, în cazul în care Lucifer este reprezentat ca spunând : „Îmi voi înălţa tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu: . . . mă voi face asemenea Celui Preaînalt".

Cu acest gând rău şi trădător în minte, Lucifer a complotat să înstrăineze afecţiunile lui Adam şi să-l ducă în lipsă de loialitate faţă de Dumnezeu, ştiind bine că Dumnezeu îl va arunca afară. Trădarea lui Lucifer a mers mai departe decât aceasta. El a plănuit să-l inducă în eroare pe Adam prin soţia lui. Pentru a face acest lucru el trebuia să o înşele pe femeie să creadă că Dumnezeu a fost un duşman şi că Lucifer a fost prietenul său real. În acest scop, el a minţit-o pe femeie. După ce Dumnezeu a spus lui Adam că va muri cu siguranţă dacă va mânca din fructul interzis, Lucifer a spus Evei: „În mod sigur nu veţi muri ; căci Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul." — Geneza 3: 4, 5.

Isus a marcat aceste cuvinte ale lui Lucifer ca o minciună. (Ioan 8: 44). Lucifer, cu toate acestea, a reuşit în proiectele sale rele. Eva a fost înşelată. Ea a concluzionat că Lucifer a fost prietenul ei şi că Dumnezeu a fost un mincinos şi, prin urmare, inamicul ei. Ea a mâncat din fructul oprit şi l-a ispitit pe Adam să facă acelaşi lucru.

Dumnezeu i-a condamnat pe amândoi şi i-a izgonit din frumosul lor cămin paradis. În conformitate cu această condamnare la moarte, copiii lor s-au născut şi ,prin legile eredităţii, au moştenit aceeaşi condamnare, şi au transmis-o pentru posteritate. Astfel, întregul neam a intrat

Cuprins

sub condamnarea păcatului şi a morţii şi frumoasa, fără de păcat şi armonioasa Împărăţie a lui Dumnezeu a fost răsturnată şi pângărită. A venit la un sfârşit şi trădătorul, care a răsturnat guvernul pământesc al lui Dumnezeu, a fost ulterior numit Şarpe, Balaur, Satan şi Diavol. Din acel moment el a fost duşmanul lui Dumnezeu şi duşman al omului şi Biblia ne spune că, în cele din urmă, el va fi aruncat în iazul de foc şi distrus complet. — Apocalipsa 20: 10; Matei 25: 41.

Puţin mai târziu, Satan a condus o parte din îngeri în păcat şi a reuşit, în sfârşit, proiectul său ambiţios de a avea un regat al lui, la fel ca al lui Dumnezeu. A fost ca şi Împărăţia lui Dumnezeu, în sensul că, în timp ce împărăţia lui Dumnezeu este o împărăţie cerească, dar, cu toate acestea, îşi desfăşoară activitatea atât în cer , cât şi pe pământ, adică este printre îngeri, precum şi în rândul oamenilor, tot astfel Satan a reuşit în a seduce unii dintre îngeri şi i-a condus în păcat şi ulterior împărăţia sa a funcţionat, atât în cer, cât şi pe pământ. În Matei 25: 41 Isus menţionează : ,,diavolului şi îngerilor lui" şi a fost tot Isus, care a spus la farisei : ,,Voi sunteţi de la tatăl vostru, diavolul, şi poftele tatălui vostru le veţi face.” (Ioan 8:42 – 44) .Aceşti îngeri răi, toţi egoişti, oamenii cruzi, răi şi ambiţioşi, care nu au grijă pentru semenii lor, cu excepţia pentru a-i înşela, asupri şi a-i exploata, pentru că astfel pot profita de ei, constituie împărăţia lui Satan.

Aceşti oameni au fost întotdeauna instrumentele lui Satan în îndeplinirea planurilor lui nelegiuite. Aceştia au fost reprezentanţii săi pe pământ. Isus s-a adresat ipocriţilor religioşi din vremea lui, spunând: ,,Voi sunteţi de la tatăl vostru, diavolul, şi poftele tatălui vostru voiţi să faceţi.” Pavel a spus că Satan este dumnezeul acestei lumi şi Ioan a spus că ,,toată lumea zace în cel rău".

O dată şi încă o dată, Scripturile declară că acesta este scopul lui Dumnezeu de a răsturna şi de a distruge împărăţia diavolului şi a restabili împărăţia lui Dumnezeu pe pământ. Atunci, când va fi restabilită, în loc de un singur om să reprezinte pe Dumnezeu pe pământ, va fi un pământ plin de bărbaţi şi femei fără de păcat, fiecare bucurându-se de viaţă veşnică, şi exercitând fosta stăpânire peste peşti, păsări şi animale.

Dumnezeu a hotărât o mie de ani, în scopul de restabilire a guvernului său pe pământ. El l-a numit pe Fiul său, Domnul nostru Isus Cristos, pentru a face munca; prin urmare, perioada de o mie de ani este numită ,,ziua lui Cristos”. Este de asemenea numită ,, Împărăţia lui Cristos “, şi ,,ziua judecăţii”.

Foarte puţini oameni şi-au dat seama că Împărăţia lui Dumnezeu va funcţiona, atât pe pământ, cât şi în cer. Acest fapt este menţionat clar în Efeseni 1: 10, după cum urmează: ,,Ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremurilor, spre a-Şi uni iarăşi într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri, şi cele de pe pământ.” Atunci când toate lucrurile sunt astfel reunite sub Cristos, nu vor exista nici îngeri răi în cer, şi acolo va fi un pământ plin de oameni perfecţi, bărbaţi si femei ,fără de păcat şi ascultători. Aceasta este o parte a ,,tainei împărăţiei lui Dumnezeu”. Dar există încă o altă caracteristică a împărăţiei lui Dumnezeu, care a fost un mister în trecut; şi doar în ultimii ani a ajuns să fie înţeleasă.

Aceasta este: Când Isus începe lucrările de reconstrucţie, el va fi asociat cu alte 144.000 de fiinţe spirituale, care au fost odată bărbaţi şi femei, pe acest pământ, dar care au făcut cu Domnul un legământ de sacrificiu şi cu fidelitate au dus acest legământ chiar până la moarte. Aceştia sunt biruitorii acestei ere creştine, care au urmat pe urmele lui Isus; ei au suferit cu Cristos; au fost persecutaţi pentru dreptate , dar au indurat toate aceste lucruri cu bucurie, pentru recompensa care a fost stabilită înaintea lor. Aceştia vor veni în prima înviere şi vor domni cu Cristos în timpul celor o mie de ani. Selecţia din această clasă a început în ziua Cincizecimii, la cincizeci de zile după învierea lui Isus şi nu este completată încă. Aceştia sunt numiţi ,,mireasa Mielului” ; ei sunt ,de asemenea, numiţi ,,o turmă mica” şi ,,biserica, care este trupul său.” Aceştia, domnind cu Isus Cristos, vor fi invizibili pentru oameni.

Scripturile atrag atenţia asupra faptului că acei oameni credincioşi şi femei, care au trăit înainte de vremea lui Cristos, vor fi reprezentanţi ai împărăţiei pe pământ. Aceştia vor fi văzuţi de

Cuprins

oameni. În capitolul al unsprezecelea din Evrei, aceşti credincioşi sunt menţionaţi după nume. Printre aceştia sunt Abel, Enoh, Noe, Avraam, Isaac, Iacov, Moise, Ghedeon, Barac, Samuel şi profeţii. Ioan Botezătorul a fost printre ultimii din această clasă. Aceştia vor veni la înviere ca şi bărbaţi, chiar aici pe acest pământ, şi vor fi ai lui Dumnezeu reprezentanţi în rândul oamenilor.

Astfel văzută, împărăţia lui Cristos, guvernul de o mie de ani, care va face munca de reconstrucţie, va fi administrat pe pământ de către reprezentanţii vizibili ai regelui, Isus Cristos. Toţi bărbaţii şi femeile credincioase, care au murit înainte de Isus, vor fi înviaţi din morţi. Ca domni pe tot pământul, ei vor coopera în activitatea de înviere a morţilor, scriind legea lui Dumnezeu în inimile oamenilor, şi a umple pământul cu o rasă fericită, mulţumită. Ei vor lucra sub supravegherea lui Isus Cristos şi a adepţilor săi credincioşi, care împreună vor împărăţi ca regi şi preoţi, invizibili oamenilor.

Atunci, când această împărăţie este stabilită, toată rasa rea şi păcătoasă va ieşi din mormânt, peste douăzeci de mii de milioane dintre ele, care urmează să fie binecuvântate sub noul guvern, binecuvântaţi cu o cunoaştere exactă a ceea ce Dumnezeu cere de la ei şi cu o oportunitate pentru a câştiga viaţa veşnică, libertate, pace şi fericire pe pământ.

Cei de pe pământ, care au fost urmaşii credincioşi ai lui Isus, conform promisiunii sale, se vor împărtăşi cu el în glorie şi servicii pentru împărăţie. Aceştia, asociaţi cu Isus în cer, ca fiinţe divine, vor fi invizibili pentru umanitate. Numai astfel, cu toate acestea, vor fi printre regi şi preoţi în cer. Chiar şi Ioan Botezătorul nu va fi în cer, pe motiv că el a murit înaintea lui Isus şi drumul ceresc nu a fost deschis până când Isus a murit. Isus însuşi a spus că Ioan nu va fi în cer. Cuvintele lui sunt: „Adevărat vă spun că printre cei născuţi din femei nu s-a ridicat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul, dar cel mai mic în împărăţia cerurilor este mai mare decât el." (Matei 11: 11). În cazul în care ultimul din împărăţia cerurilor este mai mare decât Ioan, atunci desigur, Ioan nu va fi acolo.

Aproape toţi oamenii creştini au crezut că Dumnezeu a făcut încercarea de a converti lumea în timpul acestei perioade creştine şi au adunat sume imense de bani şi au trimis misionari şi evanghelişti pentru a-l ajuta pe Domnul să facă munca. Dar ce mizerabil acestea au eşuat1 De ce eşec? Răspunsul este că lucrările de convertire a lumii au fost rezervate pentru a fi realizate de către Împărăţia lui Dumnezeu.

Faptul că Dumnezeu a pregătit o clasă regală de-a lungul veacurilor trecute, a fost trecut cu vederea de către ei, pentru motivul că au avut o cale proprie pentru a face acest lucru şi au considerat propriile planuri mai bune şi mai înţelepte decât ale lui Dumnezeu şi au continuat în a face munca în felul lor propriu.

Tot mereu Biblia vorbeşte despre acest mister, care a fost ascuns de alte vârste de oameni. Textul nostru îl numeşte taina împărăţiei lui Dumnezeu. O caracteristică a misterului este că împărăţia este de o mie de ani lungime; o altă caracteristică este faptul că este pentru a domni pe pământ şi să binecuvânteze întreaga familie umană, atât în viaţă , cât şi moartă ; o altă caracteristică este faptul că, încă de la învierea lui Isus, Dumnezeu a făcut selecţia clasei împărăţiei, care constă din Isus ca lider şi 144.000 sfinţi; şi o altă caracteristică este faptul că această clasă regală va fi cea autorizată şi împuternicită să convertească lumea în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos şi că lumea nu poate fi transformată în orice alt mod şi nici înainte de acel moment.

Adresându-se ucenicilor săi, care urmau să fie membrii ai clasei Împărăţiei, Isus a spus că lor le-a fost dat să cunoască taina împărăţiei lui Dumnezeu, dar celor din exterior nu le-a fost dată. Nici alţii nu vor şti până când clasa împărăţiei nu este completă şi munca împărăţiei este începută, iar apoi va fi prea târziu pentru a deveni un membru al clasei împărăţiei. Toate fecioarele înţelepte vor intra şi uşa va fi închisă.

Când lucrarea împărăţiei este finalizată, la sfârşitul celor o mie de ani şi atunci când lumea este convertită, rasa va fi predată lui Dumnezeu şi Satan va fi dezlegat pentru puţină vreme,

Cuprins

pentru o testare finală a tuturor milioanelor de oameni, care vor trăi apoi pe pământ. În conformitate cu acest test ,unii se vor dovedi necredincioşi şi neloiali şi astfel, împreună cu Satan, vor fi aruncaţi în „iazul de foc", ceea ce înseamnă distrugerea lor veşnică ; şi de la acel moment, pentru toată veşnicia, Împărăţia lui Dumnezeu va lucra împreună pentru binecuvântarea veşnică a tuturor creaturilor sale şi voia lui Dumnezeu se va face pe pământ, cum se face în cer.

PĂCATUL CARE NU VA FI IERTAT NICIODATĂ

[Conferinţă radio de treizeci de minute]

CEA mai preţioasă posesie a oricărei creaturi inteligente este viaţa. Viaţa este o binecuvântare, o favoare acordată de către Iehova Dumnezeu, care este creatorul tuturor formelor de viaţă. Este o binecuvântare, chiar dacă aceasta durează doar câteva minute ,câteva zile sau câţiva ani. Acesta este darul cel mai bun al lui Dumnezeu pentru creaturile sale. A avea viaţa veşnică este binecuvântarea cea mai minunată; şi, în plus la aceasta, a avea libertate perfectă, pace perfectă, fericire perfectă şi sănătate perfectă, face din ea un bun nepreţuit.

Dumnezeu a creat rasa umană cu acest scop avut în vedere, şi a făcut posibil ca ea să aibă viaţă veşnică, împreună cu libertate, pace, sănătate şi fericire, cu condiţia ca ea să se supună legii lui Dumnezeu, ceea ce Isus a rezumat în aceste cuvinte: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, sufletul, mintea şi tăria, şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi." Cu siguranţă aceasta este o cerinţă rezonabilă şi justă.

Mai mult decât atât, Dumnezeu doreşte ca fiecare persoană să trăiască. În acest scop, el a făcut anumite reguli sau legi, care, dacă sunt ascultate, vor conferi viaţa veşnică. În cele din urmă toate creaturile inteligente trebuie să fie familiarizate cu aceste legi şi toţi cei care vin în armonie cu acestea vor primi în schimb cele mai mari daruri pe care Dumnezeu le are pentru a le dărui, şi anume: libertate, pace, fericire, sănătate, şi viaţa veşnică, în toate plinătatea şi perfecţiunea. Dacă aceste lucruri sunt darul cel mai bun al lui Dumnezeu pentru om, atunci rezultă că cea mai mare pierdere pe care orice om poate avea, este pierderea acestor binecuvântări, fără vreo posibilitate de recuperare, care este să moară ca un câine şi să rămână pentru totdeauna mort.

Iehova a vorbit cu Israel în aceste cuvinte: "Spune-le: „Pe viaţa Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui şi să trăiască. Întoarceţi-vă, întoarceţi-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreţi să muriţi voi, casa lui Israel?" — Ezechiel 33: 11.

Şi din nou, în Deuteronom 30: 19 citim: "Iau azi cerul şi pământul martori împotriva voastră că ţi-am pus înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul. Alege viaţa, ca să trăieşti, tu şi sămânţa ta" Acest ultim text prezintă faptul că Dumnezeu doreşte ca omul să aleagă viaţa ; înseamnă că el a dat omenirii ceva care îl diferenţiază de creaţia animală, şi anume, liberul arbitru, şi prevede că dacă omul ar alege viaţa, el trebuie, în mod deliberat, să accepte termenii pe care Dumnezeu îi cere pentru câştigarea vieţii, care sunt că omenirea trebuie să asculte de bună voie şi nu din constrângere.

Acest lucru explică de ce Dumnezeu nu va da viaţă pentru oricine, cu excepţia dacă el va face unele teste de loialitate şi devotament şi să dovedească că el ar aprecia viaţa şi dragostea pentru Dumnezeu şi pentru semenii săi. Cu alte cuvinte, fiecare om trebuie să treacă de o încercare în viaţă. Aceasta explică de ce Adam a fost pus într-un proces în Eden.

Există doar un singur lucru care va separa pe om de viaţa pe care Dumnezeu i-a dat-o, şi anume, păcatul. Păcatul este încălcarea legii lui Dumnezeu; şi fiecare încălcare dovedeşte că violatorul este nevrednic de marele dar al vieţii, pentru că dovedeşte că el nu iubeşte nespus pe Dumnezeu, nici pe aproapele său ca pe sine însuşi. Singura pedeapsă pe care Dumnezeu a pus-o

Cuprins

vreodată pentru încălcarea legilor sale, este moartea sau, cu alte cuvinte , pierderea totală a vieţii pe care Dumnezeu a dat-o individului, împreună cu toate binecuvântările de însoţire.
Dumnezeu i-a spus lui Adam că, dacă va păcătui, va muri cu siguranţă; că se va întoarce în praf, aşa cum a fost înainte de creaţie; şi atunci când a păcătuit, Dumnezeu l-a despărţit de fructele susţinătoare de viaţă şi legume, care creşteau spontan în grădina Edenului, şi l-a lăsat să moară singur. El a reuşit în a avea o existenţă de 930 ani şi, în final, a muri ; a revenit la praf aşa cum a fost . El a pierdut tot ceea ce Dumnezeu i-a dat : casa lui frumoasă şi mediul, viaţa lui şi dreptul lui de a trăi.

Legea lui Dumnezeu : ,,Ascultă şi trăieşte; păcătuieşte şi mori", a fost o lege perfectă şi, prin urmare, nu ar putea fi revocată. Iehova Dumnezeu a fost judecător şi a pronunţat pedeapsa, spunând: ,,Vei muri negreşit." Copiii lui Adam, nenăscuţi încă, au moştenit condamnarea lui, şi au ajuns sub blestemul aceleiaşi morţii, şi aşa este scris: ,,În Adam toţi mor." Adam a fost pe deplin conştient de faptul că pedeapsa pentru păcatul lui ar fi moartea, şi din acest punct de vedere păcatul său a fost voit, şi nimic nu putea fi spus în apărarea sa. Dar Adam nu aveau o cunoaştere deplină a consecinţelor păcatului său. El nu ştia că a implicat toată rasa sa. El nu a putut vedea toate bolile, toate crimele, războaiele, molimele, foametea şi decesele care ar putea veni peste 20 de miliarde de urmaşi ai săi, ca urmare a unui singur păcat al său. Îi lipsea o experienţă cu răul, în oricare din formele sale.

Din acest punct de vedere, ceva poate fi spus în extenuarea păcatului său. Şi cu siguranţă copiii lui nenăscuţi nu au fost de vină pentru aceasta.

Având în vedere aceste fapte, dragostea lui Dumnezeu a oferit o modalitate de a ispăși pedeapsa completă pentru păcatul lui Adam, satisfăcând astfel cerinţele dreptăţii, şi în acelaşi timp, răscumpărarea omului din păcat şi de consecinţele sale. Acest lucru a fost posibil prin furnizarea unui substitut pentru Adam, care ar lua locul său în moarte şi, astfel, să îndeplinească decretul de justiţie. Acest substitut a fost Isus; şi este scris că atunci când Isus a murit de bună voie pe cruce, Iehova a făcut ,,să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor". Când Ioan Botezătorul a recunoscut pe Isus ca fiind Mesia, a arătat spre El şi a zis: ,,Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii."

Ce este acest păcat al lumii? Este păcatul lui Adam, şi, în plus la aceasta, toate păcatele neamului omenesc, care pot fi găsite în slăbiciunile moştenite de la Adam. Dovada acestei declaraţii se găseşte în Romani 5: 15 : ,,Dar cu darul fără plată nu este ca şi cu greşeala; căci, dacă prin greşeala unuia singur, cei mulţi au fost loviţi cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu şi darul pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belşug celor mulţi." După ce a furnizat un înlocuitor şi a stabilit plata pentru răscumpărarea rasei, Domnul a avut libertatea de a ierta pe păcătos, şi să-l elibereze de consecinţele acelui păcat. Aceasta este ceea ce Biblia indică că Dumnezeu intenţiona să facă. Acesta este motivul pentru care Biblia ne spune de un moment în care nu va mai exista moarte, nici lacrimi, nici oftat sau plâns. Acesta este motivul pentru care Biblia ne spune că toţi care sunt în morminte vor auzi glasul Fiului Omului şi vor ieşi afară, pentru a începe o viaţă nouă, o încercare de viaţă, dar cu unele avantaje pe care Adam nu le-a avut.

Care vor fi aceste avantaje? Omenirea va avea o cunoaştere completă a ceea ce este pedeapsa pentru păcat; o cunoaştere acumulată printr-o experienţă cu păcatul şi moartea; o cunoaştere pe care Adam nu a avut-o. Înarmată cu această cunoaştere, cu toate păcatele trecute iertate şi mila extinsă pentru ei prin Cristos, pentru o mie de ani de muncă de restaurare, vor merge mai departe, până ce fiecare membru al rasei va primi înapoi tot ceea ce Adam a pierdut pentru ei.

Punctul care trebuie remarcat este faptul că păcatul lui Adam, care a implicat pe toți urmaşii lui poate fi iertat şi va fi iertat. Cei care susţin că la moarte cei răi merg la chinuri veşnice, neagă faptul că aceste păcate sunt iertate.

Cuprins

În Ieremia 31:31 – 34 citim: “Iată că vin zile, spune Iehova, când voi încheia cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda un legământ nou, . . . Voi pune legea mea înlăuntrul lor şi o voi scrie în inima lor; . . . fiindcă toţi mă vor cunoaşte, de la cel mai mic dintre ei până la cel mai mare dintre ei, . . . Căci le voi ierta nelegiuirea şi nu-mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.”

Vorbind despre răscumpărarea care este în Isus Cristos, apostolul Pavel spune: ,,Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credinţa în sângele Lui, o jertfă de ispăşire, ca să-Şi arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea în delungei răbdări a lui Dumnezeu” (Romani 3: 25). Aceasta se datorează faptului că aceste păcate sunt iertate şi va exista o înviere a celor drepţi şi a celor nedrepţi. (Faptele Apostolilor 24: 15); şi Isus a spus: “toţi cei din morminte . . . şi vor ieşi afară din ele. Cei ce au făcut binele, . . . iar cei ce au făcut răul” — Ioan 5: 28, 29.

Vorbind despre aceste păcate moştenite care sunt iertate, ca urmare a morţii lui Isus, profetul Ezechiel spune: ,,Părinţii mănâncă aguridă, iar fiilor li se strepezesc dinţii.” (Ezechiel 18: 2) Tatăl Adam a mâncat agurida păcatului şi copiii lui au moştenit înclinaţiile păcătoase.

Acum observaţi ce spune Ieremia despre această condamnare adamică. ,,În zilele acelea nu se va mai spune: părinţii au mâncat aguridă, iar fiilor li s-au strepezit dinţii. Ci fiecare va muri pentru propria lui nelegiuire; tuturor celor care vor mânca aguridă li se vor strepezi dinţii.” (Ieremia 31: 29, 30).Într-un limbaj simplu, aceasta înseamnă că va veni vremea când legea eredităţii nu se va mai aplica, când fiecare om, dacă păcătuieşte, va mânca el însuşi strugurii acri şi va muri pentru propriul său păcat, şi nu pentru un păcat moştenit de la părinţii săi. Acest text înseamnă, de asemenea, o eliberare deplină şi completă din consecinţele păcatului lui Adam.

Atunci când o persoană ajunge la cunoaşterea că Isus Cristos a gustat moartea pentru el, pentru că Iehova a pus toate păcatele din trecut asupra lui Isus, şi că, prin moartea lui Isus viaţa veşnică este o posibilitate, acea persoană ar trebui să fie recunoscătoare şi ar trebui să-şi arate recunoştinţa sa, dedicându-şi viaţa în serviciul Domnului. Dacă nu reuşeşte să facă acest lucru, aceasta este nerecunoştinţă, lipsă de apreciere. Când cineva vine la această cunoaştere, responsabilitatea lui înaintea lui Dumnezeu începe. El trebuie să decidă acum cum va folosi această cunoştinţă. Nu există nici o modalitate de a scăpa de această responsabilitate. El este obligat prin recunoştinţa comună, să-şi arate aprecierea lui şi dorinţa de a-şi dedica viaţa lui în serviciul Celui care l-a iubit atât de mult, încât să-l dea pe Fiul Său să moară pentru el, vor fi acceptate ca o dovadă de recunoştinţă.

Când cineva ajunge la cunoaşterea faptului că Dumnezeu a pregătit o cale pentru iertarea păcatelor sale, pe baza morţii lui Isus şi are o recunoştinţă potrivită în inima lui, el exclamă, instinctiv, aşa cum a făcut profetul David: ,,O, Iehova, deschide-mi buzele, pentru ca gura mea să vestească lauda ta!” (Psalmii 51: 15). Acest lucru ar fi recunoştinţă sinceră. Cu un astfel de om Domnul este mulţumit , îi va ierta păcatele lui ,îl va primi în favoarea divină, îi va oferi posibilitatea de a câştiga viaţa, cu alte cuvinte, Dumnezeu îl va pune într-o judecată pentru viaţă. O astfel de oportunitate ar fi prima sa judecată individuală, pe motiv că el a fost născut sub condamnarea adamică, pentru care el nu este de învinovăţit. Moartea lui Isus a fost cu scopul de a ridica condamnarea adamică, astfel încât individul să poată avea posibilitatea de a alege viaţa sau moartea.

După ce a ajuns la această cunoaştere şi având păcatele iertate, şi după ce a fost primit în favoarea divină, acest individ ar putea comite păcatul din nou şi să-şi piardă locul de lângă Dumnezeu, să piardă favoarea divină şi să-şi piardă viaţa din nou. În Sfintele Scripturi aceasta se numeşte moartea a doua. Moartea lui Adam este moartea pe care Adam a adus-o asupra întregii rase. Este o moarte moştenită pentru toată lumea, cu excepţia lui Adam. Moartea a doua este moartea pe care individul o aduce asupra sa după ce a fost adus la o cunoaştere a adevărului cu privire la dragostea lui Dumnezeu şi sacrificiul lui Isus. Respingerea voită a acestora ar duce la

Cuprins

moartea a doua a individului. Un refuz voit de a accepta termenii ,îl va duce în moartea a doua sau ar putea accepta termenii şi repudia mai târziu contractul său şi va merge în moartea a doua.

Cel care moare a doua moarte va muri pentru păcatul său individual. El nu va moşteni de la altcineva condamnarea, nici nu va transmite condamnarea altcuiva prin ereditate. Ca dovadă a acestui lucru citim în Ieremia 31: 29, 30: „În zilele acelea nu se va mai spune, Părinţii au mâncat aguridă, iar fiilor li s-au strepezit dinţii. Ci fiecare va muri pentru propria lui nelegiuire; celui ce va mânca aguridă i se vor strepezi dinţii."

De asemenea, în Ezechiel 18:20, citim: „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri. Fiul nu va purta nici o vină pentru nelegiuirea tatălui, iar tatăl nu va purta nici o vină pentru nelegiuirea fiului. Dreptatea celui drept va fi asupra lui şi răutatea celui rău va fi asupra lui."

Din nou, în Evrei 10: 26 citim: „ Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoştinţa adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate" Acest lucru înseamnă că un alt sacrificiu ar fi necesar pentru a anula păcatul intenţionat , dar Domnul nu va oferi un al doilea sacrificiu. Următorul verset ne spune partea unui astfel de păcătos intenţionat. El spune: „ci doar o aşteptare înfricoşată a judecăţii, şi văpaia unui foc, care va mistui pe cei răzvrătiţi." Ah, da! Aceste persoane intenţionate vor fi considerate ca adversari ai lui Dumnezeu, şi vor împărţi aceeaşi distrugere ca marele adversar, Diavolul, care, ni se spune, trebuie să fie „aruncat în iazul de foc şi pucioasă, care este moartea a doua." — Apocalipsa 20:10.

Aceste texte înseamnă că intenţionaţii au păcătuit împotriva luminii, împotriva adevărului, contra cunoştinţei sau, cum alte texte spun, împotriva spiritului sfânt al lui Dumnezeu. Păcatul lor constă într-o respingere premeditată, deliberată şi intenţionată a jertfei lui Isus: un refuz intenţionat de a accepta mila şi favoarea lui Dumnezeu. Ei dovedesc, astfel, că sunt nevrednici de viaţă.

Pe de altă parte, Dumnezeu a făcut tot posibilul pentru a-i salva, cu excepţia unui singur lucru, şi el nu va face acest lucru, şi anume, să constrângă voinţa lor. El vrea serviciul şi dragostea celor ale căror inimi răspund în semn de recunoştinţă şi apreciere pentru marea dragoste arătată lor, serviciul acelora care vor să facă voia lui.

Acest păcat al voinţei ar putea să se manifeste în sfidare deschisă a legii lui Dumnezeu, în rebeliune pasivă împotriva a ceea ce este în mod clar văzut a fi voinţa divină sau ar putea să se manifeste în indiferenţă silenţioasă sau neglijenţă persistentă sau neglijare în a vesti laudele celui care ne-a scos din întuneric la lumina Sa minunată. Şi din nou, s-ar putea manifesta în cuvinte netede şi discursuri corecte, manifestare exterioară de loialitate şi de ascultare faţă de Dumnezeu, care ar putea induce în eroare inimile ne-vigilenţilor şi încrezătorilor, în timp ce Dumnezeu, singurul care poate citi inima, ar putea vedea că individul este la inimă într-adevăr un ipocrit şi în întregime nevrednic de viaţă.

A ceda la slăbiciunile moştenite sau dobândite ale cărnii nu este păcat de moarte şi totuşi Diavolul a determinat pe toată lumea să creadă că minciuna, furtul, înjurăturile, comiterea adulterului, să te îmbeţi sau pierderea temperamentului cuiva sau orice altceva din lista lungă de deficienţe trupeşti, constituie păcat de moarte. Ci, dimpotrivă, toate aceste lucruri sunt de iertat. Aceasta explică de ce David ar putea fi numit un om după inima lui Dumnezeu. Inima lui a fost loială, dar trupul lui a fost slab.

Când cineva ajunge la o înţelegere adevărată a planului lui Dumnezeu, a Cuvântului lui Dumnezeu şi a iubirii sale, răspunderea sa începe. Dacă el refuză să accepte sau să se supună legii lui Dumnezeu şi continuă să insulte la fel sau să se împotrivească luminii sau să se revolte împotriva ei, şi persistă în a face acestea până când acesta devine un curs stabilit cu el, până când inima lui devine împietrită şi conştiinţa lui devine arsă, va veni o vreme când Domnul îl va lepăda; atunci, când cazul său va fi fără speranţă, atunci când el va adopta un curs de denaturare a lui Dumnezeu, pervertire a adevărului, negând nevoia de moarte a lui Isus şi urmând, în general, un astfel de curs de voinţă; şi atunci când un astfel de om moare, aceasta va fi a doua moarte

Cuprins

pentru el, pentru că el a comis păcatul care duce la moarte, păcat care nu va fi iertat, nici în această lume şi nici în aceea ce va veni.

În timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, atunci când toată rasa va fi trezită din somnul de moarte, ea va fi adusă la o cunoaştere exactă a adevărului şi atunci, dacă cineva comite păcatul de rebeliune cu voinţa, va intra în a doua moarte. Toţi cei care primesc adevărul în această viaţă şi păcătuiesc cu voia împotriva lui, vor muri moartea a doua. Cei care, după ce au fost înviaţi din morţi, pentru a primi adevărul şi păcătuiesc cu voia, vor merge de asemenea, în a doua moarte.

Acum, haideţi să vedem ce au de spus Scripturile despre acest subiect.

În Matei 12: 31, 32 (Diaglott) citim: ,,Orice fel de păcat şi de blasfemie li se va ierta oamenilor, dar blasfemia împotriva spiritului sfânt nu se va ierta. De pildă, celui care spune un cuvânt împotriva Fiului omului i se va ierta, dar celui care vorbeşte împotriva spiritului sfânt nu i se va ierta nici în acest sistem, nici în cel viitor." Fariseii au acuzat pe Isus că a scos demonii cu prinţul demonilor şi Isus a rostit aceste cuvinte împotriva lor, ca o condamnare. Cu alte cuvinte, Isus le-a zis: ,,Este atât de evident că acest lucru este un lucru bun şi este făcut prin putere divină, că nu există nici o scuză pentru acuzarea voastră. Este evident că este voit şi rău intenţionat şi făcut cu intenţii rele, de aceea este un păcat împotriva Spiritului Sfânt, şi nu poate fi iertat". Păcatul îşi avea originea într-un rău, inima nerecunoscătoare, rea şi rebelă. Ea nu a putut fi atribuită la o slăbiciune moştenită. Ei erau dispuşi să calomnieze pe Isus; dispuşi să mintă ,să jure că-l omoară şi au reuşit, în sfârşit, în acţiunile lor rele.

Aplicând lecţia, atunci, vom vedea că atunci când cineva vine în contact cu adevărul aşa cum au făcut acei farisei, şi apoi încearcă să ucidă sau să persecute acele persoane care spun adevărul, el păcătuieşte împotriva Spiritului Sfânt, păcătuieşte cu voia, cu inima rea şi intenţia. El nu poate invoca necunoaşterea înaintea judecăţii lui Dumnezeu. Un astfel de păcat, izvorât dintr-o inimă rea, intenţionată, rebelă şi egoistă, pune în pericol creatura pentru a doua moarte. Apostolul Ioan se referă la aceasta în 1 Ioan 5: 16, 17. El spune: ,,Dacă vede cineva pe fratele său săvârşind un păcat care nu duce la moarte, să se roage; şi Dumnezeu îi va da viaţa, pentru cei ce n-au săvârşit un păcat care duce la moarte. Este un păcat care duce la moarte; nu-i zic să se roage pentru păcatul acela. Orice nelegiuire este păcat; dar este un păcat, care nu duce la moarte"

Din nou, în 2 Timotei 3:2 – 8, apostolul menţionează aceeaşi clasă de hulitori rău intenţionaţi, spunând că aceştia sunt ,, care învaţă întotdeauna şi nu pot ajunge niciodată la deplina cunoştinţă a adevărului. . . . tot aşa şi oamenii aceştia se împotrivesc adevărului, ca unii care Sunt stricaţi la minte şi osîndiţi în ce priveşte credinţa." Şi în 2 Tesaloniceni 2: 10 citim: "pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi." Toate aceste texte vorbesc de o clasă care refuză să investigheze şi refuză să accepte adevărul.

O altă categorie care păcătuieşte cu voia şi va merge în moartea a doua, sunt unii care acceptă adevărul, iar mai târziu îl repudiază, deoarece inimile lor devin egoiste şi rele. Pavel se referă la unii ca aceştia, când spune: ,,Căci cei ce au fost luminaţi odată, şi au gustat darul ceresc, şi s-au făcut părtaşi Duhului Sfânt, şi au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu şi puterile veacului viitor şi care totuşi au căzut, este cu neputinţă să fie înnoiţi iarăşi, şi aduşi la pocăinţă, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, şi-L dau să fie batjocorit." (Evrei 6:4 – 6) Reţineţi că este imposibil să se reînnoiască o astfel de pocăinţă. Aceştia sunt expuşi morţii a doua. Păcatul lor nu poate fi iertat. Ei au primit harul lui Dumnezeu în zadar.

Astfel văzut, păcatul care nu va fi iertat este o repudiere intenţionată a iubirii lui Dumnezeu, a adevărului lui Dumnezeu, a harului lui Dumnezeu, atunci când cineva vine în contact cu el sau o repudiere a acestuia după ce a fost acceptat. Aceasta este o blasfemie a Spiritului Sfânt, şi însuşi Isus a spus: ,,Orice fel de păcat li se va ierta copiilor oamenilor, dar hula împotriva Spiritului Sfânt nu va fi iertată nici în veacul acesta, nici în veacul ce va veni."

Cuprins

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L 15 Septembrie 1929 Nr. 18

Organizaţia lui Satan

„Aşa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaş cu Dumnezeu.” Iacob 4 : 4.

Partea I

IEHOVA a lămurit evreilor, că nu pot fi plăcuţi înaintea lui, dacă ar căuta să împartă simţămintele lor între El şi altul . În timpul prezent dă în ştire, în mod desluşit unşilor, că pretinde din partea lor o predare deplină şi că nimeni dintre unşi nu poate să fie prieten al lumii şi, în acelaşi timp, să se bucure şi de favoarea lui Dumnezeu. Cuvântul „lume" din textul de sus, arată negreşit pe organizaţia lui Satan. (Ioan 12 : 31 ; 14:30; II Corinteni 4:3,4.) Aceasta înseamnă că oamenii s-au organizat în asociaţii politice şi au pus la o parte pe Iehova şi că Satan i-a prins în cursă şi i-a făcut să fie organizaţia sa.

2. Unii, cari susţin că s-au consacrat lui Dumnezeu, îşi bat joc de cugetul că Satan ar avea o organizaţie; în această privinţă ei nu cunosc vicleşugurile lui Satan. Însă clasa templului nu poate rămânea în neştiinţă în această privinţă. În acest articol şi într-unul viitor , vom căuta să aducem dovezi despre existenţa acestei organizaţii blestemate. Deoarece poporul lui Dumnezeu, în anul 1928, s-a declarat de partea lui Iehova şi împotriva lui Satan şi a organizaţiei sale, este de mare importanţă să cunoască dovezile existenţei organizaţiei duşmane şi s-o înconjoare.

3. Marele profet al lui Iehova a profeţit două mari semne cereşti, care vor apare clasei templului. „În cer s-a mai arătat alt semn: deodată s-a văzut un mare balaur roşu, cu şapte capete, zece coarne şi şapte cununi împărăteşti pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului şi le arunca pe pământ. Balaurul a stătut înaintea femeii, care sta să nască, pentru ca să-i mănânce copilul când îl va naşte.” (Apocalips 12 : 3, 4). Aceste cuvinte sunt profetice şi este evident că împlinirea lor atunci are loc când se împlineşte profeţia care arată că femeia naşte copilul. Dacă este potrivită această deducere, atunci noi trebuie să găsim unele fapte care arată împlinirea lor.

4. Profeţia descrie un mare balaur roşu, care stă gata înaintea femeii, ca să înghită pe copil îndată ce-l va naşte. Balaurul este un nume dintre acelea pe care Dumnezeu le-a dat Diavolului. Acest nume se referă la Satan, duşmanul şi la toate uneltele folosite de dânsul. Culoarea roşie, ca focul, ilustrează ceea ce distruge, nimiceşte. Cuvântul balaur înseamnă, „cel ce înghite”. Deci, „balaurul roşu” închipuie pe acea organizaţie diavolească şi nelegiuită, care porneşte să înghită Sionul şi pe copilul bărbat, care nu este altceva decât naţiunea sau guvernarea nouă, care va guverna lumea în dreptate.

5. Concluzia deci este aceea, că în profeţie, „balaurul mare roşu” reprezintă pe organizaţia lui Satan, care se pune împotriva organizaţiei lui Dumnezeu. Organizaţia lui Satan are o parte văzută şi una nevăzută, deoarece Satan este o fiinţă spirituală nevăzută pe seama oamenilor.

6. Numărul şapte închipuie ceva ce este deplin şi nevăzut, pe când numărul zece, de asemenea închipuie ceva deplin, dar aşa ceva ce se poate vedea de oameni. Deci cele două numere, fiind numere simbolice dumnezeieşti, închipuie întreaga organizaţie a lui Satan, anume, atât pe partea cea văzută, cât şi pe cea nevăzută. Cele „şapte cununi” închipuie deplina putere şi

Cuprins

autoritate ce exercită asupra organizaţiei sale şi că puterea domnitoare a marii organizaţii a lui Satan este nevăzută înaintea oamenilor, iar cele „zece coarne" închipuie deplinătatea puterilor domnitoare asupra tuturor naţiunilor. Isus a spus ucenicilor săi că Satan, Diavolul, este domnitorul nevăzut al lumii şi este duşman al lui. (Ioan 14 : 30) Apostolul Pavel asemenea mărturie a depus. II Corinteni-4 ; 3, 4.

7. Că organizaţia nevăzută a lui Satan este împărţit şi lucrează prin clasele cari stau sub cârmuirea domnitorilor subîmpărţiţi, este o concluzie cuminte şi sprijinită de Scripturi. Ştim că aşa este la partea văzută, şi partea văzută întotdeauna reoglindeşte domnia care o cârmuieşte din sferele nevăzute. Afară de aceasta, profetul lui Dumnezeu aminteşte de „căpetenia Persiei" şi de „căpetenia Greciei", care au stat împotriva îngerului lui Iehova şi care au reprezentat pe Diavolul. (Daniel 10 : 13, 20) Aceasta arată că Diavolul a pus asupra fiecărei naţiuni sau părţi a organizaţiei sale pământeşti câte un căpitan de serviciu. Pavel vorbeşte despre aceştia ca fiind „domni" şi „stăpânitori ai întunerecului veacului acestuia" şi despre aceea că aceştia poartă război împotriva membrilor organizaţiei lui Dumnezeu. — Efeseni 6 : 12.

8. Mulţi au fost înşelaţi în privinţa lui Satan şi au fost făcuţi să creadă că Satan nu mai contează şi că el este legat deja de mult şi că nu are nici un fel de organizaţie. Mulţi chiar au crezut că Satan are copite şi coarne şi că poartă un aţâţător de foc din azbest (materie ce nu poate arde), cu care aţâţă focul din iad şi chinuieşte pe acele creaturi, care au căzut în mâna lui. Satan este autorul acestor minciuni mârşave, pe care uneltele sale le-au folosit în scopul ca să ducă în eroare pe popor faţă de adevărata procedură a sa.

9. Dovada Scripturii este aceea că Satan este viclean, înşelător, făţarnic şi un duşman foarte amăgitor al adevărului. Se preface în înger al luminii şi minciunile aducătoare de moarte le acopere cu puţin adevăr, ca să amăgească pe cei îndoielnici. (II Corinteni 11 : 14 ; II Tesaloniceni 2 : 9). Sistemele lui pe care le foloseşte sunt atât de viclene, că pe foarte mulţi creştini sinceri i-a făcut să creadă că ei n-au nimic cu stăpânirile actuale ale lumii şi, de fapt, numai puţini au cunoscut şi au înţeles faptul că el are o organizaţie puternică. Pentru aceasta se vede de important şi de lipsă, ca să punem înainte dovezile despre organizaţia sa, cu privire la înfiinţarea, dezvoltarea şi scopul ei.

Babilon

10. Ceea ce a îndemnat pe Lucifer să se revolte şi să devină Satan, duşmanul lui Dumnezeu, a fost lăcomia. A lăcomit să aibă un tron mai presus decât toate celelalte creaturi, ca tot aşa să i se închine şi să-1 adore, după cum creaturile se închină şi se roagă înaintea tronului lui Iehova. A început, deci, ca să-şi întemeieze organizaţia sa, atât între fiinţele spirituale, cât şi între fiinţele omeneşti. Pe pământ a organizat pe oameni în sisteme religioase. Apoi a organizat puterea financiară, sprijinită de un sistem militar, iar în urmă organizaţia politică şi întreaga organizaţie a întreţesut-o cu elementul religios. Pe conducătorii financiari şi politici ai organizaţiei sale, i-a pus de patronii (mai marii) turmei în sistemul său religios şi astfel a legat laolaltă pe toate cele trei părţi. Babilonul închipuie bine elementul religios al organizaţiei sale puternice, Asiria pe elementul politic, iar Egiptul pe elementul economic. În acele stăpâniri mondiale, care au urmat după acestea trei amintite aici, aceste trei grupe, financiară, religioasă şi politică au jucat roluri importante şi au figurat întotdeauna ca grupe puternice stăpânitoare.

11. Babilonul a fost întemeiat de Nimrod. Nimrod a fost fiul lui Cuş, care la rândul său a fost fiul lui Ham. „Începutul împărăţiei lui a fost Babel, Erec, Accad, şi Calne, în ţara Şinear." (I Moise 10 : 6—10). Cuvântul „Nimrod" înseamnă „răzvrătitor", sau „unul care domneşte". Nimrod a părăsit pământul care a fost dat tatălui său Ham şi s-a năpustit asupra părţii de nord a pământului ce a fost dat lui Sem şi s-a stabilit în pământul Şinear. Prin acest fapt a dat dovadă de spiritul lacom şi răzvrătitor al lui Satan. Se vede potrivit că, pe când a sosit timpul lui Dumnezeu

Cuprins

ca să trimită oameni credincioşi în Canaan, a chemat pe Avraam şi l-a scos afară din ţara aceea care a fost stăpânită de Satan, prin agenţii săi. Din locul natal al organizaţiei lui Satan l-a scos Dumnezeu pe Avraam.

12. Cuvântul Babilon sau Babel, după limbajul locului de origină este exprimat ,, Bab-il", ceea ce înseamnă: „poarta lui Dumnezeu." Iar cuvântul evreiesc Babel înseamnă că ,,acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ şi de acolo i-a împrăştiat Domnul pe toată faţa pământului." (Geneza11 : 9). Se cheamă şi Şeşak (Şişaki), care este numele zeului lunii. Nimrod (răzvrătitorul) a zidit Babilonul cu scopul vădit ca să facă nume altuia, afară de adevăratul Dumnezeu Iehova. Geneza11: 4. Faptul că oraşul a primit numele Babilon (Bab-il) este o dovadă că acela a fost zidit împotriva lui Iehova Dumnezeu şi că de la început a fost o organizaţie duşmană. S-a numit astfel spre defăimarea şi întărârtarea lui Iehova.

13. Scripturile arată că zeul oraşului răzvrătit era „Bel". (Isaia 46:1; Ieremia 50:2 ;51:44) Cercetătorii de vază a lucrurilor din vechime, ca Strong şi alţii ,susţin că acest cuvânt „Bel" se trage din cuvântul „Baal", care înseamnă meşter, bărbat, zeu sau domn. Iehova este Domnul Dumnezeu şi bărbatul poporului şi al organizaţiei sale. (Isaia 54:5) Satan, adică Bel sau Baal, a fost şi este încă şi acum, domnul sau bărbatul organizaţiei sale pământeşti, care a fost întemeiată prin Nimrod, capul văzut al aceleia. Nimrod a devenit bărbatul mamei sale. Satan a făcut Babilonul organizaţia sa şi a luat-o de soţie. Toate câştigurile sale, Satan le-a realizat îndemnat de lăcomia sa. Iehova spune prin profetul său: „Tu, care locuieşti lângă ape mari(popoare şi naţiuni), şi care ai vistierii nemărginite, ţi-a venit sfârşitul şi lăcomia ta a ajuns la capăt!" (Ieremia 51 : 13). Iehova l-a numit pe Satan ,,Balaur", care înseamnă ,,înghiţitor". Iehova spune, astfel, că cine este zeul Bel sau Baal al Babilonului şi că oraşul sau organizaţia Babilon este organizaţia Diavolului, care înghite pe alţii. — Ieremia 51 : 34.

14. Religia diavolească introdusă aici a fost închinarea către Baal. Cei ce se închinau înaintea Diavolului, se închinau chiar aşa cum a poftit el aceasta. (1Regi 16 : 31—33; 18:19—40). Partea principală a organizaţiei oraşului Babilon a fost „religia". Scopul evident, urmărit prin aceasta, a fost ca să întoarcă minţile oamenilor de la Iehova, şi ca să-i îndemne la închinarea Diavolului şi la lucrurile lui.

15. După un cercetător de vază, Bel înseamnă „învrăjbitor", ce produce cugetul că babilonienii, nu pe Iehova, ci pe Bel l-au cinstit, în calitate de acela care a încurcat limbile. Încurcătura limbilor şi vorbirilor de pe pământul Sinear provine din faptele rele ale lui Satan şi ale agenţilor săi; pentru aceasta, potrivit a fost numit Satan ca ,,încurcătorul limbilor". Satan a încurcat credinţa şi viaţa religioasă şi a orbit pe popor faţă de adevăr. Dumnezeu vorbeşte prin profetul său împotriva Diavolului şi a organizaţiei sale şi porunceşte martorilor săi credincioşi: „Spuneţi între popoare, daţi în ştire şi ridicaţi steagul! Daţi în ştire, nu ascundeţi! Ziceţi: Babilonul este luat! Bel este ruşinat (în engleză: încurcat), Merodacul este sfărâmat." — Ieremia 50 : 2.

16. Nimrod, primul rege al acestui oraş, era un uriaş şi mare vânător al animalelor sălbatice, mare războinic şi prădător. El s-a înălţat înaintea poporului mai presus decât Iehova Dumnezeu. Pentru aceasta el a dat dovadă de pornirea conducătorilor, a militariştilor iubitori de război, şi a politicienilor asupritori. Este evident, în orice caz, că scopul principal adus înainte în acel timp de această, organizaţie, a fost introducerea închinării Diavolului şi a defăimării numelui lui Iehova Dumnezeu.

17. Cu timpul Nebucadneţar a devenit regele Babilonului ,după Nimrod, El , de asemenea, a fost un mare susţinător al religiei Diavolului. „Căci regele Babilonului stă la răspântia căilor, la capătul celor două căi, ca să dea cu bobii; el scutură săgeţile, întreabă pe terafimi, şi caută ficatul." (Ezechiel 21 : 21). „Regele Nebucadneţar a făcut un chip (idol) de aur; înălţimea lui era de şasezeci de coţi şi lăţimea lui de şase coţi; l-a înălţat în câmpia Dura, în provincia Babilonului." (Daniel 3:1). El era un domnitor rău, tiran şi nemilos. (Daniel 4 : 27). Profetul lui

Cuprins

Iehova vorbeşte despre Nebucadneţar, regele Babiloniei, ca şi despre un balaur. „M-a înghiţit ca un balaur.” (Ieremia 51 : 34). Pentru aceasta, Domnul identifică prin profetul său pe regele Babilonului cu reprezentantul Diavolului şi îi dă un nume dintre cele ale Diavolului. Tot acest profet numeşte pe regele Babilonului, „Regele Şeşakului”. — Ieremia 25 : 26. .

18. Profetul Isaia îl aminteşte pe Lucifer, Diavolul, direct ca domnitorul Babilonului, ce este sprijinit şi de Dumnezeu, prin cuvintele profetului Ieremia: „atunci vei cânta cântarea aceasta asupra împăratului Babilonului, şi vei zice: „Iată, asupritorul nu mai este, asuprirea a încetat. ….Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborît la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi şedea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei” — Isaia 14:4,12,13.

19. Aceasta corespunde cu faptul că Nimrod şi-a întemeiat organizaţia sa din Babilon, în loc de partea de sud, în partea nordică şi că ,cu ocazia întemeierii acestei organizaţii, a cuprins pe nedrept partea locuită de alţii. Este puternică şi convingătoare dovada că regele, domnitorul, zeul şi bărbatul Babilonului este Satan, şarpele cel vechi, Diavolul. Astfel ,deci, Babilonul este soţia Diavolului şi pentru aceasta este reprezentată printr-o femeie desfrânată şi nelegiuită.

20. S-a zis că Babilonul închipuie pe „acea biserică nominală, care la început a fost poarta ce duce la glorie şi la Dumnezeu, care însă a căzut şi a devenit o poartă ce duce la rătăciri şi încurcături şi, îndeosebi, la o amestecătură mizerabilă de neghină şi de făţarnici.” Scripturile nu sprijinesc această concluzie. Babilonul nu a fost niciodată organizaţia nominală a lui Dumnezeu sau a lui Christos. Babilonul nu a fost niciodată de partea lui Dumnezeu, ci a fost organizat chiar împotriva Dumnezeului Iehova şi a fost sortit pentru scopurile religiei Diavolului. Pentru aceasta nici nu a putut să cadă de la Dumnezeu. Pentru aceasta nu poate să însemne o religie lipsită de credinţă (nelegiuită), ci înseamnă aceea ce este de fapt şi ce a fost totdeauna, anume organizaţia Diavolului. Faptul că, afară de „religia creştină”, şi alte religii au ajuns în organizaţia Diavolului, este cu totul altă chestiune.

21. Iehova l-a numit ca „Babel” sau „încurcătură”, începând de la timpul când a fost întemeiat pe pământul Şinear. Pentru aceasta Babilonul nu a putut închipui o astfel de organizaţie, care odinioară era poarta gloriei. L-a numit „încurcătură”, deoarece acolo a încurcat limba sau vorbirea oamenilor. De la început Babilonul s-a închinat Diavolului. Faptele arată, peste orice îndoială, că Babilonul (Bab-il) este organizaţia pe care a întemeiat-o Satan, Diavolul, duşmanul străvechi al lui Iehova. Acest nume înseamnă de la început organizaţia Diavolului. Dumnezeu, probabil, că numai din batjocură o numeşte fecioară. — Isaia 47 : 1.

22. Scripturile arată că organizaţia lui Satan constă din două părţi, şi anume: 1) dintr-o parte nevăzută pentru om, care stăpâneşte de fapt şi domneşte asupra întregii organizaţii, şi 2) din partea aceea, care este văzută pe seama oamenilor. Organizaţia aceasta se numeşte „lumea rea de azi”, a cărei dumnezeu este Satan. (Galateni 1 :4; II Corinteni 4 : 3, 4) Partea nevăzută, fiindcă este nevăzută, se cheamă „cer”, pe când partea văzută se cheamă „pământ”, deoarece este văzută pe seama oamenilor. (II Petru 3:7). „Profeţie împovărătoare asupra Babilonului, pe care o văzu Isaia, fiul lui Amoţ .. Şi voi pedepsi lumea pentru răutatea ei şi pe cei nelegiuiţi pentru nedreptatea lor; voi face să înceteze trufia celor semeţi, şi voi umili îngâmfarea celor puternici... Şi, de aceea, voi cutremura cerurile şi se va clăti pământul din locul său, la urgia lui Iehova, Dumnezeul oştirilor, în ziua aprinderii mâniei lui.” — Isaia 13 :1—13; Apocalips 17 : 3—5,18.

23. Situaţia oraşului străvechi al Babilonului a închipuit partea cerească şi pământească a organizaţiei lui Satan. Pe acolo a curs râul Eufrat, izvorând din grădina Edenului, care foarte bine închipuie neamul omenesc, după ce omul a fost gonit afară din grădina Edenului. Oraşul Babilon a fost zidit pe ambele maluri ale râului, care râu a curs de la nord spre sud şi pentru aceasta a împărţit oraşul în două părţi. Într-o parte a oraşului a fost zidit templul, iar în cealaltă parte reşedinţa regală. Cele două părţi ale oraşului au fost legate între-olaltă cu un pod frumos şi, afară

Cuprins

de acesta, prin nişte căi subterane. Cele două părţi ale oraşului se alipeau râului, care a curs astfel între cele două părţi ale oraşului. Râul, deci, închipuie pe omenirea înconjurată de partea văzută şi cea nevăzută a organizaţiei lui Satan. Diavolul domneşte prin această organizaţie, care organizaţie apasă greu asupra omenirii şi aşteaptă sprijin din partea omenirii. Babilonul, în Scripturi, este descris ca „desfrânată" şi profetul Domnului aşa îl arată, ca şi o femeie care „şede pe popoare, gloate, neamuri şi limbi." — Apocalips 17 : 15.

Stare morală

24. Oraşul Babilon, organizaţia Diavolului, în Scriptură este învinuit de desfrânare, curvie, idolatrie, omor şi de alte multe fărădelegi. (Apocalipsa 17: 5, 6) Marele Babilon „a adăpat toate neamurile din vinul curviei lui." (Apocalips 14 : 8) „Pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, şi împăraţii pământului au curvit cu ea, şi negustorii pământului s-au îmbogăţit prin risipa desfătării ei." (Apocalips 18 : 3) „Vino dar cu descântecele tale şi cu mulţimea vrăjitoriilor tale, cărora ţi-ai închinat munca din tinereţe; poate că vei putea să tragi vre-un folos din ele, poate că vei izbuti. Te-ai obosit tot întrebând: să se scoale clar şi să te scape cei ce împart cerul, cari pândesc stelele, cari vestesc după lunile noi, ce are să ţi se întâmple." (Isaia 47 : 12, 13). „Pentru că negustorii tăi erau mai marii pământului, pentru că toate neamurilor pământului au fost duse în rătăcire de vrăjitoria ta." (Apocalips 18 : 23) „Căci este o ţară de idoli, şi au înnebunit cu idolii lor." (Ieremia 50:38). „Din vinul lui băut-au toate popoarele, de aceia popoarele au înnebunit."(Ieremia 51 : 7)…„.curva cea mare, care strica pământul cu curvia ei." — Apocalips 19:2.

25. Scripturile leagă laolaltă vinul cu desfrânarea. Desigur, acest vin nu este acela împotriva căruia sunt preoţii şi partizanii prohibiţiei (interzicerea băuturilor spirtoase). Domnul a arătat că ce este acela, când zice: „Dar şi aceştia se rătăcesc de vin şi se clatină de băutura îmbătătoare." (Isaia 28:7) „Ei sunt beţi, dar nu de vin, se clatină, dar nu din pricina băuturilor tari." (Isaia 29:9). Probabil că acele lucruri i-au otrăvit, pe cari Diavolul le-a răspândit şi învăţat. Acesta este vinul desfrânatei şi este chiar contrarul vinului organizaţiei adevărate a lui Dumnezeu. „Dacă eşti înţelept, pentru tine eşti înţelept; dacă eşti batjocoritor, tu singur vei suferi." — Proverbe 9 :12.

26. Aşa s-a crezut că „vinul desfrânării sale" (Apocalips 17 : 2) înseamnă asocierea bisericilor nominale cu statele lumii, prin care fapt dovedesc necredincioşie faţă de „mirele", Isus. Aceasta nu poate fi drept. Nici Babilonul literal şi nici cel simbolic nu a fost niciodată logodit cu Isus, ca mire, din care cauză biserica nominală nici nu putea fi vinovată de desfrânare în acest înţeles. Babilonul a fost logodit cu Diavolul şi cu el s-a căsătorit şi acele învăţături pe care le-a adus în existenţă, au îndemnat şi pe alţii să se desfrâneze cu el. Regii pământului s-au desfrânat cu Babilonul.

27. Babilonul fiind progenitura puterii Diavolului, nu se putea simboliza altcum, decât numai printr-o femeie desfrânată, reprezentând în ochii lui Dumnezeu o organizaţie imorală; şi pentru aceasta domnitorii pământului, unindu-se cu dânsa şi primindu-i religia, sunt vinovaţi pentru necurăţenia ei; şi fiecare organizaţie care se uneşte cu ea sau este sedusă (amăgită) de ea şi care a făcut parte vre-odată din organizaţia Domnului, se face vinovată de curvie şi desfrânare. Cinstirea idolilor din partea acelora care au stat vre-odată în legământ cu Iehova îi învinuieşte de idolatrie şi necurăţenie, de care păcate Babilonul este vinovat chiar de la început, de la originea lui.

28. „Şi Ioram, (regele lui Iuda) făcu înălţimi pe munţii lui Iuda, şi trase pe locuitorii Ierusalimului la curvie şi amăgi pe Iuda." (II Cronici 21 : 11) Locuitorii Ierusalimului au stat în relaţie de legământ cu Iehova, dar atunci când au primit religia Diavolului, au săvârşit desfrânare cu organizaţia Diavolului, cu Babilonul. Tot această regulă se aplică şi asupra Israelului spiritual.

Cuprins

Şi unii din aceştia, care erau odată în poporul de legământ al lui Dumnezeu, dar mai târziu s-au murdărit cu vinul învăţăturilor false ale Diavolului, au primit religia Diavolului, au desfrânat cu Babilonul, care este mama curvelor, numele căruia pentru aceia îi pângăreşte, deoarece au ajuns în familia lui.

29. Iehova înfierează Babilonul ca pe „mama desfrânatelor şi a spurcăciunilor de pe pământ." El este mama tuturor lucrurilor care sunt urâciune în faţa lui Iehova. El este „urâciunea pustiirii, despre care a vorbit profetul Daniel". (Matei 24 :15) Numele Babilon se referă mai întâi la organizaţia Diavolului, în urmă se aplică la toate progeniturile, pe care le naşte această organizaţie, şi care reprezintă pe acea organizaţie nelegiuită.

30. Scopul principal al lui Satan este acela de a defăima pe Iehova Dumnezeu şi să întoarcă pe oameni de la El şi să-i facă să se închine lui. Ştiind el că acele creaturi ,care iubesc pe Dumnezeu, vor cânta lauda Lui şi i se vor închina Lui, pentru aceea a adus la existenţă Satan organizaţia sa şi chiar la originea ei, a pus în fruntea ei elementul religios; în urmă a legat de organizaţia sa pe elementele domnitoare economice şi politice, care au primit religia lui diavolească. Elementul religios este acela din organizaţia Diavolului, care îndeosebi este folosit de Diavolul în scopul să orbească pe popor faţă de Iehova Dumnezeu şi pentru aceasta elementul religios a fost în fruntea organizaţiei (Diavolului), din care cauză acesta este cel mai răspunzător înaintea lui Dumnezeu.

31. Atât timp cât Lucifer nu a fost năpădit de fărădelege, a constituit o parte din organizaţia lui Dumnezeu. Deoarece dorinţa lui arzătoare a fost ca să i se închine creaturile, a înfiinţat religia. Prin mulţimea comerţului său sau prin elementul comercial a procedat la silnicie, iar în scopul împlinirii dorinţei sale de domnie asupra creaturilor, a adus în existenţă elementele politice sau stăpânitoare. Toate aceste elemente se pot vedea în organizaţia sa. — Ezechiel 28 : 14—18.

32. Din partea lui Lucifer, necredincioşia a fost aceea ce l-a îndemnat să se răscoale împotriva lui Dumnezeu şi să înfiinţeze o organizaţie falsă , ca să devină bărbatul acesteia. Pentru aceasta Babilonul este închipuit printr-o femeie necurată şi reprezintă o organizaţie imorală. Pentru aceasta este mama tuturor organizaţiilor „desfrânate". Partea văzută a organizaţiei Diavolului, adică pe stăpânirile pământeşti, le simbolizează „fiara", pentru că sunt dure, nemiloase şi apăsătoare. Fiara constituie organizaţia lui Satan, iar femeia desfrânată, şade şi domneşte peste popoarele şi naţiunile de pe pământ. (Apocalips 17:3,5,15,18) Profetul lui Dumnezeu numeşte organizaţia Diavolului „împărăteasa împărăţiilor".(Isaia 47 : 5). Evident că aceasta se spune în sens batjocoritor. Scriptura dovedeşte deci hotărât, că Diavolul a organizat Babilonul, şi că acesta închipuie pe întreaga organizaţie a Diavolului.

Egiptul

33. Cu toate că Babilonul a fost mai întâi organizat, totuşi Egiptul a fost naţiunea cea dintâi, care a avut o putere mare şi stăpânitoare. Elementul principal al Egiptului era puterea militară, care a sprijinit elementul comercial al stăpânirii. Cauza adevărată a înfiinţării puterii armate, a fost câştigarea bunurilor sau păstrarea lor. Aproape toate războaiele au fost puse la cale de pofta egoistă de a acapara averea altora şi, dintre elementele stăpânitoare ale naţiunilor, clasa stăpânitorilor comerciali a dat impulsul pentru aceasta. Războaiele pe care le-a purtat poporul ales al lui Dumnezeu, la porunca lui Dumnezeu, numai pentru aceea s-au purtat, ca să execute sentinţa lui Dumnezeu împotriva celor nelegiuiţi sau să apere numele său bun. Acestea totdeauna au ţintit scopuri bune. Dumnezeu este dătătorul de viaţă şi El are oricând tot dreptul — dacă vede de bine — s-o ia. Nu este aşa la alţii. Organizaţia Diavolului a pornit războaie, având scopuri egoiste şi nedrepte, din care cauză a înfiinţat mari puteri militare.

Cuprins

34. Egiptul, a fost numit de greci şi romani, „Egipt”. Numele lui evreiesc este „Miţraim”, ceea ce înseamnă „opritorul sau închizătorul mării”, şi se referă, probabil, la aceea că cel dintâi faraon a închis albia râului Nil cu nişte diguri. Aceasta o sprijinesc următoarele cuvinte, atribuite lui Satan: „Râul meu Nilul este al meu, eu l-am făcut.” (Ezechiel 29 : 3). Acest nume are originea din cuvântul evreiesc Mazor, ceea ce ,după explicarea lui Strong, înseamnă „constrângere în albie, dig, împresurare şi strâmtorare”. În unele locuri, în locul Egiptului, este folosit cuvântul ebraic Mazor. (Isaia 19 : 6 ; 37 : 25 — Vezi traducerea Niţulescu, şi trad. engleză şi cea germană de Elberfeld.)

35. Numele eclesiastic aplicat asupra Egiptului este „Rahab”, ce înseamnă „semeţ”, probabil pentru aceea, deoarece faţă de Dumnezeu s-a dovedit îngâmfat, semeţ şi încrezător. (Psalm 87 : 4 şi 89 : 10 în traducerea engleză şi germană de Elberfeld). „Pământul lui Ham” este o altă numire ce-şi trage originea, probabil, de la un fiu al lui Ham, pe care l-au chemat Miţraim. —Geneza10 : 6.

36. Odinioară, pământul Egiptului era foarte fertil, îndeosebi în valea Nilului. Fertilitatea lui a atârnat de revărsarea regulată anuală a Nilului. Poporul s-a închinat râului, desigur pentru aceea, pentru că Satan pe acesta l-a folosit cu scopul ca să întoarcă pe popor de la adevăratul Dumnezeu şi să-1 facă să creadă că zeii lor, dintre care el a fost cel mai de seamă, au adus binecuvântările asupra dânşilor, prin râul Nil. Scripturile înregistrează faptul, că nu a fost ploaie în Egipt.(Deuteronom11 : 10,11) Grindina, fulgerul şi tunetul ,desigur, erau nişte fenomene necunoscute în Egipt, până când Domnul nu a trimis plăgile asupra Egiptului, atunci când a trimis pe Moise acolo. „Moise şi-a întins toiagul spre cer; şi Domnul a trimis tunete şi piatră, de cădea foc pe pământ. Domnul a făcut să bată piatra peste ţara Egiptului. A bătut piatra şi focul se amesteca cu piatra; piatra era aşa de mare încît nu mai bătuse piatră ca aceea în toată ţara Egiptului de când este el locuit de oameni.” (Exodul 9 : 23, 24). Apariţia extraordinară a focului, care s-a coborât pe pământ şi care ,probabil, a fost fulger, a atras atenţia poporului asupra faptului că Iehova este Dumnezeul atotputernic, şi astfel i-a făcut un nume printre popor.

37. Locuitorii Egiptului au fost năpădiţi de boli de piele, care arată starea rea a sângelui. Aceasta a arătat starea rea în urma păcatului, întrucât viaţa este în sânge. Dumnezeu a spus poporului său, izraeliţilor, că dacă vor fi devotaţi şi vor asculta de cuvintele sale şi vor face dreptate, atunci nu va trimite asupra lor nici una din bolile de care au avut parte egiptenii. (Exodul15 : 26 ; Deuteronom7 :15) Nesupunerea faţă de Dumnezeu avea să aducă asupra Israelului astfel de boli înfiorătoare, ca cele care au fost aduse peste egipteni. (Deuteronom27 :60) Prin aceasta Dumnezeu a voit să înveţe pe poporul său că numai El are putere să înlăture păcatul şi boala.

38. Egiptenii erau vestiţi pentru faptul că foloseau cai. „Şi aduseră lui Solomon cai din Egipt... şi se aduse un car din Egipt pentru şase sute siclii de argint şi un cal pentru o sută cincizeci; şi aşa se aduseră şi pentru toţi regii hetiţilor şi pentru regii Siriei, prin mâinile acelor neguţători.” (I Regi 10:28,29; vezi şi Ezechiel 17:15!) Caii au fost folosiţi îndeosebi în scopuri de război. Carele de război au fost trase de cai. Această orânduire a făcut din Egipt o mare putere militară, care a stăpânit peste toate celelalte naţiuni. Pentru acest abuz cu cai, şi deoarece aceasta strică încrederea în Iehova, El, Domnul, nu vorbeşte cu aprobare despre cai. „Vai de cei ce se coboară în Egipt pentru ajutor şi se reazimă pe cai, şi se încred în care, pentru că sunt multe, şi în călăreţi, pentru că sunt foarte puternici; şi nu se uită la Sfântul lui Israel, nici pe Iehova nu-l caută!” — Isaia 31 : 1.

39. Că lui Dumnezeu nu i-a plăcut folosirea cailor ,se vede şi din aceea că a trimis pe Iosia ca să-i înlăture. „A îndepărtat de la intrarea casei Domnului caii pe care împăraţii lui Iuda îi închinaseră soarelui, lângă odaia dregătorului Netan-Melec, care locuia în mahala; şi a ars în foc carele soarelui.” — II Regi 23 : 11.

Cuprins

40. Duşmanii lui Israel ,cu cai şi care de război au venit să se lupte împotriva poporului lui Dumnezeu. „Domnul i-a zis lui Iosua: „Nu te teme de ei, căci mâine, pe vremea aceasta, îi voi da bătuţi pe toţi înaintea lui Israel. Cailor să le tai vinele picioarelor, iar carele lor să le arzi în foc” (Iosua 11 : 6). Dacă calul este făcut neputincios, prin tăierea venelor, atunci devine nefolositor. David, chiar aceasta a făcut cu caii filistenilor. (II Samuel 8 : 4) Aşa se vede căci calul nu „învăţătură” închipuie, ci mai potrivit ,,război”, politică de război şi propagandă de război, şi pentru aceasta ilustrează, în mod potrivit ,organizaţia militară.

41. O dovadă, pe mai departe, că Egiptul era o putere militară, este aceea că egiptenii au urât ocupaţia pacinică a păstorilor de oi. „Căci toţi păstori sunt o urâciune pentru egipteni.” (Geneza46 : 34) Este un fapt bine cunoscut, că acei oameni sau acele organizaţii, care au folosit cai şi unelte de război, foarte puţin s-au ocupat cu păstoritul paşnic de oi. Şi în aceasta s-au distins mai întâi egiptenii, ceea ce Domnul şi arată în cuvântul său.

42. Egiptenii s-au închinat Diavolului şi au urmat religia lui. Magii din Egipt erau astfel de învăţaţi şi astrologi (cei ce citesc din stele), care au tras nişte linii şi cercuri magice şi au susţinut că prin acestea pot să stabilească aceea ce au hotărât zeii lor nevăzuţi asupra unei persoane oarecare. Puterea comercială sau militară era supusă religiei Diavolului şi a urmat-o, după cum a făcut şi puterea politică sau stăpânitoare. Domnitorii erau împotriva lui Iehova şi au apăsat poporul. Cu indignare a zis regele lor către Moise: „Cine este Domnul (Iehova), ca să ascult de glasul lui?” —Exodul5 : 2.

43. Că religia Egiptului a fost a Diavolului şi a stat în contrazicere cu Iehova, o dovedesc următoarele texte scripturale: „Şi voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului: Eu Domnul.” (Exod 12:12) „Dimineaţa faraon s-a turburat şi a trimis să cheme pe toţi magii şi pe toţi înţelepţii Egiptului. Le-a istorisit visurile lui. Dar nimeni nu le-a putut tălmăci lui Faraon.” (Geneza 41 : 8) „Sufletul egiptenilor va pieri din ei şi le voi nimici sfatul; atunci vor întreba pe vrăjitori, pe cei ce cheamă morţii şi pe ghicitori.” (Isaia 19 :3). „Va sfărâma stâlpii din Bet-Şemes, ce se află în pământul Egiptului; şi casele zeilor egipteni le va arde cu foc.” — Ieremia 43 : 13.

44. Deci factorii stăpânitori ai Egiptului erau faraon şi domnitorii, profesorii religiei, comandanţii şi inginerii arhitecţi. „Mai marii lui Faraon au văzut pe Sara şi au poruncit s-o aducă înaintea faraonului.” Aceasta arată că politicienii faraonului au servit interesele lui personale. Despre Iosif, care a fost în Egipt, este scris: „Atunci împăratul a trimis să-i scoată lanţurile, şi stăpânitorul popoarelor l-a izbăvit. L-a pus domn peste casa lui, şi dregătorul tuturor averilor lui, ca să lege după plac pe domnitorii lui, şi să înveţe pe bătrânii lui înţelepciunea.” — Psalm 105 : 20-22.

45. De o îngrijire deosebită au avut parte în Egipt învăţătorii religiei. „Numai pământurile preoţilor nu le-a cumpărat, fiind ele hotărâte preoţilor de faraon şi ei trăiau din ceea ce le dăduse lor faraon; de aceea ei nu-şi vândură pământurile lor.” (Geneza 47 : 22). Diavolul a purtat deosebită grijă de religioşii din organizaţia sa. Diavolul întotdeauna religia a pus-o în frunte şi i-a dat cea mai mare importanţă.

46. Despre puterea armată este scris că Faraon a avut o mare oaste cu care de război, mulţi cai şi mai mulţi călăreţi (Exodul 14:7,9 ; 15:4). „ Înhămaţi caii şi încălecaţi călăreţi; arătaţi-vă cu coifurile voastre, lustruiţi-vă suliţele, îmbrăcaţi-vă cu platoşa!... Este Egiptul. El se umflă ca Nilul,… Suiţi-vă, cai! Năpustiţi-vă, car㠄! Să iasă vitejii, cei din Etiopia şi din Put, care mânuiesc scutul, şi cei din Lud, care mânuiesc şi întind arcul!” (Ieremia 46:4,8,9). Etiopienii (negrii) şi libienii erau aliaţii Egiptului şi vecini cu el.

47. Spre documentarea că ei au fost mari arhitecţi şi ingineri, stă scris: „ Şi au pus peste ei isprăvnicei, ca să-i asuprească prin munci grele. Astfel au zidit ei (fiii lui Israel) cetăţile Pitom şi Ramses”(Exod 1:11) , fără îndoială la îndemnul lui Satan. Aceşti factori asociaţi ai Egiptului erau

Cuprins

semeţi, tirani, vărsători de sânge, apăsători, nemiloşi şi defăimători ai lui Dumnezeu. Iov 21:14, 15 ; Isaia 19:11.

48. Este convingătoare dovada că Egiptul a fost organizaţia lui Satan şi că elementul stăpânitor al părţii vizibile a acestei organizaţii era puterea economică (financiară), care a înfiinţat puterea armată spre scopurile sale egoiste şi a îndemnat pe politicieni, ca să poruncească acestui factor (militar). Elementul religios al naţiunii a fost al Diavolului, care apoi a produs un efect misterios asupra celorlalţi factori domnitori. Aici iarăşi acela a fost scopul vădit ca să întoarcă pe popor de la Dumnezeu şi să-l ţină sub stăpânirea Diavolului, care în Egipt a fost reprezentat prin faraon. Pentru întărirea dovezii, Dumnezeu spune hotărât în cuvântul său, că Egiptul este organizaţia Balaurului sau a Diavolului, pe care Satan a înfiinţat-o sau a pus-o la cale, care pretinde pământul şi toate de pe pământ, pentru scopurile sale egoiste. „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: „Iată că am necaz pe tine, faraoane (Diavolul), împăratul Egiptului, crocodil mare, care te culci în mijlocul râurilor tale, şi zici: „Râul meu Nilul este al meu, eu l-am făcut!" – Ezechiel 29:3.

49. Poporul de rând al egiptenilor a fost supus domnitorilor, chiar aşa după cum şi Satan ţine în apăsare popoarele de pe pământ prin domnitorii lui. Poporul de rând nu era atât de nemilos faţă de izraeliţi, ca domnitorii. Aşa este şi azi. Poporul de rând nu se poartă aşa rău cu poporul lui Dumnezeu, ca factorii domnitori. Astăzi ,conducătorii financiari expropriază pe seama dânşilor bogăţiile naturale ale pământului, pe care Dumnezeu le-a prevăzut pentru popor. Ei aşa cred, căci cu drept şi anume cu drept dumnezeiesc stăpânesc popoarele. Pe seama poporului lui Dumnezeu, Israel, Egiptul constituia casa de servitute. Şi astfel şi organizaţia Diavolului ţine în servitute(robie) pe popoarele de pe pământ.

Asiria

50. Asiria, de asemenea a fost o organizaţie a Diavolului. Trei factori conducători au apărut şi în Asiria, adică cel religios, comercial şi politic, dar ceea ce a fost pusă în fruntea ei a fost religia politică, sau o astfel de formă de religie pe care au folosit-o politicienii. Aceasta înseamnă că acei politicieni, care au condus poporul, au primit religia ca pe o unealtă ce era într-ajutor la aceasta. Cărţile lui Iona şi a lui Naum vorbesc numai despre Asiria şi Ninive, capitala ei, care cărţi profeţesc o astfel de stare a organizaţiei lui Satan , în care o clasă politică va fi în frunte şi va primi şi urma o religie falsă, deoarece o va crede favorabilă pentru înfăptuirea scopurilor sale politice. În aceasta pe factorul politic îl sprijine cu tărie şi permanent puterea financiară, mai bine zis „uriaşii", care împreună cu politicienii au fost puşi de mai marii turmei sistemului religios. Însemnarea profetică despre puterea politică a Asiriei, aşa se vede că profeţeşte clar o astfel de stare a organizaţiei lui Satan, care va fi în timpul dinainte de ciocnirea cea mare dintre organizaţiile lui Dumnezeu şi a lui Satan, când se face pregătirea de luptă. De altfel a profeţit o astfel de stare de pe pământ, când urmează timpul întronării împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ, care nu este altul decât timpul prezent.

51-52. Nimrod era omul cel mai de seamă al Diavolului pe pământ, care a zidit Babilonul (şi alte trei cetăţi) în pământul Şinear, şi a devenit marele duşman al semiţilor paşnici, cari trăiau în Mesopotamia. Assur, un fiu al lui Sem şi, probabil, că el şi urmaşii lui s-au stabilit în partea aceea din valea Mesopotamiei, care este la nord de Babilon. Ninive a fost capitala Asiriei, pe care a zidit-o Nimrod, după ce a răpus Asiria. (Geneza10 : 11). Unele traduceri engleze şi germane aşa arată, că Assur ar fi zidit oraşul Ninive. Revista (engleză), în acesta şi următorul aliniat aduce dovezi pentru neexactitatea acelei traduceri.

53. Un profet numeşte Asiria ca pământul lui Nimrod. (Mica 5:6). Ninive, fiind capitală de ţară, era reşedinţa domnitorului, din care cauză s-a numit „regele Ninivei". (Iona 3 : 6) Aceasta a fost reşedinţa regală a celei de a doua stăpânire mondială, până când Babilon a devenit

Cuprins

reşedinţa (capitala) stăpânirii a treia mondiale. Aceste fapte arată că Asiria şi capitala ei Ninive, a fost organizaţia lui Satan, Diavolul.

54. Ninive a fost un oraş sau o organizaţie de mare importanţă şi a fost numită „Ninive, cetatea cea mare"; şi profetul spune că: „Ninive era o cetate foarte mare, cât o călătorie de trei zile." (Iona 1:2; 3:3). Calea de o zi evreiască a fost cam de 30 kilometri. Astfel , oraşul si periferia oraşului era cam de 90 kilometri. Profetul mai spune şi aceea, că a fost în ea peste 120. 000 de oameni, cari n-au putut face deosebire între dreapta şi stânga lor. Aceasta, desigur se referă la sugaci, şi ne serveşte bază pentru concluzia ca să stabilim numărul locuitorilor oraşului între 600.000 şi 1.000.000.

55. Leul în Scriptură se foloseşte pentru închipuirea domnitorului. (Geneza 49 : 10). Pentru aceasta leii sălbatici reprezintă nişte domnitori aspri, nemiloşi şi apăsători. Aceşti domnitori sau unelte politice lucrează în mod egoist, după poruncile factorilor financiari (comerciali), iar faptele lor nelegiuite le acopăr conducătorii religiei. Profetul, descriind oraşul Ninive şi domnitorii lui, zice: „Unde este acum culcuşul acela de lei, păşunea aceea pentru puii de lei, pe unde umbla leul, leoaica şi puiul de leu, fără să-i turbure nimeni? Leul sfâşia cât îi trebuia pentru puii săi, sugruma pentru leoaicele sale; îşi umplea vizuinile de pradă şi culcuşurile cu ce răpise." — Naum 2 : 11, 12.

56. Aici este descrisă o grupă a unor astfel de domnitori cruzi politici, care au despuiat pe popor, ca să se îndoape ei înşişi şi pe asociaţi lor, din organizaţia Diavolului. Aceasta însemnare a profetului a fost păstrată probabil în scopul, ca să se poată descoperi elementul domnitor al acestei părţi a organizaţiei lui Satan. Dumnezeu a declarat atunci cu hotărâre, că este împotriva acestei organizaţii. Aceasta este cea mai bună dovadă, că organizaţia amintită aici este a lui Satan, a Diavolului. — Naum 2 : 13.

57. Regele s-a mândrit cu puterea lui politică şi cu aceea, că are o foarte mare organizaţie politică. „Căci el zice: Oare toţi mai marii mei nu sunt regi? (politicienii)" (Isaia 10 : 8). Ninive a fost otrăvit şi stricat de religia Diavolului. Aici găsim dovada că „desfrânata" este organizaţia Diavolului, îndeosebi partea religioasă a ei, pe care Diavolul o foloseşte pentru amăgirea poporului şi să-l întoarcă de la Iehova Dumnezeu, şi ca să facă să umble în întuneric şi în fărădelegi, atât poporul, cât şi domnitorii. „Vai de cetatea vărsătoare de sânge... din pricina mulţimii desfrânărilor acestei curve, plină de farmec şi iscusită, care a vândut popoarele prin desfrânările ei, şi neamurile prin farmecele ei." — Naum 3 :1, 4.

58. Diavolul, ţinând seamă de credulitatea mai marilor şi domnitorilor politici şi financiari, îi duce în eroare şi naţiunea o supune stăpânirii sale. În timpul prezent multe dovezi avem care arată că atât politicienii, cât şi marii financiari (capitaliştii) se sfătuiesc cu mediumurile spiritiste, ce servesc de legătură între oameni şi spirite şi astfel primesc sfaturi de la Diavol. Până când în Ninive politicienii erau în fruntea organizaţiei, dar şi factorii comerciali şi-au îndeplinit partea. Organizaţia Asiriei şi, mai cu seamă, capitala ei Ninive era vestită pentru bogăţia ei comercială. „ Jăfuiţi argintul! Jăfuiţi aurul! Acolo Sunt comori nesfârşite, tot felul de bogăţii de lucruri scumpe!" (Naum 2 : 9) „Negustorii tăi Sunt mai mulţi decât stelele cerului, s-au îngrămădit ca puii de lăcustă care îşi întind aripile şi sboară." (Naum 3 : 16). Să se cugete acum cititorul la puterile actuale militare — financiare ale lumii şi va vedea că profetul, cu atâta vreme mai înainte, atât de potrivit le-a descris!

59. Asiria şi capitala ei era o mare putere militară şi era întărită cu mai multe cetăţi. „Voivozi tăi (domnitorii sau înalţii demnitari) erau ca lăcustele, şi mai marii tăi (comandanţii sau ofiţerii mari), ca o ceată de omizi; cari în răcoarea zile tăbărăsc (cei din urmă stau împrejur, gata la porunca stăpânilor)." — Naum 3 : 17

60. Oastea asiriană, care tăbărâse în faţa Ierusalimului ,număra vre-o 200.000 capete. Probabil că erau şi mai mulţi, dar însemnarea spune că 185.000 au fost ucişi de Domnul într-o noapte. Regele Asiriei a batjocorit pe Iehova Dumnezeu şi s-a străduit să întoarcă pe poporul con-

Cuprins

sacrat lui Dumnezeu, de la Iehova şi să-i facă să se închine Diavolului. (Isaia 36 : 13-20). Din aceasta se vede ,pe de o parte, puterea militară a Asiriei, iar pe de altă parte, că a fost folosită de Diavolul.

61. Asiria şi, îndeosebi, Ninive, organizaţia lui Satan, pe care au cârmuit-o politicienii, comandanţii, speculanţii şi conducătorii religioşi, era o organizaţie sângeroasă, pentru jefuirea altora, care, cu minciuni au amăgit şi jefuit poporul. „Vai de cetatea vărsătoare de sânge, plină de minciună, plină de silnicie, şi care nu încetează să se dedea la răpire!... Auziţi pocnetul biciului, uruitul roţilor, tropăitul cailor, şi durduitul carelor!" — Naum 3:1,2.

62. Cârmuitorii Ninivei au scos la iveală pe samariteni, această amestecătură de corcitură religioasă, care au amestecat păgânătatea lor, religia Diavolului, cu presupusa şi superstiţioasa închinare către Iehova. Domnul îi numeşte pe faţă duşmani ai poporului său, cari au voit să se unească cu poporul lui Dumnezeu şi să se numească după numele Domnului, dar în acelaşi timp au urmat religia Diavolului, în numele lui Iehova. „Au venit la Zorobabel şi la capii de familii, şi le-au zis: „Să zidim şi noi cu voi; căci, şi noi chemăm ca şi voi pe Dumnezeul vostru, şi-I aducem jertfe din vremea lui Esar-Hadon, împăratul Asiriei, care ne-a adus aici." -- Ezra 4 : 2, 3.

63. Cum poporul ales al lui Dumnezeu nu a voit să se unească cu dânşii, tot aceşti religioşi făţarnici, au devenit duşmanii cei mai aprigi ai izraeliţilor şi i-au persecutat. (Ezra 4 : 4-7). Domnitorii asirieni, pentru aceea au adus acolo pe aceşti străini, ca să populeze pământul şi să pună acolo bazele religiei Diavolului, pentru stricarea si pângărirea vecinilor lor, evreii. — II Regi 17 : 24, 29.

64. Satan totdeauna s-a împotrivit lui Dumnezeu, prin organizaţia sa. Deci fiecare, care s-a consacrat Domnului, trebuie să stea de partea lui Iehova şi să dovedească iubire şi predare deplină faţă de Iehova şi să-1 servească cu bucurie.

(Urmează)

Întrebări pentru studiul berean

1,2. Ce măsură a devotamentului cere Iehova, ca să putem primi aprobarea lui? Explică expresiunea „lume" folosită în textul nostru! Explică pentru ce fac batjocură unii, dacă le aminteşti că Diavolul are o organizaţie!

3. Pentru ce „semnul celălalt" care s-a văzut în cer este descris ca un „balaur roşu"? Ce închipuie? Spune cine este „copilul-bărbat"!

4—6. Ce însemnătate are faptul, că marele balaur roşu atunci apare în cer, când se naşte Fiul-bărbat? Explică însemnătatea simbolică a celor „şapte capete" şi „zece coarne"! Cuvintele lui Pavel şi ale lui Isus cum întăresc faptul domniei lui Satan?

7. Dă dovada că domnia lui Satan este cu siguranţă organizată!

8,9. În ce înţeles s-a schimbat Satan în „înger al luminii"? Ce reuşită au avut metodele sale întrebuinţate în această privinţă?

10. Cum a devenit Lucifer „Satan" ? Descrie procedura lui în organizarea împotrivirii faţă de Iehova!

11,12. Cine a fondat Babilonul? Explică cum s-a lăţit această împărăţie într-atât, încât a cuprins şi o parte din pământul Şinear! Arată ce timp potrivit a ales Dumnezeu, când a chemat pe Avraam din locul său natal şi l-a condus în pământul Canaan! Ce înseamnă numele „Babilon" ?

13. Spune cine a fost zeul Babilonului, şi arată că în ce relaţie a stat cu însuşi Diavolul! Cum se dovedeşte Babilonul, dacă ţinem seamă că Satan a fost, numit „balaur"?

14—16. Pentru ce trebuie să privim închinarea lui Baal ca şi o trăsătură caracteristică a organizaţiei Babilonului?

Cuprins

17. Cine a urmat pe Nimrod în scaunul de domnie al Babilonului? Ce tactică a urmat în privinţa religiei? Pentru ce se spune despre dânsul, că este ca şi un „balaur”? Ce arată împrejurarea că se mai numeşte si „regele Şeşakului”?

18,19. Ce bază găsim la aceea, că Lucifer, Diavolul ,este domnitorul Babilonului? Ce arată, pe mai departe, această profeţie cu privire la aceea că Nimrod s-a năpustit asupra unui teritoriu locuit de alţii? Cum este dovedit lămurit, cum trebuie să privim Babilonul şi ce treabă are cu Satan?

20,21. A reprezentat vreodată Babilonul pe Dumnezeu? Dovedeşte ceea ce spui!

22. Din ce părţi constă organizaţia Diavolului? Cu ce nume sunt numite aceste două părţi?

23. Arată cum închipuie oraşul Babilon pe cele două părţi ale organizaţiei lui Satan?

24. Arată din Scriptură acele învinuiri, cari servesc de bază pentru judecarea Babilonului!

25. Explică „beţia” Babilonului!

26,27. În ce înţeles a stricat Babilonul pământul cu desfrânarea lui?

28. Cum au ajuns locuitorii Ierusalimului sub influenţa „vinului” Babilonului? Aplică aceasta asupra Israelului spiritual!

29. Pentru ce numeşte Iehova Babilonul ca „mama desfrânatelor şi a tuturor spurcăciunilor de pe pământ”?

30. Ce însemnătate i-a atribuit Satan elementului religios din organizaţia sa?

31,32. Arată din Scripturi, dacă Lucifer a făcut vre-odată parte din organizaţia lui Dumnezeu? Cum a ajuns el în situaţia lui actuală? în ce relaţie stă el cu Babilonul? Pe cine trebuie să înţelegem sub „fiară” şi „împărăteasa împăraţilor”?

33. Motivează, pentru ce trebuie să aprobăm războaiele Israelului şi pentru ce nu a naţiunilor?

34,35. Pe care factor a reprezentat Egiptul organizat ca o putere mondială? Pentru ce? Ce însemnătate au deosebitele numiri aplicate asupra Egiptului?

36. Pentru ce s-au închinat egiptenii râului Nil? Cum a fost atenţia poporului atrasă asupra faptului că Iehova este Cel atotputernic ?

37. Ce învăţătură este în Exodul15 : 26?

38—40. Ce înseamnă „caii” şi „carele”? Arată cu versuri scripturale, cum le priveşte Domnul pe amândouă!

41—43. Fă dovada că Egiptul era o putere armată (militară) şi s-a opus lui Iehova!

44—47. Cine au format factorii cârmuitori ai Egiptului ? Ce îngrijire au avut aceste grupuri domnitoare? Ce purtare au dovedit ei faţă de popor?

48,49. Cum arată conlucrarea factorilor domnitori ai Egiptului, aceea că Egiptul era organizaţia Diavolului? Aseamănă această conlucrare cu stările actuale din lume!

50. Cum profeţesc profeţiile lui Iona şi ale lui Naum despre Asiria şi Ninive, acele stări cari sunt în timpul de faţă?

51—54. Cine a zidit oraşul Ninive? Ce se spune despre însemnătatea acestui oraş?

55, 56. Pentru ce se spune despre Ninive că este „adăpostul leilor”? Aplică Naum 2 : 11,12!

57,58. Cum închipuie Naum 3 :4 stările actuale din creştinătate ?

59, 60. Din ce se vede că Asiria a fost o mare putere armată?

61. La ce se referă „oraşul vărsător de sânge” din Naum 3:1,2, şi cum se adevereşte acest nume?

62. Cine au fost samaritenii? Ce învăţătură este pentru poporul lui Dumnezeu în oferta pentru „conlucrare” însemnată în Ezra 4 : 2, 3 şi în răspunsul dat?

Cuprins

63. Pentru ce este numit Babilonul potrivit de „mama desfrânatelor şi a tuturor urâciunilor de pe pământ”? Ce soartă va avea el, conform Apocalips 17:16? Pentru ce conţine Scriptura însemnări despre Babilon şi Asiria?

64. Văzând că organizaţia lui Satan s-a opus întotdeauna lui Dumnezeu, aceasta mai cu seamă în zilele noastre s-a văzut lămurit, ce răspundere are tot individul consacrat lui Dumnezeu?

CONCEPŢII ADEVĂRATE ŞI FALSE ALE CREDINŢEI

[Conferință radio de treizeci de minute]

CREDINŢA este un termen din Biblie şi se referă la a crede în Dumnezeu Iehova, în Domnul Isus Cristos, în învăţăturile şi în inspiraţia Bibliei. Exisă milioane de oameni pe pământ care trăiesc pe pământuri declarate creştineşti, care recunosc în mod liber că nu au credinţă în Iehova, în Isus Cristos sau în Biblie. Există şi alte milioane de oameni care susţin că au credinţă în toate acestea şi totuşi nu au o credinţă plăcută lui Dumnezeu, datorită faptului că ceea ce ei numesc credinţă nu este credinţă potrivit Bibliei.

Foarte puţini oameni au o concepţie corectă a ce constituie credinţa, datorită faptului că există o concepţie falsă, care a câştigat o credibilitate foarte largă, deoarece este aproape universal predată. Această concepţie falsă a credinţei este aceea că înseamnă a crede ceva ce nu poate fi înţeles sau să creadă ceva fără o mărturie sau o dovadă că este adevărat.

Milioane de oameni de pe pământ azi, încearcă să creadă ceva, fără nici o dovadă pe care să îşi bazeze credinţa. Aceşti oameni sunt creduli; ceea ce înseamnă că ei sunt gata să creadă ceea ce este improbabil sau imposibil. Ei nu au nici o bază pentru credinţa lor. Această concepţie falsă este foarte dăunătoare, deoarece conduce titularul într-o condiţie de auto-satisfacere, de unde el nu este conştient de pericolul său şi respinge orice încercare de a fi avertizat despre asta. Îl conduce la a avea un sentiment de superioritate faţă de ceilalţi; iar în această stare, bineînţeles, el nu poate fi învăţat de către ceilalţi, deoarece el este încrezător că ştie mai mult decât oricine altcineva despre acest subiect.

Ce este credinţa? Conform Bibliei, cunoaşterea este esenţială pentru o credinţă corectă, care înseamnă că nici o persoană nu poate avea o credinţă care îl va mulţumi pe Dumnezeu fără a avea cunoştinţă despre ceea ce trebuie să creadă.

Dumnezeu nu le cere copiilor săi să creadă ceea ce este imposibil sau absurd, dar mereu ne dă motiv pentru speranţa ce este în noi, aşa cum a sugerat şi Petru. Citez: “Fiţi totdeauna gata să răspundeţi oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi” (1Petru 3: 15)

Înainte de a continua, lăsaţi-ne să observăm importanţa credinţei, pentru ca toţi să vadă necesitatea de a investiga subiectul. Apostolul Pavel a spus că : ,,fără credinţă este imposibil să îl mulţumim pe Dumnezeu .’’ (Evrei 11: 6). În Romani 14: 23 citim că : ,,orice nu vine din încredinţare este un păcat ’’. Din nou, în Romani 1:17 citim : ,,Cei drepţi vor trăi prin credinţă.” Iacov ne spune că Dumnezeu a ales ca moştenitorii mântuirii să fie numai cei ce sunt ,,bogaţi în credinţă”. (Iacov 2: 5). În Romani 5: 1 ni se spune că noi suntem ,,justificaţi” de credinţa noastră; iar în Romani 4: 5 că Dumnezeu ne consideră drepţi datorită credinţei noaste. Apostolul Petru ne spune că scopul sau sfârşitul credinţei noastre este mântuirea sufletelor noastre. A fost lipsa de credinţă cea care i-a ţinut pe copiii Israelului departe de pământurile promise, deoarece stă scris: ,,Din cauza necredinţei ei nu au intrat.” Isus este de acord cu toţi apostolii la acest subiect şi des i-a mustrat pe discipolii săi pentru lipsa lor de credinţă. Atunci când i-a vindecat pe cei bolnavi, el a spus: ,,Să vă fie vouă potrivit credinţei voastre.” Isus ne spune că viaţa veşnică depinde de credinţa noastră, zicând: ,,Dumnezeu a iubit lumea atât de mult încât l-a dat pe singurul lui Fiu născut, ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică.” Pe lângă această mărturie,

Cuprins

permiteţi-ne s-o adăugăm şi pe cea a lui Ioan, care a scris: ,,Fii credincios până la moarte şi îţi voi da coroana vieţii.” — Apocalipsa 2: 10.

În Evrei 11: 1, apostolul Pavel ne dă o definiţie a credinţei, spunând: “Şi credinţa este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd.” Acum lăsaţi-ne să întrebăm: Sunteţi convinşi că există lucruri nevăzute ce sunt de dorit? Aveţi o bază pentru speranţa dumneavoastră? Iar dacă este aşa, cum aţi fost convinşi şi care este baza speranţei dumneavoastră?

Niciun om nu poate fi convins cum trebuie, decât dacă are nişte mărturii care sunt raţionale, nişte dovezi pe care mintea sa le poate înţelege. Dumnezeu nu ne cere niciodată să credem ceva, fără a ne da o dovadă adecvată. Acestea fiind adevărate, o definiţie corectă a credinţei ar putea fi să crezi ceva pentru că ai nişte dovezi adecvate şi raţionale, pe care să îţi bazezi credinţa şi apoi să ai o dependenţă încrezătoare asupra acestei dovezi. Prin urmare, citim în Biblie despre ,,asigurarea completă a credinţei”.

În armonie cu aceste prezentări, apostolul Pavel spune: ,,Credinţa vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin cuvântul lui Dumnezeu.” (Romani 10: 17). Aceasta înseamnă că nici o persoană nu poate avea o credinţă adecvată, dacă nu are o dovadă din Scripturi pe care să îşi bazeze credinţa, o mărturie care apelează la raţiune, la simţul realităţii şi la simţul său de dreptate şi justiţie.

Această concepţie a credinţei este pe deplin diferită de ceea pe care majoritatea oamenilor o au. Majoritatea oamenilor consideră că această credinţă înseamnă să crezi ceva fără o demonstraţie, fără o dovadă; iar ,ca urmare, găsim oameni care cred lucruri prosteşti, fantastice şi absurde, susţinând că Biblia le justifică faptele. Aceste credinţe creează bigoţi; iar cei mai răi bigoţi de pe pământ sunt acei oameni care cred ceva fără nici o dovadă sau mărturie că acea părere este corectă. Motivul pentru care sunt atât de bigoţi este că, neavând mărturii sau dovezi pentru ceea ce cred, ei se bazează pe sentimente sau prejudecată ,ca fiind dovezi.

Lăsaţi-mă să ilustrez acest bigotism, care a rezultat dintr-o concepţie falsă asupra credinţei. Dumnezeu i-a spus lui Adam că dacă va mânca din pomul oprit ,el va muri cu siguranţă şi se va întoarce în ţărână, aşa cum era înainte să fie creat. Pavel, făcând referire la această condamnare, spune: ,,Plata păcatului este moartea.” Domnul nu ne-a lăsat să ghicim ce ar însemna moartea, ci ne-a dat dovadă după dovadă că moartea înseamnă a înceta să trăieşti. Lăsaţi-mă să citez unele dintre dovezile scrise:

Eclesiastul 9: 5 spune: ,,Morţii nu ştiu nimic.” Psalmii 146:4 spune: “Suflarea lor trece, se întorc în pământ, şi în aceeaşi zi le pier şi planurile lor. ” Din nou, în Eclesiastul 3:19 – 22 ni se spune că un om moare cum moare şi un animal şi că amândoi se duc în acelaşi loc; căci amândoi sunt ţărână şi se întorc la ţărână.

În plus faţă de aceste texte, mai avem şi faptul că Isus l-a chemat pe Lazăr din morţi, după ce el a fost mort de patru zile, timp în care trupul începuse a putrezi, iar Lazăr nu a menţionat niciodată că ar fi fost viu sau că ar fi fost în rai sau în chin. Aceasta este o dovadă ce confirmă că cei morţi sunt într-adevăr morţi.

Acum, totul este foarte simplu. Chiar şi un copil poate să înţeleagă; iar pentru a crede că un mort este într-adevăr mort, pe baza acestor dovezi găsite în Biblie, ne trebuie credinţă. Dar majoritatea oamenilor, chiar şi creştinii, nu cred că cei morţi sunt chiar morţi; iar când sunt întrebaţi despre un motiv pentru credinţa lor, ei dau răspunsuri după cum urmează: ,,Deoarece toată lumea crede că cei morţi sunt mai vii decât erau când erau pe pământ.” Şi, din nou, ei vor spune: ,,Nu mă poţi face să cred că mama mea nu este în viaţă în rai sau că bebeluşul meu mort nu este viu în rai.” Când li se cere o scriptură pentru a le susţine aceste puncte de vedere, ei vor răspunde: ,,Păi, este undeva în Biblie, deoarece am auzit şi am citit eu însumi.” Aceste argumente nu dovedesc nimic, cu excepţia faptului că el este influenţat de prejudecată, de ignoranţă sau de sentimente. Când li se arată textele ce afirmă în mod clar că cei morţi nu ştiu nimic, ei, cel mai

Cuprins

probabil, răspund : ,,Ei bine, nu mă poţi face să cred asta.'' Aceşti oameni sunt bigoţi, iar minţile lor nu sunt deschise motivelor, nici acceptării textelor Scripturii ca dovezi. Această concepţie falsă a credinţei este responsabilă pentru mintea lor închisă.

Aceştia nu au nici o bază pentru credinţele lor, iar ceea ce ei numesc credinţă, nu este credinţă, în sensul cuvântului din Scripturi, deoarece, după cum putem vedea, concepţia biblică a credinţei este de a crede ceva ce priveşte nevăzutul sau lucrurile spirituale, după ce avem dovezi raţionale şi adecvate ce dovedesc acel lucru. Să crezi ceva despre nevăzut sau despre lucrurile cereşti sau despre starea morţilor, deoarece părinţii tăi ţi-au spus aceste lucruri, nu se numeşte credinţă; să le crezi deoarece profesorul tău sau pastorul de la şcoala de duminică ţi-a spus aşa, nu este credinţă; credinţă nu este nici a crede în ceva pentru că toţi ceilalţi cred sau pentru că în propriile tale sentimente şi emoţii ţi-ar plăcea să fie aşa. Acestea sunt doar capcane şi iluzii ale inamicului, făcute cu scopul de a întuneca oamenilor adevărul privitor la ceea ce credinţa este de fapt. Diavolul nu vrea ca oamenii să aibă credinţă în Domnul sau în Cuvântul său. Dacă Diavolul îi poate face pe oamenii sensibili să creadă ceva ce este de necrezut sau fără sens, nu numai că înşeală aceste persoane şi le îndeamnă să urmeze o cale ce nu îi face plăcere lui Dumnezeu şi pe care vor preda doctrine ce nu sunt adevărate, dar el îl va deprecia şi pe Iehova Dumnezeu, batjocorindu-l şi reprezentându-l greşit, învăţându-i pe oameni aceste lucruri prosteşti, pe care ei cred că le pot găsi în Biblie şi că sunt spuse de Dumnezeu. Milioane de oameni buni şi bine intenţionaţi cooperează în acest fel cu Satan, în a-l reprezenta în mod greşit pe Iehova Dumnezeu.

Mulţi oameni cred că Dumnezeu nu este o personalitate, că el nu este o fiinţă inteligentă; ci îl văd ca pe o ,,lege naturală" sau ca pe ,,un principiu bun", credinţe care îi neagă personalitatea şi inteligenţa.

Biblia este foarte clară în declaraţia că Dumnezeu este o fiinţă cu un trup spiritual, vie, inteligentă, înţeleaptă, dreaptă, iubitoare şi puternică. Ne spune că el a creat toate lucrurile, le-a însufleţit şi le-a neînsufleţit; că el este dătătorul de viaţă şi a tuturor celorlalte daruri bune şi perfecte; că el este Tatăl, că Isus este Fiul lui; că el este autorul Bibliei; că el posedă preştiinţa; că el are nenumărate mii de îngeri ce îi îndeplinesc porunca; că el a stabilit timpul şi anotimpurile după puterea sa; că ne invită să raţionăm cu el; că el este supărat pe cei răi în fiecare zi. Ne spune despre o viitoare zi de mânie, de răzbunare, o zi a judecăţii; că Dumnezeu are o lege şi că îi va pedepsi pe cei care o încalcă; că el l-a pedepsit pe Adam şi rasa umană la moarte; că l-a trimis pe Fiul său să îi răscumpere pe urmaşii lui Adam de la puterea mormântului; că el a promis o înviere pentru toţi morţii; şi că el îi va pedepsi cu o a doua moarte pe toţi cei răi şi nesupuşi în mod intenţionat.

Ce prostesc este să crezi despre Creator, despre Iehova, că ar fi doar o simplă ,,lege naturală" sau ,,un principiu bun"! Nici o persoană care crede aceste lucruri nu are credinţă pe cât de puţin. El încearcă să creadă lucruri incredibile şi imposibile. El nu are nici o dovadă pentru a-şi susţine punctul de vedere. El face Cuvântul lui Dumnezeu o minciună şi îl face pe Dumnezeu însuşi un mincinos.

Greşitele concepţii ale credinţei îi conduc pe oamenii sinceri la a-l reprezenta greşit pe Iehova Dumnezeu în mod involuntar, să coopereze cu Diavolul în mod involuntar, pentru scopul său propriu de a-i înşela pe oameni; de asemenea, îi conduce la a crede lucruri iraţionale şi prosteşti pe care, în mod normal, ar fi ruşinaţi să le creadă.

Lăsaţi-ne să punctăm mai multe dintre aceste lucruri prosteşti ,pe care milioane de oameni buni pretind să le creadă. Majoritatea creştinilor cred într-o doctrină pe care ei o numesc ,,trinitate". Ei toţi confirmă că nu o înţeleg. Ei confirmă, de asemenea, că acest cuvânt ,,trinitate", nu apare în Biblie. Totuşi ei o cred şi se ţin cu tenacitate de ea, fără o fărâmă de dovadă pentru a le susţine teoria. Ei se vor enerva foarte tare dacă unul dintre ei ar încerca să le arate că este o calomnie împotriva lui Dumnezeu şi împotriva Bibliei.

Cuprins

Pe scurt, această doctrină presupune că există trei dumnezei diferiţi, care sunt denumiţi ,Dumnezeu - Tatăl, Dumnezeu - Fiul şi Dumnezeu - sfântul duh" şi, deşi aceştia trei sunt separaţi şi distincţi, într-un mod inexplicabil ei sunt un singur Dumnezeu. Ar trebui să fie evident tuturor că dacă ei sunt separaţi şi distincţi, ei nu pot fi unul singur, iar dacă sunt unul singur, ei nu pot fi separaţi şi distincţi. Nu este de mirare că se confirmă a fi un mare mister. Marea mirare este cum de a reuşit Satan să facă pe cineva să creadă asta. Este prostesc şi iraţional şi nu există nici o dovadă a acestei doctrine care să poată fi găsită în Biblie, în schimb este contrazisă de multe texte biblice.

Biblia declară că Isus este Fiul lui Dumnezeu şi că Dumnezeu este Tatăl lui Isus. Această afirmaţie, repetată din nou şi din nou în Biblie, este cea mai clară negare a doctrinei ,,trinităţii". Din nou, Biblia declară că Dumnezeu este din veşnicie în veşnicie, fără început, fără sfârşit, dar, de asemenea, declară în cel mai neechivoc mod că Isus a avut un început, că a fost creat. În Apocalipsa 3: 14, Isus este numit ,,începutul creaţiei lui Dumnezeu". Isus, însuşi, a spus că el este ,,singurul Fiu născut al lui Dumnezeu." (Ioan 3: 16). Din nou, în Ioan 14: 28 citim că Isus a spus: ,,Tatăl meu este mai mare decât sunt eu". Toate aceste texte sunt contradicţii clare ale afirmaţiilor că Isus şi Dumnezeu sunt unul singur şi astfel resping doctrina ,,trinităţii".

Oamenii care cred această doctrină nu au credinţă; deoarece nu există nici o dovadă că doctrina este din Scripturi, ci multe dovezi ce arată că este nescripturală. Aceşti oameni au fost amăgiţi de către Satan; ei au fost înşelaţi să creadă ceea ce este greşit, ceea ce îl reprezintă în mod greşit pe Dumnezeu şi ceea ce îi face să pară proşti şi ridicoli.

De ce oamenii cred atât de greu ceea ce este raţional şi care este susţinut de dovezi şi cred atât de uşor lucrurile misterioase, ridicole, iraţionale şi chiar şi pe cele rele despre Dumnezeu şi Cuvântul său? Răspunsul este că Satan i-a învăţat pe toţi o concepţie greşită a credinţei. Este presupus în general că această credinţă constă în a crede ceea ce este iraţional, misterios şi prostesc şi ceea ce nu are nici o dovadă să o susţină. Din contră, credinţa înseamnă să crezi ceea ce este susţinut de dovezi raţionale.

Isus i-a mustrat pe discipolii lui pentru lipsa lor de credinţă, spunând: ,,O, nepricepuţilor şi zăbavnici cu inima, când este vorba să credeţi tot ce au spus proorocii! " (Luca 24: 25). Este la fel şi în zilele noastre. Oamenii cred cu greu ceea ce profeţii, apostolii şi Isus au spus, dar cred repede ceea ce aşa-numiţii savanţi şi oamenii înţelepţi au spus, mai ales dacă ceea ce spun ei contrazice Biblia. Majoritatea oamenilor par nerăbdători să dovedească cum că Biblia nu ar fi adevărată.

Din când în când, câte un aşa-zis om de ştiinţă sau un om înţelept, dezgroapă câte un craniu sau un os şi imediat primeşte faimă ,anunţând că acel craniu sau os datează de milioane de ani. Un altul dezgroapă alt os sau craniu şi bănuieşte că osul lui este vechi de sute de milioane de ani. Ei, la un moment dat ,anunţă descoperirile şi presupunerile lor în ziare, iar oamenii le citesc cu mirare şi cu uimire şi încep să le construiască monumente şi statui acestori oameni ,,înţelepţi" care au ,,dovedit" că Biblia nu este adevărată.

Ei cred ce spun aceşti oameni şi o numesc credinţă. Dar adevărul este că ei au fost înşelaţi din nou de către diavol şi că diavolul i-a folosit pe aceşti oameni pentru a-i deruta pe oameni, să îi facă să se îndoiască de Cuvântul lui Dumnezeu şi să îl reprezinte în mod greşit pe marele Dumnezeu Iehova. Presupunerile acestor aşa-zişi oameni de ştiinţă ,variază de la o sută de mii la şase sute de milioane de ani şi totuşi oamenii trec cu vederea aceste discrepanţe şi îşi pun încrederea în această absurditate.

Biblia declară că Adam a fost primul om. (1 Corinteni 15: 45). Acum să îi lăsăm pe toţi cei care ascultă să ia un creion şi o foaie şi să se convingă că omul nu există pe pământ de atâta timp pe cât susţin oamenii de ştiinţă. Este o propoziţie minunat de uşoară.

În Luca 3:23 – 38 este dată fiecare generaţie, de la tată la fiu, dându-se numele fiecărui tată şi fiu, de la Isus până înapoi la Adam. Numărând aceste generaţii veţi vedea că există fix

Cuprins

şaptezeci şi cinci de generaţii. Acum, permiteţi-ne să fim generoşi şi să numărăm câte o sută de ani la fiecare generaţie şi avem astfel doar 7.500 de ani de la Adam la Isus. Adăugaţi acum cei 1.929 de ani de la Isus până în zilele noastre şi vom avea doar 9.429 de ani. Vă chem pe toţi să fiţi martori că aceste cifre sunt departe de cei patru sute de milioane, sau chiar şi presupunerile despre cei patru milioane de ani ale aşa-zişilor oameni de ştiinţă. Dar o sută de ani la o singură generaţie este cu mult prea mult. Biblia ne arată că au trecut 4.028 de ani până la naşterea lui Isus, iar asta ar face ca fiecare generaţie până la acel moment să dureze 52 de ani; şi ştim că fiecare generaţie începând de atunci a durat în jur de 35 de ani, iar asta ar face o medie generală de aproximativ patruzeci şi cinci de ani pentru fiecare generaţie din ziua lui Adam. Astfel, înţelepciunea lumii acesteia este considerată a fi o nebunie din nou. Astfel Biblia condamnă înţelepciunea celor înţelepţi şi face înţelepciunea oamenilor lor înţelepţi să piară. Deducţiile din Biblie sunt raţionale, ca şi Scripturale şi aduc o bază pentru o credinţă reală.

Să crezi presupunerile acestor oameni de ştiinţă înţelepţi lumeşte nu este credinţă. Este într-adevăr o lipsă de credinţă în Dumnezeu şi în Biblie. Dă o mai mare valoare opiniilor oamenilor, decât inspiratului Cuvânt al lui Dumnezeu.

Mulţi creştini se ţin de o altă teorie care nu are nici o bază în Scripturi, care este iraţională şi care este de fapt rea, deoarece îl încarcă pe Dumnezeu cu răutate şi cu cruzime. Mă refer la teoria ,,chinului etern". Biblia declară că Dumnezeu este iubire. Dacă ,,chinul etern" ar fi fost adevărat, el ar fi fost un demon. Biblia declară că Dumnezeu este milos, dar dacă acest ,,chin etern" ar fi fost adevărat, el ar fi cu totul lipsit de milă. Biblia declară ,de asemenea ,că Dumnezeu este înţelept şi drept, iar dacă acest ,,chin etern" ar fi fost adevărat, el ar fi foarte nedrept şi nechibzuit. Să crezi că Dumnezeu este nedrept sau nechibzuit, fără milă sau dragoste, când Biblia declară foarte clar că el posedă toate aceste atribuţii, nu numai că nu este credinţă, dar arată că aceste persoane sunt lipsite de credinţă.

Biblia este singura sursă de informaţie despre viitor şi despre lucrurile nevăzute, iar credinţa înseamnă să îi accepţi învăţăturile despre aceste lucruri. A ţine la nişte învăţături vizionare sau la nişte învăţături ce ne flatează vanitatea sau la nişte doctrine ce fac apel la sentimentele noastre şi care nu au nici o bază în Scripturi, nu este credinţă. Credinţa înseamnă să crezi în învăţăturile Bibliei, bazate pe dovezile ce sunt menţionate acolo; şi cei care vor investiga cu grijă aceste dovezi, ei vor fi mereu raţionali, drepţi, iubitori şi fideli.

Pavel ne spune că nu toţi oamenii au credinţă. (2 Tesaloniceni 3: 2). Lor li se pare imposibil să creadă în ceva dacă nu îl pot percepe printr-unul din cele cinci simţuri naturale: pipăitul, gustul, văzul, mirosul sau auzul. Credinţa înseamnă să crezi ceva ce nu poate fi atins, gustat, văzut, mirosit sau auzit; acestea sunt lucrurile care se referă la tărâmul nevăzut sau ceresc. Dumnezeu nu le cere creaturilor sale să creadă ceva fără dovezi convingătoare, că acel lucru este real sau adevărat. Totuşi, aceste dovezi nu ni se dau prin simţurile naturale, ci sunt dovezi ce fac apel la minte, la inteligenţă, ce ne conving prin facultăţile raţionamentului nostru. Pentru a crede astfel de dovezi, despre lucruri pe care nu le putem vedea, atinge, auzi, gusta sau mirosi, ne trebuie credinţă. Orice altceva este o absurditate, o înşelăciune şi o fraudă, instigate de către satan, cu scopul de a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu şi să arunce reproşuri Bibliei, Cuvântului lui Dumnezeu.

În timpul acestei ere a creştinilor, Dumnezeu are de a face doar cu cei care pot şi vor exersa credinţa. Lor le oferă răsplata marii chemări a lui Dumnezeu ,care este în Isus Cristos. Care este această răsplată? Celor ce investighează Biblia le dezvăluie că această răsplată reprezintă marele privilegiu de a demonstra că ei au o credinţă adecvată acum şi că vor primi răsplata gloriei, onoare şi nemurire în viitor, la învierea celor drepţi, dacă ei se vor dovedi credincioşi până la moarte. Această răsplată este invizibilă. Singura ei descriere oferită în Biblie este în aceste cuvinte, în 1 Corinteni 2: 9: ,,Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu au intrat, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei

Cuprins

ce-l iubesc”. Ni se spune şi în altă parte, oricum, că ,,vom fi mulţumiţi atunci când ne vom trezi în asemănarea lui”.

Termenii şi condiţiile pentru care această răsplată poate fi obţinută sunt aşternute în mod clar în Biblie. Nimeni nu poate câştiga această răsplată fără a avea credinţă că există o astfel de răsplată şi credinţă că este posibil să o primeşti sau fără a îndeplini toate condiţiile. Aceste condiţii sunt foarte rigide. Permiteţi-mi să vă atrag atenţia rapid, la câteva dintre condiţii: ,,Examinează scripturile”; ,,Roagă-te fără încetare”; ,,Mărturiseşte -ţi păcatele”; ,,Propăvăduieşte cuvântul la timp şi în afara lui”; ,,Neagă-te, ia-ţi crucea şi urmează paşii lui Isus”; ,,Iubeşte-ţi inamicii”; ,,Binecuvântează-i pe cei ce te persecută”; ,,Rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc”; ,,Fă-le bine celor ce te urăsc” şi ,,Fii credincios până la moarte”. Apostolul Petru ne îndeamnă: ,,Adaugă credinţei tale virtute, cunoaştere, cumpătare, răbdare, evlavie, bunătate şi iubire frăţească”, apoi spune: ,,Dacă veţi face aceste lucruri veţi avea o intrare abundentă în împărăţia eternă al Domnului şi Salvatorului nostru, Isus Cristos.”

Este necesară credinţa pentru a face aceste lucruri; iar cu toată sinceritatea vă întreb: Câţi oameni cunoaşteţi care să facă aceste lucruri? Veţi admite că sunt foarte puţini. Cei care fac aceste lucruri sunt numiţi în Scripturi ,,casa credinţei”, iar lor Domnul le-a promis că se vor ridica la prima înviere şi vor trăi şi vor domni împreună cu Cristos o mie de ani. — Apocalipsa 20: 6.

În timpul acestor o mie de ani, Domnul îi va convinge pe cei ce nu au credinţă şi le va da astfel de dovezi ce vor apela la simţurile lor naturale. Aceştia, oricum, nu vor primi răsplata marii chemări a lui Dumnezeu ca recompensă, ci vor primi viaţă veşnică, chiar aici pe pământ ca fiinţe umane; ei vor primi înapoi ceea ce Adam a pierdut în Eden şi anume, o casă pământească cu viaţă, libertate, pace şi fericire. Aceasta va fi răsplata pentru supunerea lor atunci, însă nu va fi o răsplată pentru credinţă.

Trăim acum în vremea credinţei, iar Dumnezeu testează credinţa sfinţilor acum. Apostolii spun că ,,încercarea credinţei noastre este mult mai preţioasă decât aurul ce piere.” Lăsaţi-ne să punem de-o parte ideile prosteşti şi absurde ale credulităţii şi să realizăm că credinţa constă în a crede Cuvântul lui Dumnezeu şi de a-l asculta.

SCRISORI

DUMINICA, DE DEPARTE, CEA MAI BUNĂ

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Ezităm în a vă lua câteva momente din timpul dumneavoastră consacrat, dar o mică parte a lucrătorilor de aici doresc să noteze că sunt în deplină armonie cu munca Domnului, aşa cum a fost dirijat pe acest canal, Societatea, la acest moment.

Suntem foarte recunoscători Domnului pentru aducerea ,,înţelegerii mâncării” pentru nevoile noastre speciale în serviciul lui acum şi noi coincidem cu declaraţia din Turnul de Veghere din 15 februarie, care este bun şi necesar clasei ,,rămăşiţei” pentru a avea ,,luminile” preţiosului templu, aduse în atenţia lor în mod constant, pentru a-i inspira şi pentru a le menţine viziunea asupra muncii Domnului şi asupra aranjamentelor în acest timp de stres.

Fiţi siguri de continua noastră rugăciune în numele muncii împărăţiei; umila noastră determinare este să rămânem loiali şi adevăraţi martori ai lui Iehova al oştirilor. Această clasă consideră că duminica este de departe cea mai bună zi pentru a aduce mesajul adevărului la casele oamenilor.

Fie ca Iehova să continue să folosească umila şi neînfricata noastră muncă pentru propria sa glorie.

Cuprins

În serviciul tău,

LEAMINGTON (ONT.) ECCLESIA,
OMER COX, Secretar.

VEZI PROTECŢIA LUI IEHOVA

DRAGULUI NOSTRU FRATE RUTHERFORD:

Iubitoare salutări memoriale ţie şi întregii familii Betel.

Ecclesia Cleveland doreşte să-şi exprime, în acest sezon sacru, devotamentul ei iubitor pentru Domnul şi pentru binecuvântatul nostru Conducător, Capul bisericii, şi loialitatea lor pentru tine, dragă frate Rutherford, care faci eforturi credincioase pentru a anunţa în lung şi-n lat bunavestire a Împărăţiei!

Aşa cum tu nu „eviţi să declari" mărturiile chinurilor facerii ce au dus la naşterea noii ordini, procesele tulburătoare şi de cernere ale zilei judecăţii ce au loc pe pământ acum, rafinarea argintului şi manifestările în continuă creştere a prezenţei sale şi ale începutului domniei, împreună cu expunerea organizaţiilor şi activităţilor lui Satan, etc., realizăm din ce în ce mai mult marea responsabilitate ce este pe umerii tăi ca slujitor al lui Dumnezeu în a-i conduce pe oamenii săi în marele conflict împotriva domnitorului întunericului; iar noi vedem protecţia lui Iehova cum te acoperă pe tine şi pe noi când ne luptăm serios pentru a-i slăvi şi a-i onora sfântul nume şi cuvânt!

Noi vă oferim cu sinceritate cooperarea noastră din inimă în această mare muncă, şi ne rugăm Domnului să te întărească, să te susţină şi să te stimuleze cu zel neobosit şi duh smerit, în timp ce tu vei continua să vesteşti în afară ,pe pământ ,mesajul eliberării, reconcilierii, al guvernului şi să suni corzile harpei, ca toată această creaţie să aibă martorul promis!

Călduroasa noastră iubire creştină şi rugăciunile vă sunt trimise din inimile tuturor celor din ecclesia Cleveland.

H. MATHEWS, Secretar.

DETERMINAŢIA DE A LUPTA

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Prietenii adunaţi în convenţia din Winnipeg, Canada, doresc să îţi trimită dragostrea lor şi să îşi exprime apreciaţia faţă de tine pentru eforturile tale neobosite în a onora numele lui Iehova şi de a expune organizaţia Diavolului. Dorim să aducem la cunoştinţă determinarea noastră de a lupta umăr la umăr cu tine în această măreaţă luptă.

Dorim să te asigurăm de beneficiile pe care le primim de la articolele Turnului de Veghere, care sunt o activitate foarte stimulantă în munca de martori. Convenţia îşi exprimă speranţa ca drumul să se deschidă înaintea ta pentru a ne face o vizită în Canada vestică în scurt timp.

WINNIPEG ECCLESIA.
F. ALMOND, Secretar

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L **1 Octombrie 1929** **Nr. 19**

Când se adună poporul Său

„Strângeţi-vă, veniţi şi apropiaţi-vă împreună, voi cei scăpaţi dintre neamuri! N-au nici o pricepere cei ce îşi duc idolul din lemn şi cheamă pe un zeu, care nu poate să-i mântuiască.” – Isaia 45:20.

În textul citat, Iehova vorbeşte cu unşii săi. În acest loc îşi exprimă voinţa, ca să se adune la un loc, fiindcă unşii fac parte din organizaţia sa. Ei sunt asemănaţi cu o „ cetate bine legată”.(Psalm 122:3). Prin cuvintele: „ cei scăpaţi dintre neamuri”, Dumnezeu îi descrie mai de aproape. Pe poporul său l-a adunat Dumnezeu, prin Christos, dintre toate naţiunile de pe pământ şi l-a făcut o naţiune deosebită, care să-l laude şi să-l preamărească. Aceşti scăpaţi, mai stau un timp oarecare în lumea aceasta, dar nu fac parte din ea. Ei sunt cetăţenii împărăţiei cerului şi credincioşia şi devotamentul lor este numai pentru Dumnezeu şi domnia lui. Ei cunosc şi laudă pe Dumnezeu cu raţiune şi au toată încrederea că cererile lor vor fi ascultate.

Dumnezeu însuşi pune pe unşii săi faţă-n faţă cu aceia, care numai pe dinafară poartă forma vieţii sfinte, dar puterea sfinţeniei nu o cunosc. Cei nechibzuiţi nu cunosc pe Iehova Dumnezeu; pentru aceasta ridică idoli şi se roagă către un astfel de dumnezeu care nu poate să-i mântuie. Vorbind drept, toate sisteme religioase din lume le putem asemăna cu această clasă a nepricepuţilor. Membrele acestor sisteme preamăresc sistemul lor religios, pe preoţii şi pe mai marii turmei lor. Pe aceştia îi ridică ca pe nişte idoli, slujba lor dumnezeiască este astfel nepricepută şi nepotrivită. Ei nesocotesc pe Dumnezeu şi cuvântul său, cu toate că Dumnezeu aşa vorbeşte: „Întoarceţi-vă la Mine şi veţi fi mântuiţi toţi cei ce sunteţi la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, şi nu altul.” (Isaia 45:22). Însă cei nepricepuţi nu iau aceasta în seamă. Se strâng ei adeseori laolaltă, dar nu pentru ca să asculte poruncile lui Dumnezeu, ci pentru cinstirea şi lauda organizaţiei lor.

Unşii Domnului, urmând poruncile sale, se adună în anumite zile stabilite dinainte. Aceste întruniri se numesc congrese. Deoarece cei unşi formează clasa servului Domnului şi chemarea lor este serviciul Domnului, aceste întruniri cu drept cuvânt se pot numi întruniri de serviciu. Toţi aceia care sunt în armonie deplină cu Iehova Dumnezeu şi sunt devotaţi pe deplin serviciului său, nu numai că sunt văzuţi cu bucurie, dar mai iau parte cu bucurie la serbările aranjate. Iubirea lui Dumnezeu şi a lui Christos îi atrage şi îi leagă laolaltă. Ei se adună ca să pertracteze acele mari adevăruri, pe care ni le descoperă fulgerele lui Iehova şi ca să discute uneltele şi modalităţile prin care, cu mai mare efect, ar putea îndeplini îndatoririle faţă de Dumnezeu. Nu au timp să se ocupe cu clevetiri, nu-i interesează planurile omeneşti; nu au de gând să laude oameni şi organizaţii omeneşti; ei cântă virtuţile Domnului. Astfel de întruniri sunt în armonie cu voinţa lui Dumnezeu şi pentru aceasta au efect bun asupra tuturor participanţilor.

Pentru acesta au fost aranjate în aceste luni de vară mai multe congrese, la care au mai luat parte şi preşedintele Societăţii şi alţi fraţi americani. Deoarece ştim, că toţi aceia care sunt dintr-o

Cuprins

credinţă scumpă îi interesează congresele şi au mare plăcere să ştie amănunte despre ele, pentru acesta vom da informaţii despre ele în revistă.

Fraţii americani au sosit la Londra în ziua de 4 Mai. În ziua următoare ,1000 de fraţi s-au adunat în sala „ Regina" unde au dorit să asculte pe preşedintele Societăţii. Aceasta a fost o întrunire veselă. Feţele fraţilor au strălucit de bucurie şi conversaţiile vesele a dovedit bucuria lor în Domnul.

Paris

În Paris , s-au ţinut două mari întruniri; la una au luat parte fraţii francezi, iar la cealaltă fraţii polonezi. Întrunirile au fost ţinute separat pentru deosebire de limbă. La întrunirea poloneză au luat mai mulţi parte. După război foarte mulţi polonezi au trecut în Franţa de nord, unde s-au aşezat. Unii s-au interesat de adevăr şi mulţi au fost influenţaţi de el; aceştia aşa s-au înmulţit acum, că formează un număr destul de frumos. Mulţi au luat parte dintre dânşii la adunarea din Paris. Fraţii, care au vorbit franţuzeşte, au venit din Franţa, Belgia şi Elveţia. Celor adunaţi au servit fraţii Zaugg, Harbeck, Martin, Salter şi Rutherford. Fraţii întruniţi erau fericiţi şi se vedea că adunările ţinute le-au fost spre împrospătare şi încurajare.

Cea mai mare parte a fraţilor întruniţi a luat parte şi la serviciul dinafară şi au ajuns rezultate îmbucurătoare. Unii fraţi din Franţa, care nu cunoşteau limba franceză, asemenea au dorit să ia parte la lucru. La o propunere fericită s-au întipărit pe un bileţel câteva rânduri în franţuzeşte, pe care apoi misionarii le-au prezentat acelora cărora au oferit literatură. Domnul a binecuvântat acest mod de răspândire, pentru că mulţi care au citit acest bileţel, imediat au cumpărat cărţi. Aceasta dovedeşte că nu multe vorbe, ci unele propoziţii încurajatoare sunt destule pentru a îndemna pe cineva să cumpere literatură de citit. Într-adevăr este mare bucurie pentru noi văzând că francezii acum mai mult se interesează de adevăr, ca până acum. Acum multe cărţi vor fi răspândite printre dânşii.

Zurich

În Elveţia, Congresul a fost ţinut în oraşul Zurich între 11-13 Mai. Congresul l-a prezidat fratele Blattler, iar fraţii Buchholz, Martin Echolz, Haslett, Salter, Harbeck şi Ruhterford au ţinut vorbirile. La congres au luat parte aproximativ 1400 de fraţi. Vorbirile se ocupau cu cele cuprinse în „revistă". Fiecare vorbitor a arătat la marele privilegiu de care are parte unsul Domnului, că poate să pună mărturie despre numele său şi în interesul împărăţiei sale. Şi în Elveţia, ca şi pretutindeni, au fost „cerneri". Însă aceia care stau tare sunt tari în Domnul şi în tăria puterii sale şi sunt cu mult mai însufleţiţi ca până acum. În predarea inimii lor, s-au unit în activitatea pentru lauda şi cinstea Domnului. Aceia care au luat parte la această întrunire – mai pronunţat ca până acum – au hotărât că vor lupta până la sfârşit. Luni, în ziua de 13 mai, a fost stabilită ca ziua serviciului şi mare parte din fraţii prezenţi au luat parte la lucru.

Unşii poate se vor interesa de lucrurile ce s-au întâmplat cu fraţii din Elveţia. Duşmanii adevărului au căutat să împiedice lucrarea, pe fraţii misionari i-a deţinut şi i-a adus înaintea judecătoriei. La sfatul Societăţii şi cu concursul deplin al Societăţii, au fost angajaţi nişte avocaţi şi s-a dat o luptă straşnică în faţa judecătoriei. După o lucrare încercată de mai multe luni, judecătoria a adus sentinţa în favoarea fraţilor misionari, în urma cărui fapt lucrul în Elveţia curge cu putere îndoită, fără teamă de a fi împiedicaţi de autorităţi.

Nu de mult se mai găsea un dosar pe masa judecătoriei despre fraţii misionari reţinuţi, predaţi parchetului. Aceştia au fost reţinuţi în timpul de lucru, în timp ce umblau din casă în casă vestind

Cuprins

Evanghelia. Judecătoria a adus sentinţa în favoarea studenţilor în Biblie şi i-a eliberat. Dar a făcut cu mult mai mult; judecătoria a dispus ca fraţii, pentru timpul şi posibilitatea de lucru ce le-a fost răpit pe nedrept, să fie despăgubiţi, îndrumaţi fiind la aceasta aceia, care le-au cauzat deţinerea şi împiedicarea lor pe nedrept. Sperăm că acum lucrătorii vor lupta cu mai puţine piedici. Poporul elveţian începe să recunoască că studenţii Bibliei le sunt buni prieteni, nu duşmani, care caută să le deie explicări preţioase din Biblie.

Fratele Rutherford, în ziua de 13 Mai ,a vorbit în Berna într-o adunare publică. Sala închiriată pentru 1000 de persoane s-a umplut îndesat, mulţi nici nu au putut încăpea. Publicul a ascultat cu atenţia încordată. La sfârşitul conferinţei, cărţile au fost oferite publicului la preţul obişnuit şi 70% dintre ei au plecat acasă aprovizionaţi cu cărţi. Mulţi s-au interesat cu mult dor şi au dorit să mai asculte. Domnul a binecuvântat în mare măsură vizita în Elveţia şi aceia care au luat parte la întrunire mult s-au împrospătat şi s-au întărit. Cei adunaţi au votat să roage pe preşedinte să transmită salutările lor călduroase fraţilor din America şi din alte părţi pe unde vor trece. „ Revista” pe această cale transmite cu plăcere această însărcinare.

Leipzig

Congresul mare din Leipzig a ţinut de la 18 Mai până la 21 Mai şi într-adevăr avea caracter internaţional, pentru că la acel congres au luat parte nu numai fraţi din Germania, dar şi alţii din Elveţia, Franţa, Austria, Cehoslovacia, Ungaria, România , Polonia, Anglia, Scandinavia, Canada şi Statele Unite. Congresul a fost ţinut într-o sală uriaşă ce serveşte pentru târg de mostre. Cu ajutorul difuzoarelor, vorbirea a putut-o auzi bine toţi; la congres au luat parte cam 12.000 de fraţi. Acelora care de pe tribună au avut ocazia să privească auditoriul, li s-a oferit o icoană înălţătoare ce a lăsat o adâncă urmă în inimi. În sala uriaşă străluceau de bucurie feţele a peste 10000 de fraţi, care au luat apoi parte şi în serviciul Domnului. Muzica a servit-o o orchestră excelentă de peste 100 de membri şi, la un semn dat, mulţimea mare de oameni s-a ridicat în cântare şi cu bucurie au cântat lauda marelui Iehova Dumnezeu. Apoi iarăşi au ocupat loc, ca să urmărească cu atenţie şi toată seriozitatea fiecare cuvânt al vorbitorului.

La congresul internaţional a prezidat fratele Balzereit şi a fost ajutat de fraţii A. şi H. Decker şi de alţii. Îngrijirile, în relaţie cu marele congres, au fost ideale. A domnit cea mai deplină regulă şi fiecare a avut grijă să îndeplinească lucrul care i-a fost încredinţat. Afară de fraţii amintiţi mai sus, au mai vorbit fraţii Martin, Echolz, Salter, Hemery, Haslett, Harbeck şi Rutherford. Ascultătorii au ascultat cu atenţie până la sfârşit vorbirile fiecăruia şi şi-au exprimat mulţumirile pentru binecuvântarea ce au primit din învăţături.

Unii fraţi au desfăşurat mare zel pe terenul vestirii împărăţiei şi pre-mărirea numelui Iehova. În după amiaza zilei dinaintea adunării publice s-au aranjat mari procesiuni solemne pe străzile principale ale oraşului. Multe automobile, camioane, motociclete, şi biciclete frumos împodobite cu flori au fost luate în folosinţă cu ocazia aceasta. Pe laturile vehiculelor era scris cu litere mari data adunării. În fruntea acestei procesiuni împodobită şi solemnă a mers un camion cu o orchestră şi aşa au parcurs străzile oraşului Leipzig. După cum ne arată rezultatul, prin aceasta s-a deşteptat un viu interes în populaţie. La adunarea publică ţinută seara, după o evaluare aproximativă au luat parte vre-o 20.000; şi această mulţime imensă, cu cea mai mare atenţie, a ascultat vorbirea fratelui Rutherford cu subiectul : „ Pace şi bunăstarea poporului”. În ziua dinaintea adunării mari, un preot a făcut un atac înfuriat împotriva studenţilor în Biblie printr-un organ din localitate. Acest fapt a dat ocazie vorbitorului, ca în cursul adunării să tragă jos masca de pe preoţi şi ca să-i arate în lumina adevărată, ceea ce a plăcut publicului ascultător. După cum se întâmplă obişnuit, ispititorul şi de data

Cuprins

aceasta numai lui şi-a cauzat rău şi Domnul a folosit această străduinţă a celui rău spre mărirea sa. Interesul arătat în cursul adunării, putem spune cu drept cuvânt, că a fost mai mare decât ce am observat până acum. Majoritatea poporului german cu bucurie ascultă adevărul. Aceasta o dovedeşte mai cu seamă cantitatea mare de literatură ce a fost răspândită între dânşii.

Zi de serviciu

Ziua de serviciu merită să ne ocupăm mai mult de ea. Fraţii germani, ca şi ceilalţi fraţi, care trăiesc pe diferitele părţi ale pământului, îşi ţin de cel mai mare privilegiu ascultarea de porunca lui Dumnezeu de a vesti vestea de bucurie a împărăţiei. Teritoriul de servicii trebuie să fie aproape, dat fiind că prelucrarea părţilor mai îndepărtate ar fi fost greu. În dimineaţa zilei de serviciu 7000 de fraţi s-au prezentat la lucru. Dar pe termenul de lucru ce ne stătea la dispoziţie, numai pentru 5410 fraţi era teren de lucru. Muncitorii împărţiţi în grupuri, în frunte cu câte un conducător, la un semn au ieşit la câmpul de lucru, unde cu zel şi bucurie, ce caracterizează pe unşii Domnului, au început la lucru. După masă, de asemenea s-au întrunit în sala cea mare şi cu atenţie încordată au aşteptat declararea rezultatului lucrului. În aceste ceasuri a vorbit fratele Rutherford, care cu următoarele cuvinte spuse în limba germană a declarat rezultatul lucrului. „ Aceasta este o zi mare. Mulţumită lui Dumnezeu!”. Ascultătorii, cu multă plăcere au primit cuvintele exprimate cu accent străin. În urmă vorbitorul a declarat următorul rezultat: „ Au lucrat 5410 muncitori. În cele câteva ore dinainte de amiazi au pus în mâna publicului 8400 de cărţi mari şi 206.000 de broşuri, în total 214.000 de cărţi”. Această veste a fost primită cu mari strigăte de bucurie. Această lucrare a fost făcută spre onoarea şi mărirea numelui lui Iehova.

London

Fraţii americani, pe cale aeriană, au sosit la Londra unde au fost aşteptaţi de fraţii de acolo cu multă dragoste. Conferinţa a fost ţinută în „ palatul Alexandra” în intervalul de la 31 Mai până la 4 Iunie. Au vorbit fraţii: Burton, Hemery, Haslett, Senior Biwland, Echolz, Loyd, Salter, Chapman, Philips, May, şi Rutherford. Toţi aceşti fraţi s-au ocupat de lucrurile pertractate în „ revistă” şi au intonat marele privilegiu de a preamări numele Dumnezeului Iehova. În Marea Britanie se poate vedea de vre-o câţiva ani cu ochii dezvoltarea fraţilor; şi într-adevăr se poate afirma, că azi fraţii se bucură de o stare mult mai sănătoasă ca înainte. Acesta este un fapt îmbucurător şi dovedeşte, că ei urmează pe Isus Christos, de la care au învăţat vestirea curajoasă şi neînfricată. Când Domnul le trimite fulgerele sale, ei prind cu sârguinţă adevărul şi tresaltă de bucurie în serviciul său. Despre această conferinţă s-ar putea spune multe, dar nu avem destul spaţiu în acest scop. Mai voim să amintim, că fraţii din jurul Londrei sunt conştienţi de datorinţele lor şi fac tot ce pot spre cinstea şi mărirea numelui Domnului. Cei întruniţi ne-au rugat să vă transmitem salutul lor de iubire, ceea ce facem cu bucurie. În decursul conferinţei cam 100 au primit botezul.

Întrunirea publică a fost ţinută duminică seara în „ Albert Royal-Hall”. Vorbitorul adeseori a mai ţinut conferinţe publice în această sală, dar şi de data aceasta era arhiplină. Subiectul vorbirii a fost „ Pace şi bunăstare poporului”. Spre a documenta interesul mare ce a avut publicul faţă de vorbire, un străin care poate acum a auzit mai întâi adevărul, s-a sculat la sfârşitul conferinţei şi a propus ascultătorilor, ca să mulţumească vorbitorului cuvintele rostite. Vestea adevărului, precum şi purtarea prietenoasă a ascultătorilor faţă de adevăr, a însufleţit în mare măsură pe fraţii prezenţi. Cantitatea de cărţi vândute cu ocazia acestei conferinţe a întrecut media.

Cuprins

Fraţii care au luat parte la marele congres, cu bucurie au ieşit afară pe câmpul de lucru. La congres au luat parte cel mult 3000 de fraţi şi dintre aceştia 1900 au ieşit la lucru, care au distribuit 9526 cărţi şi broşuri. Pentru obţinerea acestui rezultat fraţii au vizitat 53.282 familii. Acesta a fost o lucrare măreaţă, binecuvântată de Domnul.

Glasgow

Conferinţa din Glasgow a ţinut de la 15 până la 18 Iunie. Aproape toţi au vorbit şi aici ca la Londra. La această conferinţă au luat parte 950 fraţi. Între cei adunaţi domnea o armonie deplină. Conferinţa a fost ascultată cu mare interes şi multă mărturie s-a auzit de activitatea zeloasă a fraţilor în lucrul Domnului. Ca şi alţi unşi, ei recunosc că cunoştinţa adevărului nu au primit-o în scopuri egoiste, ci în scopul preamăririi Dătătorului tuturor lucrurilor bune. Recunoaşterea adevărului prezent şi activitatea lor desfăşurată pe câmpul de lucru, dovedeşte cel mai potrivit devotamentul şi predarea lor faţă de Domnul. Bucuria Domnului se putea vedea pe feţele tuturor celor adunaţi aici, precum şi în alte locuri atinse în cursul călătoriei. În ziua serviciului peste 600 au luat parte în lucru, vizitând 17756 familii. Rezultatul lucrului împreună cu vânzările făcute cu ocazia conferinţei publice se cifrează la 4616 cărţi şi broşuri, care au fost puse în mâinile poporului.

Zelul şi însufleţirea fraţilor scoţieni ce au dovedit cu ocazia conferinţei biblice, merită să le dăm puţină atenţie. Pentru scopul conferinţei publice a fost închiriată sala „ Kelvin-Hall”, cea mai mare sală a Scoţiei. Fraţii au făcut tot posibilul în ce priveşte avizarea conferinţei şi aranjarea sălii. La ora stabilită, sala a fost umplută de peste 11.000 de fraţi. Dar când vorbitorul a început să vorbească ,difuzoarele (care întăresc vocea) nu au fost destul de tari. Acesta nu era vina fraţilor, ci a întreprinderii încredinţate cu aranjarea sălii. Într-adevăr, aceasta a fost dureros pentru că mulţi, cu toată încordarea atenţiei lor, nu au putut auzi conferinţa. Aceştia s-au strâns în jurul tribunei de pe care a vorbit conferenţiarul şi timp de o oră şi jumătate au ascultat, stând în picioare, cu cea mai mare atenţie fiecare cuvânt al vorbitorului.

Mulţi din cei de faţă şi-au exprimat bucuria ce au simţit în timpul vorbirii şi aceia, în inimile cărora adevărul a lăsat urme mai adânci, au dus acasă 1276 de cărţi şi broşuri. După părerea generală a fraţilor, această conferinţă publică a fost cea mai mare dintre toate câte s-au ţinut până acum; şi aceasta se referă şi la marele congres. Petrecerea de acolo într-adevăr a fost o bucurie. Fraţii scoţieni, mânaţi de iubire faţă de toţi fraţii care se află pe diferite părţi ale pământul, au rugat „ revista” să le tălmăcească salutările lor călduroase acelora, care sunt din aceeaşi credinţă scumpă. – unitatea bisericii de pe pământ, acum este mult mai îmbucurătoare, decât s-ar putea spune prin cuvânt!

Manchester

Conferinţa din Manchester a fost aranjată îndeosebi în interesul fraţilor din Anglia de nord, care nu au putut veni, nici la Londra şi nici în Scoţia. La congresul din Manchester au luat parte vreo 2300 de fraţi. Acesta a fost un timp de adevărată bucurie în Domnul şi în serviciul său. Toţi fraţii americani, precum şi câţiva fraţi englezi au vorbit. În lucrul din afară, timp de vreo câteva ore au luat parte 570 de lucrători, care au vizitat 12.718 familii şi 1719 cărţi şi broşuri au fost puse în mâinile poporului. Dacă luăm în socoteală că în Manchester şi în împrejurime mulţi sunt fără lucru şi trăiesc numai din ajutoare de binefacere, rezultatul obţinut se poate spune că e frumos. Va fi o zi fericită aceia, când toţi oamenii care flămânzesc vor cunoaşte pe Domnul şi vor putea trăi la razele soarelui de binecuvântări!

Cuprins

Fraţii din jurul oraşului Manchester au scăzut puţin la număr, dar cei rămaşi ,cu atât mai mult zel, dragoste şi devotament dovedesc faţă de Domnul şi aici, ca şi în alt loc, lucrul său Iehova doreşte să-l facă prin aceia care într-adevăr sunt devotaţi lui, fără considerare la aceea că sunt mai puţini. „Revista", cu plăcere îndeplineşte însărcinarea fraţilor adunaţi aici, de a transmite saluturile lor de prietenie fraţilor care trăiesc în alte părţi ale pământului. În lipsă de spaţiu nu putem da seamă despre celelalte congrese. Despre acestea vom da seamă în darea de seamă anuală.

Ore de rugăciuni

În seara zilei de 7 August am ţinut oră de rugăciune şi experienţe cu fraţii din Londra, în „„Tabernaculum" din Londra, spre onoarea lui Dumnezeu. Miezul mărturiilor l-a format textul de săptămână; mărturisirea a dovedit starea spirituală sănătoasă a fraţilor. La această întrunire nu s-a dus în pagubă nici un frate, deoarece mai mulţi s-au ridicat şi aşa au aşteptat să le vină rândul de vorbit. Dările de seamă erau toate chibzuite şi izvorau dintr-o inimă bucuroasă. E adevărat că atât de repede a trecut această oră binecuvântată.

Dacă mintea nu este supusă pe deplin conducerii Domnului, uşor poate să facă lucruri anormale. Astfel unii au propus, ca să se înceteze cu orele de rugăciune sau de spunere a experienţelor şi să se folosească acest timp în serviciul dinafară. „ Revista" susţine că necesitatea serviciului dinafară trebuie accentuată permanent; pe de altă parte ,trebuie să ne gândim şi la aceea că este de lipsă să se întrunească fraţii şi să se încurajeze, ajute şi sprijinească unii pe alţii. Iar în acest scop orele de rugăciune sunt cele mai potrivite. La astfel de întruniri, numai dacă se poate, fiecare consacrat ar trebui să fie prezent. Aceste întruniri îi ajută să progreseze pe calea pe care au păşit. La aceste ore de rugăciuni li se dă ocazie fraţilor să se cunoască mai de aproape şi să înveţe ca să înţeleagă că, în lupta purtată pentru evanghelia împărăţiei, trebuie să lupte în strânsă unire şi umăr la umăr.

Textul din fruntea articolului nostru este în armonie cu următoarea declaraţie interesantă a apostolului Pavel: „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alţii, şi cu atât mai mult, cu cât vedeţi că ziua se apropie." Evrei 10:24,25.

Pentru ţinerea acestui sfat actual şi de mare importanţă ,adunările ţinute în zilele de săptămână dau ocazii bune. Sperăm că fraţii nu vor neglija să umble la adunările de rugăciune şi spunerea experienţelor. Timpul ce va sta la dispoziţie la astfel de adunări nu trebuie să-l deţină conducătorul, ci să dea ocazie tuturor acelora care doresc să spună ceva din experienţele lor, în câteva cuvinte cuprinzătoare, şi se poate rosti şi câte o rugăciune între vorbiri, aşa după cum se dă ocazia.

Unşii sunt îndrumaţi să folosească şi să păstreze mintea sănătoasă. Se întâmplă şi aceea că, mânat de o însufleţire exagerată, să sfătuiască cineva, ca pentru executarea unei ramuri a lucrului, să se neglijeze şi adunările ţinute duminica după masă şi seara. Acesta însă nu trebuie făcut(un astfel de sfat nu trebuie ascultat). Nimeni nu poate rămânea mult timp în adevăr, care nu se nutreşte cu nutremântul spiritual, de care s-a îngrijit Domnul pentru unşii săi. Pentru aceasta serveşte, spre binele vieţii spirituale a fraţilor, studierea bereană a revistei. „ Revista", de multe ori a atras atenţia şi acum iarăşi face aşa, că în lucrul dinafară trebuie folosite Duminica orele dinainte de amiază, iar după masă şi seara, să se ţină adunări.

Alţii cad în alte exagerări şi propun să nu mai aleagă bătrâni, fiind un obicei învechit. Regulile organizaţiei bisericii nu oamenii, ci Domnul le-a stabilit, şi nimeni nu este autorizat să spună că adunarea lui Dumnezeu nu are lipsă de bătrâni. Cu toate acestea „ revista" propune, ca să nu se aleagă nici bătrâni, nici diaconi pe nimeni, care este împotriva lucrului misionar dinafară, condus de

Cuprins

Societate. Se mai poate întâmpla că un frate este potrivit pentru serviciul de bătrân, dar care, din cauza slăbiciunilor corporale sau alte neajunsuri pe care nu le poate înlătura, nu poate să ia parte la serviciul de pe câmpul de lucru. Dacă respectivul este în armonie deplină cu lucrul şi face tot ce poate în interesul lui, nu poate fi nici un motiv ca să nu-l aleagă ca bătrân sau diacon, natural că numai aşa dacă are capacitatea ce cere Biblia.

Radio

Călătoria făcută într-o parte a Europei a fost într-adevăr îmbucurătoare şi împrospătătoare şi a arătat unitatea plăcută a poporului lui Dumnezeu şi ne face să medităm asupra marelui privilegiu de a lua parte la vestirea măreţiei sale. Între timp ,din America, de asemenea au sosit regulat dările de seamă de la cei unşi, anunţând o însufleţire şi activitate sârguincioasă de pe câmpul de lucru. Numai după întoarcerea noastră în America am aflat că fraţii din Canada şi Statele Unite, întrând în legătură cu oficiul principal de la Brooklyn, s-au străduit să facă o legătură a reţelelor de radiofonie, pe care au şi pregătit-o pentru transmiterea vorbirii „ Bunăstare şi sănătate poporului". Pe ziua de 25 August, duminică dimineaţa, o reţea constatatoare din 97 de staţii radiofonice, legate laolaltă prin fire de telefon, ne-a stat la dispoziţie pentru transmiterea vorbirii. În urma anunţărilor sosite din toată America am putut constata că vorbirea s-a putut auzi foarte bine de la Oceanul Atlantic până la cel Pacific şi de la Canada până la părţile cele mai de sud din Statele Unite.

Ce minunate ocazii ne-a dat Iehova în aceste zile ca să putem pune mărturie pentru numele său. Vorbitorul a stat într-o cameră a staţiunii de radio„ Watch Tower" din Staten Island ,de lângă New York şi publicul într-o periferie de 5000 de km la răsărit, apus, miazănoapte şi miazăzi, i-a ascultat cuvintele. Nimeni nu poate preciza câţi au ascultat această vorbire, dar este probabil că numărul ascultătorilor se cifrează la mai multe milioane. După conferinţă, unii fraţi care locuiesc la 5000 km de la staţiunea de radio a vorbitorului, prin telegramă şi-au exprimat bucuria, că au auzit fiecare cuvânt şi au mai adăugat că imediat au ieşit pe câmpul de lucru cu cartea nouă.

Iehova, desigur, se bucură de mica ceată a martorilor săi credincioşi. Ascultând de cuvântul lui Dumnezeu s-au adunat la un loc să asculte cuvintele de mângâiere. Şi cu toate că locuiesc împrăştiaţi pe un mare teritoriu, spiritul Domnului îi leagă strâns laolaltă. Ei s-au eliberat din lume şi au părăsit idolii ciopliţi. Cântecul lor de mulţumire nesfârşit şi neîmpărţit se adresează lui Iehova şi Regelui său uns. Ei ştiu că împărăţia a sosit şi găsesc mare bucurie în vestirea ei.

Dintre toate câte au avut loc până acum, reţeaua de radio din 25 August a fost legătura cea mai mulţumitoare. Unii sunt de părere, dacă puterile noastre le-am uni, ca să facem în fiecare săptămână câte o difuziune radiofonică executată pe o reţea de mai multe staţiuni legate laolaltă. Dacă Domnul ne va da ocazii şi mijloace în acest scop, atunci vom privi aceasta ca şi voinţa sa. Dacă în acelaşi timp se transmite prin mai multe staţiuni legate laolaltă aceiaşi vorbire, fără îndoială va fi o mai mare mărturie pentru adevăr şi spre mărirea lui Iehova.

După anunţările sosite, conferinţele transmise prin reţeaua de mai multe staţiuni deodată, sunt cele mai bune pregătitoare de drum pentru ducerea adevărului oamenilor. După unele relatări, fraţii imediat după vorbire s-au întâlnit cu aceia, care i-au aşteptat să vină cu cărţi. Un frate ne-a scris: Un comerciant de aparate de radio, a instalat un difuzor, ca oamenii să audă vorbirea şi pe străzi şi în partea aceea a oraşului, după vorbire lacrimi au tremurat în ochii comerciantului, precum şi ai mei. I-am arătat cartea „ Viaţa" (apărută numai în englezeşte şi nemţeşte) pe care a cumpărat-o cu bucurie şi a comandat şi pe celelalte cărţi.

Vestea adevărului merge înainte triumfând; numărul celor ce vestesc adevărul este mic, dar puterea Domnului ce lucrează în ei este mare. Binecuvântat fie numele lui!

Cuprins

Secţia radio a Societăţii a dat următorul anunţ:

Iehova a binecuvântat peste măsură conferinţa internaţională de radio din 25 August. Deja ne-au sosit şi sunt în curs de sosire mii de telegrame şi scrisori. În cele ce urmează vom publica câteva scrisori luate în mână la întâmplare:

Memphis, Tenessee: După mărturisirea directorului Staţiei de aici, acesta a fost cel mai bun dintre toate programele de până acum. Toate cuvintele se puteau auzi atât de clar, ca şi cum ar fi fost sunate clopotele. Cincisprezece muncitori misionari au ascultat vorbirea în edificiul staţiunii şi după aceea au început la lucru. Au vândut 16 bucăţi cărţi „Viaţa" acelora care, prin telefon, au cerut de la staţiune. Toţi şi-au exprimat bucuria ce au simţit la cele auzite şi de cărţi.

Oklahoma, City: Conferinţa radiofonică pe care am ascultat-o şi noi a obţinut un rezultat strălucitor.

Scranton, Pennsylvania: Cu ocazia distribuirii anunţurilor referitoare la conferinţa de radiofonie din 25 August şi cu ocazia lucrului misionar am experimentat, că programele de duminică înainte de masă mulţi oameni le ascultă. Vorbirea din 25 August era de un efect foarte încurajator şi celelalte părţi ale programului asemenea au fost bune.

London, Ontario: Minunată mărturisire! Conţinutul şi modul predării nici nu se putea să fie mai bun.

Oil City, Pennsylvania: directorul staţiunii WLBW a declarat, că între toate vorbirile de conţinut biblic câte a auzit în viaţa sa, aceasta a fost cea mai bună vorbire şi părerea lui este că adevărul l-a auzit. Mulţi ascultători din apropiere, cât şi cei de la mai mari depărtări, prin telefon au mulţumit staţiunii, că asemenea a transmis programul.

Dallas, Texas: Noi n-am auzit încă niciodată aşa ceva ce se poate compara cu această conferinţă radiofonică. Grupa din Dallas, duminică dimineaţa, s-a strâns în hotel Jefferson, ca să asculte vorbirea la radio a judecătorului Rutherford.

Sf. Paul, Minesota: Fiecare cuvânt al vorbirii se putea auzi clar. Iehova ,desigur, a binecuvântat această vorbire şi fiecare cuvânt transmis prin aer. Cu ocazia aceasta noi am hotărât, mai pronunţat ca până acum, că vom duce vestea împărăţiei omenirii, până când mai este timp pentru aceasta.

Reading, Pennsylvania: Programul a reuşit în 100%.

Denver, Colorado: Aceasta a fost mărturia cea mai minunată ce a fost dedicată omenirii.

Charleston; Virginia de vest: Fiecare cuvânt se putea auzi. Şi cei grei de auz au auzit.

Harrisburg, Pennsylvania. Vocea fratelui Rutherford a fost mai clară ca mai înainte. Fiecare cuvânt se putea auzi clar şi nu s-a produs nici o neregulă mecanică sau de voce.

Oakland, California: aici a fost cea mai bună legătură a staţiunilor radio pentru depărtare.

Birmingham, Alabama: Aici a sunat ,cu muzică venită de la tronul lui Iehova. De altfel, în privinţa tehnică, aceasta a fost cea mai bună, cea mai clară de înţeles şi cea mai perfectă reţea radiofonică dintre toate câte s-au făcut până acum. (Această staţie de obicei transmite programele reţelei Columbia).

Ablina, Kansas: după părerea noastră vorbirea au ascultat-o cu mult mai mulţi, decât pe toate vorbirile de până acum. Din mai multe motive…. acest rezultat a fost obţinut şi graţie foilor volante distribuite pe terenul acesta. Noi ne-am întâlnit cu un mare procent al oamenilor, care au zis, că au primit anunţul şi au ascultat vorbirea.

Chicago, Illinois: întreg programul a fost frumos din toate punctele de vedere…. Vorbirea fratelui Rutherford era destul de aspră, dar şi pentru aceia este de lipsă de astfel de vorbiri, ca să scoată din capul oamenilor poveştile de felul sfântului Nicolae, cu care i-au adormit preoţii.

Cuprins

Roanoke, Virginia: unindu-ne în rugăciune umilită spunem mulţumită Dumnezeului Iehova de vestea sa, de „ fulgerele ce ies din templul său”. Dorinţa de a preamări numele lui Dumnezeu şi de a vesti în mai mare măsură vestea de bucurie despre Rege şi împărăţia sa, se tot întăreşte în noi. Dintre programele „ Watch Tower” câte au fost transmise şi publicului ascultător din Roanoke, acesta de azi a obţinut cel mai mare succes.

Şi celelalte mii de anunţări sună în asemănarea celor înşirate.

CE ÎNSEAMNĂ RĂSCUMPĂRAREA?

[Conferinţă radio de treizeci de minute]

CUVÂNTUL „răscumpărare” se întâlneşte de multe ori ,atât în Vechiul, cât şi în Noul Testament. Cititorul atent al acestor texte, ajutat şi de context, va reuşi să preia ideea corectă a înțelesului acestui cuvânt. Scripturile folosesc cuvântul cu acelaşi înțeles cu care îl folosim în conversațiile cotidiene. „Răscumpărarea” implică o proprietate care a fost pierdută sau confiscată, fie prin accident sau adversitate, fie prin neglijenţă sau păcat. Mai departe implică aranjamentele necesare pentru a răscumpăra proprietatea şi a o reda proprietarului de drept. Această idee a pierderii unui bun, răscumpărarea şi înapoierea deținătorului original ,pătrunde Biblia de la un cap la altul. În Noul Testament cuvântul înseamnă „eliberare” sau „izbăvire deplină”.

Nu numai că Biblia ne vorbeşte despre asemenea pierdere, răscumpărare şi înapoiere, în cel mai explicit limbaj, ci ne furnizează numeroase ilustrații ale acestor fapte în legătură cu atitudinea lui Dumnezeu față de copiii Israelului. Apostolul Pavel ne spune că experienţele din Israel şi modalitatea Domnului de a le controla pe durata a celor 40 de ani de rătăcire prin deşert, întruchipează „exemple” şi au fost scrise cu scopul de a fi învăţate de cei ce trăiesc la „sfârşitul lumii”.

Discutând pe tema „mântuirii”, este util pentru noi să examinăm, pe scurt, unul dintre aceste exemple. Copiii Israelului erau oamenii Domnului, deoarece încheiaseră un legământ cu Dumnezeu, în timp ce erau în Egipt, prin Moise ca mediator. Iehova îi eliberase de robia din Egipt şi de sub puterea asupritorului, faraon. I-a îndrumat timp de patruzeci de ani prin deşert şi în cele din urmă i-a adus pe pământul promis. El le-a împărţit pământul pe porţiuni, în funcţie de familii. Fiecare familie avea casa şi proprietatea ei. Această casă urma să fie „proprietatea” lor, exceptând cazul în care o pierdeau sau le era confiscată în vreun fel. În cazul îmbolnăvirii sau accidentelor , proprietarul era obligat să vândă o parte sau chiar toată „proprietatea”, pentru a-şi asigura nevoile. Din cauza neglijenţei sau a vreunei crime, ,de asemenea, se putea confisca, o parte sau tot.

Exista un aranjament în acordul lor, prin care un „frate” sau „o rudă apropiată” putea să cumpere „proprietatea” pierdută sau confiscată, într-o perioadă standard şi o putea înapoia deținătorului de drept. (Levitic 26: 48, 49). Dacă acesta nu reuşea, exista în legământul lor un alt aranjament, care prevedea ca fiecare al cinzecelea an să fie un an al jubileului şi toate proprietățile pierdute sau confiscate, în acea vreme, erau înapoiate proprietarilor originali. Ambele aranjamente implicau restituirea posesiunilor deținătorului ,dar ,doar cumpărarea şi restituirea posesiunii de către o rudă, înainte de jubileu se numea „răscumpărare” , iar răscumpărarea proprietăților izraeliților este cel mai frumos tablou pe care Biblia îl numeşte „răscumpărarea care este în Isus Cristos”.

Având acest tablou în imagine, să încercăm acum să analizăm realitatea şi să punem câteva întrebări. De ce era necesar ca Isus să aibă o muncă de răscumpărare? Ce „avere” a fost „pierdută” şi

Cuprins

cine erau proprietarii de drept; şi când îşi vor primi aceştia „averea” înapoi? şi apoi, cine este „fratele” sau „ruda apropiată" care va cumpăra şi înapoia „averea”?

Faptul că în aceste ultime zile marii învățători vor nega răscumpărarea care este în Isus Cristos a fost, în mod clar, prezis de Apostolul Petru. În 2 Petru 2:1 citim: „În norod s-au ridicat şi prooroci mincinoşi, cum şi între voi vor fi învăţători mincinoşi, care vor strecura pe furiş erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, şi vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică.” Distrugerea de aici, face trimitere la distrugerea completă numită şi „a doua moarte” în alte texte. Aceste texte subliniază ideea că cei ce persistă în negarea răscumpărării făcută de Isus vor avea parte, în cele din urmă, de cea de-a doua moarte şi nu li se va mai permite să trăiască vreodată.

Acest lucru oferă subiectului o importanță uluitoare şi explică de ce Studenţii Internaţionali ai Bibliei acordă timp, bani şi efort pentru a avertiza oamenii cu privire la pericolul ce-i pândeşte, aflându-se pe mâna falşilor învățători. În aceste avertisment este foarte important ca aceşti învățători să fie evidențiați astfel, încât oamenii să ştie cine le sunt duşmanii.

Isus a spus că: „Tatăl l-a trimis pe Fiu să fie Salvatorul lumii.” Din nou, el a spus: „Am venit să-mi dau sufletul ca răscumpărare pentru mulţi”. Apostolul Pavel spune: „Cristos a murit pentru păcatele noastre, potrivit Scripturilor”, iar Pavel a spus: „fără vărsare de sânge nu există iertare.” Alte zeci de texte confirmă această idee.

Din moment ce Biblia pune atât accent pe necesitatea morţii lui Isus, de ce încă mai există adepţi ai lui Cristos care neagă o asemenea necesitate? Ei refuză gândul că moartea lui Isus a fost în vreun fel folositoare omenirii! Ei afirmă că nu este nevoie de nici o răscumpărare „deoarece rasa umană nu a decăzut niciodată, ci întotdeauna a evoluat”. Dacă ar fi adevărat, după cum pretind, omul a început ca protoplasmă şi a evoluat uşor, la un grad ridicat de inteligenţă, de-a lungul ultimului mileniu, de aceea omul, bineînțeles, nu mai are nevoie de răscumpărare.

Dar o asemenea presupunere este o contrazicere directă a Scripturii şi atunci am putea întreba: Cine are dreptul să-l contrazică pe Dumnezeu? Cine are înţelepciunea să o facă? şi îşi poate argumenta afirmațiile? Noi răspundem categoric că nu şi le poate argumenta. Cu toate acestea, sunt peste tot, în numeroase amvoane şi au fost răspândite în aproape fiecare colegiu din lume, aşadar este un fapt binecunoscut că băieții şi fetele , care au crescut în case creştine şi au fost trimişi la colegii unde, sub diferite forme au absolvit, fie sceptici, fie pe deplin necredincioşi, deoarece ei sunt învățați că munca de răscumpărare a lui Isus nu este necesară.

Când vedem minunata „avere” pe care Dumnezeu a dat-o omenirii în Eden şi realizăm cum această „avere” a fost pierdută prin păcat, iar Dumnezeu a trimis în lume Fiul unic-născut pentru a răscumpăra şi a înapoia omenirii această „avere”, scopul răscumpărării devine clar şi extrem de important. Creştinii, în general, nu au înțeles care a fost prima avere a omului. Aşa numiții mari învățători au impus oamenilor ideile lor, că cei salvați merg în cer, iar restul în chinuri; că după ce pământul a jucat rolul unui incubator, să nască ființe pentru celelalte planete, va fi incendiat. Această falsă teorie este o negare a răscumpărării pe care Dumnezeu a plănuit-o cu şi prin Isus Cristos.

Acum, să ne gândim şi la „averea” omului. Atunci când Dumnezeu l-a creat pe Adam, el a creat întreaga rasă în coapsele lui Adam. I-a oferit autoritate asupra păsărilor, peştilor, fiarelor şi asupra întregului pământ. Atunci i-a spus lui Adam să se înmulțească, să crească şi să umple pământul cu urmaşii săi. L-a pus pe Adam într-un proces pe viaţă şi i-a dat un test pentru a-i încerca loialitatea şi supunerea. Dacă Adam ar fi trecut testul cu succes, „averea” lui ar fi fost cea mai minunată şi mai glorioasă. I-a fost spus să cucerească pământul; dacă nu ar fi păcătuit şi nu ar fi fost alungat din Eden, această lucrare ar fi progresat până când, în cele din urmă, întregul pământ ar fi devenit asemenea mostrei pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Adam în grădina Edenului, iar Adam şi copiii lui încă ar mai fi locuit pe pământ, drept creaturi ale dragostei şi binecuvântării Domnului.

Cuprins

Nici o urmă a păcatului nu ar fi fost în existență; nici boală, nici moarte, nici războaie ,nici crime, nici sărăcie. Toţi ar fi fost mulţumiţi şi fericiţi, bucurându-se de marele cadou al Domnului, viaţa veşnică. Pace, prosperitate, libertate şi fericire ar fi existat în toate. Pământul, în sine, ar fi fost căminul etern al omului, un frumos paradis; frumoase flori, frumoşi copaci şi arbuşti şi frumoase case. Fără buruieni, ghimpi sau ciulini, care să-l enerveze sau să-l rănească; fără animale periculoase sau reptile veninoase de temut. Pământul ar fi produs, firesc, vegetaţie pentru plăcerea şi alimentaţia omului. Dar cel mai important este că această ,,avere" avea să fie a omului pe vecie. O planetă populată de copiii Domnului, care să se bucure de binecuvântarea lui, evidenţiind în fiecare cuvânt şi faptă măreţul ,,chip al Domnului", după care au fost creați.

Aceasta era ,,averea" omului. Nici un creion şi nici o limbă nu o poate descrie cu adevărat. A fost cel mai mare dar al Domnului pentru omenire. Această ,,avere" s-a pierdut. În perioada vieţii sale în Eden, Adam s-a dovedit a fi necinstit, nesupus, pierzându-şi ,,averea". Asta s-a întâmplat înainte de a se naşte copiii lui. După abaterea lui, Dumnezeu l-a alungat din frumoasa casă, ce reprezenta o mostră a casei pe care ar fi avut-o toții copiii lui, dacă Adam n-ar fi păcătuit. El se afla sub condamnarea divină. Nu putea să dea copiilor lui ,,averea" pe care Dumnezeu i-o dădu-se lui, deoarece îşi pierduse dreptul asupra ei. Nu mai era proprietatea lui.

În aceste condiţii toate familiile au devenit inerent egoiste . Bunăstarea personală, prosperitatea, sănătatea individuală au devenit problema primordială în viață. Sub aceşti stimuli ai egoismului, fiecare om şi-a întors mâna împotriva vecinului. Crima, mita, necinstea, cruzimea, corupția, lăcomia, viciul, jocurile de noroc, asuprirea şi toate cele înrudite cu răul au înghițit rasa umană, iar istoria ultimilor şase mii de ani a fost scrisă în suferință, durere, lacrimi şi sânge.

A fost o luptă continuă, împotriva ravagiilor provocate de boală şi moarte, o continuă zbatere împotriva ghimpilor, ciulinilor şi buruienilor, pentru a obține principalele nevoi ale vieții, cu putere fizică şi mentală sau adresând rugi celui slab şi trăind de pe urma produselor muncii lui. Nedreptăţile, tiraniile şi ticăloşiile indescriptibile au fost săvârşite de oameni, prin intermediul fratelui lor, omul. Nici un creion şi nici o limbă nu pot ilustra adecvat ororile acestui tablou.

Omenirea îşi pierduse ,,averea". Dar ce pierduse ea, de fapt? Oamenii pierduseră viaţa şi dreptul de a trăi; pierduseră casele şi autoritatea asupra păsărilor, peştilor, fiarelor şi chiar asupra întregului pământ. Dar mai presus de asta, ei pierduseră dragostea şi binecuvântarea Domnului. Acaparând şansa şi lucrând la egoismul omului, Satan a preluat controlul asupra oamenilor, orbindu-i şi înşelându-i din ce în ce mai mult, în ceea ce priveşte planurile şi scopurile Domnului. Pavel ne spune că Satan este ,,domnul acestui sistem", şi că el ,,le-a orbit mintea, ca să nu poată pătrunde în ea lumina glorioasei veşti bune despre Cristos, care este chipul lui Dumnezeu". Ioan ne spune că ,,întreaga lume zace în puterea celui rău".

Drept consecinţă a păcatului lui Adam, nici un om nu se poate izbăvi. Toţi au făcut eforturi, însă mereu vor fi condamnaţi la eşec. Națiuni, biserici, legi, sistem sanitar sau diete nu vor aduce nimic. Într-adevăr se pare că acestea nu pot uşura situaţia, aşadar se adeveresc cuvintele psalmistului : ,,Ei se încred în avuţiile lor, şi se fălesc cu bogăţia lor cea mare. Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu preţul răscumpărării." — Psalmii 49: 6, 7.

De ce aveau nevoie omenii? Ei aveau nevoie de ,,o rudă apropiată", un frate care să le înapoieze averea pierdută. Însă, printre familiile omeneşti ,nu era nimeni care să facă o asemenea răscumpărare. Cu toate acestea ,,ruda apropiată" trebuia să fie în stare să plătească pedeapsa cu moartea pentru Adam, trebuia să fie în stare să recupereze ,,averea" şi să aibă puterea şi autoritatea să o înapoieze proprietarului precedent şi anume, lui Adam şi urmaşilor săi. Înțelegând neputința rasei umane şi realizând că nu era posibilă nici o izbândă cu sau prin eforturile omului, Domnul Iehova, prin dragostea şi mila sa, a oferit ajutor. El a adus ,,un salvator, unul mare" prin persoana

Cuprins

Fiului său, Domnul nostru Isus Cristos. Iehova a fost cel care ,,i-a dat ajutor un om puternic". Domnul Iehova a fost cel care ,,l-a trimis în lume pe Fiu său unic-născut." Însă, până atunci, Fiul Domnului nu a fost ,,o rudă apropiată" şi nici un,, frate"; el a fost în cer mai presus de îngeri, un spirit şi, prin urmare, el nu putea fi răscumpărător, deoarece răscumpărătorul trebuie să fie un om, fratele sau o rudă apropiată rasei umane.

În aceste circumstanțe brațul Domnului nu s-a micşorat ,din cauză că nu putea salva. Într-un mod miraculos, el a făcut ca Isus să devină om, prin naştere. Povestea naşterii lui Isus este familiară tuturor. Fiind născut de o femeie a devenit, prin urmare, o fiinţă umană, după cum Isus a spus: ,,Ce s-a născut din carne este carne".

Crezurile teologice ne învață că Isus, deşi născut de o femeie, era o parte Dumnezeu. Aceste crezuri vorbesc despre el ca despre ,,omul - Dumnezeu". Această afirmaţie este contrară ştiinței, rațiunii şi Scripturii. Biblia vorbeşte despre el ca despre ,,omul Isus Cristos". Fiind născut de o mamă, Isus a devenit ,,o rudă apropiată" a familiei omeneşti, ,,un frate" pentru Adam şi familia sa. El nu era un descendent al lui Adam; dacă ar fi fost, ar fi moştenit imperfecţiunile lui Adam şi nu ar mai fi putut fi răscumpărător. Dar era o ,,ramură" altoită în butucul adamic prin mama sa şi ,prin urmare, nu a putut moştenii imperfecțiunile lui Adam. El era, aşa cum spune Biblia: ,,loial, fără răutate, neîntinat".

Câtă bunăvoinţă s-a manifestat prin Fiul Domnului, atunci când a părăsit gloria cerească devenind om, pentru a fi răscumpărătorul omenirii! Cu privire la această bunăvoinţă este scris: ,,deşi era bogat, el a devenit sărac de dragul vostru, pentru ca voi să deveniţi bogaţi prin sărăcia lui." — 2 Corinteni 8: 9. Din nou, Pavel, spune că Isus : ,,ci S-a dezbrăcat pe sine însuşi şi a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfăţişare a fost găsit ca un om, S-a smerit şi S-a făcut ascultător până la moarte, şi încă moarte de cruce." — Filipeni 2: 7, 8.

Dar de ce gloriosul Fiu al lui Dumnezeu a dorit să devină om? Potrivit Scripturilor, răspunsul este: Deoarece el trebuia să salveze omenirea de la blestemul păcatului şi al morții, răscumpărând ,,averea" pierdută, pentru a fi înapoiată, în cele din urmă rasei umane. Prin urmare ,scripturile spun că a fost ,,omul Cristos Isus, care s-a dat pe sine ca răscumpărare corespunzătoare pentru toţi." (1 Timotei 2: 5, 6) Reflectând la acelaşi subiect, Pavel, ne spune mai departe că: ,,moartea a venit printr-un om, învierea morţilor vine tot printr-un om." (1 Corinteni 15: 21). Isus, însuşi, a spus: ,,Trupul meu . . îl voi da pentru viaţa lumii." — Ioan 6: 51.

Aceasta este o lecție accentuată în mod repetat în Biblie şi anume, că răscumpărătorul rasei trebuie să fie un alt om. Sângele taurilor şi ţapilor nu putea elimina păcatul şi nici moartea vreunui înger sau a oricărui spirit nu putea servi la răscumpărarea rasei. Aceasta este explicaţia Scripturii cu privire la motivul pentru care a trebuit să devină om. Când Isus a fost în trup el a fost în toatele sensurile o creatură umană. Totuşi el se diferenţia de ceilalţi oameni. El nu era condamnat la moarte; nu era un păcătos, deoarece el era Fiul unic născut al Domnului şi nu a lui Adam; prin urmare, nu moştenise nici un defect de-al lui Adam. Cel ce trebuia să răscumpere rasa umană trebuia să fie un om, dar un om fără păcat.

Aşadar, Isus a devenit ,,o rudă apropiată" a rasei, pentru marele scop al răscumpărării şi înapoierii averii pierdute. Isus a spus: ,,Fiul omului a venit să mântuiască ce era pierdut." Matei 18: 11.

La Iordan, Isus avea treizeci de ani, pe deplin un om matur, oferindu-se să moară ca răscumpărător al omului, un sacrificiu perfect şi acceptat de Dumnezeu. Acel trup de carne, având tot dreptul de a trăi ca o ființă umană, drept care nu a fost niciodată pierdut prin păcat, a fost tot ceea ce a dat, preţul pe care l-a plătit pentru răscumpărarea rasei şi a averii pierdute. Isus nu va mai putea

Cuprins

avea aceste drepturi înapoi, deoarece le-a dat în schimbul rasei şi a averii omului. El nu va mai putea fi om din nou, deoarece, dacă s-ar întâmpla asta, preţul răscumpărării omului ar fi luat înapoi.

Murind ca un om, Domnul nostru Isus a obţinut numeroase lucruri, de o nemaipomenită importanţă pentru omenire. Mai întâi a plătit pedeapsa morții pronunțată pe drept împotriva lui Adam în Eden şi care a adus toți copiii lui Adam sub condamnare. Apoi el a cumpărat şi rasa omenească şi averea ei pierdută, devenind proprietarul acestora.

Din moment ce pedeapsa lui Adam a fost achitată, Adam şi urmaşii săi au redobândit dreptul la mântuire. Isus ne spune că o asemenea izbăvire va veni cu siguranță: vine ceasul când toţi cei din mormintele vor auzi glasul său şi vor ieşi afară". (Ioan 5: 28, 29.) Pavel spune acelaşi lucru, pe care-l citim în Faptele Apostolilor 24: 15: „va fi o înviere atât a celor drepţi, cât şi a celor nedrepţi." Urmarea logică a lucrării de eliberare a lui Isus este învierea morţilor şi şansa de a ne întoarce la ceea ce Adam a pierdut.

În cel mai clar şi mai optimist limbaj, Scriptura ne spune că pământul va deveni asemenea grădinii Edenului şi că omul va trăi în ea pe vecie. Profetul şi apostolul ne vorbesc despre un moment în care „învăţătura Domnului va acoperi întregul pământ, aşa cum apele acoperă adâncul"; despre un moment în care„ fiecare genunchi se va pleca şi fiecare limbă va mărturisi că Isus este Domnul"; despre o vreme în care „voinţa Domnului va fi îndeplinită pe pământ, aşa cum este în cer". Va fi o lucrare nemaipomenită! Încercați să vă imaginați 20.000.000.000 de oameni ce vor ieşi din mormânt, iar munca extraordinară va implica instrucțiunile adecvate oferite acestora, pentru a-i conduce spre calea dreptății; predicarea legii lui Dumnezeu; informarea lor cu privire la planurile, scopurile şi dragostea Domnului. Gândiți-vă la lucrurile pe care ei vor trebui să le învețe şi la lucrurile de care vor trebui să se dezvețe. Vor trebui să se dezvețe de toate crezurile creştine şi păgâne. Vor trebui să se dezveţe de toate învăţăturile false despre militarism şi război şi multe alte învăţături concepute de om.

Dar acum apare întrebarea: , Dacă Isus e mort, cum va putea el să înapoieze „averea" şi cum va putea el să binecuvânteze oamenii cu asemenea învățături extraordinare? Răspunsul este că Isus, în timpul perioadei de trei ani şi jumătate, s-a aflat într-o probă de viață la un nivel mai înalt decât al omului. El a reuşit să treacă această probă, iar la trei zile după moartea sa ,Dumnezeu l-a ridicat din morți şi ,ca recompensă pentru supunerea şi loialitatea sa, l-a aşezat mult deasupra îngerilor, serafimilor şi chiar deasupra gloriei pe care o avusese înainte să coboare pe pământ. Acum stă la dreapta Tatălui, având natură divină, toată puterea în cer şi pe pământ, toate cheile morții şi ale iadului. Este voința Domnului ca el să salveze de la moarte ;prin urmare, în Apocalipsa 20: 13 citim că: „moartea şi locuinţa morţilor au dat înapoi pe morţii din ele."

După înviere, Isus Cristos va deştepta douăzeci de miliarde de oameni din somnul morții şi le va da învăţături despre adevăr. Unele texte arată că o parte dintre aceştia se vor arăta încăpăţânați şi vor fi distruşi în cea de a doua moarte, complet anihilați. Când dorința şi supunerea rasei readuc averea pierdută, cumpărată de omul Isus Cristos, „o rudă apropiată" şi când vor trăi în fericire, perfecțiune, eliberați de păcat, durere şi moarte, atunci răscumpărarea va fi completă; toți vor recunoaşte valoarea şi importanţa răscumpărării lui Isus, iar buzele celor ce neagă acum această necesitate vor fi închise pentru totdeauna. Unele se vor închide de ruşinea lucrurilor pe care le-au învăţat. Altele vor fi închise în a doua moarte, din cauza negării lor încăpățânate a răscumpărării lui Isus.

Familiile omeneşti au pierdut totul din cauza păcatului lui Adam. Isus a recuperat această „avere„ pierdută şi ,foarte curând, mântuirea completă va fi o parte pentru toți cei care o acceptă cu mulțumire.

Cuprins

Oamenii ar trebui să fie înştiinţaţi despre binecuvântările care vor veni către ei curând, iar cei care îi vor înştiința vor face ceea ce în Biblie se numeşte „propovăduirea Evangheliei Împărăției”.

Reprezentanţii Turnului de Veghere îşi petrec duminicile din casă în casă, predicând acest mesaj cu ajutorul paginilor tipărite. Duminica este o zi separată de legile omeneşti şi de munca profană, pentru ca oamenii să se poată ocupa de treburile religioase. Cea mai ieftină şi eficientă metodă a propovăduirii este cea prin foile tipărite. Cărţile şi broşurile care explică munca răscumpărării sunt lăsate în mâinile oamenilor. Această metodă de propovăduire n-are de-a face cu scumpele clădiri total inutile, marile edificii bisericeşti, cu costisitoarele perne, cu acoperişurile înalte şi ascuțite sau cu orgile care nu au în nici un caz vreo legătură cu propovăduirea. Cei ce îşi folosesc timpul economisit de la serviciul săptămânal pentru a răspândi acest mesaj, sunt încântaţi de această muncă şi nu aşteaptă recompensă. Totuşi ei se aşteaptă ca unii să disprețuiască mesajul, să-i insulte, să le trântească uşa în faţă şi să încerce să-i împiedice de a-şi continua munca. Reprezentanții Turnului de Veghere încearcă să ajungă cu aceste cărţi la fiecare casă de pe pământ; prin urmare fiecare dintre voi care ascultă acum, se poate aştepta ca cineva să-i sune la uşă în viitorul apropiat.

Bucuraţi-vă de Iehova!
Căci să-l lauzi pe cel integru este cuviincios şi cinstit;
Cu harpa şi cu psaltira mulţumeşte-i lui Iehova,
Lira voastră cu zece coarde pregăteşte cinstea sa.
Un cântec nou de laudă lui Iehova, oh, voi cânta!
În notele unei melodii răsunătoare voi revărsa priceperea voastră;
Căci integre şi curate sunt cuvintele lui Iehova,
Lucrările mâinilor sale încă reprezintă credinţa.
Ochiul lui Iehova asupra celor care se tem de el
Încă se odihneşte, asupra celor cu mila sa ce rămân,
Cu sufletul lor de la toţi morţii prin puterea sa pentru a-i salva,
Pentru a-i ţine în viaţă în ziua cea rea a pământului.
Sufletul nostru pentru Iehova a aşteptat, a aşteptat;
Căci sprijinul nostru este el, forţa noastră este puterea lui.
Da el, chiar el, este scutul nostru şi pavăza noastră,
Şi în el inima noastră se va bucura veşnic.

REFACEREA LUMII: DE CE, CUM ŞI CÂND?

[Conferinţă radio de cincisprezece minute]

NEVOIA reconstrucției lumii există în fiecare persoană gânditoare. Într-adevăr oamenii meditativi întotdeauna au recunoscut că situația economică a lumii este nedreaptă, asupritoare şi inegală; că politica este controlată prin mită, corupție şi că teoriile expuse de elementele religioase ale pământului sunt incerte, confuze şi contradictorii. Toţi oamenii buni deplâng aceste condiţii.

Filantropiştii au sugerat teoriile lor de reconstrucţie; nutriţioniştii pe-ale lor, doctorii pe-ale lor, politicienii pe-ale lor şi fiecare sistem religios teoriile sale. Dar până acum toate au eşuat.

Primul Război Mondial dintre anii 1914 – 1918 s-a purtat pentru a pregăti lumea pentru democraţie. Democraţia înseamnă egalitate socială, politică şi legală. Aceasta este condiția ideală şi cea plănuită de Dumnezeu. Dar războiul mondial a dezorganizat lumea mai mult ca oricând, iar acest fapt a fost recunoscut de toată lumea într-atât, încât un mare plâns a acoperit întregul pământ

Cuprins

spunând: „Înapoi la normalitate,” ceea ce înseamnă că situația de dinainte de anul 1914 era considerată ca fiind mai bună decât cea răspândită de la începutul războiului. Aşadar războiul a eşuat în stabilirea democrației pe pământ, fiind considerat un blestem. Întregul pământ era plin de inimi distruse şi cămine ruinate; de crime şi de boli de nedescris, de ilegalităţi, taxe ridicate şi impozite extraordinare. A învățat oamenii cum să comploteze, să terorizeze şi să profite. A şocat conştiința națională şi individuală în aşa manieră, încât refacerea să fie mai importantă ca oricând.

Toate eforturile umane de a construi lumea pe o bază dreaptă şi echitabilă au dat greş. Dar de ce? Răspunsul este pentru că majoritatea omenirii este egoistă. În loc să se gândească la binele tuturor, omul se gândeşte doar la interesul personal. Egoismul a adus lumea la condiția actuală deplorabilă şi ar fi o nebunie să gândim că se va îmbunătăți cumva, atâta timp cât omul este egoist. Considerând acestea adevărate, este inutil să aşteptăm succesul realizat prin eforturi omeneşti.

După prezentarea faptelor s-ar putea întreba: există vreo speranță la o reconstrucție a lumii, care să fie o binecuvântare pentru toți oamenii? Da; dar această reconstrucţie nu va veni prin om. Va fi o muncă a Domnului Iehova, folosindu-l pe Fiul său, Domnul nostru Isus Cristos, pentru a împlini misiunea.

Cu alte cuvinte, refacerea va veni numai cu şi prin împărăția lui Cristos, împărăția pentru care discipolii lui Isus au fost învățați să se roage: „Să vină împărăţia ta. Să se facă voinţa ta, precum în cer, aşa şi pe pământ.” Acest regat este singura speranţă a lumii. Va aduce ordine în locul haosului; va stabili pacea, dreptatea, sfințenia şi dragostea pe pământ; va educa, înălța şi binecuvânta oamenii; va oferi fiecărui bărbat sau femeie o minte şi un corp zdravăn; va acorda sănătate şi fericire tuturor; va face doar legi drepte; va distruge bolile, crimele, sărăcia şi moartea şi va trezi morții şi le va permite să împartă toate aceste binecuvântări.

Cu privire la această împărăţie şi binecuvântările sale, Domnul Iehova, prin gura profetului Hagai spune: „voi clătina toate neamurile; comorile tuturor neamurilor vor veni”. (Hagai 2: 7). Cu siguranţă comorile reprezintă viața, libertatea, pacea şi fericirea, împreună cu eliberarea de moarte, de sărăcie şi de păcat. Nici o acţiune întreprinsă de om, indiferent de sinceritatea şi conştiinciozitatea cu care a fost făcută, nu poate obține aceste rezultate; iar dacă Domnul are un plan prin care va aduce în lume aceste binecuvântări, toți ar trebui să fie bucuroşi.

Tot cu privire la împărăția Domnului, profetul Isaia spune: „În zilele din urmă, muntele [împărăția] casei Domnului va fi întărit deasupra vârfului munţilor [deasupra celorlalte împărății], . . . şi spre el se vor revărsa toate naţiunile. Şi multe popoare se vor duce şi vor spune: Veniţi, să ne suim la muntele Domnului [să intrăm în împărăția Domnului], . . . iar el ne va învăţa căile sale, iar noi vom umbla pe cărările sale. . . . iar el va face judecată între naţiuni şi va îndrepta lucrurile cu privire la multe popoare; iar ei vor făuri din săbiile lor brăzdare şi din suliţele lor, cosoare: nici o naţiune nu va mai ridica sabia contra altei naţiuni şi nu vor mai învăţa războiul.” — Isaia 2: 2 – 4.

Acest text ne arată refacerea prin împărăţia lui Isus care ne va scăpa de război; iar acest lucru este recunoscut ca fiind dorinţa tuturor oamenilor buni de astăzi. Sfârşitul războaielor este menţionat din nou de profetul David cu aceste cuvinte: „Veniţi, priviţi lucrările Domnului, cum face lucruri uluitoare pe pământ! El face să înceteze războaiele până la marginile pământului. Frânge arcul, face bucăţi suliţa şi arde în foc carele.” Sfârşitul războiului şi distrugerea accesoriilor acestuia se vor obține numai cu şi prin împărăția Domnului Isus.

În Isaia 33: 24 citim că refacerea prin împărăția lui Cristos va fi îndeplinită după cum urmează: „Nici un locuitor nu va spune: Sunt bolnav; poporul care locuieşte în ţară va fi iertat de nelegiuirea lui.” În Apocalipsa 21: 4 se găsesc aceste cuvinte ale lui Isus: „El va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile de odinioară au trecut.”

Cuprins

Cu privire la momentul în care Domnul va veni să-şi salveze urmaşii, profetul Isaia spune, din nou: „Atunci ochii orbilor se vor deschide şi urechile surzilor se vor destupa. Atunci şchiopul va sări ca un cerb şi limba mutului va striga de veselie.” (Isaia 35: 5, 6). Desigur, aceasta ar trebui să fie dorinţa tuturor neamurilor. În acelaşi capitol, la versetul 8, citim: „Acolo va fi un drum mare, da, o cale şi ea va fi numită Calea Sfinţeniei. Cel necurat nu va trece pe ea. Ea va fi pentru cel ce umblă pe cale, iar nebunii nu vor rătăci pe ea.”

Acest drum mare se referă la drumul Domnului de reconstrucţie şi înseamnă că toate obstacolele vor fi eliminate, iar acest lucru se va realiza într-o manieră atât de fină şi de uşoară încât nimeni nu va înțelege greşit. Învățăturile Domnului vor acoperi pământul atunci, aşa cum apele acoperă mările. Toată lumea va şti adevărul; va şti ce este bine; Satan va fi legat şi nu va mai putea înşela pe nimeni. Acum Satan este liber, iar oamenii sunt adesea înşelați pentru a face sau a urma cursul a ceva ce ei cred că este corect, aflând mai târziu că drumul pe care au mers nu era cel bun şi asta a dus la rănirea lor sau a prietenilor lor. Atunci nu va fi aşa, deoarece Domnul a promis prin profetul său că: „cei ce vor merge pe ea, chiar şi cei fără minte, nu vor putea să se rătăcească.”

Conform Scripturilor, refacerea lumii înseamnă că mai întâi toți oamenii vor putea cunoaşte adevărul, o cunoaştere exactă a adevărului, vor avea o sănătate perfectă, vor fi ridicați la o condiție morală bună şi se vor reface ,din punct de vedere spiritual, până când fiecare om îl va iubi pe Dumnezeu cu toată ființa sa, iar pe aproapele său ca pe sine însuşi. În Scripturi această lucrare a reconstrucţiei este numită „renaştere”, cu înţelesul de a face din nou.

Refacerea lumii va consta în a scoate omenirea din păcat şi degradare şi îndrumarea ei către Calea Sfințeniei, înapoi la viață, libertate, pace, fericire, sănătate şi conştiință perfectă, eliberare de sărăcie, oboseală, boală sau moarte. Când această reconstrucţie va fi gata ,oamenii vor primi înapoi, drept ultimă moştenire, toate acele bucurii pe care le-a avut Adam înainte să păcătuiască.

Toții profeții au prezis acest moment al reconstrucției şi au prezis că va fi o reconstrucție a guvernării pământului, care va oferi oamenilor binecuvântări pământeşti, nu cereşti. Acest fapt a fost ascuns de afirmaţia cum că toţii oameni vor merge în cer.

Alte texte suplimentare, care arată că oamenii vor trăi pe pământ etern, sunt remarcabile. În Mica 4: 4 citim: „Fiecare va sta sub viţa lui şi sub smochinul lui şi nimeni nu-i va face să tremure, căci gura lui Iehova al oştirilor a vorbit.”

De asemenea Isaia 65: 21: „Vor construi case şi le vor locui, vor sădi vii şi le vor mânca rodul. Nu le vor construi ca altcineva să le locuiască, nu vor sădi ca altcineva să mănânce.” Şi, din nou, Psalmii 37: 29: „Cei drepţi vor moşteni pământul şi vor locui pentru totdeauna pe el.”

Când reuşim să ne gândim că împărăția lui Cristos va reface lumea, atunci ştim că suntem pe calea cea bună a adevărului. Refacerea este necesară. Motivul este clar formulat în Psalmii 82: 3 – 5: „Până când veţi judeca cu nedreptate şi îi veţi părtini pe cei păcătoşi? Faceţi dreptate celui sărman şi orfanului, daţi dreptate celui nevoiaş şi lipsit. Scăpaţi-l pe cel sărman şi pe cel amărât; izbăviţi-i din mâna celor păcătoşi! Dar ei nici nu ştiu, nici nu pricep; umblă în întuneric: de aceea se clatină temeliile pământului.”

Schimbarea lumii se va face prin împărăţia Domnului Isus. Va implica oferirea binecuvântării oamenilor, care este mai presus de orice putere omenească. Nici o ființă umană nu poate oferi viața, vindeca bolnavii, reface şchiopii sau orbii. Nici o forţă omenească nu poate înlocui egoismul cu iubire în inimile oamenilor. Doar împărăția Domnului poate face aceste lucruri.

Potrivit Scripturilor, noi trăim ultimele momente, ceea ce înseamnă ultimele clipe ale domniei lui Satan şi a îngăduirii răului. Scripturile arată că, începând de acum, Isus a început împărăția şi foarte curând binecuvântările ei vor fi evidente pentru toată lumea. Este o plăcere deosebită să

Cuprins

anunţăm că în câţiva ani vom fi martori la instaurarea întregului regat care va reprezenta dorinţa tuturor neamurilor.

SCRISORI INTERESANTE

ACTIV CU RECUNOŞTINŢĂ

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Pacea fie cu voi şi cu tine, în numele Tatălui nostru şi al Fiului Său preaiubit.

Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru mesajul din 25 august şi pentru tine. Dragostea ta pentru Dumnezeu, curajul mare şi dragostea ta pentru armata mică din câmp, a fost şi este o mare mângâiere pentru mine.

Cu siguranţă fiecare persoană onestă, care a auzit adresa ta va dori cărţile. Mă grăbesc, împreună cu mesajul lui Dumnezeu de adevăr, rugându-mă pentru putere ca să termin lucrarea pe care Dumnezeu mi-a dat-o să o fac.

Iubire creştină celor care ajută în cadrul programului.

D. E. MORGAN, Colportor.

ÎNAINTE CA IEHOVA SĂ VORBEASCĂ OMENIRII

STIMATE FRATE RUTHERFORD:

Cu siguranţă marele Iehova şi marele Său Fiu ne-a făcut poporului Său un mare ospăţ în mijlocul Său şi al duşmanilor noştri din anul 1918, iar Regele a servit şi ne serveşte cu minunate cursuri: Harpa lui Dumnezeu (ne-am gândit că le-am avut pe toate), Confort pentru evrei, Eliberare, Creaţie, Reconciliere, Guvernul şi, oh, ce proiecte răcoritoare şi mâncăruri minunate în toate Turnurile! Rugaţi-vă numelui Lui pentru adevărul prezent!

Şi acum „Viaţă”. Ce mai poate spune şi ce mai putem întreba? Desigur, după cum a spus despre prima minune, el a păstrat cel mai bun pentru ultima zi a Sărbătorii. Cum este Dumnezeul nostru!

Şi acum să ne gândim la cartea lui Iov cum este explicată, iar noi cei credincioşi ai Domnului, dacă vom fi tineri în ani sau bătrâni şi cu părul cărunt, suntem tineri şi viguroşi în Domnul şi avem un mesaj minunat pentru mângâierea săracilor care suspină, aşa cum Elihu a avut pentru Iov. (Cele trei fraude au avut un cuvânt de spus.) Şi acum avem mesajul Domnului pentru ei şi noi trebuie să spunem totul din inimă. Domnul este atât de bun pentru a avea întregul mesaj atât de frumos şi atractiv, spus în „Viaţă”. Fără îndoială că el ne va da credit pentru aceea, dacă suntem bucuroşi, credincioşi, dând-o oamenilor şi ştim că mesajul trebuie să meargă în faţa marelui Iehova, vorbind pentru umanitate, în vijelie. (Acest lucru mi se pare a fi marea voce, venită din templu din cer de la tron, spunând: „S-a terminat”, chiar înainte de tunete, cutremur, etc. —Apocalipsa16: 17.)

Pot, în imaginaţia mea, asculta pe toţi credincioşii spunând: „Iată-mă, Doamne, trimite-mă.”

Fii mângâiat, frate dragă şi sărbătoreşte sărbătoarea Domnului. El este cu tine şi credincioşii sunt la fel.

Al tău, mulţumind Domnului pentru viaţă, vă mulţumesc pentru mica carte preţioasă, tot ce e mai bun!

W. F. MCLENDON, Mississippi.

Cuprins

„VOI CARE . . . ÎL AMINTIŢI . . . IEHOVA, NU VA TĂCEA”

STIMAŢI FRAŢII:

O Scriptură familiară ,adesea citată de către Studenţii Bibliei ,se găseşte în Matei 7: 6: „Nu daţi câinilor ce este sfânt şi nu aruncaţi perlele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare şi, întorcându-se, să vă sfâşie.”

În trecut, unii studenţi ai Bibliei au folosit acest verset ca o scuză pentru a nu spune adevărul despre Cuvântul lui Dumnezeu, în anumite condiţii. Când cineva a fost cunoscut de a se opune adevărului viguros şi face acest lucru în prezenţa altora, unii au crezut că Studenţii Bibliei ar trebui să se abţină la prezentarea cu blândeţe a adevărului sau ar trebui să meargă chiar mai departe, încât să felicite împotrivitorul pentru condamnarea lui cinstită. Ei fac astfel un compromis, mai degrabă decât să fie de partea adevărului, considerând că, pentru a prezenta adevărul în aceste condiţii, ar părea că ,,aruncă perle înaintea porcilor”.

Cu alte ocazii, martorul pentru Dumnezeu s-a abţinut de la a prezenta adevărul, chiar şi atunci când singură se prezintă ocazia, pentru că ,,în gândirea lui”, persoana sau persoanele în cauză nu au fost cu o atitudine emoţională dreaptă şi ar fi ,,câini” sau ,,porci”, în sensul Scripturii. Pe scurt, credinţa a fost faptul că această scriptură a descurajat orice încercare de îndrăzneală a martorului, în prezenţa duşmanilor lui Dumnezeu şi a încurajat mai degrabă o atitudine compromiţătoare ,decât vorbind despre frumoasele adevăruri ale lui Dumnezeu printre răii intenţionaţi.

Este întotdeauna cel mai bine să-şi exercite judecata bună în prezentarea adevărului, dar cred că Scriptura a fost citată în mod eronat şi folosită ca o scuză de către mulţi care se tem de om şi nu de Dumnezeu. Perle sunt ornamente frumoase, pentru a fi purtate unde sunt expuse la vedere. Ele sunt întotdeauna uşor de văzut de alţii şi în astfel de locuri pe care cu greu nu le-ar observa. Perlele reprezintă adevărul Cuvântului lui Dumnezeu şi mai ales mesajul său, care este dat martorilor săi să-l proclame. Martorii lui Dumnezeu poartă acest adevăr frumos, acolo unde oamenii îl pot vedea; cu alte cuvinte, cei credincioşi lui Dumnezeu fac cunoscut adevărurile pe care le primesc; şi perlele, ca un veşmânt, le identifică. În acest caz, perlele dezvăluie altora credinţa absolută în Cuvântul lui Dumnezeu şi o dorinţă de a arăta tuturor celor care vor vedea darurile frumoase ale adevărului.

Dacă apare vreunul dintre ,,porci”, cel credincios ar trebui ,în orice moment, cu spiritul unei minţi sănătoase, să-şi amintească că el este un martor al lui Dumnezeu şi ar trebui să menţină îndrăzneala sa, neclintit în faţa Domnului, şi astfel va glorifica şi onora pe Dumnezeu în ziua cercetării. El îşi poate menţine această atitudine doar continuând să poarte perlele acolo unde se pot vedea.

Dacă cineva nu are un devotament complet pentru Dumnezeu şi se teme de om, el ar putea dori să facă un compromis şi să stea cu blândeţe de-o parte, temându-se de prigoana din partea inamicului. Prin aceasta, el şi-ar fi turnat perlele sale înaintea porcilor, încercând să-i liniştească, să facă un compromis cu ei, pentru a se salva. Acest lucru ar fi egoist şi Cuvântul lui Dumnezeu arată că cel care încearcă să-şi salveze propria lui viaţă ,este în pericol să o piardă pentru totdeauna.

Se pare, prin urmare, că ,,a turna perle înaintea porcilor” înseamnă să ascundă îndrăzneala cuiva pentru Dumnezeu, sub paravanul de ,,blândeţe spirituală”, evlavie, sfinţenie şi să se compromită cu inamicul, şi nu înseamnă, după cum mulţi s-au gândit, să spună adevărul la momentul nepotrivit. Cineva spune adevărul prin menţinerea perlelor la el, nu prin aruncarea lor.

Avem şase perle frumoase de a le purta acum, ele sunt aproape toate culorile curcubeului: Viaţa (roşu), Împăcarea (portocaliu), Guvernul (galben), Harpa lui Dumnezeu (verde), Creaţia (albastru), Izbăvirea (indigo).

Cu apreciere către Iehova pentru darurile lui milostive, eu sunt

Cuprins

Colegul tău rob în Cristos,

J. C. HOGAN, Arkansas.

DETERMINAT

STIMATE FRATE RUTHERFORD:

Ştiu că vei fi interesat să afli despre succesul convenţiei noastre din ziua a patra de serviciu, 4 – 7 iulie, la Newark, N.J.

Acest lucru poate fi doar rezultatul binecuvântării speciale a lui Iehova şi a puterii de respingere, care să permită ambasadorilor să spună oamenilor de aici că Iehova este Dumnezeu.

După cum ştiţi, sistemul utilizat pe întreg districtul nord al New Jersey a fost adoptat în exercitarea acestei mari convenţii şi s-a dovedit a fi de foarte mare succes, nu numai în asigurarea rapoartelor, dar, de asemenea, în obţinerea lucrătorilor pe teren dimineaţa devreme.

Includ un eşantion de tichete acum utilizate în legătură cu convenţiile noastre lunare. În acest mod de raportare vânzările de cărţi pot fi determinate zece minute după ce rapoartele sunt activate de către fiecare director.

Vânzările noastre în timpul celor patru zile ale convenţiei din Newark sunt după cum urmează:

Volume legate 2.514
Broşuri 6.261
Total de 8.775
Numărul lucrătorilor, mediu 707
Numărul de apeluri sau dezbateri 19.399
Numărul de literaturi de specialitate furnizate caselor 4.660
Numărul de ore lucrate 2.873
Numărul mediu de dezbateri pe oră 6,7

Una din fiecare 4.1 case invitate la dezbatere a primit literatura de specialitate.

Cu siguranţă că cifrele de mai sus sunt plăcute, şi doar ne stimulează la zel şi bucurie mai multă.

Îţi trimit iubirea tuturor prietenilor din Newark, şi rugăciunile noastre zilnice sunt în numele tău.

Cu multă dragoste creştină, eu sunt

Al tău în serviciul Maestrului

HAROLD C. SCHIEMAN.

ACTIVITATEA ADUCE BUCURIE

STIMATE FRATE RUTHERFORD:

Permiteţi-mi să recunosc, cu mulţumire, primirea noii cărţi, ,,Viaţa", care sunt sigur că va realiza scopul proiectat de către Tatăl nostru ceresc iubitor, prin intermediul Regelui uns, Isus Cristos.

Sunt recunoscător Domnului pentru că împart, este privilegiul meu de a fi pionier ,în domeniul de lucru al Regelui şi pot afirma cu sinceritate că acest domeniu de activitate îmi dă bucurie, cum Diavolul nu poate oferi chiar şi la oricare dintre cei mai înfocaţi suporteri.

Cuprins

Îl rugăm pe Domnul pentru ca binecuvântările cele mai bogate să fie peste tine, ca să continui să descarci fără frică şi cu mult curaj, în onoarea lui Iehova, atribuţiile serviciului privilegiat pe care îl ai; eu rămân, cu multă dragoste creştină,

Fratele tău în rândurile Regelui,

E. W. BETLER, Pennsylvania.

CE MARE PRIVILEGIU!

STIMATE FRATE RUTHERFORD:

Salutări de dragoste în numele Domnului şi Mântuitorului nostru.

Cea mai recentă carte a ta, „Viaţa", am primit-o şi mă bucur extrem. Pentru a avea un astfel de nume scurt, cartea conţine cu siguranţă un depozit de cunoştinţe. Va fi cu siguranţă o bucurie de a prezenta această ultimă carte, cu celelalte cinci pe care ni le-aţi furnizat deja, printre oameni.

Sunt mulţumit de faptul că oamenii vor devora „Viaţa", precum copiilor nimănui, înfometaţi, li se oferă locuri la o masă de banchet. Ce privilegiu Domnul a extins la unşi şi mă simt onorat să am un loc în cadrul societăţii, şi fie ca Domnul să continue să toarne binecuvântările sale asupra ta şi asupra acelora care, împreună cu tine, muncesc în serviciul Domnului la Betel. Îţi mulţumesc pentru carte,

Fratele tău în slujba lui,

WILLIAM K. JACKSON, Texas

CU SIGURANŢĂ ,DOMNUL A ORDONAT

STIMATE FRATE RUTHERFORD:

Ca un vânzător de cărți biblice auxiliar, mergând din uşă în uşă, am marea oportunitate să aud comentariile oamenilor despre Studenţii Bibliei, conferințele radio şi despre tine. Mă vei scuza amabil dacă iau câteva momente din timpul tău, să îţi spun despre ele.

O dragă doamnă bătrână a spus: „Dacă aş avea bani, aş cumpăra fiecare carte pe care o aveţi şi mi-ar plăcea doar să-l văd pe Judecătorul Rutherford o dată şi să-i strâng mâna şi să-i spun cât îl iubesc pentru explicaţiile frumoase din Biblie."

O profesoară de şcoală de Duminica m-a sunat înapoi, după ce am lăsat un aviz pentru cursul de duminica viitoare [august 25] şi a spus: „Vreau să vă spun cât iubesc şi cât mă bucur de prelegerile tale. Le-am lua în fiecare duminică seara." I-am sugerat să găsească pe cineva să o înlocuiască pentru duminica ei următoare şi să meargă să vă asculte.

Judecătorul Locke, din oraşul nostru, a spus: „Da, l-am auzit pe judecătorul Rutherford la radio şi îl consider un vorbitor foarte fin".

Evreii, aproape fără excepţie, te iubesc, dragă frate, pentru mesajul tău. O altă doamnă a zis: „Da, într-adevăr, eu sunt încântată de prelegeri şi vreau setul de cinci cărţi."

Oamenii au făcut această remarcă, în general, cum am lăsat avizul de curs (Duminică): „Oh, însuşi judecătorul Rutherford? Sigur că l-am prins. L-am prins în fiecare duminică." Ai un loc cald în inimile lor şi aşa cum merg din uşă în uşă pot vedea zâmbetul mic care începe de la gură şi se răspândeşte pe toată faţa atunci când află ceea ce am; sunt bucuroşi frate!

V-am scris asta nu ca să vă flatez, ci pentru ca poporul Domnului „să ştie nu cum să dea titluri măgulitoare, ci să-l facă pe Creatorul nostru să ne ducă departe", şi să vă informăm cum putem

Cuprins

beneficia în munca noastră prin tine, şi cum oamenii sunt încântaţi de cuvântul adevărului. Desigur, într-adevăr, nimeni, ci Domnul vă îndreaptă în primele zile la radio, ca să-l folosiţi pentru a amplifica numele marelui Iehova. Îi mulţumesc Domnului pentru articolele din „Turnul de Veghere”, care vin prin voi, fiecare dintre ele.

Cu rugăciunile continue la Tatăl nostru pentru a vă menţine şi de a da o binecuvântare specială de har şi de spiritul său duminică dimineaţă,

Colegul vostru slujitor,

M. BAILEY, Virginia.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L **15 Octombrie 1929** **Nr. 20**

ORGANIZAŢIA LUI SATAN

„Pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade, şi nu se mai ridică”. – Isaia 24:20.

Partea a II-a

IEHOVA a declarat, că El a făcut pământul natural şi acela va rămânea în veci (Eclesiastul 1:4; Isaia 45:12,18); este deci cert, că „pământul” amintit aici, din profeţia lui Isaia, nu înseamnă pământul fizic, ci înseamnă o organizaţie în duşmănie cu Dumnezeu, deci închipuie pe organizaţia lui Satan. Satan este deja aruncat jos din cer, iar pe organizaţia sa, care mai există, Dumnezeu o va nimici prin Cristosul său. Matei 24:21,22.

2. Babilonul, Egiptul şi Asiria, aceste trei mari organizaţii pământeşti împreună, au fost organizaţiile lui Satan şi îl arată ,din diferite puncte de vedere. Babilonul este mama ,pe care Iehova, în cuvântul său, o numeşte ca „ desfrânata cea mare” şi ca „mama desfrânatelor”. (Apocalips 17:1-5). Pe celelalte organizaţii, în duşmănie cu Iehova, care şi acum îl atacă şi îi defaimă numele şi persecută pe unşii săi, le-a născut organizaţia lui Satan. Iar religia, ce a ajuns sub influenţa lui Satan, a stricat pe politicienii şi capitaliştii pământului şi i-a făcut să se opună lui Iehova. Cuvântul lui Dumnezeu declară înainte că, la timpul său, grupele politice şi financiare vor ajunge la o oarecare cunoştinţă a adevărului şi atunci vor urî pe „desfrânata” cea de demult şi o vor dezbrăca şi o vor pustii, împreună cu toate lucrurile văzute din această organizaţie nelegiuită. – Apocalips 17:1-17 ; Isaia 10:5,6.

3. Asiria reprezintă pe organizaţia lui Satan, îndeosebi referitor la acel timp când domnitorii, politicienii, vor stăpânii asupra naţiunilor şi aceia conlucrează cu asociaţii lor, puterea financiară şi sub conducerea ei încearcă să sprijinească şi să susţină o religie falsă, care lucru îl vor continua până la căderea lor definitivă. Egiptul ,care asemenea a fost organizaţia Diavolului, scoate la iveală mai ales puterea financiară, iar aceasta din partea ei aduce la iveală puterea militară şi o susţine, iar în acelaşi timp politicienii şi conducătorii religioşi conlucrează în interesul ducerii la îndeplinire a politicii puterilor comerciale. Ca mama întregii organizaţii nelegiuite figurează Babilonul şi aceasta, cu atât mai mult, cu cât de la originea ei reprezintă pe organizaţia Diavolului, iar aceia care devin o parte din Babilon – prin urmare – poartă şi numele lui, sunt numiţi Babilon.

Falsificare

4. Cercetătorul profeţiilor va vedea că toate părţile organizaţiei lui Dumnezeu, le-au falsificat după cum au putut. Este un fapt binecunoscut, că Satan totdeauna şi-a dat silinţa ca să provoace, defaime şi să-şi bată joc de Dumnezeu, să defaime şi să calce sub picioare numele lui Dumnezeu în faţa creaturilor sale şi a voit să despartă toate creaturile de la marele lor Dumnezeu. Compararea acestor două lucruri este interesantă.

Cuprins

Cel adevărat

5. Dumnezeul Atotputernic: El este creatorul, părintele şi bărbatul Sionului. El este sfânt.

6. Sion: Femeia este simbolul Sionului, organizaţia lui Dumnezeu; ea este mama care naşte, femeia sfântă, pe care Iehova o aprobă.

7. Sămânţa: unsul lui Dumnezeu pentru executarea hotărârilor sale, al cărui cap este Isus Christos.

Falsul(imitaţia)

8. Satan zeul fals şi imitator, creatorul şi părintele Babilonului; bărbatul „desfrânatei" celei de demult; părintele răului(păcatului).

9. Babilon: Femeia(soţia),simbolul organizaţiei lui Satan; mama organizaţiei lui Satan; soţia desfrânată şi „mama desfrânatelor(a organizaţiilor desfrânate)".

10. Sămânţa: Domnitorii unşi ai lui Satan, adică aceia pe care i-a încredinţat şi îi foloseşte spre cârmuirea văzută a organizaţiei sale de pe pământ, mai cu seamă conducătorii sistemelor religioase. – Ioan 8:42-44.

11. Iehova Dumnezeu, chiar în cea dintâi profeţie ,aşa a vorbit: „...vrăjmăşie (ură şi neînţelegere) voi pune între tine(Satan) şi femeie(femeia lui Dumnezeu, organizaţia sa), între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul şi tu îi vei zdrobi călcâiul"(Geneza 3:15). Această profeţie trebuia să se împlinească şi acum a sosit timpul pentru împlinirea ei; punctul decisiv încă nu a sosit, dar va sosi în viitorul apropiat. Cele două seminţe acum se dezvoltă şi se vor arăta. Duşmănia nu numai că există, dar se va şi vedea.

Alt semn

12. „ În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roşu, cu şapte capete, zece coarne şi şapte cununi împărăteşti pe capete"(Apocalips 12:3). „ Alt semn" amintit aici în acest text, a apărut în acelaşi timp cu semnul sau minunea descrisă în versetul întâi al acestui capitol. Semnul dintâi este femeia, care se pregătea să nască pe „copilul bărbat"; iar celălalt semn este balaurul roşu, gata să înghită pe „copilul bărbat". Amândouă aceste semne există de demult, dar acelora, care au privegheat după sfatul lui Isus, amândouă li s-au arătat în acelaşi timp. – Matei 24:42.

13. Pe aceste mari semne sau minuni aceia le vor înţelege care sunt credincioşi faţă de Iehova şi care se bucură de privilegiul că au fost strânşi în starea templului. În 1918 s-a întâmplat, că s-a deschis templul din cer şi adevăraţii urmaşi ai lui Isus de pe pământ, după acest timp, au observat şi recunoscut aceste semne şi minuni. Cei ce văd semnele acestea au datorinţa, ca mai întâi să atragă atenţia asupra acestui fapt tovarăşilor lor creştini, iar în urmă, sunt datori să comunice aceasta tuturor acelora care au urechi să audă. Aceste semne formează dovezi convingătoare a prezenţei Domnului, începutul împărăţiei sale şi a existenţei puterilor ce se luptă împotriva împărăţiei. Adevărul ce ne dă seamă despre aceste lucruri, este de mare importanţă pentru cercetător.

14. Unii dintre aceia care se numesc creştini, nu au văzut nici una dintre aceste semne sau minuni. Ei nu ştiu că Iehova Dumnezeu are o organizaţie; şi nu ştiu aceea că Satan are o organizaţie, pentru aceasta aşa cred, că nu este potrivit să se spună ceva despre Satan, despre organizaţia sa şi despre uneltele care le foloseşte. E sigur că aceştia au adormit sau clipocesc şi nu au fost atenţi la dezvăluirea aşezămintelor dumnezeieşti. Isus a prezis că va fi pe pământ o clasă a creştinilor, ce susţin a fi creştini, cărora le dă sfatul ca să-şi ungă ochii cu alifie pentru

Cuprins

ochi(pregătită din adevăr şi lumină),ca să vadă(Apocalips 3:18). Deoarece nu fac aceasta, pentru aceasta nu pot să intre nici în starea templului.

15. Este sigur că adunarea lui Dumnezeu de pe pământ ,din zilele de pe urmă, va experienţa că între cei ce se numesc creştini se vor distinge mulţi căldicei, pentru că Isus, marele profet al lui Dumnezeu a prezis aceasta. Credem că adevărul descoperit aici va trezi pe cei somnoroşi şi căldicei, ca să se poată folosi de marele privilegiu pe care Domnul le-a aşezat în mână.

16. Înaintea acelora care sunt deplin treji şi care ţin la Domnul stă clar, că prin semnul său, minunea cea dintâi descrisă de Domnul Isus, este arătată organizaţia lui Dumnezeu, adică începutul împărăţiei lui Isus Christos. Afară de aceasta, se mai dovedeşte că semnul sau minunea cealaltă este organizaţia lui Satan, care pune în acţiune toată puterea sa pentru nimicirea „sământei" organizaţiei lui Dumnezeu şi pentru defăimarea numelui lui Dumnezeu şi-şi arată fărădelegea.

17. Se vede clar, pe baza dovezilor înşirate că Satan, în timpul oraşului Ninive, a început la zidirea organizaţiei sale. Însemnările despre Babilon, Egipt şi Asiria din cuvântul lui Dumnezeu, le-a scris spre mângâierea, încurajarea şi luminarea poporului său, anume al acelora care trăiesc în timpul de pe urmă.(Romani 15:4 ; I Corinteni 10:11). Acuma a sosit timpul stabilit de Dumnezeu pentru priceperea înţelesului însemnării despre aceste trei domnii mondiale. Nu se poate spune că însemnările despre aceste trei domnii mondiale, nu servesc alta decât o istorie veche, cu care n-avem ce ne bate capul. Pentru că faptul că numai acum încep să se descopere aceste semne şi minuni înaintea oamenilor, acum când Dumnezeu zideşte Sionul, dovedeşte că acuma a sosit timpul hotărât când Dumnezeu doreşte ca poporul său să examineze cu grijă pe acele istorii din vechime şi să le înţeleagă înţelesul. Istoria despre Babilon, Egipt, şi Asiria desigur pentru aceia este atât de pronunţată în darea de seamă dumnezeiască, ca prin aceasta cercetătorul să poată recunoaşte fărădelegea şi urâciunea organizaţiei lui Satan, în timpul sau după timpul apariţiei semnului marelui balaur roşu.

18. Satan se va strădui din toate puterile sale să falsifice cele spuse aici, deoarece cele enumerate aici îl descopăr pe el şi căile sale nelegiuite. Sistemul lui Satan a fost totdeauna falsificarea şi iscodirile mincinoase şi până în ziua de azi poartă sigiliul minciunii şi a amăgirii. El amăgeşte pe oameni şi învinuieşte pe aceia care doresc să procedeze cu dreptate, este duşmanul lui Dumnezeu şi a oricărui adevăr şi caută să înghită orice ce ar aduce cinste şi onoare pe numele lui Iehova.

19. Satan va încerca ca să facă pe unii să creadă că, prin următoarele rânduri, am dori să întărâtăm popoarele împotriva guvernelor lor. Dar noi n-avem deloc intenţia aceasta. Prin revoluţie sau răscoală oamenii nu pot ajunge la nimica, oamenii sunt legaţi de picioare şi de mâini, sunt neputincioşi. Ei se găsesc cu totul în puterea Diavolului şi a organizaţiei sale. Le este imposibil să se elibereze. Şi aşa precum izraeliţii erau în robie în Egipt, tot astfel se află toate popoarele de pe pământ în robia organizaţiei lui Satan. Dumnezeu îi va elibera la timpul său şi în modul său pe care-l crede de bine, şi anume aşa, după cum ne descrie acesta Scriptura, şi cum se arată aici. Noi numai pentru aceea atragem atenţia asupra organizaţiei lui Satan, ca oamenii să se depărteze de la aceea şi să se întoarcă cu toată inima către Dumnezeu şi la Domnul şi astfel să se împărtăşească de binecuvântările lui.

20. Mulţimi nenumărate de oameni se află în prinsoarea organizaţiei Diavolului, fără să ştie ce-i apasă. Între naţiunile de pe pământ, nu încape nici o îndoială, că mulţi domnitori sau conducători ar dori cu sinceritate ca oamenii să trăiască în împrejurări mai prielnice. Mulţi dintre aceşti bărbaţi s-au folosit de toate puterile lor să repare şi să îmbunătăţească sistemele de cârmuire şi stările poporului. Acuma însă a sosit timpul lui Dumnezeu, când trebuie comunicat popoarelor şi domnitorilor, că afară de puterea lui Dumnezeu nimenea şi nimic alta nu poate aduce uşurare şi nici binecuvântare. Este deci important să cunoaştem şi să apreciem organizaţia

Cuprins

lui Dumnezeu, în acelaşi timp să mai putem recunoaşte şi înţelege şi pe organizaţia şi urâciunea organizaţiei lui Satan.

Puterile stăpânitoare de azi

21. Cele mai puternice naţiuni de pe pământ se numesc „creştinătate”, întrucât susţin că religia lor este „religie creştină”. Iar pe celelalte naţiuni, care nu susţin că se închină lui Dumnezeu şi Isus Christos, care însă cinstesc idoli, îi numesc „păgâni”. Sunt două mari organizaţii, organizaţia lui Dumnezeu şi organizaţia lui Satan. Naţiunile de azi de pe pământ la care organizaţie aparţin oare? La această întrebare, probabil că fiecare om cinstit, cu cugetare dreaptă, vrea să răspundă cu sinceritate, deoarece este vorba de binele comun. Prejudecata cuiva faţă de adevăr nu poate să asigure întâietate durabilă pentru nimenea. Deci lasă să luăm la examinare faptele fără prejudecată şi cu sinceritate şi să răspundem la întrebările ivite, aşa după cum sunt faptele.

22. Naţiunile susţin că religia cunoscută sub numirea de „creştinătate”, este creştină. Dar aşa este oare? Un creştin trebuie să fie urmaşul adevărat al lui Isus Christos, trebuie să asculte de Dumnezeu. Înaintea lui trebuie să se închine şi să-l recunoască. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie adevărat pentru dânsul, pentru că marele profet Isus Christos a zis că cuvântul său este adevărul.(Ioan 17:17). Astăzi, însă, foarte mulţi conducători ai „creştinătăţii” neagă adevărul – inspiraţia dumnezeiască a Bibliei—neagă faptul că sângele lui Isus a câştigat preţul de răscumpărare din prinsoarea păcatului şi a morţii, în interesul omenirii. Doar cuvântul lui Dumnezeu declară lămurit, că afară de aceasta nu există alt mijloc de mântuire(Fapte 4:12). Toţi predicatorii curentului modernist neagă că Dumnezeu a creat desăvârşit pe om şi că omul a căzut în urma păcatului, că jertfa lui Isus a fost adusă pentru câştigarea preţului de răscumpărare pentru om. Şi totuşi susţin că sunt creştini şi chiar ei sunt conducătorii religioşi ai creştinătăţii.

23. Însă, în organizaţia lui Dumnezeu, nu pot fi două clase conducătoare diferite, pentru că Dumnezeu nu este părtinitorul neorânduielii. În creştinătate însă sunt două sau mai multe feluri de clase conducătoare, anume moderniştii şi fundamentaliştii, afară de dânşii vin cei cu ştiinţa creştină şi alţii. Fundamentaliştii(ortodocşii) învaţă toţi, fără excepţie, că fiecare are într-însul un suflet nemuritor care, prin urmare, nu poate să moară; care suflet trăieşte mai departe şi după moarte şi anume ,ori mântuit, ori în chinul veşnic. Această învăţătură se bazează pe minciuna lui Satan, despre care Isus a declarat că este părintele mincinoşilor.(Geneza 3:4 ; Ioan 8:44). Conducătorii fundamentalişti, prin această învăţătură, neagă aceea că sângele lui Isus s-a vărsat în scopul să câştige omenirii ocazia pentru primirea vieţii; ei neagă şi aceea că Dumnezeu va face parte tuturora să fie restatorniciţi şi mântuiţi la viaţă veşnică pe pământ.

24. Isus Christos, numele căruia îl poartă întreaga creştinătate, a repetat porunca: „Să nu ucizi” şi a aplicat-o tuturor creştinilor. A învăţat şi aceea că cel ce urăşte pe fratele său este un ucigător de om. Aproape fără excepţie, toţi preoţii modernişti şi ortodocşi au vestit şi învăţat pe popor în spiritul urii şi au îndemnat pe oameni să se omoare unul pe altul. În marele război, două partide au stat faţă-n faţă şi preoţii şi mai marii turmelor creştinătăţii au luat parte la el într-un număr egal, de amândouă părţile; şi toţi au aţâţat pe popor să ucidă pe fraţii lor, care se află de partea duşmanului. La aceasta, desigur, nu spiritul organizaţiei lui Dumnezeu i-a condus.

25. Isus s-a ferit să se amestece în treburile politice ale lumii acesteia, cu toate că era în lume, dar nu făcea parte din ea. El a biruit lumea şi pe învăţăceii săi asemenea i-a îndemnat să biruiască lumea. (Ioan 16:33 ; 8:25 ; 18:36-38). Această poruncă a motivat-o cu aceea ce şi azi este valabil, că Satan este domnitorul sau zeul nevăzut al lumii(Ioan 12:31 ; 14:30). Învăţăcei lui credincioşi, apostolii, pe care Domnul i-a pus ca învăţători şi reprezentanţi, Dumnezeu i-a împuternicit ca să înveţe pe urmaşii credincioşi ai lui Isus, ca să deosebească şi să stea departe de

Cuprins

lume şi să se consacreze pentru lucrul vestirii despre regele lui Dumnezeu şi despre împărăţia lui dreaptă. – II Corinteni 6:17,18 ; Iacov 1:27.

26. Ei au învăţat că cel ce se ţine de urmaş al Domnului şi totuşi se face părtaş sau prieten cu lumea, este desfrânat şi se face duşman lui Dumnezeu.(Iacov 4:4 ; I Ioan 2:15). Însă la politica lumii i-au parte toţi preoţii diferitelor sisteme religioase şi catolicii şi protestanţii i-au parte, ei caută să pună sub controlul lor pe elementele politice ale aşa zisei „creştinătăţi". Aceşti preoţi au desfăşurat activitate în jurul războiului mondial. O astfel de purtare însă se contrazice cu voinţa lui Dumnezeu.

27. Unii poate vor spune: oare la timpul său nu Isus cu apostolii au organizat biserica şi preoţii oare nu la această biserică se alipesc şi acum? Biserica aleasă a lui Dumnezeu de pe pământul natural, Isus şi apostolii au întemeiat-o şi acea corporaţiune creştină a şi urmat într-adevăr învăţăturile lui Isus. Această alegere atunci era curată, pe care apostolul o numeşte ca ,,fecioară curată, logodită cu Christos".(II Corinteni 11:2). Însă mai târziu, Satan a amăgit această organizaţie, prin organizaţia sa proprie.

28. Şi aceea este adevărat că izraeliţii au folosit numele lui Iehova, au fost aliaţii lui şi s-au învoit să facă voia lui. Ei au fost prevestitorii profetici ai poporului lui Dumnezeu. Dar, deoarece au devenit necredincioşi, Dumnezeu şi-a întors favorul său de la ei şi au ajuns în prinsoarea Babilonului. Tot ce s-a întâmplat cu dânşii a avut însemnătate profetică şi a arătat înainte, ce se va întâmpla cu aceia, care în „biserica numită creştinătate", ocupă roluri de conducători.

29. Religia numită ca „religie creştină" şi organizată în această calitate încă cu multe secole mai înainte, a încetat a mai figura ca religia adevărată, deoarece „mai marii turmei", conducătorii, au căzut şi au ajuns în prinsoarea Babilonului, a organizaţiei Diavolului. Aceasta a fost cauzată de necredincioşia lor faţă de Dumnezeu şi Christos, iar cu timpul, Satan a amăgit pe întreaga organizaţie, a stricat-o şi a supus-o stăpânirii sale; pe oameni i-a orbit şi i-a pus pe calea rătăcirii, pierzând calea adevărului şi a studierii cuvântului lui Dumnezeu. De aici încolo, organizaţia aceasta numai cu numele a mai fost creştină, se mai găseau în organizaţie unii oameni buni şi cinstiţi, însă cei mai mulţi au fost făţarnici.

30. Acum ar putea întreba cineva: cu toate acestea nu această religie este creştină? Pentru că nu se poate tăgădui că religia creştinătăţii stăruie lângă numele lui Isus Christos şi a lui Dumnezeu şi doar se roagă şi cheamă în ajutor şi în public numele Domnului Isus Christos şi al lui Dumnezeu. La aceasta răspundem că Satan s-a folosit totdeauna de unelte viclene, amăgitoare. Chiar la începutul istoriei omeneşti a înduplecat pe oameni ca să se numească, în mod făţarnic, după numele lui Iehova; această metodă el a mai aplicat-o de mai multe ori de atunci încoace. – Geneza4:26.

31. Izraeliţii au fost poporul ales al lui Dumnezeu, cu care a făcut legământ şi s-au numit după numele Domnului; însă Dumnezeu aşa a vorbit către ei ,din cauza necredincioşiei lor: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinsteşte cu gura şi cu buzele, dar inima lui este departe de Mine"(Isaia 29:13). Apostolul Pavel, tot în acest fel, a profeţit de timpul în care trăim: „Să ştii că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine.... iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea." – II Timotei 1-5.

32. După cum oamenii din timpul lui Enos erau făţarnici şi se numeau după numele lui Dumnezeu (Geneza 4:26);şi după cum fariseii şi ceilalţi conducători ai evreilor tot după numele lui Dumnezeu s-au numit, dar tot făţarnici au fost şi ei (Matei 23:12-35); asemenea acestora, şi acei conducători religioşi ai creştinătăţii, care susţin, că stau lângă Dumnezeu ,fiindcă i-au pe buzele lor numele lui Christos şi se numesc creştini, însă cu vorbirile şi faptele lor tăgăduiesc serviciul dumnezeiesc şi urmarea lui Christos, sunt făţarnici. ,,Babilon, desfrânata bătrână" aşa a murdărit şi a adus la cele rele pe creştinătatea organizată. Această faptă fărădelege, Satan a săvârşit-o prin înşelăciune, amăgire şi înstrăinarea oamenilor de la Dumnezeu.

Cuprins

33. Unii cercetători ai Scripturii, înainte de venirea Domnului la templul său, aşa au crezut şi au învăţat că sistemul catolic este „Babilonul” şi „mama desfrânatelor”. Însă aici au greşit. Babilonul este organizaţia lui Satan şi aceasta naşte pe celelalte organizaţii. Babilon, desfrânata şi mama desfrânatelor este aceea organizaţie, care a dus şi duce în desfrâu pe celelalte organizaţii. Când biserica de la început a lui Dumnezeu a căzut şi fiind amăgită de Satan a devenit o parte a organizaţiei sale, atunci această organizaţie numită ca biserica sau alegerea lui Dumnezeu, a luat asupra sa numele „mamei şi a părintelui”. Bisericile unite cu pământul şi cu politica lui, cu această ocazie au devenit o parte a organizaţiei Diavolului; aşa s-a întâmplat şi cu organizaţiile protestante; când au căzut au dat mâna cu organizaţia lui Satan, s-au aliat(întovărăşit) cu ea şi prin aceasta s-a făcut vinovaţi de adulter. Diavolul a orbit pe conducătorii sistemelor catolice şi protestante şi i-a condus la fărădelegi, prin amăgire şi înşelăciune.

34. În organizaţiile bisericeşti, catolice şi protestante, au fost şi până acum şi sunt şi acum oameni cinstiţi şi de treabă; ei însă au neglijat ca să umble în lumina lui Christos şi pentru aceasta i-a reuşit lui Satan să-i facă pe aceştia străini faţă de adevăr. Unii dintre dânşii, fiind ei în prinsoarea Babilonului sau a organizaţiei Diavolului, suspină după eliberare şi Domnul a promis ,că la timpul său, îi va elibera.

35. Conducătorii catolici ai creştinătăţii (mai cu seamă în America), acum adeseori predau catedra lor politicienilor şi bărbaţilor financiari, ca să înveţe pe popor, cu toate că ştiu bine că aceştia poate că din plăcere cuvântează, însă despre Dumnezeu şi Christos nu ştiu aproape nimica, ba chiar sunt ateişti(fără credinţă în Dumnezeu). Ba chiar se întâmplă ici-colea şi aceea că invită pe catedrele lor pe rabini, brahmani şi budişti şi pe urmaşii ştiinţei creştine, care toţi neagă sângele lui Isus şi spun poporului că pot crede ce vreau, pentru că o religie este tot atât de bună ca şi cealaltă şi aşa se poate mântui printr-una ca şi prin cealaltă. În toate diferitele sisteme aşa zise „creştine”, pentru aceea a intrat încurcătura, deoarece conducătorii religiilor caută să urmeze o cale de mântuire împotriva îngrijirii Domnului.

36. Pe politicienii şi domnitorii lumii, Babilonul, prin religia sa diavolească, i-a adunat într-o turmă numită „religie organizată” şi i-a îndemnat să se dea la desfrâu nelegiuit cu această organizaţie fărădelege(Apocalips 18:9). Babilon, această organizaţie diavolească şi-a întins braţele periculoase şi a strâns la piept pe marii capitalişti, speculanţi şi stăpânitori comerciali ai pământului şi i-a invitat să ia parte la desfrânările sale nelegiuite. Astfel au fost puşi aceştia de podoabele turmelor lor. (Apocalips 18:3 ; Ieremia 25:34). Deci, istoria vechiului Babilon astfel arată înainte, în mod profetic, starea religioasă actuală a lumii numită „creştinătate” sau creştinătatea organizată.

Egiptul modern

37. Popoarele şi naţiunile de mai multe veacuri stau sub controlul lui Satan, astfel ele sunt o parte din lume, iar „lumea” este organizaţia Diavolului şi constă din o parte văzută şi alta nevăzută. Pentru aceasta le numeşte Scriptura „lumea rea de azi”(Ioan 14:30 ; II Corinteni 4:3,4). Istoria Egiptului, Dumnezeu a însemnat-o ca şi o profeţie şi prin aceasta a prevestit stările de pe pământ de pe timpul când se întoarce Domnul şi îşi întemeiază împărăţia. Egiptul vechi arată mai cu seamă parte comercială şi militară a organizaţiei lui Satan de pe pământ. Pe Isus Christos l-au răstignit în lumea aceasta şi Scriptura spune, că locul unde l-au răstignit este Egiptul.(Apocalips 11:8). Aceasta este o dovadă pe mai departe lângă faptul, că Egiptul a fost organizaţia Diavolului şi că această organizaţie(a Diavolului) şi azi există pe pământ.

38. Egiptul era vestit pentru bogăţia şi puterea militară a lui. Lumea însă nici când nu a fost atât de bogată ca acuma şi mai cu seamă atât de avută, ca naţiunile care se numesc creştine. Dar în creştinătate numai puţini sunt miliardari sau milionari, ceilalţi multe sute de milioane de oameni sunt sărăci, pe care – chiar aşa cum era în Egipt -- cei avuţi îi apasă. Războaiele se

Cuprins

proiectează de stăpânitorii comerciali, deoarece acesta întinde ocazie bună comercianţilor să se îmbogăţească. Marile instalaţii de comunicare(trenuri şi altele),bănci şi instituţii financiare mari, uzine electrice, marile edificii ale oraşelor şi aproape toate ţările care exportă alimente în creştinătate, toate comorile lumii sunt în mâna sau sub controlul acestor stăpânitori financiari. Oare această avere uriaşă şi multele unelte de distrugere fac parte din organizaţia lui Dumnezeu? Are nevoie organizaţia lui Dumnezeu, al cărui cap este Christos, de astfel de unelte şi arme nimicitoare? Că toate aceste lucruri fac parte din posesiunea organizaţiei Diavolului este atât de învederat, ca lumina soarelui şi nimenea nu poate să tragă la îndoială aceasta.

39. Principii comerciali ai pământului primesc religia creştină, deoarece pot să obţină aceasta pentru plată; ei speră, că prin aceasta vor fi scăpaţi de acele plăgi ce au să vină asupra lor pentru specula lor mişelească. Ei s-au înavuţit prin religia falsă a Diavolului şi au putut beneficia de multe lucruri scumpe. Ei au plătit apărarea religioasă şi pentru slujbe(bisericeşti),dar acuma vine timpul cu paşi grăbiţi, în care vor înţelege, că au fost amăgiţi de organizaţia diavolească numită Babilon, dar mai cu seamă de ramura preoţească a lui.

Asiria modernă

40. Asiria veche era o organizaţie puternică politică, în care stăpânitorii politici au fost principali, dar în realitate puterea era în mâna stăpânitorilor comerciali. Puterea comercială a avut de logos pe stăpânirea politică. Au înfiinţat marile organizaţii armate, pe care le-au folosit întru executarea voinţei stăpânitorilor. Întreprinderile sângeroase, nemiloase, ale acestei organizaţii au fost acoperite cu religia Diavolului. Aceasta s-a întâmplat după cum spune profetul: „Din pricina multelor curvii ale curvei plină de farmec, fermecătoare iscusită, care vindea neamurile prin curviile ei şi popoarele prin vrăjitoriile ei”. – Naum 3:4.

41. Asiria modernă, este aşa zisa „creştinătate”; acesta atât de bine seamănă cu Asiria veche, încât putem presupune sigur că istoria Asiriei vechi Dumnezeu a însemnat-o pentru prezentarea stărilor actuale de pe pământ. Acum politicienii naţiunilor sunt la cârmă şi cu gură mare vestesc că numai ei sunt în stare să lecuiască bolile lumii şi că numai ei pot crea nişte stări mulţumitoare. Înapoia dânşilor, ca şi cum ar fi nişte avocaţi, stau puternicii comerciali. Aceştia furnizează echipamente pentru armatele ce stau să execute voinţa domnitorului în statele militariste.

42. Şi după cum elementele politice şi financiare ale Asiriei vechi s-au botezat în religia Diavolului, de asemenea azi elementele religioase ale creştinătăţii dau mână de ajutor puternicilor politicieni şi financiari de pe pământ, să-şi ducă la împlinire treburile în legătură cu politica lumii. Catolici, protestanţi, rabini evrei şi alţi reprezentanţi religioşi cu sigiliul de aprobare pe frunte, împreună slăvesc virtuţile puterilor domnitoare moderne şi se mândresc cu aceea că numai ei pot să aducă pace şi prosperitate între oamenii de pe pământ.

43. Asiria veche era o organizaţie sângeroasă. Dar în ce priveşte vărsarea de sânge, aşa numita „creştinătate”, adică Asiria modernă, este mai păcătoasă decât toate celelalte veacuri ale istoriei universale. Multe milioane şi-au vărsat sângele în războiul mondial şi alte milioane au căzut jertfă stăpânirilor militare ale creştinătăţii.

44. Asiria veche era: „plină de minciună, plină de silnicie”.(Naum 3:1). Cei zece ani în urma războiului mondial, de asemenea arată o icoană de specula vicleană îndreptată împotriva poporului, pentru jefuirea şi pungăşirea lui. Lumea financiară, cu o viclenie bine plănuită, a furat şi a pungăşit pe economi(fermieri din America), în care lucrare a fost ajutată de celelalte două grupe stăpânitoare. Dările le-au ridicat din cale afară, iar, în urma acestor impuneri nebune şi exagerate, făcute în numele binelui public, mulţi şi-au pierdut casele şi moşiile. Funcţionarii publici, în loc să servească poporului, au devenit stăpânitorii(apăsătorii) lor. Deputaţii sunt numiţi de capitalişti, poporului numai atât îi permite, ca să ducă la îndeplinire formalităţile

Cuprins

alegerii a acelora pe care capitalişti îi doresc. Aceasta este aşa îndeosebi în America. Alimentele, precum şi obiectele de îmbrăcăminte, de asemenea sunt în mâna şi sub controlul instituţiilor financiare.

45. Abundenţa în cele materiale nicicând n-a fost aşa de mare ca în timpul creştinătăţii moderne, dar această comoară uriaşă se găseşte în posesiunea câtorva oameni. Naţiunile sunt supra-încărcate de tunuri, vase de război, avioane, materii explozive şi alte materii ce servesc la nimicirea vieţii omeneşti. Deţinătorii puterilor politice fac contracte de pace şi declară că prin acesta pun frâu războiului, în realitate însă, în toate naţiunile creştinătăţii, în acelaşi timp fac mai mari pregătiri de război ca oricând până acuma. Elementul politic, în această pregătire, este mult ajutat de elementele comerciale şi religioase.

46. Cu toate că elementul religios al creştinătăţii susţine că urmează pe Christos, cu toate acestea neagă prezenţa a doua a lui şi împărăţia sa şi nu ascultă şi nici nu dă atenţie cuvântului lui Dumnezeu. Mulţi preoţi şi predicatori religioşi sunt îngâmfaţi şi mândri; fac gură mare, învinuiesc cu mărturie mincinoasă pe adevăraţii servi ai lui Dumnezeu şi vând pe toţi aceia care se străduiesc cu sârguinţă să vestească adevărul poporului, în numele lui Dumnezeu şi al Domnului. Deoarece aceşti conducători religioşi fac parte din organizaţia Diavolului, pentru aceasta celelalte grupuri stăpânitoare îi sprijine din interes.

47. Apostolul Pavel a scris o profeţie foarte potrivită pentru zilele noastre, anume a zis: „Să ştii că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţămitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecaţi, clevetitori, neînfrînaţi, neîmblînziţi, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfaţi; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceştia". –II Timotei 3:1-5.

48. Babilonul, Egiptul şi Asiria reprezintă, deci, cele trei părţi vizibile ale organizaţiei lui Satan şi aceste trei elemente mondiale domnitoare s-au arătat şi la stăpânirile mondiale care s-au ivit mai târziu. În rând au urmat Medo-Persia, Grecia şi Roma. Aceste stăpâniri mondiale toate au urmat religia Diavolului. Religia Romei vechi au numit-o religie păgână. Cu timpul domnitorii mari, politicienii Romei au primit „religia creştină" şi multe au adus în această organizaţie nouă din ceremoniile păgâne. Roma s-a dezvoltat ca o mare putere militară şi interesele comerciale, politice şi religioase au fost unite întru apăsarea poporului.

49. Iar, în urmă, imperiul britanic a ieşit la iveală ca stăpânire mondială în care, tot aşa, grupele politice, comerciale şi religioase formează clasa domnitoare. Şi această stăpânire mondială este o mare putere comercială şi s-a dezvoltat ca o putere militară, iar o parte a factorului guvernamental îl formează conducătorii religioşi. Desigur, nicidecum nu se poate susţinea căci careva dintre aceste stăpâniri mondiale ar fi format o parte a organizaţiei lui Dumnezeu. Şi fiindcă numai două mari organizaţii sunt, în consecinţă şi această stăpânire trebuie să facă parte din organizaţia lui Satan.

50. Aceasta este aşa şi în ce priveşte America. Şi acolo aceste trei elemente ale organizaţiei lui Satan domnesc asupra poporului.

51. Războiul mondial a creat o situaţie favorabilă pentru alcătuirea celei de a opta stăpânire mondială; profeţia a prezis aceasta. (Isaia 8:9,10 ; Apocalipsa 17:9,11). Şi această ligă sau contract a fost adusă în existenţă de politicieni, care au fost ajutaţi într-aceasta de grupele financiare şi militare, iar factorii religioşi ai creştinătăţii au aprobat-o. Aceştia din urmă au declarat pe faţă şi în public în 1919,că împărăţia lui Dumnezeu de pe pământ este înlocuită şi formată din Liga Naţiunilor. Se poate spune sincer că Liga Naţiunilor formează vre-o parte a organizaţiei lui Dumnezeu? Dacă nu, atunci şi acesta este din organizaţia Diavolului.

Împotrivitorul lui Dumnezeu

Cuprins

52. În 1914 Iehova a aşezat pe tron pe Isus Christos. Şi războiul mondial tot în acest an a început şi în timpul războiului mondial s-a arătat ura creştinilor faţă de toţi aceia care ,cu sinceritate şi într-adevăr, au căutat să-i servească lui Iehova Dumnezeu. Marele profet al lui Dumnezeu, prin cuvintele: „Şi veţi fi urâţi de toate neamurile pentru Numele Meu.” – a profeţit înainte despre aceste stări.(Matei 24:9). În 1914 toate naţiunile creştine încurcate în război au arătat şi au dat dovadă de mare ură faţă de aceia care au stat în serviciul lui Dumnezeu şi au mărturisit poporului despre împărăţia lui Dumnezeu şi despre binecuvântările ei pe seama tuturor oamenilor. Pe aceşti puţini urmaşi ai Domnului i-au deţinut pe baza învinuirilor şi mărturisirilor mincinoase, i-au adus în faţa judecătorilor şi i-au judecat pe nedrept. Pe unii i-au băgat în închisoare, i-au bătut, iar pe alţii i-au ucis. Pe unii i-au închis în temniţe militare, s-au purtat brutal faţă de dânşii şi numai pentru aceea, deoarece au încercat să le fie permis să servească lui Dumnezeu, să vestească cuvântul său şi să ţină porunca lui care zice să nu ucizi. O astfel de ură numai din organizaţia lui Satan, îndemnată de Satan, a putut izvorî.

53. În acest timp a apărut „sămânţa lui Satan” şi a „femeii”, care s-au făcut văzute; Iehova a prezis înainte că va pune duşmănie între acestea şi că sămânţa lui Satan va răni călcâiul seminţei femeii. Sămânţa femeii este Christos şi cei din urmă urmaşi credincioşi ai lui de pe pământ, înţelegând şi călcâiul „ membrele picioare”. Această profeţie veche a început să se împlinească în 1918.

54. Cealaltă minune mare sau semn, care a apărut după 1918 acelora care, din harul lui Dumnezeu sunt în stare să înţeleagă vedeniile cereşti, este organizaţia nemiloasă, sângeroasă, a lui Satan, care a stat pregătită pentru înghiţirea împărăţiei lui Dumnezeu, închipuită prin naşterea „copilului bărbat”.(Apocalips 12:1-4). Este fapt bine cunoscut că preoţii şi conducătorii creştinătăţii false urăsc şi persecută furios pe aceia care comunică poporului, că Iehova este Dumnezeul adevărat, Christos este Regele şi că împărăţia lui a sosit; da, pe aceia care vestesc că Iehova a ridicat pe tronul său pe Christos şi , în curând, va întemeia cârmuirea lui dreaptă şi va nimici orice rău. Diavolul urăşte pe aceia care ,cu credincioşie, reprezintă pe Iehova şi se năzuieşte să-i înghită; preoţii şi conducătorii religioşi amintiţi mai sus ai creştinătăţii, fac voia părintelui lor, pentru că ei sunt „sămânţa” lui şi pentru aceasta urăsc pe reprezentanţii credincioşi ai lui Dumnezeu. – Ioan 8:42,44.

55. Satan, pe creştinătatea nominală a făcut-o o parte din Babilon; prin urmare, numele Babilon se poate aplica şi creştinătăţii cu numele, deoarece aceea se ţine de organizaţia lui Satan. Pe domnitorii politici şi financiari ai pământului, religioşii făţarnici ai organizaţiei lui Satan i-au atras în această organizaţie blestemată. Domnul le dă în ştire că au fost înşelaţi, pentru că Domnul a zis că, la timpul său, ei vor cunoaşte într-o măsură oarecare situaţia adevărată şi se vor răfui cu nemernicul de sistem religios.

Starea morală

56. Starea morală de pe pământ a fost rea şi înainte de războiul mondial, dar după războiul mondial decăderea morală este şi mai rea, despre care oricine poate să se convingă. Între funcţionarii şi slujbaşii statului, din zi în zi ce trece, se fac tot mai mari pungăşii. Exploatarea poporului o fac într-o măsură tot mai obraznică, ziarele încontinuu dau seamă de astfel de escrocherii şi întâmplări scandaloase. Chiar şi desfrânarea între copiii şcolari s-a răspândit în aşa măsură, că părinţii nu mai ştiu ce să facă. Mulţi oameni cinstiţi si-au dat concursul mişcărilor, care au ţintit împiedicarea fabricării şi răspândirii băuturilor spirtoase, numai pentru aceea, deoarece au sperat că prin aceasta se va ridica nivelul moral mondial al omenirii. Însă faptele arată că Diavolul devine tot mai mult stăpân pe situaţie şi imoralitatea şi desfrâul se tot lăţeşte din ce în ce.

Cuprins

57. Fumatul şi beţia erau privite chiar şi din partea bărbaţilor – înainte de război – ca nişte lucruri nepotrivite. Dar de la războiul mondial încoace, încă şi femeile beau şi fumează, ba chiar uneori şi mai mult ca bărbaţii, iar acum acest obicei s-a răspândit şi între şcolarii de ambele sexe. Aceste stări îngrijorătoare pe mulţi oameni cu cugetare cinstită îi îndeamnă să caute ceva leac. Aceste stări teribile trebuie să aibă ceva la bază. Marele profet al lui Dumnezeu, în următoarele, arată motivul acestor stări:

58. Iehova ,în 1914, a aşezat pe tronul său pe Regele său uns.(Psalm 2:6). După aceea s-a încins un război în cer; de o parte erau Isus Christos şi îngerii lui, iar de cealaltă parte erau Satan şi îngerii săi; în urma acestui război Satan a fost aruncat jos din cer.(Apocalips 12:7-9). După cum ne spune, pe mai departe însemnarea, cerurile s-au bucurat că Satan a fost aruncat jos din cer, iar tot în acel timp a fost declarat: „„„Acum a venit mântuirea, puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru, şi stăpânirea Hristosului Lui”(Apocalips 12:10). Mai departe ,spune profetul lui Dumnezeu: „Vai de voi, pământ şi mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă ştie că are puţină vreme”.(Apocalips 12:12). Prin aceasta arată profetul că Diavolul îşi concentrează toată atenţia asupra pământului. Cuvântul pământ, înseamnă un lucru care controlează sau păzeşte treburile de pe pământ. Pentru aceasta am văzut, în timpul împlinirii acestei profeţii, mare nedumerire între aceia care au în mână cârmele ţărilor, ei însă nu sunt în stare să recunoască cauzele strâmtorării mari.(Luca 21:25,26). „Marea” din această profeţie înseamnă pe masele poporului, care se neliniştesc pentru starea lor, ce devine din zi în zi mai rea. Deci cauza decăderii morale a acestor zece ani trecuţi, aceste scripturi o arată bine.

59. Este deci convingătoare dovada că Diavolul are controlul asupra treburilor pământeşti. Marele profet al lui Dumnezeu a prezis stările de azi. Satan acum îşi duce la îndeplinire planurile sale bine chibzuite şi cu sforţări disperate caută să întoarcă omenirea de la Iehova Dumnezeu şi vrea să prăpădească omenirea întreagă în vârtejul fărădelegii. El ştie că timpul culminant este aproape; faptele şi desfrânările nebune pentru aceea au ajuns azi la o aşa mare blestemăţie şi arată o situaţie atât de disperată.

60. Politicienii şi domnitorii comerciali pot încerca să dreagă situaţia; preoţii pot să predice, că pe ce cale ar putea aduce pe pământ stări ideale, ei toţi împreună pot să facă şi contracte de pace şi pot să declare şi aceea că pot asigura pământului pace statornică; cu toate acestea, silinţa lor unită va da greş.

61. Nu există o putere pământească care ar putea lecui necazurile de azi. Controlul îl are organizaţia lui Satan; mâinile poporului sunt legate. Acum sunt mulţi oameni de bine, atât în afară de sistemele religioase, cât şi în sistemele religioase, care, cu puteri unite, caută să îndrepte stările de azi; dar aceasta nu le va reuşi.

62. Există însă un leac şi acesta este singurul leac bun. Este foarte important ca popoarele şi naţiunile de pe pământ să aibă ocazie să cunoască acest leac. Pentru aceasta şi-a propus de ţintă revista noastră publicarea acestor fel de înştiinţări. Este foarte important ca poporul să cunoască izvorul necazurilor, pentru că numai aşa este în măsură să aprecieze îndeajuns modul stârpirii celui rău. Dacă vedem din ce se compune organizaţia lui Satan şi cât este de nemiloasă, blestemată, nelegiuită, imorală, sângeroasă şi cât de puternică, atunci vom putea aprecia şi aceea că o putere cu mult mai mare este de lipsă pentru nimicirea ei. Imediat vom înţelege că puterea omenească nu este în stare s-o facă. Şi dacă recunoaştem şi aceea, că presupusa „religie creştină” în politica lumii – sprijine, ajută şi susţine pe această organizaţie diavolească, cu drept cuvânt putem presupune, că aşa numita „creştinătate organizată” nu este religia lui Dumnezeu, ci a Diavolului şi vom cunoaşte şi aceea că „creştinătatea organizată” face parte din organizaţia Diavolului. Aşa vom înţelege şi aceea, că pentru ce persecută preoţii şi conducătorii religioşi de azi pe creştinii cercetători ai Bibliei care, cu umilinţă, vestesc adevărul.

63. Nicicând n-a fost atât de important ca acum să înţeleagă oamenii adevărul. Satan face cele mai disperate sforţări ca să reţină pe oameni de la cunoaşterea adevărului. Pe mulţi domnitori

Cuprins

pământeni îi înşeală şi orbeşte, iar pe popor îl ţine într-o stare oarbă faţă de adevăr. Ce este dar de făcut?

64. Iehova a declarat lămurit ,prin profetul Isaia şi celelalte părţi ale Scripturii, că El vrea să nimicească organizaţia Diavolului, că doreşte ca ea să cadă aşa ca să nu se mai scoale; El va face socoteală cu toate lucrurile nelegiuite de pe pământ şi le va pune capăt şi voieşte să pregătească pământul pentru lucrarea restatornicirii, ce se va începe în curând, sub domnia lui Christos.

65. Isus a poruncit unşilor că, înainte de prăbuşirea completă a organizaţiei Diavolului, trebuie să îndeplinească o mare lucrare de mărturie, după care va veni sfârşitul.(Matei 24:14). Este deci clar, că unşii trebuie să vadă deosebirea dintre organizaţia duşmanului şi cea a lui Satan şi să se conformeze cu totul cerinţelor organizaţiei lui Dumnezeu şi să dovedească credincioşie deplină faţă de El.

Întrebări pentru studiu berean

1. Se contrazice oare expresiunea „pământul rămâne în etern" cu textul din fruntea articolului: „Pământul se clatină, cade şi nu se mai ridică"?

2-3. Explică relaţia Babilonului, Egiptului şi a Asiriei, ce o au cu organizaţia actuală a lui Satan! Ce însemnătate importantă are Babilonul şi pentru ce? Ce judecată cade asupra Babilonului?

4-10. Arată, prin comparaţie, cum a imitat Satan părţile mai importante ale organizaţiei lui Dumnezeu! Ce scop a urmărit Satan prin această faptă stăruitoare a sa?

11. Cum este situaţia prezentă în legătură cu Geneza 3:15?

12-13. Descrie cele „două semne" apărute în cer! Când şi cine le vor cunoaşte pe acelea? Explică însemnătatea lor!

14-16. Descrie stările care îndreptăţesc sfatul: „ Cumpără de la mine alifie de ochi, ungeţi ochii, ca să vezi"! Ce trebuie văzut?

17. Ce a fost scopul învederat al lui Dumnezeu cu aceea că a lăsat să se pregătească însemnări despre Babilon, Egipt şi Asiria şi lasă acum pe poporul său să le cerceteze spre a le înţelege?

18-20. Ce se poate aştepta în privinţa aceasta de la Diavol şi de ce? Aseamănă situaţia poporului de acum cu aceea a poporului Israel din Egipt şi arată ce mare importanţă are azi mărturia adevărului.

21-22. La ce se referă expresiunea „creştinătate" şi „păgânătate"? Arată dacă creştinătatea este creştină, într-adevăr!

23-24. Arată învăţăturile false, cele mai bătătoare la ochi ale creştinătăţii! Numeşte cauza încurcăturii! Arată dacă faptele şi cuvintele(lăudăroşenia) lor se unesc?

25-26. Ce învăţătură trebuie să tragem din purtarea lui Isus faţă de afacerile lumii? Faţă de aceasta cum s-a purtat preoţimea?

27-29. Fă asemănare între Israel şi biserica creştină, în privinţa: 1) organizaţiei; 2) ţinerea legământului şi 3) al urmărilor faptelor lor!

30-32. Dovedeşte din Scriptură şi cu exemple, că un popor poate să se împărtăşească de aprobarea lui Dumnezeu, dacă numai atâta face, că cheamă în ajutor numele lui Dumnezeu şi al Domnului Isus Christos?

33,34. Ce este arătat cu numele „Babilon"? Arată rolul ei ca „mamă" în legătură cu „desfrânările" altor organizaţii religioase!

35-36. Arată şi relaţia ei cu organizaţiile politice şi comerciale ale lumii!

Cuprins

37. Pentru ce este organizaţia lui Satan numită „lume”? În ce legătură stau cu ea popoarele şi naţiunile? Ce scop serveşte însemnarea profeţiei despre vechiul Egipt? Ce este arătat prin expresiunea că: „pe Domnul nostru în Egipt l-au răstigni”?

38-39. Descrie creştinătatea, în rolul ei preumbrit prin bogăţia şi puterea militară a Egiptului! La ce arată aceasta în ce priveşte spiritul conducător al acestei organizaţii? Explică pentru ce s-au botezat în religia creştină elementele comerciale ale epocii noastre?

40-42. Arată cum a ilustrat Asiria veche, îndeosebi pe politicienii creştinătăţii! Ce închipuie aceea că Asiria a primit religia Diavolului din timpul acela?

43-45.Arată faptul că Asiria veche era o organizaţie sângeroasă, „plină de minciuni şi silnicie” şi că ilustrează egoismul şi făţărnicia creştinilor din zilele din urmă!

46-47. Ce spune Pavel despre „timpurile primejdioase” din „zilele din urmă”? Însemnarea lui cum se poate aplica asupra elementului religios al creştinătăţii?

48. În ce măsură s-au arătat elementele stăpânitoare în Egipt, Babilon şi Asiria, la următoarele domnii mondiale? Explică pentru ce „creştinătatea” romană este atât de interesantă şi atât de păgână?

49-51. Arată dacă Britania, Statele Unite sau Liga Naţiunilor fac parte din organizaţia lui Dumnezeu?

52-53. Arată împlinirea profeţiei din Matei 24:9!

54-55. Cum s-a descoperit de la 1918 încoace activitatea „balaurului roşu”?

56-57. Descrie cum a influenţat războiul mondial stările morale de pe pământ!

58. Când a izbucnit războiul în cer? Cu ce rezultat? Cum au primit aceasta sus în cer? Ce înseamnă „pământul” şi „marea”?

59-61. Au ceva efect năzuinţele omeneşti faţă de puhoiul crescând al nelegiuirii de pe pământ? Pentru ce?

62. Este disperată starea poporului? Ce ştim noi lămurit despre măreţia puterii care va aduce eliberarea poporului?

63-64. Pentru ce este atât de important să se vestească hotărârea lui Iehova cu privire la zdrobirea organizaţiei duşmanului şi la eliberarea poporului?

65. Cine va răspândi acum vestea eliberării? Pentru ce este atât de important, ca unşii să vadă clar situaţia prezentă?

DE CE ESTE LUMEA ÎN CONTINUARE EXPUSĂ?

[Conferinţa radio de treizeci de minute]

APROAPE toţi oamenii creştini cred că în cele din urmă lumea va fi convertită. Evident că ei îşi bazează aşteptările pe anumite texte din Scriptură care, în limbajul cel mai clar şi pozitiv, descriu o stare de pace, de neprihănire, justiţie şi dragoste, predominante peste tot pământul. Aceste texte au mandat pentru concluzia că în cele din urmă toate popoarele de pe pământ vor fi în deplină armonie şi vor face voinţa lui Iehova Dumnezeu. Aceste texte prezintă această condiţie fericită ca existentă chiar pe acest pământ al nostru. Există multe astfel de texte. Totuşi, citãm doar câteva.

În Isaia 45: 22, 23 citim: „Întoarceţi-vă la mine şi veţi fi mântuiţi, voi toţi cei de la marginile pământului, căci eu sunt Dumnezeu şi nu este altul! Am jurat pe Mine Însumi; gura Mea a rostit, cu neprihănire, un cuvânt ce nu va fi retras: orice genunchi se va pleca înaintea Mea, şi orice limbă va jura….” Din nou, în Psalmii 150: 6 noi citim: „Tot ce are suflare să-L laude pe Domnul!” În Psalmii 98:1 – 3 este înregistrat că: „mâna lui cea dreaptă şi braţul Lui cel sfânt I-au adus victorie” şi că „toate marginile pământului au văzut mântuirea Dumnezeului nostru. În Isaia

Cuprins

11:9, de asemenea, citim: “Nu se va face nici un rău şi nici o pagubă pe tot muntele Meu cel Sfânt; căci pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr.” La fel, în Isaia 2: 4 citim: ,,Ei îşi vor făuri din săbii pluguri şi din suliţe cosoare; nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altui neam şi nu vor mai învăţa războiul” şi la aceasta se adaugă mărturia lui David, care a spus: ,,El opreşte războaiele până la capătul lumii, zdrobeşte arcul, rupe lancea şi arde în foc carele.” (Psalmii 46: 9). Apoi, la toate acestea, Isus adaugă punctul culminant al cadrului, prin aceste cuvinte: ,,Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi; nu va mai fi nici jale, nici strigăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi s-au dus”. — Apocalipsa 21: 4.

Multe alte texte conţin aceste gânduri. Într-adevăr este imposibil pentru mintea umană să înţeleagă în mod corespunzător toate binecuvântările pe care Dumnezeu le are depozitate pentru cei care vor fi, în cele din urmă, în deplină armonie cu el; şi este cu totul imposibil ca cuvintele să descrie în mod exact.

Într-un contrast puternic cu aceste texte care descriu pacea, libertatea, sănătatea, prosperitatea şi fericirea, sunt multe alte texte care descriu probleme mari pe pământ, ,,cum niciodată nu au fost, de când a fost o naţiune”, care vorbesc despre ,,mânia lui Dumnezeu” şi de ,,ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru”, şi care vorbesc despre elementele topite prin căldură arzătoare şi ,,pământul şi lucrurile care sunt acolo şi sunt arse” şi despre tot pământul consumat de focul geloziei lui Dumnezeu. Aceste texte par să prezinte devastări mari pe tot pământul.

Întrebarea care ne este pusă acum este: ,,Cum putem noi armoniza aceste scene de distrugere şi dezolare cu alte texte înfăţişând pacea şi binecuvântarea pentru toţi oamenii? Atunci când sunt înţelese corect aceste texte ,aparent în conflict, sunt complet compatibile între ele. Ar trebui să fie de la sine înţeles că dacă războaiele ar înceta pe pământ şi neprihănirea, pacea şi fericirea ar putea să prevaleze, atunci ar trebui să existe o schimbare uimitoare, nu numai în privinţa pământului, dar şi în inimile oamenilor. Este de la sine înţeles că toate opresiunile, tirania, corupţia, speculaţiile, egoismul şi lăcomia trebuie să se încheie, în cazul în care astfel de condiţii ar exista.

Domnul Dumnezeu a ştiut acest fapt şi astfel a aranjat pentru a scăpa pământul de rău şi toţi răufăcătorii, înainte de a începe să convertească lumea. Prin urmare, Biblia ne spune despre ,,ziua mâniei lui Dumnezeu” sau ,,Ziua cea mare şi înfricoşată a Domnului”. Acest lucru va cauza o perioadă de necaz cum nu a mai fost de la începutul lumii.

Necazul mare pe pământ trebuie să preceadă era de binecuvântare şi pace, pe care Scripturile o descriu acoperind întregul pământ. Acesta trebuie să aibă loc înainte de convertirea lumii.

Dar de ce trebuie ca necazul să se petreacă primul? Răspunsul, în acest context, este faptul că Satan are o împărăţie păcătoasă şi coruptă pe pământ; o împărăţie care a orbit şi înşelat oamenii cu învăţături false despre Dumnezeu şi Biblie; o împărăţie care a oprimat poporul cu războaie, sărăcie şi suferinţă şi care a umplut pământul cu crimă, corupţie, profitori, fărădelegi şi violenţă. Tot păcatul şi răutatea de pe pământ sunt rezultatul faptului că Satan are o împărăţie bine organizată, în întreaga lume, şi foarte populară, care lucrează în detrimentul oamenilor şi pentru distrugerea drepturilor care le sunt date de Dumnezeu.

Această împărăţie trebuie distrusă înainte de începerea lucrărilor de convertire a lumii; şi Diavolul trebuie să fie legat, plasat sub reţinere permanentă, înainte ca lumea, eventual, să fie convertită. Biblia, în mod repetat, ne spune că Domnul va distruge această împărăţie şi că aceasta va fi prima lucrare a Împărăţiei lui Isus Cristos. Acesta este motivul pentru care o ,,zi a mâniei” este menţionată în Biblie. Aceasta va fi o manifestare a mâniei lui Dumnezeu sau a răzbunării lui împotriva răului şi a tuturor răufăcătorilor.

Să examinăm unele dintre cele mai multe texte pe acest punct. În Psalmii 2:9 ni se spune că ,,naţiunile vor fi sparte în bucăţi ca vasul olarului”. Din nou, în Isaia 34: 2 citim: ,,Domnul este

Cuprins

mânios pe toate neamurile şi furios pe toate oştirile lor. El le nimiceşte cu desăvârşire, le măcelăreşte complet".

În Isaia 30 este înregistrată o imagine remarcabilă cu distrugerea organizaţiei Diavolului şi, apoi, în versetele 27 şi 30 sunt aceste cuvinte: ,, Iată, Numele Domnului vine din depărtare! mânia Lui este aprinsă, şi un pîrjol puternic; buzele Lui Sunt pline de urgie, şi limba Lui este ca un foc mistuitor; suflarea Lui este ca un şivoi ieşit din albie, care ajunge până la gât ca să ciuruiască neamurile cu ciurul nimicirii, şi să pună o zăbală înşelătoare în fălcile popoarelor. Voi însă veţi cânta ca în noaptea când se prăznuieşte sărbătoarea, veţi fi cu inima veselă, ca cel ce merge în sunetul flautului, ca să se ducă la muntele Domnului, spre Stânca lui Israel. Şi Domnul va face să răsune glasul Lui măreţ, Îşi va arăta braţul gata să lovească, în mânia Lui aprinsă, în mijlocul flăcării unui foc mistuitor, în mijlocul înecului, furtunii şi pietrelor de grindină."

Aceste texte şi multe altele, prezintă nu distrugerea pământului practic, ci complet şi veşnic distrugerea împărăţiei lui Satan pe pământ, care a asuprit şi a rănit oamenii timp de multe secole.

Conform Bibliei, va veni timpul când lumea va fi convertită şi atunci nu va mai fi nici un păcat pe pământ. Majoritatea oamenilor creştini, cu toate acestea, susţin că acest lucru nu va avea loc în zilele noastre, ci într-un timp îndepărtat, în viitor; şi aproape toţi clericii sunt de acord cu acest gând. La suprafaţa acestei propoziţii ar fi o concluzie naturală pentru oricine o elaborează, pentru că lumea de astăzi este mai departe de a fi convertită decât oricând înainte. Acum o sută de ani au existat aproximativ 500 de milioane de păgâni pe pământ, dar astăzi există cel puţin un miliard şi sunt cel puţin o mie de păgâni născuţi acolo unde există un convertit. Oricine poate vedea că, prin metodele din prezent, lumea nu va fi niciodată convertită.

Ceea ce tocmai a fost spus se referă la neamurile păgâne . Dar sunt aşa-numitele naţiuni creştine de pe pământ convertite cu adevărat? Să ne uităm la fapte. Viciile celor care folosesc tutun, ale băutorilor de whisky, contrabanda cu rom, sclavia albilor, mita, corupţia, războiul, divorţurile şi scandalurile, crima şi imoralitatea, sunt în mod deosebit vicii ale aşa-numitelor naţiuni creştine. Orice persoană care gândeşte poate vedea că aceste vicii sunt în creştere rapidă; aşa mult, încât este imposibil să se construiască închisori şi penitenciare suficiente să aibă grijă ,în mod corespunzător, de cei care încalcă legea şi sunt condamnaţi, să nu mai vorbim de miile de cazuri în care penitenciarele nu sunt asigurate şi infractorii evadează. Apoi, din nou, preoţii se plâng în continuare de rândurile goale din biserici şi, ca rezultat, cutiile de colectare goale. Statisticile arată că există peste 30.000 de biserici în Statele Unite fără pastor. Într-adevăr, în scopul de a arăta o creştere a numărului membrilor, multe biserici au fost nevoite să recurgă la ceea ce se numeşte ,,rolul leagănului", care înseamnă că, atunci când un copil în vârstă de câteva zile sau câteva săptămâni este amplasat în leagănul care este păstrat în biserică, este considerat a fi un membru al bisericii. Toate aceste lucruri tind să arate lipsa de interes pentru religie care caracterizează zilele noastre.

Pentru a fi convertită, o persoană trebuie să aibă credinţă în Dumnezeu; trebuie să creadă că Isus este Fiul lui Dumnezeu; că Isus a fost despărţit de păcătoşi; că el a murit pentru păcatele oamenilor; că el a înviat şi că mântuirea vine numai prin credinţa în vărsarea sa de sânge. Aceasta înseamnă să crezi în Biblie ca în Cuvântul lui Dumnezeu şi că mesajul său este adevărul; şi, de asemenea, să asculţi învăţăturile acelui cuvânt. Nici un om nu poate să fie creştin, nici nu poate câştiga viaţa veşnică, cu excepţia cazului în care el crede astfel şi ascultă.

Dar de ce preoţii şi alţii nu au reuşit să convertească lumea? Unul dintre motivele eşecului lor este faptul că le lipseşte, atât puterea ,cât şi înţelepciunea să o facă. Lor le lipseşte puterea de a lega pe Diavolul şi pentru a limita răul şi Scripturile ne învaţă că este necesar să îl legi pe Diavol, în scopul de a converti lumea. Prin urmare, motivul eşecului lor este că Diavolul nu este încă legat.

Cuprins

Un alt motiv este faptul că nu este încă timpul cuvenit al lui Dumnezeu pentru a converti lumea. Când oamenii învaţă lecţia, şi anume că Dumnezeu are timpuri şi perioade pentru a face toate caracteristicile diferite ale operei sale şi că el a stabilit acestea după puterea sa proprie, înseamnă că ei o vor şti bine.

Apostolul Pavel spune: ,,Pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit" (Faptele Apostolilor 17: 31) Ah, da! Iehova Dumnezeu a rânduit ziua cea mare a judecăţii, de o mie de ani. El a rânduit, de asemenea, un om special, Domnul Isus Cristos. Lumea va fi convertită atunci când lucrarea din ziua judecăţii este terminată. Pe perioada zilei judecăţii de o mie de ani ,Satan va fi legat.

Timp de aproape 1900 ani Isus a aşteptat timpul potrivit al lui Dumnezeu, timpul stabilit de Dumnezeu pentru el pentru a începe lucrarea sa de convertire a lumii. În timpul acestor 1900 de ani, în timp ce Isus a aşteptat, preoţii şi misionarii au fost foarte activi în încercarea de convertire a lumii. Dumnezeu a prevăzut rezultatul eforturilor lor mari şi le-a avut pe toate înregistrate în Biblie cu peste optsprezece secole în urmă. Să citim înregistrarea şi apoi fiecare poate judeca dacă situaţiile sunt adevărate sau nu.

2 Timotei 3: 13: ,, Dar oamenii răi şi înşelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alţii, şi se vor amăgi şi pe ei înşişi." Versetele de la unu la cinci ,din acelaşi capitol spun: ,, Să ştii că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţămitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecaţi, clevetitori, neînfrînaţi, neîmblînziţi, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngîmfaţi; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceştia."

Din moment ce Biblia ne învaţă clar că lumea urmează să fie convertită, o întrebare bună de spus în acest moment este: ,,Cum intenţionează Dumnezeu să-şi facă munca?" Răspunsul este găsit în Biblie. În 1 Corinteni 1: 21 citim: "Căci întrucît lumea, cu înţelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înţelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioşi prin nebunia propovăduirii crucii.". În simplă frază, aceasta înseamnă: După ce înţelepţii nu au reuşit să convertească lumea, Dumnezeu îşi propune să o facă prin metoda simplă şi aparent prostească de a predica. Este reconfortant să se ştie că a venit timpul şi că lucrarea de predicare a început.

O altă întrebare corectă de spus, în acest moment, este: Ce trebuie predicat? Să notăm, în special, ceea ce Biblia spune că trebuie să fie predicat. În Isaia 61:1,2 este scris: ,,Domnul m-a uns ca să aduc celor sărmani vestea bună; . . . m-a trimis să-i vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc celor captivi eliberarea şi celor legaţi izbăvirea; să vestesc anul de îndurare al Domnului şi ziua răzbunării Dumnezeului nostru, să mângâi pe toţi cei ce jelesc." Isus a spus: ,,Trebuie să predic şi în alte cetăţi Evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu, căci pentru aceasta am fost trimis.,, (Luca 4: 43). În Luca 9: 2 citim că Isus i-a trimis pe cei doisprezece apostoli să propovăduiască împărăţia lui Dumnezeu. Pavel spune: ,,Căci Cristos nu m-a trimis să botez, ci să vestesc Evanghelia; . . . însă noi Îl predicăm pe Cristos cel răstignit." (1 Corinteni 1: 17, 23) Din nou, Pavel spune: ,,Căci este vai de mine dacă nu vestesc Evanghelia!" (1 Corinteni 9: 16) Şi, din nou: "Dacă un om anunţă o altă veste bună, să fie blestemat. Galateni 1:8.

Astfel, am văzut că predicarea adevărului, care va arăta la oameni că Dumnezeu este dragoste, este modul lui Dumnezeu de convertire a lumii. În armonie cu acest gând sunt mai multe texte din Scriptură care ne spun că cunoaşterea de Domnul va umple întreg pământul aşa cum apele acoperă adâncul.

Dar când este acest lucru înfăptuit? Din nou vom merge la Biblie pentru răspuns. În Fapte 17: 31 citim: „Pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit" Fie ca noi să obţinem acest gând. Dumnezeu a rânduit o zi, a predestinat-o, ne spune

Cuprins

că este vorba de o mie de ani şi că Satan va fi legat în acea zi, şi în timpul acestei zile lumea va fi convertită.

Acest text spune că Dumnezeu va judeca lumea, ceea ce înseamnă că el va da oamenilor adevărul şi fiecare trebuie să decidă dacă îl va accepta sau nu, dacă el îşi va aduce viaţa în armonie cu el sau nu. Aceia care acceptă vor avea viaţă veşnică, iar cei care nu-l vor accepta, vor primi distrugere veşnică sau a doua moarte. Astfel, adevărul va fi judecător, cum a spus Isus: ,,Cuvântul pe care l-am spus este cel care îl va judeca în ziua din urmă". (Ioan 12: 48). Din nou, în Isaia 26: 9 citim: ,,căci atunci când judecăţile Tale sunt pe pământ, locuitorii lumii învaţă despre neprihănire." Astfel, vedem că ziua judecăţii şi împărăţia lui Cristos sunt unul şi acelaşi lucru. Împărăţia lui Cristos este clădită cu scopul de a face o lucrare de judecată; şi, de aceea, Isus a spus: ,,Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata I-a dat-o Fiului." — Ioan 5: 22.

O altă caracteristică a acestei lucrări de judecată este că Isus va avea biserica cu el în glorie, ca ajutor în această lucrare de judecată. Apostolul spune: ,,Sau oare voi nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea?" (1 Corinteni 6: 2). Sfinţii sunt adevărata biserică, ei sunt cei ale căror nume au fost scrise în cartea vieţii Mielului, de-a lungul erei creştine. Conform Apocalipsei 14:1 – 4, există numai 144.000 de membri.

Aceşti sfinţi sunt numiţi mireasa, soţia Mielului, de asemenea, Biserica lui Dumnezeu; aceştia vor fi moştenitori împreună cu Isus în împărăţie şi vor domni cu el o mie de ani. Ioan spune căci "ei vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Cristos şi vor domni cu El timp de o mie de ani." Apocalipsa 20: 6. Dumnezeu nu a încercat să convertească lumea în această perioada creştină. El a fost angajat exclusiv în activitatea de căutare a clasei acestei biserici. Convertirea lumii va fi realizată în timpul domniei lui Cristos, în timpul împărăţiei lui Cristos, în timpul zilei mari de judecată a lumii, prin Isus Cristos şi Biserica Sa.

Vor reuşi Isus şi biserica să convertească toţi oamenii? Conform Bibliei, cei care vor locui pe pământ atunci, când împărăţia este pe deplin stabilită şi toţi cei din mormintele lor, vor împărtăşi deopotrivă această lucrare de binecuvântare făcută de mâna Domnului. Ei vor trebui să înveţe că scopul lui Dumnezeu a fost să populeze pământul cu o rasă de fiinţe umane perfecte şi fără de păcat. Ei vor trebui să înveţe că prin unicul păcat al lui Adam întreaga familie umană a fost condamnată; şi că această condamnare a venit asupra lor prin legea eredităţii, dată de Dumnezeu. Ei vor învăţa că această pedeapsă a însemnat moartea lor şi că ar fi fost o moarte perpetuă dacă Dumnezeu nu ar fi aranjat răscumpărarea rasei; că Dumnezeu, în dragostea şi mila lui, a dat morţii cea mai scumpă comoară a inimii sale şi anume Fiul său mult-iubit, ca rasa să poată fi salvată din puterea mormântului. Ei vor trebui să înveţe că Isus a murit pentru păcatele lor şi că Dumnezeu l–a înviat din morţi în a treia zi; că oricine va accepta aceste fapte, le va crede şi va fi recunoscător, şi va încerca, după aceea, să trăiască supunându-se lui Iehova Dumnezeu, i se va da dreptul şi privilegiul de a trăi pe pământ pentru totdeauna, în perfectă fericire şi sănătate. Fiecare trebuie să ajungă la o cunoaştere a acestor adevăruri, precum apostolul ne spune: ,,Acest lucru este bun şi bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care doreşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoaşterea adevărului." (1 Tim 2: 3, 4) Observăm că acest text spune că oamenii vor fi mai întâi salvaţi, iar mai târziu aduşi la cunoaşterea adevărului. Acest lucru este în armonie exactă cu faptele. Oamenii sunt mai întâi salvaţi de la moartea adamică, datorită preţului răscumpărării plătit prin Isus. Apoi, aceştia sunt aduşi la o cunoaştere a adevărului.

Dar oare toată lumea va ajunge în punctul de a-l crede pe Cristos şi de a-l recunoaşte ca Mântuitor al lor? Biblia răspunde: Nu! Ea ne spune că vor fi unii care, atunci când învaţă adevărul, vor fi atât de încăpăţânaţi şi premeditaţi ,că vor refuza să-l accepte pe Isus ca Mântuitor personal. Aceştia nu vor fi convertiţi; pentru adevărata convertire este necesară o schimbare a inimii, precum şi o schimbare de comportament. Apostolul menţionează această clasă a intenţiei, spunând că: ,,Dacă noi păcătuim în mod intenţionat, după ce ni s-a făcut cunoscut adevărul, nu

Cuprins

mai este nici o jertfă pentru păcat." (Evrei 10: 26) Aceasta înseamnă că jertfa pe care Isus a făcut-o pentru toată omenirea nu va folosi păcatelor intenţionate.

Un păcat premeditat este o respingere intenţionată şi premeditată a adevărului, atunci când este clar care este adevărul şi pentru un astfel de păcat nu există nici o iertare. O astfel de inimă este rea, dincolo de puterea de a fi descrisă prin cuvinte. O astfel de persoană este inaptă în a se bucura de binecuvântările din viaţă pe care Dumnezeu le doreşte tuturor. O astfel de persoană va fi întotdeauna o ameninţare la viaţa, libertatea şi fericirea altora; şi Dumnezeu a decretat că aceasta nu trebuie să aibă viaţă veşnică, că vor muri de a doua moarte, pe care Apocalipsa o descrie printr-un lac de foc şi pucioasă. Un incendiu de pucioasă este extrem de distructiv, prin urmare, un lac de foc şi pucioasă este o imagine perfectă pentru a doua moarte, distrugerea. Cei care vor fi rămas, vor fi solid convertiţi. Apoi, tot ce are suflare trebuie să-l laude pe Domnul.

Preoţii, evangheliştii, misionarii şi alţii nu sunt de vină pentru eşecul lor de a converti lumea, din mai multe motive: În primul rând, Dumnezeu nu a vrut s-o convertească până în timpul celor o mie de ani. În al doilea rând, aceştia nu aveau înţelepciunea sau puterea de a face acest lucru. În al treilea rând, metoda lor a fost complet greşită. În al patrulea rând, Diavolul nu a fost legat.

CINE ESTE IEHOVA? CINE ESTE ISUS?

[Conferinţa radio de cincisprezece minute]

ESTE un fapt regretabil că majoritatea oamenilor ştiu foarte puţin despre cele două fiinţe mari din univers, Iehova Dumnezeu şi Fiul Său Isus. Biblia ne dă o revelaţie clară despre amândoi, dar totuşi foarte puţini oameni sunt suficient de interesaţi de Biblie pentru a citi, precum şi numărul celor care o studiază este mult mai mic.

Scopul acestui curs este de a analiza, pe scurt, ceea ce Biblia are de spus despre Iehova Dumnezeu şi Isus, Fiul lui. Cine sunt ei, şi care este relaţia lor?

Să-l analizăm primul pe Iehova. Ce spune Biblia despre el? Aceasta ne învaţă, în primul rând, că el nu este o fiinţă creată, că el a existat dintotdeauna şi, prin urmare, este fără început şi fără sfârşit, din veşnicie în veşnicie. În Psalmii 90: 2 citim: „din veşnicie în veşnicie, Tu eşti Dumnezeu." În continuare, arată că toată creaţia, fie însufleţită sau neînsufleţită, vine de la Iehova Dumnezeu. Pavel spune că există doar un singur Dumnezeu şi că el este Tatăl tuturor. (Efeseni 4: 6 ; 1 Corinteni 8:6). Ni se spune, în continuare , că este atotştiutor, atotputernic, iubitor şi corect şi că mila Lui ţine pentru totdeauna. El este Creatorul tuturor lucrurilor şi spune Iacov, capitolul 1, versetul 17: „Orice ni se dă bun şi orice dar desăvârşit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor,"

Numele Lui este Iehova, iar el declară că nu va da numele său sau onoarea la altul. În Isaia 42:8 citim: „Eu sunt Iehova; acesta este Numele Meu! Nu-Mi voi da slava altuia". El, prin dragoste şi bunăvoinţă, a spus că toţi cei care vor asculta legea Lui, atunci când o vor înţelege, vor avea viaţă veşnică şi prin proorocii Lui sfinţi, în mod repetat, el ne asigură că scopul său va fi, în cele din urmă, pe deplin realizat.

Isaia 45: 23 spune: „ Pe Mine Însumi Mă jur, adevărul iese din gura Mea şi cuvântul Meu nu va fi luat înapoi: orice genunchi se va pleca înaintea Mea, şi orice limbă va jura pe Mine." Din nou, în Isaia 55:11 citim: „ Tot aşa şi Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea şi va împlini planurile Mele." Nu există nici o altă fiinţă din universul larg, care poate vorbi cu un caracter atât de pozitiv. El este cel Atotputernic şi Unicul suprem. Înţelepciunea şi puterea lui sunt limitate numai prin dreptatea şi dragostea lui. El poate şi va face orice dreptatea şi iubirea vor aproba.

Cuprins

Iehova Dumnezeu declară că el este iniţiatorul cărţii, cunoscută oamenilor astăzi ca Biblia; că el i-a inspirat pe oamenii sfinţi să o scrie. Citim în 2 Petru 1: 21 că: „profeţia n-a fost niciodată adusă prin voinţa omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, fiind purtaţi de spiritul sfânt." Biblia este, cu precădere, o carte profetică, în care Dumnezeu a înregistrat preocupările lui referitoare la pământ şi familia umană; ea declară că Dumnezeu a stabilit potrivit timpul şi perioadele pentru îndeplinirea acestor profeţii, şi că fiecare profeţie se va împlini exact la timp, nu înainte de sau după timpul predestinat al lui Dumnezeu.

Multe profeţii au fost îndeplinite la prima venire a lui Isus, suficiente pentru a dovedi unei persoane care dă materiei o analiză atentă, că nici un om nu ar putea prezice aceste lucruri fără inspiraţie divină. Biblia este singura carte scrisă prin inspiraţie, de aceea este singura carte care conţine adevărul. În furnizarea acestui rezultat, Dumnezeu a avut grijă să-l aranjeze, în aşa fel încât duşmanii lui să nu-l poată înţelege. Isus, însuşi, este autoritatea pentru această afirmaţie.

Cu o anumită ocazie, ucenicii lui Isus l-au întrebat de ce el a vorbit întotdeauna în parabole, atunci când s-a adresat mulţimilor. Răspunsul lui a fost: „De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei, cu toate că văd, nu văd, şi cu toate că aud, nu aud, nici nu înţeleg. Şi cu privire la ei se împlineşte proorocia lui Isaia, care zice: „Veţi auzi cu urechile voastre, şi nu veţi înţelege; veţi privi cu ochii voştri, şi nu veţi vedea. Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, şi-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înţeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, şi să-i vindec."(Matei 13:13 – 15) Aceasta înseamnă, pur şi simplu, că oamenii nu au vrut să audă adevărul şi şi-au închis ochii şi urechile faţă de el.

Nici unul care iubeşte nedreptatea, care este ipocrit, necinstit sau are prejudecăţi, nu poate înţelege Biblia. O astfel de persoană va rezista adevărului şi îşi va închide mintea la el. O astfel de persoană, atunci când se confruntă cu un text care nu-l va mulţumi sau nu va fi conform crezului său, invariabil exclamă: „Ei bine, nu aveţi cum să mă faceţi să cred asta!"

Oricine care critică, contrazice sau refuză declaraţiile din Biblie, nu este numai impertinent, dar astfel dezvăluie faptul că el are o mult prea bună părere despre el însuşi. Pentru a înţelege Biblia, el trebuie să o abordeze cu o inimă sinceră, o minte reverenţioasă şi cu spirit de rugăciune. El trebuie să fie dispus să fie învăţat.

Nici o fiinţă umană nu poate înţelege pe deplin grandoarea şi maiestatea lui Iehova Dumnezeu. Când sunt corect apreciate toate acestea, fiecare fiinţă umană va oferi lui Dumnezeu devotamentul cel mai loial al inimii sale; limba lui va cânta laudă lui Dumnezeu pentru totdeauna şi viaţa lui va fi cedată în serviciul lui Dumnezeu.

Acum, să analizăm pe scurt a doua mare existenţă adusă în atenţia noastră în Biblie. Numele lui este Isus. Cine este el? Peste tot Biblia declară că Iehova este Tatăl lui Isus şi că Isus este Fiul lui Dumnezeu. În ciuda acestui fapt, majoritatea oamenilor cred ideea lipsită de sens cum că Dumnezeu şi Isus sunt una şi aceeaşi persoană. Ei îşi închid mintea lor la faptul că un tată şi un fiu nu pot să fie una şi aceeaşi persoană. Cât de prostesc este să se gândească la un fiu ca fiind tatăl său şi la un tată ca fiind fiul său propriu! Mulţi oameni nu au reuşit să vadă că, în timp ce Dumnezeu nu a avut nici un început, Isus a avut un început. Biblia ne spune, în mod repetat, că el este singurul Fiu al lui Dumnezeu. Cuvântul „născut" înseamnă a începe.

În timp ce Dumnezeu nu a fost creat, ni se spune că Isus a fost „începutul creaţiei lui Dumnezeu". (Apocalipsa 3: 14). Din nou, dacă Isus ar fi fost însuşi Dumnezeu, atunci când el a murit pe cruce, aceasta ar însemna că nu a fost nici un Dumnezeu în univers timp de trei zile, pentru că Isus a fost mort şi îngropat în mormântul lui Iosif din Arimateea timp de trei zile, iar în a treia zi Dumnezeu l-a ridicat din morţi. În 1 Corinteni 15: 4 citim că Isus a fost înviat în a treia zi şi în Faptele Apostolilor 2: 24, la fel şi în şaisprezece alte texte, este în mod clar declarat că Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morţi. Acest fapt dovedeşte că Dumnezeu era viu şi că a fost Isus cel care a murit. În continuare, dovedeşte că Isus a fost cu adevărat mort şi că a fost necesară puterea atotputernică a lui Iehova pentru a-l ridica din morţi. Doctrina "Trinităţii" ne învaţă că

Cuprins

Dumnezeu şi Isus sunt una şi aceeaşi persoană, şi că, atunci când Isus a murit, a fost cu adevărat Dumnezeu cel care a murit. Această învăţătură se găseşte în crezuri şi cărţi de cântece, dar nu este acceptată de către un singur text al Scripturilor. Este acum cunoscut faptul că în textul găsit în 1 Ioan 5:7, care spune: Căci sunt trei care depun mărturie: Tatăl, Cuvântul şi Duhul sfânt, iar aceştia trei sunt unul", cuvintele „Tatăl, Cuvântul şi Duhul sfânt, iar aceştia trei sunt unul" nu au fost găsite în nici un manuscris vechi şi sunt, prin urmare, un fals şi nu fac parte din Biblie.

Cuvintele lui Isus, găsite în Ioan 10: 30, pe care le citez: „Eu şi Tatăl una suntem", nu dovedesc doctrina "Trinităţii". Ele nu dovedesc că Dumnezeu şi Isus sunt una şi aceeaşi persoană. Isus s-a rugat la Tatăl său, în numele ucenicilor Lui, zicând: „Şi mă rog nu numai pentru ei, ci şi pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toţi să fie una, cum Tu, Tată, eşti în Mine, şi Eu în Tine; ca, şi ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis." (Ioan 17: 20, 21) Desigur, Isus nu s-a rugat ca cei unsprezece apostoli să fie o persoană unitară cu Isus şi Dumnezeu. Unitatea menţionată aici este o unitate de scop şi efort şi nu o unitate de persoană.

Astfel, doctrina „trinităţii" cade, nefiind susţinută de către un singur text al Scripturii şi, cu siguranţă, este neacceptată de către bunul simţ.

Cine este Isus? Răspunsul este: El este Fiul lui Iehova Dumnezeu şi este primul născut al lui Dumnezeu şi unicul Fiu născut. Acest lucru înseamnă că el a fost singurul pe care Dumnezeu l-a creat vreodată în mod direct. După crearea Fiul lui, Dumnezeu a atribuit lucrarea de creaţie Fiului Său şi i–a dăruit puterea şi autoritatea de a crea toate celelalte fiinţe şi lucruri. Scripturile sunt cele mai clare şi pozitive pe această temă.

În Efeseni 3: 9 citim: „Dumnezeu, . . . care a creat toate lucrurile prin Isus Cristos .'' Din nou, în Coloseni 1:15, 16 citim despre Isus că : „El este chipul Dumnezeului nevăzut, întâiul născut din toată creaţia, pentru că prin el au fost create toate celelalte lucruri din ceruri şi de pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute." Din nou, Isus a spus: „pentru că Tatăl este mai mare decât mine." (Ioan 14:28) Şi din nou, Isus a spus: „Eu nu pot face nimic de la mine. Judec după cum aud." — Ioan 5: 30.

Cu o anumită ocazie, Isus a spus: „Înainte de Avraam am fost Eu ". Ce a vrut să spună prin această declaraţie? Desigur el nu a vrut să spună că el a fost Dumnezeu, ci a vrut să spună că el a existat înainte de Avraam. În Ioan 1: 1, suntem clar informaţi că Isus a avut un început. Traducerea corectă din greacă prevede: „La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era un dumnezeu." Astfel, Scripturile ne arată că au existat doi dumnezei sau doi puternici: Iehova Dumnezeu, Cel Suprem Atotputernic şi Unic şi Isus, celălalt puternic, pe care Dumnezeu l-a delegat cu putere mare şi autoritate şi care a fost agentul Tatălui în toată munca sa creatoare. Astfel, Scripturile ne învaţă că Dumnezeu şi Isus sunt două fiinţe separate şi distincte şi sunt întotdeauna menţionate ca Tatăl şi Fiul. În 2 Ioan 9 citim: „Cine rămâne în această învăţătură, acela îi are şi pe Tatăl, şi pe Fiul." Cei care pretind că Dumnezeu şi Isus sunt una şi aceeaşi persoană, neagă această învăţătură.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L 1 Noiembrie 1929 Nr. 21

Ziua pregătirii de război

„Scuturile vitejilor săi sunt roşii, războinicii sunt îmbrăcaţi cu purpură; fulgeră carele de focul oţelului în ziua sorocită pregătirii de luptă şi suliţele se învârtesc” – Naum 2:3.

Fulgerele lui Iehova ne descoperă acum că „ziua pregătirii de război” nu este aceiaşi cu ,,pregătirea drumului înaintea Domnului”. Domnul a trimis pe solul său iubit la timpul său binevenit, să pregătească drumul înaintea lui (Maleahi 3:1). Acest timp s-a început în anul 1878 şi a ţinut până în anul 1918. „ Ziua înarmării”(ziua pregătirii) însă, pe care o descrie alt profet, a început atunci şi încă nu s-a terminat. (Naum 2:3). Această profeţie, amintită mai în urmă, atunci se va împlini, când Mihail, marele Comandant se va scula. (Daniel 12:1). În acest timp „ porneşte nimicitorul împotriva ta”.(Naum 2:1). Profeţia lui Naum acum este în curs de împlinire şi trăim în „ ziua pregătirii” descrisă de profet.

2. Iehova face pregătiri de război împotriva duşmanului. Ciocnirea cea mare nu se poate înlătura. Iehova a prezis, prin profetul său, timpul când va întinde paharul mâniei sale tuturor naţiunilor. Dacă învăţătorii creştinătăţii organizate s-ar fi alipit de cuvântul lui Dumnezeu şi dacă s-ar fi îngrijit ca poporul să înţeleagă adevărul, atunci marele război al creştinătăţii se putea înlătura. Acum însă este târziu! (Ieremia 23:21,22). Atunci când Iehova a îndrumat pe profetul său să ia paharul mâniei sale şi să-l întindă tuturor naţiunilor, prin acest fapt El a declarat în mod profetic hotărârea sa: „Căci aşa mi-a vorbit Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Ia din mâna Mea, acest potir plin cu vinul mâniei Mele şi dă-l să bea toate neamurile la care te voi trimite. Vor bea, şi se vor ameţi şi vor fi ca nişte nebuni, la vederea săbiei pe care o voi trimite în mijlocul lor! … tuturor împăraţilor de la miazănoapte, de aproape sau de departe, şi unora şi altora, şi tuturor împăraţilor lumii care sunt pe faţa pământului. Iar împăratul Şeşacului va bea după ei”. – Ieremia 25:15,16,26.

3. „Paharul vinului mâniei” este simbolul acelei băuturi, pe care trebuie să-l golească toţi domnitorii pământului, la ordinul lui Iehova. „Şeşac” este una din numirile Babilonului şi reprezintă organizaţia Diavolului. Şi pentru aceasta se referă profeţia îndeosebi la aşa-zisa creştinătate, adică la ,,creştinătatea organizată sau cu numele”. Aceasta se poate aplica la toate religiile Diavolului, însă aceia care se bucură de ocaziile înţelegerii hotărârilor lui Dumnezeu, au mai mare răspundere. Dumnezeu comunică naţiunilor scopul său în timpul pregătirii de război. – Matei 24:14.

4. Iehova a prevestit, prin profetul său, sfârşitul timpurilor păgânilor, al lumii şi începutul împărăţiei lui Christos; a zis că aceasta se va dovedi prin războiul mondial şi foametea, bolile molipsitoare, mizeriile naţionale, strângerea evreilor în Palestina şi unirea organizaţiilor religioase, care vor urma războiului, într-un timp foarte scurt. Evenimentele ce au avut loc arată că sunt un rezultat al împlinirii acestei mari profeţii, începută la anul 1914. În timpul de la 1914 până la 1918, Isus Christos, în calitate de mare Executor al lui Iehova, a aruncat afară din cer pe Satan.

Cuprins

5. După aceasta urmează înarmarea pentru nimicirea organizaţiei lui Satan, pentru lupta cea din urmă. Organizaţia blestemată, care ţine sub controlul său pe naţiunile de pe pământ va fi nimicită, încă înainte de timpul când Isus Christos, Domnitorul de drept al pământului, ar întrona dreptatea internaţională de pe pământ. După cum marele profet a prezis aceasta, Satan îşi îndreaptă acum toată atenţia la afacerile de pe pământ şi, deoarece „ ştie că puţin timp mai are, se înarmează pentru războiul din urmă”. (Apocalips 12:12 ; 16:14). Omenirii încă nu i s-a descoperit data exactă a marelui război; deoarece ,însă, pregătirile acestui război decurg înaintea ochilor noştri, toate semnele arată că războiul va avea loc nu peste mult.

6. Profetul Naum a văzut o vedenie despre Ninive, capitala Asiriei şi profeţia sa o începe cu următoarele cuvinte: „ Profeţie asupra Ninivei”. (După alte traduceri: „ Sarcina Ninivei”). „ Sarcina” sa înseamnă „ profeţia nimicirii”. Profeţia vorbeşte, după aceea, despre ziua înarmării lui Dumnezeu, despre răzbunarea sa faţă de duşmanii săi şi despre înarmarea lui Satan.

7. Asiria, după cum am mai arătat în revistă, în frunte cu elementul politic, arată pe organizaţia lui Satan, care mai este sprijinită de organizaţiile religioase şi comerciale. Faptul că profeţia lui Naum sună împotriva Ninivei, capitala Asiriei, arată pronunţat că ziua pregătirii arată un astfel de timp, când politica predomină societatea omenească şi când puternicii politicieni sunt sprijiniţi de mai marii comercianţi şi capitalişti şi de elementele religioase.

8. Situaţia dominantă de azi corespunde întocmai descrierii profetului. Factorii politici tot încheie pacte de pace şi alte contracte şi declară că doresc să întărească temeinic democraţia pe pământ şi, astfel, pământul îl vor face o locuinţă ideală. În această năzuinţă a lor sunt sprijiniţi de factorii financiari şi comerciali care, de asemenea ,strigă tot „ pace” şi, în acelaşi timp, mari sume învestesc în scopuri de război. Ei susţin că pacea aşa se poate asigura, dacă se pregătesc de război. După susţinerea lor, cu alte cuvinte ,dacă voim să împiedicăm pe doi oameni care vor să se ucidă, îi înarmăm până în dinţi.

9. Preoţii şi conducătorii religioşi sprijine nelimitat astfel de mişcări pacifiste şi pregătiri de război. Conducătorii religioşi joacă mare rol la conferinţele ţinute spre împiedicarea războaielor din lume. Marea putere politică numai acum a redat puterea lumească capului bisericii romane şi, în relaţie cu aceasta, îi mai dăruiesc mari sume de bani, deoarece puterea financiară, de asemenea este interesată la dânşii. Aceste fapte dovedesc că factorii politici deţin puterea, iar capitalismul şi conducătorii religioşi ocupă loc în căruţă şi toată unirea aceasta se apropie de o răspântie. Toate aceste fapte arată că profeţia lui Naum este în timpul împlinirii.

10. Acum se poate înţelege profeţia lui Naum şi aceia care s-au consacrat lui Dumnezeu o şi pot înţelege, deoarece vedenia a început să se împlinească şi împlinirea ei este în curs. Numele „ Naum” înseamnă „ mângâietor”, şi profeţia lui Naum conţine mângâiere pentru poporul lui Dumnezeu. Celor unşi le este zis că: „ Iehova este târziu la mânie şi este foarte puternic”; şi nu va lăsa nepedepsiţi pe cei nelegiuiţi; şi că El va aduce la împlinire scopul său în timpul strâmtorării mari şi că se îngrijeşte de cei ce se încred în El. (Naum 1:1-7). Aceste cuvinte sunt spre mângâierea acelora care şed „ în umbra Atotputernicului”.

11. După aceea spune Domnul, că va pune capăt cu desăvârşire celui nelegiuit şi că strâmtorarea nu se va mai repeta. (Naum 1:8,9). Profetul arată că elementele organizaţiei duşmane sunt încâlcite laolaltă ,ca mănunchiul de spini şi sunt beţi de aprecierea lor proprie şi de planurile lor, Dumnezeu, însă, se pregăteşte de nimicirea lor. După aceea comunică credincioşilor lui că se apropie capătul suferinţelor lor. „Ci voi sfărâma jugul acum de pe tine şi-ţi voi rupe legăturile...”. Spre încurajarea poporului său, Dumnezeu mai adaugă că sistemul nelegiuit al Diavolului va fi nimicit şi mai adaugă: „Îţi voi pregăti mormântul, căci te-ai aflat prea uşor.” – Naum 1:10-14.

12. Iehova ,pe poporul său îl numeşte Iuda, pentru că Iuda înseamnă laudă şi poporul lui Iehova laudă numele său; în privinţa aceasta spune Iehova poporului său, spre mângâierea şi încurajarea lui: „Prăznuieşte-ţi sărbătorile, Iudo, împlineşte-ţi juruinţele! Căci cel rău nu va mai

Cuprins

trece prin mijlocul tău". (Naum 2:1). Rămăşiţa credincioasă va fi curăţită, pentru ca membrele ei să aducă sacrificii de adevăr Domnului, adică, să aducă din toată inima şi cu buzele lor curate, sacrificii spre lauda lui. (Maleahi 3:1-3 ; Evrei 13:15). Ei apreciază faptul că sunt primiţi în legământul de sacrificiu şi cu bucurie fac partea lor din lucru. (Psalm 50:5,14 ; 24:4 ; Romani 12:1). Aceasta este o dovadă pe mai departe, că toate cele ce sunt însemnate în Scriptură, au fost scrise spre mângâierea şi încurajarea credincioşilor, care s-au consacrat pe deplin lui Dumnezeu.

13. Profetul arată că Iehova se pregăteşte la împresurarea duşmanului şi a cetăţilor sale. Faptul că Iehova a prezis, prin profetul său ,despre ziua înarmării, dovedeşte că lupta va avea loc. Evenimentele care au loc înaintea ochilor noştri arată faptul împlinirii şi aproprierea marelui război. Profetul, adresându-se acelora care fac parte din Sion şi aşteaptă împlinirea profeţiei lui Dumnezeu, le spune: „Nimicitorul porneşte împotriva ta". Ceea ce înseamnă că Isus Christos, marele reprezentant al lui Iehova este prezent şi conduce asaltul şi că acest asalt va începe după aruncarea din cer a lui Satan.

14. Un alt profet al lui Dumnezeu, numeşte pe Isus Christos ,marele reprezentat al lui Dumnezeu ca „ ciocan şi unealtă de război", pentru nimicirea şi zdrobirea organizaţiei duşmane; pe acest duşman îl numeşte Babilon (Ieremia 51:20-24). Aplicând cuvintele sale la epoca noastră, profetul Domnului aşa vorbeşte de Liga Naţiunilor: „Pregătiţi-vă oricât de luptă, căci tot veţi fi zdrobiţi; Faceţi la planuri cât voiţi, căci nu se va alege nimic de ele!". – Isaia 8:9,10.

15. Profetul, vorbind către unşii Domnului, despre pregătirea la luptă cu duşmanul, continuă: „Ia seama la drum! Întăreşte-ţi coapsele! Adună-ţi toată puterea!... Căci Domnul aşează iarăşi slava lui Iacov". (Naum 2:1,2). Dumnezeu dă în ştire că timpul său hotărât ,când în mod deosebit îşi arată harul său faţă de unşii săi a sosit şi le spune să se pregătească de luptă şi să fie curajoşi. Până la acest timp poporul lui Dumnezeu a fost pustiit de pustiitori, dar, de acum începând până în vecie, Dumnezeu îi va păzi ziua şi noaptea. – Naum 2:2 ; Isaia 27:2,3 ; Psalm 125:1-3.

16. În urmă, spune profetul Naum: „Scuturile vitejilor săi sunt roşii, războinicii sunt îmbrăcaţi cu purpură; fulgeră carele de focul oţelului, în ziua sorocită pregătirii de luptă şi suliţele se învârtesc". (Naum 2:3). Acest verset, precum şi următoarele versete ale profeţiei, aşa au fost tălmăcite până acum, ca şi cum acelea ar arăta uneltele repezi de comunicaţie de azi. Cuvintele profetului s-ar putea aplica potrivit şi ca descrierea uneltelor moderne de comunicaţie, dar profeţia are o însemnătate mai profundă. Acest înţeles mai profund nu se putea înţelege mai înainte de venirea Domnului în templul său, înainte de luminarea profeţiilor de fulgerele lui Iehova, înainte ce Sionul a fost zidit. Deci, în loc să repetăm acum explicaţia de mai înainte a profeţiei, criticând-o, poporul lui Dumnezeu mai bine trebuie să se bucure de faptul că Dumnezeu revarsă acum o mai mare lumină asupra acestei profeţii.

17. Cuvintele luminate de fulgerele lui Iehova, arată că acelea descriu pregătirile de război ale Atotputernicului Dumnezeu. Iehova împresoară pe Ninive, organizaţia Diavolului. Iehova înarmează pe vitejii săi cu scuturi. Dumnezeu cheamă la luptă şi pe duşman, deoarece are de scop să-l nimicească. Aşa vorbeşte: „Scoate-ţi apă pentru împresurare!… Acolo te va mânca focul, te va nimici sabia cu desăvârşire, te va mistui ca nişte lăcuste, căci te-ai înmulţit ca forfecarul, te-ai îngrămădit ca lăcustele!" – Naum 3:14,15.

18. „ Viteazul" mare, care conduce toată oastea lui Iehova, este însuşi Isus Christos. Iar vitejii săi sunt aceia, care sunt ca membrele oastei Domnului Isus Christos şi sunt devotaţi pe deplin, fără rezerve, lui Dumnezeu. Pe Isus Christos, comandantul suprem al armatei, Iehova aşa îl îndrumă: „Războinic viteaz, încinge-ţi sabia, podoaba şi slava, da, slava Ta …. apără adevărul, blândeţea şi neprihănirea, şi dreapta ta să strălucească prin isprăvi minunate!" – Psalm 45:4,5.

19. Cu referire la toţi membrii Sionului ,zice Iehova: „ Am dat poruncă sfintei Mele oştiri- zice Domnul-am chemat pe vitejii Mei la judecata mâniei Mele, pe cei ce se bucură de mărimea Mea." (Isaia 13:3). Citeşte şi Zaharia 10:5.

Cuprins

20. Cu scutul se pot înlătura loviturile duşmanului. Membrilor Sionului, Iehova le este scutul. „Tu îmi dai scutul mântuirii Tale” (Psalm 18:36). În luptă, Iehova ajută pe Isus, marele său Reprezentant.(Psalm 110:5). Apostolul astfel descrie pe credincioşii Domnului, care vor fi înarmaţi la sfârşit, pentru lupta din urmă, şi descrie scutul credinţei ca pe o unealtă ce apără pe stăpânul său de săgeţile înfocate ale duşmanului.(Efeseni 6:16). Prin „scuturile roşii” este bine ilustrată credinţa neclintită a unşilor în sângele vărsat al lui Isus şi devotamentul lor credincios faţă de legământul de sacrificiu în care au fost primiţi.

21. Şi un alt profet serveşte o icoană referitoare la aceasta. În aceasta Isus Christos, comandantul puternic, este descris când se întoarce din luptă şi i se pune următoarea întrebare : „Pentru ce sunt roşii hainele tale”? El răspunde că de sângele duşmanului.(Isaia 63:1-3). „ Războinicii sunt îmbrăcaţi în purpură” – spune Naum. Aceasta arată că hainele lor s-au înroşit, fapt ce-i aseamănă cu aceia, care cred cu hotărâre şi neţărmurit în sângele Mântuitorului şi Răscumpărătorului, Domnul Isus Christos, şi cu bucurie calcă pe urmele paşilor săi. Aşa numita „ creştinătate organizată” nu crede în sângele vărsat al lui Isus Christos, deoarece neagă că sângele său vărsat ar fi singurul mijloc de mântuire. Numai aceia care, plini de zel, se aşează pe partea Domnului, sunt cunoscuţi prin hainele lor de purpură. Atunci când Domnul zideşte Sionul, haina mântuirii se dă acestora. – Isaia 61:10.

22. Tot pe aceşti urmaşi credincioşi îi numeşte profetul ca „unii care sunt plini de înflăcărare”, care cu bucurie se supun poruncilor lui Dumnezeu „ în ziua aceea” (Psalm 110:3). Aceia care fac parte din Sion, sunt în favoare la Dumnezeu şi despre ei stă scris: „ Cu Dumnezeu vom face mari isprăvi” . (Psalm 108:14). E de mare importanţă că ambele profeţii se referă la „ziua aceea”, ziua pregătirii de război a lui Dumnezeu.

23. „ Fulgeră carele de focul oţelului, în ziua sorocită pregătirii de luptă”. „ Carul de luptă” arată grupele organizaţiei de război a lui Iehova.(Ezechiel 1: 4-26). Ca să clarificăm acest punct, vom aminti de experienţele lui Elisei: „A trimis acolo cai, care şi o oaste puternică. Au ajuns noaptea şi au înconjurat cetatea.” Servitorul lui Elisei ,văzând oastea mare a duşmanului, s-a speriat foarte tare, însă Elisei n-a fost neliniştit. El a ţinut tare la scutul credinţei ce a primit de la Dumnezeu; şi atunci s-a întâmplat că Dumnezeu i-a arătat că, pentru apărarea lui, a împresurat toţi munţii din jur cu călăreţi înfocaţi şi care de război. – II Regi 6:12-17.

24. Această însemnare s-a scris pentru folosul poporului lui Dumnezeu. Noi acum trăim „ în ziua aceea”, când Dumnezeu se pregăteşte de război şi când duşmanul, organizaţia lui Satan, voieşte să atace rămăşiţa şi voieşte să nimicească pe membrii ei, deoarece aceia îndeplinesc lucrarea preumbrită prin Elisei; Domnul însă împresoară pe rămăşiţă cu care de foc. „Carele Domnului se numără cu douăzecile de mii, cu mii şi mii; Domnul este în mijlocul lor, venind din Sinai” – Psalm 68:18.

25. Acum, pretutindeni pe pământ, trupele micuţe, războinice, ale rămăşiţei organizaţiei lui Dumnezeu, se luptă pentru lucrarea Domnului. Aceştia sunt membrii organizaţiei lui Dumnezeu şi aşa sunt arătaţi ca şi „carele lui”; ei sclipesc în focul fulgerelor lui Iehova, care vin asupra lor de la Rege, care şede în templul său. Declaraţia profetului nu ne dă cugetul unei făclii care arde, după cum traducerea engleză îl redă în acest loc, ci aşa trebuie să-l înţelegem ,cum este redat în următoarele traduceri. „ carul de război sclipeşte în focul oţelului în ziua pregătirii”. (Trad. Rev. Engleză); „Carele de oţel sclipesc” (Rotherham). Carul lui Dumnezeu, adică adunările mici ale organizaţiei sale, sunt îndemnate de focul zelului ce caracterizează casa Domnului şi de fulgerele lui Iehova, razele de lumină răsărite de la „ soarele dreptăţii”, care conduce oastea de război a lui Iehova.

26. Pentru aceea aceasta este „ziua pregătirii”, deoarece Dumnezeu această zi a rânduit-o spre împlinirea operei sale mari. (Psalmi 118:24). Cuvântul „ înarmare” ce apare în acest text al profetului Naum, se trage din cuvântul evreiesc „kun”. Este interesant de observat că în ce înţeles este aplicat acest cuvânt. Înţelesul lui este „ înarmare, a face desăvârşit, fondare sau întemeiere”.

Cuprins

„Dar cărarea celor neprihăniţi este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei.” (Proverbe 4:18). Astfel ziua pregătirii lui Iehova ar fi la începutul „ zilei desăvârşite”. Alte texte în care apare acest cuvânt evreiesc, astfel sună: „În vremurile de pe urmă, muntele casei Domnului va fi întemeiat tare (kun) ca cel mai înalt munte, se va înălţa deasupra dealurilor” (Mica 4:1) „ Dumnezeu a întărit-o pe vecie”. –Psalm 48:9 ; 87:5.

27. Deci , ca o concluzie finală, „ ziua pregătirii de luptă” trebuie să fie, când, din pricina prezenţei capului Sionului în templul său şi din pricina fulgerelor lui Iehova, carele sau grupele(adunările) organizaţiei lui Iehova, încep să guste din lumina zilei desăvârşită. Aceasta este ziua în care Domnul aşează „ piatra” înaintea membrilor bisericii sale şi când, pe această piatră, se răsfrânge lumina desăvârşită. – Zaharia 3:9.

28. Putem fi siguri că Iehova este perfect înarmat, ca să poată doborî pe duşman; deci „ ziua pregătirii de luptă” se pare că se referă îndeosebi la faptul, că El se pregăteşte de această ziuă, întrucât lămureşte pe poporul său, pe membrele organizaţiei sale, de apropierea timpului de război şi ca să poată împlini lucrarea încredinţată lor, îi întăreşte. El trimite pe rămăşiţa sa să vestească mărirea lui şi să comunice omenirii ziua răzbunării sale; şi în timp ce credincioşii fac aceasta, le luminează minţile. Îi apără şi scuteşte, şi îi aşează la un loc potrivit în organizaţia sa.

29. „ Şi suliţele („palmierii îi scutură puternic”, trad. Engleză) se învârtesc”. Aşa se vede că poporul ales al lui Dumnezeu se aseamănă cu palmierii(chiparoşii). Profetul a prezis zguduirea Israelului spiritual, precum şi societatea acelora care locuiesc sub aripile Atotputernicului. Aceştia sunt ilustraţi, ca şi cum vorbesc, după cum urmează: „ Voi fi pentru el ca un chiparos verde, de la mine îţi vei primi rodul”. Profetul mai spune: „ Cine este înţelept, să ia seama la aceste lucruri! Cine este priceput, să le înţeleagă! Căci căile Domnului sunt drepte; şi cei drepţi umblă pe ele, dar cei răzvrătiţi cad de pe ele.” – Osea 14:9.

30. Judecata asupra casei lui Dumnezeu a început în anul 1918, după venirea Domnului în templul său.(I Petru 4:7). Zguduirea mare a consacraţilor de atunci este în curs şi Dumnezeu a binecuvântat pe aceia, care urmează calea înţelepciunii, prin înţelegerea cuvântului său, până când pe alţii, care cu toate că susţin a fi unşi, i-a scuturat afară. Aceasta corespunde exact cu aceea, ce trebuie să se întâmple, conform cuvintelor apostolului Pavel, chiar la începutul prăbuşirii organizaţiei lui Satan şi al ridicării împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. – Evrei 12:27,28.

31. Acest text de alţi traducători (ca traducerea germană de Elberfeld) este tradus în modul următor: „ În ziua înarmării, carele strălucesc de oţel şi scutură suliţe”. (A.R.V.). „ Şi suliţele le pun în mişcare”. (Rotherham). Unşii Domnului sunt asemănaţi cu nişte suliţe poleite. O suliţă făcută din cupru şi lustruită frumos sclipeşte la lumina soarelui şi răsfrânge razele. Profetul Domnului aşa vorbeşte despre clasa servului: „M-a făcut o săgeată poleită”. – Isaia 49:2.

32. Când Domnul a venit în biserica sa şi a început judecata, s-a produs o mare zguduire între cei unşi. Unşii pătrunşi de zel au luat parte la lucrul de mărturie în curs, fiind puşi în acţiune ca nişte suliţe poleite. Şi afară de aceasta se mai iveşte şi cugetarea că Dumnezeu astfel se pregăteşte de război, că înzestrează cu putere pe poporul său pentru ziua cea mare şi teribilă; înainte de război trimite pe servii săi la duşman şi la popor să le pună în vedere că a hotărât război împotriva duşmanului ca să-l nimicească. Profetul descrie războiul cel mare şi pregătirea la război şi pe unele unelte folosite în acest război le numeşte de „ lănci strălucitoare”.(Habacuc 3:11). Între naţiunile de pe pământ multe grupuri există care se cheamă adunările lui Dumnezeu, care sunt devotaţi Domnului şi i s-au consacrat, care astfel fac parte din organizaţia sa şi ,astfel ,cu drept cuvânt se pot numi de subîmpărţirile organizaţiei lui Dumnezeu. Mulţi dintre dânşii seamănă cu suliţele poleite, adică întotdeauna sunt gata să servească Regele.

33. Războiul din prag nu va fi numai războiul oamenilor. Acesta este războiul „ zilei celei mari a Dumnezeului atotputernic”. Aceasta El n-a ţinut-o în secret şi nici acum nu ţine în secret. Satan ştie bine că trebuie să dea piept cu lupta cea mare din viaţa lui. Nu demult a avut o luptă în

Cuprins

cer cu Isus Christos şi această luptă a pierdut-o şi a fost aruncat de acolo pe pământ. Diavolul acum este foarte mânios, deoarece ştie că puţin timp mai are pentru pregătire. – Apocalips 12:12.

Pregătirea duşmanului

34. Satan, după obiceiul său, cu mare zgomot şi paradă se pregăteşte de război şi ţine în necunoştinţă poporul de scopurile sale. Isus Christos, marele profet al lui Dumnezeu, prin Ioan a scris această profeţie, după cum urmează : „Apoi am văzut ieşind din gura balaurului, şi din gura fiarei, şi din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu nişte broaşte. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite şi care se duc la împăraţii pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic." – Apocalips 16:13,14.

35. Spiritele necurate amintite aici sunt asemănate cu nişte broaşte. Broasca se umflă, răcneşte şi se laudă că ce va face şi produce un zgomot asurzitor. Pe unul care nu ştie de unde provine orăcăitul unei broaşte, îl înspăimântă tare. Satan ţine toată lumea în mizerie şi teamă, deoarece broaştele sale orăcăitoare fac mare zgomot. „ Balaurul" amintit în textul citat, reprezintă întreg sistemul diavolesc, „fiara" reprezintă partea vizibilă a organizaţiei, iar „ profetul mincinos" pe sistemele religioase, care au dus în rătăcire pe popor. Aceste elemente ale organizaţiei lui Satan demonstrează în deplină armonie şi fac mare zgomot când vreau să facă ceva.

36. Ei vorbesc cam în modul următor: „ Pământul este al nostru şi ne vom aranja cum ne place nouă şi când vom fi gata cu el, vom face plăcere oamenilor". Prin acest fapt ei exprimă ideile Diavolului, care aşa vorbeşte: „Râul meu Nilul este al meu, eu l-am făcut!"(Ezechiel 29:3). Partea văzută a organizaţiei face contracte de pace şi vesteşte cu gură mare: „Noi am declarat că războiul este lucru blestemat, deci războaie nu vor mai fi, poporul poate fi asigurat".

37. Pe când contractul de pace Parizian(de la Versailles) l-au supus spre aprobare senatului Statelor Unite, mijlocitorul principal al acelui contract, aşa a umblat în America la paradă ca un cal bine dresat, care vrea să se arate. Despre călătoriile şi primirile făcute dânsului au făcut filme pe care le-au arătat în toate cinematografele din America. Tot în acest timp organizaţia războinică a îndemnat pe ambele camere legiuitoare a Statelor Unite să aprobe contractul şi să dispună zidirea noilor vapoare de război. Domnii de la cârmă s-au folosit de biciul politicii la executarea planurilor şi scopurilor lor. „ Auziţi pocnetul biciului, uruitul roţilor, tropăitul cailor şi durduitul carelor!". – Naum 3:2.

38. Iar la vre-o câteva zile după ce Senatul a aprobat contractul de pace de la Paris, maşinăria legiuitoare a votat pentru scopul zidirii unei flote(vapoare de război) mai mari ca cea de până acum – spre sprijinirea sistemului – suma de 275 000 000 dolari, afară de alte echipări. Gazetele din 13 Februarie 1929 au adus ştirea că preşedintele, în ziua aceea, a semnat o comandă pentru construirea a 15 vase moderne de război, iar construirea lor a şi început peste un minut după semnare.

39. Preoţii şi conducătorii religioşi, cu multe elogii, laudă pe aceşti puternici ai politicii şi comerţului şi aşa vorbesc către popor: „ Război nu va mai fi, deoarece noi am declarat anatemă războiului". Dar, cu toate acestea, trebuie să ne pregătim, zidind noi vase de război. Consecinţele acestor fel de vorbiri şi fapte, poporul de rând nu le poate înţelege. Zidirea maşinilor de război, toate naţiunile creştine le forţează în proporţii uriaşe. Partidele politice şed în şa şi fabrică la dispoziţiuni legale; de bani se îngrijesc mai marii comerţului, iar preoţii, prin cuvintele lor, formează un fel de nor evlavios şi ipocrit, în formă de părere de apărare, pe care „ părintele" lor îl foloseşte spre orbirea oamenilor faţă de adevăr. Toţi trei, după cum spune profetul, seamănă a nişte broaşte, care fac un zgomot asurzitor, dar, dintre toţi trei, „ profetul mincinos" este cel mai neruşinat şi ipocrit.

Cuprins

40. Pregătirea curge mai departe şi Satan îndupleca pe reprezentanţii săi, pe domnitorii pământului, să facă sfat împotriva lui Dumnezeu şi a unşilor săi şi îi face să declare astfel: „Să le rupem legăturile şi să scăpăm de lanţurile lor!”(să aranjăm lumea după placul nostru); Cel ce şede în ceruri râde, Domnul îşi bate joc de ei.” – Psalm 2:3,4.

41. Revenind la explicaţia profeţiei lui Naum, referitoare la pregătirea de război, vedem că aceea corespunde întocmai cu profeţia suscitată a Apocalipsului. Iehova aşa vorbeşte prin Naum: „ Duruie carele pe uliţe, se năpustesc unele peste altele în pieţe; parcă sunt nişte făclii la vedere şi aleargă ca fulgerele...” – Naum 2:4.

42. Carele amintite în profeţia citată în urmă nu sunt aceleaşi cu carele amintite în versul 3 al acestui capitol. Carele amintite mai întâi în versul 3 se află în afară de oraş (organizaţia Diavolului) şi se pregătesc să împresoare oraşul. Carele descrise în versul patru umblă în oraş, pe străzi şi în pieţe şi deci se ţin de oraş, de organizaţia Diavolului. Deci, aceste care amintite mai în urmă, reprezintă organizaţia militară sau maşinăria de război a lui Satan. Cuvântul evreiesc care este tradus în versul patru cu „ duruitură” este „ hallal” şi înseamnă „ lăudăroşie”, „ demonstraţie” şi se mai traduce şi ca ,,purtare proastă”. „ Carele lui Satan”, care duruie pe străzi, înseamnă pregătirile de război făcute în formă de demonstraţie; cei care o fac se umflă ca nişte broaşte şi ,preamărindu-şi calităţile, fac mare zgomot şi, prin purtarea lor zgomotoasă publică de pe străzi, voiesc să inspire temere şi stimă în popor faţă de dânşii.

43. Pentru ce este de lipsă zgomotul produs în presa zilnică şi parada pentru arătarea pregătirilor de război? Pentru ce se face, cu ocazia fiecărei serbări naţionale, defilarea armatei şi a flotei? Pentru ce trebuie să vedem la reprezentaţia fiecărui film: politicieni, soldaţi, formaţiuni de război sau mari personalităţi militare, care conduc pregătirile de război? Da, astăzi aleargă reprezentanţii lui Satan şi se pomenesc ca nişte proşti. Pentru ce se arată elementul religios, cu toate ocaziile pregătirii de război, în instituţiuni publice, în fotografii, ziare şi cinematografe? Numai sistemul bombastic de propagandă a lui Satan poate să fie astfel; pe aceia care desfăşoară astfel de activitate şi ocupă rolul de păpuşi, Satan îi orbeşte. Aceştia, atunci când declară: „ Noi suntem creştini, deci reprezentăm creştinătatea”, se fac vinovaţi de înşelăciune. Să observăm, mai cu seamă faptul, că ei nu pe Dumnezeu şi pe Regele lui îl laudă, ci se laudă şi se înalţă pe sine însuşi. Pregătirea lor este grăbită, se mândresc cu puterea lor, dar în ochii Domnului trec ca proşti şi nebuni. Cu toate acestea ei se pregătesc mai departe de război.

44. Acest text este tradus, în modul următor, de un traducător: „ Aleargă pe calea lată”. (Rotherham). Aşa fac, în timp ce promisiunea şi zgomotul lor de a asigura democraţia peste toată întinderea pământului se lăţeşte ,ca para focului, între oameni. Iar o altă traducere aşa sună : „ Aleargă de ici-colea pe străzile late”. (A.R.V.). Cugetarea lipsei de spaţiu, strâmtorare, ciocnire, din traducerea engleză, nu este potrivită. Conflictele doresc ei să le aplaneze pe cale diplomatică, prin care fapt ei ascund dinaintea poporului starea adevărată a lucrurilor. Satan întotdeauna face după acest obicei al său. Profetul spune mai departe: „ Privirile lor sunt ca făcliile”. Cuvântul din care s-a tradus ,,făclia”, adeseori este tradus „ lampă”, şi sprijine cugetarea că puternicii sau reprezentanţii lui Satan caută să arate poporului că ei ar fi purtătorii civilizaţiei, luminătorii căii poporului sau purtătorii făcliei libertăţii şi a progresului, pe terenul cârmuirii popoarelor. Preoţii folosesc amvonul lor de unde predică, în scopuri de conferinţe populare, despre „ eroii lor naţionali” şi astfel doresc să lumineze calea omenirii ce ar duce spre stările dorite. Însă, de fapt, ei sunt conducători orbi şi profeţi mincinoşi.

45. Dumnezeu a prezis dinainte că stările de astăzi vor fi astfel: „Oamenii aceştia sunt nişte apostoli mincinoşi(predicatori şi învăţători), nişte lucrători înşelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos(ei susţin că reprezintă pe Christos şi se numesc ,,creştinătate organizată”). Şi nu este de mirare, căci chiar Satan se preface într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă şi slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârşitul lor va fi după faptele lor.” (2Corinteni 11:13-25). Profetul Naum spune mai departe: „ Aleargă ca fulgerul”. Deoarece Satan

Cuprins

ştie că puţin timp mai are (Apocalips 12:12) şi deoarece domnitorii ,văzând ce are să vină, sunt în nedumerire şi necaz, se pregătesc cu iuţeală la război. – Luca 21:25,26.

46. Profetul lui Dumnezeu spune mai departe: „ El cheamă pe vitejii săi, dar ei se poticnesc în calea lor; aleargă spre ziduri şi se pregătesc de apărare.” (Naum 2:5). Alţi traducători, cuvântul „viteji” îl traduc cu „ puternici” sau „ mai mari”; şi tot acelaşi cuvânt „viteji” ,în Ieremia 25:34-36 este tradus ca „ conducătorii turmelor”; iar în Psalmul 136 versul 18 este tradus de „ puternici”. Sub acest cuvânt se înţeleg vitejii lui Satan sau conducătorii turmelor organizaţiilor religioase. Se îngrijeşte de dânşii şi îi ţine în seamă. El numără pe fruntaşii săi şi măsoară puterea oştilor de război şi a „broaştelor” zgomotoase. Aceştia se ţin de lumea lui Satan, pentru aceasta Satan are grijă de dânşii. ((1Ioan 5:19). Cei care duc la îndeplinire scopurile lui Satan sunt favorizaţii lui şi pentru aceasta sunt numiţi ca „vitejii” sau „mai marii”, „fruntaşii” lui renumiţi.

47. Aceasta este una din metodele viclene ale lui Satan, prin care întoarce pe oameni de la Dumnezeu. Satan face să defileze înaintea ochilor oamenilor vitejii organizaţiei sale. În marile organizaţii religioase, la marile întruniri politice şi la conferinţele financiarilor, figurile oamenilor de seamă şi ale eroilor sunt puse înaintea ochilor oamenilor, ca nişte figuri vrednice de lăudat. Presa oraşelor mari, care este tot unealta organizaţiei Diavolului, aduce veşti despre vitejia foştilor sau actualilor ofiţeri, despre puterea şi virtuţile fruntaşilor financiari şi despre mărimea elementului reprezentanţilor religioşi. Toată organizaţia este o „ asociaţie pentru a se admira unii pe alţii”, bazaţi pe reciprocitate; presa, radiofonia, filmele, artiştii etc., toate sunt folosite pentru preamărirea numelor acestor oameni şi toate aceste unelte îndepărtează minţile oamenilor de la Iehova Dumnezeu.

48. În pregătirea lui pentru lupta cea mare, Satan cheamă pe eroii lui şi pe distinşii turmei sale şi aceşti „eroi”, fruntaşii turmei religioase şi alţi puternici ,care cu făţărie susţin că sunt creştini – ascultă de chemarea meşterului lor Satan; şi „ se ciocnesc pe calea” pregătirii lor de război. După cum a prezis aceasta profetul, ei se ciocnesc(poticnesc) în „ piatră”, Regele uns al lui Dumnezeu. Ei se grăbesc să întindă mână de ajutor lumii sau organizaţiei lui Satan; şi ,pe când ei fac aceasta, se poticnesc şi cad, cum a prezis aceasta Isus, marele profet al lui Dumnezeu. (Matei 21:44). „Mulţi se vor poticni, vor cădea şi se vor sfărâma, vor da în laţ şi vor fi prinşi.” (Isaia 8:14,15). Ei se grăbesc să sprijine pregătirea de război împotriva unşilor lui Dumnezeu, dar vor cădea. „Când înaintează cei răi împotriva mea…. tocmai ei, prigonitorii şi vrăjmaşii mei, se clatină şi cad.” – Psalm 27:2.

49. Profetul mai spune: „ Ei se grăbesc spre zid”. Astfel de preoţi şi fruntaşi ai turmelor, cu toată puterea lucrează la aceea ca să cauzeze persecutarea şi pedepsirea poporului lui Dumnezeu, cunoscut sub denumirea de „rămăşiţă”, a acelora care se străduiesc să răspândească adevărul lui Dumnezeu printre popor. Aceştia îndeamnă pe stâlpii organizaţiei Diavolului să nimicească pe rămăşiţă, pe care o urăsc în aşa mare măsură. Aceşti eroi sau preoţi se codesc ca să-şi apere dreptul în public. Ei au tactica că se feresc să înceapă discuţie în public cu poporul lui Dumnezeu, deoarece ştiu că prin aceasta li s-ar descoperii în faţa poporului făţăria. „ Eroii Babilonului” (Partea religioasă a Babilonului) se mulţumesc cu aceea, că se mândresc cu nişte cuvinte de lăudăroşie şi în secret îşi folosesc influenţa ce au asupra factorilor politici de la cârmă, ca să persecute pe poporul lui Dumnezeu, până în ziua în care se va da lupta cea mare. – Ieremia 51:30.

50. Satan ştie bine că nu peste mult timp trebuie să se ciocnească cu Domnul şi în acest scop se pregăteşte de război. Sistemul lui de pregătire este întunecimea. Cu cuvinte zgomotoase, prin preamărirea virtuţilor omeneşti, grăbeşte strângerea popoarelor la un loc pentru război. Într-adevăr, pe cei care fac parte din organizaţia sa, îi ţine în întuneric. Pe rămăşiţa lui Dumnezeu, Satan o urăşte cu ură de moarte, iar pe eroii şi fruntaşii turmelor îi asmute împotriva rămăşiţei. Satan este convins, fără îndoială, că în războiul viitor va putea nimici grupele neînsemnate(cum

Cuprins

îi place să le numească), care „propagă ciuma”; acum îşi dă toată silinţa să le facă câtă mizerie poate şi să le persecute.

51. Satan ar nimici rămăşiţa cu desăvârşire, dacă Dumnezeu nu l-ar împiedica. Pregătirea lui Satan şi a hoardei sale o descrie profetul şi aşa vorbeşte: „ Şi se pregătesc de apărare”(după trad. Min. engleză: „ apărarea va fi pregătiră”). Aceste cuvinte din urmă, desigur, se referă la apărarea de care Dumnezeu se îngrijeşte pentru rămăşiţa sa. Însemnarea de pe marginea traducerii engleze, cuvântul „apărare” îl traduce de scutul sau acoperirea acelora care atacă organizaţia Diavolului. Rotherham astfel traduce acest text: „ Iar acoperişul trebuincios pentru împresurare este pregătit”. Iehova este scutul şi apărarea servilor săi, ei se află în umbra Atotputernicului şi la adăpostul Celui prea Înalt. „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt, şi se odihneşte la umbra Celui Atotputernic”. – Psalmul 91:1,4.

52. Iehova a trimis pe Iona să profeţească împotriva capitalei Asiriei. Comunicarea profeţiei a avut loc după ce Iona a fost aruncat la ţărm din stomacul peştelui. Nimicirea oraşului atunci a fost amânată, până în ziua de pregătire pentru război a lui Iehova. Începând cu învierea din morţi a lui Isus, fapt preumbrit de scăparea lui Iona (Matei 12:40), naţiunilor de pe pământ a trebuit să li se pună mărturie; şi această mărturisire curge îndeosebi de la prezenţa a doua a Domnului şi de la data de când membrii credincioşi ai Christosului au înviat. Unii ,care se susţin a fi urmaşii lui Christos, de la această dată s-au consacrat. Lucrarea mărturiei se apropie de sfârşit. Şi ziua pregătirii este pe sfârşite. Războiul îndreptat împotriva organizaţiei lui Satan pentru nimicirea ei este în prag. Ca şi în cazul Babilonului vechi, porţile s-au deschis, armata a intrat şi oraşul s-a ocupat; în această asemănare vorbeşte profetul aici: „Porţile de la râuri sunt deschise şi palatul se prăbuşeşte!.” (trad. Miniatură: „ porţile vor fi împresurate”) şi organizaţia lui Satan va cădea. – Naum 2:6

53. Ziua bătăliei este aproape. Timpul judecăţii neamurilor a sosit. Domnul se află acum în sfântul său templu să facă judecata. „Ascultaţi voi popoare toate! Ia aminte pământule şi ce este pe el! Domnul Dumnezeu să fie martor împotriva voastră, Domnul care este în Templul lui cel sfânt!” – Mica 1:2.

54. Această veste trebuie dată în ştire lumii, deoarece Dumnezeu nu lucrează în secret. Iehova a declarat prin profetul său: „Vestiţi aceste lucruri printre neamuri: pregătiţi războiul! Treziţi pe viteji! Să se apropie şi să se suie toţi oamenii de război! Fiarele plugurilor voastre prefaceţi-le în săbii şi cosoarele în suliţe! Cel slab să zică: „Sunt tare!” Să se scoale neamurile şi să se suie în valea lui Iosafat!(cea ce înseamnă timpul şi locul acela unde Iehova va judeca şi când va executa judecata sa) Căci acolo voi şedea să judec toate neamurile de primprejur.” – Ioel 3:9,10,12.

55. Satan conduce armata sa mare la război „ în valea luptei decisive”; reprezentanţii săi înaintează la sunetele muzicii militare şi cu steaguri fâlfâitoare. În fruntea armatei păşesc regi, prinţi, preşedinţi, cârmuitori şi alţi mai micuţi domnitori politici; ei sunt urmaţi de judecători şi aceia care sunt în legătură cu tribunalele mari; după aceea urmează parlamentele, congresele şi alţii, care au a face cu maşinăria politică a lumii. În urmă, mai multe orchestre, drapele şi prinţii banului, puţini la număr, care deţin o putere uriaşă, vin pe rând; apoi alte orchestre şi vin ,pe rând, onorabilii papi, episcopi, prelaţi, preoţi, rabini, doctori în teologie şi alţi preoţi, fiecare cu haine deosebite; după dânşii boieri cu mare vază şi alţii, care au obiceiul să facă diferite servicii, ca de ex. colecta. Cele trei grupe mari domnitoare ale organizaţiei lui Satan, mândri, îngâmfaţi, cu răceală, cu socoteală vicleană, cu seriozitate şi cu solemnitate accentuată îşi ocupă locurile în această maşinărie. De pe feţele acelora care compun aceste trei grupe se poate citi îngâmfare, iar de pe buzele lor lăudăroşia.

56. Linia care se tot întinde înaintează mereu. În şir se pot observa marii proprietari şi editorii marilor gazete, care obişnuiesc să preamărească avantajele organizaţiei mondiale puternice. După dânşii urmează proprietarii şi editorii cotidienelor marilor capitale ale ţări, care

Cuprins

caută să convingă publicul în favoarea domnitorilor viteji. După dânşii vin mai multe orchestre şi iată, vin şi care de război şi călăreţi! Aceştia, însă, care se ţin de această grupă, nu fac parte din clasele domnitoare, ei sunt numai unelte în mâinile celor puternici.

57. Pas după pas!… Pas după pas!…Unde se sfârşeşte linia? Toate naţiunile se adună, deoarece toate trebuie să se adune laolaltă, pentru a goli paharul mâniei lui Dumnezeu; nimeni dintre dânşii nu poate să respingă această invitaţie. – Ieremia 25:28.

58. Mai bine de cincizeci de naţiuni se pregătesc de război cu puternice armate. Despre aceşti bieţi robi mobilizaţi pentru măcel, care constituie ramura militară a organizaţiei lui Satan, ne putem face idee clară dintr-o publicaţie a Ministrului de Război al Statelor Unite din 24 Septembrie 1928:

59. „După cum se poate vedea, puterea armată numără 124.192.440 capete". Pentru aceştia trebuie echipamente militare ca: puşti, tunuri, săbii, suliţe, tancuri, muniţii, bombe şi toate celelalte unelte de nimicire folosite în război.

60. La acestea mai trebuie adăugate vapoarele de război, submarinele şi alte vase de apă. În urmă mai vin flotele aeriene, care vor slobozi din aer asupra oamenilor explozive nimicitoare. Să nu uităm nici de gazele otrăvitoare ,din care o cantitate foarte mică distruge într-o jumătate de oră un oraş întreg. Toate acestea înaintează în valea unde se dă „lupta decisivă", dar masele poporului nu ştiu pentru ce înaintează ei acolo. Aceasta priveşte indirect pe foarte mulţi oameni, cu toate că ei nu fac parte din organizaţia lui Satan. De exemplu pe căruţaşi(trenuri), pe personalul spitalelor, cei care furnizează și transmite hrana necesară pentru a alimenta armatele pe medici şi pe asistente. Iar tot indirect, atinge nenumărate mulţimi, cărora le mărginesc cele trebuincioase pentru viaţa de toate zilele, în interesul aprovizionării armatei. Peste această organizaţie vizibilă întinsă, Satan, dumnezeul lor aleargă, care este sprijinit de hoardele îngerilor răi; ei sunt nevăzuţi de oameni şi numai foarte puţini sunt lămuriţi asupra lor.

61. Cu toate acestea, mai sunt astfel de indivizi, care se susţin a fi creştini şi care văd această mare întrunire a puterii organizate şi totuşi, cu dispreţ, aruncă de la sine cugetarea că există o organizaţie a Diavolului. Întrebăm ,deci, ale cui sunt cele arătate aici? Dumnezeu, desigur, nu are lipsă de această clasă amintită mai sus. Şi această clasă, cu toate că se recomandă cu numele Domnului, aceasta o face în mod făţarnic, iar în realitate umblă în numele lui Satan, al Diavolului.

62. Într-adevăr, partea văzută a organizaţiei lui Dumnezeu este mică şi neînsemnată; da ,este atât de mică, încât abia se poate lua în seamă. Aceştia stau de partea cealaltă a văii unde se dă lupta decisivă, adunaţi sub drapelul Domnului. Ei nu au arme, numai trâmbiţe au în mâinile lor, cu care preamăresc pe Iehova. Partea văzută a organizaţiei lui Satan cu dispreţ se uită la această mică grupă a trâmbiţaşilor. Ei sunt singurii duşmani vizibili ai lui Satan şi ei nu dau mâna cu nici una din câte părţi are organizaţia lui Satan. Ei sunt devotaţi să preamărească, să laude pe Iehova şi să vestească lucrurile sale minunate. Deoarece această cântare le cade rău preoţilor iluştrii, Satan îndeamnă pe preoţi să nimicească pe această mică ceată de trâmbiţaşi şi cântăreţi.

63. Mărturia lui Isus Christos a fost încredinţată rămăşiţei poporului lui Dumnezeu şi ea ,acum, trebuie să vestească mărturia. Această ceată, în ascultare de poruncile lui Dumnezeu, pune mărturie. Gloria şi măreţia lui Dumnezeu – din iubire şi nu din silă – o cântă împreună membrele acestei cete micuţe.

64. Stând ei cu totul împotriva organizaţiei lui Satan şi pe partea lui Dumnezeu şi fiind ei martorii unşi ai lui Dumnezeu, pentru aceasta ei stau pe muntele Sion, împreună cu Domnul Isus Christos; după ce au învăţat cântarea, ei cântă un cântec nou. Cu cântece pe buzele lor înaintează în luptă şi Atotputernicul Dumnezeu aşa le întinde ocrotirea sa, că pot fi în deplină siguranţă. Iehova este scutul şi pavăza lor; El este puterea eliberării lor şi cetatea lor de scăpare.

Întrebări pentru studiul berean

Cuprins

1. Fă deosebire între „ ziua pregătirii sale de război” şi „pregătirea drumului înaintea Domnului”!

2. Arată din Scripturi dacă s-ar fi putut sau că ar mai fi timp pentru a înlătura războiul cel mare?

3. Descrie „ paharul mâniei” amintit aici! Cine trebuie să bea din el?

4,5. Arată în ce măsură dovedesc evenimentele de la 1914 încoace împlinirea profeţiilor? Acestea la ce arată, ca la unele lucruri care sunt la uşă?

6,7. Ce a închipuit Asiria? Explică însemnătatea împrejurării, că profeţia lui Naum se îndreaptă împotriva Ninivei!

8,9. Arată asemănarea stărilor din vechea Asirie şi din timpul nostru!

10,11. Explică pentru ce este potrivit să înţeleagă azi poporul lui Dumnezeu profeţia lui Naum!

12,13. Explică Naum 1:15! Ce dovezi avem cu privire la războiul apropiat, în care organizaţia duşmană va cădea?

14,15. Ce spune Scriptura despre reuşita Societăţii Naţiunilor şi a contractelor de pace? Ce sfat dă Domnul unşilor săi şi cum îi asigură?

16-19. Arată cine sunt „ eroii viteji” amintiţi aici si cum va fi duşmanul provocat?

20,21. Explică expresiunile „ scut”, „ suliţă” şi „ înroşit” !

22. Care sunt aceia care vor fi „plini de înflăcărare” „ în ziua aceea” şi vor face „ lucruri mari”?

23,24. Explică cuvântul „ car”! Descrie întâmplarea cu Elisei în Dotan, ca dovadă că Dumnezeu ocroteşte pe poporul său!

25-28. Ce sunt „ carele care sclipesc în oţel” în ziua pregătirii? Pentru ce se numeşte această epocă ca „ ziua pregătirii sale de război”? Din ce constă pregătirea şi ce menire are?

29,30. Ce înseamnă: cuvintele: „ mişcă suliţele(chiparoşii)”?

31,32. Ce înseamnă cuvântul „ suliţă” din acest citat? În ce înţeles sunt „poleiţi” sau făcuţi să sclipească şi în ce scop?

33. Pentru ce a comunicat Dumnezeu duşmanului hotărârea sa? Pentru ce vor fi oamenii lămuriţi şi despre acest fapt?

34,35. Pentru ce sunt asemănate cu broaştele, cele trei „ spirite necurate”? De unde vin? Cum lucrează şi ce scop au?

36-38. Explică versul Naum 3:2! Ce fapte dovedesc făţărnicia domnitorilor?

39,40. Descrie modul cum se poartă cele trei clase ale organizaţiei Diavolului.

41-43. Explică înţelesul cuvintelor: „ carele duruie pe străzi”. Cum se „ lovesc(ciocnesc) în pieţe”? cum se aseamănă cu făcliile? Pentru ce este arătat elementul religios ca cel mai distins?

44,45. Pentru ce este de lipsă politica pentru activitatea lor? Ce succes au obţinut pe terenul ascunderii scopurilor adevărate cu referire la orbirea omenirii?

46-49. Cine sunt „ eroii” amintiţi aici? Pentru ce-i aminteşte „cum se ciocnesc pe străzi?”? Ce înseamnă că „ se grăbesc spre zid”?

50,51. Ce doreşte Satan să ajungă prin pregătirea de război şi cum se poartă în privinţa aceasta? Explică cuvintele: „şi să găteşte acoperământul de apărare”.

52,53. Ce înseamnă aceea că profeţia lui Iona împotriva oraşului Ninive numai după ce a ieşit din stomacul balenei a avut loc şi că nimicirea oraşului a fost amânată până la ziua de pregătire de război a lui Dumnezeu?

54. Ce trebuie vestit între neamuri? Pentru ce ?

55-60. Descrie înaintarea armatei lui Satan spre „ valea unde se dă lupta decisivă”, clasarea ei şi echipamentul!

Cuprins

61. Are Iehova lipsă de o astfel de organizaţie ca aceasta? Explică cum unii dispreţuiesc ideea că Satan ar avea o organizaţie!

62-64. Aseamănă organizaţia vizibilă a lui Satan cu cea vizibilă a Domnului! Cum se preţuiesc ei unii pe alţii? Explică încrederea, bucuria şi devotamentul neclintit faţă de Domnul, al acelora din urmă!

ÎNTOARCEREA OMULUI DE PE TERITORIUL DUŞMANULUI

[Conferinţă radio de cincisprezece minute]

NICI un alt loc nu este atât de drag ca patria noastră. Cu toate acestea, la chemarea lui Dumnezeu, patriarhul Avraam şi-a părăsit ţara de origine şi a intrat într-o ţară în întregime necunoscută lui, unde a murit după un timp. Cât timp el a locuit în Canaan, „ca într-o ţară străină," niciodată nu a avut dorinţa de a reveni în ţara natală, deşi poate „ar fi avut posibilitatea să se întoarcă". De ce nu? Pentru că era ţara duşmanului! Deşi era patria sa, se afla în posesia duşmanului. Apostolul Pavel spune că Avraam a dorit „un loc mai bun, unul care aparţine cerului". (Evrei 11:15,16) Aceasta nu înseamnă că Avraam a dorit să plece de pe acest pământ şi să se ducă la cer. Avraam nu a avut nici o promisiune, dorinţă sau speranţă de a ajunge la cer şi nu sunt scripturi pentru a arăta că el va ajunge vreodată acolo. Dumnezeu a promis să-i dea lui Avraam, nu cerul, ci ceea ce este acum numit „pământul sfânt". (Geneza 12: 7; 13:14 – 17, 15: 7, 18 – 21) Dar a murit fără să intre în posesia acestuia. (Faptele Apostolilor 7: 5). Cu toate acestea, Isus a spus: „Avraam s-a bucurat să vadă ziua Mea: a văzut-o şi el, şi s-a bucurat."

Avraam nu avea o bucăţică de rai, dar, ca profet al lui Dumnezeu (Geneza 20: 7) a prevăzut ziua în care Împărăţia lui Cristos, atunci când acest pământ ar trebui să fie înnoit şi atunci când „cerurile noi", care sunt Isus Cristos şi Biserica Sa ‚drept noi conducători cereşti, ar trebui să domnească peste om şi voinţa lui Dumnezeu ar trebui să fie făcută pe pământ, aşa cum se face în cer. Astfel, Avraam a dorit „o ţară mai bună, adică, mai cerească", în care el a dorit ca pământul să treacă de sub controlul marelui duşman şi controlul împăraţilor umani păcătoşi şi imperfecţi, la controlul lui Cristos, Împăratul ceresc, care îl reprezintă pe marele Dumnezeu din ceruri, Iehova. Avraam şi-a dat seama că el locuia pe terenul duşmanului. La moartea sa, el a mers încă mai adânc în acel teritoriu şi ‚din acel pământ, el trebuie să se întoarcă într-o zi pentru ca Dumnezeu să îndeplinească promisiunea de a-i da lui Avraam pământul Palestinei.

Oamenii patriotici se pot bucura prin faptul că ei locuiesc în ţara lor de la naştere, printre prieteni şi în conformitate cu un guvern pământesc care îi reprezintă, dar pentru toate acestea, ei şi toţi oamenii, fără excepţie, timp de mai mult de şase mii de ani au fost asupriţi şi au murit în „ţara duşmanului". Din suflet şi ei ‚asemenea lui Avraam, sunt într-adevăr în căutarea unui pământ mai bun; nu, nu cerul, dar ca acest pământ să fie în conformitate cu un guvern drept şi cu suflete care să îndeplinească condiţiile de viaţă în vigoare. Astăzi ‚ei doresc această „ţară mai bună", mai mult decât oricând. Ca o imagine actuală a condiţiei lor îngrijorătoare, cu mult timp în urmă, Dumnezeu, care cunoaşte sfârşitul acordului său pentru eliberare şi mântuire de la începutul său, a pus în scenă o dramă extraordinară din viaţa reală pe pământ. Eroii din dramă au fost toţi evreii. Este scris: „Aceste lucruri s-au întâmplat cu ei ca exemple şi au fost scrise ca avertizare pentru noi, peste care a sosit sfârşitul veacurilor." (1 Corinteni 10: 11) Timp de o mie opt sute patruzeci şi cinci de ani, Iehova le-a arătat evreilor favoare exclusivă şi i-a folosit pentru a crea tipuri sau imagini profetice pentru instruirea adevăraţilor creştini şi a tuturor persoanelor ascultătoare, care locuiesc acum, la sfârşitul erei creştine, pe pământ.— Amos 3: 2.

Cuprins

Cu peste 1850 ani înainte de Isus, s-a născut pe pământ strămoşul izraeliţilor, Iacov, care ,sub providenţa lui Dumnezeu, s-a stabilit în Egipt. Psalmii 105:23–27, 36-38 reprezintă grafic ceea ce s-a întâmplat: „Atunci Israel a venit în Egipt, şi Iacov a locuit în ţara lui Ham. Domnul a înmulţit pe poporul Său foarte mult, şi l-a făcut mai puternic decât potrivnicii lui. Acestora le-a schimbat inima, până acolo că au urât pe poporul Lui, şi s-au purtat mişeleşte cu robii Săi. A trimis pe robul Său Moise, şi pe Aaron, pe care-l alesese. Prin puterea Lui, ei au făcut semne minunate în mijlocul lor, au făcut minuni în ţara lui Ham… A lovit pe toţi întâii-născuţi din ţara lor, toată pîrga puterii lor. A scos pe poporul Său cu argint şi aur, şi nici unul n-a şovăit dintre seminţiile Lui. Egiptenii s-au bucurat de plecarea lor, căci îi apucase groaza de ei."

Prin această eliberare a evreilor din Egipt Domnul Dumnezeu a ilustrat modul în care el va aduce salvare pentru întreaga omenire „din ţara duşmanului". Faraonul, care a asuprit atât de crud poporul lui Dumnezeu din antichitate, a servit şi a reprezentat un mare duşman. Acest duşman este marele duşman al lui Dumnezeu, iar numele lui este Satan, pentru că numele de „Satan" înseamnă duşman sau împotrivitor. El a fost odată un fiu foarte favorizat de Dumnezeu, numit „Lucifer", „cel strălucitor", şi a fost stabilit în Rai, grădina Domnului, ca „heruvimul uns care protejează ", care era ca îngerul păzitor, ce trebuia să aibă grijă de interesele lui Adam şi Eva. (Ezechiel 28:13 – 15). Dar Lucifer, cedând ambiţiei de auto-conducere, a devenit duşman al lui Dumnezeu, trădând încrederea acordată de Dumnezeu, şi i-a sedus pe Adam şi Eva, astfel încât să-i aducă sub controlul lui satanic. Prin urmare, atunci când Adam şi Eva, acum condamnaţi la moarte ca păcătoşi, au fost alungaţi din grădina paradisului, au ieşit pe terenul duşmanului; nu din faptul că Lucifer (Satan acum) deţinea pământul, dar din cauză că Dumnezeu, la acel moment, nu-l destituise pe Lucifer din a fi umbra invizibilă a omului. Astfel, în timp, Satan a devenit ceea ce apostolul Pavel numeşte „dumnezeul acestei lumi," astfel şi perioada de timp sau de vârstă, în care Satan a înşelat şi asuprit rasa noastră, acelaşi apostol o numeşte „lumea rea de astăzi." (2 Corinteni 4: 3, 4; Galateni 1: 4). Astfel, întreaga familie umană, care a apărut de la Adam, a fost născută în „terenul duşmanului."

Ce ţară mizerabilă a fost! Un conducător diavolesc invizibil care nu a avut grijă de interesele omului; egoist, lacom, militarist, imperfect, cu guverne umane nedrepte; câștigându-și hrana în sudoarea frunții, cu războaie, calamităţi, opresiuni, supărări, durere, boală, păcat, şi în final necesitatea inevitabilă de a se confrunta cu „Vrăjmaşul cel din urmă", Moartea! „Pământul duşmanului" a devenit pământul de înmormântare al tuturor strămoşilor noştri care au murit şi astăzi rasa umană geme în temeiul robiei grele, la fel cum evreii gemeau sub tirania conducerii brutale a lui Faraon. Aceia dintre ei care au aşteptat de la Dumnezeu un ajutor au strigat: „Pentru cât timp, o Doamne ?" Nu pentru mult timp de acum1 Cuvântul lui Iehova răspunde: pentru că noi am ajuns la „sfârşitul lumii," sfârşitul veacului conducerii lui Satan şi a organizaţiei lumii lui păcătoase.

Profeţia lui Isus, înregistrată în Matei 24, care a început să se împlinească începând cu anul 1914, demonstrează acesta. Eliberarea din marele Egipt simbolic este la îndemână! Aşa cum mielul pascal a fost ucis în Egipt şi sângele lui a devenit semnul de eliberare pentru evrei, la fel, acum aproximativ 1900 de ani în urmă, Isus Cristos, ca „Mielul lui Dumnezeu," a fost trimis la moarte şi sângele său a constituit preţul de eliberare al omului de păcat şi de moarte. Înregistrarea inspirată a lui Dumnezeu spune că Isus a murit „pentru ca prin moarte ,să-l distrugă pe cel care a avut puterea morţii, pe Diavolul." (Evrei 2: 14; Ioan 1: 29, 36) Nu numai că Isus a murit, dar Iehova, Tatăl său l-a înviat din morţi ,pentru a deveni mare Profet ca şi Moise, să conducă rasa umană afară „din ţara duşmanului" ,în libertate şi viaţă perfectă, de care să se bucure pe acest pământ în împărăţia lui Dumnezeu.

Faraonul cel mare dintre faraoni, Satan, va fi jefuit de puterea lui şi legat pentru o mie de ani sub domnia lui Cristos (Apocalipsa 20:1 – 3), şi rasa răscumpărată şi recuperată va fi returnată în Paradis, „Ţara în care curge laptele şi mierea", aici, pe pământul nostru matern. Astfel, în

Cuprins

cadrul protecţiei oferite de prietenul şi Împăratul, Isus Cristos, acest pământ va deveni „ţara mai bună”, patria proprie a omului, pentru că omul este „din pământ, pământesc”, iar Dumnezeu nu a creat pământul în zadar, ci l-a format ca să fie locuit pentru totdeauna de către omul desăvârşit. — Isaia 45: 12, 18.

Ca evreii din vechime, milioane de oameni ,acum în viaţă, vor ieşi din „Egiptul spiritual”, care este „această lume”, în care Satan este „domn”, (Apocalipsa 11: 8; Ioan 12: 31), către ţara promisă a Paradisului, restaurată pe pământ, fără ca aceştia să meargă jos, în mormânt. Dar promisiunea lui Dumnezeu este, de asemenea, că toţi cei morţi vor fi eliberaţi din ţara inamică. El a spus: „Îi voi răscumpăra de sub puterea Locuinţei Morţilor, îi voi răscumpăra de la moarte! Moarte, unde-ţi sunt molimele? Locuinţă a Morţilor, unde-ţi este distrugerea? Căinţa va fi ascunsă de privirile Mele.” (Osea 13: 14). Prin urmare, ştim că această eliberare, total necesară ,va veni cu siguranţă. Chiar şi pruncii şi copiii nevinovaţi, pe care părinţii i–au pierdut în moarte ,se vor întoarce la cercul rupt al familiei. Aceşti micuţi nu sunt într-o ţară prietenoasă, în cer cu Isus, astfel cum mai mulţi cred. Ei sunt în ţara duşmanului, în domeniul morţii. Şi ei au fost salvaţi de la moarte şi răscumpăraţi din mormânt prin viaţa pe care Cristos a prevăzut-o deliberat, pentru fiecare bărbat, femeie, copil şi nou-născut.

Cu multe secole în urmă, Ieremia a proorocit întoarcerea lor. Rahela, soţia iubită a lui Iacob, a murit la „Efrata”, care este „Betleem”, (Geneza 35:16 – 19), lângă Rama; prin urmare, profetul a folosit aceste nume corespunzătoare, spunând: „Un ţipăt a fost auzit în Rama, bocet şi plânset mult. Rahela îşi plânge copiii şi nu vrea să fie mângâiată pentru copiii ei, căci ei nu mai sunt. Aşa vorbeşte Domnul: Opreşte-ţi plânsul şi lacrimile din ochi, căci munca îţi va fi răsplătită, zice Domnul; ei se vor întoarce din ţara duşmanului. Există nădejde pentru viitorul tău, zice Domnul. Fiii tăi se vor întoarce în ţara lor.” — Ieremia 31:15 – 17.

Matei, scriitorul evanghelist, ne spune că atunci când împăratul Irod a sacrificat pruncii din Betleem, atunci s-a împlinit ce fusese vestit prin profetul Ieremia cu privire la bocetul şi plângerea copiilor ucişi. Dar încă nu s-a împlinit ceea ce profetul a mai spus despre întoarcerea acestor copii ucişi „din ţara duşmanului”, pentru a „reveni la legăturile lor” şi la părinţii lor îndureraţi şi suferinzi.

Această parte a profeţiei va fi complet îndeplinită în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos. Despre Isus Cristos este scris: „Căci el trebuie să domnească până când Dumnezeu îi va pune pe toţi duşmanii sub picioarele sale. Ultimul duşman care va fi redus la nimic este moartea”.(1 Corinteni 15: 25, 26). Avraam, de asemenea, se va întoarce din ţara de moarte, căci el ar putea moşteni Palestina, pământul făgăduit lui de Dumnezeu. Inspirat ,profetul Isaia spune: „pământul îi va naşte chiar şi pe cei ce zac neputincioşi în moarte.” — Isaia 26: 19; Daniel 12: 1, 2; Ioan 5: 25, 28, 29.

Numai cei incorigibili şi rebeli, din rândul oamenilor, nu se vor returna vreodată din nou înapoi, ci vor merge în „distrugerea veşnică”. (2 Tesaloniceni 1: 9) Restul rasei răscumpărate vor primi tratamentul marelui Medic şi vor fi vindecaţi de toate efectele păcatului şi de toate urmele de imperfecţiune, de boală şi moarte şi, astfel, vor fi complet „răscumpăraţi de la moarte”. Astfel, „ultimul duşman care va fi nimicit va fi moartea”, şi apoi se va spune: „Moarte, unde îţi este victoria? Moarte, unde îţi este boldul? Boldul morţii este păcatul . . . Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă victoria, prin Domnul nostru Isus Cristos.”— 1 Corinteni 15:55 – 57.

ADEVĂRATA BISERICĂ ŞI RAMURILE EI

[Conferinţă radio de cincisprezece minute]

CE constituie adevărata biserică şi organizaţiile ei? Răspunsul la această întrebare ,de obicei, este faptul că adevărata biserică este formată din toate confesiunile diferite ca un organism

Cuprins

colectiv, şi fiecare cult este o ramură a adevăratei biserici. Această teorie se infiltrează în mintea copiilor la o vârstă fragedă de părinţii lor şi instructorii religioşi, şi, prin urmare, mai târziu în viaţă, ei nu se vor îndoi de această teorie, ci o acceptă ca un fapt dovedit.

Isus a spus: „Eu sunt viţa, voi sunteţi mlădiţele" (Ioan 15: 5), şi aceste cuvinte ale Învăţătorului sunt utilizate pentru a sprijini gândul că cultele sau crezurile creştinătăţii (din care există aproximativ 160) sunt ramuri ale bisericii adevărate.

Chiar şi o lectură superficială a capitolului al cincisprezecelea din Ioan va convinge şi pe cei mai sceptici că Isus nu a făcut nici o referire la culte, când a rostit aceste cuvinte, ci el s-a referit la persoane fizice, la bărbaţi şi femei care au devenit adepţii lui.

Să citim unele din declaraţiile sale, şi reţineţi că acestea se referă la indivizi şi nu la culte. În versetul patru citim: „Aşa cum mlădiţa nu poate da rod de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa nici voi nu puteţi, dacă nu rămâneţi în unitate cu mine". Mai mult ca sigur aceasta nu se referă la organizaţii. Versetul şase, de asemenea, prevede: „Dacă cineva nu rămâne în unitate cu mine, este aruncat afară, ca o mlădiţă" şi apoi (versetul opt) Isus adaugă: „Tatăl meu este glorificat prin aceasta, că voi continuaţi să daţi mult rod şi că vă dovediţi discipolii mei".

Isus se adresa oamenilor, ucenicii Lui, atunci când el a vorbit despre viţa de vie şi ramuri şi aceasta era ilustrarea relaţiei strânse care există între el însuşi şi urmaşii lui, şi, de asemenea, faptul dependenţei lor de el. Cu o altă ocazie, Pavel s-a referit la această relaţie strânsă şi la dependenţă, dar a utilizat figura unui corp uman şi capul său. Cuvintele lui au fost: „Dumnezeu . . . i-a dat lui [Cristos] să conducă peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul său." Ambele ilustraţii înseamnă acelaşi lucru.

Ramurile sunt persoane fizice, care depind de viţa de vie pentru sprijin şi susţinere. Membrele corpului sunt persoanele dependente de cap, pentru a primi instruire şi direcţie.

Faptul că religiile nominale nu sunt ramuri ale viţei, prin urmare, nu ale bisericii adevărate, este demonstrat şi prin aceea că organizaţiile au apărut cu multe secole mai târziu. Biserica catolică a apărut la 500 ani după ce Isus a spus aceste cuvinte; biserica luterană la aproximativ 1500 de ani după aceea. Mai târziu au venit episcopalismul, prezbiterianismul, baptismul, metodismul şi altele. Ce este, atunci, Biserica adevărată? Răspunsul este că aceasta este o organizaţie de oameni care îl acceptă pe Isus drept conducătorul lor şi aşteaptă de la el îndrumare şi instruire. Ei acceptă, de asemenea, Biblia ca Cuvântul lui Dumnezeu şi învăţăturile sale sunt unicul lor crez. Vorbind despre adevărata biserică, Pavel spune: „Este un singur trup şi un singur Spirit, aşa cum şi voi aţi fost chemaţi la o singură nădejde; un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez; un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor." (Efeseni 4:4 – 6) Biserica adevărată are numai o singură credinţă şi un singur botez, în timp ce cultele au aproximativ 160 de credinţe, reprezentate de 160 de crezuri diferite, şi, de asemenea, au mai multe botezuri diferite.

Numai Domnul ştie care sunt membrii adevăratei biserici şi rolul de membru este ţinut numai în cer. Isus însuşi spune că numele lor sunt scrise în cartea vieţii Mielului; şi Pavel vorbeşte despre biserica „celor întâi născuţi, care sunt scrişi în ceruri." — Evrei 12: 23.

Motivul pentru care înregistrările nu sunt ţinute pe pământ este că „lumea nu ne cunoaşte, chiar şi atunci când l-au cunoscut nu-l cunoşteau." Nici o fiinţă umană nu poate spune care este membru al

Bisericii adevărate; prin urmare, ar fi o nebunie să încerci să menţii o înregistrare pământească. Isus a organizat biserica adevărată. În timpul serviciului său i-a adunat pe cei care îl căutau pe Mesia şi înainte de răstignirea lui el le-a spus să rămână la Ierusalim până când vor fi înzestraţi cu putere de sus. La cincizeci de zile după învierea lui s-au adunat toţi în camera de sus şi Spiritul Sfânt s-a pogorât peste ei, şi acolo biserica adevărată a început. De la acel moment este scris: „Şi Domnul a adăugat în Biserică zilnic pe cei care erau salvaţi." Toate promisiunile făcute şi toate speranţele stabilite

în Noul Testament sunt exclusiv pentru biserică. Ca dovadă a acestui fapt, noi toţi observăm că

Cuprins

scrisorile lui Pavel sunt adresate „Bisericii lui Dumnezeu”, cei chemaţi să fie sfinţi, „sfinţiţii prin Isus”, „aleşii” ,etc. De asemenea, reţinem că, atunci când Isus s-a rugat Tatălui său nu s-a rugat pentru lume, ci s-a rugat special pentru sfinţi. Un exemplu se găseşte în Ioan 17:6 – 9. Cuvintele lui Isus sunt: „Le-am dezvăluit numele tău oamenilor pe care mi i-ai dat din lume . . . Eu mă rog pentru ei, nu mă rog pentru lume.”

Isus le-a promis acestor „sfinţi” că ei, dacă sunt credincioşi, vor veni la prima înviere. El le-a declarat că în cazul în care biruie lumea, ei vor fi cu el în împărăţia lui, şi că vor domni cu El o mie de ani. (Apocalipsa 20: 6). Întreaga lucrare a ultimilor aproape 1900 ani a fost să găsească , să instruiască să testeze şi să demonstreze această clasă a bisericii. Atunci când această lucrare de demonstrare şi testare este completă, ei vor fi primii care vor fi înviaţi din morţi, după cum a spus Pavel: „morţii prin Cristos vor învia întâi.” — 1 Tesaloniceni 4: 16.

Când prima înviere va aduce această biserică împreună în împărăţie, ca divinitate, fiinţe nemuritoare ca Domnul, o societate unită şi neîntreruptă, ea va fi „adunarea generală şi biserica întâilor născuţi, care sunt scrişi în ceruri “. (Evrei 12: 23) Ioan se referă la aceeaşi biserică completă, unită cu Domnul ei ,spunând, după cum urmează: „M-am uitat şi iată că Mielul stătea pe muntele Sion şi cu el erau o sută patruzeci şi patru de mii care aveau scrise pe frunte numele său şi numele Tatălui său”. (Apocalipsa 14: 1) Numai o predestinare de 144.000 este în adevărata biserică, dar cultele susţin un parteneriat de câteva sute de milioane. Mulţi dintre cei care se aşteaptă să ajungă în cer, atunci când vor muri vor fi dezamăgiţi, şi acesta este motivul pentru care Isus a spus: „Nu oricine îmi zice mie Doamne, Doamne, va intra în împărăţie, ci numai cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.” Numai biruitorii credincioşi vor fi acolo; numai cei care au mers pe urmele lui Isus. Isus a spus aceasta: „Nu te teme, turmă mică, pentru că este plăcerea Tatălui tău bun să-ţi dea împărăţia.” Luca 12:32.

Activitatea bisericii adevărate a fost de a acţiona ca reprezentant al lui Dumnezeu, martorii săi, reprezentanţii săi, în lucrarea de predicare a adevărului; pentru a arăta mai departe minunăţiile Celui care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; şi ca să apere numele lui Iehova Dumnezeu şi Biblia împotriva calomniilor şi deformărilor duşmanilor lor. Pentru credinţa şi loialitatea lor în realizarea acestei lucrări, Isus a afirmat că ei vor fi persecutaţi, insultaţi şi descoperiţi; dar el le-a dat promisiunea cea mai preţioasă şi reconfortantă în aceste cuvinte: „Ferice de voi, atunci când oamenii vă vor insulta şi vă vor prigoni, şi vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră, de dragul meu. Bucuraţi-vă .... căci mare este răsplata voastră în cer [Împărăţia].”

Atunci când biserica este finalizată şi preaslăvită, împreună cu Isus Christos în împărăţie, atunci vor constitui „sămânţa lui Avraam în care se vor binecuvânta toate familiile pământului.” Acesta va fi apoi privilegiul lor şi vor munci pentru a coopera cu Isus în lucrarea de înviere a tuturor celor rămaşi morţi şi de a le da pacea, fericirea, libertatea şi viaţa veşnică, chiar aici pe acest pământ, până ce voia lui Dumnezeu se va face pe pământ, aşa cum se face în cer.

Conform Bibliei, biserica adevărată nu are nici o ramură, iar un astfel de gând dezvăluie numai confuzie din partea celui care îl exprimă. Adevărata Biserică este o singură biserică, de 144.000 de membri. Este corespunzător să vorbeşti de persoanele fizice ca fiind membri ai adevăratei biserici, dar este nepotrivit să vorbim despre membri ca fiind ramuri ale bisericii adevărate. Domnul nostru a utilizat figura de stil pentru a descrie viţa de vie şi ramurile acesteia, pentru a ilustra necesitatea ca membrii diferiţi ai bisericii să păstreze o relaţie apropiată de el. Aceşti membri ar dispărea şi ar muri, fără susţinere asigurată de către Domnul.

În zilele apostolilor, biserica adevărată nu a avut astfel de lucruri ,cum ar fi sinagogile sau clădiri bisericeşti. Ei se întâlneau în locuinţe particulare şi ţineau acolo cursuri mici de studiu. Scriind bisericii de la Roma, Pavel spune: „Salut pe Priscila şi Acuila . . . Salut, de asemenea, biserica care este în casa lor.” (Romani 16:3 – 5). În 1 Corinteni 16: 19 aceeaşi expresie, în ceea ce priveşte biserica, este găsită, şi din nou, în Filimon 2, Pavel salută biserica, care se întruneşte

Cuprins

în casa lui Filimon. Fiecare grupă mică a fost numită „biserică” şi atunci când toate grupele s-au întâlnit, era tot „biserica”, şi nu un ansamblu de biserici diferite, cum o reuniune unită de diverse organizaţii ar fi numită în zilele noastre.

Am citit mult despre „uniunea” bisericii de astăzi. În zilele apostolilor nu exista nici o necesitate pentru uniunea bisericii, pentru că nu exista nici o biserică divizată. Nu a fost spectacolul unei biserici întemeiată pe Luther, alta pe Wesley şi altele pe Calvin, Knox, Campbell, şi Miller. Biserica adevărată a fost întemeiată pe Isus Cristos.

Cu o anumită ocazie, Isus i-a întrebat pe ucenicii Săi: „cine spuneţi voi că sunt eu?” Petru a răspuns: „Tu eşti Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”. Isus i-a zis apoi lui Petru: „pe această piatră îmi voi zidi biserica mea, iar porţile locuinţei morţilor n-o vor birui.” (Matei16:16 – 18) Ce piatră avea Isus în minte, în această declaraţie? Răspunsul este: marele adevăr fundamental rostit de Petru, şi anume, că Isus este Cristosul, iar biserica adevărată este construită pe această fundaţie din stâncă, adică, adevărul. Nimeni nu poate fi un membru al adevăratei biserici, dacă el nu recunoaşte că Isus este marele Mesia, marele Cristos, prevestit de profeţi. Aceasta este stânca pe care este construită biserica adevărată.

Cineva nu poate fi şi membru al bisericii adevărate şi să fie şi prietenos cu lumea. Ucenicul Iacov spune: „Suflete preacurvare , nu ştiţi că prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea ,se face duşman cu Dumnezeu.” (Iacov 4: 4) Motivul pentru aceasta este faptul că adevărata Biserică declară Evanghelia lui Isus Cristos, şi acest lucru este diametral opus cu interesele lumii. Domnul le-a comandat lor să fie martorii săi în lume, iar mesajul pe care ei îl declară este o constantă mustrare şi reproşare a lumii, astfel că lumea o resimte şi îi persecută pentru aceasta.

Biserica adevărată calcă pe urmele lui Isus în această lucrare de predicare a Evangheliei împărăţiei care va veni. Ei o predică chiar dacă oamenii nu vreau să audă sau chiar dacă aceştia nu îndură. Mesajul pe care îl dau sau mesajul pe care îl răspândesc, este unul de speranţă, confort şi binecuvântare. Acesta este un mesaj de eliberare de la toate asupririle, de la păcat, boală şi moarte, şi de la puterea lui Satan. Prin livrarea acestui mesaj ei urmează exemplul lui Isus şi al apostolilor, şi merg din casă în casă şi spun oamenilor despre vremurile bune care curând vor ajunge la toate popoarele de pe pământ. În Faptele Apostolilor 5: 42 citim că apostolii „nu încetau să predice şi să anunţe vestea bună zilnic că Isus este Cristosul, în fiecare casă. De asemenea, în Faptele Apostolilor 20: 20 citim că ei au învăţat public, de la casă la casă.

Astfel, vedem nu numai că mesajul adevăratei biserici este diferit de cel al cultelor, dar şi metodele sale de a-l duce mai departe sunt diferite, de asemenea. Mesajul diferit, diferitele metode de răspândire a acestuia, precum şi zelul şi energia manifestată de cei care îl duc mai departe, aduc dispreţ şi reproş din lume, dar Domnul, prin apostoli, spune despre ei că sunt „un popor deosebit, plin de zel pentru fapte bune.” — Tit 2: 14.

SCRISORI

ASCULTAREA MERITĂ APROBARE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Salutări cu dragoste în numele Domnului! Aşa cum zilele, lunile şi anii trec cu uşurinţă şi auzim din când în când de determinarea exprimată şi restrânsă de clerici asupra pământului, pentru a te sprijini şi a te urma în magnificul drum pe care l-ai dat spre urmare rămăşiţei unse a Domnului, ne simţim constrânşi să adăugăm a noastră contribuție, din principalul oraş din Wales.

Cuprins

Ne place să exprimăm aprobarea noastră totală a cursului pe care l-ai urmat şi cu toată inima suntem cu tine, în determinarea ta, pentru a fi martori ai Domnului pe pământ.

Apreciem foarte mult ,de asemenea ,mesajele din Turnul de Veghere pe care le credem de la Domnul însuşi şi mai credem că te-a folosit cu graţie pentru a aduce aceste lucruri în atenţia noastră.

Suntem recunoscători că se accentuează atât de mult serviciul, aşa de mult încât căpătăm verva necesară şi inspiraţia, fără de care am putea deveni lipsiţi de căldură şi poate ne-am îndepărta complet, cum au făcut unii.

Ca o dovadă că o parte dublă a spiritului este în curs de revărsare peste toți credincioșii am dori să precizăm următoarele.

An	Lucrători	Apeluri	Cărţi	Împrumuturi de cărţi
1926	51	20.209	160	148
1927	27	127.480	331	1002

(Înregistrarea din 1927 este numai pentru jumătate de an, după separare.)

Dragă frate, rugăciunile noastre urcă în cer prin tine, cu fiecare ocazie cu care ne întâlnim şi ne rugăm ca Domnul să te binecuvânteze şi să te păstreze ferm şi de neclintit, până ce zidurile Babilonului vor fi risipite şi împărăţia Satanei va fi distrusă. O, slavă acelei zile fericite!

Cu multă dragoste creştină,

Al tău prin graţia în creştere şi favoare,

CARDIFFE ECCLESSIA
P.HALL, Secretar.

O BUCURIE DE A PURTA ,,APA VIE"

DRAGĂ FRATE RUTHFORD:

Adunarea din Tonawanda doreşte să-şi exprime gratitudinea faţă de numeroasele servicii de mare ajutor oferite nouă.

Articolele Turnului de Veghere fac minunat de clar înţelesul numelui lui Iehova; şi cum să nu cântăm! Ar trebui să menţionăm, în mod particular, de asemenea, marele ajutor de la cartea ,,Viaţa".

Cu siguranţă a adus un nou suflu rămăşiţei! Ce bucurie de purtat către cei săraci, bolnavi, lumii muribunde, apa vie! Cu adevărat ,,Se va pogorî că ploaia asupra ierbii în creştere, ca şuvoaiele de apă care adapă pământul."

Vizita fratelui Toutjin aici a fost o inspiraţie minunată pentru cei credincioşi. Ne simţim cu toţii mult mai determinaţi ,,să căutăm mai întâi Împăratului lui Iehova!"

Fie ca Împăratul cel graţios să te folosească în continuare pentru gloria sa şi pentru întărirea grupului Ghedeon.

TONAWANDA (N. Y.) ECCLESIA
ISABELL CAMPBELLS, SECRETAR.

SERVICIUL RADIO

EFICIENT, prin comparaţie cu vechea metodă a organizării de întâlniri publice în săli, prezentarea mesajului de fiecare duminică, a Împărăţiei lui Iehova, în seria Turnurilor de Veghere

Cuprins

din program, este recunoscută cu entuziasm de către grupele de pe teritoriul în care programul poate fi auzit. Aduce ,cu siguranţă, în prim-plan mult discutata oportunitate pentru toţi indivizi şi grupele de a-şi uni energiile şi resursele în ridicarea cu tărie a vocii cu claritate, fără un ton nesigur.

Metoda mai puţin eficientă a posturilor independente ale mult mai micilor stații de radio este, de asemenea, întreruptă de o astfel de procedură şi tot efortul este concentrat asupra sarcinii de publicitate în întregime și în mod regulat în programul de Duminică. Această acţiune a grupelor o lăudăm cu cea mai mare consideraţie dintre toate.

Fiecare dintre cei implicaţi în munca din casă în casă, de pe teritoriul acum servit de difuzarea săptămânală, este invitat să facă de îndată o pregătire aprofundată, pentru a vesti, prin munca de a povesti oamenilor, că acest serviciu unic este disponibil ascultătorilor.

Un pliant vestitor atractiv, suplimentat de Societate contra-cost, este descris mai amănunţit în Turnul de Veghere, pentru numărul din 1 martie 1929 (pagina 66). Grupele de vestitori, folosind acum acest pliant, consideră a fi o metodă eficientă şi convenabilă de aducere aminte despre program publicului.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L **15 Noiembrie 1929** **Nr. 22**

NUMELE SĂU

„Eu sunt Iehova, acesta este numele meu, şi nu voi da mărimea mea altuia, nici lauda mea chipurilor cioplite”. – Isaia 42:8.

NUMELE lui Iehova este cel mai important obiect de discuţie ce se pune înaintea tuturor creaturilor inteligente. Unii au hotărât asupra acestui punct de discuţie prin aceea că s-au alăturat de partea lui Iehova şi acuma laudă şi preamăresc numele său. Oricine, care doreşte să primească odată viaţă veşnică, trebuie să facă aceasta. Iehova astfel vorbeşte prin profet despre unşii săi, cărora vrea să le dea nemurire şi slujba cea mai înaltă ce poate fi în organizaţia sa: „Fiindcă Mă iubeşte-zice Domnul-de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaşte Numele Meu”.(Psalm 91:14). Aceşti unşi, în măsură ce se apropie de împlinirea speranţelor lor, ei vorbesc cu următoarele cuvinte, pe care profetul le pune pe buzele lor: „ În ziua aceea, se va cânta următoarea cântare în ţara lui Iuda:(Iuda înseamnă starea acelora care fără frică preamăresc şi laudă numele lui Iehova) „Avem o cetate tare; Dumnezeu ne dă mântuirea ca ziduri şi întăritură. Deschideţi porţile, ca să intre neamul cel neprihănit şi credincios”.(Isaia 26:1,2). La care ei răspund lui Dumnezeu, prin gura profetului: „Calea dreptului este neprihănirea; Tu, care eşti fără prihană, netezeşti cărarea dreptului”. – Isaia 26:7,8.

2. Între Iehova şi membrii organizaţiei sale este iubire împrumutată. Ei s-au luptat cu toate piedicile şi au biruit în adevăr şi ei vor fi martorii căderii organizaţiei duşmanului. Cu privire la aceasta spune profetul lui Dumnezeu: „În ziua aceea, Domnul va lovi cu sabia Lui cea aspră, mare şi tare(prin reprezentantul său mare şi glorios) Leviatanul, Babilonul, şarpele fugar (Asiria), şi Leviatanul, şarpele inelat (Babilon), şi va ucide balaurul de lângă mare (Egiptul)(care se află între elementele murmurătoare ale lumii). În ziua aceea, cântaţi o cântare asupra viei celei mai alese(Sion, organizaţia binecuvântată a lui Dumnezeu): „Eu, Domnul, sunt Păzitorul ei, Eu o ud în fiecare clipă; Eu o păzesc zi şi noapte ca să n-o vatăme nimeni.”.(Isaia 27:1-5). Profetul despre aceia vorbeşte astfel, care sunt aleşi pentru scopul ca să preamărească numele lui Iehova şi care vestesc numele lui. – Fapte 15:14 ; I Petru 2:9,10 ; Isaia 2:4.

3. Acum aceia care se încred în Iehova şi în îngrijirile sale pentru eliberarea omenirii, câştigată prin sângele Fiului său iubit şi s-au consacrat neîmpărţit vieţile lor lui Dumnezeu şi au biruit lumea, se bucură şi aşa vorbesc: „Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din laţul păsărarului; laţul s-a rupt, şi noi am scăpat. Ajutorul nostru este în Numele Domnului, care a făcut cerurile şi pământul.”.(Psalm 124:7,8). Apreciind privilegiul de a cunoaşte numele său, ei zic: „ Doamne, Numele Tău rămâne pe vecie; Doamne, pomenirea Ta ţine din neam în neam”. – Psalm 135:13.

Cuprins

4. Când Iehova pune nume unei creaturi, atunci numele acela are o anumită însemnătate. Însă când se numeşte El însuşi, aceasta este şi mai important pentru creaturile sale. Când se numeşte *Dumnezeu* pe sine, aceasta înseamnă, că El este creatorul cerului, pământului şi al tuturor lucrurilor bune, şi este dătătorul de viaţă al tuturor acelora care ascultă de El. Când însă se prezintă sub numele *Iehova*, acest nume se referă la intenţia sa ce o are faţă de creaturile sale.

5. Iar când se prezintă sub numele *Dumnezeul Atotputernic* acesta înseamnă, că puterea lui este nemărginită şi că nimenea nu i se poate împotrivi.

6. Iar sub numele de *Domnul oştirilor*, se arată ca şi Dumnezeul Atotputernic al războiului, care va nimici pe toţi aceia care nu se vor lăsa de fărădelegi.

7. Cu ocazia venirii lui Isus pe pământ, Iehova s-a prezentat de *Părintele ceresc* al creaţiunii noi de pe pământ, prin care a arătat că El este izvorul de viaţă al tuturor acelora care vor trăi cândva în sferele cereşti.

8. Se mai numeşte şi Cel Prea Înalt, prin care dă în ştire că este mai presus de orice, totdeauna lucrează din iubire şi cu dreptate şi în adevăr cârmuieşte marele univers. Cine înţelege adevărurile acestea, acela începe să înţeleagă şi însemnătatea mai profundă a cuvintelor lui Isus: „Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu”. – Ioan 17:3.

Permiterea păcatului

9. De mai multe secole domneşte în lume răul. Răul întrupat este Satan şi el este acela care a stăruit cu atâta îndârjire în faptele rele. El a întemeiat pe pământ o organizaţie puternică, pământul l-a udat cu sânge de om, a îndemnat pe oameni la fărădelegi şi crime, pe oameni şi pe îngeri i-a împins în mizerie. Atotputernicul, după cum arată şi numele său, este mai presus de orice şi putea să nimicească încă de mult pe Satan şi pe toţi făcătorii de nelegiuiri. Pentru ce nu a făcut? Prin faptul, că Dumnezeu nu a nimicit pe cei răi şi nu a împiedicat urmările răului, a permis să stăpânească răutatea. Pentru ce?

10. Adeseori se răspunde că răul pentru aceea a fost permis, pentru ca oamenii prin experienţă, iar îngerii prin observare, să cunoască urmările foarte rele ale păcatului. Acest răspuns însă nu motivează îndeajuns permisiunea răului. Expresiunea: „Că păcatul să fie văzut tare păcătos prin lege” numai odată apare în Biblie. Aici apostolul vorbeşte de relaţia evreilor faţă de legământul legii şi încă la 4000 de ani după păcatul omului în începerea agoniei.

11. Este adevărat că omul învaţă din experienţe şi că păcatul conduce la moarte ,însă şi aceia au suferit şi murit, care din toate puterile lor s-au silit să trăiască după dreptate. O mare parte din cei adormiţi au murit când erau încă copii, priceperea lor nu a fost atât de dezvoltată ca să fi putut învăţa sau alege în privinţa urmării păcatului. Mulţi însă au murit bătrâni şi erau încă copii în privinţa minţii; aceştia nu au învăţat nimic din experienţe. Când vor fi înviaţi din morţi şi vor fi aduşi la cunoştinţa lui Dumnezeu, unii nici atunci nu se vor supune, unii ca aceştia nu au nici un folos din experienţe şi vor fi nimiciţi. Mulţi îngeri au experimentat de pe urma păcatului şi totuşi nu este o singură Scriptură, care ar dovedi, că ei ar fi tras folos din experienţe sau observaţii.

12. În tot cazul este adevărat, că acele creaturi care vor primi de la Dumnezeu viaţă veşnică pentru supunerea lor nestrămutată faţă de Dumnezeu, vor învăţa că păcatul conduce la moarte ;dar după cum se vede aceasta, nu motivează îndeajuns permisiunea răului celui mare, pe care Satan l-a săvârşit în decursul veacurilor trecute. Deci aceasta trebuie să aibă un motiv mult mai important.

13. După cum se vede motivarea mai temeinică a permisiunii răului – ce o dovedeşte Scriptura – este următoarea: Iehova Dumnezeu voieşte să-şi arate puterea sa mai presus de orice,

Cuprins

dreptatea sa strictă, înţelepciunea sa desăvârşită şi iubirea sa deplină, la timpul său hotărât tuturor creaturilor sale inteligente, prin care fapt doreşte să deschidă pe seama acelora care îl iubesc şi îşi păstrează neprihănirea, calea pentru o ocazie deplină în ce priveşte credinţa şi încrederea faţă de Dumnezeu, ca ei să poată câştiga şi să primească binecuvântările vieţii veşnice. Aici ,deci, punctul mare al discuţiei este numele şi cuvântul său şi motivul principal pentru permisiunea răului îl formează curăţirea(justificarea)numelui său.

14. Răsculare a lui Lucifer a adus la iveală imediat următoarea întrebare de discutat: Cine este Dumnezeu cel Prea Înalt? Prin urmare, numele şi cuvântul lui Iehova a fost amestecat în această întrebare. Dumnezeu a creat pe omul desăvârşit, căruia i-a spus că dacă va călca legea, va trebui să moară. Lucifer a fost numit de apărătorul omului, care imediat după aceasta a privit înţelepciunea şi puterea sa de egală valoare cu a lui Iehova. Lucifer a crezut că este destul de înţelept şi puternic, ca să poată împiedica moartea omului; pe de altă parte, dacă ar nimici pe om, prin acesta ar putea dovedi imperfecţiunea înţelepciunii lui Dumnezeu; pentru că prin executarea sentinţei de moarte s-ar dovedi, că Dumnezeu nu a putut crea un astfel de om, care să-şi fi putut păstra neprihănirea în faţa lui Dumnezeu. Aceasta presupunere o sprijineşte foarte bine cartea lui Iov din Biblie.

15. Dumnezeu putea să nimicească imediat pe Adam şi pe Lucifer şi ar fi putut crea un alt om desăvârşit şi un alt păzitor ar fi putut pune în Eden ca apărătorul omului, în persoana altei fiinţe spirituale şi putea să înceapă din nou popularea pământului. Prin aceasta Dumnezeu şi-ar fi arătat numai puterea şi dreptatea sa nemăsurată. Însă alte creaturi ale stăpânirii sale puteau să spună, că neruşinarea omului dovedeşte imperfecţiunea înţelepciunii Creatorului, prin care fapt ar fi fost zdruncinată baza credinţei desăvârşite şi a încrederii nestrămutate. În acest caz nu mai era ocazie să se arate că Dumnezeu poate fi drept faţă de om şi, totodată, poate chiar să şi îndrepte pe om. Prin aceasta nu era ocazie să se dovedească iubirea desăvârşită a lui Dumnezeu, pentru ca creaturile să aibă cunoştinţă despre aceea că „Dumnezeu este iubire”.

16. Satan şi-a pus înţelepciunea şi puterea sa împotriva puterii şi înţelepciunii lui Dumnezeu. După răsculare a sa, Satan şi-a pierdut şi dreptatea, pentru aceasta nu a putut pune iubire şi dreptate împotriva iubirii şi dreptăţii lui Iehova. Deci, dacă el ar fi putut dovedi în faţa altor creaturi că Iehova nu-l poate întrece în privinţa înţelepciunii şi puterii, prin aceasta ar fi putut dărâma încrederea acelor fiinţe faţă de Dumnezeu; dacă ar fi putut ajunge la aceasta, atunci acele creaturi s-ar fi întors de la Dumnezeu şi s-ar fi dovedit necredincioşie faţă de Dumnezeu. După cum dovedesc faptele de netăgăduit, Satan a convins majoritatea oamenilor că Dumnezeu nu este atotputernic, nici nu este înţelept în mod desăvârşit şi nici nu este iubitor şi drept. Despre aceasta a convins el şi pe mulţi îngeri, pe care i-a înduplecat să urmeze calea lui nelegiuită.

17. Satan a folosit diferite unelte pentru ajungerea scopurilor sale. El pe mulţi oameni i-a înduplecat să creadă minciuna cea dintâi, anume să creadă, că omul are înăuntrul său un suflet nemuritor, deci nici nu poate muri; prin aceasta l-a pus pe Dumnezeu de mincinos şi imperfect în privinţa înţelepciunii şi puterii. Satan pe mulţi i-a făcut să creadă că Dumnezeu a făcut un loc, care va servi pentru chin veşnic, în care loc va chinui în etern mari mulţimi de oameni; prin aceasta Satan a voit să dovedească – şi pe mulţi i-a făcut să creadă – că Dumnezeu este lipsit de iubire şi dreptate.

18. Dumnezeu putea să nimicească după răsculare pe Satan, lucrurile sale şi pe toate creaturile rele. Că nu a făcut aceasta, nu dovedeşte deloc că, pentru toate necazurile, suferinţele, bolile, accidentele şi pentru moarte, Dumnezeu este răspunzător. Aceste lucruri au izvorât tot din păcat, ca urmările naturale ale călcării legii lui Dumnezeu. Răul şi fărădelegea în acel înţeles le-a permis Iehova, că nu a pus capăt lucrării lor. Aceasta însă nu dovedeşte că nu va veni un timp, când Dumnezeu le va pune capăt; şi deloc nu dovedeşte nici aceea că Dumnezeu, o clipă doar, să fi

Cuprins

aprobat răul.(Psalm 5:5 , Proverbe 6:16-19) Cuvântul său, dovedeşte înţelepţeşte şi clar, că la timpul său Dumnezeu va nimici pe toţi cei răi şi nelegiuiţi. – Psalm 145:20 ; Naum 1:9.

19. Marele preţ de răscumpărare a omenirii ,Isus Christos nu are nici o legătură cu marele timp al permisiunii răului. Preţul de răscumpărare este îngrijirea iubitoare a lui Dumnezeu cu privire la restatornicirea omenirii. Preţul de răscumpărare ,imediat după prezentarea lui în cer ca jertfă pentru păcat sau oricând mai târziu se putea folosi în interesul restatornicirii omenirii; dar răul a tot înaintat până în zilele noastre. De la prezentarea preţului de răscumpărare ca jertfă pentru păcat, Dumnezeu a făcut alegerea bisericii sale, corpul lui Christos şi a adus-o laolaltă. Alegerea bisericii lui Dumnezeu, nu a fost cu influenţă asupra lungimii timpului permisiunii răului, biserica a fost aleasă, cu toate că răul a stăpânit. Dumnezeu a făcut următoarele: a lăsat pe Satan să-şi urmeze calea lui nelegiuită, dar imediat ce soseşte timpul său stabilit, va pune capăt cu severitate lui Satan şi reprezentanţilor săi nelegiuiţi. Purtarea lui Satan faţă de Dumnezeu a fost întotdeauna o purtare provocatoare. Satan, despre Iov, a zis lui Dumnezeu: „Încearcă-l cu suferinţe, şi vei vedea, că te va blestema în faţă". Dumnezeu a permis lui Satan ca să-şi întindă mâna asupra lui iov şi să-l încerce; Iov, însă, în toate suferinţele sale şi-a păstrat neprihănirea şi încrederea faţă de Iehova Dumnezeu.

20. Satan ştie că Dumnezeu a zis, că pământul l-a creat pe seama omului şi că omul trebuie să pună pământul sub stăpânirea sa. Ştie şi aceea, că scopul declarat înainte al lui Dumnezeu a fost acela, că va popula pământul cu oameni desăvârşiţi, dar ,ca condiţie, a cerut supunere deplină de la om. (Isaia 45:12,18 ; Geneza1:28 ; 2:17) Privind înţelesul lucrului, Satan cam aşa a vorbit către Dumnezeu: „ Tu nu poţi crea pe pământ un astfel de om, care să-şi poată păstra neprihănirea şi care, în baza legilor tale, să primească binecuvântare şi viaţă veşnică pe pământ". Satan a pus astfel la discuţie cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu a zis: „Tot aşa şi Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea şi va împlini planurile Mele."(Isaia 55:11). În discuţie a fost cuprins şi cuvântul lui Dumnezeu şi ce este rezultatul? Cu alte cuvinte, Dumnezeu aşa a vorbit către Satan: „ Fă numai răul ce-l poţi face, dar Eu voi dovedi că cuvântul meu tot va sta".

Cuvântul său

21. Servul şi profetul credincios al lui Dumnezeu a scris: „Mă închin în Templul Tău cel Sfânt, şi laud Numele Tău, pentru bunătatea şi credincioşia Ta, căci Ţi s-a mărit faima prin împlinirea făgăduinţelor(cuvintelor) Tale."(Psalm 138:2). Chiar la începutul experienţelor omului ,Dumnezeu şi-a dat cuvântul, că va ridica o „sămânţă", care va nimici pe Satan şi lucrurile lui. Dumnezeu îşi va ţinea cuvântul, fără cea mai mică abatere. Dumnezeu a chemat pe Avraam şi i-a dat cuvântul şi i-a promis că va ridica o sămânţă, prin care va elibera şi binecuvânta toate naţiunile de pe pământ. Dumnezeu a dat cuvântul său şi lui Moise, că va ridica un mare profet, preumbrit prin Moise, care va fi eliberatorul poporului. Mai departe a trimis pe profeţii săi, cărora le-a dat cuvântul său; ei cu credincioşie şi credinţă au vestit cuvântul lui Dumnezeu, anume au profeţit că un om va veni pe pământ care va fi credincios lui Dumnezeu şi că, pentru credincioşia aceasta, va trebui să sufere mari persecuţii; că va suporta păcatele omenirii şi că va suferi moarte înjositoare, dar nu pentru păcatele sale; că va fi înviat din morţi, va fi mărit în cer şi, prin moartea sa, va câştiga preţul de răscumpărare pentru omenire; şi că va deschide pe seama omenirii calea care duce la îndreptare. (Geneza 22:17 ; Deuteronom 12:15-18 ; Osea 13:14 ; Mica 5:4 ; Psalm 16:10 ; Isaia 53:1-12 ; 55:1-4) Toate aceste profeţii s-au împlinit în Isus Christos, Fiul iubit al lui Dumnezeu. – Ioan 3:16 ; Matei 20:28 ; I Timotei 2:3-6.

Cuprins

22. Dacă am spune că Dumnezeu a permis răul, cu scopul ca să se cunoască urmările rele ale păcatului prin experienţe, acesta ar însemna că răul a fost săvârşit cu aprobarea lui Iehova, care, dacă s-ar fi întâmplat cu învoirea lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu ar fi răspunzător pentru răul(păcatul) din lume. Aceasta însă nu poate fi drept, pentru că Dumnezeu nu are plăcere de fărădelegi(păcat). Psalm 5:5. El urăşte răul(păcatul) şi nu poate să aprobe aşa ceva ce urăşte.

23. Pavel nu spune că Dumnezeu a permis răul, în scopul ca răul mare al păcatului să se cunoască prin experienţe. Apostolul Pavel a explicat legea şi poruncile lui Dumnezeu. (Romani 7:7-13) Dumnezeu a dat lui Israel legile şi poruncile sale. Miezul legii lui Dumnezeu îl exprimă următoarele cuvinte: „Să nu ai alţi dumnezei în afară de Mine. Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele mai de jos decât pământul.” –Exodul 20:3,4.

24. Isus, următoarea poruncă a numit-o ca cea mai importantă: „Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi şi cea mai mare poruncă.”. – Matei 20:37,38.

25. Legea şi poruncile lui Dumnezeu au arătat că ce mari păcătoşi sunt aceia, care caută să-şi împartă devotamentul lor între Dumnezeu şi Diavol. Evreii erau datori să se supună legilor şi poruncilor lui Dumnezeu, deoarece ei s-au învoit la aceasta. Ei însă nu au fost credincioşi în această privinţă şi Dumnezeu i-a aruncat din pricina necredincioşiei lor. Din explicarea apostolului Pavel reiese că, dacă nu ar fi fost legea, el nu ar fi putut cunoaşte partea rea a păcatului; însă legile şi poruncile i-au descoperit cât de nelegiuiţi sunt aceia care, cu toate că susţin că cunosc şi fac voia lui Dumnezeu, totuşi altcum lucrează.

26. Dumnezeu a voit să arate că El pe nimeni nu aprobă, care caută să împartă sentimentele sale între Dumnezeu şi Diavol, pentru că numai Iehova este singurul Dumnezeu adevărat. Cine iubeşte pe Dumnezeu din toată inima, din tot cugetul şi din toată puterea sa, acela necondiţionat stăruie lângă Dumnezeu. Apostolul Pavel arată ca pe o regulă, că aceia sunt plăcuţi înaintea lui Dumnezeu, care îl iubesc şi îl servesc necondiţionat. Această regulă înseamnă deci că, la timpul său, fiecare va ajunge la cunoştinţa adevărată şi că fiecare trebuie să aibă ocazie ca să stea, pe una sau pe cealaltă parte, ori să stea cu totul de partea lui Iehova, ori împotriva lui Iehova.

27. Nu putem spune, că Dumnezeu pentru aceia a permis răul cu voinţa şi cu aprobarea sa, ca să poată câştiga răscumpărarea sa prin Fiul său iubit. Înţelepciunea desăvârşită a lui Iehova, ar fi putut hotărî în faţa oricărui caz ce s-ar fi dat; deci, când păcatul a intrat în lume în urma nesupunerii omului, înţelepciunea lui Dumnezeu ar fi putut ţinea piept şi faţă de această situaţie, şi s-a şi îngrijit în privinţa tuturor împrejurărilor născute din aceasta.

28. Faptele înregistrate în Scriptură sunt următoarele: Adam era om desăvârşit şi i-a fost pus în vedere că violarea legii lui Dumnezeu atrage după sine sentinţa de moarte. Lucifer a tras la îndoială această hotărâre a lui Dumnezeu, când a declarat omului : „ nu muriţi dacă încălcaţi legea lui Dumnezeu”. Adam, în simţământul său egoist şi în lipsa de iubire temeinică faţă de Creatorul său, a urmat cu voinţa sfatul lui Satan. Satan aşa s-a cugetat: Dacă Dumnezeu va omorî pe Adam, prin aceasta îşi arată imperfecţiunea înţelepciunii sale şi se va descoperi că nu poate să creeze un astfel de om, care şi-ar putea păstra neprihănirea. Iar dacă nu-l omoară, atunci rămâne mincinos. Astfel, deci ,a fost pus la discuţie cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul şi numele lui Dumnezeu şi curăţirea(justificarea) cuvântului şi numelui său, sunt mult mai importante decât orice învăţătură, pe care creaturile sale ar fi câştigat-o din experienţe.

29. Procedura urmată de Iehova şi arătată de Scriptură este următoarea: Satan s-a răsculat şi a pus la cale răul şi a tras la îndoială cuvântul şi numele lui Dumnezeu. Dumnezeu aşa a vorbit: Satan a tras la îndoială cuvântul şi numele meu, las să facă orice rău poate face, Fiul meu Logos mă iubeşte

Cuprins

şi El cu bucurie va face voia mea. Preţul de răscumpărare al omenirii îl voi câştiga prin El. El va deveni om şi îi voi da ocazie, ca să se poată jertfi în interesul aducerii preţului de răscumpărare pentru omenire. Şi exact aceasta s-a întâmplat. În lucrarea aceasta şi la aducerea în acţiune a înţelepciunii, ca intenţia lui Dumnezeu cu privirea la câştigarea preţului de răscumpărare să fie pusă în aplicare, iubirea lui Dumnezeu s-a arătat. Dumnezeu a ştiut că El poate să învie pe Isus din morţi şi aceasta a şi făcut-o.

30. În urma păcatului lui Adam, moartea s-a lăsat asupra întregii omeniri ca moştenire.(Romani 5:12). Dumnezeu, lucrând mânat de iubirea sa, a dat la moarte pe Fiul său unul născut, ca toţi aceia care cred în El, să poată primi viaţă veşnică.(Ioan 3:16). Această procedură plină de iubire, urmată de Dumnezeu ,va fi făcută de cunoscut tuturora la timpul potrivit, cu scopul ca să fie supuşi Domnului prin Christos, ca să poată primi ocazie să primească darul vieţii şi să fie îndreptăţiţi la viaţă. – Romani 5:18 ; 6:23.

31. Cu veacuri înainte de venirea lui Isus pe pământ, Dumnezeu şi-a dat cuvântul că Isus va veni şi a prezis şi aceea, prin cuvântul său, ce va face Isus când va veni. Dumnezeu şi-a ţinut cuvântul şi l-a mărit. Aceasta dovedeşte cu convingere, că Iehova Dumnezeu a ştiut dinainte, că El va trimite pe pământ pe omul Isus, care în toate împrejurările şi totdeauna va păstra neprihănirea sa. Dumnezeu, prin aceasta, a dorit să dovedească şi a şi dovedit de fapt,că El este drept şi îşi ţine cuvântul; prin aceasta Isus a câştigat cu totul pentru Iehova întrebarea din discuţia pusă de Satan.

32. Iehova a permis lui Satan să facă tot ce poate pentru a face să cadă Isus şi să-l înstrăineze de la Dumnezeu, cum a permis aceasta şi în cazul lui Adam. Adam, ca om ,a fost desăvârşit în toate privinţele şi Isus, ca om, de asemenea a fost desăvârşit din toate punctele de vedere. Ei au fost exact deopotrivă deoarece, altfel, Isus nu putea fi jertfă de răscumpărare. Adam nu şi-a păstrat neprihănirea şi nici nu s-a putut apăra pentru această faptă a sa. Isus şi-a păstrat neprihănirea şi Iehova l-a făcut Mântuitorul lumii şi l-a înzestrat cu cea mai însemnată slujbă din univers.

33. Prin aceasta Iehova a dovedit măreţia cuvântului său; a dovedit că puterea cea mai înaltă este în mâna lui, că este drept şi îndreaptă pe toţi aceia care se încred în îngrijirile sale de mântuire; a dovedit, pe mai departe, că înţelepciunea lui este desăvârşită şi deplină şi iubirea sa El a arătat-o în cea mai mare măsură. Cei ce se încred în Iehova Dumnezeu ştiu că El a adeverit dreptatea cuvântului său şi că punctul de discuţie pus de Satan în privinţa cuvântului lui Dumnezeu, a fost câştigat spre mărirea veşnică şi binele lui Dumnezeu.

34. Iehova a vorbit prin profeţii săi şi când a trimis pe Isus, marele său Profet, şi a făcut să se vestească cuvintele adevărului său prin Isus, fapta aceasta au întărit-o lucrurile profeţite înainte, de profeţi.(Evrei 1:1,2). Începând de la acel timp, Dumnezeu a ales din lume o clasă de bărbaţi şi femei consacrată lui Dumnezeu, care au fost primiţi în legământul de jertfă al lui Isus Christos şi pentru acesta au fost şi sunt expuşi ca ţinte persecuţiilor mari din partea lui Satan şi a agenţilor săi.

35. Dintre cei chemaţi, unii s-au dat de partea lui Satan, dar numărul trebuincios al celor chemaţi şi-au păstrat neprihănirea, au stăruit cu hotărâre lângă numele şi cuvântul lui Dumnezeu şi s-au bucurat de încrederea şi paza lui Iehova. Aceşti credincioşi, cu bucurie, zic altora: „Cântaţi-i o cântare nouă!(lui Iehova).... Căci Cuvântul Domnului este adevărat, şi toate lucrările Lui se împlinesc cu credincioşie”.(Psalm 33:3,4) „Iarba se usucă, floarea cade; dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac”. – Isaia 40:8.

36. De la Abel până la profetul Ioan a trăit pe pământ o ceată mică a acelora care au fost puşi ca servii şi profeţii lui Iehova şi cărora le-a încredinţat cuvântul său. Pe aceştia, Satan şi agenţii săi i-au persecutat în tot modul cum numai se poate închipui; ei, însă ,în mijlocul tuturor persecuţiilor şi-au păstrat neprihănirea şi au stăruit cu credincioşie lângă Dumnezeu. Ei au crezut şi s-au încrezut fără condiţie în cuvântul lui Dumnezeu şi când Isus Christos va domni nevăzut şi va binecuvânta pe

Cuprins

oameni, ei vor fi domnitorii văzuţi peste întreg pământul.(Evrei 11:1-40 ; Psalm 45:16 ; Isaia 32:1). Dumnezeu, prin aceasta, iarăşi va mări cuvântul său şi îl va întări şi punctul de discuţie cu privire la cuvântul său îl va rezolva spre mărirea şi binele său.

Numele său

37. Satan chiar de la început s-a apucat să defaime numele lui Iehova. Din batjocură şi murdărie a înduplecat pe oameni, ca să se numească după numele lui Dumnezeu. Geneza 4:26. Babilonul, Egiptul şi pe toate celelalte stăpâniri mondiale, Satan le-a organizat şi le-a înzestrat cu religia sa diavolească; şi pe acelea, dar mai cu seamă pe elementul fals religios l-a înduplecat să defaime numele lui Iehova. Toate religiile organizate de sub soare – afară de adevărata creştinătate – în formă deschisă sau ascunsă, numai defaime au adus asupra numelui lui Iehova. Profetul sfânt a scris: „ Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Iehova!”(Psalm 33:12). Însă văzut-am în 1929 o singură naţiune pe pământ, al cărui Dumnezeu este Iehova şi care este acel popor sau naţiune, care ţine cu toată puterea la Dumnezeu şi la onoarea numelui său? Oamenii ar trebui să ştie ce să răspundă la această întrebare. Dar vorbind pe drept o astfel de naţiune nu există. Pe terenul cârmuirii naţiunilor de pe suprafaţa pământului, religia, politica şi comerţul lucrează mână-n mână; dumnezeul lor este Satan ,cu toate că în afară se numesc după numele Domnului. – II Corinteni 4:3,4 ; Ioan 14:30 ; Geneza4:26.

38. În trecut, Dumnezeu a pus cuvântul său înaintea numelui său, dar acuma a sosit timpul, ca să preamărească atât cuvântul, cât şi numele său. Numele şi cuvântul său este mărit acuma în Sion, organizaţia sa.(Psalm 102:16 ; 132:13). Dintre aceia pe care Dumnezeu i-a chemat, este o rămăşiţă pe pământ, pe care i-a onorat cu aceea, că le încredinţează cuvântul său, ca să pună mărturie pentru numele său. Dumnezeu i-a ales pe aceştia să fie „care să-i poarte Numele”.(Fapte 15:14). Lor le spune Iehova: „Eu pun cuvintele Mele în gura ta şi te acopăr cu umbra mânii Mele, ca să întind ceruri noi şi să întemeiez un pământ nou, şi să zic Sionului: „Tu eşti poporul Meu!” – Isaia 51:16.

39. A sosit timpul pentru ca întrebarea cea mare din discuţie să se rezolve pe vecie: Cine este Atotputernicul? În cursul veacurilor trecute, Dumnezeu a permis celui rău să ducă la împlinire răutatea lui. Dar în anumite timpuri, şi-a pus înainte mai pronunţat şi mai clar numele, mai ales pe seama acelora care iubesc pe Dumnezeu.(II Samuel 7:23 ; Isaia 37:1-36). Sunt unii care susţin că sunt creştini şi învăţătorii religiei creştine, dar ei trag la îndoială cuvântul lui Dumnezeu cu privire la crearea omului, nesupunerea şi căderea lui şi mântuirea prin sângele lui Christos; prin aceasta ei defaimă numele lui Iehova. Ei învaţă nişte învăţături religioase, care nesfinţesc numele lui Iehova şi vestesc pe faţă că se alipesc de organizaţia Diavolului. Procedura lor este batjocorirea şi defăimarea Domnului. „După cum Iane şi Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot aşa şi oamenii aceştia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricaţi la minte şi osândiţi în ce priveşte credinţa. Dar nu vor mai înainta, căci nebunia lor va fi arătată tuturor”.(II Timotei 3:8,9) Săvârşirea răului are hotare şi Satan şi reprezentanţii săi au ajuns acest hotar. Întrebarea pusă în discuţie referitor la numele Atotputernicului, acuma va fi rezolvată pentru totdeauna. Cine este deci Dumnezeul Atotputernic?

40. Iehova zice: „Eu sunt Iehova, acesta este Numele Meu; şi slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea mea idolilor.”(Isaia 42:8) Iehova va arăta acum înaintea oamenilor orbiţi, puterea lui mai presus de toate, înţelepciunea, dreptatea şi iubirea sa. El ordonă tuturor popoarelor şi naţiunilor să se strângă la un loc şi pe reprezentanţii Diavolului îi cheamă să vorbească şi să dovedească dreptatea faptelor lor sau să recunoască adevărul că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat. După aceea, întorcându-se către rămăşiţa lui credincioasă, aşa vorbeşte: „Voi Sunteţi martorii Mei.. că Eu

Cuprins

sunt(Dumnezeu).... înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu, şi după Mine nu va fi". – Isaia 43:10.

41. În sfârşit, această mare întrebare pusă la discuţie va fi deci rezolvată; Iehova dă în ştire că aceasta o va face prin pustiirea lui Satan şi a organizaţiei sale blestemate. Înaintea marelui război de nimicire, El comunică prin martorii săi credincioşi cu popoarele şi naţiunile, că va pune capăt existenţei celui rău. Iehova adună naţiunile la lupta cea din urmă. El declară sentinţa sa înaintea lor, aruncă asupra lor aprinderea mâniei sale drepte şi va nimici pe Satan şi pe organizaţia sa.(Ţefania 3:8). Cu aceasta va pune capăt permisiunii răului.

42. În loc să fi nimicit pe Satan imediat la început, Dumnezeu a permis lui Satan ca să continue calea sa nelegiuită şi să se împotrivească Lui cu toate uneltele sale, care îi stau la dispoziţie. Între timp, şi-a păstrat cuvântul şi numele său la aceia, care cu sinceritate au dorit cunoaşterea adevărului şi s-au purtat cu dreptate. Pe unii ca aceştia Dumnezeu i-a păzit faţă de atacurile duşmanului. După ce Satan a făcut tot ce a putut pentru a trage la îndoială iubirea, puterea, înţelepciunea ,dreptatea şi măreţia lui Iehova, în războiul cel mare se va pune capăt lucrurilor nelegiuite de pe pământ ale lui Satan. Prin aceasta Iehova va dovedi puterea sa mai presus de toate, atotputernicia sa, dumnezeirea sa eternă şi calitatea sa de Cel Prea Înalt, asemenea căruia nu este nimeni altul. Prin aceasta va face să amuţească toate creaturile şi atunci nimenea nu va mai putea spune că este alt cineva asemenea lui Iehova Dumnezeu. Pe această cale se poate dovedi cu mult mai mult efect înaintea creaturilor, că este numai un singur Dumnezeu atotputernic.

43. Iehova va înlătura orbirea oamenilor, ca să-l cunoască toţi şi să ştie că, pentru ajungerea vieţii veşnice nu există altă cale, afară de calea croită de El; şi că la aceasta conduce calea jertfei Fiului său iubit, Isus Christos. Iehova astfel deschide calea pentru credinţa , încrederea deplină faţă de El, ca toate creaturile să ia la cunoştinţă, că El este Dumnezeul atotputernic, că El este drept şi înţelepciunea sa este desăvârşită; că El s-a îngrijit de îndreptarea omului, că El este iubire, deoarece este expresiunea desăvârşită a neegoismului.

44. Atunci toate creaturile vor şti că Satan este duşmanul lui Dumnezeu şi al tuturor acelor creaturi, care caută să se poarte drept; că pentru toate nedreptăţile şi fărădelegile săvârşite pe această lume, el este răspunzător şi el trebuie să fie tras la răspundere. Despre dânsul a lăsat Dumnezeu să se scrie încă demult: „ Toţi cei ce te cunosc între popoare rămân uimiţi din pricina ta; eşti nimicit, şi nu vei mai fi niciodată!" – Ezechiel 28:19.

45. Oamenii vor lua la cunoştinţă că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat şi El este prietenul lor credincios şi atotputernic. El, prin profetul său, le spune: „Întoarceţi-vă la Mine şi veţi fi mântuiţi toţi cei ce sunteţi la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, şi nu altul. Pe Mine Însumi Mă jur, adevărul iese din gura Mea şi cuvântul Meu nu va fi luat înapoi: orice genunchi se va pleca înaintea Mea, şi orice limbă va jura pe Mine". – Isaia 45:22,23.

46. Profetul a prezis şi aceea, că ce vor zice oamenii când vor cunoaşte adevărul: „În ziua aceea, vor zice: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim şi să ne bucurăm de mântuirea Lui!"(Isaia 25:9) „Şi Domnul va fi împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, şi Numele Lui va fi singurul Nume". – Zaharia 14:9.

47. Profetul vorbeşte în numele acelora care au cunoscut pe Dumnezeu şi au credinţă şi încredere deplină în El: „ „Doamne, Tu eşti Dumnezeul meu; pe Tine Te voi înălţa! Laud Numele Tău, căci ai făcut lucruri minunate; planurile Tale făcute mai dinainte s-au împlinit cu credincioşie"(Isaia 25:1-4). Oamenii, prin aceasta, vor manifesta din partea lor aprecierea atotputerniciei Atotştiutorului, a înţelepciunii sale desăvârşite şi a iubirii sale fără sfârşit.

Cuprins

48. Spre a dovedi, pe mai departe, că în privinţa permisiunii răului şi eliberarea omului de sub răutate, motivul cel mai important îl constituie curăţirea(justificarea) numelui şi cuvântului lui Iehova, a scris profetul: „De aceea, spune casei lui Israel: Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina Numelui Meu celui sfânt pe care l-aţi pângărit printre neamurile la care aţi mers. De aceea voi sfinţi Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri ,pe care l-aţi pângărit în mijlocul lor. Şi neamurile vor cunoaşte că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfinţit în voi sub ochii lor.”. – Ezechiel 36:22,23

49. Satan a înduplecat pe Israel la necredincioşie faţă de Dumnezeu şi pentru răul ce s-a făcut şi ce se mai face între celelalte naţiuni şi popoare de pe pământ, asemenea tot el, acest răzvrătitor nelegiuit, este răspunzător. Izraeliţii, poporul ales a lui Dumnezeu, pentru aceasta au fost scumpi şi preţuiţi înaintea lui Dumnezeu. Deci dacă Dumnezeu nu pentru dânşii, ci pentru numele său i-a mântuit, aceasta îndoit dovedeşte aceea, că permisiunea răului nu numai pentru a arăta creaturilor răutatea mare a păcatului, ci cu mult mai mult s-a întâmplat pentru curăţirea(justificarea) eternă a numelui său înaintea tuturor creaturilor sale. După acea, cei care iubesc adevărul, vor zice împreună cu profetul: „Fiii lui Dumnezeu, daţi Domnului(Iehova), daţi Domnului slavă şi cinste. Daţi Domnului slava cuvenită Numelui Lui! Închinaţi-vă înaintea Domnului îmbrăcaţi cu podoabe sfinte!” – Psalm 29:1,2.

50. Rămăşiţa credincioasă a urmaşilor lui Christos acum preamăreşte şi cântă lauda numelui lui Iehova pe pământ.(Isaia 12:4-6). Şi oamenii vor preamări în etern numele Dumnezeului atotputernic, când vor cunoaşte iubirea sa. Profetul lui Dumnezeu a prezis înainte lauda măririi numelui său de pe buzele lor, pe care vor cânta-o când se vor stabili în pace în împărăţia sa. „Înălţaţi lui Dumnezeu strigăte de bucurie, toţi locuitorii pământului. Cântaţi slavă Numelui Său, măriţi slava Lui prin laudele voastre. Zice-ţi lui Dumnezeu: „Cât de înfricoşate sunt lucrările Tale! Din pricina mărimii puterii Tale, vrăjmaşii Tăi Te linguşesc. Tot pământul se închină înaintea Ta, şi cântă în cinstea Ta, cântă Numele Tău”. – Psalm 66:1-4.

51. De la timpul lui Isus încoace, acest timp este cel mai binecuvântat pe seama creştinilor. Aceia, care s-au consacrat pe deplin Domnului, au privilegiul binecuvântat ca să păşească ca martori pentru numele Celui Prea Înalt. Afară de aceasta mai este în curs de împlinire o altă mare profeţie „Şi Duhul(Iehova marele spirit şi Fiul său iubit, IICorinteni 3:17) şi Mireasa(lăudând pe Dumnezeu în templu, psalm 25) zic: „Vino!” Şi cine aude, să zică: „Vino!” Şi celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieţii fără plată!”(Apocalipsa 22:17). Las să vie deci toţi, care iubesc adevărul, şi să stea de partea lui Iehova. Las să vorbească, aceia care iubesc pe Iehova şi altora lucrurile sale minunate. „Lăudaţi pe Domnul, chemaţi Numele Lui! Faceţi cunoscut printre popoare isprăvile Lui! Cântaţi, cântaţi în cinstea Lui! Vorbiţi despre toate minunile Lui! Făliţi-vă cu Numele Lui cel Sfânt! Să se bucure inima celor ce caută pe Domnul!” – Psalm 105: 1-3.

Întrebări pentru studiu berean

1-3. Care este întrebarea cea mai importantă pusă la discuţie înaintea tuturor creaturilor? Întrucât este importantă rezolvarea acestei întrebări? Cum se poartă unşii credincioşi faţă de privilegiile ce li se impun? Ce promisiune conţine pe seama lor versul 14 din psalmul 91? Ce cântare vor cânta ei „„„în ziua aceea în pământul lui Iuda”? Ce lucru va face Iehova? Cum se îngrijeşte de Sion, după cum arată Isaia 27:2,3?

4-8. Ce însemnătate importantă au acele numiri pe care Iehova le dă creaturilor sale? Explică însemnătatea acelor numiri deosebite, cu care se numeşte Iehova însuşi?

Cuprins

9-12. Cine este răspunzător pentru lucrarea răului pe pământ? În ce măsură a ajuns răul să stăpânească? Numai în ce înţeles se poate spune că Dumnezeu a permis răul? Cum se motivează adeseori permisiunea răului? Explică din ce scop s-a întâmplat aceasta şi că este destul de potrivită această motivare?

13-14. Spune un astfel de motiv, care este cuminte şi se poate crede! Ce întrebare pusă în discuţie sprijine motivarea aceasta? Explică pentru ce a fost pusă o astfel de întrebare în discuţie?!

15. Ce altă cale putea Dumnezeu să urmeze? Arată punctele slabe ale unei purtări de acest fel?

16,17. Ce însuşiri ale lui Dumnezeu le-a tras Satan la îndoială? În ce măsură a fost Satan împiedicat în această privinţă? Întrucât a influenţat Satan pe alţii în privinţa atotputerniciei lui Dumnezeu? Ce sistem foloseşte Satan pentru ducerea la împlinire a scopurilor sale?

18. Explică dacă Dumnezeu este de vină pentru suferinţele şi moartea omului, pentru faptul că nu a nimicit pe Satan?

19,20. Arată dacă permisiunea răului ,privind miezul lucrului, stă în legătură cu aplicarea preţului de răscumpărare sau cu alegerea bisericii lui Dumnezeu?

21. Când şi cum a descoperit Dumnezeu îngrijirea sa cu privire la răscumpărarea omenirii? Cum s-au împlinit aceste profeţii?

22-25. Dumnezeu pentru aceea a permis răul, ca omul să înveţe să cunoască natura şi urmările păcatului din experienţe? Ce înseamnă expresiunea „ că păcatul să fie văzut foarte rău de lege”?

26. De ce mare importanţă este stăruinţa lângă Iehova? Cum va veni probarea credincioşiei, pe cine va atinge şi când?

27-29. Intrarea păcatului schimbat-a scopul lui Iehova? Ce atitudine a avut Satan cu această ocazie? Cum s-a purtat Iehova faţă de această provocare?

30. Ce urmare a avut păcatul lui Adam? Cui se va da ocazie pentru cunoaşterea îngrijirii lui Dumnezeu cu privire la răscumpărare şi restatornicire?

31. Arată dacă a ştiut Dumnezeu înainte, că Isus se va dovedi credincios în serviciul său!

32,33. Fă asemănare între Isus şi Adam în privinţa: 1) naturii şi perfecţiunii; 2) credincioşiei şi al rezultatului pentru dânşii şi pentru alţii şi în privinţa puterii, dreptăţii, înţelepciunii şi iubirii lui Dumnezeu

34-36. Pe cine a folosit Dumnezeu de martori înainte de ce a trimis pe Isus pe pământ? Cine au fost de atunci martorii lui? Aseamănă aceste două clase de martori laolaltă în privinţa mărturiei, credincioşiei, şi experienţelor lor şi ca pe nişte unelte ce stăruie lângă numele lui Iehova, care laudă numele său şi în privinţa moştenirii lor din viitor.

37,38. Întrucât au cinstit şi recunoscut oamenii numele lui Iehova? Explică o astfel de stare! Ce mare schimbare este în faţa noastră în privinţa aceasta? Prin ce unelte se va publica această veste de bucurie lumii?

39. Arată din Scriptură că Iehova, în anumite timpuri, a mărit numele său? Pentru ce? Cum a fost întunecată întrebarea cea mare? Ce însemnătate are timpul prezent în privinţa acestui punct?

40-43. Ce scop are Iehova prin aceea că adună popoarele şi naţiunile? Cum va fi rezolvată întrebarea în sfârşit? Cum va aduce aceasta curăţirea numelui lui Iehova şi binecuvântarea oamenilor?

44. Descrie înjosirea lui Satan(Lucifer) şi soarta lui din urmă, cum a prezis aceasta Isaia profetul lui Dumnezeu!

45-47. Când oamenii vor ajunge la cunoştinţa adevărului, cum se vor purta faţă de acesta? Cum vor crede şi se vor încrede în Dumnezeu aceia care îl vor cunoaşte?

48,49. Ce dovadă avem în Ezechiel 36:22,23 cu privire la permisiunea răului? Explică pentru ce au nesfinţit numele lui Iehova izraeliţii şi creştinătatea!

50. Cum preţuieşte acum rămăşiţa numele lui Iehova? Cum vor privi oamenii numele său, când împărăţia dreaptă va funcţiona?

51. Care este situaţia de azi a creştinului adevărat? În ce măsură este importantă judecarea potrivită a privilegiului şi răspunderii lor?

A DOUĂ VENIRE A LUI CRISTOS: DE CE ESTE NECESARĂ?

[Conferinţă radio de treizeci de minute]

IEHOVA nu face niciodată nimic fără un motiv bun pentru aceasta , iar Biblia nu face niciodată declaraţii fără un motiv bun pentru aceasta. Asta explică de ce Domnul vorbeşte acestea prin gura sfântului profet: „Veniţi totuşi să ne judecăm, zice Domnul” (Isaia 1:18). Motivele pentru care Dumnezeu spune şi face anumite lucruri sunt întotdeauna înregistrate în Biblie şi, în mod repetat, când Domnul ne invită să raţionăm împreună cu el, este o invitaţie pentru a studia Biblia. Isus a spus : „Cercetaţi scripturile, pentru că… ele mărturisesc despre mine”; şi Pavel a spus că „scripturile sunt capabile să ne facă înţelepţi pentru salvare.”

Cu toate acestea, Scripturile ne învaţă că omul păcătos nu poate să înţeleagă biblia, chiar dacă el o studiază. Să notăm câteva din aceste texte, privind acest punct. Daniel 12: 9, 10 spune: „ El a răspuns: „Du-te Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse şi pecetluite până la vremea sfârşitului. (Daniel 12: 9) Mulţi vor fi curăţiţi, albiţi şi lămuriţi; cei răi vor face răul, şi nici unul din cei răi nu va înţelege, dar cei pricepuţi vor înţelege.”. Apostolul Pavel spune: „Dar omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, Sunt o nebunie; şi nici nu le poate înţelege, pentru că trebuiesc judecate duhovniceşte.” (1 Corinteni 2: 14) Un alt text foarte subliniat este găsit în Psalmii 50: 16, 17, care prevede: „Dar celor răi Dumnezeu le zice: Ce tot înşiri tu orânduirile Mele şi ai pe buze legământul Meu, când tu urăşti mustrarea şi arunci cuvintele Mele înapoia ta?”

Dar cine sunt oamenii păcătoşi de pe pământ? Bineînţeles: mincinosul, hoţul, criminalul, adulterinul, ipocritul şi cei care oprimă, decepţionează şi fraudează aproapele, sunt atestaţi ca fiind păcătoşi de către toţi. Dar sunt mulţi păcătoşi în ochii Domnului şi totuşi foarte stimaţi printre oameni. Omul care predică învăţăturile contrare învăţăturilor Bibliei este un om păcătos, pentru motivul că-l încarcă pe Domnul cu afirmaţii eronate. Omul care refuză inspiraţia din Biblie este un om păcătos pentru motivul că îl încarcă pe Dumnezeu cu declaraţii false şi neagă că Dumnezeu este autorul Bibliei.

Omul care este îndoctrinat în crezuri şi susţine că el nu va crede acele texte ale scripturii ce contrazic crezul său ,este ori încăpăţânat, ori neonest şi prin aceasta este un om păcătos. Mulţi dintre cei mari în consiliile oamenilor, iubiţi şi onoraţi de către oameni, reprezintă o urâciune în ochii Domnului. Motivul pentru aceasta este precizat direct de către Dumnezeu, în aceste cuvinte: „Omul priveşte la înfăţişarea exterioară, dar Iehova priveşte în inimă.” Acest lucru înseamnă că Domnul îi judecă pe oameni după motivele lor şi nu după fapte, în timp ce oamenii judecă ,aproape în întregime, după ceea ce oamenii fac. Să purtăm în minte atunci ceea ce Domnul spune: „Nici un păcătos nu va înţelege.”

Cine atunci poate înţelege Biblia, atunci când o studiază? Cel înţelept lasă Scripturile să răspundă acestei întrebări. Lăsaţi-ne să considerăm noi câteva dintre aceste răspunsuri. Psalmii 25: 14: „Sfatul Domnului este pentru cei ce se tem de El.” Proverbe 3: 32: „căci oamenii corupţi sunt o urâciune înaintea Domnului, dar cu cei neprihăniţi El este prieten.” 1 Petru 3: 12: „Căci ochii

Cuprins

Domnului sunt peste cei neprihăniţi, iar urechile Lui iau aminte la rugăciunea lor. Faţa Domnului însă este împotriva celor ce săvârşesc răul."

Având în vedere aceste texte, putem vedea că numai cei care îl iubesc pe Domnul, care sunt neprihăniţi, oneşti, respectuoşi, sunt cei care studiază Cuvântul adevărului şi cred că, implicit, Domnul îi va onora cu o înţelegere a scopurilor şi adevărului Său.

Haideţi acum să ne apropiem de subiect din această perspectivă umilă, onestă şi plină de învăţăminte .De ce este necesară a doua venire a lui Cristos?

Pentru a răspunde la această întrebare cum se cuvine, trebuie să reafirmăm de ce prima venire a fost necesară, deoarece amândouă venirile sunt strâns legate una de cealaltă şi, totuşi, fiecare este pentru scopuri diferite. Nu ar fi putut fi şi o a doua venire, unde nu a fost prima venire.

Multe texte se referă la a doua venire. Printre ele se numără şi Ioan 14: 2, 3: „Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi dacă mă duc ... Eu voi veni din nou." De asemenea, în Luca 12: 37: „Ferice de slujitori aceia pe care stăpânul, la venirea lui, îi va găsi veghind!" În Evrei 9: 28, scrie: „Se va arăta a doua oară, pentru a-i mântui pe cei care-L aşteaptă cu nerăbdare" şi în Matei 25: 31: „Când Fiul Omului va veni în slava Sa, împreună cu toţi îngerii, atunci El Se va aşeza pe tronul slavei Sale." O atenţie specială este solicitată asupra faptului că acest ultim text spune că va fi o a doua venire, la care Cristos va sta pe tronul gloriei sale. Multe alte texte ar putea fi citate, dar acestea sunt suficiente pentru a demonstra punctul de vedere.

Unii oameni susţin că a doua venire a Domnului a avut loc atunci când a fost înviat din morţi ,la treizeci de ani şi jumătate după prima venire. Aceasta este o greşeală şi în această demonstraţie de lămurire se va arăta că este o greşeală. După mulţi ani de la învierea Domnului nostru, apostolul Pavel a spus că a doua venire este departe ,în viitor. În 2 Tesaloniceni 2: 1, 3, citim: „Cât priveşte venirea Domnului nostru Isus Hristos şi strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraţilor, . . . Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă, şi de a se descoperi omul fărădelegii (Sau: omul păcatului), fiul pierzării," Conform Bibliei, a doua venire a Domnului este cu siguranţă prevestită şi are loc la un anumit timp de la prima venire. La mai mult de 6o ani de la moartea Domnului nostru, Isus însuşi, vorbind prin glasul slujitorului său Ioan, a spus: „Iată că eu vin repede." — Apocalipsa 22: 12.

Dar de ce a fost prima venire necesară? Scopul Domnului a fost să umple pământul cu o rasă de fiinţe perfecte şi să le dea viaţă veşnică pe întregul pământ. El nu a intenţionat să îi ia în rai. Aşadar, i-a spus lui Adam să crească şi să se înmulţească şi să umple pământul (Geneza 1: 26) Adam, în fine, a păcătuit şi a adus condamnarea asupra lui şi a posterităţii nenăscute, şi a eşuat astfel în a da naştere copiilor perfecţi.

Din contră, prin legea eredităţii, copiii săi s-au născut imperfecţi şi muritori, ca rezultat al păcatului lui Adam. Această declaraţie este dovedită de multe texte, dintre care numai două citäm aici. În Romani 5: 18 citim: „Astfel, deci, după cum printr-o singură greşală, a venit o osîndă, care a lovit pe toţi oamenii, tot aşa, printr-o singură Hotărâre de iertare a venit pentru toţi oamenii o Hotărâre de neprihănire care dă viaţa." În 1 Corinteni 15: 22 scrie: „…în Adam toţi mor." Acest ultim text ne spune că înainte de a se fi născut au fost condamnaţi la moarte ,cât erau încă în Adam.

Totuşi, Dumnezeu nu şi-a propus ca întreaga rasă care a urmat să interfereze cu păcatul lui Adam şi, prin profet, Domnul a spus: Hotărârea mea se va ridica, şi o voi face şi eu cu toată plăcerea. Notând eşecul primului Adam, Dumnezeu a hotărât că va fi un al doilea Adam, care va realiza scopul divin, va umple pământul cu o rasă fără de păcat , de bărbaţi şi femei desăvârşiţi; că al doilea Adam va învia şi va regenera copiii primului Adam şi le va da viaţă pe pământ.

Dar cine a fost al doilea Adam? Apostolul răspunde, în cel mai înţeles limbaj. În 1 Corinteni 15: 45, 47 citim: „Primul om Adam a devenit un suflet viu; Al doilea Adam . . . un spirit dătător de

Cuprins

viaţă. Primul om este din pământ şi este făcut din ţărână, al doilea om este din cer.” Din câte vedem, al doilea Adam a fost înviat, glorificat ca Isus Cristos după înălţarea sa, când I s-a dat toată puterea în ceruri şi pe pământ.

Având în minte faptul că toţi morţii vor fi înviaţi şi celor ascultători li se va da viaţă pe pământ, Dumnezeu i-a inspirat pe toţii profeţii săi să prevestească acest lucru , cu sute de ani înainte de îndeplinire. Câteva dinte aceste profeţii sunt acum citate. Psalmii 37: 29 spun: ,,Cei neprihăniţi vor moşteni ţara, o vor locui pentru totdeauna.” În Proverbe 2: 21 se spune: ,,Căci cei drepţi vor locui ţara şi cei integri vor rămâne în ea.” Şi în Isaia 60: 21 spune: ,,Toţi din poporul tău vor fi neprihăniţi şi vor stăpâni ţara pentru totdeauna.” Adresându-se poporului lui Israel, Dumnezeu a spus: ,,Eu voi deschide mormintele voastre, şi vă voi face să veniţi din mormintele voastre, şi vă voi aduce în . . . ţara voastră.”

Dar cine face această mare lucrare? Răspunsul este: glorificatul Domn Isus Cristos, al doilea Adam.

Dar înainte ca munca de înviere să poată începe, rasa trebuie răscumpărată, mântuită de condamnarea pe care primul Adam a adus-o asupra întregii rase. Astfel, Domnul şi-a pus profeţii să prevestească nevoia de răscumpărare. În Osea 13: 14 citim: ,,Îi voi răscumpăra din puterea mormântului, îi voi izbăvi de la moarte.” Da, întreaga rasă a fost sub condamnare, sub sentinţa de moarte şi nu ar putea furniza ei înşişi preţul de răscumpărare, căci profetul a spus: ,,Nimeni nu poate răscumpăra viaţa semenului său, nici nu-i poate da lui Dumnezeu preţul răscumpărării lui.” — Psalmii 49: 7.

Ce vrea să se spună prin cuvântul răscumpărare? Este folosit de multe ori în Biblie. Înseamnă, în esenţă, un preţ care să corespundă, adică un echivalent exact. Să ilustrăm: dacă un taur a omorât pe un alt taur, un echivalent exact ar fi un alt taur. Dacă un înger a păcătuit să ceară un alt înger ca să fie echivalent exact, ca răscumpărare. În acest caz, era un om care a păcătuit, şi ar fi nevoie de un alt bărbat, care urmează să fie un echivalent exact; el trebuie, în mod necesar, să fie un om perfect, la fel cum a fost Adam înainte de a păcătui. Nu a fost un astfel de om perfect în tot universul larg şi, de aceea, Dumnezeu a spus că nici un om nu poate, prin orice mijloace, să îl răscumpere pe fratele său sau să-i dea lui Dumnezeu o răscumpărare pentru el. Nici un om nu a fost perfect, şi, prin urmare, nu a existat nici un echivalent exact.

Era nevoie de înţelepciune divină, iubire şi putere, ca să se obţină răscumpărarea. Nici un om nu a putut să o facă. Nu există nici o altă cale de a scăpa de condamnarea adamică. Un alt om perfect trebuia găsit, care să-şi dea în mod voluntar viaţa perfectă pentru rasa condamnată. Mai clar ,declară Biblia că: ,,fără vărsare de sânge nu este iertare.” (Evrei 9: 22). Din nou, apostolul ne spune că ,,din moment ce prin om a venit moartea, tot prin om a venit, de asemenea, învierea morţilor”. (1 Corinteni 15: 21). Din moment ce nu a fost nici un om perfect, Dumnezeu însuşi a format unul.

Biblia descoperă faptul că singurul Fiu al lui Dumnezeu, acela Unul care mai târziu a venit pe pământ şi a fost numit de părinţi săi Isus, a avut o existenţă cu Tatăl înainte ca lumea să înceapă. (Ioan 17: 5). Dumnezeu a creat toate lucrurile prin El.(Coloseni 1: 15, 16; Efeseni 3: 9) Iehova a modelat materia în faţa acestui ascultător şi iubit Fiu şi a consimţit să vină pe pământ şi să fie mântuitorul omului, răscumpărarea.

Vorbind de iubirea şi bunăvoinţa pe care Isus a manifestat-o în pogorârea gloriei sale spirituale şi cereşti, apostolul spune: ,,deşi era bogat, el a devenit sărac de dragul vostru, pentru ca voi să deveniţi bogaţi prin sărăcia lui.” (2 Corinteni 8: 9). Din nou , în ceea ce-l priveşte pe Isus, apostolul spune: ,,El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu. . a luat forma unui slujitor . . . s-a smerit şi a devenit ascultător şi încă o moarte pe cruce. De aceea şi Dumnezeu L-a înălţat nespus de mult şi I-a dăruit Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice

Cuprins

genunchi …şi orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Cristos este Domnul.” — Filipeni 2:6 – 11.

Să observăm felul minunat prin care Isus a devenit om. Domnul a ales o femeie nobilă şi, prin puterea sfântului spirit ,a pus un copil în pântecele sale. Acest copil a fost născut şi a fost numit Isus. La 30 de ani, Isus era matur, în toată firea, echivalentul exact al lui Adam. El era o fiinţă umană, deoarece fusese născut de o mamă umană şi Isus însuşi a zis : ,,Ce este născut din carne, carne este.”El a fost un om fără de păcat, pentru că viaţă lui a venit şi s-a desfăşurat de la Dumnezeu şi nu de la căzuta şi păcătoasa rasă adamică. La 30 de ani era echivalentul exact al lui Adam, s-a dus degrabă la Iordan şi şi-a riscat viaţa. Pe cruce, jertfa a fost completă şi a strigat: ,,S-a terminat” şi şi-a aplecat capul şi şi-a dat sufletul.” El a fost Mielul Domnului care a scăpat lumea de blestemul păcatului. Iehova a pus pe umerii lui păcatele noastre. El a gustat moartea pentru fiecare om. Ce dovadă de iubire este! Hăituit, persecutat, crucificat pentru ca rasa să poată avea viaţă şi pentru ca aceasta să fie deplină. El a spus că ar fi putut chema doisprezece legiuni de îngeri care să îi apere viaţa, dar a refuzat să o facă. În schimb, el şi-a dat viaţa ca răscumpărare pentru toţi. Apostolul Ioan a spus aşa: ,,Tatăl şi-a trimis Fiul să fie Salvarea lumii” şi Isus a spus: ,,Am venit să-mi dau viaţa ca răscumpărare pentru mulţi.”

Acum putem vedea foarte clar necesitatea primei veniri a Domnului. A fost pentru a-şi da viaţa ca răscumpărare. Munca sa a fost terminată pe cruce. L-au dat jos de pe cruce mort. L-au îngropat în mormântul lui Iosif din Arimateea şi acolo a rămas pentru trei zile, mort. Dar dacă Isus rămânea mort, moartea sa nu putea ajuta cauza. În a treia zi după îngroparea lui, Dumnezeu L-a înviat din morţi. Să se sublinieze că Dumnezeu l-a ridicat pe Isus din morţi, nu putea să se învie el însuşi. Citiţi următoarele texte, care spun că Dumnezeu la înviat: Faptele Apostolilor 2:24 – 32; Faptele Apostolilor 3: 15, 26; Faptele Apostolilor 4: 10, 33; Faptele Apostolilor 5: 30. Şi acolo sunt paisprezece alte texte.

Acum ajungem la o întrebare importantă. L-a adus Dumnezeu pe Isus din mormânt ca om, din nou? Multe dovezi arată că a apărut de mai multe ori în formă umană după învierea sa. Totuşi, aceasta este o concluzie greşită că el a fost înviat ca om, pentru că dacă ar fi fost om din nou, răscumpărarea nu ar fi fost dată. Mai mult decât atât, Scripturile sunt explicite în declaraţii că el nu mai era om, ci o fiinţă divină, nemuritoare, la fel că Tatăl său. Dovada este găsită în Evrei 1: 3, care spune: ,,El este reflectarea gloriei sale şi reprezentarea exactă a fiinţei sale.” În Corinteni 15: 45 ni se spune că ,, Al doilea Adam a devenit un spirit viu”. Iar în 1 Petru 3: 18 citim că: ,,a murit în trup, dar a fost făcut viu în spirit”.

De mai multe ori Isus a apărut în formă umană după învierea sa, dar mereu cu corpuri şi haine diferite; scopul său era să îi convingă pe discipolii săi că este viu. Nu era altă cale posibilă pentru a-i convinge. Fiinţele spirituale au această putere de materializare şi îngerii au apărut într-o formă similară, de multe ori înainte. Aceste apariţii nu dovedesc că Isus era atunci om, căci nu ar fi putut să dispară din nou, aşa cum a făcut.

Acest preamărit Isus, mai mare peste îngeri, principate şi puteri şi cu un nume mai presus de orice alt nume, care este numit (cu excepţia lui Iehova), este al doilea Adam, care a devenit un spirit viu. El are toată puterea din cer şi de pe pământ. El a spus: ,,Eu sunt învierea şi viaţa.” Apostolul spune că: ,,nu este nici un alt nume sub cer dat oamenilor, prin care putem obţine viaţa”, şi încă, din nou, apostolul spune că,, Tatăl ne-a dat viaţa veşnică, şi această viaţă este în Fiul Său”. Isus a spus: ,,Dumnezeu aşa a iubit lumea, că l-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică”.

Orice om care primeşte viaţa veşnică, trebuie să o primească prin Isus Cristos. El trebuie să creadă în Isus Cristos, ca să fie mântuit. A crede în El înseamnă să creadă că a murit pe lemn pentru

Cuprins

păcatele noastre şi că el a fost înviat pentru îndreptăţirea noastră. Nu se poate crede că nu a murit şi că doar a părut că a murit. Aceasta ar nega răscumpărarea, pentru că dacă nu a murit pentru păcatele noastre, atunci Biblia este neadevărată şi suntem încă în păcat, fără orice posibilitate de scăpare.

Acestea fiind văzute, prima venire a lui Isus a fost pentru ca să-şi dea viaţa ca preţ de răscumpărare pentru om , pentru ca morţii să învie , să regenereze rasa şi pentru a umple pământul cu o rasă de fiinţe umane fericite, perfecte şi fără de păcat. Pentru această lucrare, Domnul Isus va domni 1000 de ani, timp în care Satan va fi legat, ca să nu mai înşele naţiunile. Cea de-a doua venire a Domnului va fi o venire pentru judecată, cum ne spune apostolul ,zicând: „Înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii şi morţii, şi pentru arătarea şi Împărăţia Sa:”(2 Timotei 4: 1) Judecarea în masă va fi o determinare corectă, care stabileşte dacă oamenii sunt sau nu merituoşi să trăiască pentru totdeauna. Pentru a ajunge la o aşa decizie este necesar ca Domnul să ofere fiecărui om înţelegerea pentru ceea ce se aşteaptă de la el. Cu alte cuvinte, fiecare persoană trebuie să ştie adevărul. Foarte puţini oameni de pe pământ au ştiut vreodată adevărul. Sute de milioane au murit fără să vadă o Biblie sau fără să audă de Iehova Dumnezeu. Ei nu ar fi putut să îi îndeplinească voinţa, pentru că nu au ştiut niciodată care este aceea.

A două venire a lui Cristos este pentru a aduce o înţelegere clară a voii lui Dumnezeu, iar apoi să aplice anumite teste, care să determine dacă oamenii vor iubi şi vor îndeplini această voie a lui Dumnezeu sau vor fi încăpăţânaţi şi astfel să fie nimiciţi pentru totdeauna.

Să ne gândim acum la un text care a fost trecut cu vederea de majoritatea oamenilor. Acesta ne spune de scopul lui Dumnezeu de a oferi izbăvirea de la primul păcat adamic şi ,mai târziu, pentru a le da cunoaşterea adevărului. Acesta se găseşte în 1 Timotei 2: 3, 4, şi citeşte: „Dumnezeu . . . doreşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi, şi să vină la cunoaşterea adevărului”. Acest text precizează problema corect, exact aşa cum Dumnezeu a destinat-o. Din moment ce toate au venit sub condamnare, ca urmare a păcatului lui Adam, Dumnezeu a plănuit ca să răscumpere toate de la condamnare şi, mai târziu, să îi trezească din somnul morţii şi să dea la fiecare membru al rasei o cunoaştere exactă a adevărului. Să citim acest text din nou, exact aşa cum este dat în originalul grecesc: ,Dumnezeu . . . doreşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi, şi să ajungă la o cunoaştere exactă a adevărului.”

După ce a ajuns la o cunoaştere exactă a adevărului, responsabilitatea începe, şi fiecare membru al rasei va fi responsabil pentru modul în care va onora adevărul şi-l va asculta. În cazul în care îl va ocărî, va refuza să-l asculte şi va face acest lucru persistent, el va muri din nou, în ceea ce Biblia numeşte „moartea a doua”. Nu ar fi nici o speranţă pentru un astfel de păcătos, pentru că păcatul său ar fi intenţionat. Nu ar fi nici o înviere pentru el, pentru motivul că Cristos nu va muri pentru răscumpărare a doua oară.

Apostolul se referă la această a doua moarte, în Evrei 10: 26, 27, zicând: „Dacă noi păcătuim cu voia, după ce am primit cunoştinţa adevărului, nu mai este nici o jertfă pentru păcat, ci numai o aşteptare înfricoşată a judecăţii şi a focului cumplit care-i va mistui pe cei nelegiuiţi”. Aceasta nu înseamnă că îi chinuie, ci îi distruge, ceea ce Pavel numeşte „pierzare veşnică …şi vor fi despărţiţi de prezenţa Domnului”. — 2 Tesaloniceni 1: 9.

Dimpotrivă, toţi cei care vor învăţa să iubească neprihănirea şi să urască nelegiuirea; toţi cei care vor să îl asculte pe Dumnezeu, toţi cei care vor profita de experienţa păcatului şi a diavolului, pe care au avut-o în această viaţă, toţi cei care vor dovedi loialitate şi credinţă ,vor primi doar ceea ce Dumnezeu a promis primului Adam, şi anume: „stăpânire peste fiarele câmpului, peste păsările cerului şi peste tot ceea ce este în mare şi pe pământ.”

Realizarea acestui lucru este lucrarea lui Cristos la a doua venire a Lui şi acesta este motivul pentru care o a doua venire este necesară. Prima venire a fost de a răscumpăra din cursa păcatului , a

Cuprins

morţii şi a mormântului, a doua venire este de a oferi scăparea din mormânt, de la moarte şi de păcat, şi să le dea adevărul, aşa cum profetul a exprimat :,,să scrie legea lui Dumnezeu în inimile lor şi s-o graveze în minţile lor, până când toţi o cunosc, de la cel mai mic până la cel mai mare." Atunci când această lucrare pentru luminare a minţilor oamenilor este finalizată, profetul spune: ,,cunoştinţa Domnului va umple întreg pământul, aşa cum apele acoperă fundul mării" şi, în cele din urmă, orice genunchi se va apleca şi orice limbă va mărturisi, atât despre lucrurile din cer, cât şi cele de pe pământ.

Analizând necesitatea pentru cele două veniri ale Domnului, rămâne încă o întrebare unde trebuie un răspuns. De ce nu a început Domnul lucrările de trezire a morţilor şi de oferire a adevărului la prima Lui venire sau ,cel puţin, imediat cum el a fost înviat dintre cei morţi?

Există mai multe răspunsuri la această întrebare. Primul răspuns este că nu era timpul cuvenit al lui Dumnezeu pentru a face această lucrare. Dumnezeu a orânduit ca aceasta să fie efectuată în timp de o mie de ani, atunci când diavolul va fi legat şi că timpul nu era aproape. Un al doilea motiv este faptul că nu suficient de mulţi oameni au fost născuţi pentru a umple pământul. Atunci când au fost născuți suficienți oameni, va începe învierea celor nedrepți, şi apoi, cum a spus Isus, ei nu se vor însura, nici nu vor fi daţi în căsătorie la înviere. Acest lucru înseamnă că naşterile vor înceta, deoarece porunca dată lui Adam să se înmulţească şi să umple pământul a fost îndeplinită.

Dar motivul cel mai bun este faptul că Dumnezeu a orânduit că Isus trebuie să aibă o mireasă, o biserică de 144.000 asociaţi cu el, având natura sa, natura divină, şi să îl asiste în aceste lucrări. Aceşti asociaţi trebuie să fie aleşi din rândul oamenilor. Ei trebuie să fie testaţi şi să se dovedească că sunt vrednici. Aceştia vor veni la prima înviere şi vor domni cu Cristos timp de o mie de ani. Aceasta este menţionat în Apocalipsa 20: 6, în aceste cuvinte: „ Fericiţi şi sfinţi sunt cei care au parte de prima înviere! Asupra lor a doua moarte nu are nici o putere; ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Cristos şi vor domni cu El timp de o mie de ani." Binecuvântarea lumii va trebui să aştepte până când această biserică, mireasa Mielului, s-a pregătit. Aceasta explică întârzierea aparentă, de aproape 1900 ani de ani, de când Isus a răscumpărat rasa umană.

LUMEA S-A SFÂRŞIT

[Conferinţă radio de cincisprezece minute]

CE semnificaţie profundă este cuprinsă în această declaraţie simplă: ,,lumea s-a sfârşit!"Ce fior de bucurie ar pătrunde în orice inimă umană dacă toţi ar fi înţeles exact ce înseamnă! Deoarece, fără îndoială, cei mai mulţi oameni au ,,fiori," atunci când subiectul ,,sfârşitul lumii" este abordat, şi aşteaptă mai departe acel moment cu mintea plină de a frică şi îngrijorare.

Opinia generală ortodoxă este că sfârşitul lumii înseamnă distrugerea pământului prin incendiu, însoţită de suferinţă de nedescris ca urmare a acestei distrugeri şi care implică, de asemenea, distrugerea tuturor formelor de viaţă existente în acel moment pe pământ. Cu un astfel de gând în minte nu este de mirare că oamenii se înspăimântă şi refuză să discute acest subiect, sperând că nu va avea loc în zilele lor şi deseori se roagă lui Iehova Dumnezeu ca evenimentul să poată fi amânat până după moartea lor.

Problema cea mare cu predica tocmai menţionată este că aceasta este învăţătura ortodoxă, nu învăţătura din Biblie. Este o învăţătură care discreditează, atât Biblia, cât şi înţelepciunea, dreptatea, iubirea şi puterea lui Dumnezeu. Aceasta aduce ocară numelui său. Milioane de oameni refuză să se închine lui Iehova Dumnezeu, deoarece ei cred că acest sistem este bazat pe minciună. Ei nu pot vedea modul în care Dumnezeu este vrednic de devotamentul lor, și acesta îi aduce în lumea

Cuprins

păcatului şi suferinţei, fără consimţământul lor. Mai sunt şi persoane cu handicap care nu sunt responsabile pentru dorințele şi poftele lor. Iar apoi, la un moment dat în viitor, întreaga omenire va fi aruncată într-o astfel de calamitate teribilă care este ilustrată prin expresia "sfârşitul lumii".

Scripturile declară că Dumnezeu este dragoste; că mila sa este pentru totdeauna şi că el este mai blând cu fiii săi, decât părinţii pământeni cu ai lor . Acestea şi multe alte declaraţii asemănătoare, discreditează aceste puncte de vedere ale ortodoxiei, la fel și înțelesul lor comun .

Cu toate acestea, există multe texte care vorbesc despre sfârşitul lumii, atât în Vechiul ,cât şi în Noul Testament. Fără a mai discuta în continuare de învăţăturile ortodoxiei, permiteţi-ne să examinăm această temă, în lumina Scripturilor. Dar, la ce se referă Scriptura prin ,,sfârşitul lumii". Şi când şi cum va ajunge lumea la un sfârşit?

Lexicoanele Bibliei definesc cuvântul ,,lume" în sensul de ,,clasă," ,,grupare" etc. Dar această definiţie nu ne lămureşte cu privire la ceea ce se înţelege prin ,,clasă" şi ,,grupare". Biblia ne dezvăluie, în mod plăcut, ceea ce înseamnă cuvântul ,,lume" şi ne arată că aceasta este constituită din organizaţii de oameni, religioase, politice şi financiare, sub controlul unui stăpân nevăzut. Această conferinţă de radio este conştientă de faptul că toate organizaţiile religioase, politice şi financiare ale oamenilor sunt pătrunse de ipocrizie, falsitate, fraudă, venalitate, mită şi corupţie. Toţi oamenii buni şi femeile deplâng acest fapt şi îşi doresc să fi fost altfel.

Dar de ce, ne întrebăm, sunt organizaţiile umane atât de corupte? Răspunsul, dat în termeni foarte clari în Cuvântul lui Dumnezeu, este că Satan este conducătorul lumii. Acest lucru înseamnă că Satan este cel care, folosind oameni imperfecţi, egoişti şi răi, organizează, îndrumă şi controlează aceste organizaţii de oameni numite în Scripturi ,,această lume rea din prezent". Când Satan l-a ispitit pe Isus ,una dintre ispitele lui a fost: ,,Dacă vei cădea jos şi mi te vei închina, îţi voi da toate împărăţiile acestei lumi şi toată slava lor, pentru că ele sunt ale mele şi le dau cui vreau". Satan i-a oferit lui Isus organizaţiile satanice, făcute de oameni pe pământ, cărora Satan le-a fost conducător, cu condiţia ca Isus să-şi folosească talentele şi competenţele în serviciul lui Satan. Isus a refuzat oferta, nu pentru că Satan nu ar putea furniza bunurile oferite, ci pentru că el a recunoscut că Iehova Dumnezeu este singurul în cer sau pe pământ, care este vrednic de închinare şi de serviciu. El a refuzat să coopereze cu Satan, în orice sens sau în orice grad.

Conform Bibliei, apoi, cuvântul ,,lume" include oamenii, însă se referă mai ales la oameni care sunt asociaţi împreună în diverse organizaţii. Oamenii susţin că aceste organizaţii sunt în scopuri umanitare şi benevole, dar istoria omului arată că ele cad în mâinile oamenilor egoişti, care le folosesc pentru scopuri egoiste şi ,ca o consecinţă, aceste organizaţii devin saturate cu venalitate, corupţie, fraudă, ipocrizie, oprimare; şi în loc să fie binecuvântări pentru omenire, aşa cum este intenţionat, ele rănesc şi asupresc rasa umană.

Prin urmare, atunci când Biblia vorbeşte despre ,,sfârşitul lumii," aceasta se referă, pur şi simplu, la sfârşitul acestei prezente ,,clase" sau ,,grupare" răuvoitoare, care este constituită din organizaţii de oameni, controlate şi dirijate de către Satan, spre prejudiciul rasei umane. Biblia, în continuare, ne asigură că distrugerea ,,lumii vechi " va fi urmată de introducerea unei noi lumi; prin urmare, Biblia vorbeşte despre o lume *care o să vină*, şi ne asigură că aceasta va aduce nespuse binecuvântări rasei umane. ,,Lumea ce va veni" va fi formată, nu din organizaţii create de om, dar din organizaţii în totalitate noi, sub un nou conducător, iar acel conducător va fi Domnul nostru Isus Cristos.

Satan a avut o mare împărăţie pe pământ, făcută din toate organizaţiile de oameni şi controlate de egoism. Împărăţia lui Satan va fi distrusă şi Împărăţia lui Cristos îi va lua locul. Versiunea originală a textului în limba greacă din Apocalipsa 11: 15 spune astfel: ,,Împărăţia lumii a devenit Împărăţia Domnului nostru şi a Cristosului său şi el va domni ca împărat pentru totdeauna şi veşnic!"

Cuprins

„Sfârşitul lumii”, prin urmare, înseamnă sfârşitul organizaţiilor omului, civile, religioase şi financiare; aceasta înseamnă sfârşitul efortului total uman de a binecuvânta omenirea; sfârşitul egoismului, sfârşitul războiului, lăcomiei, corupţiei. Şi mai mult decât toate acestea, va însemna sfârşitul puterii lui Satan asupra oamenilor, o putere pe care a exercitat-o în trecut pentru a-i orbi şi induce în eroare, de la ceea ce reprezintă scopurile lui Dumnezeu. „Sfârşitul lumii” nu înseamnă distrugerea planetei pe care trăim. În Eclesiastul 1: 4 citim: „pământul rămâne pentru totdeauna.”

Acum, permiteţi-ne să examinăm unele texte şi să vedem modul în care acestea se armonizează cu aceste prezentări. În 1 Ioan 5: 19 citim: „….întreaga lume zace în puterea celui rău.” Acest lucru înseamnă că egoismul, care este spiritul lui Satan, controlează toate organizaţiile făcute de om. Din nou, în 1 Corinteni 3: 19 citim: „înţelepciunea acestei lumi este o nebunie înaintea lui Dumnezeu.” Acest lucru înseamnă că în timp ce organizaţiile făcute de om şi eforturile umane de a binecuvânta rasa prin intermediul acestor organizaţii ar putea părea, vreodată, înţelepte pentru omenire, în ochii lui Dumnezeu ele sunt o prostie şi deşarte. Dumnezeu a prevăzut că ei nu vor reuşi să-şi realizeze scopul, motivul fiind faptul că Satan controlează rasa prin egoism.

Cu o anumită ocazie, Isus a spus: „Împărăţia Mea nu este din această lume” .Ce a vrut să spună? El a spus că Împărăţia sa nu este formată din organizaţiile satanice, egoiste ale oamenilor. El a explicat că Satan a controlat această lume şi că el nu putea avea nici o parte şi nici un sorţ de izbândă cu Satan. Atunci când Împărăţia lui Cristos este stabilită pe pământ, va exista un singur guvern pe pământ, un guvern în lumea largă, cu Cristos ca Împărat. Aceasta este explicaţia din Psalmii 2: 9 şi din Apocalipsa 2: 27, care spune că neamurile vor fi sparte în bucăţi, ca vasele unui olar. Cu numai o naţiune pe pământ, războaiele se vor încheia în mod automat, pentru că toate cauzele contradictorii vor fi eliminate. Nu vor mai fi întrebări pe tema împărţirii în grupuri, de liber schimb sau tarif de protecţie, sau care va fi stăpânul mării, sau cine va fi proprietarul cărbunelui din mine, a minelor de aur, a minelor de diamante sau a puţurilor de petrol.

Cu Împărăţia lui Cristos la putere, va exista un singur mod universal de închinare lui Dumnezeu. Aceasta va face să dispară aproximativ 160 de diferite confesiuni cu crezuri conflictuale. Apoi, Ioan Chinaman poate decide care Biserică este Biserica lui Isus. Acest fapt va încheia în mod automat bigotismul religios, prejudiciul, persecuţia şi intoleranţa, care a umplut mii de morminte cu oameni ucişi pentru a satisface o ură religioasă. Şantajul, corupţia şi mita vor înceta şi omul va ajunge rapid să îl iubească pe Dumnezeu, mai presus de orice şi pe aproapele lui ca pe sine însuşi. Ce lume minunată va fi această nouă lume! Toată lumea va fi bucuroasă că lumea veche s-a încheiat.

Iacov spune că „prietenia lumii este duşmănie cu Dumnezeu”, şi că nimeni nu poate fi prieten cu lumea şi prieten al lui Dumnezeu — Iacov 4: 4.

Aceasta declaraţie a fost spusă creştinilor adevăraţi, acelora care îl iubesc pe Domnul. Aceasta înseamnă că un creştin nu poate să simpatizeze sau să coopereze cu orice organizaţie care promovează lăcomia, corupţia, ipocrizia, opresiunea sau ceva care răneşte semenii săi. În zilele lui, Isus nu a luat parte la formaţiuni politice lumeşti, financiare sau religioase. El şi-a limitat eforturile spre a predica vestea cea bună a împărăţiei ce va veni şi spre ai vindeca pe bolnavi şi alina pe cei ce plâng, arătându-le lucrurile bune ce vor urma atunci când Împărăţia sa va fi stabilită pe pământ.

În 1 Ioan 2: 15 citim: „Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume! Dacă cineva iubeşte lumea, iubirea de Tatăl nu este în el”. Acest lucru simplist înseamnă că un creştin nu poate iubi sau simpatiza cu ceva ce este fals, ipocrit, crud sau tiranic. Creştinul trebuie să-l susţină pe Domnul şi să fie intransigent şi duşman neînfricat a oricărei nelegiuiri. Acesta este motivul pentru care Isus le-a spus discipolilor săi: „Voi nu sunteţi din lume, după cum nici eu nu sunt din lume. Dacă aţi fi din lume, lumea v-ar iubi ca pe ceva ce este a ei, dar pentru că voi nu sunteţi din lume, de aceea lumea vă urăşte”. Din nou, el a spus: „Ieşiţi din lume; . . . nu vă atingeţi de lucrul necurat.”

Cuprins

În Ioan 16: 33 citim că Isus a spus: „Fii îndrăzneţi, Eu am învins lumea!” Ce a vrut să spună? Aceasta a însemnat că a învins ispita diavolului, să se alăture cu el şi să perpetueze condiţiile rele, cu cei nelegiuiţi care au existat. Această tentaţie se prezintă ea singură pentru fiecare creştin. El este tentat să coopereze cu organizaţiile prezente rele de pe pământ şi nu să aştepte noua lume cu Cristos ca Împărat, care este singura cale prin care binecuvântările vor veni vreodată în existenţă.

Cum ar trebui fiorul fiecărei inimi să se audă când „lumea a luat sfârşit”! Atunci când creştinii au cerut ca Isus să îi înveţe să se roage, astfel i-a învăţat: „ Vie Împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ”, aceasta a fost într-adevăr rugăciunea pentru ca prezenta lume păcătoasă să se încheie şi o lume nouă să îi ia locul.

Profeţiile din timpul cronologiei Bibliei, şi semnele vremurilor ,toate se îmbină pentru a demonstra că lumea veche s-a încheiat în anul 1914, atunci când a început marele Război Mondial, care a împlinit cuvintele lui Isus din Matei 24: 7. Acolo citim: „un neam se va ridica împotriva altui neam şi o împărăţie împotriva altei împărăţii, şi va fi foamete şi ciumă, şi cutremure, în diverse locuri.” Fiecare detaliu al acestei Scripturi a fost îndeplinit.

Isus a rostit aceste cuvinte pentru a răspunde la întrebarea discipolilor săi, care l-au întrebat: „Care va fi semnul prezenţei tale şi al sfârşitul lumii?” În anul 1914 Isus a început acţiunea împotriva lumii şi a alungării lui Satan. În mod legal s-a terminat acolo. În curând va fi pentru totdeauna distrus de pe faţa pământului. Toate textele din Biblie vorbesc despre lumea care se apropie de sfârşit şi lumea care începe să ia foc, înfăţişând scene de dezolare şi distrugere, referindu-se la distrugerea fiecărui sistem asupritor păcătos, care este într-un fel de legătură cu Satan şi organizaţia lui.

Inima fiecărui om bun şi a fiecărei femei de pe pământ se va bucura atunci când vor realiza că „lumea s-a încheiat”.

SCRISORI

“NIMIC NU ESTE DE VÂNZARE”

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Doar câteva rânduri pentru a vă reaminti de dragostea mea, şi, de asemenea, a sorei Pittenger. Cât de mult ne bucura prietenia cu tine, de a fi în armonie cu tine şi cu articolele Turnului de Veghere, văzând ochi cu ochi adevărurile preţioase cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu pe care l-a făcut clar în Turnul de Veghere! Inventarierea cuvintelor tale., îndrăzneala şi loialitatea ta în acest moment este o sursă de inspiraţie pentru noi să ne grăbim în cursă. Desigur, după cum apostolul Pavel scrie: “Călcaţi pe urmele mele, întrucît şi eu calc pe urmele lui Hristos”, ar putea fi aplicată în mod egal pentru tine, pentru devotamentul tău faţă de Domnul, care este o sursă de inspiraţie pentru toţi cei care îl iubesc pe Domnul, de a face ceea ce ar putea ei găsi, făcând să aştepte laudele lui Iehova Dumnezeu.

Ieri am fost la Pen Aigyl, Ps., analiza şefului poliţiei a condus la stăpânire, unde am fost întrebat de analiză şi ceea ce am vândut, iar eu înţelegând aceasta am avut controlul asupra mea. I-am spus că nu am nimic de vânzare, dacă el ar asculta i-aş fi spus ce făceam. Am luat cărţile de rugăciuni, una câte una, şi i-am dat analiza noastră; i-am spus ceea ce au cuprins; i-am explicat că acesta este modul nostru de a predica Evanghelia lui Isus Cristos, lăsând un mesaj de alinare pentru oameni şi oferindu-le o parte din muncă, dacă au avut grijă să doneze costul tipăriri cărţilor de rugăciuni; i-am spus costul, etc. Frate Rutherford, aici este locul unde Domnul a venit la

Cuprins

binecuvântat. El şi-a cerut scuze pentru oprirea mea; a spus că acest lucru trebuie să fie un lucru bun şi l-a împărtăşit prin luarea a trei broşuri.

Cu siguranţă toate lucrurile muncesc împreună spre binele celor ce îl iubesc pe Domnul şi sunt chemaţi în funcţie de scopul său.

Fratele tău, cu numele său,

LEWIS PITTENGER, Pennsylvania,

"NU ESTE ÎN NEŞTIINŢĂ DESPRE PLANURILE LUI"

DRAGUL MEU FRATE RUHERFORD:

Am fost atât de impresionat cu articolul privind „Organizaţia lui Satan", din 15 Septembrie, din Turnul de Veghere, deoarece am simţit că trebuie să vă scriu şi să vă spun cât de mult mi-a plăcut. Aceasta este o capodoperă; cea mai bună întotdeauna este, de asemenea, cartea „Viaţa".

Oricine care, după ce a citit acest articol, trebuie să fie orb să nu poată vedea lucrarea adversarului în puterea lumii şi a eclesiasticismului, şi o parte din preoţii principali ai turmei au jucat în această mare dramă.

Poate cele mai bogate binecuvântări ale Domnului să fie ale tale în munca ta de iubire pentru fraţi şi justificarea numelui lui Iehova.

Fratele tău în serviciul Împăratului nostru,

T.E. BARCHER

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L **1 Decembrie 1929** **Nr. 23**

Stabilirea timpului

„Tu, însă, Daniele, ţine ascunse aceste cuvinte, şi pecetluieşte cartea, până la vremea sfârşitului.... Atunci mulţi o vor citi, şi cunoştinţa va creşte.” – Daniel 12:4.

DUMNEZEU l-a dăruit pe Daniel cu vedenia lucrurilor în viitor şi pe acestea le-a lăsat să fie însemnate de el, în înţeles profetic. Atât faptele ,cât şi Scriptura arată, că aceste însemnări Daniel nu le-a făcut în folosul său. Daniel a dovedit supunere deplină faţă de Iehova, el este unul dintre profeţii sfinţi ai lui Dumnezeu. Pentru aceasta reprezintă pe acei unşi credincioşi ai lui Iehova, care vor trăi pe pământ la timpul sfârşitului.

2. Cercetătorul profeţiilor ştie bine, că adeseori faptele descopăr mai mult, decât numai împlinirea profeţiilor. Unele profeţii se împlinesc odată în mic, iar pe urmă într-o măsură cu mult mai mare. Iar alte profeţii în părţi, care părţi ilustrează înainte întreaga împlinire. Într-un anumit timp s-a susţinut părerea, că „ timpul sfârşitului” a început în 1799 şi s-a sfârşit în 1914, şi că „ sfârşitul timpului” îl arată mai cu seamă înfrângerea papalităţii din acel timp. Această concluzie, cu toate că în aparenţă este sprijinită de mai multe fapte, totuşi nu formează o dovadă convingătoare.

Înţelegere

3. După cum a avut vedenia, Daniel s-a străduit să o înţeleagă. Aşa a zis: „Iată că înaintea mea stătea cineva, care avea înfăţişarea unui om. Şi am auzit un glas de om în mijlocul râului Ulai, care a strigat şi a zis: „Gavrile, tâlcuieşte-i vedenia aceasta.”(Daniel 8:15,16). Daniel a dorit cu multă ardoare ca să înţeleagă vedenia. Punctele mai importante erau înţelegerea timpului şi a vedeniei. Daniel spune în însemnare, continuând: „ El a venit atunci lângă locul unde eram; şi la apropierea lui m-am înspăimântat, şi am căzut cu faţa la pământ. El mi-a zis: Fii cu luare aminte, fiul omului, căci vedenia priveşte vremea sfârşitului!” Apoi mi-a zis: „Iată, îţi arăt ce se va întâmpla la vremea de apoi a mâniei, căci vedenia aceasta priveşte vremea sfârşitului”(Daniel 8: 17,19). Aceste cuvinte într-adevăr trebuie să însemne aceea, că vedenia numai la „ timpul sfârşitului” se poate înţelege şi numai aceia vor înţelege, care sunt preumbriţi prin Daniel şi care vor trăi pe pământ în timpul acela hotărât. Din cuvintele lui Daniel reiese că el n-a înţeles însemnătatea vedeniei : „ Eu am auzit, dar n-am înţeles” – Daniel 12:8

4. O dovadă, pe mai departe, că vedenia nu se putea înţelege înainte de timpul stabilit al sfârşitului, ne servesc cuvintele: „Du-te Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse şi pecetluite până la vremea sfârşitului.” (Daniel 12:9). Nici chiar în timpul stabilit nu vor înţelege toţi această profeţie, ceea ce dovedesc cuvintele: „cei răi vor face răul, şi nici unul din cei răi nu va înţelege, dar cei pricepuţi vor înţelege” – Daniel 12:10. Aceia sunt nelegiuiţii care au fost luminaţi în oarecare măsură în ce priveşte hotărârile lui Dumnezeu, dar, deoarece au călcat legământul, au devenit

Cuprins

nelegiuiţi la „timpul sfârşitului”. Unii ca aceştia nu înţeleg vedenia. Cei „ înţelepţi” sunt fără îndoială aceia care, cu multă grijă caută să împlinească condiţiunile legământului, sunt credincioşi faţă de Dumnezeu şi cu bucurie îndeplinesc poruncile sale şi se poartă înţelepţeşte. Aceasta înseamnă că nu numai că sunt ascultători ai cuvântului lui Dumnezeu, dar sunt şi împlinitori sârguincioşi ai voinţei sale.

Însemnătate

5. Deci cuvântul „ timpul sfârşitului” are o mare însemnătate; acest timp trebuie să fie deodată cu timpul înţelegerii vedeniei. La căderea lui Zedechia şi ducerea evreilor în prinsoarea din Babilon, Satan a devenit dumnezeul acestei lumi. Babilon, care a avut de domnitor pe Nebucadneţar, cu această ocazie a devenit o împărăţie universală. Acesta însemnează începutul timpului naţiunilor. Daniel ar fi dorit să ştie, mai cu seamă, cât va ţinea şi cum se va sfârşi timpul domniei naţiunilor. Cu privire la aceasta a cerut de la Dumnezeu mai multă lumină. Dumnezeu a ascultat rugămintea lui, dar răspunsul pe care l-a primit Daniel, era un astfel de secret, pe care nu l-a putut înţelege.

6. Îngerul lui Iehova l-a asigurat pe Daniel că este un om foarte plăcut înaintea lui Dumnezeu şi că va înţelege vedenia. Aceasta este o dovadă pe mai departe, că toate cele însemnate au fost însemnate spre binele celor plăcuţi lui Iehova ce vor trăi în timpul sfârşitului pe pământ şi că priceperea acestor lucruri va fi spre ajutorul, mângâierea şi încurajarea poporului iubit al lui Dumnezeu.(Romani 15:4 ; 1 Corinteni 10:11). Când a vorbit îngerul lui Daniel despre „ timpul sfârşitului” desigur a vorbit despre timpul când poporul lui Dumnezeu va fi eliberat, adică, despre sfârşitul timpului naţiunilor, a lumii lui Satan, când poporul lui Dumnezeu va fi cu totul deosebit de lumea lui Satan.

7. Papalitatea formează o parte a organizaţiei lui Satan, deci este o parte a domniilor naţiunilor, şi se poate afirma cu curaj că evenimentele împlinite asupra papalităţii arată la o mai mare împlinire de la „ timpul sfârşitului”. Cu ocazia pertractării profeţiei, trebuie să deosebim împlinirea preumbritoare, ce arată la împlinirea clară a profeţiei, de împlinirea definitivă. După cum se vede, în cartea lui Daniel nu se aminteşte ceva mult despre papalitate. Este fapt cunoscut că, în ce priveşte anul 1799, istoria ne relatează lucruri importante. Revoluţia franceză, şi evenimentele în legătură cu ea, precum şi lovitura ce a suferit papalitatea, sunt evenimente de mare importanţă, dar după cum vom vedea, nu erau totuşi lucruri atât de mari, ca să poată figura ca împlinirea acestei mari profeţii. După cum se vede, când s-a arătat că înfrângerea puterii şi influenţei mondiale a papalităţii, ar arăta începutul „ timpului sfârşitului”, se vede că i s-a dat o mai mare importanţă decât aceea la ce ne autorizează Biblia. Mai bine aşa s-ar putea spune, că lucrurile însemnate în istorie despre războaiele lui Napoleon, despre papalitate şi alte evenimente însoţitoare au condus la „ timpul sfârşitului”. Dar faptul, că „ timpul sfârşitului” stabilit de Domnul s-ar fi împlinit prin acest eveniment al istoriei universale, nu se prea poate susţine.

Mihail se scoală

8. Cu privire la „ timpul sfârşitului” citim: „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile şi până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, şi anume oricine va fi găsit scris în carte”(Daniel 12:1). Înţelesul cuvântului „ Mihail” este: „ care este ca Dumnezeu”, deci este un nume ce se poate aplica lui Isus Christos, marele reprezentant a lui Dumnezeu. Despre aceste lucruri Scriptura vorbeşte lămurit şi hotărât.

Cuprins

9. Despre Isus citim, cu privire la timpul după ce s-a suit la cer: „Domnul a zis Domnului meu: „Şezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmaşii Tăi sub picioarele Tale.” (Psalm 110:1). Timpul sfârşitului, aşadar, este un timp stabilit cu stricteţe, şi acest timp trebuie să fie timpul când Iehova va trimite pe reprezentantul său; este acel timp, care înseamnă punerea capătului domniei lui Satan. Aceasta nu înseamnă imediat nimicirea lui Satan şi a puterii sale, ci numai atât că Dumnezeu, în acel timp, începe să arunce pe Satan jos din cer. De la începutul domniei naţiunilor până la sfârşitul ei, Satan a domnit ca dumnezeul lumii acesteia, fără să fi fost împiedicat de Iehova. Cuvintele: „Toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: „Stăpâneşte în mijlocul vrăjmaşilor Tăi!”, arată începutul atacului Domnului Isus Christos împotriva lui Satan.

10. Tot despre acest timp este scris: „Îţi mulţumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care eşti şi care erai şi care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, şi ai început să împărăţeşti”(Apocalips 11:17). După aceasta imediat a început un timp al strâmtorării, asemenea căreia n-a fost de când sunt naţiuni până la acel timp. Să examinăm, numai, că în acest text nu este scris că această strâmtorare va fi cea din urmă sau că aceasta va pune capăt tuturor necazurilor. Pentru că din cuvintele Domnului Isus reiese, că strâmtorarea din urmă va avea loc mai târziu(Matei 24: 21,22). Această strâmtorare de mai târziu este numită ca „ ziua bătăliei celei mari a Dumnezeului Atotputernic”, în care organizaţia de pe pământ a lui Satan va fi nimicită cu desăvârşire.

11. Învăţăceii Domnului Isus erau evrei şi ei tot aşa ca şi ceilalţi evrei au sperat că se va pune capăt domniei păgânilor. Isus a instruit pe apostoli despre sfârşitul veacului; probabil că, sub acest lucru, ei au înţeles sfârşitul domniei naţiunilor, adică „ timpul sfârşitului” amintit de Daniel. Învăţăceii l-au întrebat pe Isus, că ce fel de semne vor caracteriza venirea acelui timp. Isus le-a răspuns că între altele vor fi: o mare strâmtorare, un război mondial, nedumerirea naţiunilor, foamete şi epidemii. Le-a spus, că toate aceste lucruri, vor arăta numai începutul durerilor; prin aceste cuvinte, El a privit ca închisă această chestie. După înţelesul lucrurilor, Isus a comunicat învăţăceilor că începutul strâmtorării va arăta timpul sfârşitului veacurilor naţiunilor sau al lumii lui Satan şi zilele de strâmtorare vor înceta pentru puţin timp, în care timp „ se va vesti evanghelia împărăţiei lui Dumnezeu la toate popoarele spre mărturie”. Mai departe, Isus a prezis că, după terminarea acestei mărturii, sfârşitul se va încheia printr-o astfel de strâmtorare, de care n-a mai văzut lumea de când stă şi nici nu va mai fi. Deci cuvintele sale vestesc înainte nimicirea deplină a organizaţiei lui Satan, la timpul stabilit de Dumnezeu. – Matei 24: 8,14,21,22.

12. Dacă pe toate aceste texte le comparăm şi luăm în socoteală că toate acestea trebuie să se consume una cu alta; şi dacă asemănăm cu ele faptele bine cunoscute, vom putea recunoaşte uşor că „timpul sfârşitului” a început în 1914. În 1799 nu s-a întâmplat nimic, ce ar acoperi în aşa măsură profeţiile acestea ca 1914.

13. Deoarece, însă, Dumnezeu a spus profetului Daniel că profeţia va fi ţinută sub sigil „ până la timpul sfârşitului”, putem presupune raţional că sigiliul numai după 1914 a fost desfăcut şi profeţia despre timpul stabilit al sfârşitului numai după 1914 s-a putut înţelege lămurit. Unii au încercat să unească faptele trecute istorice cu „ timpul sfârşitului”; aceasta au încercat-o unii în năzuinţa lor sinceră de a afla descoperirea secretului. Năzuinţa lor desigur a fost lucru plăcut înaintea Domnului, deoarece această năzuinţă a lor a dovedit dorul din partea lor de a căuta voia Domnului. Aceste lucruri s-ar putea considera ca împlinire în parte, care a închipuit o împlinire mai mare şi mai deplină, precum şi înţelegerea ei cu ocazia împlinirii la „ timpul sfârşitului”, stabilit precis de Domnul. Evenimentele istorice înregistrate în mod profetic de Daniel, evenimente care conduc la „ timpul sfârşitului” stabilit, arată când va fi descoperită vedenia. Trebuie luat în considerare că lucrul principal a fost înţelegerea vedeniei referitoare la poporul ales al lui Dumnezeu şi azi tot asta este lucrul cel mai principal. Pentru Daniel, era de mare importanţă să înţeleagă, dar pentru unşii lui

Cuprins

Dumnezeu preumbriţi prin Daniel, este cu mult mai important. Vedenia nu a fost comunicată în folosul lumii, nici pentru oamenii ce stau în afară de poporul ales al lui Dumnezeu. Trebuie ţinut seamă de faptul că nu există nici o dovadă că Mihail s-ar fi sculat în anul 1799 şi că acest an ar fi fost urmat de o strâmtorare mare. Faţă de această părere, toate faptele dovedesc pe lângă aceea că Mihail în 1914 s-a sculat şi şi-a luat puterea şi a început să domnească şi imediat a urmat strâmtorarea mare.

Căutarea(cuvântului lui Dumnezeu)

14. Tot în acel timp i s-a comunicat lui Daniel că profeţia trebuie să rămână sub sigil până la „timpul sfârşitului". „Mulţi o vor citi şi cunoştinţa va creşte.". Împlinirea acestei profeţii, cercetătorii profeţiilor au văzut-o în aceea că oamenii vor călători pe pământ cu ajutorul locomotivelor, vapoarelor, automobilelor, avioanelor şi alte unelte de călătorie rapidă; şi că aceasta se referă la înmulţirea cunoştinţei în legătură cu marea circulaţie de pe pământ. Această explicare este potrivită şi deplină în aparenţă, deoarece concluzia aceasta o sprijine faptele văzute. Ştiinţa şi comunicaţia rapidă a propăşit mult în anii din urmă.

15. Însă, trebuie să ţinem seamă de faptul că poporul Domnului nu are nici o însărcinare în legătură cu dezvoltarea ştiinţei şi a inventării maşinilor. Din studierea îngrijită a armoniei acestei profeţii, reiese mai cu seamă aceea, că profeţia are un înţeles mai profund decât s-a presupus până acum. Cu privire la propăşirea locomoţiunii rapide şi a ştiinţelor, acest citat a fost aplicat pentru a dovedi că Daniel era un profet adevărat al lui Dumnezeu. În timpurile mai recente a trăit o femeie, anume „mama Shipton", care a profeţit încă asemenea lucruri. Însă pe ea nici un adevărat uns al lui Dumnezeu nu o priveşte ca profetul adevărat al lui Dumnezeu. Deci ,se vede de lucru potrivit, ca să cercetăm înţelesul mai profund al acestor cuvinte ale lui Daniel.

16. Ce înseamnă cuvântul „ căutare"? Înseamnă oare că oamenii vor cutreiera dintr-un loc într-altul, pe nişte unelte de călătorie rapidă, lucru pe care l-ar putea vedea oricine din lume? Ar însemna aceasta un lucru deosebit pentru unşii lui Dumnezeu? În 2Cronici 16:9, tot acest cuvânt se foloseşte; aici citim următoarele: „Căci Domnul Îşi întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui". Aceasta, desigur, nu înseamnă că Domnul la mare repezeală voieşte să pună pe probă pe unii, ca apoi să poată arăta puterea sa faţă de ei în mod milos. Este evident că aici este vorba că pe toţi cei ce au făcut legământ cu El, Dumnezeu îi pune la probă aspră. În acest scop pe fiecare care numai este al lui îl urmăreşte cu privirile sale, oriunde să fie pe acest pământ. Pentru aceasta Iehova desigur nu trebuie să călătorească; dar prin aceea că îşi întinde privirile împrejur, cearcă pe toţi şi faţă de cei credincioşi îşi arată puterea.

17. Domnul ,prin Ieremia ,a lăsat să se însemne: „Cutreieraţi uliţele Ierusalimului, uitaţi-vă, întrebaţi şi căutaţi în pieţe, dacă se găseşte un om, dacă este vreunul care să înfăptuiască ce este drept, care să se ţină de adevăr şi voi ierta Ierusalimul"(Ieremia 5:1). Cuvintele asemănătoare ale acestui text înseamnă negreşit, că trebuie căutat cu sârguinţă şi fiecare trebuie pus la probă cu îngrijire, până când poţi găsi pe unul care este aprobat de Domnul. Acest text nu înseamnă că trebuie cutreierat de ici colea pe nişte unelte de călătorie, dar cu toate acestea, însemnările folosite în acest text se unesc cu expresiunile aplicate de profetul Daniel pe „ timpul sfârşitului".

18. Profetul Zaharia a scris următoarele, la îndrumarea lui Dumnezeu: „Mâinile lui Zorobabel au întemeiat Casa aceasta şi tot mâinile lui o vor isprăvi; şi veţi şti dacă Domnul oştirilor m-a trimis la voi. Căci cine dispreţuieşte ziua începuturilor slabe? Aceşti şapte vor privi cu bucurie cumpăna în mâna lui Zorobabel. Aceşti şapte sunt ochii Domnului, care cutreieră tot pământul."(Zaharia 4:9,10). Şi în acest text aceiaşi expresiune apare ca la Daniel, dar nici de cum nu înseamnă că se face

Cuprins

o călătorie de la un loc la altul, şi nici nu înseamnă că numai în mod uşuratic, în fugă, trebuie examinat ceva. Aici este vorba simplu, că examinarea necesită cunoştinţă precisă, examinare şi cumpănire. Înseamnă să avem o cunoştinţă lipsită de greşeli, se referă la astfel de ştiinţă, pe care exclusiv numai spre lucruri potrivite o folosesc. Aceasta ne îndeamnă să examinăm mai profund cuvintele lui Daniel.

19. Profetul Amos (8: 11,12) vorbeşte despre un astfel de timp, când pământul va suferi foamete, dar nu după pâine, ci după ascultarea cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă foame nu pentru cei ce sunt atenţi, ci pentru aceia care nu se interesează. Profetul spune mai departe despre acest timp: „Vor pribegi atunci de la o mare la alta, de la miazănoapte la răsărit, vor umbla istoviţi încoace şi încolo, ca să caute Cuvântul Domnului şi tot nu-l vor găsi". Este un lucru cunoscut, în general, în timpurile mai recente, că mulţi care se susţin de creştini, sub conducerea preoţilor necredincioşi, au căutat cunoştinţa pretutindeni, numai în cuvântul lui Dumnezeu nu; şi-au închis urechile faţă de cuvântul lui Dumnezeu. Dimpotrivă cei ce cu sârguinţă au cercetat în cuvântul lui Dumnezeu, chiar în timpul prezent au primit din el mai multă cunoştinţă, ca niciodată până atunci. Cuvântul „ cercetare" nu înseamnă o călătorie rapidă de la un loc la altul şi nici o căutare uşuratică. Acest cuvânt înseamnă, fără îndoială, căutarea cu sârguinţă, îngrijire şi nu uşuratică, a unui lucru important, dar aceia care nu în cuvântul lui Dumnezeu, ci în alt loc cercetează, nu îl vor afla.

20. Versul 12:4 din Daniel, după traducerea Elberlferd, aşa se prezintă potrivit: „Atunci mulţi o vor citi şi cunoştinţa va creşte." Citirea (sau examinarea, cercetarea) înseamnă studiere temeinică, examinare. Acest text aşa este tradus şi Biblia Scandinavia tot în acest fel.

21. Deci, dacă luăm în socoteală cum aplică şi alţi profeţi cuvântul „cercetare", vedem că în acest text şi după înţelesul armoniei din text, cuvintele lui Daniel înseamnă examinarea şi studierea cuvântului lui Dumnezeu în timpul sfârşitului de copiii săi credincioşi; acum a sosit timpul, când clasa servului poate să înţeleagă cuvintele profetului, deoarece cuvântul lui Dumnezeu este scris pe seama poporului său, cu care stă în legământ şi nu pentru cei necredincioşi(Romani 15:4). Şi deoarece profetul spune, că în timpul sfârşitului mulţi o vor cerceta şi că cunoştinţa se va înmulţi, se poate aştepta că poporul lui Dumnezeu se va împărtăşi de o cunoştinţă mai mare şi că aceasta nu se referă la înmulţirea cunoştinţelor oamenilor din lume.

22. După cum se vede, înţelesul mai profund al cuvintelor lui Daniel este următorul: „ În timpul stabilit şi hotărât", adică „ în timpul sfârşitului", unşii lui Dumnezeu vor studia cu sârguinţă cuvântul lui Dumnezeu, care va fi atunci descoperit, deoarece a sosit timpul stabilit de Dumnezeu pentru înţelegerea lui şi fulgerele lui vor lumina cuvintele sale şi vor descoperi intenţiile sale; cunoştinţa poporului său se va înmulţi în proporţie cu aceasta. Şi aceasta şi corespunde cu faptele. Credincioşii, acum, în „ timpul sfârşitului" au primit o icoană clară despre profeţie. Aceasta o întăreşte şi pilda cu fecioarele. – Matei 25:1-8.

23. Acest cuget este sprijinit şi de cuvintele sus amintite ale profetului Amos. Profeţia profetului Amos a fost scrisă cu 250 de ani înainte de Daniel. Amos a profeţit despre un timp când va fi foamete în privinţa ascultării cuvântului lui Dumnezeu, când mulţi vor căuta ceva răspuns mulţumitor. Declaraţia Domnului, făcută prin Amos, trebuie să se unească şi cu cuvintele scrise mai târziu de Daniel. Amos a arătat la un timp ascuns. Însă profeţia lui Daniel acopere toate perioadele veacurilor naţiunilor, înţelegând şi timpul sfârşitului. Împrejurarea aceea, că la timpul stabilit al sfârşitului trebuie să se cunoască înţelesul profeţiilor lui Daniel şi a lui Amos, trebuie să însemne că aceste profeţii nu se puteau înţelege înainte de „ timpul sfârşitului"; dar cu ajungerea timpului stabilit, se va descoperi înţelesul profeţiilor lui Daniel şi a lui Amos. Cine se va împărtăşi atunci de privilegiul înţelegerii acestor profeţii?

Cuprins

Cei înţelepţi

24. La această întrebare, Daniel răspunde în modul următor: „ Mulţi vor fi curăţiţi, albiţi şi lămuriţi; cei răi vor face răul, şi nici unul din cei răi nu va înţelege, dar cei pricepuţi vor înţelege”(Daniel 12:10). Aceste cuvinte ale profetului arată că la timpul sfârşitului numai cei înţelepţi vor înţelege profeţia. Din cuvintele profetului mai reiese că aceia care vor înţelege şi cunoaşte profeţia, trebuie mai întâi „ să se curăţească şi să se albească”. Concluzia ce se poate trage din profeţie arată, că următoarele evenimente vor avea loc într-un timp: Mihail se va scula; vor citi(cerceta); poporul lui Dumnezeu va fi probat şi curăţit; şi profeţia o vor înţelege.

25. Satan, desigur, a folosit papalitatea în scopul ca să murdărească pe poporul mărturisit al lui Dumnezeu. În deosebite cazuri, au încercat nişte oameni buni, ca să curăţească pe poporul lui Dumnezeu de aceste murdării. Mişcarea reformistă a lui Martin Luther a pornit, fără îndoială, din bună credinţă, dar nu a reformat nimica. Organizaţia de sub Luther a devenit organizaţia Diavolului şi va şi rămânea. Aceia care, atunci, cu toate că cu sinceritate s-au lipit de organizaţia reformată, nu peste mult au dat titluri măgulitoare oamenilor; pentru acest lucru i-a nesocotit Dumnezeu. Mişcările reformiste conduse de Wesley, Campbell, Miller şi alţii, toate s-au prăbuşit; şi aceia care au format mişcările acelea organizate, au căzut în aceeaşi cursă a lui Satan şi au devenit o parte a organizaţiei lui. Dintre cei ce s-au consacrat cu toată inima lui Dumnezeu, desigur nici unul nu va aproba că Societatea Evanghelică formată în 1846, ar fi adus reformarea şi curăţirea deplină a poporului lui Dumnezeu.

26. Între cei ce se susţin a fi poporul lui Dumnezeu, cea mai mare mişcare reformistă era aceea, în care a luat parte activă şi fratele Russel şi faptele şi Scripturile dovedesc, că nici aceasta nu a curăţit pe deplin pe poporul lui Dumnezeu. Motivul ni-l arată următoarele cuvinte ale profetului lui Dumnezeu: „Dacă nu zideşte Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzeşte Domnul o cetate, degeaba veghează cel ce o păzeşte”(Psalm 127:1). Năzuinţele serioase, cinstite, ale oamenilor buni, ce tindeau spre o curăţire reformistă şi purificatoare, fără îndoială, erau lucruri plăcute în faţa Domnului, dar oamenii nu au putut duce la îndeplinire această lucrare pe deplin; aceasta numai Domnul singur poate s-o împlinească.

27. Daniel vorbeşte despre o lucrare de curăţire, de făcut la sfârşitul lumii. Din alte texte reiese şi aceea că, între timp, trebuie să se facă această lucrare şi că cine o va face. Dumnezeu ne descopere, prin profetul său Maleahi, că înainte de 1918, la un anumit timp, Domnul Isus, ca solul lui Dumnezeu şi încredinţatul său extraordinar, a făcut o lucrare de pregătire a drumului înaintea lui Iehova. După aceea, la timpul hotărât şi stabilit, deodată a venit la templul său. Pentru ce vine El la templul său? Scriptura ne răspunde: Ca să judece şi să facă curăţirea! „ Iehova este în sfântul său templu, Iehova al cărui tron este în cer. Ochii săi privesc, pleoapele sale încearcă pe fiii oamenilor şi pe cel ce iubeşte silnicia urăşte sufletul său. El va face să ploaie peste cei nelegiuiţi fulgere, foc şi pucioasă, vânt arzător va fi partea paharului lor.” – Psalm 11: 5 – 7.

28. Când Maleahi arată că, în timpul în care vine Domnul la templul său, poporul lui Dumnezeu va suferi probe înfocate şi persecuţii, întăreşte cele spuse mai sus. El aşa vorbeşte: „Căci El va fi ca focul topitorului şi ca leşia nălbitorului”. El va curăţi adevărurile reprezentate de argint şi le va face să fie înţelese lămurit; şi vedenia în acest timp se poate înţelege. Domnul şede ca să probeze, să cureţe şi să lustruiască pe aceia care au făcut legământ cu Dumnezeu, ca să fie devotaţi cu totul lucrului lui Iehova, îi desparte cu totul de organizaţia lui Satan. „El va şedea, va topi şi va curăţi argintul; va curăţi pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămureşte aurul şi argintul şi vor aduce Domnului daruri neprihănite”. – Maleahi 3:3.

Cuprins

29. Cei ce pot rezista focului se curăţă, se albesc şi se bucură de aprobarea lui şi ei devin membrele servului lui Dumnezeu. Această lucrare se face în „ timpul stabilit al sfârşitului”; nu oamenii, ci Domnul va duce-o la îndeplinire. Este clar înaintea oricui că această lucrare nu o pot face oamenii, aceasta trebuie să o facă Domnul. Din compararea versurilor Daniel 12:10 şi Maleahi 3:3, reiese că cuvintele ambilor profeţi se referă la acelaşi timp şi la aceiaşi lucrare de curăţire. Scriptura şi faptele văzute dovedesc cu putere, că „ timpul hotărât al sfârşitului” înseamnă sfârşitul vârstei domniei neîntreruptă a naţiunilor, adică sfârşitul lumii, anume a domniei neîntrerupte a lui Satan; acest timpul a sosit la 1914. Atunci a aşezat Dumnezeu pe tron pe Fiul său iubit şi l-a încredinţat să arunce afară pe dumnezeul stăpânitor al naţiunilor.(Psalm 2:6 ; 110:2). În urmă, în 1918, a venit la templul său şi a început la curăţirea sau judecarea acelora care susţineau că sunt poporul său. Din aceasta urmează că, persoanele nelegiuite amintite de Daniel sunt aceia care au încheiat odinioară legământ cu Domnul, erau şi luminaţi în oarecare măsură, dar în cursul probei au căzut. Judecata aşa sună: „ Cei nelegiuiţi nu vor înţelege”. Cei curăţiţi au primit aprobarea Domnului şi deoarece ei sunt dintre cei înţelepţi, privilegiul lor este ca să înţeleagă aceste cuvinte, pentru că acelea trebuie să fie înţelese de cei înţelepţi.

30. Cine sunt cei înţelepţi? „Fiule, ia aminte la înţelepciunea mea, şi pleacă urechea la învăţătura mea”(Proverbe 5:1) „Dar înţeleptul ascultă sfaturile”(Proverbe 12:14) „Un om înţelept este plin de putere, şi cel priceput îşi oţeleşte vlaga”(Proverbe 24:5). Cel înţelept ascultă şi ia seama la cuvântul Domnului şi cu bucurie i se supune. Cu îngrijire studiază Scriptura, examinează dovezile şi „ cercetează” în înţelesul cuvintelor profetului, şi prin aceasta se măreşte cunoştinţa sa din hotărârile lui Dumnezeu. După cuvintele profetului Daniel, aceştia vor înţelege descoperirea profeţiei, după curăţirea ce o face Domnul în biserica sa.

31. Din cuvintele lui Daniel şi ale Domnului reiese, că clasa celor răi sau nelegiuiţi se va descoperi sub judecata bisericii.(Daniel 12:10 ; Matei 24: 48 ; 25:26). „Cei nelegiuiţi nu vor înţelege” „ Cei nebuni urăsc învăţăturile morale”.(Proverbe 1:7). Ei numai în ochii lor sunt înţelepţi.(Proverbe 3:7 ; 26:12). Aceşti nebuni dispreţuiesc învăţătura şi sunt urâţi, atât de oameni, cât şi de Domnul”(Proverbe 24:9 ; 15:9 , 16:5). Totodată, las să arătăm că nici revista noastră nu este desăvârşită; dar cu toate acestea, Domnul totuşi a folosit-o în scopul ca să comunice prin ea cu poporul său. Revista noastră a dat îndemnul poporului lui Dumnezeu, ca să studieze mai temeinic şi mai îngrijit cuvântul şi adevărurile lui Dumnezeu. Cu toate că nici un singur membru al Societăţii de pe pământ nu este desăvârşit, Domnul, totuşi, pe aceia îi foloseşte ca martori ai lui, care sunt pe deplin devotaţi lui.

32. Aceia, care, în adunare ocupă rolul de bătrâni sau sfătuitori, sunt răspunzători faţă de Domnul şi dacă batjocoresc revista şi declară că aceea este „ numai o foaie murdară, ce conţine prostii”, prin acesta numai starea lor rea de inimă o arată. Dar aşa este că unii aşa se poartă faţă de organul prin care Domnul nutreşte pe poporul său. În realitate ei nu atacă revista, ci pe Domnul, care poate să-şi facă treburile şi care foloseşte în acest scop pe uneltele sale pe care le-a ales. Domnul spune că la timpul sfârşitului pe unii ca aceştia îi va scoate afară dintre poporul său, deoarece s-au mâniat foarte şi au apucat pe calea fărădelegii(Matei 13: 41, 42). Deci, din această cauză nu înţeleg ei. Cuvintele lui Daniel, că cei nelegiuiţi nu vor înţelege, nu se pot aplica la persoanele lumeşti din organizaţia Diavolului, pentru că aceia niciodată nu au stat în relaţie de legământ cu Iehova; prin urmare, numai la aceia se pot aplica aceste cuvinte, care au stat odată în legătură de legământ cu Dumnezeu, dar au călcat legământul.

33. Acum, dacă ne întoarcem la profeţia lui Amos, vedem(Amos 8:11- 14) că în înţelesul cuvintelor sale se cuprinde timpul judecăţii poporului lui Dumnezeu şi neaprobării celor necredincioşi. Această profeţie s-a împlinit în oarecare măsură în Israelul după corp, dar în măsură

Cuprins

deplină se va împlini în Israelul spiritual. Împlinirea o arată lămurit starea inimii acelora care au căzut afară din favoarea lui Dumnezeu şi acum încă tot aceasta situaţie se poate vedea: „Ei, care jură acum pe păcatul Samariei, şi zic: „Pe Dumnezeul tău cel viu, Dane!" Şi: „Pe drumul Beer-Şebei!" Vor cădea, şi nu se vor mai scula." – Amos 8:14.

34. Păcatul Samariei a fost păcatul lui Ieroboam, care a lăsat să facă viţei de aur, pe care i-a ridicat în Dan şi Beer-Şeba. Păcatul era acela, că au înfiinţat o organizaţie străină, nu pe aceea pe care a folosit-o Dumnezeu. Ieroboam a lăsat să se facă idoli de aur şi aşa a vorbit către izraeliţi, poporul ales a lui Dumnezeu: „Iată Dumnezeul tău care te-a scos din ţara Egiptului."(1 Regi 12:28). Ieroboam a declarat că serveşte pe Iehova, dar în acelaş timp a făcut nişte idoli, cu care să înlocuiască pe Iehova, pentru acesta numeşte profetul de „ păcatul Samariei" acest lucru.

35. După ce judecata a început în 1918, au fost unii care s-au rupt de la organizaţia lui Dumnezeu şi sunt şi acuma care fac asta; ei dispreţuiesc Societatea şi revista şi totuşi susţin că servesc pe Iehova. Aşa zic: „În anii mai din urmă nu a apărut nici un adevăr în revistă". Ei susţin că cinstesc şi servesc pe Iehova, dar, faţă de aceasta declară, că numai după învăţăturile servului credincios şi înţelept(pe care ei îl ţin de o singură persoană) se poate servi lui Dumnezeu. Ei spun că acest om a fost acela care a condus afară din Egiptul anti-tipic pe poporul lui Dumnezeu. Ei cinstesc mai mult pe om decât pe Iehova Dumnezeu. Serviciul lor dumnezeiesc îl fac conform ordinaţii omeneşti; pentru acesta este asemănată purtarea lor cu „ păcatul Samariei". Ei duc foame după ascultarea cuvântului lui Dumnezeu, dar nu au înţelepciune. Prin cineva, care reprezintă pe poporul său credincios, Dumnezeu a zis: „Nu voi căuta la înfăţişare, nu voi linguşi pe nimeni; căci nu ştiu să linguşesc: altfel, într-o clipeală m-ar lua Ziditorul meu"(Iov 32:21,22). Este fapt evident, că Dumnezeu nu are plăcere în aceia care dau titluri măgulitoare oamenilor. Cuvintele lui Elihu se referă la toţi aceia care se poartă aşa.

36. „ Timpul sfârşitului" se poate cuprinde în următoarea explicare scurtă: Vârsta naţiunilor a început în 607 î. Chr ., şi trebuie să se sfârşească într-un timp, care arată sfârşitul lumii de sub domnia lui Satan, ca dumnezeul ei. Anul 1914 arată clar sfârşitul vârstei naţiunilor, adică a lumii lui Satan, precum şi paşii aceia, pe care Dumnezeu îi face în acel timp prin Christos, în scopul aruncării afară a lui Satan. Scriptura şi faptele stabilesc „ timpul sfârşitului" în anul 1914. În acest timp s-a sculat Mihail şi tot în acest timp s-a început un timp de strâmtorare de care n-a mai fost de când e lumea. În acest timp s-a sculat o naţiune împotriva altei naţiuni, stăpânire împotriva altei stăpâniri, ca niciodată până atunci.

37. Apoi, în anul 1918, Domnul a venit la templul său şi a început la curăţirea şi lustruirea acelora care susţin , că au făcut legământ cu Domnul. În acest timp au început mulţi să „ cerceteze"(vezi paragraful 14) şi cu sârguinţă şi îngrijire au căutat adevărul şi cu îngrijire şi temere de Dumnezeu, au început să studieze adevărul descoperit lor prin harul lui Dumnezeu. Pentru aceasta a sporit atât de mult cunoştinţa între poporul adevărat şi uns a lui Dumnezeu. Înmulţirea cunoştinţei cei înţelepţi au primit-o cu bucurie, au urmat sfatul Domnului şi cu bucurie au împlinit poruncile lui Dumnezeu; luând parte activă la serviciu, ei s-au străduit din toate puterile lor să preamărească pe Iehova Dumnezeu. Fiind ei înţelepţi, au şi cunoştinţă; ascultă de Domnul, şi strălucesc ca martorii lui. – Daniel 12: 4,10 ; Matei 13:43.

38. Datoria clasei celor unşi, între altele, stă şi în aceea, ca să conducă clasa celor întemniţaţi la credincioşia faţă de Domnul şi să-i pregătească să fie aprobaţi de Iehova. Pentru acesta spune Daniel: „Cei ce au întors pe mulţi la dreptate, vor străluci ca stele, în etern şi perpetuu". Dacă ei rămân cu credincioşie şi înţelepciune în serviciul mărturiei îmbucurătoare despre numele şi lucrurile lui Iehova, atunci vor străluci în etern. Deci, „ timpul hotărât al sfârşitului" înseamnă timpul acela în care(fiindcă Domnul a prezis acesta) trebuie să se descopere profeţia. Fulgerele lui Iehova

Cuprins

luminează pe mai departe şi descopăr scopurile sale care, conform promisiunilor sale, sunt însemnate în cuvântul său. Aceasta o văd cei înţelepţi şi se bucură; prin serviciul lor laudă pe Iehova Dumnezeu şi lucrează cu deplin devotament şi sârguinţă.

Întrebări pentru studiul berean

1,2. Cine a fost Daniel? De ce natură este istoria însemnată în cartea lui Daniel şi ce scop are? Ce se poate spune despre modul împlinirii unor profeţii biblice?

3,4. Ce s-a întâmplat după ce Daniel a văzut vedenia? Explică însemnătatea cuvintelor îngerului, timpul, înţelegerea vedeniei şi aceea că cine vor fi aceia care vor înţelege?

5,6. Descrie evenimentele care arată începutul „ vârstei naţiunilor”! Ce a dorit Daniel să cunoască? Ce i s-a spus? Spre binele cărora a trebuit să servească explicarea?

7. În ce relaţie stau evenimentele din 1799 cu „ timpul sfârşitului”?

8 – 10. Ce înseamnă expresiunea „ Mihail se scoală”? În ce relaţie stă timpul acestui eveniment cu „ timpul sfârşitului” şi cu ceea ce ne indică Psalmul 110:1,2 şi Apocalips 11:17?

11 – 13. Citează răspunsul care l-a dat Isus învăţăceilor săi cum e descris în Matei 24:3! Cum recunoaştem, deci, „ timpul hotărât al sfârşitului”?

14,15. Cum s-a explicat până acum Daniel 12:4? Arată, dacă se uneşte această explicare cu armonia textului!

16 – 20. Fă comparaţie între textele în care apare cuvântul „ cercetare”, ca să arăţi ce înseamnă într-adevăr acest cuvânt!

21 – 23. Arată şi alte traduceri şi numeşte astfel de evenimente, care sprijine explicarea publicată aici. Întrucât sprijine corectitudinea acestei explicări Amos 8:11,12?

24. Citează Daniel 12:10, ca să arăţi când şi de cine va fi înţeleasă profeţia! Cum va fi făcută mai întâi ca potrivită această clasă? Ce împrejurări trebuie să aibă loc în acest timp, ca să constituie împlinirea acestei profeţii?

25,26. Numeşte unealta cea mai importantă, pe care Satan a folosit-o spre murdărirea poporului lui Dumnezeu! Ce scop au urmărit mişcările reformiste? Întrucât au curăţit pe poporul lui Dumnezeu? Motivează străduinţele lor reuşite ori nereuşite?

27,28. Compară cuvintele lui Daniel, ale lui Maleahi şi ale psalmului 11: 4- 7, pentru a arăta lucrarea de curăţire de la sfârşitul lumii şi rezultatul acestei curăţiri?

29. Numeşte timpul când trebuie să aibă loc această lucrare de curăţire şi dovezile referitoare?

30,31. Citează texte scripturale, din care reiese cine sunt cei „înţelepţi” şi motivează pentru ce înţeleg profeţia! Arată pe mai departe, cine sunt cei nelegiuiţi şi că pentru ce nu au cunoştinţă!

32. Cine este mai cu seamă în pericolul, ca să ajungă în clasa celor nelegiuiţi şi pentru ce este aceasta în pericol? Pentru ce este important pentru aceştia, chiar îndoit ,să se devoteze cu toate puterile lor faţă de Dumnezeu, adevărul său, canalul său şi faţă de unealta aceea pe care Dumnezeu o foloseşte ca să comunice cu poporul său, în scopul mărturiei pentru împărăţie? Arată că este periculos a se scandaliza şi a ataca acele unelte, pe care Dumnezeu le foloseşte spre nutrirea poporului său!

33 – 35. Ce înseamnă păcatul Samariei? Arată împlinirea profeţiei din Amos 8:11 -14!

36--38. Să hotărăşti şi să explici pe scurt următoarele. „ Timpul naţiunilor”, „ timpul sfârşitului”; lumea lui Satan; „Mihail se scoală”; „ se scoală naţiune împotriva altei naţiuni; „ şi împărăţie împotriva altei împărăţii”; „solul meu va pregăti calea înaintea mea”; „ deodată vine Domnul la templul său”; „ mulţi se vor curăţi, albi şi proba” ; „ mulţi vor cerceta”; „ cunoştinţa va

Cuprins

creşte” ; „ cei nelegiuiţi se poartă nelegiuit”; „ şi dintre cei nelegiuiţi nici unul nu va înţelege” ; „ cei înţelepţi vor înţelege”; „ care pe mulţi duc la adevăr”; „ vor străluci ca stelele”.

ESTE SPIRITUL SFÂNT O PERSOANĂ?

[Conferinţă radio de treizeci de minute]

ÎN 1 Ioan 5: 7 găsim aceste cuvinte: „ Sunt trei care depun mărturie în cer: Tatăl, Cuvântul, şi Spiritul Sfânt şi aceşti trei sunt unul.”

Aproape toţi creştinii practicanţi cred că acest text menţionează trei persoane separate şi distincte sau persoane fizice, „Tatăl”, referindu-se la Dumnezeu însuşi, „Cuvântul,” referindu-se la Isus, şi „Duhul Sfânt,” referindu-se la o terţă persoană. Această interpretare este baza uneia dintre cele mai slăvite învăţături care a avut loc la comun în toate denominatiunile creştinătăţii, şi anume, învăţătura „treimii”.

„Trinitatea” este învăţătura care presupune că trei persoane distincte sunt menţionate în acest text şi că, încă într-un fel inexplicabil, aceste trei sunt o singură persoană. Dar trei persoane cum pot fi o singură persoană, este recunoscut a fi un mister. Oricât de ciudat ar părea, este totuşi o realitate faptul că majoritatea oamenilor admiră şi iubesc ceea ce este misterios şi cărunt cu vârsta, şi învăţătura „treimii”, de la începutul „evului mediu”, este slăvită şi venerată, ca nici o altă învăţătură.

Această învăţătură este adesea menţionată ca „Sfânta Treime”, „Dumnezeu tri-unitar” şi „trei persoane într-o singură dumnezeire”. Nici una din aceste expresii nu sunt găsite în Scripturi, dar ei predică din belşug în lucrări teologice şi cărţi de cântări. Marea majoritate a oamenilor, cu toate acestea, au fost învăţaţi să creadă că acestea sunt expresii biblice şi au devenit foarte mult scandalizaţi şi furioşi, atunci când cineva încearcă să le arate că acestea nu sunt declaraţii scripturale.

Cuvântul „trinitate” nu se găseşte în Biblie, nu există nici un cuvânt având sensul de „Trinitate”, care este sensul cuvântului „trei persoane într-una singură”.

Ideea că cele trei persoane ,separate şi distincte, pot fi o singură persoană, este nerezonabilă, nescripturală şi cu totul imposibilă. Cu toate acestea, a nega învăţătura sau chiar a pune întrebarea rezonabilă, este considerat a fi erezie şi va aduce o persecuţie celui care a îndrăznit să facă acest lucru. În timpul „Evului Mediu”, mulţi dintre cei care au îndrăznit să nege sau să întrebe despre învăţătură şi-au pierdut viaţa în acest sens.

„Trinitatea” este doctrina care a venit prima oară în existenţă aproximativ trei sute de ani după ce Isus a fost pe pământ, şi aproximativ 250 ani după ce Biblia a fost finalizată. Îşi are originea într-un moment când oamenilor de rând le-a fost interzis să citească Biblia, sub pedeapsa cu moartea sau alte pedepse îngrozitoare, şi cei care au cauzat aceste pedepse de tortură şi de moarte au fost autorii învăţăturii. Deşi nu a fost găsit în Biblie, acesta este unul dintre lucrurile cele mai importante ale „crezurilor” creştinătăţii, şi îşi are originea în aceeaşi perioadă, în care toate celelalte „crezuri” s-au format, o perioadă caracterizată prin a aduce ignoranţă, superstiţie, bigotism, intoleranţă şi persecuţie.

Studenţii Bibliei sunt de acord cu toţi creştinii practicanţi că „Tatăl” şi „Cuvântul” se referă la două persoane separate şi deslușite şi anume, Iehova Dumnezeu şi Domnul Isus. Studentul Bibliei nu poate fi de acord, totuşi, că aceste două persoane sunt de fapt unul, deoarece este imposibil ca două persoane să fie unul şi, de asemenea, pentru faptul că Biblia stabileşte faptul că ei nu sunt o singură persoană.

Cuprins

În Sfintele Scripturi, Dumnezeu este numit ,,Tatăl Domnului nostru Isus Cristos", iar Isus este numit ,,Fiul lui Dumnezeu". Aceste cuvinte ,,Tatăl" şi ,,Fiul" sunt cele mai pozitive şi accentuate în contradicţie cu doctrina ,,Trinităţii", căci ,dacă Isus era ,,Fiul lui Dumnezeu", ,,singurul născut din Tatăl," atunci rezultă că el nu era ,,din veşnicie în veşnicie", cum a fost Dumnezeu.

Isus a fost o fiinţă născută, ,,întâiul născut din întreaga creaţie," (Coloseni 1: 15), ,,la începutul creaţiei lui Dumnezeu." (Apocalipsa 3: 14). Dacă Isus a fost creat şi născut, aceste texte specifică faptul că el nu a putut fi Dumnezeu, care nu a fost creat sau născut şi nu a avut niciodată un început.

Dar acum, cu toate acestea, să luăm în considerare persoana ,,aşa-numită a treia" a ,,treimii", numit ,,Duhul Sfânt." Este ,,Duhul Sfânt" o persoană? Cuvântul ,Duh" este găsit de nouăzeci şi patru de ori în Biblie, de unsprezece ori în Vechiul Testament şi de optzeci şi trei de ori în Noul Testament.

Examinând cele unsprezece cazuri în care cuvântul ,,duh" se găseşte în Vechiul Testament, vom găsi că în nici un caz nu există nici o referire la Dumnezeu, dar în toate cazurile se referă la oameni care mor. În Geneza 25: 17 citim că Avraam ,,şi-a dat duhul şi a murit." Din nou, în Geneza 35: 29 citim: ,,Isaac şi-a dat duhul, şi a murit." Pronunţat, un metodist autoritar, spune că cuvântul ,,duh" înseamnă ,,a respira sau a muri." Avraam, Isaac şi alţii, într-adevăr au fost invizibil alimentaţi de către puterea furnizată de Dumnezeu, în scopul de a menţine o persoană în viaţă. Dumnezeu le-a dat o forţă invizibilă ,care păstrează o persoană în viaţă, numită ,,suflarea vieţii", ,,spiritul vieţii"; acesta este ceea ce omul înţelept menţionează în Eclesiastul 12: 7, atunci când a spus că ,,spiritul se va întoarce la Dumnezeu, Cel Care l-a dat." Dumnezeu alimentează fiecare persoană cu dreptul de a trăi, cu privilegiul de a trăi şi cu puterea de a trăi. Atunci când o persoană moare, privilegiul şi puterea se vor întoarce la Dumnezeu din nou. În nici una dintre cele unsprezece texte din Vechiul Testament nu cuvântul ,,duh" nu înseamnă o persoană.

În Noul Testament găsim cuvântul ,,duh" de optzeci şi trei de ori. Acelaşi cuvânt grecesc este tradus, de asemenea, ,,spirit" de 246 de ori în Noul Testament. Cuvântul ,,duh" este o greşeală de traducere. Ar trebui să fie interpretate întotdeauna ca ,,spirit". Traducătorii Bibliei au fost învăţaţi şi au crezut în învăţătura ,,treimii". Ei au folosit cuvântul ,,duh", deoarece au ideea că o persoană se află în legătură cu acesta. A fost o mică bucată de înşelăciune folosită pentru a da culoare învăţăturii nejustificate şi nescripturală. Înlocuiţi cuvântul ,,duh" cu cuvântul ,,spirit" de fiecare dată când îl găsiţi în Biblie, şi veţi avea o traducere corectă. Cuvântul ,,duh" este absolut incorect.

Pentru a dovedi că cuvântul ,,duh" nu înseamnă o persoană, şi nu se poate referi la unul dintr-o trinitate de dumnezei, permiteţi-ne să observăm unele dintre folosirile sale în Noul Testament. În Matei 27:50 citim: ,,Isus a strigat din nou cu glas tare şi apoi şi-a dat duhul." Prin nici o extindere posibilă a imaginaţiei nu poate fi folosit acest text pentru a dovedi învăţătura Sfintei Treimi. Aceasta înseamnă pur şi simplu că Isus a murit, şi-a dat sufletul, a încetat să trăiască. Spiritul lui de viaţă, privilegiul de a trăi şi de putere de a trăi, pe care el a primit-o de la Dumnezeu, s-au întors la Dumnezeu care i le-a dat.

În Luca 23:46 citim cuvintele lui Isus , după cum urmează: ,,Tată, în mâinile Tale îmi încredinţez spiritul meu ,"şi indică că ,,zicând aceste vorbe, el şi-a dat duhul."
Isus şi-a încredinţat dreptul său de a trăi Tatălui său şi, în a treia zi ,ulterior, Dumnezeu i-a înapoiat dreptul de a trăi şi puterea de a trăi, prin ridicarea lui din morţi. El i-a dat înapoi lui Isus spiritul său sau suflarea vieţii, nu ,,duhul" său.

În Marcu 1:8 citim cuvintele lui Ioan Botezătorul, după cum urmează: ,,Eu într-adevăr, v-am botezat cu apă; dar El vă va boteza cu Duhul Sfânt". Cu siguranţă, nimeni nu ar pretinde că oricine care a fost botezat de Isus, nici unul nu a fost botezat cu a treia persoană dintr-o trinitate de zei.

Cuprins

Corect traduse, cuvintele lui Ioan înseamnă că Isus va boteza adepţii lui cu Spiritul Sfânt, nu cu „Duhul Sfânt”. „Spiritul Sfânt” care vine peste urmaşii Domnului Isus, înseamnă pur şi simplu puterea sfântă şi invizibilă a lui Dumnezeu.

Cuvintele lui Ioan au fost îndeplinite în ziua de Rusalii, zece zile după învierea lui Isus, aşa cum este indicat în Faptele Apostolilor 2:1 – 4, care spune: „Şi când sosit ziua de Rusalii, erau cu toţii la un loc . . . Şi li s-au arătat nişte limbi ca de foc, care s-au împrăştiat şi s-au aşezat câte una pe fiecare dintre ei. Şi toţi au fost umpluţi de Duhul Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Spiritul să vorbească”.

Cu siguranţă, aşteptarea ucenicilor lui Isus nu a fost umplută cu o persoană. Ei s-au umplut de Spirit Sfânt sau puterea invizibilă a lui Dumnezeu, care le-a permis să vorbească în limbi necunoscute de ei înşişi. Se va observa că textul prevede că „toţi s-au umplut de Duhul Sfânt”, şi apoi adaugă că „au vorbit în alte limbi, după cum le da Spiritul să vorbească”. Astfel, vedem că „Duhul Sfânt” şi „spiritul” sunt acelaşi lucru.

Un alt text în cazul în care cuvintele „Duhul Sfânt” şi „spirit” înseamnă acelaşi lucru se găseşte în Ioan 7:38, 39. Isus a spus: „Cel ce crede în Mine .... din inima lui vor curge râuri de apă vie.” Următorul verset (39) explică această declaraţie, după cum urmează: „Dar aceasta a vorbit despre Spiritul pe care urmau să-l primească cei ce cred în El: Pentru că Duhul nu fusese încă dat, deoarece Isus nu fusese încă proslăvit.” La zece zile după ce Isus a fost glorificat, el a trimis Spiritul Sfânt (nu „Duhul Sfânt”, (pentru că nu există nici un astfel de lucru) pentru ucenicii în aşteptare, care s-au adunat în camera de sus.

După înviere, Isus li s-a arătat ucenicilor, pe care i-a întâlnit într-o cameră, în care au încuiat uşile de frica iudeilor şi Isus a vorbit apoi aceste cuvinte: „Pace vouă . . . Şi spunând aceasta, a suflat peste ei şi le-a zis: Luaţi Duhul Sfânt!” (Ioan 20:19 – 22) Este evident că Isus nu le-a spus că ar trebui să primească o persoană, o a treia persoană din treimea de zei. Ne-am gândit corect atunci când noi îl înţelegem pe Isus spunând: „Primiţi voi Duhul Sfânt.”

Ce se înţelege prin Spirit Sfânt? Este puterea invizibilă a lui Dumnezeu, pe care o foloseşte într-o mare varietate de moduri. Dumnezeu, puterea pe care o foloseşte pentru a realiza scopul său este numită Spirit Sfânt. În principal, cuvântul „spirit” înseamnă „vânt”, „aer” şi, deoarece vântul sau aerul este atât de puternic şi invizibil, acesta a fost folosit de către scriitorii sacri de a ilustra puterea invizibilă a lui Iehova Dumnezeu.

În Faptele Apostolilor 2: 38 citim că Petru, vorbind evreilor, a declarat: „Căiţi-vă, şi să fie botezat fiecare dintre voi . . . şi veţi primi darul Duhului Sfânt.” Aici, din nou, ar fi o prostie să te gândeşti la acest cadou ca la o persoană. Dar ce cadou a fost dat celor care s-au căit? Răspunsul se găseşte în Faptele Apostolilor 1:8, care spune: „ Voi însă veţi primi putere atunci când va veni Duhul Sfânt peste voi şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, . . . şi până la marginile pământului.” Puterea specială a Spiritului Sfânt (nu „Duhul Sfânt”) le-a permis să fie martori pentru Domnul.

În Faptele Apostolilor 19:1 – 3 este scris: „Pavel . . . a venit la Efes, şi acolo a găsit câţiva ucenici şi le-a zis: Aţi primit voi Duhul Sfânt când aţi crezut? Ei i-au răspuns, Dar nici n-am auzit că este un Duh Sfânt!”

Ce prostie ar fi să credem că Pavel i-a întrebat dacă au primit o persoană, dar cât de înţelept este atunci când înţelegem corect. Pavel le-a cerut într-adevăr, cum urmează: „Din moment ce l-au acceptat pe Domnul, aţi primit Spiritul Sfânt, aţi primit puterea specială din înălţimi?"

Încă un alt text care respinge „trinitatea” neînţeles, se găseşte în 1 Corinteni 6: 19 şi se citeşte astfel: „Nu ştiţi că trupul vostru este templul Duhului Sfânt pe care-l aveţi de la Dumnezeu?

Cuprins

Cu siguranţă, în cazul în care trupurile din poporul Domnului sunt un templu al Spiritului Sfânt (nu ,,Duhul Sfânt"), atunci este de la sine evident că ,,Spiritul Sfânt" nu este o persoană, cu atât mai puţin un membru al unei trinităţi de zei.

În 2 Timotei 1:14 este un text similar, care prevede astfel: ,,Acest lucru bun care ţi-a fost încredinţat ţie prin Duhul Sfânt, care locuieşte în noi." Aici, din nou, Spiritul Sfânt (nu "Duhul Sfânt"), este ceva care locuieşte într-un slujitor devotat al Domnului.

Există multe alte texte care pot fi menţionate, dar noi credem că acestea vor fi suficiente pentru a demonstra că aşa-numitul ,,Duhul Sfânt" nu este o persoană, că acest termen este o traducere greşită, şi că acesta este puterea invizibilă a lui Iehova Dumnezeu acţionând, fie asupra unei persoane, fie asupra unui lucru. Acest lucru fiind adevărat, o altă teorie umană numită "crez" a fost eliminată; un alt mister de neexplicat şi Biblia, justificat, elimină sarcina de a fi sursa unei astfel de învăţături înşelătoare.

Spiritul Sfânt de multe ori este menţionat ca: ,,Spiritul adevărului", ,,spiritul de promisiune", ,,spirit de înţelepciune", ,,spirit de înţelegere", . . . ,,spirit sfătuitor", ,,spiritul lui Dumnezeu" şi este diferenţiat de spiritul lui Satan, care este ,,spiritul de eroare", ,,spiritul lumii", şi ,,spiritul lui Antihrist".

În Ioan 16: 13 şi în alte texte, Spiritul Sfânt este menţionat de către pronumele ,,el", şi mulţi presupun că acest lucru este o dovadă pozitivă că Spiritul Sfânt este o persoană. În Ioan 16: 13 se spune: ,,Însă când va veni el, Spiritul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi şi vă va anunţa lucrurile ce urmează să vină." Cum poate acest lucru să fie armonizat cu ceea ce avem până acum de apreciat? Există două răspunsuri, ambele sunt scripturale. Primul răspuns este acesta: Spirit Sfânt este Spiritul lui Dumnezeu şi ,din moment ce Dumnezeu este masculin, ar fi complet potrivit să vorbim despre Spiritul Sfânt ca ,,el". Al doilea răspuns este că pronumele grecesc care este tradus ,,el" poate fi tradus, în mod corespunzător cu: ,,el", ,,ea" sau ,,acesta." Prin urmare, ar fi corect să traducă versetul ,după cum urmează: ,,În cazul acesta, spiritul adevărului, va veni, vă va călăuzi în tot adevărul, pentru că acesta nu va vorbi de la sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi." Oricare dintre aceste explicaţii este corectă.

Întrebarea ar putea fi pusă: ,, De ce a permis Dumnezeu ca aceste traduceri greşite să fie în Cuvântul Său, şi cine este de vină pentru că acestea sunt acolo? Răspunsul este că Dumnezeu are un duşman, un păcătos, o fiinţă răutăcioasă, numit Satan. Timp de multe secole, Satan a fost reprezentarea greşită a lui Dumnezeu. Singurul lui scop este de a-l face pe Dumnezeu şi Biblia să pară ridicoli, prosteşti, lipsiţi de înţelepciune şi cruzi.

El ştie că dacă poate reuşi în acest sens, oamenii sensibili se vor retrage de la închinarea lui Dumnezeu. Astfel, Satan l-a acuzat pe Dumnezeu şi Biblia, stabilind anumite învăţături respingătoare bunului simţ. Satan l-a acuzat, în mod fals, pe Dumnezeu cum că ar fi autorul învăţăturii chinului veşnic şi Biblia, ca încadrându-l mai departe; şi, astfel, o mulţime gânditoare, oameni inteligenţi ,au fost alungaţi de la Biblie. Satan arată învăţătura ,,trinităţii" pentru a-l minimaliza pe Dumnezeu în ochii oamenilor înţelepţi, în opiniile bărbaţilor şi femeilor.

În cazul în care ,,trinitatea" este învăţătura adevărată, Iehova ar împărţi, în mod inevitabil, onoarea de a fi unul şi singurul Dumnezeu, cu alte două persoane. În cazul în care ,,trinitatea" este învăţătura adevărată, oamenilor li s-ar fi cerut să creadă ceea ce este o absurditate, şi anume, că trei persoane poate fi o singură persoană. Doar cei care privesc simbolic şi superstiţios, ar crede astfel de învăţătură.

,,Crezurile" sunt cele care stabilesc aceste învăţături . ,,Crezurile" nu se găsesc în Biblie. Satan este autorul crezurilor, le-a formulat în timpul ,,Evului Mediu", în timpul în care Biblia nu a fost transmisă şi citită aşa cum este astăzi, când nu existau ajutoarele Bibliei, cum ar fi lexicoanele,

Cuprins

dicţionarele sau concordanţele, pentru a ajuta elevul. În zilele noastre avem ajutorul a sute care au petrecut o viaţă întreagă în studiu biblic şi ne-au dat beneficiul studiilor lor în formă de lexicoane, concordanţe şi dicţionare şi acestea sunt găsite în milioane de case. Oamenii studiază Biblia astăzi cu sprijinul acestor ajutoare şi sunt rapid respinse crezurile şi repudiaţi cei care ţin la crezuri şi le învaţă.

Aceştia au descoperit faptul că au fost înşelaţi şi, mai mult, refuză să se supună mai departe înşelăciunii. Astăzi trăim în acel timp menţionat de Isus, care a spus: „ Căci nu este nimic ascuns care nu va fi dezvăluit şi nimic tăinuit care să nu fie făcut cunoscut şi care să nu iasă la iveală." (Luca 8: 17) „Evul Mediu" este menţionat în Scripturi ca o noapte întunecată. Biblia ne spune că noaptea este urmată de o zi şi noi trăim în prezent în zorii acelei zile noi. Domnul răspândeşte acum lumina şi ceaţa , burniţa şi întunericul ignoranţei, superstiţia şi falsitatea, dispar rapid. Lemnul, fânul şi trestia din tradiţiile omeneşti şi crezurile sunt acum consumate. Oamenii sunt dezamăgiţi şi reacţia îi îndepărtează de toate cele religioase şi, din păcate, departe de Biblie.

Aceasta explică de ce atât de puţini oameni merg la biserică în zilele noastre. Ei au pierdut orice încredere în instituţie, precum şi în liderii lor. Ei ştiu că au fost înşelaţi şi i-au detestat. Nu a existat niciodată un moment în istoria lumii în care tendinţa gândirii religioase a fost atât de mult bănuită ca fiind sceptică şi infidelă, ca în momentul de faţă. Poporul nu avea nevoie de ajutor atât de mult ca în prezent. Evoluţia, marea critică şi modernismul sunt vocea comună care neagă inspiraţia Bibliei, naşterea din fecioară a lui Isus, precum şi necesitatea morţii sale, neagă povestea creaţiei şi minunile, atât din Vechiul, cât şi din Noul Testament, natura Dumnezeului adevărat şi pe singurul Dumnezeu adevărat, Domnul Cel Prea Înalt.

Tendinţa apropiată tuturor gândirilor religioase şi studiului din zilele noastre este axată pe o critică distructivă a Bibliei şi un efort de a înălţa opinii ale oamenilor şi pentru a mări numele liderilor umani. Numele şi puterea lui Iehova Dumnezeu sunt minimalizate. Cuvântul Său este public ridiculizat. Bărbaţii, în mod sincer şi cinic, declară că ar putea scrie o carte mai bună decât Biblia.

Cea mai rea caracteristică a acestor atacuri asupra lui Dumnezeu şi a Bibliei este că acestea provin din interior, de la cei care pretind a fi slujitori ai lui Dumnezeu şi propovăduitori ai cuvântului Său. Acest fapt face atacurile mai perfide şi mai dăunătoare decât ar putea ele să fie.

Pentru cel care mărturiseşte că este slujitor al lui Dumnezeu şi un propovăduitor pentru cuvântul Său, şi apoi se complace în critica distructivă a lui Dumnezeu şi a cuvântului Său, aceasta este ipocrizie şi trădare. Rezultatul este că masele poporului repudiază totul, esenţa religiei, bisericile sunt goale; şi criminalitatea, fărădelegile, plăcerile, nebuniile şi păcatul înfloresc în prezent ca niciodată.

Cine este de vină pentru condiţiile existente? Am răspuns că, în primul rând, Satan este de vină. El este cel care doreşte să îi reproşeze lui Dumnezeu şi cuvântului Său. El doreşte să înstrăineze bărbaţi şi femei de la închinarea lor pentru Iehova şi să i se închine lui. În al doilea rând, acei bărbaţi sunt de vină care, în loc să predice Biblia, au perpetuat şi au predicat crezurile care l-au denaturat pe Dumnezeu şi Biblia. Învăţăturile crezurilor, cum ar fi: „chinul veşnic" , „trinitatea" şi „nemurirea sufletului" sunt atât de nedrepte, imprudente, neiubitoare şi nerezonabile, şi au condus oamenii de la Biblie la scepticism şi infidelitate. Se pretinde că Biblia sprijină aceste învăţături păcătoase şi oamenii, crezând acest lucru, au respins Biblia. Acestea sunt exact rezultatele pe care Satan le-a planificat şi le-a aşteptat.

Oamenii au nevoie de ajutor, deoarece minţile le-au fost otrăvite şi, de aceea, ei pot transmite îndoieli. Ajutorul potrivit va fi ceva care va restabili încrederea lor în Biblie, ceva care va arăta că Biblia nu învaţă învăţăturile crezurilor şi care va demonstra că Biblia este armonioasă şi frumoasă în învăţăturile sale; că preamăreşte adevărul, dreptatea, iubirea şi judecata, că aceasta prevesteşte

binecuvântări pentru toate rasele. Activitatea Asociaţiei Internaţionale a Studenţilor Bibliei este de a ajuta oamenii să se elibereze din mlaştina de greşeli şi îndoieli şi de infidelitate, în care crezurile i-au condus. Această lectură este dată în acest scop. În fiecare săptămână Studenţii Bibliei folosesc peste 120 de posturi de radio în acest scop.

În încheiere, permiteţi-ne să considerăm o dovadă în plus că învăţătura crezului că „Duhul Sfânt este o persoană" este nescripturală şi, prin urmare, neadevărată. Aceasta este: În textul folosit la începutul acestui curs, găsit în 1 Ioan 5: 7, şi care spune: „Sunt trei care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul şi Duhul Sfânt, şi aceştia trei sunt unul" , cuvintele: „în cer: Tatăl, Cuvântul şi Duhul Sfânt, şi aceştia trei sunt unul", nu se găsesc în nici unul dintre manuscrisele vechi. Traducerea Empfatic Diaglott, traducerea Rotherham şi Versiunea revizuită, omit toate aceste cuvinte. O notă de subsol găsită în Diaglott, este formulată, după cum urmează: „Acest text cu privire la martorul ceresc nu este conţinut în nici un manuscris grecesc, care a fost scris mai devreme de secolul al cincilea."

Astfel, putem vedea că singurul text care dă culoare doctrinei „trinităţii" este unul fals, adăugat de către un scriitor la aproximativ cinci sute de ani după ce Biblia a fost scrisă. Răspunzând la întrebare, atunci, noi spunem fără teamă de o contradicţie de succes, că „Duhul Sfânt," sau, drept vorbind „Spiritul Sfânt", nu este o persoană.

LIMBAJUL BIBLIEI

[Conferinţă radio de cincisprezece minute]

MULŢI oameni conştiincioşi încearcă să interpreteze declaraţiile din Biblie literalmente. Alţi, la fel de sinceri, încercă să „spiritualizeze" totul în Sfânta Carte. Respectarea strictă a rezultatelor regulilor duc, fie la confuzie , fie în pierderea multor binecuvântări. Literal, cel care consideră că „Biblia înseamnă exact ceea ce spune", întâmpină dificultăţi mari în explicarea afirmaţilor de genul următorului text: „Cerurile vor fi distruse prin foc". Luată, ad litteram, aceasta ar însemna că cerurile fizice vor fi distruse.

Există alte texte care vorbesc de „război în cer", „armate în cer"; cai în ceruri; un râu din cer; copaci în cer; un oraş în cer, cu ziduri, porţi de perle şi străzi pavate cu aur, şi în forma unui cub perfect de 12.000 prăjini lungime, lat şi înalt, de asemenea; cele două minuni mari în cer, „o femeie" şi un „mare dragon roşu". Va fi găsită şi declaraţia lui Pavel, că el a fost răpit până la „al treilea cer". De asemenea, găsim parabolele lui Isus, în care el menţionează grâul, neghina, pleava, viţă de vie şi ramuri, o cămilă care merge prin urechile acului şi nenumărate alte declaraţii. Interpretate literal, aceste afirmaţii ar fi o prostie.

Pe de altă parte, cei care spiritualizează totul, ajung în aceeaşi dificultate cu alte texte. Ei încearcă să se gândească la moarte având o semnificaţie simbolică. Ei o numesc „moarte spirituală" şi vorbesc de pedeapsa veşnică în sensul chinului veşnic, în timp ce Biblia o numeşte „distrugerea veşnică". Ei nu pot înţelege gândul că atunci când Adam a murit a fost cu adevărat mort şi că „moartea a doua", menţionată de mai multe ori în Biblie, într-adevăr înseamnă moarte pentru a doua oară; prin urmare, ei încearcă să se gândească la acest lucru ca la un fel de „moarte spirituală".

Pentru a înţelege corect Biblia trebuie să realizăm că o parte din acestea sunt scrise literal şi o parte din ele într-un limbaj simbolic. Apocalipsa, în Noul Testament şi Iov, Ezechiel, Daniel, şi unele dintre profeţiile minore, în Vechiul Testament, sunt scrise, în principal, într-un limbaj simbolic. Este scris de Isus că: „fără o parabolă nu vorbea el către ei". În Apocalipsa 1:1 citim că Dumnezeu a „însemnat" descoperirea sa, trimiţând pe îngerul său la slujitorul său Ioan. Cuvântul „însemnat" înseamnă „exprimat în semne" sau „exprimat în simboluri".

Cuprins

Dar de ce este parte din Biblie scrisă în limbaj literal sau simplu şi o parte într-un limbaj figurativ sau simbolic? Răspunsul este că au existat unele lucruri pe care Dumnezeu a dorit să le ştie toată lumea, iar el a afirmat acestea într-un limbaj simplu, astfel încât aceştia nu ar avea nici o scuză pentru a nu şti. El a vrut ca toată lumea să ştie că atunci când o persoană moare, el este cu adevărat mort, aşa el a declarat clar că ,,cei morţi nu ştiu nimic". (Eclesiastul 9: 5) Din nou, el a afirmat clar că, atunci când un om moare gândurile lui pier.(Psalmii 146: 4), Ar fi imposibil de a aplica limbajul simbolic la oricare dintre aceste texte. Lăsaţi pe cineva s-o facă şi vom vedea dacă se poate face.

Dumnezeu a vrut ca oamenii să ştie că el a intenţionat că familia umană să trăiască pe pământ pentru totdeauna, aşa că el a declarat că ,,pământul rămâne pentru totdeauna." (Eclesiastul 1: 4). În mod repetat, profeţii şi apostolii ne spun că pământul va deveni ca o grădină a Edenului, pentru că voia lui Dumnezeu se va face pe pământ, aşa cum este în cer, şi că fiecare om va sta sub viţă de vie proprie şi sub smochin şi nimeni nu trebuie să fie necăjit sau să i se facă frică. Acestea sunt declaraţii clare şi uşor de înţeles. De asemenea, Dumnezeu a declarat clar că toţi cei morţi vor fi treziţi la viaţă din nou. Ezechiel spune că Dumnezeu va ,,deschide mormintele şi îi va aduce pe oameni afară din morminte şi îi va planta în ţara lor din nou". (Ezechiel 37: 13, 14). Isus a mai spus: ,,Toţi cei din morminte vor auzi [glasul Fiului omului] şi vor ieşi afară ;cei ce au făcut binele . . . iar cei ce au înfăptuit răul." — Ioan 5: 28, 29.

Dumnezeu a vrut ca oamenii să ştie despre moartea a doua şi că aceasta este pedeapsa definitivă şi irevocabilă pentru păcatul intenţionat şi, prin urmare, a afirmat într-un limbaj atât de simplu. El a vrut ca oamenii să ştie că adevărata Biserică este format din numai 144.000 şi aşa a declarat în Apocalipsa 14:1 – 3 într-un limbaj simplu.

Dar cine a fost de a adus distrugerea păcatului şi a morţii şi învierea morţilor şi de a umple pământul cu o rasă fericită de fiinţe umane, şi când acest lucru se va face, sunt lucruri pe care Dumnezeu nu vrea ca cineva să le ştie până când soseşte momentul său când urmează să îşi înceapă activitatea. Deci, atunci când au scris şi au vorbit aceste lucruri, scriitorii inspiraţi au scris sau au vorbit într-un limbaj simbolic, figurativ şi parabolic. Biblia ne descoperă faptul că Dumnezeu are anumite secrete, care nu pot fi înţelese până când el le dezvăluie, propriul timp util. Nici înţelepciunea, nici învăţarea şi nici evlavia nu le pot afla în prealabil.

Biblia vorbeşte despre ,,misterul lui Dumnezeu." (Apocalipsa 10: 7) Şi Pavel menţionează, în mod repetat, un mister care a fost ascuns de alţi oameni, dar care apoi a fost făcut cunoscut pentru sfinţi. (Romani 16: 25, 26; Efeseni 3:3 – 5; Coloseni 1: 26) Ce este acest mare mister pe care Dumnezeu l-a păzit cu atâta gelozie şi pe care el îl dezvăluie sfinţilor Săi, aleşii Lui, înainte ca el să-l descopere lumii? În Vechiul Testament sunt găsite trimiteri repetate la venirea lui Mesia, ca la venirea unui Eliberator. Despre acest Eliberator se vorbeşte ca de ,,sământa femeii," ,,sământa lui Avraam." El este numit ,,Silo," ,Mântuitorul" şi ,,Ramura". Alte texte ne spun acest lucru că marele Eliberator va elibera pe oameni de păcatele lor, va învia pe cei morţi, obligaţii pe care şi le va asuma în domnia de o mie de ani şi după aceea va distruge complet pe Satan şi pe cei păcătoşi intenţionat, în a doua moarte.

Cine este acest Eliberator? şi când şi cum va face el acest lucru prevestit? Acesta este misterul. La prima venire a lui Isus el a descoperit acest mister pentru ucenicii Săi, dar nu şi la restul lumii. Acum a doua venire este aproape şi el dezvăluie această taină aleşilor lui acum în viaţă şi, un pic mai târziu, va dezvălui omenirii.

Dumnezeu are un timp util pentru a dezvălui secretele sale şi nu le dezvăluie înainte de acest timp. Isus le-a spus ucenicilor săi: ,,Nu este treaba voastră să cunoaşteţi vremurile sau perioadele pe care Tatăl le-a aşezat sub propria Lui autoritate." (Faptele Apostolilor 1: 7) În Daniel 12: 8, 9 citim că un înger i-a transmis un mesaj lui Daniel, şi a zis Daniel: ,,am auzit, dar n-am înţeles." Daniel a

Cuprins

cerut o explicaţie şi îngerul i-a spus: ,,Cuvintele sunt tăinuite şi pecetluite până la vremea sfârşitului . . . nici unul dintre cei păcătoşi nu vor înţelege, dar cei înţelepţi vor înţelege".

În Matei 13: 35, este înregistrat că Isus a spus: ,,Voi spune lucruri care au fost ţinute secrete de la întemeierea lumii". Cu o altă ocazie el a spus: ,,Îţi mulţumesc, Tată, . . . că tu ai ascuns aceste lucruri de cei înţelepţi şi pricepuţi, şi le-ai descoperit pruncilor."
Înţelepţii şi pricepuţii au fost cărturarii şi fariseii, iar pruncii au fost ,,neînvăţaţii" ucenici ai lui Isus. Cinicul, scepticul, mândrul şi încăpăţânatul nu poate înţelege Biblia, chiar dacă aceştia posedă toate cunoştinţele şi înţelepciunea lumii.

Adresându-se din nou ucenicilor Săi, Isus a spus: ,,Ferice de ochii voştri că văd şi de urechile voastre că aud . . . mulţi prooroci şi oameni neprihăniţi au dorit să vadă ceea ce vedeţi voi, dar nu le-au văzut, şi să audă ceea ce voi auziţi, dar n-au auzit!" (Matei 13: 16, 17) Aceasta explică de ce există atâta limba parabolică, simbolică şi figurativă în Biblie. Dumnezeu le-a folosit pentru a ascunde anumite caracteristici ale scopurilor sale şi până la un anumit timp.

Dar, cineva ar putea întreba: ,,cum putem spune care declaraţii sunt literale şi care sunt simbolice?" Răspunsul este că declaraţiile simple, literale ale Bibliei, sunt uşor de înţeles şi, desigur, trebuie să însemne doar ceea ce spun ele. O declaraţie literală este una care nu poate fi interpretată într-un mod simbolic De exemplu, Eclesiastul 9: 5 este o declaraţie literală, şi se citeşte: ,,Cei morţi nu ştiu nimic." Este imposibil de a interpreta acest lucru, ca pe o declaraţie simbolică. Cuvintele înseamnă exact ceea ce spun ele. Dumnezeu nu a vrut să ascundă acest adevăr nimănui şi, prin urmare, a declarat aceasta, în mod clar. Numai prin pervertirea limbii şi înţelegerea greşită a adevărului, poate fi făcut acest text să susţină ideea populară şi nescripturală că oamenii morţi sunt mai vii decât oricând.

Atunci când un text pare să contrazică literal declaraţiile din Biblie, este invariabil o declaraţie simbolică sau parabolică, şi o explicaţie ar trebui să fie căutată ce se armonizează cu declaraţii clare.

Cele mai multe dintre contradicţiile aparente din Biblie, rezultă din interpretarea greşită a simbolurilor şi pildelor. De exemplu, în Luca 16:19 – 31 este înregistrarea unei parabole rostite de Domnul Isus, cu privire la un om bogat şi un cerşetor. Această parabolă este folosită pentru a învăţa că cei morţi sunt mai vii decât oricând, astfel se contrazice cu declaraţiile evidente că oamenii morţi nu ştiu nimic şi că gândurile lor au pierit. Ce arată acest lucru? Aceasta indică faptul că parabola este incorect interpretată. O explicaţie rezonabilă ,scripturală ,se găseşte la judecătorul Rutherford, în broşura intitulată ,,Iadul". Atunci când este ,în mod corespunzător, tradusă şi înţeleasă, Biblia nu se contrazice.

Alte cazuri se găsesc în următoarele texte. În Eclesiastul 1: 4 este declaraţia literală că ,,pământul rămâne pentru totdeauna". În 2 Petru 3: 10 este o declaraţie că: ,,cerurile vor trece cu trosnet, corpurile cereşti vor fi distruse prin ardere, iar pământul cu toate lucrările de pe el vor arde." Ştim că acesta din urmă este o declaraţie simbolică, din mai multe motive. Prima: Se contrazice cu declaraţia clară că ,,pământul rămâne pentru totdeauna". Aceasta contrazice, de asemenea, multe alte texte care ne spun că cunoştinţa Domnului va umple întregul pământ şi că voia lui Dumnezeu se va face pe pământ ,aşa cum se face şi în cer. În al doilea rând: Luată, ad litteram", se spune că nu numai pământul trebuie să fie distrus, dar, de asemenea, şi cerurile vor pieri. Acest lucru este de neconceput. O explicaţie mai frumoasă a limbajului simbolic al lui Petru se găseşte în cartea lui Rutherford numită Harpa lui Dumnezeu. Explicaţia care a fost dată nu numai că a fost frumoasă, dar se armonizează cu toate celelalte texte.

În cartea Apocalipsei se menţionează un ,,lac de foc şi pucioasă". Acest lucru este uneori interpretat, însemnând că cei păcătoşi sunt în suferinţă veşnică în chin, spre deosebire de declaraţia

Cuprins

clară că cei morţi nu ştiu nimic. Un alt simbol interpretat în mod eronat! Din nou ,vă recomandăm cartea judecătorului Rutherford, pentru o explicaţie a acestor simboluri. Între timp, oricine care doreşte acest lucru, poate citi Apocalipsa 9: 17, care ne spune despre: ,,foc, fum şi pucioasă", eliberate din gurile ,,cailor". Această declaraţie ar trebui să îi convingă pe cei mai sceptici că focul, fumul şi pucioasa, sunt folosite ca simboluri.

Conform Bibliei, timpul a sosit pentru a înţelege aceste simboluri şi parabole şi adevărata promisiune a lui Dumnezeu este că se va face cunoscut sensul lor ascuns până în prezent. Ne-a luat ani de studiu intensiv şi o sârguincioasă comparare a acestor scripturi cu Scriptura. Atunci când este înţeleasă corect, este de acord, în totalitate, cu declaraţiile literale sau clare ale Bibliei şi dezminte susţinerea necredincioşilor şi scepticilor că Biblia este plină de contradicţii. Curând, toţi oamenii vor înţelege secretele sale şi îl va glorifica şi lăuda pe marele Iehova Dumnezeu, pentru că sensul şi înţelegerea Cuvântului Său al adevărului va fi pe deplin justificat, în inimile şi minţile unei lumi recunoscătoare.

SCRISORI

VESELIE ACTIVĂ

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Salutări în numele lui Iehova şi Fiului Său drag. Când am citit cartea ,,Viaţa", am crezut că nu am putut fi mai fericit în această lume, dar atunci când am citit despre călătoria ta în Europa şi lucrul minunat care se face acolo, am fost atât de bucuros ,abia am putut să mă stăpânesc şi m-am gândit că trebuie să scriu un rând să-ţi spun cât de mult bine mi-a făcut să am o mică parte din această minunată lucrare şi să fiu o mică parte din această organizaţie minunată şi de a cânta mai departe laudele Domnului.

M-am abţinut să-ţi scriu, nu pentru că nu am vrut, dar pentru că ştiu că eşti foarte ocupat şi mă bucur că este aşa, slujind în numele Împăratului nostru, iar eu voi fi foarte bucuros să te cunosc la Convenţia de la Philadelphia. Fie ca Domnul să continue să vă binecuvânteze, că ştiu că făcea la fel şi în trecut. Sora Draper mi se alătură în dragoste şi în cele mai bune urări.

Cu drag,
GEO.H. DRAPER

„PRIVILEGIU DE NEEGALAT"

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Realizând importanţa activităţi mare a martorilor, care acum se face de către unşi şi privilegiul neegalat şi onoarea acum oferite persoanelor Domnului de a fi numiţi în parteneriat cu Domnul Isus Cristos, care poartă mărturie pentru numele lui Iehova şi realizează, de asemenea, că Iehova are acum repusă în acţiune putere mare de radio şi că acest instrument este de sunet, care aduce laudă lui într-un mod extraordinar până în prezent. Ecclesia Toronto, cu plăcere prezintă contribuţia lor în susţinerea acestei lucrări, în valoare de cel puţin trei sute de dolari, la fiecare trei luni, şi că ei solicită că tu vei accepta acest lucru, ca pe un mic semn de stimă pentru tine şi pentru sprijinul lor loial, în munca pe care o faci spre slava numelui lui Iehova.

TORONTO ECCLESIA.
Per. A. G. CAMERON

Cuprins

LUPTA UMĂR LA UMĂR

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Salutări în serviciul lui Iehova Dumnezeu. La o adunare generală la Ecclesia, subsemnatul face o mişcare care a fost făcută şi votată în unanimitate, de a trimite iubirea noastră creştină şi aprecierea noastră pentru eforturile tale intense în serviciul Tatălui nostru ceresc, care a fost foarte inspirat şi i-a încurajat pe fraţii din această ecclesie, să dorească să se angajeze în cooperarea noastră loială şi în fidelitate continuă pentru Iehova şi calea lui. Ne dăm seama mult mai mult că Adevărul aparţine Domnului şi el l-a oferit, prin Fiul Său preaiubit, rămăşiţei.

În marea lucrare a Regatului ce se face în viitorul apropiat, dorim să-ne exprimăm bucuria şi recunoştinţa noastră faţă de Domnul pentru privilegiul că noi trebuie să fim membri ai ,,organizaţiei lui Dumnezeu" şi să ne luptăm, umăr la umăr, cu fraţii noştri împotriva organizaţiei lui Satan.

Dorim, de asemenea, să transmitem aprecierea noastră pentru că fratele Van Amburgh din Betel a fost îngăduitor cu noi pentru convenţia noastră de serviciu din regiune ,de două zile ,din 7 şi 8 Septembrie.

Zelul şi entuziasmul rămăşiţei creşte zi de zi; 98 de servi au participat la plasarea a 400 de cărţi legate şi 194 de broşuri în mâinile poporului.

Fratele Van Amburgh este întotdeauna o sursă de mare inspiraţie şi care a contribuit, nu în mică măsură, la succesul convenţiei.

Am ezitat să luăm câteva momente din timpul tău sfinţit, dar având toate aceste lucruri şi binecuvântări în minte, ne-am decis, prin ridicarea mâinilor, să ne supunem şi să cooperăm cu tine în slujirea lui Iehova şi înălţarea numelui său glorios.

Acceptă dragostea noastră serioasă în Cristos.

Colaboratorul tău

AKRON (OHIO) ECCLESIA.

N. L. GOLDSBERRY, Cor. Sea.

IEHOVA ÎNDRUMĂ

PREAIUBITE FRATE RUTHERFORD:

Sunt foarte bucuros că am să vă pot scrie pentru întreaga clasă Berna, la momentul întâlniri de afaceri anuale, exprimată în unanimitate, cu bucurie şi convingerea lor că Turnul de Veghere Biblic şi Societatea de Tractate, este o organizaţie prin care Domnul îşi desfăşoară activitatea sa pe pământ.

Este un privilegiu minunat să recunoască faptul că Domnul, Dumnezeul nostru mare, prin Fiul său, Împăratul nostru, a organizat această lucrare minunată şi că el este cel care îndrumă totul. El ne-a favorizat, în ceea ce ne permite, să avem o mică parte din aceasta.

Mai mult decât atât, suntem foarte recunoscători pentru Tatăl nostru ceresc că el ne-a dat astfel de conducători credincioşi ,în fruntea societăţii şi ,în special, în persoana ta. Zilnic vă amintim în rugăciunile noastre.

Vă salut cu dragoste sinceră

Slujitorul tău, coleg prin harul Său,

În numele clasei Berna (Elveţia),

PAUL ZESIGER, Secretar.

LUCRAREA LUI IEHOVA VĂZUTĂ

DRAGĂ FRATE:

Cuprins

Doar un rând să spun cum apreciez articolele Turnului de Veghere. Ele par direct de la tronul harului. Am primit doar numărul din 15 octombrie. Cei care se îndoiesc de adevărul acesta, cu siguranţă nu văd lucrarea lui Iehova printre fiii oamenilor sau căile înşelătoare ale adversarului şi defăimătoare sau marea luptă între cele două „seminţe”. Cuvintele nu ar putea exprima recunoştinţa mea faţă de dragul Tată ceresc sau faţă de Isus Cristos, care le-a trimis. Ştiu că, în cadrul organizaţiei lui Dumnezeu, sunt amintită în rugăciunile voastre, cum mă rog zilnic pentru toate. Nu te obosi să îmi răspunzi. Îmi pot imagina viaţa ta ocupată.

Sora ta, prin harul Său,
KATHARINE WILLIAMS, Quebec.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. L 15 Decembrie 1929 Nr. 24

Zilele lui Daniel

„Şi am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului; el şi-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă şi mâna stângă, şi a jurat pe Cel ce trăieşte veşnic, că va mai fi o vreme, două vremuri, şi o jumătate de vreme, şi că toate aceste lucruri se vor sfârşi când puterea poporului Sfânt va fi zdrobită de tot.” – Daniel 12:7.

Iehova, singur, face lucruri mari şi minunate. (Psalmi 136:4). Pe Daniel, îndrumarea lui Iehova l-a obligat ca să pecetluiască şi să ascundă „până la timpul sfârşitului” cele însemnate în cartea ce poartă numele său. În articolul precedent, am arătat dovezile scripturale, că „timpul sfârşitului” amintit de Daniel a început în 1914; pentru că, după cum am văzut, Daniel nu a vorbit în interesul său, ci în interesul „poporului lui Dumnezeu cu care a făcut legământ”, ilustrat prin Daniel şi aşa-l putem privi pe el ,ca şi cum ar trăi acum, în timpul sfârşitului şi ar zice: „Şi eu, Daniel, m-am uitat, şi iată că alţi doi oameni stăteau în picioare, unul dincoace de râu, şi altul dincolo de malul râului. Unul din ei a zis omului aceluia îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului: „Cât va mai fi până la sfârşitul acestor minuni?” – Daniel 12:5,6.

2. Mihail s-a sculat în 1914;în acest timp i-a poruncit Dumnezeu ca să se scoale şi să-şi ocupe în Sion, pe tronul sfânt, locul său de autoritate şi onoare şi ca să-şi înceapă domnia.(Psalm 2:6). Aceasta a semnalat naşterea guvernului sau a naţiunii sfinte. Vedenia lui Daniel descrie stăpânirile animalice mondiale, care trebuiau să domnească până la timpul când Christos îşi ia puterea de stăpânire şi începe să domnească şi pune la îndoială dreptul de domnie al stăpânirilor lumii, iar în legătură cu aceasta va urma o mare nenorocire. Înainte de acest timp, nici Daniel şi nici poporul ilustrat prin el, nu a putut înţelege vedenia. Marele eveniment pe care l-au aşteptat toţi aceia, care cu credincioşie au ţinut la Dumnezeu, venirea Domnului Isus şi începutul domniei sale, a fost şi este şi azi evenimentul cel mai important. Când Iehova l-a aşezat pe tronul său sfânt şi s-a născut naţiunea sfântă, atunci s-a împlinit o minune dintre cele văzute de Daniel, dar pe care nu le-a înţeles. În cer s-a încins un mare război, în urma căruia Satan a fost aruncat jos din cer. Mai târziu s-a deschis templul şi s-a descoperit clasei preumbrită prin Daniel două lucruri sau semne minunate, adică organizaţia lui Dumnezeu, unul, şi organizaţia Diavolului, al doilea.(Daniel 12:1-3). Deschiderea templului înseamnă timpul începutului înţelegerii. Aceste minuni existau desigur şi mai înainte, înainte ce s-a arătat (descoperit) unşilor închipuiţi prin Daniel.

3. Despre aceste minuni a întrebat Daniel: „Când va fi acest sfârşit al minunilor acestora?” Dacă ne cugetăm la aceea ,că lucrul cel mai principal este ca să înţelegem vedenia, cuvintele lui Daniel trebuie să însemne cam următoarele: „ Când va veni timpul când aceste lucruri se vor înţelege”? La această întrebare Daniel a primit următorul răspuns: „ la un timp, timpuri şi jumătate de timp; şi când se va împlini sfărâmarea puterii poporului sfânt, toate acestea se vor împlini”. Biblia engleză zice în acest text „ toate aceste lucruri”, dar scrise cu litere culcate ,ce înseamnă că aceste

Cuprins

cuvinte au fost adăugate de traducători. Dar acum, la lumina adevărului prezent, vedem că cuvântul de lipsă îl putem completa cu cuvântul „zile”, deoarece aceasta se referă la sfârşitul celor 1260 zile.

4. Daniel, care a închipuit pe poporul uns al lui Dumnezeu, a văzut câte un înger pe ambele maluri ale râului celui mare. Râul acela a servit scopul, ca să despartă deolaltă pe cei ce studiază împlinirea profeţiilor şi, probabil, arată punctul însemnat al istoriei, adică anul 1914,de la care timp încoace Satan nu va mai avea drept să-şi continue stăpânirea neîntreruptă neconturbat. Atunci s-a sfârşit domnia lui Satan şi a început domnia lui Christos. Cam la 1 Octombrie 1914 era punctul hotărâtor şi acest timp înseamnă începutul celor trei timpuri şi jumătate, adică a celor 1260 zile, numite „ un timp, timpuri şi jumătate de timp”.

5. Declaraţia care stabileşte lămurit sfârşitul celor trei timpuri şi jumătate, adică 1260 zile, aşa sună: „Când se va împlini(de către duşman) sfărâmarea puterii poporului sfânt, toate aceste(zile) se vor împlini”. Persecutarea urmaşilor lui Christos, este începutul vârstei creştine. Cu greu se poate spune, că toţi aceia care au fost persecutaţi, ar fi făcut parte din organizaţia lui Dumnezeu. Această persecuţie a durat necontenit timp de mai multe secole. Este adevărat că papalitatea a avut putere şi influenţă covârşitoare între anii 539-1799 şi că atunci a suferit o lovitură. Dar ,corespunzător adevărului, nu putem susţine că persecuţia poporului sfânt al lui Dumnezeu s-ar fi sfârşit la 1799 şi nici aceea nu se poate susţinea că mişcările reformiste, pornite înainte sau după anul 1799,le-ar fi pornit exclusiv numai unşii Domnului. Creştinii au fost persecutaţi din timp, şi aceia care s-au luptat pentru ideile de reformare, în curând s-au unit cu organizaţia Diavolului; chiar dacă au făcut aceasta din necunoştinţă, nu schimbă de loc faptele întâmplate.

6. Cele trei timpuri şi jumătate trebuiau să facă 1260 de ani şi să se înceapă de la supremaţia papalităţii, adică anul 539,astfel sfărâmarea puterii poporului sfânt trebuia să se sfârşească în 1799. Dar faptele nu se unesc cu aceea că sfărâmarea poporului lui Dumnezeu s-ar fi sfârşit în 1799. Din citirea îngrijită a profeţiei lui Daniel reiese, că „timpul sfârşitului” nu este una cu sfârşitul celor 1260 zile.

7. După cum am şi arătat, dovada arată că cele trei timpuri şi jumătate ale lui Daniel, au început de la începutul „timpului sfârşitului”, adică de la 1Octombrie 1914. În acel timp exista pe pământ un popor al lui Dumnezeu, consacrat pe deplin cauzei sale, care au rupt orice legătură cu organizaţiile lumeşti. Din toate puterile lor sau străduit să vestească adevărul şi împărăţia lui Dumnezeu. Faptele însemnate de la acel timp şi după zilele următoare, precum şi Scriptura arată, că descrierea profetului despre „poporul sfânt al lui Dumnezeu” ,se potriveşte întocmai acestei clase.

8. O mare persecuţie a poporului sfânt al lui Dumnezeu a început exact după trei ani şi jumătate literali, adică după 1260 zile scripturale, în anul 1918. La începutul lunii februarie a anului 1918,în Canada pe mulţi au deţinut dintre poporul sfânt al lui Dumnezeu şi i-au băgat în închisoare. Tot în acest timp au sechestrat cărţile şi scrisorile oficioase a Societăţii din Brooklyn şi peste vre-o câteva zile au deţinut în Brooklyn pe funcţionarii Societăţii. Ei au fost pârâţi de agenţii lui Satan, au fost acuzaţi şi declaraţi de inculpaţi, osândiţi la mai mulţi ani de închisoare, iar în iunie 1918 au fost întemniţaţi. Pe creştinii din aceiaşi credinţă scumpă, devotaţi lui Dumnezeu, şi în alte părţi ale pământului i-au deţinut şi i-au băgat în temniţă. Biroul principal al Societăţii era părăsit cu desăvârşire, orice legătură cu filialele era ruptă, lucrul mărturiei a fost împiedicat peste întreaga lume. Această sfărâmare(Biblia Miniatură: împrăştiere),Satan a făcut-o în timpul când experienţele poporului lui Dumnezeu ajungeau la culme. Această lucrare blestemată a făcut-o Satan, înfuriat pe poporul lui Dumnezeu, după ce a fost aruncat jos din cer. – Apocalips 12:13-17.

9. Aşa se vede că numerele din Apocalipsa trebuie să le luăm literal şi aşa se vede că aceasta se referă şi la profeţia lui Daniel. Conform socotirii timpului biblic, un an ce se compune din 360 zile, este socotit „un timp”. Deci, „un timp, timpuri şi jumătate de timp” fac 1260 zile, adică trei ani

Cuprins

şi jumătate. Acest timp trebuie să înceapă la sosirea „timpului sfârşitului” ,adică la 1Octombrie 1914,şi trebuie să se sfârşească în primăvara anului 1918. Deci, faptele bine cunoscute văzute şi prezicerile Scripturii se unesc una cu alta şi arată că cele 1260 zile înseamnă timp luat literal şi a început la 1Octombrie 1914 şi s-a sfârşit în primăvara 1918.

10. După cum susţine Scriptura, „sfărâmarea puterii poporului sfânt” amintită mai sus a fost sfărâmarea cea din urmă. Venirea Domnului la templul său, în timpul când puterea poporului este sfărâmată, a însemnat începutul acelui timp, când pe cei aprobaţi îi strânge în templu, sub mantia dreptăţii ,adică în umbra Celui Prea Înalt. Promisiunea spune, că aceia care vor fi astfel adunaţi rămân în umbra Atotputernicului şi vor fi scutiţi de orice nenorocire. (Psalm 91:1-3). „ Domnul zideşte iarăşi Ierusalimul (pe poporul său sfânt), strânge pe surghiuniţii lui Israel ” (Psalm 147:2). Faptele arată că această lucrare a început în 1918. „Cei ce se încred în Iehova sunt ca muntele Sionului, care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie”. – Psalm 125:1,2.

11. „Înainte ca să simtă dureri, a născut şi înainte ca să-i vină suferinţele, a dat naştere unui fiu”. (Isaia 66:7). Aceasta a semnalat naşterea stăpânirii sau naţiunii, întrucât Christos, ca Rege, a fost aşezat pe tronul său.(Psalm 2:6 ; 110:2). Durerile de naştere ,numai după naştere au venit asupra Sionului , după ce a născut pe copiii săi. (Isaia 66:8). Aceasta are însemnătate specială cu privire la sfârşitul persecuţiei poporului său sfânt. „De aceea îi va lăsa, până la vremea când va naşte cea care are să nască, şi rămăşiţa fraţilor Săi se va întoarce la copiii lui Israel”(Mica 5:3) „Căci nu va mai intra în tine nici un om netăiat împrejur sau necurat”(Isaia 52:1) „Nu se va mai auzi vorbindu-se de silnicie în ţara ta, nici de pustiire şi prăpăd în ţinutul tău, ci vei numi zidurile tale „Mântuire” şi porţile tale „Laudă”(Isaia 60:18) „Dar rămăşiţa poporului nu va fi nimicită cu desăvârşire din cetate”. – Zaharia 14:2.

12. Dacă aceste texte au valoare de la 1918 şi se referă la timpul de acum, atunci sfărâmarea puterii poporului lui Dumnezeu în anul 1918 a executat-o Satan. Aceasta o dovedeşte şi concluzia de sus, potrivit faptelor, că în 1918 se sfârşeşte sau are loc timpul sfârşitului minunilor văzute de Daniel, timpul înţelegerii, sfârşitul celor 1260 de zile, când Domnul a venit la templul său. Pe seama poporului lui Dumnezeu aceasta formează o altă dovadă, că împărăţia lui Dumnezeu, într-adevăr, s-a început.(Daniel 12:6). După cum se vede, dovezile enumerate stabilesc şi începutul şi sfârşitul celor 1260 zile, şi arată că această perioadă nu stă în nici o legătură cu papalitatea, afară doar de faptul, că papalitatea, de asemenea, face parte din organizaţia Diavolului şi ea, de asemenea a luat parte la persecutarea poporului lui Dumnezeu, cum s-a amintit mai sus.

13. Se pare sigur, că numai după împlinire lasă Dumnezeu poporului său să înţeleagă profeţiile înregistrate de profeţii săi. Dacă aceasta este drept, atunci aceasta formează o altă dovadă hotărâtă, că nimeni nu poate să se mândrească cu oarecare merit, în ce priveşte înţelegerea profeţiilor.

„1290 zile”

14. În profeţia lui Daniel, afară de aceasta, mai figurează încă două perioade, cu durată stabilită exact, adică 1290 una şi 1335 zile, alta. Nici o dovadă scripturală nu avem, ce ar arăta, că şi aceste două perioade trebuie să se înceapă exact în acelaşi timp cu cele 1260 zile. Dovezile scripturale şi faptele, dimpotrivă, arată că, în ordinea dată de Daniel, cele 1290 zile, vor urma pe cele 1260 zile. Ţinând seamă de aceasta, acum vom examina Scriptura şi faptele.

15. După ce Daniel a vorbit despre curăţire şi probarea poporului lui Dumnezeu, aşa continuă: „Şi din timpul în care jertfa necurmată se va desfiinţa şi urâciunea pustiirii se va ridica, va fi o mie două sute nouăzeci de zile”. (Daniel 12:11). Profetul aminteşte aici două lucruri, care trebuie să

Cuprins

existe într-un timp, în cursul acestor zile. Aceste două lucruri sunt: 1) jertfa necurmată va fi desfiinţată, şi 2) urâciunea pustiirii se va ridica. Cu ocazia examinării acestei profeţii, ar fi nepotrivit să lăsăm la o parte celelalte părţi ale organizaţiei Diavolului şi numai o parte a ei s-o socotim. Întotdeauna trebuie să avem înaintea ochilor noştri că marele război, nu între Iehova şi papalitate, ci între Iehova şi Satan, marele ispititor al lui Dumnezeu, se va da. Natural, nu se poate trage la îndoială, că papalitatea nu ar fi o parte a organizaţiei lui Satan, dar trebuie să ştim că întreaga organizaţie a lui Satan nu stă numai din aceasta. Papalitatea, în sine, nici nu constituie pe deplin ramura religioasă a ei. Deci, nici de cum, nu se poate pune toate în sarcina papalităţii, câte face Satan prin organizaţia sa, în înţelesul profeţiei.

16. Jertfa lui Isus a fost depusă, odată pentru totdeauna, în interesul tuturora; afară de aceasta nu este o altă jertfă pentru păcat.(Evrei 10:26). Jertfa desăvârşită a lui Isus Christos, o nesocoteşte „slujba" preoţească a creştinătăţii, o pune la o parte. Această învăţătură falsă se arată prin aceea, că pâinea şi vinul va fi prefăcut cu adevărat în sângele şi trupul lui Christos, de preotul care face slujba; această învăţătură dispreţuieşte puterea sau valabilitatea perpetuă a jertfei lui Isus Christos. Acest obicei a fost adus cu multe secole înainte şi până în ziua de azi îl exercită. Se poate spune deci, cu drept cuvânt, că desfiinţarea sacrificiului perpetuu l-au început, deja, cu multe secole înainte. Însă, partea religioasă a organizaţiei lui Satan nu constă numai din papalitate. Biserica catolică, desigur, au înfiinţat-o în scopuri bune, însă Satan, nu peste mult , a pus mâna pe ea. De asemenea şi pe bisericile protestante le-au înfiinţat în scop cinstit şi bun, dar Satan, la timpul său, de asemenea le-a silit să-i dea ascultare.

17. Acum însă a sosit şi timpul acela, când nu numai papalitatea a înlăturat sacrificiul perpetuu, dar, într-un mod şi mai nelegiuit, şi sistemele protestante. Azi, cea mai mare parte a preoţilor protestanţi tăgăduiesc că sângele lui Isus ar avea valoare de răscumpărare. Învăţătura evoluţionistă, care predomină sistemele protestante şi altele ,în modul cel mai defăimător şi batjocoritor a înlăturat sacrificiul perpetuu. Însă, în timpul împlinirii profeţiei lui Daniel, trebuie să se întâmple ceva mai mult de atâta.

„Urâciunea"

18. Speranţa şi dorinţa poporului lui Dumnezeu era întotdeauna întemeierea împărăţiei lui Dumnezeu prin Christos. Şi catolicii şi protestanţii au învăţat poporul despre întemeierea împărăţiei lui Dumnezeu; ei însă despre întemeierea împărăţiei lui Dumnezeu au o părere cu totul deosebită de cea a Bibliei. Ei aşa zic că această împărăţie o vor zidi oamenii. Politica lui Satan a fost totdeauna aceea, ca să înstrăineze pe oameni de la Dumnezeu; aceasta este urâciune în faţa lui Dumnezeu. Pentru ajungerea acestui scop, Satan a înstrăinat mintea creaturilor. Cuvintele lui Isus se unesc cu cele înşirate aici: „Pentru că ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu."(Luca 16:15). Despre lucrurile urâte citim: „ Şase lucruri urăşte Domnul, şi chiar şapte Îi sunt urâte: ochii trufaşi, limba mincinoasă, mâinile... care varsă sânge nevinovat, inima care urzeşte planuri nelegiuite, picioarele care aleargă repede la rău, martorul mincinos, care spune minciuni şi cel ce stârneşte certuri între fraţi". – Proverbe 6:16-19.

19. Întreaga preoţime a organizaţiei lui Satan, împreună cu mai mari turmelor sunt vinovaţi de aceste urâciuni. Sunt mândri, îngâmfaţi, mint despre aşezămintele lui Dumnezeu, pe popor îl îndeamnă să alerge să verse sânge nevinovat în război şi din toate puterile lor se străduiesc, ca să înstrăineze pe popor de la Dumnezeu. Faptele lor nelegiuite atunci şi-a atins culmea, când Federaţia Bisericilor Americane, a editat următoarea proclamaţie nelegiuită:

Cuprins

„ A sosit timpul ca lumea să fie organizată în interesul dreptăţii, adevărului şi al stărilor umane. În acest scop ,ca creştini, ne vom ţinea de datorie, ca la conferinţele de pace ce vor urma, să ne străduim să formăm liga naţiunilor. O astfel de ligă nu numai că este o unealtă de pace, dar mai cu seamă este ,,expresia politică pe pământ a împărăţiei lui Dumnezeu". Baza Ligii Naţiunilor este în evanghelie. După cum evanghelia face astfel şi aceasta are de scop să propage pacea şi bunăvoinţa faţă de oameni pe pământ. Precum evanghelia, astfel şi aceasta sună fiecăruia.„ Eroii au murit în zadar, dacă din gloria lor nu se va naşte un cer nou şi un pământ nou, în care va locui dreptatea". – 2Petru 3:13. ,,Spiritul bunăvoinţei numai biserica îl poate da, fără de aceasta Liga Naţiunilor nu poate sta".

20. Astfel, în locul împărăţiei lui Dumnezeu, a cărui rege va fi Christos, această parte religioasă a organizaţiei lui Satan, cu cuvinte şi cu purtare mândră, au dat fiinţă Ligii Naţiunilor, atât de preţuită de oameni. Liga Naţiunilor este întemeiată numai pentru aceea, ca să întoarcă poporul de la Dumnezeu şi Christos, deci este un lucru pustiitor, aşezământul lui Satan şi înaintea ochilor lui Dumnezeu o ,,urâciune a pustiirii". Un traducător aşa traduce aceste cuvinte: „urâciune teribilă"; imitarea împărăţiei lui Dumnezeu este într-adevăr o urâciune.

21. Că Liga Naţiunilor este mult apreciată de oameni, aceasta o adevereşte minunat faptul că, după cum au publicat ziarele,140.000 preoţi ai diferitelor sisteme s-au ocupat cu propaganda, ca să silească corpurile legiuitoare a Statelor Unite să intre în Liga Naţiunilor şi s-o aprobe. Liga Naţiunilor a fost lăudată, ca fiind un lucru ce are menirea să întemeieze pe pământ pacea şi buna înţelegere între oameni, prin care fapt au sucit ,în modul cel mai fărădelege, înţelesul cuvintelor lui Iehova, pe care le-a vestit prin îngerii săi omenirii, ca şi cum s-ar referi la dânşii. Această purtare a lor ,într-adevăr, se potriveşte de minune cu expresiunea de „urâciunea pustiirii", deoarece înstrăinează popoarele de pe pământ de la Iehova şi întoarce inimile lor către un aşezământ omenesc.

22. Învăţătura care înlătură sacrificiul perpetuu, papalitatea a început s-o introducă la „timpul sfârşitului"; şi protestanţii amintiţi au aprobat această învăţătură diavolească, dar şi mai apăsat şi mai hotărât, întrucât au negat valoarea de răscumpărare a jertfei lui Isus Christos. Conducerea pe terenul urâciunii pustiirii a avut-o o anumită preoţime protestantă şi la aceasta au fost sprijiniţi de toate sistemele religioase. Astfel, deci, toţi fac parte din organizaţia Diavolului. „Urâciunea pustiirii" Satan a ridicat-o prin reprezentanţii săi ,în locul sfânt şi anume, în locul împărăţiei lui Dumnezeu(care va avea de Rege pe Christos). Astăzi numai o clasă este pe pământ care stă departe de această „urâciune a pustiirii" şi este deosebită de ea; anume, unşii lui Dumnezeu, poporul sfânt care pune mărturie.

23. Isus, aprobând pe aceia care sunt credincioşi faţă de Iehova şi Regele său, a zis: „Când veţi vedea „urâciunea pustiirii" stând acolo unde nu se cade să fie, cine citeşte să înţeleagă ; atunci cei ce vor fi în Iudeea, să fugă la munţi". Isus, spune aici clar şi lămurit, că urâciunea pustiirii va fi văzută la sfârşitul veacului. El spune celor credincioşi că ei trebuie să vestească evanghelia despre Iehova şi împărăţia sa, spre mărturie popoarelor de pe pământ. Cei credincioşi împreună lucrează în acest lucru, astfel ei sunt în Iudeea(într-un spirit de preamărire a numelui lui Iehova) şi ascultând de sfatul lui Isus, sunt devotaţi pe deplin împărăţiei lui Dumnezeu şi Christosului său. Deci întrebarea este că: faptele nestrămutate, cum se unesc cu cele 1290 zile profeţite de Daniel ?

24. Dacă vedem că aceste două lucruri, adică „înlăturarea sacrificiului perpetuu" şi aşezarea „urâciunii pustiirii" trebuie să fie nişte fapte realizate la începutul celor 1290 zile, prin urmare, trebuie să arătăm faptele care arată că aceste lucruri într-adevăr au avut loc. Dacă putem stabili timpul, când aceste fapte au avut loc, atunci uşor putem calcula cele 1290 zile, până când ajungem la capăt. Liga Naţiunilor a fost prezentată la sfârşitul lunii ianuarie 1919,ca şi „întruchiparea împărăţiei lui Dumnezeu de pe pământ"; pe baza cronologiei Bibliei, cele 1290 zile corespund cu trei ani şi

Cuprins

şapte luni. Socotind trei ani şi şapte luni de la ianuarie 1919,ajungem la septembrie 1922. Deoarece, conform Scripturii şi al faptelor, cele 1290 zile trebuie să le luăm în înţeles literal ,pe drept putem deduce că şi la celelalte lucruri ce sunt în legătură cu aceasta putem aplica această regulă.

25. Se poate lua ca sigur, că sfârşitul celor 1290 zile şi lucrurile ce au urmat, trebuie să fie spre mângâierea şi încurajarea poporului lui Dumnezeu; de altfel n-ar fi avut nici un înţeles însemnarea acestor lucruri. Pentru adunarea lui Dumnezeu este de mare importanţă „timpul sfârşitului" şi serveşte spre mângâierea şi ajutorul ei, deoarece aceasta înseamnă începutul împărăţiei lui Dumnezeu; sfârşitul celor 1290 de zile şi lucrurile ce i-au urmat, erau lucruri interesante, mângâietoare şi de ajutor pe seama adunării lui Dumnezeu, deoarece acestea au însemnat sfârşitul sfărâmării puterii poporului sfânt al lui Dumnezeu. Putem aştepta deci, că cele 1290 zile şi lucrurile ce i-au urmat, au o însemnătate mult mai importantă, mângâietoare şi încurajatoare pentru poporul lui Dumnezeu. – Romani 15:4.

26. Cele 1290 zile, după cum dovedesc faptele nestrămutate, precum am şi zis, s-au început la sfârşitul lunii ianuarie 1919. Socotind de la acest timp trei ani şi şapte luni, se sfârşesc la începutul lunii septembrie 1922. Ce a urmat atunci, ce a fost încurajator, mângâietor şi spre ajutorul poporului lui Dumnezeu? În acest timp s-a adunat poporul consacrat al lui Dumnezeu(fiind compuşi din bărbaţi şi femei de diferite naţionalităţi),la un mare congres în Cedar Point, statul Ohio, din America. Programul şi decurgerea acestui program a fost stabilit dinainte, fără ca să fi cugetat cineva la aceea, că acele zile ar avea oarecare însemnătate importantă. La acest congres, la conferinţa reprezentanţilor diferitelor limbi şi naţiuni, s-a rostit mai întâi expresiunea: „ Vestiţi pe Rege şi împărăţia sa!". De la acel timp încoace, a început să ia proporţii mai mari activitatea în serviciul lui Dumnezeu şi vestirea evangheliei împărăţiei a fost organizată mai bine şi executată cu mai mare zel ca până atunci. Atunci s-a ivit cu putere cugetul, că revărsarea spiritului sfânt a doua oară, despre care a profeţit Ioel, atunci a avut loc. Cu ocazia acestui congres, la conferinţa generală a diferitelor naţionalităţi, s-a adus o rezoluţie, care apoi a fost răspândită între popoarele de pe pământ, în milioane de exemplare; această rezoluţie, între altele, a conţinut următoarele: ,,Iehova este singurul şi adevăratul Dumnezeu; Isus Christos este eliberatorul şi răscumpărătorul omenirii; valoarea jertfei lui Isus Christos a fost negată de preoţime şi de mai marii turmelor, iar ei s-au pus pe partea Ligii Naţiunilor şi cu toate că aceea era aşezământul lui Satan, pe care Dumnezeu o va nimici, au aprobat-o, defăimând pe Domnul şi împărăţia sa; dar Liga Naţiunilor cu toate acestea trebuie să dea faliment. (Vezi T.V. din 1Decembrie 1922).

27. La sfârşitul celor 1290 zile precis, când au pus la o parte sacrificiul perpetuu şi în locul lui, adică în locul împărăţiei lui Dumnezeu, au aşezat un aşezământ omenesc, „ urâciunea pustiirii", au început unşii lui Dumnezeu să vestească că creştinătatea şi-a arătat necredincioşia faţă de Iehova pe faţă şi astfel a devenit o urâciune în faţa lui Dumnezeu. Aceasta, cu hotărâre se poate spune, că pe seama unşilor Domnului a fost timpul de încurajare, ajutor şi împrospătare. Toţii unşii, care au aprobat hotărârea amintită mai sus adusă în Cedar Point, prin aceasta au primit o mare binecuvântare, încurajare şi mângâiere de la Domnul. Acele lucruri care s-au întâmplat atunci din îngăduinţa Domnului, despre care Domnul a prezis mai înainte, trebuie că au avut mai mare însemnătate, decât aceea că s-a făcut întâmplător. Chiar dacă se crede ca o nimica toată, cu toate acestea trebuie să amintim, ca un lucru de mare importanţă, că în program ziua în care s-a rostit lozinca „ vestiţi pe Rege şi împărăţia sa" era însemnată ca „ ziua aceea". Dumnezeu ,prin profetul său a zis: ,,Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm şi să ne veselim în ea". Psalm 118:24.

28. Că hotărârea sus amintită nu numai cei unşi au privit-o ca un eveniment însemnat al istoriei, se poate vedea din editorialul ziarului american „ Bridgeport Herald":

Cuprins

„ În timp ce Paşa Kenal, cu glas tunător, pretinde, înaintea porţilor Constantinopolului, că autoritatea asupra Dardanelelor să fie redată Turciei şi leul britanic se grăbeşte ca să trimită trupele sale pe pământul Semilunei (Turciei),spiritul revoluţionar al Rusiei roşii, periclitează toată Europa cu bolşevismul şi poporul american se înfurie pentru preţurile mari ale alimentelor, în urma altor două greve a minerilor de cărbuni, se merită ca să examinăm cum se cugetă asupra acestei crize a lumii una din cele mai mari şi mai active organizaţii creştineşti din lume.

„ La un congres mare ,ţinut nu demult în Cedar Point, Ohio, la care au luat parte mai bine de douăzeci de mii de membri zeloşi la conferinţele Asociaţiei Internaţionale a Studenţilor în Biblie, din hotărârea lor, ce au adus-o asupra treburilor lumii, se vede că ei nu sunt mulţumiţi cu starea morală şi spirituală actuală a lumii, cu bărbaţii de stat şi cu procedura Ligii Naţiunilor".

„ Neţinând seamă de părerea personală, faţă de părerea exprimată în hotărâre, hotărârea adusă în faţa publicului merită să fie privită ca un eveniment istoric, ca reoglindirea colorată a părerii celor mai mulţi membrii ai bisericii veacului nostru".

„ Acest document, această conferinţă modernă despre lupta eternă dintre Dumnezeu şi Satan, constituie un obiect important de învăţătură pe seama unui cercetător sufletesc!"

„ Noi am dori să vedem pe d-nii Lloyd George, Clemenceau, Vevizelors, Lenin sau Root şi să auzim părerile lor când citesc aceste rânduri".

Timp binecuvântat

29. Daniel, sub inspiraţie, a scris următoarele: „ Fericit cine va aştepta şi va ajunge la o mie trei sute treizeci şi cinci de zile".(Daniel 12:12). Aceasta s-a scris, fără îndoială, spre ajutorul, mângâierea şi încurajarea unşilor lui Dumnezeu; pentru că numai aceia singuri, care stau cu credincioşie în acel timp, sunt într-adevăr fericiţi. Înţelesul cuvântului evreiesc, care în acest text este tradus cu„stau", înseamnă „aşezare într-o cetate, statornicie, nestrămutare". Acest înţeles este foarte potrivit. Venirea Domnului la templul său în anul 1918 a constituit, pe seama poporului lui Dumnezeu, începutul încercărilor şi mulţi dintre aceia care au mărturisit că au făcut legământ cu Domnul au căzut. Dar aceia care, de atunci încoace, au stat neclintiţi lângă Domnul au fost binecuvântaţi în mod minunat şi ei au vestit necontenit timpurile binecuvântate şi preamărirea numelui lui Iehova. Ei privesc unii în ochii altora, împreună îşi înalţă vocea; ei vorbesc şi cântă despre lucrurile măreţe făcute de Iehova. – 52 :8 , 12:2-6.

30. În înţelesul cronologiei Bibliei, cele 1335 zile fac trei ani şi opt luni şi jumătate, şi deoarece am înţeles că cele 1290 zile s-au sfârşit la 1 Septembrie 1922,care timp a servit spre încurajarea poporului lui Dumnezeu, se poate aştepta că şi cele 1335 zile constituie un astfel de timp, când poporul lui Dumnezeu se poate aştepta la binecuvântări extraordinare. Socotind trei ani şi opt luni şi jumătate de la 1 Septembrie 1922,ajungem la mijlocul lunii Mai 1926. Imediat după acest timp au urmat astfel de evenimente, care au avut însemnătate de mare importanţă pentru poporul lui Dumnezeu şi au adus ajutor şi mângâiere. În Londra, capitala Angliei, unşii lui Dumnezeu au ţinut un mare congres, timp de şapte zile, începând de la 25 Mai 1926. La această adunare generală, între altele, a fost adusă o hotărâre, care a comunicat următoarele domnitorilor lumii: „ London este capitala imperiului Britanic, capitala „fiarei"; imperiul britanic este puterea cea mai mare din lume; Satan este dumnezeu său; Părintele Ligii Naţiunilor este Satan, iar mama ei este Britania; Iehova, pe Christos la denumit de Domnitorul de drept al pământului şi l-a aşezat pe El pe tronul său; iar acum cheamă pe domnitorii naţiunilor de pe pământ, ca să fie credincioşi faţă de Christos, Domnitorul de drept al pământului şi să i se supună.

Cuprins

31. Obiceiurile făţarnice confesionale, care au mai rămas în mare măsură printre fraţi, care erau numai culcuşul făţăriei, cu ocazia acestei mari conferinţe au primit lovitură de moarte. Fraţii şi-au recunoscut mai bine datorinţele lor şi privilegiile lor ca până atunci, ca să rupă legătura cu orice obicei de dinafară şi să vestească adevărul cu curaj şi nefricoşi. Dintre toate lucrurile misionare pe câmpul de luptă aranjate până atunci, acum, cu această ocazie s-a putut obţinea rezultatul cel mai strălucitor. Mulţi fraţi, chiar şi bătrâni, care au luat parte la acest mare congres, care niciodată nu au lucrat în serviciu până atunci, cu această ocazie au ieşit afară în lucru cu cea mai mare bucurie, au obţinut mari rezultate şi cu curaj şi îmbărbătare au vorbit despre binecuvântarea cea mare şi despre bucuriile serviciului. Cu ocazia acestui congres, 120.909 de cărţi şi broşuri au fost împărţite printre popor. Despre acest congres darea de seamă o face revista,(1926,pag. 249 – engl.) şi într-o propoziţie aşa zice: „ Nu s-a întâmplat un lucru asemenea nici într-o altă ziuă de serviciu a vre-unui mare congres!”.

32. Fraţii au fost foarte însufleţiţi. Ei au ştiut că au făcut tot ce au putut mai bine, ca să se supună poruncii lui Iehova: „Voi sunteţi martorii Mei, că Eu sunt Dumnezeu”. Acesta a fost un timp binecuvântat şi încă şi aceia s-au bucurat, care erau încăpăţânaţi, au mulţumit lui Dumnezeu că se mai pot bucura de harul lui Dumnezeu.

33. De la acest timp începând, tot timpuri binecuvântate au urmat pentru aceia care sunt în Christos. Fulgerele lui Iehova nu au încetat de a lumina şi au dat o icoană clară poporului lui Dumnezeu despre scopurile sale; Dumnezeu i-a nutrit încontinuu cu cuvântul său; unşii sârguincioşi în serviciul său s-au bucurat de iubirea şi aprobarea binecuvântată a lui Dumnezeu. Începând de atunci, Dumnezeu necontenit descopere înaintea copiilor săi multe lucruri pe care până atunci nu le-au putut înţelege. Între altele am putut înţelege, din harul lui Dumnezeu, următoarele: servul; teascul; piatra aşezată în Sion; prizonierii; scutul Celui Prea Înalt; bunătăţile asigurate lui David; fulgerele lui Dumnezeu; altarul din Egipt; stăpânirile înalte; priceperea cărţii Iov şi alte lucruri scumpe.

34. De atunci încoace ne-a ajutat Domnul ca să putem înfiinţa ateliere necesare pentru confecţionarea cărţilor şi astfel să putem produce mari cantităţi. El a trimis afară pe oastea sa credincioasă, ca să pună adevărul său în mâna poporului; iar pentru netezirea drumului, ne-a ajutat ca să putem folosi radiofonia în mare măsură. Mai demult, niciodată nu s-au bucurat cei unşi de astfel de timpuri fericite. Serviciul răspândirii cărţilor s-a însufleţit şi unşii, ascultând de poruncile lui Iehova, cu mare bucurie iau parte împreună la vestirea evangheliei despre împărăţia sa şi la lauda numelui lui Iehova.

35. După cum vedem ,Mihail a trebuit să se scoale la „timpul sfârşitului”, a trebuit să vină un timp de mare strâmtorare, studierea sârguincioasă a cuvântului lui Dumnezeu şi înmulţirea cunoştinţei poporului lui Dumnezeu; aşa se vede deci, că în 1799 nu s-a întâmplat nimic ce ar fi împlinit această profeţie. Iar faptele arată că, în 1914 şi de atunci încoace multe lucruri s-au întâmplat, ca împlinire a profeţiei. Vedem că la sfârşitul celor 1260 zile trebuia să se sfârşească „sfărâmarea puterii poporului sfânt a lui Dumnezeu” şi mulţi trebuiau să se cureţe, ca să poată înţelege semnificaţia acestei profeţii. În anii 1799 şi 1829 nu s-a întâmplat nimic ce ar fi împlinit această profeţie. Acele două perioade, adică, „timpul sfârşitului” şi cele „1260 zile” nu pot fi una şi aceiaşi. După cum am văzut, cele 1260 zile au trebuit să se sfârşească în acel timp, când nesocotirea sacrificiului perpetuu va fi completă şi urâciunea pustiirii va fi stabilită şi va sta în locul cel sfânt. Însă, după cum am văzut, în anul 1829 nimic nu s-a întâmplat ce ar fi împlinit această profeţie. Dimpotrivă, faptele amintite mai sus arată, că de la 1919 până la 1922 multe lucruri s-au întâmplat ca împlinirea acestei profeţii. Vede că răstimpul de 1335 zile trebuie să se sfârşească într-un timp binecuvântat pentru „poporul sfânt”, dar nimic pozitiv nu arată că în 1874 s-ar fi întâmplat ceva pe terenul acesta, cu toate că acel timp arată începutul prezenţei Domnului şi al netezirii drumului

Cuprins

înaintea lui Iehova. Timpul fericit nu putea avea loc înainte de venirea Domnului la templul său pentru curăţirea lui, şi aceasta nu s-a întâmplat înainte de 1918. Dacă, examinând Scriptura şi faptele ,ajungem la concluzia că „timpul sfârşitului" este un timp bine stabilit şi că atunci trebuie să aibă loc, când Dumnezeu pune pe tron pe Regele său şi că aceasta s-a întâmplat în 1914,celelalte profeţii şi fapte, după cum am arătat, se potrivesc de minune cu aceasta. Cuprinzând pe scurt aceste profeţii şi timpul lor vedem următoarele:

36. Începutul stabilit al „timpului sfârşitului" este 1914, 1 Octombrie.

37. Cele „1260 zile" s-au sfârşit în Aprilie 1918;

38. iar cele „1290 zile" în Septembrie 1922.

39. Zilele fericite de la sfârşitul celor „1335 zile", s-au început în Mai 1926 şi vor ţinea în veci.

40. Aceasta o dovedesc şi următoarele lucruri; Începând cu anul 1918,de când Domnul a venit la templul său să facă judecată, s-a întâmplat căderea şi ciuruirea celor neaprobaţi. Din aceştia s-a format apoi „servul nelegiuit" profeţit, care nu au înţeles profeţiile descoperite treptat şi aşa de minunat de Iehova, poporului său. Ei s-au răsculat împotriva lui Dumnezeu, a lui Christos şi a adevărului ce a dat Dumnezeu poporului său; s-au purtat duşmăneşte faţă de serviciul curajos şi neînfricat de nici o piedică al mărturisirii pentru numele lui Iehova, şi-au rânjit dinţii împotriva acelora care, cu bucurie au luat parte la serviciu; gurile lor le-au deschis spre ocară, defăimând pe fiul mamei lor, pe fraţii lor cu care au făcut împreună legământ. Adevărul nu l-au înţeles, ceea ce profetul Daniel motivează cu următoarele cuvinte: „ Nelegiuiţii nu vor înţelege!" – Psalm 50:17,21 ; Daniel 12:10.

41. Aceia care sunt strânşi în templu şi sub mantia dreptăţii, au înţeles profeţiile şi cu bucuria ce o au în Domnul ,zic: „Mă bucur în Domnul, şi sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu; căci M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească, şi ca o mireasă, împodobită cu sculele ei"(Isaia 61:10). Ei au devenit membrii Sionului şi ,ascultând de poruncile lui Dumnezeu, s-au purtat cuminte; ei strălucesc ca martorii lui Dumnezeu.(Psalm 50:2). Ei au fost curăţiţi de Domnul ca „ Să poată aduce daruri în dreptate Domnului", adică cu preamărirea plină de bucurie a lui Iehova şi cu servirea lui cu consacrare desăvârşită. (Daniel 12:10 ; Maleahi 3:3 ; Evrei 13:15). Ei nu numai că au înţeles descoperirile profeţiilor, ci s-au mai şi bucurat şi se bucură încă, că pot să preamărească pe Iehova şi „ pot să vestească lucrurile sale măreţe printre popoare". Ei se bucură de un privilegiu binecuvântat!

42. Cartea lui Daniel se sfârşeşte cu o comunicare ce se referă personal lui. Chiar dacă Domnul nu i-a permis, ca să înţeleagă profeţia, i-a zis: „Iar tu, du-te, până va veni sfârşitul(până la timpul când clasa preumbrită de Daniel va fi completă); tu te vei odihni(în moarte), şi te vei scula iarăşi... odată în partea ta de moştenire, la sfârşitul zilelor". Aceasta ,desigur, înseamnă că după ce adunarea lui Dumnezeu va ajunge la desăvârşire şi în glorie cerească, Daniel va fi sculat din morţi şi pentru justificarea cuvântului şi al numelui mărit al lui Iehova, va trăi pe pământ ca om desăvârşit.

Întrebări pentru studiul berean

1,2. La ce a fost îndrumat Daniel în privinţa lucrurilor pe care a trebuit să le însemne în urma vedeniei? Arată însemnătatea anului 1914: a) din punct de vedere al împlinirii lui Daniel 12:1; b) împărăţia lui Dumnezeu; c) situaţia domniei lui Satan.

3,4. Ce a văzut atunci Daniel ? Explică întrebarea lui Daniel şi răspunsul ce l-a primit!

Cuprins

5,6. Arată dacă anul 1799 a însemnat oare împlinirea profeţiei „cu privire la sfărâmarea poporului sfânt” şi în privinţa celor „1260 zile”?

7-9. Descrie evenimentele care consimt cu profeţia şi stările şi examinează timpul care se potriveşte cu aceasta!

10-12. Arată din Scriptură şi din fapte, când s-a întâmplat „sfărâmarea”(împrăştierea) şi că a fost aceea cea din urmă?

13. Ce se poate acum vedea clar pe terenul descoperiri profeţiilor, în privinţa sistemului lui Dumnezeu?

14-17. Arată cele două evenimente, care semnalează începutul celor 1290 zile! Ce trebuie să înţelegem sub înlăturarea „jertfei necurmate”? Arată în ce măsură au luat la aceasta parte elementele religioase ale organizaţiei lui Satan, atât protestanţii cât şi catolicii!

18-20. Explică însemnătatea „urâciunii pustiirii”! Descrie cum s-a înfiinţat!

21,22. Arată în ce măsură au luat parte la ea catolicii şi protestanţii, ca şi împlinire a profeţiei? Arată identitatea poporului sfânt amintit aici!

23. Cine va vedea „urâciunea pustiirii” aşezată în locul sfânt? Arată identitatea acelora care se află „în Iudeea” şi explică cum fug aceştia la munţi!

24-28. Explică perioada de 1290 zile! Descrie evenimentul însemnat, care a arătat sfârşitul timpului aceluia! Înşiră câteva lucruri care dovedesc importanţa acestui eveniment?

29. În ce scop s-a însemnat lucrul amintit în Daniel 12:12? Cine sunt aceia, care au stat şi întrucât au fost ei fericiţi în timpul aşteptării lor?

30-32. Descrie evenimentul ce s-a întâmplat în Mai 1926, ca şi o parte din fericirea de care au avut parte toţi aceia care au aşteptat cu credincioşie!

33,34. Arată unele dintre cele multe lucruri, prin care poporul credincios al Domnului s-a împărtăşit de binecuvântări, în înţelesul împlinirii profeţiei!(versul 12)

35-39. Spune, în câteva cuvinte, dovezile pentru „ un timp, timpuri şi jumătate de timp”; ”cele 1290 zile” şi „1335 zile” însemnate de Daniel!

40. Arată întrucât sprijine dovezile de mai sus expresiunea „ nelegiuiţii vor fi mai departe nelegiuiţi şi dintre cei nelegiuiţi nimeni nu va înţelege”, ceea ce dovedeşte şi împlinirea acestei profeţii!

41. Ce stare şi privilegiu binecuvântat au primit cei supuşi?

42. Explică înţelesul declaraţiunii în ce priveşte numai persoana lui Daniel, de la sfârşitul cărţii Daniel!

IEHOVA ,UN DUMNEZEU AL RĂZBOIULUI

[Conferinţă radio de cincisprezece minute]

CUVÂNTUL „Dumnezeu”, aşa cum este folosit în Biblie ,înseamnă pur şi simplu „unul puternic”, şi se aplică la multe fiinţe şi lucruri diferite. În Ioan 1: 1 este aplicat la Domnul Isus, pentru că el este Fiul lui Dumnezeu şi, prin urmare, unul puternic. Oamenii păgâni aplică denumirea de „zeităţi” acestora, deoarece ei îi consideră grandioşi şi puternici. Satan este, de asemenea, numit „dumnezeul veacului acestuia”, pentru motivul că el este o fiinţă grandioasă şi puternică. În Psalmii 82: 6 şi Ioan 10: 34 ,oamenii importanţi şi puternici sunt numiţi dumnezei, în timp ce alte texte vorbesc de „chip cioplit”, un viţel de aur, chip cioplit de aur şi de argint, ca fiind zei. Numele de „dumnezeu” este aplicat la o persoană sau la un obiect, deoarece aceasta ar trebui să posede o anumită putere care dă dreptul să fie venerat şi să i se închine.

Cuprins

Biblia descoperă faptul că numele de „Dumnezeu” se poate aplica ,în mod corespunzător ,doar lui Iehova Dumnezeu şi Fiului Său, Domnul nostru Isus Cristos. Iehova are dreptul de a fi venerat, pentru că el este Dumnezeul Atotputernic. Isus Cristos are dreptul de a fi venerat şi adorat, deoarece, deşi nu este Atotputernicul Dumnezeu, El este unul puternic şi atât Iehova cât şi Isus folosesc puterea lor în mod drept şi înţelept.

Neapreciind puterea şi forţa lui Iehova şi a Fiului său şi folosirea lor în mod înţelept şi iubitor, oamenii şi-au făcut dumnezei pentru ei înşişi. Unii se închină semenilor lor, alţii se închină aurului şi argintului, alţii fac chipuri cioplite; alţii se închină sfântului cer sau păsărilor şi animalelor, iar unii se închină unui dumnezeu pe care sunt încântaţi să-l numească „Natura”.

În acest curs, cu toate acestea, noi îl discutăm pe Iehova Dumnezeu. Cine este el? De unde a venit el? şi de ce el porunceşte creaturilor lui, zicând: „Tu nu trebuie să ai alţi dumnezei în afară de mine”? Este el vrednic de a fi venerat?

Biblia stabileşte faptul că Iehova este „din veşnicie în veşnicie”; că puterea sa este nelimitată. Ea declară că „Dumnezeu este iubire”; că „mila şi îndurarea Lui ţin în veci”; că el a creat totul în univers; că „toată lucrarea lui este perfectă”; că „el este sfânt” şi că „orice dar bun şi orice dar desăvârşit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor.” El este Autorul cărţii numită „Biblia”, şi în această carte face afirmaţia uluitoare că în cele din urmă trebuie să existe „pace pe pământ şi bunăvoinţă între oameni”; că va veni timpul când „fiecare genunchi se va apleca şi fiecare limbă va mărturisi;” un moment în care „nu va mai fi moarte ,nici un păcat," şi când „durerea şi gemetele vor fugi.” Dacă aceste afirmaţii sunt adevărate, atunci cu siguranţă Iehova are dreptul la închinare şi laudă din partea tuturor creaturilor Sale.

Nici o altă fiinţă nu are dreptul la numele „Iehova”. În Psalmii 83: 18 citim: „Tu, al cărui nume este Iehova, Tu şi numai Tu, eşti Cel Preaînalt peste întreg pământul!”

În 1 Corinteni 8: 6 citim: „Pentru noi nu există decât un singur Dumnezeu, Tatăl.” Astfel, Biblia ne prezintă faptul că există Unul măreţ, veşnic, atotputernic şi nemuritor, care merită să fie venerat şi că numele său este „Iehova”. El este declarat a fi Tatăl Dumnezeului numit Isus Cristos.

În timp ce Biblia astfel stabileşte că Iehova Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei, înţelepciunii, dreptăţii şi puterii, de asemenea, îl declară a fi un Dumnezeu al răzbunării. Se vorbeşte despre mânia lui şi îl declară a fi un Dumnezeu al războiului. În Exodul 15: 3 citim aceste cuvinte: „Domnul este un războinic; Numele Lui este Iehova.” În multe ocazii el a luptat în bătăliile lui Israel şi le-a dat victorii minunate asupra duşmanilor lor şi a distrus armate întregi în mânia lui.

Scepticii, marii critici şi moderniştii ,se bazează pe aceste texte pentru a dovedi că Dumnezeu este nedrept, crud, nemilos şi, prin urmare, nu este demn de veneraţia şi închinările noastre. Militariştii şi alţii se bizuie pe aceste texte să le utilizeze pentru a încerca să convingă pe mai mulţi că Dumnezeu aprobă războiul şi că au dreptul de a ucide milioane din semenii noştri, în timpul războiului. Astfel Biblia, aparent, se contrazice în descrierea marelui Iehova. Biblia este adevărată şi , la fel, adevărata iubire a lui Iehova Dumnezeu, care doreşte şi urmăreşte să armonizeze ambele texte. Acesta este scopul acestui curs. O întrebare corectă este aceasta: În ce sens este Iehova Dumnezeul războiului?

Războaiele dintre oameni sunt întotdeauna purtate pentru scopuri egoiste. O naţiune, cu ochii lacomi, încearcă să posede puţuri de petrol, zăcământ de cărbune sau minele de fier sau pentru a mări moşia sa proprie; prin urmare, unele pretexte pentru război se caută şi, de obicei, sunt găsite. Finanţatorii şi profitorii doresc să facă milioane de bani şi văd oportunitatea de a face acest lucru prin producerea accesoriilor: bombe, praf pentru tunuri şi alte provizii pentru război, şi aşa ei au grijă ca pretextul pentru război să fie găsit.

Cuprins

Cu toate acestea, Dumnezeu nu aprobă războaiele bazate pe egoism sau pe ură, pe care le inspiră semenii noştri sau pe profitul celor puţini în detrimentul celor mulţi. Aceste războaie ale oamenilor sunt condamnate, atât în Vechiul, cât şi în Noul Testament şi va veni timpul când Dumnezeu le va nimici de pe pământ.

Să notăm unele texte. Isaia 34: 2 spune: „Indignarea Domnului este peste toate neamurile, şi furia lui peste toate armatele lor; el le-a distrus cu totul." 1 Samuel 17: 47, citim: „Toţi cei care sunt adunaţi aici vor şti că nu prin sabie şi prin suliţă dă Domnul izbăvire." Din nou, în Osea 1: 7 citim: „Eu . . . nu-i voi izbăvi nici prin arc, nici prin sabie, nici prin luptă şi nici prin cai sau călăreţi."

În Osea 2: 18 citim: „Eu voi distruge arcul, sabia şi războiul de pe pământ." De asemenea, în Isaia 2: 4 şi Mica 4: 3 citim: „ Ele îşi vor făuri din săbii pluguri şi din suliţe cosoare. Nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altui neam şi nu vor mai învăţa războiul."

Şi din nou, în Psalmii 46: 9 citim: „El opreşte războaiele până la capătul lumii, zdrobeşte arcul, rupe lancea şi arde în foc carele." Şi, în sfârşit, în Ieremia 49: 26: „ De aceea, toţi vitejii vor fi nimiciţi în ziua aceea, zice Domnul oştirilor."

Potrivit Noului Testament, Isus a învăţat că trebuie să-l iubeşti chiar pe duşman şi atunci când Petru l-a apărat pe Isus cu sabia, el i-a zis lui Petru: „Pune sabia ta la locul ei: pentru că toţi cei care scot de acum sabia, vor pieri de sabie." Nicăieri Biblia nu încurajează pregătirea de război sau militarismul, nici nu încurajează ura sau omorul. Aceasta inspiră întotdeauna principiile de neprihănire, adevăr, dreptate, pace şi iubire.

Acest lucru fiind adevărat, cum poate fi numit Iehova un Dumnezeu al războiului? şi în ce fel de războaie el se angajează? Pentru a înţelege această problemă, este necesar să înţelegem faptul că Satan este duşmanul lui Dumnezeu şi a fost un duşman de când i-a înşelat pe Adam şi Eva în Eden. Satan i-a condus pe unii dintre îngeri din ceruri pentru a fi duşmani ai lui Dumnezeu şi el a înşelat o mulţime de oameni pentru a fi duşmani ai lui Dumnezeu. Toţi oamenii care sunt controlaţi de egoism sau care cred şi învaţă învăţături false despre Dumnezeu, sunt duşmanii lui. De asemenea, toţi acei bărbaţi care au rănit poporul lui Dumnezeu, prin cruzime şi asuprire, sunt duşmanii lui. Când Satan şi oştile sale, fie îngeri sau oameni, se unesc pentru a se opune sau pentru a-l denatura pe Dumnezeu sau să ofenseze poporul Său, atunci Dumnezeu devine un Dumnezeu al războiului. El îşi apără poporul său împotriva duşmanilor lui, atât văzuţi cât şi nevăzuţi, El luptă pentru ei. De asemenea, el luptă pentru acele principii de neprihănire şi adevăr pe care le promulgă, şi el va continua această luptă până când, în cele din urmă, victoria va încorona eforturile sale şi stările de neprihănire, de pace şi de iubire vor domni peste tot pământul.

Sub mâna maestrului Satan, răutatea era mare pe pământ în zilele lui Noe. (Geneza 6: 5). Noe şi familia sa de opt persoane au fost singurii drepţi de pe pământ. (Geneza 6: 9). În apărarea credinţei lui Noe , a neprihăniri şi a adevărului, Dumnezeu a distrus omenirea prin potop. A fost o moarte îndurătoare. Aceasta a fost o pedeapsă justificată şi nu a fost determinată de motive egoiste.

Faraon şi egiptenii, care au fost duşmanii lui Dumnezeu, controlaţi de Satan, cu răutate şi cu cruzime au asuprit şi persecutat poporul ales al lui Dumnezeu şi, în cele din urmă, Dumnezeu ,în mânia lui s-a răzbunat pe ei ,înecându-i în Marea Roşie. Aici, din nou, Domnul şi-a apărat poporul său şi a luptat pentru adevăr, dreptate, echitate şi neprihănire, şi moartea egiptenilor a fost o moarte îndurătoare.

Ei nu au trebuit să moară de procese prelungite de boală şi durere. Aceasta, adesea a avut loc când poporul lui Dumnezeu, Israel, a rupt legământul lor cu Iehova şi s-au închinat lui Baal şi au ars fiii şi fiicele lor cu foc, pentru a potoli setea unui dumnezeu fals. Astfel, s-au unit cu duşmanul lui Dumnezeu, diavolul şi, în indignarea sa, Iehova a permis duşmanilor să îi ia în robie şi, de asemenea, să-i distrugă cu mari sacrificii.

Cuprins

Aceste experienţe au fost pentru binele lor şi au fost destinate să-i înveţe lecţiile care le vor fi de ajutor, atunci când Dumnezeu îi aduce pe toţi afară din mormânt şi îi sădeşte pe ei din nou în ţara lor, cum el a promis că o să facă. Nu există egoism în luptele pe care Dumnezeu le poartă; nu există nici o ură în el, deoarece oamenii au fost deja condamnaţi la moarte şi toţi ar putea avea o înviere în viitor; Dumnezeu nu i-a prejudiciat. Spre deosebire de războaiele oamenilor, în care au rezultat milioane de mutilaţi şi răniţi ,moartea egiptenilor, sodomiţilor şi a celor care au pierit în potop a fost realizată rapid, şi războiul nu a făcut ca supravieţuitorii să sufere ani de zile, în agonie de nedescris. În mila sa, el i-a pus pe toţi să doarmă, până la momentul în care acesta i-ar trezi la viaţă din nou şi ei ar putea profita de experienţele lor.

În viitorul apropiat, Iehova va duce o altă luptă, numită ,,războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic.” Biblia ne asigură că Dumnezeu va câştiga această bătălie şi că Satan va fi legat o mie de ani, astfel încât el nu va mai înşela neamurile mai mult, până când cei o mie de ani sunt terminaţi. Se mai arată că armatele crude, păcătoase, ale lui Satan, împreună cu toate armele lor de război, incluzând tunuri, gaz otrăvitor şi foc lichid, nave de luptă şi submarine, vor fi distruse pentru totdeauna.

Iehova îi va trezi atunci pe toţi cei care au plecat în morminte, şi va scrie legea Lui pe inimile lor ,până când toţi îl vor cunoaşte, de la mic până la mare. Cei care au pierit în potop vor fi acolo, la fel şi sodomiţii şi egiptenii. Blestemul morţii va fi şters, pentru că Isus Cristos a gustat moartea pentru fiecare om, şi apoi omenirii i s-a oferit posibilitatea de a câştiga viaţă, libertate, pace şi fericire, sub domnia dreaptă, iubitoare şi înţeleaptă a lui Isus Cristos, care este Dumnezeul pe care Iehova l-a angajat la acest lucru.

După ce cei o mie de ani sunt terminaţi, ni se spune că Satan va fi dezlegat pentru puţină vreme şi va aduna din nou forţele pentru o altă luptă împotriva Domnului, împotriva adevărului şi a neprihănirii, precum este consemnat în Apocalipsa 20:7 – 10, care spune că: ,,atunci a coborât foc de la Dumnezeu din cer şi i-a mistuit” şi că Satan va fi aruncat în iazul de foc, ceea ce va însemna distrugerea lui. Din acel moment şi pentru totdeauna, Iehova Dumnezeu nu va mai fi un Dumnezeu al războiului, pentru motivul că toţi duşmanii, toţi opozanţii lui Dumnezeu şi ai poporului său, ai adevărului şi ai neprihănirii, vor fi distruşi pentru totdeauna.

CALEA PRINCIPALĂ SPRE VIAŢA PERFECTĂ PE PĂMÂNT

[Conferinţă radio de cincisprezece minute]

CHIAR şi cu sosirea avionului, valoarea căii bune pentru orice ţară este acum bine recunoscută. Acestea sunt construite, în principal, de către guvernele locale sau naţionale, şi contribuie la confort, prosperitate, libertate, sănătate şi viaţa oamenilor. Dar nici un guvern pământesc încă nu a construit sau nu poate construi o cale pentru a aduce turiştii istoviţi de pe Pământ la o destinaţie binecuvântată de viaţă veşnică, în stare de sănătate perfectă, libertate, fericire şi pace, într-o comunitate perfectă pe acest pământ.

Biblia are multe de spus despre drumuri şi căi, atât cele literale, cât şi cele figurative. Iehova Dumnezeu, prin spiritul său, a inspirat scrierea Bibliei, înfăţişând o mare cale a aranjamentului lui pentru oameni, precum şi cursul de acţiune ce trebuie luat pentru a obţine viaţa veşnică pe pământ. Isus, Fiul său credincios, a spus: ,,Eu sunt calea, adevărul şi viaţa; Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14: 6). El a spus ,de asemenea: ,,Eu sunt învierea şi viaţa.” (Ioan 11: 25). Aceste cuvinte ale lui Isus înseamnă că Iehova Dumnezeu a pregătit calea pentru eliberare de moarte a

fiinţelor umane, pentru a obţine viaţa; şi speranţa omului de a ajunge la viaţă, nu este printr-o nemurire presupusă a sufletului uman, ci printr-o înviere a tuturor morţilor din mormintele lor.

Primul om de pe pământul nostru a fost Adam, aşa cum arată în 1 Corinteni 15: 45, precum şi în toate celelalte texte din Biblie, care susţin declaraţia divină. Adam a fost creat perfect şi a fost un pionier în drum spre existenţa veşnică în fericire pământească, dar el a croit drumul sau calea spre moarte pentru noi toţi. El nu a ascultat de guvernarea supremă a lui Iehova Dumnezeu, Făcătorul său şi a părăsit calea sau modul de viaţă pe care marele Ghid al lui Iehova l-a trasat pentru el. Dumnezeu i-a dat lui Adam o soţie, să fie un tovarăş de drum, intenţionând ca toţi fiii lor să se nască în acest mod glorios, la viaţă fără de sfârşit, într-un paradis terestru. Dar, pierzând din vedere marea sa datorie faţă de Dumnezeu şi abandonând credinţa şi recunoştinţa faţă de el, Adam a cedat egoismului şi a ales să îi facă pe plac soţiei lui şi lui însuşi, mai degrabă decât lui Dumnezeu. Astfel, Adam a urmat un mod de viaţă care urma să fie un obstacol pe calea vieţii veşnice; acum el este mort şi urmaşii lui au murit din cauza acelei fapte.

„Plata păcatului este moartea." (Romani 6: 23). Ca nu cumva Adam să încerce să se sustragă de la aplicarea legii divine împotriva păcatului, Dumnezeu l-a alungat pe el şi pe soţia lui din paradisul Eden, după cum este scris: "Domnul Dumnezeu a zis: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele şi răul. Să-l împiedicăm, deci, acum ca nu cumva să-şi întindă mâna, să ia şi din pomul vieţii, să mănânce din el şi să trăiască în veci." De aceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul, din care fusese luat. Astfel a izgonit El pe Adam; şi la răsăritul grădinii Edenului a pus nişte heruvimi, care să învârtească o sabie învăpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieţii." (Geneza 3: 22 – 24) Astfel, calea spre tinerețea veșnică a fost oprită.

Dumnezeu a închis drumul. Nici un om ,nici un guvern al omului şi nici un grup al oamenilor de ştiinţă nu au fost în măsură sau nu vor fi capabili să deschidă drumul către premiul glorioasei vieţii. Cauza nevăzută a tuturor acestor lucruri rele a fost fiul ceresc şi infidel al lui Dumnezeu, Lucifer. (Isaia 14:12 – 14). Lucifer a fost „perfect în căile lui", (Ezechiel 28: 14, 15) până când el a cedat în nelegiuirea mândriei egoiste şi ambiţiei şi s-a transformat el însuşi în Diavolul sau Satan, împotriva lui Dumnezeu. Isus a declarat că Lucifer, acum Diavolul, a devenit un criminal când l-a convins pe Adam să ia o cale contrară legii lui Dumnezeu ,care a adus moartea asupra lui Adam şi asupra tuturor din rasa lui. (Ioan 8: 44). În acest mod „calea cea largă spre nimicire" a fost deschisă, iar Adam a fost primul om care a păşit pe ea. Noi, fiii lui, toţi am fost născuţi pentru existenţa pământească pe acest drum larg, prin urmare, vom muri. (Romani 5: 12). Judecata lui Dumnezeu împotriva păcatului i-a cerut lui, să-l întoarcă pe om de la acest drum, după cum este scris: „Din veşnicie în veşnicie, Tu eşti Dumnezeu. Tu îi întorci pe oameni de la nimicire , zicând: Întoarceţi-vă, fii ai omului!" — Psalmii 90: 2, 3.

Cu toate acestea, iubirea lui Dumnezeu, nu a dat greş în această situaţie. Toată omenirea ar fi „pierit" sau ar fi rămas moartă pentru totdeauna. „Dumnezeu aşa a iubit lumea, că el l-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică." Dragostea lui Dumnezeu a oferit o cale pentru om pentru a scăpa de calea cea largă, precum şi de distrugere, iar calea de eliberare se află prin Isus.

Creştinii, cei cu adevărat sfinţiţi, care fac voia lui Dumnezeu în urmarea lui Cristos, în timpul acestei ere creştine, sunt singurele fiinţe de pe pământ care nu merg pe calea cea largă spre nimicire. Pentru ei Isus a spus: „Intraţi pe poarta cea îngustă! Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pieire şi mulţi sunt cei care intră pe ea! Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei care o găsesc." (Matei 7:13, 14). Dumnezeu a oferit „un drum," pentru a da viaţă omenirii, dar această cale îngustă spre viaţă este doar pentru adevărata biserică a lui Cristos ca

Cuprins

să călătorească pe ea ; „turmă mică” cum el o numeşte. Acest drum îngust nu duce la viaţa perfectă aici pe pământ, ci acesta duce la „slavă, cinste şi nemurire”, la viaţă veşnică în împărăţia cerurilor, cu Isus Cristos. — Romani 2: 7.

Menționând calea îngustă Isus a dat o invitație doar la discipoli săi sau viitorilor Săi urmași, pentru că doar lor le-a spus: „Adunaţi-vă comori în cer, . . . Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu, şi neprihănirea Lui.”…„Şi el a adăugat: „Nu oricine îmi spune mie, Doamne Doamne, va intra în împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 6: 20, 33; 7: 21) Cei care se păstrează, astfel, pe calea îngustă, făcând voia Tatălui şi sunt credincioşi până la moarte, vor primi viaţa veşnică în ceruri. Ei au parte la „prima înviere”.

Dar lumea, în general, nu doreşte să meargă în cer, nici chiar cea mai mare parte a persoanelor care merg la biserică ci ei vor să scape de suferința purgatoriului sau chinului veșnic în cazul în care există un astfel de lucru, și dorinţa lor cea mai dragă este pentru o viaţă de pace şi bucurie ,în mijlocul unor condiţii ideale, chiar aici pe acest pământ, la care ei sunt natural adaptaţi. Aceştia, niciodată nu au găsit poarta cea strâmtă sau calea îngustă, şi nici oricare dintre păgâni, evreii naturali, copii mici care au murit, nici debilii mintali şi nici nebunii, nu au găsit poarta către viaţă.

Când Cristos îi va primi pe toţi urmaşii săi credincioşi la el în cer şi vor fi deplin stabiliţi în împărăţia sa, calea îngustă se va închide pentru totdeauna. (Luca 13:23 – 25). Asta nu înseamnă că păgânii, copiii morţi şi toţi ceilalţi care nu au intrat pe calea îngustă sunt abandonaţi la distrugere continuă. Nu! Isus „ s-a dat pe Sine ca preţ de răscumpărare pentru toţi” (1 Timotei 2: 5, 6) şi, prin urmare, toţi, conform justiţiei divine, trebuie să aibă posibilitatea de a cunoaşte şi de a accepta beneficiile răscumpărări. Această oportunitate va veni o dată cu împărăţia lui Cristos. Regele Isus va chema pe toţi morţii din morminte, pentru a le oferi această posibilitate, iar cei care sunt în viaţă,” în împărăţia lui care va veni” vor fi imediat capabili să profite de această oportunitate. Împărăţia lui Dumnezeu, prin Cristos va fi, figurat vorbind, “de la răsărit la apus” calea spre viaţă, şi toată rasa va fi răscumpărată, atât persoanele care trăiesc în continuare cât şi cei morţi treziţi, vor putea merge pe drumul către sfinţenie înapoi în paradis şi în împăcarea cu Dumnezeu prin Cristos în calitate de mijlocitor.

Sionul este numele spiritual al acestui guvern sau al Împărăţiei lui Isus Cristos, care este Regele, după cum arată multe scripturi, de exemplu: Psalmii 2: 6: ‚Totuşi Eu L-am pus pe Împăratul Meu [Cristos] în Sion, muntele Meu cel sfânt.” Şi în Mica 4:7: „Domnul va împărăţi peste ei în muntele Sionului”. (A se vedea, de asemenea, Psalmii 110: 2; 146: 10). Evreii naturali nu l-au acceptat pe Cristos ca Mesia al lor şi ca împărat în Sion, dar Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură că aceştia urmăresc în mod corespunzător pentru a fi în rând cu guvernul lui Cristos, Sion. Ieremia 50: 5 prooroceşte: „Vor întreba care este drumul Sionului şi îşi vor întoarce privirile spre el. Vor veni şi se vor alipi de Domnul printr-un legământ veşnic, care nu va fi uitat niciodată!” Iehova Dumnezeu le va arăta, şi nu numai lor ci ‚de asemenea, tuturor neamurilor drumul spre Sion, guvernul neprihănit al lui Cristos. Deşi ei nu au găsit calea cea strâmtă, ei vor găsi apoi intrarea către drumul la viaţă.

După ce spune de mânia lui Dumnezeu asupra tuturor naţiunilor şi armatelor lor (Isaia 34:1 – 8) şi modul în care Dumnezeu îi va salva pe cei neprihăniţi de la calea păcătoasă a lui Satan, profetul Isaia, înfăţişează frumos drumul spre viaţă, spunând: „Pustiul şi ţara fără apă se vor bucura; pustietatea se va veseli, şi va înflori ca trandafirul [care este paradisul ‚ce se va restaura pe pământ]. Atunci se vor deschide ochii orbilor, şi se vor deschide urechile surzilor. Atunci va sări şchiopul ca un cerb, şi limba mutului va cânta de bucurie”. [Alte scripturi ne spun că chiar şi morţii vor fi readuşi la viaţă umană]…. Acolo se va croi o cale, un drum [care este o modalitate de a face progrese către viaţă perfectă], care va fi numit Calea cea sfântă; nici un om necurat [cei care refuză curăţirea de păcat şi sunt infideli lui Dumnezeu] nu va trece pe ea [ei vor fi distruşi în moartea a doua

Cuprins

(Apocalipsa 20: 15)], ci va fi numai pentru cei sfinţi [răscumpăraţi care apelează la calea sfinţeniei]; cei ce vor merge pe ea, chiar şi cei fără minte[care nu sunt versaţi în înţelepciunea lumească], nu vor putea să se rătăcească. [Prin urmare, modul în care, spre deosebire de drumul îngust va fi!] Pe calea aceasta nu va fi nici un leu[Satan, care acum este la fel ca un leu care răcneşte, căutând pe cine să înghită, va fi legat. (1 Petru 5: 8; Apocalipsa 20:1 – 3)]; şi nici o fiară sălbatică nu va apuca pe ea, nici nu va fi întâlnită pe ea [nici unui guvern bestial sau nici unei organizaţii condusă de oamenii păcătoşi nu le va mai fi permis să existe , ca să-i tulbure], ci cei răscumpăraţi vor umbla pe ea [Cristos a răscumpărat întreaga omenire] .Cei izbăviţi de Domnul se vor întoarce, şi vor merge spre Sion[guvernul ceresc al lui Cristos] cu cântece de biruinţă. O bucurie veşnică le va încununa capul; bucuria şi veselia îi va apuca, iar durerea şi gemetele vor fugi."
Isaia 35:1,5,6,8-10.

Voi aţi ales Israelul lui Dumnezeu,
Bucuraţi-vă şi întoarceţi-vă feţele spre
Împăratul din dreapta lui Dumnezeu.
E încoronat! Cu sceptrul El domneşte,
Pentru a salva omul din păcat.
Împărăţia Lui este aproape.

Împăratul puternic al pământului este aici
Pentru a aduce binecuvântare pe care omul o deţine cu drag,
E viaţă pentru totdeauna.
Asupra celor care se vor supune legii sale.
Şi vor merge în lumina fericitei zilei a lui Cristos
El va revărsă binecuvântările sale

Deşi oamenii au respins piatra,
Piatra aleasă, preţioasă faţă de Dumnezeu,
Pusă pe dealul Sionului.
O Sion, chemat de Dumnezeu,fi puternic
Strigă cântecul încoronări,
Şi roagă-ţi Împăratul, Strigând cu toţii!

CONVENŢIILE DE SERVICIU

TOŢI dintre cei unşi ai lui Dumnezeu de pe pământ sunt o parte a organizaţiei lui Dumnezeu. Toate lucrările celor unşi ar trebui să fie ordonate, ca să fie obţinute cele mai bune rezultate. În curând vom fi împreună, pentru consultare şi pentru încurajare, pentru a consolida organizaţia, spre bunăstarea celor unşi şi a lucrării Domnului. Faptul că există diferite limbi vorbite printre unşi, în aceeaşi vecinătate, nu ar trebui să îi despartă la aceste convenţii. Societatea este, prin urmare, pentru organizarea convenţiilor sfârşitului de săptămână, care vor avea loc, la intervalele stabilite, în anumite puncte. Prin urmare, toţi cei unşi, din toate grupele şi toate limbile, pe o rază de şaizeci de mile de oraş sau din sala în care convenţia este ţinută, vor fi mulţumiţi de adunarea împreună, în măsura în care este posibil. Ar fi bine dacă aceste reuniuni sunt însoţite de colportori, pionieri, lucrători, şi toţi ceilalţi, care au un real interes în lucrarea Domnului. Mari şi importante întrebări

Cuprins

care sunt înaintea bisericii vor fi luate în considerare și frații vor fi instruiți despre modul în care aceștia pot îndeplini cel mai bine termenii legământului lor cu Domnul.

Fiecare dintre aceste convenţii vor fi sub supravegherea generală a societăţii. Un preşedinte va fi selectat de către Societate şi programele vor fi întocmite de către Societate. Preşedintele va avea supravegherea generală a ansamblului şi directorul regional de serviciu va conduce munca de teren. În cazul în care există diferite limbi vorbite, iar unele persoane nu pot înţelege limba engleză, un efort va fi făcut pentru a avea întâlniri speciale pentru un astfel de loc şi un frate competent, care vorbeşte limba locală, să slujească ca interpret, pentru a interpreta discursul din limba engleză.

Cei care doresc să comunice cu reprezentantul Convenţiei sunt rugaţi să se adreseze celor de la comunicaţii, directorului serviciului din locaţia în care convenţia urmează să aibă loc, al cărui nume şi adresă va apărea în Turnul de Veghere, atunci când convenţia este stabilă. Directorul de serviciu va lucra în colaborare cu directorul de serviciu regional, în pregătirea pentru convenţii şi activităţile din domeniu.

Toate aceste convenţii se vor deschide vineri seara, cu o adresare de către preşedinte sau de unele persoane alocate în acest scop, şi apoi vor fi date instrucţiuni referitoare la activitatea în domeniu pentru ziua următoare. De la ora nouă, sâmbătă dimineaţa, până la ora 2:30, sâmbătă după-amiază, va fi devotat pentru serviciul pe teren. La ora 3:30, sâmbătă după-amiază ,va fi o discuţie la Adunare pentru unele subiecte de ultimă oră ,tratate într-un număr recent al Turnului de Veghere. Un curs similar de activitate va fi urmat şi în zilele de duminică.

Atunci când se face sugestia ca discursurile să fie pe subiecte, discutate în ediţiile recente ale Turnului de Veghere, scopul este nu să ia Turnul şi să citească literal, ci să ia în considerare problema în armonie cu Turnul de veghere şi să sprijine ceea ce este stabilit şi să-l explice pe deplin. Fraţii ar trebui să îşi amintească că acum cel mai important lucru luat în considerare este Împărăţia lui Dumnezeu. Aceasta presupune o mai bună cunoaştere a lui Iehova şi a Fiului său iubit, precum şi a Împărăţiei sale. Convenţiile ,astfel, oferă posibilitatea fraţilor pentru a obţine o vizualizare mai bună a privilegiilor lor în legătură cu interesele împărăţiei. Este mult de făcut şi mare este privilegiul de a avea un rol în acea lucrare.

În anul 1930 ar trebui să se facă cele mai bune înregistrări făcute vreodată, în a da mărturia pe care Domnul a poruncit-o. Se speră că fiecare din vecinătatea acestor convenţii va avea un interes deosebit în lucrarea împreună, care este o onoare pentru Domnul şi o binecuvântare pentru cei care i-au parte. Sunt stabilite o serie de convenţii, care au fost deja aranjate. Mai târziu, o altă listă va fi publicată. Noi, sincer solicităm, ca fraţii să evite a avea alte convenţii sau adunări în aceste cartiere, care vor intra în conflict cu cele de aici. Lăsaţi-ne să lucrăm împreună, spre slava Domnului, şi în avansarea cauzei sale.

Cuprins